Alexandre Dumas
(Dramele revoluţiei franceze)
VOLUMUL I

EDITURA „KING” – S.R.L. BUCUREŞTI,! 992

Dat la cules:! 5 iulie! 992 Bun de tipar: 28 septembrie! 992 Coli tipo: 33 – FI! 6/54X84

Tiparul executat sub comanda nr. 20495 Regla Autonomă a Imprimeriilor Imprimeria... CORESI” Bucureşti

ISBN: 973 – 95397-O-8

Ediţie îngrijită de Luxa Ştefan Andreescu

Prezenta versiune reproduce textul ediţiei publicate în anul! 898, în Editură Romancierului Popular, Bucureşti; s-a procedat la stilizarea conţinutului, precum şi la punerea de acord cu normele ortografice, ortoepice şi de punctuaţie aprobate de Academia Română.

Toate drepturile ediţiei de faţă – Bucureşti! 992 – sunt rezervate Editurii, Kl G” – S.R.L.

Capitolul I
Călăul din Paris

Dragă Lili, te iubesc mai presus de viaţa mea!...
— Enric, inima mea bate numai pentru tine!
— Ah, iubita mea!

— Ah, scumpul meu!…

Junele şi fata care şopteau aceste vorbe pline de tandreţe erau doi amanţi care gustau cu nesaţ deliciul unui amor nemărginit.

Ei se aflau într-un pavilion de verdeaţă. Trandafiri sălbatici se înălţau pe lângă grilajul de fier al pavilionului, revărsând în jur mirosul lor suav şi închizând perechea amoroasă într-o obscuritate tainică.

Frumoasă fată, abia în vârstă de nouăsprezece ani, cu obrajii roşiţi de purpură duioşiei inocente, stătea lipită de pieptul acestui Făt-Frumos zvelt, bine făcut şi drăgălaş ca un bujor.

Faţa tinerei fete, albă şi adorabilă, era încadrată de un păr blond ca aurul, ce i se lăsa strălucitor ca un mănunchi – de raze în pletele ondulate, pe umerii ei superbi; gura ei lăsând să se vadă între buzele rumene salba unei danturi ireproşabile, albă ca sideful, părea o floare de trandafir îmbobocit sub suflarea caldă a amorului; corpul ei, frumos şi zvelt, amintea una din acele capodopere care înalţă pe creatorul lor la rangul imortalităţii şi umplu de admiraţie pe cel ce le vede. Era îmbrăcată cu o rochie comodă”.

— Albă că floarea de crin, deschisă la piept şi împodobită cu trandafiri vii, cum purtau în Franţa, la finele secolului trecut, fetele cetăţenilor cu dâre de mână.

Într-un cuvânt, fata era de o frumuseţe uimitoare.

Şi junele, sorbind cu nesaţ deliciul primului amor, ţinea strâns în braţe pe fata asta frumoasă, să-i uitând-o cu tot focul pasiunii. El putea să fie ca de vreo treizeci de ani, adică la vârsta de aur. Faţa lui avea o expresie mândră. aprinsă, îndulcită de blândeţea privirilor proiectate de ochii săi negri, strălucitori. Sprâncenele arcuite, de o fineţe ireproşabilă, duse în formă de aripi din culmea unui nas acvilin, dădeau figurii sale nobile, în unire cu mustaţa

fină şi bine îngrijită şi cu surâsul veşnic vesel ce însenina buzele sale, o înfăţişare anunţând un caracter plin de curaj şi de temeritate eroică.

Tânărul era în haine negre; părul său blond, pieptănat cu grijă, se ascundea sub o bonetă rotundă împodobită cu o pană mare, roşie, de cocoş; coapsele îi erau strânse cu o cingătoare de piele, de care era aninată o sabie cu mânerul de aur artistic încrustat.

Grădina era cufundată jur-Împrejur într-o tăcere solemnă. Păsările ciripeau duios, cu glas dulce, cântecul lor de toamnă printre arbori, sărind voioase din ramură în ramură, ascunzându-se sperioase în dosul frunzelor legănate alene în adierea lină a unui vânt călduţ.

Nimic în această linişte profundă, în acest i egim al păcii, iubirii şi concordiei nu amintea sufletului în „extaz revoluţia sângeroasă care, chiar în acel moment, bătea în toiul furiei sale în inima Parisului.

Vai, numai la câteva sute de paşi depărtare de această grădină atât de paşnică se afla Piaţa Grevei. În această piaţă se află înălţat, în vremea povestirii noastre, eşafodul teribil pe care călăul din Paris, vestitul Enric Sanson, executa zilnic sute de victime nevinovate! Francezii se răsculaseră contra regelui legitim, îl făcuseră prizonier şi îl ameninţau că îl vor trage la răspundere. Nişte tirani sălbatici, însă, puseră mâna pe guvernul ţării, şi trimiteau la eşafod, fără nicio milă, pe toţi aceia în care recunoşteau pe partizanii regelui.

O teroare grozavă domnea pe atunci în sărmana Franţă – mai cu seamă în Capitala ei, Parisul.

Dar perechea amoroasă habar n-avea de toate acestea. Ţinându-se în braţe, piept la piept, se priveau în adâncul ochilor şi un amor nespus se revărsa din privirile lor scânteietoare.

Deodată, tânărul se plecă mai mult asupra fecioarei.

El se uită lung şi cercetător în ochii ei, şi o grijă sufletească tainică îşi întinse în acelaşi timp umbra pe faţa lui

— Lili, murmură tânărul cu o voce plină de blândeţe; Lili, iubita mea, spune-mi că mă vei iubi în veci, chiar dacă…

El nu sfârşi.

Faţa sa deveni şi mai tristă.

Frumoasă fecioară devenise deodată foarte serioasă şi gravă, lăsă capul pe umărul amantului şi se uită plină de încredere în ochii lui.

— Cât de ciudat vorbeşti, şopti Lili. Eşti aşa de misterios. Deşi bunul meu tată, armurierul Miranada, a consimţit demult la unirea noastră, văd că tu stărui în refuzul tău de a mă vizita mai des ziua. Abia când noaptea îşi lasă umbrele peste pământ, treci pe strada noastră. Dar am observat că şi în casa tatălui meu fugi de orice contact cu alţi oameni. Te retragi sperios când vine câte un vecin la noi în vizită, sau vreun client caută să vorbească cu tatăl meu pentru a cumpăra arme. Tu te sustragi şi eviţi a-mi răspunde când te întreb care este motivul rezervei tale mizantropice. Spune-mi, te rog, tot ce te întristează; ştii că ai toată încrederea mea. Eu te cunosc drept cel mai nobil şi mai bun dintre toţi oamenii! Dar adeseori văd o durere tainică întunecându-ţi faţa. Tu îmi ascunzi un secret care te apasă! O, scumpul meu Enric, acordă-mi încrederea ta! Lasă-mă să împărtăşesc amorul tău!

Tânărul strânse la piept pe frumoasă fată şi exclamă zdrobit de durere:

— Ah!, ce fericit m-aş simţi de aş putea să-ţi încredinţez totul. Dar nu, nu! Tot nu cutez, încă, să rup pecetea de pe secretul cel teribil! Simt în inima mea că de aş face aceasta, ai fi pierdută pe veci pentru mine! O, scumpa mea Lili. iubita mea, cu toate acestea, te rog nu te

îndoi de mine; îţi jur pe Dumnezeu că dragostea mea pentru tine este sinceră şi curată, te iubesc din adâncul inimii mele! Ideea că tu ai putea vreodată să-mi respingi iubirea şi că nu ai mai vrea să ştii nimic despre mine, e mai grozavă decât moartea.

Ochii fetei se aprinseră în flacăra extazului

— Voi fi a ta până la moarte, şopti ea. Amorul meu pentru tine n-are sfârşit, el se va stinge numai atunci când s-o stinge şi viaţa mea... Fie oricât de teribil, secretul ce te înconjoară, tot nu va fi în stare să nimicească încrederea ce mi-am pus-o în tine! Te cunosc ca pe un june gentilom din provincie. Aşa mi te-ai recomandat în acea zi frumoasă, rămasă întipărită adânc în sufletul meu!

— Lili... adorata mea!, suspină deodată bărbatul. Ce-ar fi dacă eu nu ţi-aş fi spus încă tot; dacă, pe lângă toate acestea, aş mai avea o funcţie, care, care...

Tânărul se întrerupse şi de astă dată; iar faţa lui exprima o durere grozavă.

— Oricine ai fi, replică frumoasă faţă ridicând în acelaşi timp privirile ei pline de încredere spre dânsul, oricine ai fi tu, eu voi rămâne a ta. De ţi-ar fi lumea toată vrăjmaşă, amorul meu pentru tine va rămâne nestrămutat! Aceasta ţi-o jur în momentul acesta solemn; ţi-o jur, Enric, pe atotputernicia lui Dumnezeu.

— O tu, mult iubita mea Lili!, exclamă atunci Enric mişcat până în adâncul inimii. În momentul acesta tu nu eşti în stare să simţi cât de dulce e balsamul ce l-ai turnat prin aceste vorbe în inima mea! îţi mulţumesc pentru atâta iubire; dar în acelaşi timp te rog să mai ai câtva timp de încredere în mine... lasă-mă să mă gândesc odată măcar înainte de a vă destăinui, ţie şi tatălui tău, secretul meu teribil!

Frumoasa Lili se învoi cu plăcere a împlini rugămintea lui şi primi sărutările lui drăgăstoase; apoi se

desfăcu binişor din îmbrăţişarea lui murmurând:

— Acum, să ne despărţim, e deja târziu şi în curând se va însera; iar până voi vizita pe prietena mea Maria, o să se înnopteze. Deci, la revedere; pe mâine, iubitul meu, tot la această oră şi tot în acest loc!

Enric o mai strânse o dată în braţe cu pasiune pe mireasă sa şi o sărută.

— Adio, iubita mea!, murmură el; şi pe mine mă cheamă datoria. La revedere, dar, scumpa mea, pe mâine… voi aştepta cu nerăbdare ceasul când vei reveni în braţele mele!

Lili îl sărută încă o dată pe obraz. După aceea, se desfăcu din braţele lui şi ieşi repede din parc.

În curând ajunse pe stradă.

Porni de-a lungul grilajului grădinii, apoi o coti la stânga.

Ea nu observă că, într-o curte întunecoasă, peste drum de ieşirea parcului, stătuse până atunci la pândă un om înfăşurat într-o mantă largă.

Lili nu simţi privirile viclene şi fulgerătoare cu care se uita după ea omul acela necunoscut, pe când ea păşea de-a lungul grilajului grădinii. El se luă binişor după dânsa.

Ce planuri putea să aibă împotriva fetei omul ace-ta cu fizionomia orientală, care îşi ascundea cu atâta grijă faţa, spre a nu fi recunoscut?…

Dar să ne întoarcem la Enric.

Frumosul tânăr se uita surâzător în urma fetei, care îşi continua cu pas uşor drumul înainte. În ochii lui negri strălcea o scânteie de lumină, cât timp privirile mai puteau urmări pe frumoasa Lili în depărtare. Enric nu bănuia că peste câteva ceasuri îl aştepta revederea cea mai sfâşietoare cu iubita lui mireasă.

Nu trecu mult până ce Lili dispăru din ochii logodnicului ei, pierzându-se în dosul unui grup de arbori.

Îndată după dispariţia ei, o melancolie se întipări pe faţa junelui. Un suspin dureros trecu peste buzele sale strânse convulsiv, după care, întristat, el îşi trecu mâna peste frunte.

— Ah, Doamne! Lili dragă, de-ai şti ce se petrece îţi inima mea, murmură el; de-ai şti, adorată copilă, e i omul căruia tu te încrezi fără nicio rezervă…

Enric se întrerupse pentru a treia oară, ridicându-şi privirile de reproş la cer.

— Ce fericit aş putea să fiu!, murmură el apoi din nou, ducându-şi mâna la inimă. Fiinţa aceasta încântătoare mă iubeşte. În tovărăşia ei aş putea găsi cea mai înaltă fericire pe pământ. Dar fi-va, oare, pasiunea acestei fete pentru mine destul de puternică încât să nu fie nimicită prin destăinuirea secretului meu teribil?! Văd, că numai pot amâna destăinuirea misterului cel negru. Trebuie să le spun, ei şi tatălui ei, cine sunt!

Care era secretul pe care tânărul amorez îl păstra în adâncul inimii sale? Ce secret putea să fie atât de grozav încât logodnicul nu cuteza să-l spună nici măcar logodnicei sale?

Vom vedea acest secret dat, în curând, în vileag.

Enric ieşi încet din parc. Se uită cu băgare de seamă la dreapta şi la stânga lui.

Expresia duioasă dispăru de pe faţa lui.: un ce neru, misterios părea că se răsfrânge acum pe faţa şi în ochii aprinşi ai tânărului, pe când începu a parcurge repede strada.

Aproape orice om care tăia calea tânărului părea că-l cunoaşte.

Mulţi se opriră din drumul lor, spre a se uita după el.

Când un trecător se uita la dânsul, faţa lui exprima o spaimă grozavă. Alţii treceau timizi pe lângă el înainte, pe când alţii îl fixau cu priviri pline de ură; ba chiar ridicau, la

spatele lui, pumnul spre dânsul.

Cu toate acestea, logodnicul frumoasei Lili nu se lăsa să fie tulburat în mersul său de această purtare a trecătorilor.

În curând, el părăsi străzile aglomerate ale Parisului, şi se îndreptă spre o stradă liniştită, cu arbori» dintr-o mahala.

La capătul acelui drum, despărţită de toate celelalte locuinţe, se afla o vilă admirabilă compusă dintr-un rând de case albe şi frumoase. Înconjurată din toate părţile de arbori înverziţi.

Tânărul nostru era aproape de această vilă şi trecea acum pe lângă un grup de tineri care discutau aprins.

— Ura, vine Sanson!, strigă unul din ei zărindu-l.

— Faceţi loc lui Enric Sanson!, strigă un al doilea.

Un al treilea îşi azvârli căciula în aer şi strigă în gura mare:

— Ura! Trăiască călăul din Paris!

Şi tovarăşii lui repetară veseli acest strigăt.

Tânărul trecu tăcut înainte şi intră în curtea vilei…

Enric Sanson, logodnicul frumoasei Lili, era… Călăul din Paris!

Capitolul 2

UN ATENTAT INFERNAL

Între timp, frumdasa Lili pornise prin labirintul străzilor Parisului, spre locuinţa prietenei sale. Frumoasă fată nu observă pe spionul cocoşat care o urmărea neîncetat.

Lili era veselă şi bine dispusă. Un surâs drăgălaş o înfrumuseţa şi mai mult. Faţa ei reflecta strălucirea momentelor de fericire avute cu puţin înainte.

Prietena frumoasei Lili locuia într-o ulicioară întunecoasă, nu departe de Piaţa Grevei.

Tânăra fată pătrunse într-o casă înaltă din acea.

ulicioară.

Îâe-ar fi aruncat Lili o singură privire în urma sa! Poate că, deşi nu avea nicio sfială, totuşi privirile ei ar fi văzut ochii de vultur, plini de răutate, ai spionului care o urmărea.

În cazul acesta, poate că Lili ar fi avut o presimţire a teribilei primejdii ce-o ameninţa.

Dar soarta hotărâse altminteri!

Lili Miranda intră veselă şi surâzând în casa prietenei sale.

Spionul o urmă, luându-se cu băgare de seamă după dânsa.

El se înfăşurase în mantaua sa cea largă, îşi trăsese căciula ţuguiată peste ochi, spre a nu fi recunoscut.

Spionul îşi aruncă ochii în coridorul cel întunecos".

El nu mai putu să vadănici măcar umbra fetei.

Servitoarea deschisese deja uşa şi frumoasă fată trecuse pragul.

Servitoarea, o babă urâtă, tocmai voia să încuie uşa, când îl observă pe spion că se uită în antreul casei.

— Ei, mă, pe cine cauţi?, îl întrebă ea.

— Scuzel, murmură spionul cu o supunere prefăcută. Mi s-a părut că Rosa Faitele, fiica binefăcătorului meu, a intrat adineaori în casă. Voiam să mă încredinţez dacă nu cumva m-am înşelat

Baba îi aruncă o privire plină de dispreţ:

— Casa asta e o casă cinstită! Aici n-au ce căuta oameni fără căpătâi!

Cu aceste vorbe, îi trânti uşa în nas şi se retrase»

Spionul, la rândul său, se trase într-o parte.

Un surâs diabolic încreţi şi mai mult faţa lui zbârcită.

— Bine!, Bine!, murmură el. Puica o să stea doar câteva ceasuri aici, în casa asta! Asta îmi vine tocmai bine la socoteală! Totul merge după dorinţă! Acum mă duc să-l

înştiinţez pe Pipin ţiganul. Şeful mi-a spus o dată pentru totdeauna că nu trebuie să întreprind nimic fără ştirea lui.

Spionul se înfăşură şi mai bine în mantaua sa, apoi se întoarse şi porni repede spre stradă.

Puţin după aceea, coti colţul străzii; dar nu trecu mult, şi omul nostru se întoarse întovărăşit de un flăcău.

Acesta purta, ca şi spionul, o mantă neagră, croită dintr-un postav subţire, negru.

Portul acesta nu putea fi bătător la ochi, căci pe vremea istoriei noastre astfel de mantii lungi care ascundeau tot corpul erau la modă în Paris.

Mai puţin firesc era, însă, un potir brodat cu lână roşie pe acele mantale.

Cu toate acestea, cei doi oameni îşi aşezaseră cutele mantalelor lor în aşa chip că nimeni din cei care-i vedeau nu puteau observa acel potir.

Amândoi se apropiară cu paşi repezi de casă în care intrase adineaori Lili.

Tovarăşul spionului avea şi el căciula înfundată pe cap, aşa că nu i se putea vedea din toată faţa decât vârful nasului, o parte a buzelor şi ochii scânteietori.

— Aşa cum ţi-am spus, Pipin, murmură acum spionul. Am dat peste o fată de toată frumuseţea! Acum n-o să ne fie greu să împlinim porunca noului nostru şef.

— Bine! Bine!, murmură tânărul pe care spionul îl numise Pipin; dar vom putea, oare, s-o ridicăm de pe stradă fără să alarmăm lumea şi poliţia?

— De ce n-am ridică-o? murmură spionul. Am un căluş în buzunar. O să i-l vârâm în gură, aşa că nu va putea ţipa! Şi-apoi, se va întuneca în curând.

— Şi fata e frumoasă, tânără – aşa cum doreşte Marele Şef?, îl întrerupse Pipin. Ştii bine, Samulon, că ne-a poruncit ca…

— Să n-ai nicio grijă!, murmură spionul; Moş

Samulon ştie ce face! Marele Şef are să fie mulţumit de noi, e o fată cum e crinul şi trandafirul, frumoasă şi gingaşă cum nu poate fi alta. Dacă nu ne-ar fi dat Marele Şef porunca, aş zice că e păcat de ea!

Pipin ţiganul râse.cu hohot.

— Haida de!, murmură el apoi. Fete frumoase se găsesc destule! Eu nu ştiu de milă! Marele Şef ne-a poruncit să-i procurăm sânge. În noaptea asta trebuie să intre în pactul nostru de sânge un conte străin. Ştii cum am căutat zilele trecute, în zadar, ocazia să putem prinde o fată frumoasă! Acum, când ocazia ni se prezintă aşa de uşor, nicio milă nu mă poate opri de a nu profita de ea.

— Bravo ţie, măi frate!, zise Samulon. Tu eşti un voinic fără seamăn!

Pipin ţiganul avu un râs satanic.

— Să facem lucrurile bine, ca să nu ne scape puicuţa, în ultimul moment, murmură el. Eu o să mă postez la un colţ al străzii, tu la celălalt colţ; aşa, vom şti exact încotro se duce, şi nu vom risca să n-o prindem.

— Tu ştii totdeauna să potriveşti bine lucrurile, zise Samulon cu admiraţie. Aşadar, planul nostru este stabilit. Ne vom lua după fată şi, la prima ocazie favorabilă, o apucăm unul de braţul drept, celălalt de braţul stâng; eu îi vâr imediat căluşul în gui-a, apoi o strângem între noi, ascunzând-o sub mantalele noastre. Aşa va părea că merge de bunăvoie cu noi.

— Şi unde o ducem?, întrebă Pipin.

— Să vedem! Să vedem!, murmură spionul. Fireşte că cel mai bun lucru ar fi se ducem imediat la castelul Barry, locul nostru de adunare. Dar nu putem s-o ducem până acolo; timpul nostru este foarte preţios.

El tăcu şi rămase gânditor câteva momente.

Apoi, deodată, un fulger de răutate scăpără în ochii săi.

— Ştii ce?, zise el adresându-se iar tovarăşului său o vom transporta la cimitirul executaţilor!

— Dar acolo şade călăul!, murmură Pipin. El mă cunoaşte. Ce zici, dacă ar afla că eu…

— A! îi!… zise spionul fonfăind. Fata nu va ţipa, vom avea noi grijă ca să nu mişte limba în gură! Afacerea va fi gata în două-trei minute. Lângă zidul cimitirului o trântim jos. Eu am un cuţit tăios la mine; într-o secundă îi tai beregata; tu ţii cupa de zinc sub tăietură… cred că o ai la tine!?, se întrerupse el.

— Se-nţelege că o am la mine, răspunse Pipin.

— Atunci e bine, zise Samulon. De rest, puţin ne pasă! Călăul poate găsi în urmă cadavrul fecioarei lungit lângă zidul cimitirului. Hi… hî… hî! Aş vrea să văd ce mutră are să facă!… Dar, în fine, ce treabă avem noi cu mutra lui?! La posturile noastre!, murmură el. Nimeni nu trebuie să ne poată zări din acea casă; altminteri, fata ar putea să intre la bănuială în ultimul moment.

Cei doi ticăloşi trecură ca nişte umbre spre cele două colţuri opuse ale străzii.

Stă tură câtăva vreme răbdători la locurile lor.

Între timp, noaptea îşi aşternu întunericul asupra Parisului.

La un moment dat uşa casei în care locuia prietena domnişoarei Lili se deschise şi Miranda ieşi afară în drum.

Ea mai spuse câteva cuvinte şi prietena ei îi ură cu o voce amicală noapte bună.

— Dar nu ţi-e frică să faci singură drumul până acasă?, o întrebă prietena.

Lili clătină din cap râzând şi zise:

— Sunt numai câteva străzi! Ce rău mi se poate întâmpla aici, în Paris? Orice om de ispravă ocroteşte o fată cinstită, care nu se poate apăra!

— Ai dreptate! Aşadar, adio, draga mea!

Adio, Maria dragăl, răspunse Lili prietenei sale făcându-i o bezea.

Apoi coborî repede strada.

Era foarte grăbită să ajungă cât mai repede la casa părintească.

Dar, vai!, în cartea stelelor, destinul ei stă scris altminteri!…

Nefericită Lili nici nu simţi că, la o comandă, se dezlipiseră două umbre din cele două colţuri ale străzii.

Samulon şi Pipin o luară tăcuţi pe urma frumoasei fete.

La intrarea unei uliţi strâmte în care era deja întuneric beznă, Lili se opri câteva momente. Imediat, cei doi urmăritori se pitiră în colţul unui zid, ca să nu fie zăriţi de tânăra fată…

Lili se uită în urmă şi nu zări nimic alarmant.

Deci se hotărî să-şi scurteze drumul, trecând prin acea ulicioară cufundată în întuneric.

Dar abia făcu câţiva paşi, şi cei doi ticăloşi care o pân' –, deau se luară imediat după ea.

Apoi dispărură şi ei, în scurt timp, în întunericul uliţei…

Puţin după aceea răsună în ulicioară ţipătul unei femei.

Dar nimeni în preajma locului nu auzi ţipătul; de altfel, fu înăbuşit imediat.

Totul intră apoi în linişte.:

Capitolul 3 victima pactului de sânge

Casa călăului se afla la extremitatea Parisului, izolată într-un parc întunecos, un maidan pustiu care o înconjura din toate părţile; numai la o depărtare de câteva sute de paşi maidanul acela era mărginit de cimitirul executaţilor.

Cerul se acoperise de nori negri.

Fulgerările unei furtuni tomnatice despicau

întunericul, urmate de bubuitul tunetului.

Deodată răsăriră nişte umbre negre.

Un fulger lumină în acel moment locul şi acel fulger arătă doi oameni mascaţi care târau o fată.

Fata era Lili, nefericita logodnică a lui Sanson.

Samulon şi Pipin, cei doi monştri ticăloşi, au târât-o, după planul lor, până la cimitirul executaţilor.

Lili, înăbuşită de căluşul ce i-l vârâse Samulon în gură. atârna aproape leşinată de spaimă în braţele celor doi mizerabili.

Ea nu se mai gândea măcar că o inimă bate undeva în apropierea ei: Enric Sanson, călăul, logodnicul ei.

Samulon îşi aruncă ochii de fiară în toate părţile împrejurul lui. El căuta, fără îndoială, locul unde să săvârşească sângerosul omor.

Pe timpul acela existau în Franţa societăţi secrete teribile. Asemenea pacturi se formaseră pentru scopurile cele mai variate. Toate, însă, îşi acopereau motivele în vălul misterului, iar membrii acestor societăţi erau primiţi cu tot felul de ceremonii monstruoase.

Cei doi mizerabili o târau cu greu pe frumoasă fecioară, care li se opunea din răsputeri.

— N-am ajuns încă la locul hotărât, Samulon?, întrebă Pipin cu glas înăbuşit. Fata mi-a amorţit deja braţul. Nu pot s-o târăsc mai departe!

— Ai puţină răbdare, răspunse Samulon pe acelaşi ton. În curând o să ajungem lângă zidul cimitirului; sub umbra lui vom săvârşi fapta!

Puţin după aceea, monştrii ajunseră cu prada lor lângă zidul cimitirului.

Samulon o trânti pe nenorocita fată cu o brutalitate bestială, în genunchi.

— Culc-o cu totul la pământ, strigă el apoi tovarăşului său de infamie. Pune-ţi genunchiul pe pieptul

ei! Strânge-o de gât, să nu poată ţipa!

Pipin se supuse spuselor tovarăşului său.

Se repezi asupra fetei îngenuncheate şi o apută cu amândouă mâinile de gât.

— Ţine-o bine!, murmură Samulon. Îndată vom termina. N-o mai lăsa să ţipe! Casa călăului se află în apropiere, ştii…

Un fulger despică din nou norii în momentul acesta, şi tunetul bubui fioros.

Samulon îngenunchease acum şi el la pământ.

Pipin scoase potirul său de zinc de sub manta şi, în acelaşi timp, la o nouă scăpărare de fulger, sclipi şi cuţitul lung, pe care Samulon îl ţinea în mâna dreaptă, gata să lovească.

— Taie mai repede!, murmură Pipin. Fata se împotriveşte cu disperare. Are mai multă putere decât credeam.

Şi, într-adevăr, mizerabilul care îşi pusese genunchiul pe pieptul fetei se clătina deja încoace şi încolo.

Nenorocita victimă făcea mişcări disperate, ca să scape din strânsoare. Se zvârcolea pe pământ într-o parte şi într-alta.

Frica morţii dădea nefericitei puteri uriaşe.

Lili trânti deodată la o parte pe amândoi mişeii, îşi smulse căluşul din gură şi scoase un ţipăt înfiorător.

Dar mizerabilii o stăpâniră din nou.

— Asta a fost cel din urmă al tău ţipăt!, murmură Samulon; şi în acelaşi timp mâna criminalului pipăi gâtul fetei şi începu să-i desfacă haina.

Lili îşi dublă sforţările. Din ochii ei fulgerau priviri nebune de spaimă.

Samulon ridică cuţitul în aer. Un nou fulger se oglindi sclipitor în arma mizerabilului.

Dar în acelaşi moment, mâna lui Pipin opri braţul lui

Samulon.

— Drace, stai, mă!, bâlbâi el; oare te-a turbat cu desăvârşire setea de sânge? Nu vezi o lumină?

Speriat, Samulon îşi lăsă braţul în jos.

— O lumină? Unde… unde?, bâlbâi el cu o voce abia înţeleasă.

— Acolo!, răspunse Pipin palid de spaimă; şi arăta, în acelaşi timp, cu o mână spre dreapta.

Samulon proferă o înjurătură furioasă.

Într-adevăr, la o mică depărtare de ei, se legăna o lumină care se apropia din ce în ce mai mult de grupul lor.

Un nou fulger despică aerul. În sclipirea lui, cei doi mizerabili zăriră un om venind spre dânşii. O spaimă nebună îi cuprinse pe cei doi. Fără voie lăsară pe nenorocita fată. Atunci, deodată, biata fecioară făcu din nou o mişcare violentă. Cu ochii scânteietori de energie se ridică în sus, iar mizerabilii, nepregătiţi de această surprindere, deşi o ştiau curajoasă, rămaseră înmărmuriţi.

Clipa aceasta atât de scurtă a hotărât totul.

Cu o iuţeală extraordinară îşi scoase căluşul şi, prin întunericul nopţii, strigă sfâşietor:

— Ajutor! Săriţi! Vor să mă omoare!

Mizerabilii, turbând de furie, o ameninţară cu înjurăturile cele mai cumplite, şi încercară din nou să închidă gura victimei.

Dar strigătul de ajutor al victimei fu auzit.

— Vin! Vin!, se auzi răsunând puternic o voce bărbătească.

Amintita lumină se apropia de dânşii.

Lumina aceasta venea de la o lampă pe care o ţinea în mână un bărbat înalt şi voinic care se apropia.

— Ce se întâmplă aici?, întrebă el cu un glas răsunător, şi se dete iute la o parte. Lumina lămpii căzu asupra celor doi monştri care-şi acoperiseră, însă, foarte

iute faţa cu mantalele – aşa, că noul venit nu-i putu vedea cine sunt.

— Ce-ţi pasă dumitale?!, scrâşni moş-Samulon. Sunte în gardieni la o casă de sănătate din care a fugit o nebună. şi pe care vrem s-o legăm acum pentru a o duce înapoi la institut!

Şi vorbind astfel, făcu tovarăşului său semn să-i astupe gisra victimei.

— Bine, dar cuţitul ăla care străluceşte aşa de tare, ce rost are? întrebă, cu glas hotărât, noul venit.

— L-am smuls din mâna nebunei; astea ucid fără multă vorbă, continuă el cu ton veninos; caută-ţi de treabă, domnule, şi lasă-ne în pace!

— Nu-mi pare lucru curat, răspunse străinul.

— Atunci, du-te dracului!, scrâşni moş Samulon; şi tu iuţeala unui tigru se aruncă asupra străinului, scoţând un cuţit. Dar arma se frânse în două, deoarece întâlnise un obiect tare, metalic.

— Prost mai eşti!, strigă necunoscutul (care îl şi apuci de gâtlej pe moş Samulon). Crezi tu că nu m-am pregătit? Ai uitat, se vede, că în vremurile astea tulburi nu umblă nimeni neînarmat! Armură pe care o port sub haină m-a scăpat de cuţitul tău ucigător. Dar acum arată-mi-te în adevărata înfăţişare! Cine eşti?

Încercă să-l întoarcă pe moş-Samulon, ţinându-l mereu de ceafă, pentru a face să cadă asupra obrazului său lumina lămpii. În acelaşi timp, însă, razele luminară propria sa faţă.

— Doamne, Dumnezeule! Călăul din Paris!, răcni deodată moş-Samulon; şi cu o iuţeală fără seamăn se aruncă îndărăt, reuşind să se ferească de pumnul viguros al vrăjmaşului.

— Fugi! Fugi!, strigă el tovarăşului său. E groaznicii) Sanson!

Şi o rupse la fugă de-a curmezişul câmpului, urmat de tovarăşul său, care se folosise şi el de acest prilej pentru a dispărea.

În primul moment, călăul vru să-i urmărească, dar se răzgândi; şi cu o expresie de nespusă compătimire se întoarse spre nenorocita care zăcea nemişcată.

— Oh, Doamne! N-am venit, oare, prea târziu? Nu o fi murit biata fată?, murmură el.

Tocmai în acest moment luna răzbi printre nori, pe când, de departe, tot mai răsunau tunete care se pierdeau în văzduh. Privirea străinului căzu asupra sărmanei nenorocite, care tot mai zăcea nemişcată.

— Dumnezeule!, şopti el îngrozit. O spaimă nebună se imprimă pe faţa sa. E vis sau realitate? Sunt victima unei halucinaţii? Lili, scumpă şi adorata mea Lili!, strigă el disperat. Tu eşti, dulcea şi divina mea mireasă? Pe tine te-au omorât mişeii?

Se întrerupse şi, plin de disperare, se aplecă asupra nenorocitei.

— Oh, e prea târziu!, strigă el atunci cu un glas înăbuşit de durere. Lili e moartă. Mizerabilii mi-au ucis mireasa!

Din nou se aplecă spre nenorocită, trăgând cu urechea, înmărmurit de spaimă…

Capitolul 4

prinţesa şi călăul

Înainte de a continua povestirea noastră, trebuie să facem o scurtă vizită în casa Călăului.

Cât timp Lili stătu la prietena sa Maria, i s-a întâmplat şi lui Enric Sanson o aventură foarte ciudată.

După ce se despărţi de Lili, Călăul se întoarse acasă. Nimic nu-i prevestea ce surpriză îngrozitoare îl aştepta peste câteva ore. Numai o anumită melancolie se putea citi în ochii săi.

În poarta casei îl întâmpină un om îmbrăcat foarte simplu.

— Te aşteaptă o doamnă străină, zise calfa, salutând respectuos pe Călău.

— Cum?, a venit la mine, ori la sora mea Orfelia?, întrebă Sanson. x

— Ba nu, întreabă de dumneata] răspunse calfa de Călău. E îmbrăcată cât se poate de simplu, dar pare a fi din societatea înaltă. Are ceva aristocratic în toate manierele sale şi pe lângă asta e de o frumuseţe uimitoare. Mi-a spus că trebuie să-ţi vorbească numaidecât.

Călăul, scoase o exclamaţie de nemulţumire, merse înainte, trecu pragul şi intră într-un salon de aşteptare, răcoros şi spaţios.

În acelaşi moment, însă, se şi apropie de el o doamnă zveltă, îmbrăcată în negru, făcând un gest rugător. Faţa ei era acoperită de un văl negru des; totuşi, privirea Călăului putu zări conturul unui chip de o frumuseţe îngerească.

Necunoscută nu-i dădu răgaz să-i pună vreo întrebare privitoare la vizita ei.

— Fie-ţi milă de mine!, începu ea cu un glas răscolitor. Trebuie să-ţi vorbesc. Acordă-mi cinci minute; toată viaţa mea atârnă de această convorbire!

Expresia severă de pe faţa Călăului dispăru. Era tânăr, şi femeia care stătea înaintea sa era de o frumuseţe fermecătoare. Nu-i putu refuza rugămintea.

Desigur, n-avea de unde să ştie cât de amar se va răzbuna slăbiciunea să faţă de această femeie!

— Vă rog, intraţi, zise el; şi o introduse pe necunoscută într-o odaie spaţioasă şi elegant mobilată. Nimic în această odaie, ea şi în toată casa, nu ar fi ttfidat groaznica meserie a stăpânului, dacă într-un colţ sumbru al odăii n-ar fi stat un dulap înalt şi lat, de sticlă, în care erau atârnate o sumedenie de cuţite de ghilotină, securi şi

topoare. Soarele care tocmai apunea, scânteia în lamele acestor arme ucigătoare.

Necunoscută aruncă o privire îngrozită asupra dulapului cu macabrul său conţinut. Pe urmă, însă, întoarse capul hotărâtă:

— Suntem singuri aici, nu ne poate auzi nimeni? şopti ea.

— În casa mea nu există spioni!, răspunse Călăul cu demnitate.

În acelaşi moment, necunoscută îşi dădu la o parte vălul de pe obraz. Fără voie, Enric Sanson făcu un pas înapoi. Nu era pregătit să vadă înaintea sa atâta frumuseţe şi graţie. Era un chip încântător de femeie. Străina era de o frumuseţe seducătoare.

Faţa-i era foarte palidă. Ochii ei mari şi negri trădau pe posesoarea unui amor fierbinte, precum şi toate patimile rele ale inimii omeneşti. Buzele ei erau pline şi voluptuoase, făcute parcă înadins pentru a fi sărutate, iar prin întredeschiderea lor se vedeau două şiraguri de mărgăritare albe şi fermecătoare. Şi ca o încoronare superbă a acestui trup neasemuit) de frumos, avea un cap de înger încadrat de un păr negru ca abanosul.

Enric Sanson simţi cum, la vederea acestei frumuseţi seducătoare, inima-i bătea cu putere.

Necunoscută părea foarte mulţumită de efectul ce-l făcuse asupra Călăului. Faţa ei, care abia cu o clipă mai înainte era serioasă şi rugătoare, se înseninase acum într-un zâmbet de bucurie. Se apropie de Călău.

Sanson sorbi ca, un halucinat mirosul minunatului parfum pe care-l răspândea necunoscută. Simţea cum ameţeşte sub puterea privirilor ei.

Aceasta dură câteva secunde. Fără a-şi spune ceva, stăteau faţă în faţă. Părea că sunt foarte intimi amândoi, că nu i-a unit o simplă întâmplare, că erau sortiţi să se

întâlnească.

Deodată, trăsăturile tinerei femei se schimbară cu totul; rugătoare, puse mâinile împreunate pe braţul Călăului.

— În numele cerului, te implor: scapă-l pe tatăl meu! Fă ceva şi nu lăsa să-i cadă capul sub ghilotină, strigă ea disperată. E unul din oamenii cei mai buni şi nobili. Afară de el, nu mai am pe nimeni în lumea asta mare; mi s-a luat totul: mi-ai ucis mirele, l-ai ghilotinat pe fratele meu; vrei, oare, acum, să cadă şi capul celui mai bun şi mai nobil om? A fost un servitor credincios al regelui – cum se poate să fie omorât pentru aşa ceva? Cum se poate să fie executat un om care până mai ieri a fost unul dintre cei mai înalţi demnitari ai Frafiţei?

Un rânjet dureros flutură pe buzele lui Enric:

— Tare mă tem, că furia poporului, odată dezlănţuită, nu se va opri înaintea nici unei crime. Anul! 791 nu s-a sfârşit încă. Până acum câţiva ani, regele Ludovic al XVI-lea a fost stăpânul absolut şi iubit al acestei ţări. O presimţire îmi spune că şi el va termina pe ghilotină, ca victimă a oarbei furii populare!

Un ţipăt înăbuşit şi disperat scăpă de pe buzele frumoasei femei:

— Scapă-l pe tatăl meu!, începu iar să se tânguiască; piară lumea toată – dar ţâţâi meu nu trebuie să moară! Nici nu ştii ce înseamnă pentru mine viaţa sa. Murind el, nu numai că mă văduveşti de inimă sa iubitoare; în momentul când cuţitul ghilotinei îi va tăia capul, voi fi pierdut pentru totdeauna o avere de milioane! Fii, deci, milostiv – Îndură-te!

— Frumoasă necunoscută, cu durere trebuie să-ţi spun că nu te pot ajuta cu nimic!, răspunse Sanson cu multă tristeţe. Şi, de altfel, cum ar fi posibil aşa ceva? Nu uita că nu sunt decât executantul sentinţei. Nu ştiu

dinainte pe cine voi duce la moarte. Abia în dimineaţa zilei execuţiei, mi se predau din închisoare nenorociţii, care sunt condamnaţi să-şi piardă capul. Câteodată sunt mulţi, alteori puţini, împreună cu calfele mele îi pregătesc pentru ultimul şi îngrozitorul drum. Sub conducerea mea sunt duşi cu căruţa până în Piaţa Grevei, unde în câteva minute îmi îndeplinesc trista meserie. Un cordon de soldaţi înconjoară aruţele cu care îi duc la moarte pp nenorociţii condamnaţi. Soldaţii veghează tot atât de bine asupra mea, ca şi asupra osândiţilor. Prin urmare, frumoasă doamnă, vezi bine: chiar dacă aş vrea, n-aş putea face nimic pentru tatăl dumitale. Dacă a fost sortit azi la moarte de tribunal, atunci numai o minune din cer îl mai poate scăpa! în momentul de faţă se aplică în Franţa, fără milă, pedeapsa capitală. Deja poimâine dimineaţă capul său va cădea, indiferent dacă e vinovat ori nu!

— Îngrozitor!, izbucni tânăra şi frumoasă fată. Totuşi, trebuie să-l scapi. Nimic nu-mi va părea scump pentru a-ţi răsplăti efortul pe care ţi-l cer!…

Şi în ochii acestei fiinţe se citea flacăra unei promisiuni din cele mai ademenitoare…

Călăul ridică iar mâinile în semn de neputinţă. Necunoscută, însă, nu renunţă:

— Sunt prinţesa de Barry, zise ea cu un ton maiestuos; tatăl meu, ducele de Barry, a fost până de curând favoritul lui Ludovic al XVI-lea al Franţei!

Se amăgea crezând că prin aceste cuvinte va trezi bunătatea lui Sanson.

— Ducele de Barry e tatăl dumitale?, întrebă el făcând un pas înapoi. Pe faţa să se putea citi o spaimă amestecată cu milă. Ei da, nefericită doamnă, atunci tatăl dumitale e de două ori pierdut! îmi aduc aminte: azi, chiar, a fost condamnat; nu-l mai poate scăpa nici Dumnezeu din cer. Sentinţa e definitivă. Nici nu ştii în ce primejdie te afli

însăşi dumneata! Mi te-ai încrezut orbeşte; ei bine, sub acoperişul meu eşti tot aşa de sigură că şi de ocrotirea lui Dumnezeu, dar nu uit că sunt executorul voinţei poporului. La drept vorbind, datoria îmi ordonă să te dau, pe mâna justiţiei; nu ştii, oare, că toţi aristocraţii sunt puşi în afara legii?! Aţi fost lipsiţi de protecţie, adică oricine are dreptul să pună mâna pe voi şi să vă execute fără nicio judecată prealabilă!

Nenorocita tremura; cu o privire îndurerată se adresă Călăului:

— O, nu! nu m-am înşelat în privinţa dumitale! exclamă ea. Eşti nobil şi bun. Dacă nu aş şti ce groaznică meserie ai, te-aş socoti ca pe unul din cei mai buni cavaleri ai nenorocitului nostru rege. Oh, sunt sigură că ai să mă ajuţi, că n-o să mă laşi să te rog mult! Viaţa să îmi e mai scumpă decât a altor sute şi mii. Îţi repet: e vorba, aici, de un mare secret, şi de acest secret e strâns legată viaţa sa. Tatăl meu e în stare să pună mâna pe nişte comori inestimabile; dacă va muri, vor fi pierdute pentru totdeauna. Aş fi o adevărată cerşetoare! Tot viitorul meu e în joc, Scapă-l, deci, pe tatăl meu! Indiferent cât mă va costa I Voi depune la picioarele dumitale sute de mii de franci I

Imposibil!, exclamă Călăul; şi, te rog, isprăveşte această conversaţie care a durat deja prea mult!

Prinţesa scoase un ţipăt nebun de disperare:

— Nu admiţi, oare, nicio îndurare? Ei bine, Enric Sanson, strigă ea, vreau să uit prăpastia fără fund care mă desparte de dumneata. Scapă-l! Ajută-l că scumpă şi nepreţuita sa viaţă să fie cruţată măcar vreo câteva zile – până ce voi putea vorbi cu el. Şi pe urmă, ţi-o jur pe Dumnezeu!, eu, prinţesa de Barry, te voi lua de bărbat

— Prinţesă!, exclamă Călăul ameţit. Nu putu continua; simţurile sale aveau să-şi piardă iar echilibrul.

Superba femeie se apropie de el, sorbindu-l cu ochii ei arzători. Buzele ei erau atât de aproape de ale lui, încât respiraţiile se întretăiau, iar sânul ei delicat se ridică şi cobora într-o agitaţie care trăda un erotism inimaginabil…

Ochii Călăului se fixară înmărmuriţi pe divina frumuseţe de lângă el. Tot nu putea crede că această fiinţă îngerească i s-ar putea dărui cu totul.

— Enric!, îi şopti tânăra femeie cu glas melodios şi seducător, şi-l îmbrăţişă cu ambele braţe atât de albe şi frumoase. Enric, poţi să-mi refuzi ce ţi-am cerut?

O tăcere adâncă domnea în odaie. În zadar căuta Călăul să se îmbărbăteze, degeaba încerca să-şi spună că era pe cale de a săvârşi o nedreptate împotriva miresei sale. Se afla întreg sub farmecul acestei sirene care-l ţinea îmbrăţişat şi a cărei răsuflare fierbinte îi ardea obrazul.

— Enric!, repetă femeia cu glas seducător, nu mai sta pe gânduri! Îţi jur pe sfântul Dumnezeu: scapă-l pe tatăl meu şi voi fi a dumitale cu trup şi suflet!

— Prinţesă!… Nu ştiu… nu ştiu, murmură zăpăcit Sanson.

Închise ochii şi simţi că nu mai e stăpân pe gândurile sale. Un dor năprasnic îl cuprinse; voia s-o aibe pe această femeie fermecătoare, care i se oferea.

— Odată ce voi afla secretul tatălui meu, voi dispune de multe milioane! Şi atunci Enric, vom fugi din Franţa; iar acolo, departe, într-o ţară scăldată de soare, voi fi a dumitale! Nu voi cunoaşte o fericire mai mare decât aceea de a te iubi pe dumneata. Iar gestul pe care îl faci azi de dragul meu, îl voi răsplăti înmiit! Da, tu bărbat frumos şi puternic – tu ai învins inima mea mândră! Până azi, nimeni nu s-a putut lăuda cu dragostea prinţesei de Barry! Numai ţie şi de bunăvoie ţi se oferă inima şi mâna ei! O, Călăule din Paris, mai poţi tu şovăi?

Şi iar îl înlănţui cu braţele ei moi şi calde, şi din nou

Sanson aspiră parfumul ameţitor al buzelor ei. Se aplecă din ce în ce mai aproape de buzele acestea pline şi purpurii; şi, tot mai ameţit, căută să citească în ochii ei ispititori. Cuprinse pătimaş şi darnic pe îngereasca femeie în braţele sale. O sărută cu foc pe buzele ei voluptuoase şi dătătoare de fiori. Şi nu văzu privirea mândră, triumfătoare care fulgera din ochii prinţesei.

— Ei bine, prinţesă… murmură el.

Era tocmai pe punctul de a face un jurământ care te leagă pentru toată viaţa, de a face chiar şi imposibilul, numai să poată avea această femeie. Deodată, însă, răsări o umbră între el şi femeia fermecătoare. Umbra aceasta se întrupă: era faţa mişcător de frumoasă, duioasă şi inocentă a lui Lili. El vedea ochii ei blânzi şi albaştri îndreptaţi asupra sa, desluşea farmecul unic din vocea ei.

Atunci înţelese că Lili e îngerul său bun şi păzitor, că numai pentru dânsa nutreşte în adâncul sufletului o dragoste adevărată şi sfântă, că farmecul prinţesei pe care o întâlnise pentru prima oară în viaţă nu era decât o pasiune trecătoare.

În acelaşi moment, Enric Sanson se şi desprinse din braţele ei. Ce nedreptate strigătoare la cer era să săvârşească împotriva credincioasei sale Lili!

— Prinţesă, rugăminţile dumitale, mă mişcă. Din ceea ce îmi oferi şi-mi promiţi, înţeleg cât de mult îl iubeşti pe părintele dumitale. Din toată inima aş vrea să te ajut, chiar dacă nu-ţi pot primi jertfa. Pentru că iubesc pe altcineva, continuă el, pe când un zâmbet senin, îi lumină faţa atât de serioasă până atunci. Da, iubesc! urmă el, o fată bună şi dulce, care se poate măsura cu dumneata în frumuseţe şi farmec; e mireasa mea, Lili – mai frumoasă şi scumpă decât orice în lumea asta! Ce mă ţine drept şi-mi dă curaj în lumea asta veş. e speranţa că, în curând, mă voi căsători cu ea. Ea-i aceea care-mi dă puterea să-mi exercit

groaznica mea îndeletnicire.

Pe când el vorbea, ochii Adelei exprimau, rând pe rând, sentimentele cele mai contrarii, între care cel dintâi era acela al vanităţii rănită de moarte. Cu ochii scânteind de ură, se uită la îndrăzneţul care cutezase să-i vorbească în chipul acesta îngrozitor. Pentru că, într-un moment de durere nebună, îi oferi, ca supremă jertfă, mâna ei; şi acum se vedea dispreţuită. O alta cucerise înaintea ei inima acestui om groaznic şi puternic! Nici măcar cu preţul dăruirii propriei sale fiinţe nu putuse obţine de la Călău salvarea tatălui ei?

— Iubeşti pe altcineva!?, abia avu ea putere să spună. Ei bine, Enric Sanson, în numele acestei iubiri, te conjur: fii îndurător! Blestemul lui Dumnezeu să cadă asupra dumitale şi a dragostei voastre, dacă rămâi neînduplecat! Oh, scăpă-mi tatăl! Ştii prea bine, că nu-ţi cer ceva imposibil! în fiecare zi sunt executaţi atâţia oameni, încât e cu neputinţă de a se stabili perfect identitatea fiecăruia în parte! Ei bine, lasă să moară un altul pentru dânsul. Nu-ţi cer altceva decât să-l ţii în viaţă timp de câteva zile, încă, până ce voi putea vorbi cu el. Gândeşte-te că nu-i ceva atât de extraordinar!... Dacă nu-mi asculţi rugămintea, atunci blestemul lui Dumnezeu să cadă pe capul dumitale!, zise ea scrâşnind din dinţi. Dumnezeu să schimbe în rău inima care o iubeşti mai mult ca orice pe lume! Să fii blestemat şi pierdut – condamnat să-ţi ucizi mireasa cu acelaşi cuţit care va curmă firul vieţii tatălui meuj

— Opreşte-te, exclamă Sanson îngrozit. El devenise palid ca un mort şi, în semn de implorare, ridicase ambele mâini spre ea.

În ochii negri arzători ai prinţesei se aprinsese lumină ciudată, prevestitoare de nenorocire.

— Crede-mă, blestemul meu se va împlini cuvânt cu cuvânt!, spuse ea, făcând un gest energic. Nici dumneata,

însă, nu vei scăpa de această teribilă soartă. Gândeşte-te bine: ori, ori! Dacă nu am puterea de a căpăta milă şi îndurarea dumitale, nu-mi lipseşte, în schimb, puterea de a te nenoroci! mai am mulţi prieteni şi sunt mai tari decât îţi închipui! Ah, ce plăcere voi avea s-o găsesc pe mireasă dumitale – vai, când îmi va cădea în mâini! Pe dânsa, pe capul ei, mă voi răzbuna pentru sângele tatălui meu! Da, da, ţi-o jur pe toţi sfinţii din cer!

O secundă îmbrăcă haina unei tăceri absolute.

— Ei bine, zise atunci Sanson, voi face cum doreşti. Nu pot să-i salvez: viaţa tatălui dumitale, dar voi căuta să-i amân execuţia – deşi comit o mare nedreptate faţa de alţii.

În ochii prinţesei se aprinse o privire mândră:

— Te voi răsplăti regeşte!

Sanson tresări:

— Nu, nu vreau niciun fel de răsplată. Dumneata nu-mi poţi da nimic, am tot ce-mi trebuie, mai mult nu-mi doresc. Mai presus de orice avere pământească, o am pe bună şi dulcea mea mireasă!

— Când îmi vei comunica dacă încercarea de a amâna execuţia a reuşit?, întrebă prinţesa după o scurtă tăcere.

Sanson se gândi câteva clipe, socotind cu glas tare:

— Acum e deja 7 seara. Trebuie să fac numaidecât demersurile necesare. Gardianul închisorii mi-e foarte devotat. Mâine dimineaţă, tribunalul revoluţionar se adună pentru o nouă şedinţă. Mâine, o mulţime de nenorociţi vor fi condamnaţi la moarte, aceştia vor fi înregistraţi abia a treia zi într-un registru, iar după trei zile vor fi executaţi. Ei bine, voi face ca unul dintre aceşti nenorociţi să intre deja poimâine la apelul nominal, în rândurile celor pregătiţi pentru ghilotină; atunci nici nu va mai fi trecut pe listă şi va fi executat sub numele ducelui de Barry. Tatăl dumitale, însă, va rămâne în închisoare. Plină cum este

temniţa, poate sta acolo opt zile – şi mai mult – fără să se observe prezenţa lui. Ce-i drept, în cele din urmă.

Aici se întrerupse dând din umeri.

— De vreme ce vom câştiga câteva zile, se cheamă că am câştigat totul, murmură prinţesa. Atunci, ascultă-mă. tot mai locuiesc în palatul părinţilor mei; îmi poţi trimite, deci, acolo veşti despre toate cele. Dar nu chiar în palat, căci mizerabilii ne-au luat totul, până şi dreptul de a trăi. Trebuie să stau ascunsă. Nimeni nu trebuie să bănuiască în mine pe prinţesa Barry.

— Altminteri nu mai sunt sigură de viaţă niciun moment. De aceea locuiesc în apartamentul fostului nostru grădinar. Acest servitor credincios şi brav mă dă drept o nepoată a sa venită din provincie.

Pe urmă se apropie iar de Sanson:

— În mâinile dumitale stă soarta tatălui meu, şopti ea cu glas nesigur. Fă ca lucrurile să meargă bine, şi te voi răsplăti împărăteşte. Dar vai de dumneata dacă îndrăzneşti să-mi înşeli speranţa! Groaznic se va abate blestemul meu!

Şi zicând acestea, părăsi iute odaia, lăsând în urma ei un foşnet de mătase… Adâncit în gânduri confuze; Călăul se uită după dânsa şi murmură:

— Nenorocito! Tare aş vrea să nu te mai văd niciodată!

Dar nu mai era vreme de pierdut. Trebuia să se pună pe treabă dacă, într-adevăr, voia să se ţină de vorbă. Dar nehotărârea îl opri numaidecât.

— Înainte de toate, mă voi sfătui cu sora mea Orfelia, murmură el. Ea are darul profeţiei. E atât de frumoasă şi cuminte. Desigur, Orfelia va găsi pentru mine o ieşire bună şi mântuitoare.

Fără a se mai gândi mult, părăsi odaia.

Capitolul 5

Oglinda fermecată a orfeliei

Părăsind odaia şi închizând uşa, Enric îşi îndoi iuţeala paşilor.

Trecu printr-un coridor lung şi urcă o scară îngustă, înaintea unei uşi joase şi armată cu fier, se opri şi bătu încet.

Un „intră!” zgârietor la ureche se auzi dinăuntru. Călăul din Paris deschise uşa. Intră într-o odaie aranjată în chip de bisericuţă mică. Un pitic pipernicit şi urât fără seamăn zăcea întins pe prag; cu nişte ochi răutăcioşi şi ironici se uită la stăpânul venit.

— Unde-i sora mea Orfelia?, întrebă Sanson.

Piticul nu se mişca. Numai cu ochii arăta spre peretele din fund al odăii.

— Se uită acolo, în oglinda fermecată!, răspunse el cu un glas antipatic.

Sanson îşi întoarse privirea înspre locul indicat.

În odaie domnea un clar-obscur mistic. Iar în fund ardea un foc, şi aburi ameţitori se ridicau spre plafon răspândind o ceaţă deasă prin toată odaia.

Cu greu, numai, Enric Sanson putea respira în atmosfera asta ciudată.

— Îţi mulţumesc, Perkeo!, răspunse el şi se apropie iute de focul care ardea într-o tavă adâncă de fier. În acest timp, ochii săi se obişnuiră cu întunericul din odaie.

În spatele focului stătea culcată, pe perne de puf, o femeie tânără şi frumoasă, al cărei păr negru, des şi strălucitor era despletit şi o acoperea peste tot cu valurile sale. Un veşmânt larg, oriental, din mătase scumpă şi rară învelea trupul zvelt şi delicat al acestei fete, care părea a avea abia douăzeci de ani.

Ea se ridică şi se înclină înaintea fratelui ei; pe urmă îşi aruncă ochii prin odaia împodobită în mod fantastic.

— Bine ai venit, scumpe Enric!, zise frumoasa şi strania fată cu glas dulce şi simpatic. Ce te aduce în

laboratorul meu de vrăjitoare?

Călăul se aplecă şi îşi sărută surioara pe frunte.

— Vreau să primesc un sfat de la deşteapta mea soră Orfelia. Tocmai acum a plecat de la mine o doamnă care…

— Ştiu!, îl întrerupse sora sa, care se culcă iar pe pernele ei. Am văzut totul în oglinda fermecată…

Şi arătă cu mâna drept înaintea ei.

Cu o expresie de adânc respect, Sanson se uită la o oglindă de metal împodobită cu trandafiri. Suprafaţa foarte fin şlefuită, atrase privirea lui.

Flacăra din tava de fier împrejmuia oglinda cu aburi din cei mai deşi…

— Perkeo!, strigă Orfelia, mai aranjează focul!

Glasul ei căpătase un alt timbru, solemn. Supus şi cultaţdr ca un câine, piticul se apropie şi înteţi focul; răspândi apoi asupra sa o pulbere albă – şi imediat răsăriră din flăcări nişte aburi de un alb transparent.

Suprafaţa lucie a oglinzii începu să prindă viaţa: chipuri ciudate se arătară pe dânsa. Sanson stătea înmărmurit şi-şi ţinea răsuflarea. Orfelia se ridică şi făcând un: >t de conjurăre. Întinse mâna dreaptă spre oglindă.

— Femeia care a fost la tine adineauri e prinţesa de Barry!, spuse ea cu glas solemn. Te imploră pentru viaţa tatălui ei. Poţi s-o salvezi, dar numai în schimbul unui preţ nespus de mare. Dar, nu!, totuşi e zadarnică toată neala ta!, adăugă ea imediat. Umbrele morţii plutesc dja asupra capului victimei încă înainte de a trece ziua de mâine; capul său va cădea. Cu toate astea, să primeşti cererea prinţesei… Vai de mine, ce văd?!, se întrerupse deodată Orfelia în profeţia ei. Prinţesa se preface într-un şarpe. Flăcări pustiitoare ţâşnesc din gura larg deschisă şi veninoasă a monstrului. Şarpele acesta ameninţă fericirea vieţii tale atât de dulce – vai de tine, vai, frate dragă! Nximai deşteptăciunea ta te poate scăpa de îngrozitoarea

soartă ce te aşteaptă! Păzeşte-o bine pe Lili, mireasa tăinuit iubită şi adorată! în loc de a vă uni viaţa în altarul bisericii, vă veţi cununa prin moarte pe eşafod. Văd nenorociri înspăimântătoare… mereu curge sânge şi iar sânge… nu mai văd nimic acum

Istovită, căzu iar pe perne şi închise ochii.

Sanson stătea zdrobit.

— Surioară dragă, mi-ai prezis lucruri groaznice, murmură el. Vorba ta a fost obscură. Spune-mi…

Dar sora sa dădu din cap:

— Mi-este dat să văd viitorul. Dar deodată mi se înceţoşează privirea; şi atunci redevin o fată tânără şi naivă ca toate prietenele mele, murmură ea. Tu, omul inteligent şi superb, tu vei şti mai bine ca oricine ce ai de făcut. Du-te, fii deştept ca şarpele, păzeşte-te pe tine şi păzeşte viaţa scumpei tale mirese de o înspăimântătoare nenorocire.

Adânc emoţionat, călăul părăsi odaia surioarei sale. Tocmai voia să se mai întoarcă odată la dânsa. când deodată se sperie de ce auzea. Dumnezeule mare! ţipătul de moarte al unei femei ajunse până la urechile sale. Sanson îşi ţinu respiraţia şi ascultă. Nu, nu se înşela! ţipătul după ajutor răsuna iar jalnic sfâşietor. Călăului i se părea chiar că-şi aude propriul său nume. Atunci nu mai stătu pe gânduri; cât putu de iute îşi luă mantaua şi pălăria; băgă în buzunar două pistoale şi plecă pe stradă…

…Cititorul ştie, deja, ce întâlnire îngrozitoare a avut Sanson

Capitolul 6 mireasa călăului

Să ne întoarcem acum la momentul în care Enric recunoscu în faţa salvată de el din mâna asasinilor, pe însăşi mireasa sa…

Aplecat asupra corpului ei nemişcat. Călăul ascultă cu o atenţie încordată timp de mai multe secunde. Era

convins că Lili murise! „Nu mai încape îndoială, îşi zicea el, că asasinii şi-au săvârşit opera!”

Deodată, însă, Sanson scoase un strigăt de bucurie.

— Trăieşte, trăieşte!, exclamă el; îşi revine în simţiri – n-a fost decât un leşin. O, Dumnezeule mare şi bun, cât de mult îţi mulţumesc 5

Într-adevăr, frumoasă fecioară începu să se mişte şi deschise ochii. Un tremur înfiorat îi străbătu obrazul:

— Doamne, unde sunt?

— Eşti în afară de orice primejdie; ai scăpat de moarte, dragă Lili!, spuse Enric.

— Cine-mi spune pe nume?, ce glas aud?, zise Lili încet şi se uită în jurul ei foarte mirată. „Doamne, oare n-am murit? Nu m-au lichidat acei monştri înspăimântători?

— Nu, dragă Lili; ai scăpat, a fost o adevărată minune a cerului că ţi-am auzit strigătele de ajutor! Nu mă recunoşti? Sunt eu, Enric, mirele tău!

— Enric, tu? Tu?

Uimită cu desăvârşire, Lili se uită la acela care îngenunchease înaintea ei şi o îmbrăţişa cu căldură. Abia acum părea că-şi recapătă toată cunoştinţa.

Ruşinată, căută să-şi aranjeze hainele care fuseseră sfâşiate, pe alocuri, de asasini.

Pe urmă, se ridică de jos, cu ajutorul lui Enric.

Luna lumina acum întregul câmp. La orizont se arăta sumbrul ocean de case al Parisului. Tânăra fată privi înfiorată:

— Dumnezeule!, acolo e locuinţa Călăului!” zise ea arătând cu mâna spre casa singuratică, deschisă din toate părţile. Şi aici… aici e cimitirul ghilotinaţilor!

Lili nu observă dureroasa tresărire a iubitului ei.

— Dragă Enric, cum ai ajuns tocmai aici?, întrebă ea. E o adevărată minune! Cum ai nimerit, tu, gentilom tânăr şi mândru, în vecinătatea casei blestematului călău?

Enric tremura, O îmbrăţişă deodată pe tânăra fată, care se rezemă de el:

— Spune-mi, Lili, îţi este frică de Călău?

— Cum poţi întreba una ca asta?!, murmură tânăra fată.

— Nu cumva ai auzit ce şi-au spus monştrii acela?

— Nu ştiu, nu-mi amintesc nimic, răspunse tânăra fată, uitându-se la el miratã. Am simţit cuţitul la gât şi, n-am deşteptat abia când tu erai îngenuncheat lângă mine. Mi s-a părut că am coborât din cer.

Lăudat fie Domnul!, murmură tânărul îmbrăţişând-o iar pe Lili

— Dar de ce nu-mi explici teftul?, îl întrebă ea cu glas slab.

— Nu acum şi nu aici! nu e momentul pentru aşa ceva… S-au întâmplat multe lucruri extraordinare!, murmură Sanson. Iubito, tremuri de emoţie, lasă-mă să te conduc acasă!

Ea îl ascultă fără şovăire şi se rezemă de braţul său; păşeau amândoi foarte încet. Ajunseră în dreptul grădinii în care se află locuinţa Călăului.

Fără voie, braţul lui Enric începu să tremure; părea că vrea să spună ceva iubitei sale. Şi chiar îi veni în minte o idee:

— Ai destulă putere să mergi înainte fără teamă? Sau să cer, poate, ajutor în casa asta? i…

O spaimă cumplită răvăşi chipul fetei:

— Ajutor din casa călăului? Enric, cum te poţi gândi? Hai să mergem, mă simt foarte bine! Nu-mi mai e frică!

Se desprinse din braţul lui şi alergă iute înainte. Enric trebuia să-şi dea destulă osteneală pentru a ajunge lângă dânsa.

— O, Lili, dacă ai şti ce grea mi-e inima!, murmură Călăul cu glas înăbuşit.

Lili îl privi, înduioşată; sărmana fată credea că Enric, e neliniştit numai din cauza ei, nu bănuia ce taină cumplită îi ascundea iubitul său.

Enric o însoţi până la capătul străzii pe care se află locuinţa armurierului Miranda; aici, cei doi îndrăgostiţi se despărţiră…

…„Dacă ai şti, Lili, ce am eu pe inimă! Dacă ai şti că omul pe care-l iubeşti atâta şi în care te încrezi atât de mult e unul şi acelaşi cu Călăul Parisului – care-ţi inspiră atâta groază L”.

„Dar Lili era acum prea departe pentru a-l mai auzi…

Enric se întrerupse şi aruncă spre cer o privire îndurerată. Pe urmă se întoarse şi porni spre închisoare…

Capitolul 7 banda pactului de sânge

Când Enric Sanson ajunse acasă, ceasurile publice anunţau ora zece din noapte.

Nu se simţea nicio mişcare în casa Călăului; părea că totul doarme. Dar când Sanson intră în curtea locuinţei sale, atunci îi ieşi în cale prima calfă, unul căruia îi zicea Nicolae – un bărbat voinic, ca de vreo cincizeci de ani, cu o înfăţişare serioasă.

Cu o lampă în mână, Nicolae părea că aşteptase de mult întoarcerea stăpânului său. Îl salută pe Călău cu mult respect învăluindu-l cu o privire plină de iubire şi devotament orb. Pe Enric îl purtase de copil în braţe; de mai bine de treizeci de ani se afla în serviciul familiei Călăului. Îl iubea atât de mult pe Enric Sanson şi pe sora sa Orfelia, de parcă ar fi fost proprii săi copii.

Enric întinse mâna prietenos servitorului şi îl măsură cu o privire întrebătoare:

— Îmi aduci ceva ştiri, nu-i aşa? Citesc în ochii tăi…

Nicolae dădu din cap:

— Da, domnule Sanson. Am făcut, precum mi-ai poruncit.

— Şi-ai reuşit?, întrebă Călăul cu vie curiozitate.

— Nenorocitul acela pe care a trebuit să-l executăm săptămâna trecută a spus adevărul!, raportă Nicolae.

— Aşadar, există, într-adevăr, în Paris, o bandă care poartă numele de banda pactului de sânge?, continuă Călăul.

Nicolae făcu iar un semn afirmativ:

— Am izbutit să aflu totul. Banda pactului de sânge o o grupare secretă care urmăreşte scopurile cele mai îngrozitoare. Nimeni nu-i cunoaşte pe membrii care o compun, dar se spune că toţi aceştia au săvârşit acele crime odioase care de un an încoace, înspăimânta Parisul. Pe lângă asta, se mai spune, că banda vrea să răstoarne republică, pentru a întrona în capul statului o groaznică domnie teroristă.

În ochii Călăului se aprinse o scânteie de furie:

— Dacă-i aşa, atunci ar fi o acţiune patriotică să descoperim iţele acestei scârboase asociaţii!, murmură Sanson.

Dar continuă, te rog. Ştii unde îşi ţine şedinţele nocturne societatea asta secretă?

— Da, stăpâne!, în toate săptămânile se întrunesc (.: aţă, în timpul nopţii, într-o odaie tainică a Palatului de vară al ducelui de Barry.

Enric scoase o exclamaţie de adâncă surprindere 3

— Nicolae, ştii bine că aşa este?

— Da, stăpâne, ştiu mai mult! continuă Nicolae. Am izbutit să aflu cuvintele de ordine, parolele cu care se poate intra la şedinţele asociaţiei. Când m-aţi însărcinat cu cercetările acestea, credeam că v-am ghicit intenţiile. Desigur, vreţi să vă convingeţi personal de misterele asociaţiei pactului de sânge. Aşadar, ascultă, stăpâne: am izbutit să transmit bandei vestea că un pretins conte al regatului Spaniei, un anume conte Castello, vrea să intre şi

el în această asociaţie. Desigur cănici nu există un astfel de conte. Dar marele şef al bandei crede în basmul acesta. Informatorul meu mi-a comunicat nu numai că asociaţia îl aşteaptă pe contele Castello, dar mi s-a anunţat şi pa; ola care asigură intrarea unui membru.

Enric strânse cu căldură mâinile lui Nicolae şi respiră adânc:

— Şi când e apropiata adunare a fraţilor noştri de sânge 5 n Palatul de vară al ducelui de Barry?

— Astă seară, la miezul nopţii!, răspunse apăsat Nicolae. (Se aplecă la urechea lui Enric şi-i mai şopti ceva).

— Foarte bine, îţi mulţumesc! Şi acum, culcă-te; VOI închide singur casa.

Porunci lui Nicolae, să aprindă o lampă care se afla pe o masă din coridor.

Pe urmă, Enric rămase nemişcat, până când Nicolae se depărtă.

Enric Sanson tot mai stătea singur pe coridor. Lumânarea din mâna sa făcea ca umbra figurii să apară de o mărime spectrală pe peretele din faţă.

O linişte adâncă şi aproape lugubră domnea în toată casa.

Sanson se uită în jurul său, era răvăşit de gânduri. Şopti:

— Să mă pun pe treabă!, murmură el în sfârşit.

Plecând mai trecu pe la uşa care ducea la odaia sa de culcare. Deşi era deja atât de târziu, se coborî în pivniţa casei. Nu-i trebuiau chei pentru deschiderea diferitelor uşi prin care avea să treacă.

Cum ajungea înaintea unei uşi, care-i împiedica drumul, apăsa mâna pe ea şi, ca prin minune, aceasta se deschidea de la sine – fără a face cel mai mic zgomot. De fapt, fiecare uşă avea un mecanism ciudat, cunoscut, numai celui iniţiat; aceasta făcea să fie inutil orice zăvor,

orice lacăt.

Ajungea să atingi resortul nevăzut, pentru că uşa să se deschidă imediat. Enric Sanson trecuse deja prin nenumărate încăperi ale pivniţei. Deoparte şi de alta se aflau butoaie pline cu vin – mărturie palpabilă a bogăţiei proprietarului.

În cele din urmă, Sanson ajunse la capătul pivniţei. Un zid gros părea să-l împiedice să meargă înainte.

Deodată, zidul acesta, atât de solid în aparenţă se desfăcu din mijloc. Zăngănitul lanţurilor crescu şi continuă, până ce se formă în zid o spărtură atât de largă încât un om voinic se putea strecura pe acolo.

Enric Sanson dispăru prin spărtura zidului. Lumânarea lumina o încăpere îngustă şi fără ferestre, dar aranjată destul de comod. Numai umezeala de pe pereţi trăda aici o încăpere subterană, încolo, odaia asta era aranjată cât se poate de bine şi de plăcut. În mijlocul acestei odăi secrete, chiar sub candelabru, stătea o masă de toaletă foarte elegantă, de pe care nu lipsea nimic.

Erau fel de fel de pudre, sulimanuri şi o mulţime de instrumente mici şi elegante, de care se servesc cei din lumea mare pentru a-şi înfrumuseţa înfăţişarea.

Imediat ce intră în încăpere, Sanson închise printr-o simplă mişcare zidul deschis. Pe urmă, aprinse luminările din candelabru.

O lumină orbitoare se răspândi prin salonaşul în care nimic nu se mişca; se observa numai picurarea apei de pe pereţii umezi.

Enric Sanson deschise un dulap în care era un sortiment întreg de haine. Mâna Călăului pipăi pe rând feluritele haine îngrămădite acolo; şi, în sfârşit, găsi ce căuta. Scoase un costum de atlas negru, simplu dar elegant, aşa cum purtau pe atunci tinerii nobili.

În acelaşi timp mai scoase din dulap o mantă neagră;

apoi închise dulapul.

Şi cum se lepădă de hainele obişnuite, începu o operaţie foarte activă şi stranie. Luă dintr-o sticluţă câteva picături ale unui lichid cam negricios, cu care se frecă pe ceafă şi pe obraz. Imediat îi dispăru culoarea trandafirie şi făcu loc unui ten brun-murdar, caracteristic meridionalilor.

Acelaşi lucru îl făcu, apoi, şi cu mâinile – care capă tară imediat o culoare foarte brună. Acum, Călăul luă un suliman pe care-l încălzi la lumânare, şi-l trecu încet peste sprâncene; acest & a luară o formă deasă şi neagră. După ce-şi înnegri şi genele, făcu în jurul lor o dungă neagră foarte fină, aproape imperceptibilă. Astfel, ochii săi căpătară o expresie cu totul diferită.

Deodată, deschise un sertar al mesei de toaletă, în care se aflau o mulţime de peruciâşi alese una şi şi-o puse pe cap acoperind perfect părul său buclat şi scurt.

Acum era cu totul schimbat. Nimeni, nimeni în lumea asta nu l-ar fi putut recunoaşte! în plus, Sanson scoase dintr-un alt sertar o barbă scurtă şi neagră pe care şi-o aşează cu atâta precizie pe obraji şi bărbie încrtnici ochiul cel mai experimentat şi bănuitor n-ar fi fost în stare să deosebească barba asta de una naturală. Apoi, Sanson îşi mai înnegri foarte tare şi mustăcioara sa delicată şi-o răsuci, şi începu să se îmbrace.

După zece minute, stătea îmbrăcat în costumul unul tânăr nobil.

Puse în buzunare armele pe care le scosese din vechile haine şi privi gânditor emblema roşie ca sângele, care era aranjată pe jiletcă, tocmai în dreptul pieptului. Emblema asta reprezenta o cupă şi era brodată cu mătase; şi când Enric Sanson se înveli cu mantaua cea neagră, lumina candelabrului căzu pe o altă asemenea emblemă, care dispăru, însă, în cutele mantalei. El aflase de la Nicolae toate amănuntele despre felul de a se îmbrăca al

fraţilor de sânge, ca să-i numim aşa; iar prin garderoba sa cea bogată se găseau, fireşte, şi astfel de veşminte.

Trecând apoi la un scrin, Sanson îşi alese o beretă împodobită cu multe pene şi şi-o îndesă pe frunte.

După care părăsi odaia tot atât de încet precum venise, stingând mai întâi, luminările.

În casă, domnea aceeaşi tăcere mormântală. Fără cel mai mic zgomot, Sanson părăsi casa.

Trecu prin curte, spre grajd, acolo se aflau nişte cai minunaţi, dintre care îşi alese unul; deşi travestit părea că tânărul a fost recunoscut de animal.

Călăul traversă mai întâi un şes monoton, pustiu. Pe urmă intră într-o pădure. Sanson călări în galop preţ de o jumătate de oră; deodată pădurea se isprăvi. Scăldat în razele lunii apăru un mândru castel de nobili; spre el se îndrepta acum călăreţul. În acelaşi moment se auziră clopotele ceasornicelor din Paris: era miezul nopţii.

Un impunător grilaj de fier închidea de jur-Împrejur o grădină ce semăna a parc, despărţind măreaţa clădire de lumea de afară.

Enric Sanson cunoştea perfect aceste locuri. Se îndreptă spre poarta de fier; în acelaşi moment în care calul voia să intre în parc, de lângă un copac se dezlipi o umbră neagră, care se afla pe partea dreaptă a drumului, puse mâna, pe frâu, şi calul, speriat, se ridică în două picioare. Călăul, însă, nu-şi pierdu sângele rece şi rămase în şa.

Fără a clipi, fixă pe necunoscutul care agita ameninţător gura unui pistol cu două focuri.

— Lozincă! strigă necunoscutul cu glas lugubru.

— Moarte tiranilor!”, răspunse călăul.

— Parola!, strigă iar necunoscutul ameninţător.

— „Toţi pentru unul şi unul pentru toţi!”

Necunoscutul retrase pistolul.

— Trecerea e liberă!, zise el; şi făcu un pas înapoi. Trăiască pactul de sânge!

— Trăiască pactul de sânge!, răspunse călăul pe acelaşi ton.

— Ah, acum te recunosc!, zise străinul. Tu eşti contele Castello din Spania, nu-i aşa? Eşti ambasadorul guvernului spaniol…

— Eu sunt!, răspunse Sanson într-o franceză stricată. Dorea să treacă, probabil, drept un străin care nu stăpâneşte limba franceză decât la modul aproximativ.

— Vii cam târziu, toţi sunt deja adunaţi, spuse celălalt. Noi credeam că n-ai să mai vii.

— Oare nu mi-am anunţat intrarea în banda pactuha de sânge?, răspunse Călăul.

— Conte Castello!, replică străinul, cu glas adânc şi sever; mai ai vreme să te retragi! Te previn! mai bine renunţă să elevii unul de-ai noştri! încercarea care te aşteaptă e groaznică! Vai ţie dacă vei ezita măcar odată; atunci vei fi pierdut!, soarta ta va fi o moarte imediată!

— Nu mai insista degeaba, hotărârea mea e irevocabilă! răspunse Enric Sanson cu o voce hotărâtă.

— Pe cinstea mea de conte, am să ascult de toate poruncile Marelui Şef! Frate, lasă-mi drumul liber; te rog pentru ultima oară!

Atunci necunoscutul se dădu la o parte şi lăsă poarta liberă:

— Conte Castello, fii bine-venit în mijlocul nostru!

Enric Sanson se simţi împins înainte. Pipăi cu picioarele şi simţi că înaintea lui se deschise o scară care ducea în jos.

Călăului i se părea că se duce nesfârşit în jos; pe urmă, se ridică iar. Ba luând-o la dreapta, ba la stânga, i se părea că merge într-un cerc, învârtindu-se în loc.

De jur-Împrejur domnea o atmosferă apăsătoare,

care împovăra sufletul lui Sanson.

Orbit, Enric Sanson închise ochii o secundă. Se afla într-o încăpere foarte mare, probabil subterană. Candelabre fixate ele pereţi radiau o lumină aproape supranaturală.

Vreo treizeci de bărbaţi, îmbrăcaţi toţi cu mantale negre cu emblema cupei roşii, ca a lui Sanson, şedeau în semicerc. Toţi purtau jumătăţi de măşti negre pe obraz; în faţa lor, pe un fotoliu roşu, şedea un singur om. Acesta ora, de asemenea, mascat în negru; dar pe mantaua sa erau trei cupe, semn că acostă era mai mare peste toţi.

Înaintea fotoliului, în formă de tron al necunoscutului, se afla un trunchi de măcelar, pe care zăceau un topor sclipitor şi un pocal de argint.

— Conte Castello, apropie-te!, zise preşedintele (care părea să-şi dea osteneala să facă glasul său mai profund, ceea ce, însă, nu-i reuşea).

— Vrei să fii primit în banda pactului de sânge?, întrebă iar preşedintele.

Enric Sanson. făcu un semn afirmativ şi înfruntă cu sânge rece privirea fulgerătoare şi antipatică care-l iscodea prin masca neagră:

— Cine eşti tu, cel care-mi pune. Întrebarea asta?

— Sunt Marele Şef al fraţilor de sânge, răsună răspunsul. Persişti în dorinţa de a fi primit în asociaţia noastră?

— Da, zise Enric Sanson.

— Voi, martori de sânge, veniţi încoace! înconjuraţi-l pe acest om!, porunci Marele Şef.

Imediat se desprinseră din semicerc patru figuri.

Două dintre ele se postară la dreapta şi două la stânga lui Enric Sanson.

Toţi scoaseră din mantalele lor pumnale strălucitoare, ale căror vârfuri le îndreptară amenințător

spre, pieptul şi gâtul Călăului.

Capitolul 8 contele de castello

O tăcere adâncă şi prelungită, se lăsă în încăperea spaţioasă. Toţi asistenţii se ridicară de pe locurile lor. Scoaseră şi ei, din mantalele brodate cu emblema roşie, pumnale strălucitoare.

Dar Enric Sanson era de un curaj fără seamăn. Niciun muşchi de pe faţa să nu tresări; faţa lui rămase nemişcată ca o stâncă.

— Să ştii, începu Marele Şef cu glasul său înăbuşit, să ştii, conte Castello, că asociaţia noastră e atotputernică! Ştim totul, aflăm totul, nimeni nu se poate ascunde de noi pentru a scăpa de pedeapsă. Trebuie să ne juri ascultare eternă şi statornică, trebuie să execuţi fără ezitare tot ce-ţi vor porunci mai-marii ei. Nu trebuie să obiectezi hiciodată nimic, cea mai mică nesupunere va fi pedepsită cu moartea! Uită-te bine la butucul, ăsta de măcel, continuă el cu glas înspăimântător, îndrăzneţul care cutează să se opună voinţei noastre îşi lasă capul aici.

Arătă, apoi, spre paharul de argint care se afla pe masa din faţa Călăului. Vocea căpătă un sunet înfiorător’s

— Vom turna o băutură foarte costisitoare, urmă Marele Şef, Prin sânge suntem legaţi, sânge curge prin vinele noastre, tovarăşi de sânge ne numim – cu sânge omenesc îţi, vei uda buzele, pentru a întări jurământul tău!

— Aduceţi pe cei doi agenţi ai tovărăşiei înaintea noastră, porunci Şeful

Îndată se iviră două fiinţe învelite în mantale negre.

Sanson tresări îngrozit. Nu mai încăpea nicio îndoială! Recunoscu, în unul din ei, pe Samulon, cu care puţin mai devreme se luptase şi care-l recunoscu ca fiind Călăul din Paris.

— Apropiaţi-vă! strigă Şeful. Împlinit-aţi porunca mea? Aţi procurat băutura pe care am cerut-o? Sânge de

om curat, neatins?

Moş-Samulon căzu rugător: în genunchi:

— Îndurare!, exclamă el. Vă jur pe Dumnezeu că a fost imposibil să vă facem pe voie!…

— Imposibil?, răcni Şeful cu voce tunătoare. Spuneţi, cum aţi îndrăznit să nu vă supuneţi voinţei mele?

Veni rândul tovarăşului lui Samulon. El povesti întâmplarea deja cunoscută nouă. Un strigăt de mânie izbucni din gurile asistenţilor, când omul isprăvi istorisirea.

— Enric Sanson, Călăul din Paris, a fost acela care v-a răpit victimă în ultimul moment? scrâşni Şeful. Bine. bine, îl vom găsi!

— Vai de el, vai!, urlă cercul asistenţilor.

O sudoare rece invadă fruntea Călăului. Pentru a doua oară, simţi că-l pândeşte un pericol nespus de mare.

— Nu avem timp să zăbovim acum, murmură şeful; primirea ceremonioasă a noului nostru tovarăş nu poate fi amânată!

El înconjură toată Adunarea cu o privire cercetătoare; îşi opri privirea asupra lui Sanson.

— Apropie-te!

—.

Şi atinse cupa de pe masa din faţa Călăului. Îşi suflecă mâneca braţului drept înainte ca Sanson să-i ghicească intenţia, şeful îşi tăie cu cuţitul o venă. O stropitură fină de sânge ţâşni în pahar. Cuprins de o slăbiciune de moment. Marele şei se dădu înapoi câţiva paşi. Dar cei de faţă îi săriră în ajutor. Unul din el îi luă cupa din mână, iar un altul îi legă rana mică, neînsemnată.

La ezitarea lui, însă, se întâmplă ceva neaşteptat. Marele Şef îşi scăpă masca pe jos, printr-o mişcare neîndemânatică.

Enric Sanson privi îngrozit o faţă binecunoscută, de o poloare cadaverică. Doamne, Dumnezeule!, acum îşi

explică de ce vocea acestuia îi părea atât de ştiută: Marele Şef al fraţilor de sânge nu era altul decât Procurorul din Paris Fouquier-Tinville (aşa se numea acest monstru setos de sânge, care a rămas un personaj de groază în istorie) se afla în faţa Călăului din Paris!

Îndată după căderea măştii, Marele Şei se repezi la Enric Sanson. Obrazul său urât, scârbos se acoperi de zbârcituri de mânie. Îl privi pe Sanson cu ochi fulgerători:

— Mă cunoşti, oare, Conte Castello? strigă el cu voce îngrozitoare. În acelaşi moment îndreptase spre gâtul Călăului vârful cuţitului pătat de sânge. Enric Sanson ştia că viaţa lui atârna, acum, de un fir de păr...

— Nu!, spuse el cu voce hotărâtă, nu te cunosc!

— Nu mă cunoşti!?, murmură el. Ciudat! Glasul tău mi-e cunoscut, l-am auzit de mai multe ori! într-adevăr nu mă cunoşti?, întrebă el încă odată. Nu ştii cine sunt eu în viaţa de toate zilele?

— Nu!

— Jură!, strigă Şeful. Jură pe ce ai mai scumpân lumea asta, că nu mă cunoşti!

— Jur!, tună Enric Sanson, care simţea lămurit că numai o hotărâre neclintită îl mai poate salva.

— Bine, bine!, exclamă Şeful. Conte Castello, să ştii că numai de-ai fi clipit din ochi. te-aş fi străpuns ca pe o fiară sălbatică! Dar bagă de seamă; dacă întâmplarea ţi-a arătat obrazul Marelui Şef al legăturii noastre. Băgaţi cu toţii de seamă, zise el adresându-se celorlalţi, voi, care până acum nu m-aţi văzut cum sunt în realitate: vai de voi dacă ne-om întâlni vreodată, în viaţa de toate zilele, şi de-ţi îndrăzni să-mi aduceţi aminte de momentul acesta! în calitate de Şef al vostru vă ordon: uitaţi ce aţi văzut!

— Făgăduim!, murmurară cu respect fraţii de sânge aşezându-se din nou pe scaunele lor.

În timpul ăsta, Marele Şef îşi puse iar masca pe

obraz. Apoi, întinse cupa lui Enric Sanson.

— Apropie cupa de buzele tale! Bea din conţinutul ei!

O scârbă infinită îl cuprinse pe Sanson. Dar îşi aduse aminte că nesupunerea e egală cu moartea. Şi-şi udă buzele cu groază. Şeful zâmbi cu satisfacţie.

— Jură!, începu el cu o voce apăsată.

Pe urmă rosti groaznica formulă a jurământului.

Cu vocea hotărâtă Enric Şans On repetă jurământul.

— Dă-mi mâna, zise şeful, să te salut ca pe un frate desăvârşit al comunităţii noastre.

În acelaşi timp, şeful făcu semn unui servitor.

Acesta aduse îndată, pe o pernă de catifea, o mască neagră.

— Pune-ţi masca asta!, porunci Marele Şef; de azi înainte, conte Castello, la toate adunările noastre nocturne, va trebui să te prezinţi mascat. Nimeni, în afara celor din jurul tău nu trebuie să ştie cine eşti!

Un moment se făcu tăcem Enric Sanson îşi fixă masca pe obraz. În timpul acesta, Şeful se ur-a iar pe tronul său şi strigă:

— Răzbunare! Groaznică răzbunare contra acelui nenorocit care a îndrăznit să se împotrivească voinţei noastre! Fraţi de sânge, încredinţez judecăţii voastre pe Enric Sanson, Călăul! După cum aţi auzit, el i-a împiedicat pe cei doi trimişi ai pactului nostru să îndeplinească porunca dată de mine. Ce merită acest Enric Sanson? Spuneţi voi!

— Moartea! Moartea! Moartea!, strigară toţi în cor.

Şi Enric Sanson, asemenea celorlalţi, exclamă şi el acest cuvânt sinistru.

— Fie, deci! Aşadar, îl condamn pe Călăul din Paris, pe numitul Enric Sanson, la moarte!, rosti Şeful cu voce apăsată, în timp ce ridică cu sfinţenie mâinile în sus. E liber ca o pasăre! Fiecare din voi e dator să-l omoare, unde

poate şi când poate!

Deodată, însă, bătu cineva la uşă. Apăru un serv

— Orizontul îndepărtat anunţă zorii zilei. Voi, Wn de sânge. e vreme, să plecaţi fără a fi recunoscuţi!

Marele Şei se ridică şi plecă grăbit. În urma lui se sculară şi plecară şi ceilalţi…

Enric Sanson nu voia să plece împreună cu ceilalţi. Tocmai de aceea porni intenţionat mai încet. Aşa că primii plecaţi ajunseră deja la sfârşitul coridorului care dădea în stradă, pe când Călăul era încă la începutul său.

Capitolul 9 în vizuina leului

Enric Sanson era un bărbat foarte curajos. Numai din această cauză îndrăznise să intre în vizuina leului…

Călăul era, însă, un partizan desăvârşit al republicii, chiar dacă uneori compătimea soartă crudă a regelui şi a familiei sale.

După ce aflase că mireasa lui iubită era să cadă pradă setei de sânge, nu mai cunoştea nicio margine. Jurământul pe care-l făcuse mai devreme nu însemna nimic pentru el. Dumnezeu nu putea primi nişte cuvinte ca acelea pentru nişte scopuri atât de mârşave!

Un gang întunecos se deschidea în stânga lui.

Enric Sanson îşi pregăti armele. Era hotărât să dezlege misterele sinistre ale comunităţii enigmatice. O singură privire îi fu de ajuns să înţeleagă că se afla în gangurile vechiului castel al ducelui de Barry.

Enric Sanson porni după ce se convinse că nimeni, absolut nimeni n-a observat pătrunderea lui.

Dar nu băgă de seamă că într-o nişă stătea o fiinţă mascată de umbră, care acum îşi schimbă locul. Ca un şarpe aluneca Marele Şef al fraternităţii – căci el era acela care se ascunsese în gangul întunecos!

„Nu l-am crezut de la început! murmură el. Vocea lui mi-era atât de cunoscută! Ciudat! Pe lângă asta, are o

figură pe care am întâlnit-o de atâtea ori; sunt sigur că s-a strecurat sub un nume fals! Păzeşte-te, «conte Castello», oricine ai fi tu! Nu e uşor să pleci viu din clădirea asta, dacă eu vreau altfel. Acum n-am vreme să mă socotesc cu tine şi să aflu, în sfârşit, cine eşti…” Deodată, se auzi un uruit şi un zăngănit. Înainte de a putea să înţeleagă ce înseamnă acest zgomot, Enric Sanson simţi cum îi fug scândurile de sub picioare.

Şi dispăru în adâncuri!… Scoase un strigăt de groază…”

Capitolul! O

În casa armurierului

Să ne întoarcem la Lili Miranda – care, cu o seară înainte, fusese condusă în siguranţă de nefericitul ei mire, Enric Sanson, până lângă casa tatălui ei.

Casa armurierului Miranda se afla pe o stradă întunecoasă şi stx amtă. Exteriorul ei nu spunea nimic, era ruinat chiar; dar când intrai în curte, îndată îţi schimbai impresia. Curtea era transformată într-o grădină frumoasă şi destul de mare.

Abia după ce norii Revoluţiei se întinseră şi asupra casei sale, meşterul Miranda devenise un alt om.

El nu admitea revoluţia poporului. În inima lui, era un partizan înfocat al regelui. Şi nu e de mirare! Căci înainte de toate, toţi curtezanii lui Ludovic al XVI-lea erau credincioşi acestuia. Lor le vânduse de atâtea ori, ba ssâi grele de luptă, ba spade de duel pe care le purtau de obicei curtezanii, ba pistoale din cele mai elegante şi preţioase.

Toate acestea, însă, trecuseră demult.

Curtea veselă şi senină pe care o făurise Maria Antoinetta a Franţei în jurul ei, se risipise acum în toate părţile, ca pulberea în vânt. În locul puterii regale, în Franţa domnea, plină de patimi, voinţa liberă a poporului.

O mină de oameni sălbatici reuşiră să subjuge toată ţara cu puterea lor. O domnie de o groază fără seamăn începuse în Franţa.

Cu inima sângerând supravieţui tatăl lui Lili tuturor, acestor evenimente care culminară cu prinderea familiei)… regale şi cu deportarea sa la Temple.

Acest Temple, o clădire curăţică dar sumbră, veche şi cu aspect de închisoare, a fost zidită în anul! 222 de un maestru al Cavalerilor Templului – locuită mai târziu, multă vreme, de regii Franţei; în urmă fu lăsată iar Iohaniţilor, care au locuit-o până la începutul revoluţiei. De atunci, deveni o închisoare de stat. În capitolele următoare ne vom ocupa de viaţa familiei regale în odăile misterioase, întunecoase şi înfiorătoare ale închisorii Temple.

Acum să ne întoarcem iar în casa armurierului. Era în dimineaţa următoare nopţii misterioase, în care drăgălaşa Lili Miranda era să cadă victimă celor doi tovarăşi ai pactului de sânge.

Îndată după reîntoarcere, Lili povesti tatălui ei despre tot ce i s-a întâmplat. Bătrânul se înspăimântă groaznic, copilul său era cea mai scumpă avere înainte de toate. Numai faţă de Lili era acelaşi de mai înainte. Cu o dragoste sfântă el o strânse în braţe pe fiica sa şi, glumind, îi mângâie obrajii trandafirii. Lili nu se putu stăpâni să nu mărturisească tatălui toată situaţia mirelui ei. Dar, ciudat! Tatăl Mirandei, care, de altfel, nutrea, pentru viitorul său ginere o mare simpatie, dădu necăjit din cap:] – E foarte ciudat, că mirele tău a fost de faţă tocmai în locul acela groaznic, în apropierea casei Călăului!

Lili se apropie de dânsul:

— Vai, tată, cum vorbeşti!? Dacă Dumnezeu nu l-ar fi trimis în ajutorul bietei tale Lili, apoi de mult ea ar fi căzut pradă tâlharilor înverşunaţi!

Armurierul oftă din adânc:

— Ai dreptate, Lili! Sunt doar nişte gânduri sumbre; un duşman mi-a sădit în inimă neîncrederea împotriva mirelui tău! Mi s-a spus că…

Se opri observând privirea rugătoare a fiicei sale:

— Vom vorbi mai târziu despre asta! murmură el. Nu vreau să răpesc, încă, fericirea şi dragostea din inima ta tânără! Poate că eu nu văd destul de bine…

— O, dragă tată! exclamă Lili, orice îndoială căzută asupra scumpului meu mire ar fi o crimă. Poate toată lumea să-l pârască, să-l blesteme – el nu e fals! El mi-este cel mai drag dintre toţi oamenii!

— Să dea Dumnezeu să fie neînşelată încrederea ta sfântă!

Acestea se petrecuseră în ajun: a doua zi, după somn. Lili se sculă mai întremată. Ca un trandafir proaspăt şi fermecător apăru jos, în grădină. Era încă prea dimineaţă. Dar Lili era stăpânită de hărnicie. Pregătise micul dejun pentru toţi ai casei. Şi acum se plimba încolo şi încoace prin grădină, oprindu-se când la o floare, când la alta.

După câteva minute sosi în grădină şi tatăl, gata de plecare. El veni şi se opri o clipă lângă fiica sa. Puse mâna pe umărul ei; Lili se cutremură speriată. Când îl zări pe tatăl ei, îl îmbrăţişă cu căldură:

— Dar ce, tăticule, vrei să pleci deja?, exclamă ea.

Bătrânul armurier dădu din cap:

— N-am răbdare să stau în casă!, prea zboară veşti rele din toate părţile! E vorba să-l aducă pe regele nostru în faţa justiţiei – aşa se zice. De aceea mă duc pe la cafenea; pentru că acolo se verifică toate noutăţile zilei.

Sărută fruntea tinerei fete şi plecă. Lili se uită după el, până ce dispăru în gangul întunecos al casei. Pe urmă se aşează pe o bancă din grădină. Îşi puse mâinile în poală, privind visătoare înaintea sa.

Furată de gânduri, Lili nu observă că se apropie un

tânăr, un băiat de vreo douăzeci şi cinci de ani; purta şorţul de piele al armurierilor. Nu era urât la faţă. (deşi părul său creţ era cam roşu, dar arăta bine, numai ochii nu erau frumoşi… Împins de un glas lăuntric puse mâna dreaptă pe umărul tinerei fete.

Lili se înfricoşă. O roşeaţă i se urcă în obraji, când îl văzu pe cel care stătea în spatele ei.

— Cum, Lupin, dumneata eşti?, zise ea sfioasă.

— Da, eu'sunt!, murmură Lupin. Am vrut să văd ce mai faceţi.

— O, să n-ai nicio grijă pentru mine!, răspunse aspru fata.

Lupin o copleşea de ani de zile cu declaraţii de dragoste.

Înainte de a se logodi, şi Lili era îndrăgostită de ţinuta elegantă a tânărului… Însă, de când îl cunoscuse pe Enric; gândurile şi inima îi erau numai la el.

— N-am mai putut sta în atelier, murmură el. O, Lili, ce bună erai înainte cu mine. Cu câtă plăcere am trăit. O privire a ochilor tăi mă făcea să uit de toate. De când a intrat acest străin în casa voastră, nu mai ai nicio vorbă bună pentru bietul Lupin…

— Nu înţeleg, Lupin, urmă ea cu blândeţe. Oare ai fi fost crudă şi aspră cu dumneata? Atunci, îmi pare rău, nu a fost deloc în intenţia mea. Eu te preţuiesc ca pe un h ajutor harnic al tatălui meu.

Calfa scutură din umeri:

— Ah. domnişoară, mi-ai cucerit inima! De aici încolo, vei fi a mea – orice ar fi!

— Dar ce vrei, oare, de la mine?, exclamă Lili mirată.

Se retrase şi căută să se elibereze din mâinile lui Lupin. Dar acesta o ţinea cu putere şi sfredelea cu priviri arzătoare faţa ei palidă.

— Nu. trebuie să lămurim lucrurile între noi! Spune-

mi. e absolut adevărat că eşti logodită cu omul acelaj care numai noaptea se furişează în casa voastră?

— Dar ce-ţi pasă dumitale?, urmă Lili.

— Ce-mi pasă mie?, strigă el. Îmi pasă, îmi pasă! Da, te iubesc, Lili, o ştii demult, şi nu pot suferi că un altul să-mi fure fericirea. Am acest drept.

— Dreptul dumitale?, îi răspunse fata. Nu ştiam că ai drepturi asupra mea

— Vreau un răspuns!, şopti calfa. E adevărat că nobilul acela e logodnicul dumitale?

Lili clătină din cap:

— Dacă vrei să ştii, da – sunt logodită!

Deodată, în ochii băiatului, se ivi fulgerul răzbunării.

— Bine! Atunci nu te va avea nici acela! Păziţi-vă! Dispreţuitul Lupin e, poate, mai puternic decât credeţi.

Păru că vrea să adauge ceva, dar se sili să tacă. Tânăra fată se smulse din mâinile sale. În acelaşi moment, Lupin îi opri iarăşi calea:

— Trebuie să mă asculţi până la urmă!

— Lasă-mă! îl întrerupse Lili, de nu, mă voi plânge tatălui! Ce înseamnă, îndrăzneala asta?!

— Oho, frumoasă porumbiţă! Pe ce ton vorbeşti cu mine?! şopti Lupin, a cărei faţă păli de patimă. Nu pot răbda să-mi văd călcată dragostea în picioare. Fecioara mea, era o vreme în care mă iubeai; şi vreau să întorc vremea aceea! Şi de nu vei vrea să mă iubeşti de bunăvoie, o să te silesc!

Bătu cu piciorul în pământ. Lili îl privi cu demnitate.

— Lasă-mă, te rog, Lupin! Cum poţi îndrăzni să-mi spui astfel de cuvinte, după ce ţi-am mărturisit că iubesc pe un altul!?

— Dar puţin îmi pasă!, răspunse calfa.

Căută s-o îmbrăţişeze pe Lili. Dar fata se dădu înapoi.

— Lasă-mă, că strig după ajutor!

— O, nu te va auzi nimeni, frumoasă porumbiţă! Până şi servitoarea s-a dus în piaţă. Aşadar, am rămas singuri, în grădină. Şi după cum ştii, este îngrădită cu ziduri mari, şi nimeni nu-ţi poate auzi strigătele de ajutor!

— Ah! exclamă Lili pălind, eşti aşa de viclean. Cred că nu vei îndrăzni să te apropii de mine! Gândeşte-te, tatăl meu…

— Ce-mi pasă!, exclamă Lupin cu sălbăticie. Bătrânul palavragiu să-şi păzească, mai bine capul, să nu fie spânzurat! Ştiu destule despre el! O vorbă a lui, spusă vecinului Matei, ajunge pentru a-l pierde.

Încercă iar s-o îmbrăţişeze cu patimă, dar Lili îl respinse cu asprime, depărtându-se cu câţiva paşi şi ajungând astfel până la intrarea casei.

Dar şi Lupin înaintase. O apucă de braţ, şi o sili să-l asculte:

— Ei drace, doar nu sunt o viperă veninoasă! murmură el. Să mă asculţi şi să faci cum zic eu! îţi voi ierta totul, dar numai de vei respinge pe acel vagabond! Spune că vrei să fii a mea, şi voi sejâpa pe tatăl dumitale dintr-o mare primejdie!

Lili se uită la el cu indiferenţă:

— Mi se pare că vinul pe care l-ai băut prea de dimineaţă ţi s-a urcat la cap! Ce vorbeşti dumneata de tatăl meu?! Fii mulţumit că nu te-a îndepărtat din cauza purtării pe care o ai faţă de nune!

Un strigăt de mânie ieşi din gura lui Lupin. El strânse pumnul şi o ameninţă:

— Haha, să îndrăznească, numai, bătrânul partizan al regelui! Au trecut timpurile în care eram ucenicul supus şi umilit! Oii voi fi ginerele acestei case, ori, de nu, îi voi nimici pe toţi.

Din nou o apucă de mâini pe Lili, care se tot zbătea.

— Împotriveşte-te, frumoasă porumbiţă, oricât

pofteşti! Nu te las până nu vei înţelege. Îţi pun o condiţie: ori îmi spui îndată că vei fi a mea şi pecetluieşti logodna noastră printr-o sărutare, ori, ţi-o jur pe Dumnezeu, astăzi chiar va cădea o nenorocire pe capul tatălui tău. Tu şi el veţi fi victimele urii mele!

Dar tânăra fată îl respinse cu dispreţ:

— Nenorocitule ce eşti! De-ai simţi, într-adevăr, ceva pentru mine, n-ai îndrăzni să-mi vorbeşti astfel. Pleacă, vorbele tale mă înjosesc! Mi-era milă de tine şi voiam să tac, dar acum, când mă insulţi cu astfel de ameninţări, orice rezervă a mea e cu neputinţă! Nu numai tatălui meu îi voi spune insulta ta, dar şi mirele meu – să afle ce fel de om eşti!

— Ei drace! se înfurie Lupin, vasăzică nu vrei să fii a mea?!

— Nu, şi iar nu!, răspunse Lili cu hotărâre. (şi dispreţul îi era întipărit pe faţă); eşti un om rău şi stricat! Pleacă imediat, piei din preajma mea!!

— Bine, bine, şopti Lupin. M-am înşelat în privinţa dumitale! îmi dai cu piciorul, şi trebuie să-l primesc. Dar o sărutare, cel puţin, trebuie să capăt; o sărutare de pe buzele tale roşii şi proaspete!

Îmbrăţişă trupul zvelt şi fraged al tinerei" fecioare, încercă s-o strângă în braţe şi să-i fure vin sărut. Dar Lili se împotrivi cu disperare.

— Ajutor! Ajutor!, strigă ea cu voce răsunătoare.

În acelaşi timp, reuşi să-l împingă: El se rostogoli până la ultima treaptă a scării care ducea în casă, aşa că trebui să uite şoldurile gingaşe ale lui Lili.

Fata profită de momentul acesta pentru a se furişa în casă. Dar calfa începu să râdă drăceşte:

— Răbdare, răbdare, frumoasă porumbiţă, nu-mi vei scăpa! Suntem singuri, şi acum…

În ochii săi se citea un gând drăcesc; se grăbi să intre

şi el în casă.

Lili înaintă către Lupin îndreptând două pistoale spre el.

— Încă un pas, şi-ţi zbor creierii! exclamă ea.

Tonul ei îl înspăimântă. O hotărâre nestrămutată se citea în vocea ei. Calfa ştia bine că nu era de glumit cu fiica stăpânului său; dânsa l-ar fi împuşcat ca pe un câine. Se retrase scrâşnind din dinţi.

— Stai, stai tu, frumoasă fecioară! Te vei căi! Nu m-ai vrut ca iubit, mă vei primi ca duşman! înainte de a se însera, te vei căi pentru purtarea la!

Se întoarse repede şi fugi. Tremurând, Lili căzu în nesimţire pe un scaun. Armele îi scăpară din mâini, şi-şi acoperi faţa. Aşa rămase până se reîntoarse servitoarea.

Nenorocita Lili nici nu bănuia ce nenorocire avea să cadă pe capul ei şi al nefiricitului ei tată. Peste câteva ceasuri chiar, soarta ei avea să fie una din cele mai nefericite…

Capitolul! 1

temniţa mortuară a castelului

Să ne întoarcem la Enric Sanson. L-am lăsat pe eroul povestirii noastre într-o situaţie din cele mai periculoase, în castelul Barry.

Enric Sanson căzuse aproape la şase picioare adâncime. Ca prin minune, nu păţi nimic rău. Totuşi, trecu câtya timp până îşi reveni din spaimă.

Era întuneric beznă în jurul lui. Dibui prin toate părţile. Pretutindeni erau presărate paie. Acesta fusese norocul lui; altminteri, şi-ar fi zdrobit capul de scânduri.

Dar unde se afla oare? îşi ţinu răsuflarea şi încercă să prindă un sunet. Era o tăcere mormântală. Nicio mişcare nici măcar ronţăitul şi umbletul, de colo până colo, al guzganilor sau al şoarecilor.

Dumnezeule, dar unde se afla?

Enric Sanson încercă să se ridice. Simţi, însă, o durere chinuitoare în toate membrele. Cu toate astea, înainta cu paşi şovăitori şi se convinse că se afla într-un fel de pivniţă foarte îngustă şi joasă.

Era prizonier, asta ştia cu siguranţă.

Trebuie să-l fi spionat cineva. Şi cine ştie ce soartă îl aştepta!? Enric Sanson se înfioră. Pentru întâia oară îşi pierdu curajul.

Doamne Dumnezeule, nu cumva fu recunoscut, nu cumva se ştia cine se ascunde sub masca contelui Castello? L-au lăsat cu siguranţă în suflet, pentru că tot cu siguranţă să-l şi piardă în urmă?

Mii de gânduri trecură prin creierul prizonierului. Nu îşi mai putu stăpâni groaza. Ce era de făcut? Dar numişi putu da niciun răspuns.

Sentimentul neputinţei îl amăra grozav. Desigur eş-l vor lăsa să moară de foame!

Lui Enric Sanson i se opri deodată respiraţia, cutrem urându-se de groază. Piciorul său dădu de ceva tare El se plecă şi pipăi prin întuneric. Dumnezeule, nu se înşela, Se convinsese că era un trup omenesc. Şi călăul se înfioră. Desigur că era un mort şi că împărţea lăcaşul cu el! Se retrase îngrozit în partea cealaltă a carcerei şi se rezemă de perete. Câteva minute rămase nemişcat. Deodată îi veni un gând salvator: poseda un mijloc pentru a-şi lumina închisoarea, căci în buzunarul paltonului său avea o lanternă mică. Se căută cu de-amănuntul prin buzunare. Slavă Domnului, părea că nu-şi pierduse. limic în cădere. Şi totuşi!

— Armele erau la locul lor, dar lanterna lipsea. Enric Sanson se înspăimântă din nou. Rememoră totul. Era foarte sigur că în momentul căderii, avea lanterna la el…

Desigur, a alunecat în timpul căderii; trebuie să se fi rătăcit printre paie.

Călăul începu să caute. Dar se opri înfiorat. Îşi aduse aminte de întâmplarea de acum câteva clipe; numai Dumnezeu putea şti dacă nu cumva nu mai erau şi alte cadavre pe jos! Se înspăimântă la gândul că ar putea atinge încă unul.

Dar curajul său se ridică deasupra oricărei grozăvii: fie ce-o fi, trebuia neapărat să ştie unde se află.

El se plecă, dibuind pretutindeni. Bine că a dat Dumnezeu! După o căutare lungă, dădu, în sfârşit, de ceva tare. Vrei să apuce. Dar observă că era un belciug de fier, fixat în scânduri; deci, nu era lanterna. Decepţionat dădu drumul belciugului.

Căută din nou şi, tot nu găsi. În schimb, de câteva ori se atinsese de corpul acela misterios din colţul temniţei, deşi căuta să evite „Întâlnirea”. În rest, paie şi iar paie întâlnea pretutindeni…

Deodată, slavă Domnului!, dădu peste lanterna lui!

Respiră uşurat. În sfârşit acum va afla unde este. Făcu lumină; lanterna pâlpâia. Fitilul se aprinse. Prin sticla peretelui din faţă, lanterna reflecta lumina; o lumină slabă, dar suficientă.

Enric Sanson se uită cercetător în jurul său; se afla într-un lăcaş nu prea înalt, de numai vreo. şase picioare adâncime. Din toate părţile îi rânjeau pereţii goi şi umezi. Tavanul părea de fier; după ce îl cercetă bine, recunoscu chiar un fel de uşă prin care căzuse. Desigur că aceasta se deschisese pentru a-l înghiţi.

Enric Sanson îşi îndreptă privirea spre obiectul negru care stătea întins la stânga peretelui, în colţ. Nu se înşelase. Era cadavrul unui bărbat.

Se apropie de trupul ţeapăn. Îşi recăpătase deplinul său curaj.

Da, era un mort. Purta, ca şi el, o mantă neagră, cu o capă roşie deasupra. În partea stângă a pieptului era înfipt

un pumnal până la mâner. Nenorocitul fusese, desigur, asasinat.

Sanson privi cu groază obrazul păros şi galben al cadavrului vechi, poate, de câteva zile. Şi acesta era un membru al pactului de sânge; şi el, probabil, a trădat…

Simţi că o pedeapsă groaznică i se rostise… O sudoare rece i se urcă la frunte. Să fi ajuns, oare, la sfârşitul” zilelor sale? Era încă atât de tânăr, şi atâtea planuri cutreierau mintea sa!

Îngrozitor gând – să mori aici, lipsit de orice ajutor. Se poate muri de foame? Da, desigur; de pe acum Enric Sanson nu se mai putea ţine pe picioare.

Căzu în genunchi. A muri de foame! îngrozitor verdict!

În câteva clipe Enric Sangon recompuse tot tragismul situaţiei sale. O mână misterioasă l-a făcut să cadă în temniţa asta! Şi ce va fi, oare, dacă îl vor uita cu totul?

Enric Sanson îşi imagina cum va trebui să lupte zile întregi cu foamea şi cu setea. El începu să strige ajutor cu disperare. Dar nimeni nu-l auzea. În sfârşit, după ce răguşi strigând, gândurile i se rătăciră; îşi pierdea cunoştinţa.

Numai râvnea de a-şi potoli foamea şi de a-şi stinge setea, îi teroriza subconştientul. Se cutremură de groază, la gândul că va trebui, poate, să mănânce cadavrul acela infect, pentru a-şi satisface nevoia de hrană!

Pe urmă, nenorocitul se gândi la Lili. Mireasa lui dulce o va fi pierdut pentru totdeauna! O furie sălbatică, vecină cu nebunia îi veni Călăului. El sări în sus şi se învârti de colo până colo prin temniţa îngustă, dând disperat cu pumnii în pereţi. Dar aceştia erau tari şi muţi. Începu să strige. În zadar. Pereţii repetau ecoul vocii sale.

Enric Sanson părea pierdut pentru veci. Simţea că înnebuneşte. Se plimba în susul şi în josul temniţei; de mânie, împinse toate paiele într-o parte.

At. unei, dădu cu piciorul în verigă de fier, pe care o atinsese mai înainte. Dar ce însemna, oare, acel belciug fixat în scânduri.

Se aplecă, şi împrăştie paiele din jurul verigei. Şi aprinse iarăşi lanterna. Într-adevăr era un belciug de fier. O uşă mică era croită în scânduri. Cu mâna tremurândă, Enric trase de belciug. Se deschise o uşă mică, destul de lată, pentru a cuprinde un trup omenesc. Sanson îndreptă lanterna şi lumină spaţiul. O rază de bucurie îi licări pe faţă. Văzu că acolo e o scară îngustă de fier, pe care se putea coborî.

— Slavă Domnului I exclamă el; în sfârşit, un chip de a ieşi!

Aruncă o privire de adio cadavrului din colţ. Pe urmă căută în palton şi se înarmă cu două pistoale. Le ţinea gata de tras.

Începu să coboare scara. Aceasta, ducea, cum putu observa, într-un gang lung. Era, probabil, săpat în stâncă, sub pământ. De pe pietre picura apa. Gangul, însă, era aşa de jos, încât fu silit să se plece de mai multe ori. Multe avea acest gang. Câteodată i se părea că gangul s-a sfârşit. Şi mereu trebuia să-şi lumineze calea. Mereu întâlnea o altă verigă de fier; şi de câte ori o mişca, de atâtea ori i se deschidea, ca prin farmec, cu zgomot, o altă cale.

Sanson pricepu îndată că întâmplarea i-a dezvăluit taina misterioaselor ganguri ale castelului Barry. Curajul şi încrederea sporeau din ce în ce. Desigur că Dumnezeu era cu el şi mâna Sa părintească îi arăta acum toate căile acestea. Un sentiment de adâncă recunoştinţă trecu prin inima Călăului.

În sfârşit, după un timp relativ scurt, dar care ţinu o vecie, Enric Sanson dădu de lumină. El îşi grăbi paşii şi respiră din adânc. Oare nu se înşela?. Vedea, într-adevăr verdeaţă înaintea lui, pomi şi copaci verzi? Vedea, într-

adevăr, trotuarul unei străzi luminate de soare? Enric Sanson simţea cum îi bate inima, şi o porni repede înainte. Deodată nu se putu stăpâni să scoată un strigăt scurt şi uşor de satisfacţie.

— Mulţumescu-ţi ţie, Doamne! murmură el.

Cu priviri uimite se uita în jurul său. Nici nu se mai afla în castel, era în aer liber. Se uită încremenit în jurul său. Păru a fi, deodată, într-o peşteră de piatră.

Un izvor mic curgea dintr-o stâncă în dreapta sa. Ici şi colo se deschidea peştera. Erau deschizături de stânci care nu erau adânci. Enric Sanson ştia cât de adânci sunt ele sub pământ.

El alergă înainte. Acum se afla în mijlocul parcului castelului. Soarele de dimineaţă apăruse deja.

Îşi roti privirile prin parc.

Nicio mişcare nu observase încă. Enric Sanson voia să memoreze locul acesta în care sălăşluiau toate misterele castelului.

Nimic nu era mai uşor. La câţiva paşi în faţa lui se râi dica o capelă. Era deschisă. Nimic nu se afla într-Însa. Clădirea părea a fi un loc de repaus.

Din nou respiră adânc, zicându-şi Cerul mi-a fost în, ţi-ajutoracum, însă, să fug cât mai repede din locul acesta înfiorător”. I Trecu de-a curmezişul parcului. Era foarte norocos, îşi regăsi calul legat de pom, cum îl lăsase. Acesta necheza de bucurie.

Tocmai când voia să încafece, după un stejar bătrân îi sări în faţă un om. Purta uniforma fraţilor de sânge.

— Stai I îi strigă nelegiuitul.

Enric Sanson încercă să urce pe cal, dar străinul îl apucă de braţ.

— Stai! strigă el încă odată. Tu eşti prizonierul meu, conte Castello!

Enric Sanson se căia că şi-a vârât pistoalele sub

palton. Acum. Însă, scoase spadă. Dar omul îi apucă iar braţul:

— Stai! strigă el a treia oară. Conte Castello, eşti prizonierul meu! Stai!

O luptă nebună se încinse între bărbaţi. Enric nu putu P recunoaşte faţa adversarului său; era acoperită cu o mască I neagră de catifea. Călăul, unul din cei mai îndemânatici; şi puternici bărbaţi de-atunci, reuşi să-l trântească pe nelegiuit, deşi avea o putere de urs. Disperat, nelegiuitul îl apucă cu amândouă mâinile de barbă. Călăul se smuci cu hotărâre; şi un râs ironic îi înflori pe buze. Pentru că cititorul ştie, barba pe care o apucase adversarul lui Sanson era falsă! Banditul se rostogoli aiurit, cu barba în mână, înlemnit de mirare. Enric Sanson profită de moment şi se urcă pe cal.

— Ajutor! Ajutor! strigă nelegiuitul.

În acelaşi moment scoase un revolver şi trase asupra Călăului. Dar glonţul trecu departe de el.

Puţin mai târziu, Enric Sanson dispăru printre pomii parcului. Avu fericirea de a găsi iute ieşirea. Animalul îşi duse de grabă stăpânul acasă. Şi Călăul ajunse zdravăn în odaia sa.

După ce-şi duse calul în grajd, respiră adânc. Se dezbrăcă mai întâi de haine pentru a se odihni, în sfârşit, după: atâta luptă şi spaimă…

Capitolul! 2 întâlnire pe eşafod

A doua zi, dis-de-dimineaţă, ajutoarele lui Enric îl sculară. El se duse la Conciergerie – aşa se numea închisoarea preventivă din Paris, în care intrau nenorociţii condamnaţi la moarte în timpul revoluţiei franceze.

Niciodată nu se cutremură cu atâta groază, ca azi de dimineaţă. Totul părea că îi rânjeşte şi că îl face să înţeleagă că numai din cauza unuia singur îşi uitase datoria. Nici nu îndrăznea să se uite în ochii prizonierilor.

Toate preparativele le lăsă pe mâna ajutoarelor sale. Nu dorea să întâlnească privirea nenorocitului căruia trebuia să-i verse azi sângele în locul ducelui Barry…

Locul în care se făceau pregătirile pentru cei condamnaţi se numea odaia morţilor. Era o cameră mare, neagră şi afumată. În stânga şi în dreapta, zidurile erau întrerupte de nişte uşi cu gratii de fier.

Uşa din dreapta ducea spre un rând de odăi întunecoase şi umede, în care se aflau prizonierii ce urmau să fie duşi la moarte.

Judecata cunoştea o singură pedeapsă: osândirea la moarte. Rar se găsea un nenorocit care să scape!

Condamnaţii au fost reconduşi în celulele închisorii; sosind acolo, li s-a îngăduit a petrece puţin printre nenorociţii lor succesori. În fiecare dimineaţă, grefierul închisorii apărea însoţit de mai mulţi soldaţi. Cu glas răguşit striga numele nenorociţilor, victimele care erau deja condamnate la moarte trebuind să se înşire pe rândul stâng. Ele erau aşteptate de călău şi de calfele sale. Ceilalţi erau duşi la tribunal, ca o turmă de vite, batjocoriţi de mulţimea brutală. La tribunal se reînnoia zilnic simulacrul de justiţie, de către nişte judecători corupţi, mizerabili. Nenorociţii erau condamnaţi încă înainte de a li se fi luat interogatoriul asupra faptelor ce li se atribuiau.

La stânga, o poartă de fier conducea din odaia morţilor în curtea închisorii. La umbra acestei uşi se postase Enric Sanson, cu faţa plecată şi întoarsă spre perete. Nimeni dintre prizonieri nu-l putea zări, cu atât mai puţin să-l recunoască.

Ah, dacă s-ar fi uitat! Cât de multă jale şi durere de inimă şi-ar fi cruţat sieşi şi unei fiinţe pe care o iubea mai mult decât ochii din cap!

Grefierul tribunalului începuse deja să strige numele celor condamnaţi la moarte. Fiecare din victime

răspundea: aici!

Acesta era un semnal pentru ajutoarele călăului; doi apucau pe condamnat, aşezându-l cu brutalitate pe un scaun; apoi, îi tăiau părul.

Odată operaţia terminată, nenorocitul era legat cu mâinile de spate şi imediat alte două ajutoare ale călăului îl apucau de braţe, scoţându-l în curte prin uşa de fier din stânga.

Acolo aşteptau căruţele cu câte doi cai, cu care erau transportaţi condamnaţii în Ipiaţa Grevei, unde se afla eşafodul.

Scena asta îngrozitoare era deja aproape pe isprăvite. Patru căruţe erau încărcate! Puţini dintre cei condamnaţi ieri la moarte mai aşteptau să fie strigaţi.

În zadar mai trăgeau speranţe în adâncul sufletului lor. Numele erau însemnate toate în lista tribunalului şi cu glas neînduplecat, grefierul citea cu ton nazal numele tuturora.

Enric Sanson, ascuns după uşa de fier, abia mai îndrăznea să respire; ca nebun, vedea defilând prin faţa sa, rând pe rând, toate victimele.

De câte ori grefierul striga câte un alt nume, tresărea înspăimântat şi mereu voia, parcă să repare ce făcuse…

În momentul acela, însă, îşi aduse aminte de vorbele surorii sale. Rămăsese liniştit, întâmpinând privirea gardianului Herman, acesta îi făcu un semn care spunea totul.

Aşadar, era în regulă… Ducele era informat de tot ce s-a făcut. Pentru moment rămăsese în închisoare şi un altul în locul său trebuia să îndure pedeapsa capitală!

În momentul acela fu strigat numele ducelui Barry. Atunci, Călăul abia se mai putu stăpâni, pentru că un zgomot asurzitor se ridică în odaia morţilor. Gardianul Herman apucă deodată de-ceafă pe un bărbat înalt şi

voinic, cu părul cărunt, care stătuse până acum după uşa de fier din dreapta cu braţele încrucişate pe piept şi cu ochii încruntaţi.

Cu plivirea fulgerătoare şi dispreţuitoare, urmărise până în acest moment activitatea ajutoarcloi de călău; la atacul acesta neaşteptat, îndreptat contra sa, se întoarse cu o iuţeală extraordinară:

— Ce este? strigă el cu glas brutal.

Gardianul Herman izbucni într-un râs diabolic.

— Haide, înainte, duce! strigă el cu o ironie muşcătoare. Părul tău e tăiat destul de scurt. Haideţi! Legaţi-l, băieţi, şi băgaţi-l în căruţă.

— Apoi bine, eu nu sunt ducele de Barry! strigă bătrânul.

Încercă să scape din braţele vânjoase ale ajutoarelor de călău; şi în acelaşi timp aruncă o privire asupra prizonierilor, scrutând rândurile cu privirea sa fulgerătoare, în cele din urmă îşi opri căutătura asupra unui moşneag prăpădit, bolnăvicios.

Acesta se uita la el cu ochii zgâiţi, idioţi. O nebună fizică de moarte răzbătea din trăsăturile feţei sale desfigurate. Cel apucat de gardianul Herman, arătă asupra laşului, strigând:

— Acesta e Ducele de Barry, îl cunosc foarte bine! Eu sunt armurierul…

…Nu putu isprăvi vorba. Râsul ironic al gardianului înăbuşi cuvintele pe care nimeni nu le mai putu înţelege.

— La ghilotină, aristocratule! strigă Herman cu glas tunător, aruncând pe nenorocit în seama ajutoarelor care îl primiră cu un nesfârşit alai batjocoritor.

Degeaba căuta să se apere bătrânul, să se explice. Se înălţă un zgomot asurzitor din toate părţile, în timp ce grefierul îşi strânse lista şi o puse în buzunar.

Stătu puţin fără să spună un cuvânt; apoi făcu un

gest poruncitor:

— Înainte! strigă el. Nu-i vreme de pierdut! Să înceapă liturghia roşie!

Călăul habar nu avu de toată scena asta, care, de altfel, se petrecu în câteva secunde.

Sanson ieşise în curte: aceasta, tocmai în momentul când în „odaia morţilor” se strigă numele ducelui de Barry. Fără a pierde nicio clipă, călăul se urcă în căruţa din faţă şi dădu ordin de plecare. Imediat căruţa grea se puse în mişcare şi ieşi în stradă. Sanson evită într-adins să se uite la celelalte patru.

Aşa fiind, se înţelege că n-a putut observa cum în căruţa din urmă se afla propria sa ursită. Enric Sanson avea să trăiască în curând una din cele mai groaznice clipe ale vieţii sale!

Pe stradă se adunase o mulţime de lume, fel de fel de figuri brutale; în căruţa din urmă se auzea mereu un glas care strigă: trăiască Regele! Glasul acesta îi părea foarte cunoscut lui Sanson, dar se silea să nu se gândească deloc asupra acestui lucru. Pe urmă, chiar să fi vrut să se uite îndărăt şi tot n-ar fi putut, căci el stătea în căruţa întâia şi era înconjurat din toate părţile de armată; aşa că n-ar fi putut vedea nimic.

Abia cu vreo sută de paşi înaintea închisorii, un ajutor de călău sări jos din cea de a doua căruţă, se dezbrăcă cu iuţeala fulgerului de bluza sa şirapăru într-un costum roşu-aprins de acrobat.

Pe urmă se aruncă din spate pe unul din caii înhămaţi la căruţă şi începu să facă înaintea mulţimii adunate fel de fel de minunăţii caraghioase, insultând în chipul cel mai trivial pe nenorociţii atât de numeroşi care plecau spre moarte:

— Trăiască Republică!

Mereu răsuna acest strigăt din gâturile arse de beţie

ale plebei adunate ca la comedie.

În sfârşit, ajunseră la eşafod.

Sanson se urcă cel dintâi pe platforma eşafodului şi cu o privire tristă se uită ca prin ceaţă la acele mii şi mii de oameni setoşi de sânge, adunaţi în piaţa execuţiei, Apoi îşi aruncă privirea asupra căruţelor cu condamnaţi, postate jos, în jurul eşafodului.

Tocmai în acel moment, doi condamnaţi fură siliţi de către calfele sale să se coboare. Atunci răsună deodată un strigăt sfâşietor din mulţime, care străpunse inima călăului.

Strigătul acesta fu scos de o fată. Sanson întoarse capul pentru a vedea dincotro vine.

O spaimă cumplită îi paralizã membrele şi o sudoare rece îi inundă fruntea. Dumnezeule mare! ce-i văzură ochii?

Acea fecioară care în zadar încerca să-l îmbrăţişeze pa moşneag nu era nimeni alia decât Lili Miranda, mireasa sa mult iubită! Iar moşneagul era armurierul Miranda, tatăl lui Lili!

Aşadar, el era victima care înlocuia pe ducele de Barry!

Capitolul! 3 execuţie întrerupta

Timp de câteva secunde Sanson stătu ca paralizat. Cu o privire aproape inconştientă văzu urcând treptele eşafodului prima victimă.

Aproape nici nu observă când ajutoarele sale legară de scândură pe prima victimă cu o iuţeală fenomenală. Abia după ce victima fu pusă sub topor, Sanson înţelese ce se petrece în jurul său şi-şi ridică privirea. O frică nebună îl cuprinse la gândul că victima aceasta, prima, poate fi chiar tatăl lui Lili.

Doamne, Dumnezeule! Capul celui care zăcea sub ghilotină avea părul încărunţit. Da! Nicio îndoială! În

momentul acesta urma să-l execute pe tatăl miresei sale! vru să oprească ajutoarele sale, dar n-avu putere să facă nici cea mai mică mişcare, să spună o singură vorbă.

Se apropie şi se uită bine la faţa desfigurată de spectrul morţii, a nenorocitului bătrân.

Respiră uşurat. Era un necunoscut. Ce-i păsa lui de fiica morţii care vorbea din privirile acestea deja descompuse?! îl cuprinse o nespusă bucurie că nu era tatăl lui Lili cel pe care tocmai acum fulgerător, cuţitul ghilotinei căzu.

Fe urmă îşi pierdu iar liniştea. De câte ori se punea sub cuţit capul unui alt condamnat, aceeaşi scenă se repeta. Scândurile se pătaseră deja cu sânge.

Ajutoarfele spălară anevoie platforma, răspândiră şi nisip; numai după ce fură aruncate în groapă trupurile primilor doi executaţi, Sanson avu putere să arunce o privire asupra mulţirrâii.

Ah, ce privelişte îngrozitoare se desfăşura înaintea ochilor săi! Frumoasa Lili zăcea în genunchi înaintea soldaţilor.

Aceştia aveau în mijlocul lor un bărbat înalt, voinic şi încărunţit – victima substituiri ducelui de Barry. Erau surzi la rugăminţile tinerei fete. Din toate părţile începură să curgă în contra ei insultele cele mai dureroase. Mulţi nemernici se pregăteau chiar să o ia de păr, alţii 8-O cuprindă în braţele lor criminale.

Stăpânită doar de apriga dorinţă de a salva viaţa tatălui ei, Lili continua să se roage pentru el, să-i strige nevinovăţia!

— Oh, Dumnezeule, e tatăl meu, scumpul şi iubitul meu tată! Luaţi-mă pe mine în locul lui, omorâţi-mă, dar pe el lăsaţi-l să trăiască! N-a făcut nimic, n-a păcătuit nimic! Aseară au pătruns în casa noastră nişte soldaţi, în urma unei denunţări făcute de un vecin în contra unei pretinse

crime a tatălui meu – Ei bine, se poate să moară în urma unei simple denunţări infame?! Am la mine dovezile de netăgăduit ale nevinovăţiei sale... Am alergat iute la tribunal pentru a le arăta judecătorilor; dar o, Doamne, ce-am văzut? Pe tata îl duceau deja la moarte. Fie-vă milă, pentru Dumnezeu} e nedemn pentru un popor mare şi glorios ca al nostru să condamne fără judecată! Milă! îndurare!

De ce stătea înmărmurit călăul Sanson? Oare nu auzea durerea miresei sale? Cuvintele ei răsunau doar, cu putere; nu cumva nu-l mişcau?!

El se afla într-o situaţie cumplită! O idee înspăimântătoare şi dureroasă îşi făcuse loc în sufletul său: Mireasa sa era pierdută pentru el oricum! Da! Pierdută! şi dacă sângele tatălui ei se vărsa pe eşafod, şi dacă ar fi izbutit să-l scape, ca prin minune. Pentru că Lili avea să afle că mirele ei e Călăul din Paris!

Între aceste gânduri execuţia condamnaţilor continua fără întrerupere. Unul după altul nenorociţii urcau pe ghilotină şi fără încetare cădea şi se ridica toporul ghilotinei. Aproape la fiecare două minute cădea un alt cap; din ce în ce se micşora intervalul dintre o execuţie şi alta.

Acum veniră la rând condamnaţii din ultima căruţă. Toţi fură decapitaţi, unul după altul!...

Pe scara care ducea la ghilotină stătea grefierul tribunalului, strigând iar pe fiecare pe nume. Aceasta era ultima formalitate pământească care mai onora pe bieţii nenorociţi! Grefierul făcea câte o cruce în dreptul numelui fiecărui condamnat care urca treptele ghilotinei. Crucea asta exprima totul. Era „Înmormântarea” unei vieţi omeneşti. Câteva secunde după aceea; viaţa fiecăruia dintre condamnaţi înceta de a mai fi! Nu mai rămaseră din aceşti oameni decât cadavre, forme care dispăreau lăsând.

O largă urmă de sânge…

— O, fie-vă milă!, răsună iar glasul disperat al sărmanei Lili.

Părul îi flutura în vânt, hainele îi erau apucate când de o mână, când de alta; toţi încercau s-o reţină, dar dragostea de copil din inima ei, o întăreau împotriva oricărui atac. Cu toată atitudinea agresivă a mulţimii, izbutea să rămână în apropierea tatălui ei.

— Lăsaţi-mă să-mi îmbrăţişez copila! Trebuie să-mi permiteţi să-mi iau cel puţin rămas bun de la dânsa, strigă el mereu.

Singurul răspuns, însă, fu o. furtună, un râs batjocoritor!…

— O, tu, popor smintit! Cât de amar vei plăti tu urmările acestor sălbăticii!, striga moşneagul cu jale. Sângele meu şi al copilei mele să cadă ca un blestem pe capul vostru!

— Mor nevinovat!, strigă în acel moment cel din faţa sa, care fu urcat cu brutalitate pe eşafod. Mor nevinovat!, strigă el încă odată. Blestemul Domnului pe capul vostru, nemernici şi ticăloşi asasini! Jos republică! Blestemat fie numele ei! Trăiască Regie! Trăiască…

Acesta fu ultimul său cuvânt. Răsună numai un ţipăt înspăimântător, turbat, sfâşietor, toată mulţimea dimprejur izbucni în acest urlet sălbatic. Parcă se dezlănţuiseră toate furiile iadului! Mii de pumni se ridicară în văzul nenorocitului. Sălbăticirea oamenilor ajunsese atât de departe în Franţa, pe vremea aceea, încât nici chiar aceia care se aflau în pragul morţii, nu se simţeau mai speriaţi ca înaintea furiei şi barbariei populare. Câţiva nemernici ridicară pietre, aruncându-le asupra nenorocitului.

— Trăiască Regele!, strigă acesta încă odată cu toată forţa sufletului său.

În acelaşi moment, ajutoarele îl şi trântiră pe

scândură, pregătindu-se să-l lege. Dar deodată se ridică din mulţime un strigăt sălbatic. Câţiva din asistenţii din faţă se aruncară spre platformă, învingând rezistenţa ajutoarelor călăului. Cu ochii aprinşi de furie, se aruncară asupra condamnatului; se părea că era dat acestui nenorocit să fie maltratat înainte de a-şi da sufletul sub secure.

În acel moment, însă, Sanson îşi recăpătă energia; încruntat înaintă strângând pumnii şi împiedicând pe furioşi a-şi săvârşi barbariile.

— Jos de aci!, strigă el cu glas ameninţător. Cel dintâi care va îndrăzni să atace pe omul dat în păstrarea mea, îşi va pierde imediat capul sub lama ghilotinei!

Un nou strigăt fioros se auzi de pretutindeni.

Mii de pumni se îndreptară spre călău, mii de înjurături întâmpinară cuvintele lui Sanson. Dar Enric ţinu piept gloatei sălbatice.

El nu observă, însă, că la răsunetul vocii sale, Lili a tresărit speriată. Nu băgă de seamă că aceasta aruncă asupra sa o privire de groaznică uimire. Cumplită recunoaştere! Nu văzu cum obrajii tinerei fete se colorară deodată în roşu-aprins, pentru a păli imediat. Nici măcar nu observă cum Lili nemaiputându-se ţine pe picioare, căzuse în genunchi, aproape leşinată.

— Cum îţi permiţi, Călăule?

— Fă-ţi datoria!

— Noi suntem poporul liber şi suveran!

— Nu primim poruncă de la nimeni!

Dar şi alte apostrofări răsunau din toate părţile, asurzitoare: t

— Are dreptate Călăul!

— Nimeni nu are dreptul să se amestece pe eşafod!, strigau alţii.

Sanson, însă, nu se luă nici după glasurile

ameninţătoare, nici după cele aprobatoare.

Se apropie de primul vorbitor şi, cu o privire dispreţuitoare, îl măsură din cap până în picioare.

— Cine eşti tu, de te încumeţi să te amesteci în drepturile mele?, strigă el cu glas ameninţător care semăna cu vocea unui leu stârnit. Din ochii săi scânteia o sfidare supremă. În momentul acela avea o înfăţişare îngrozitoare!

— Ţi-oi spune numaidecât cine sunt şi ce vreau!, răspunse acesta; şi-şi puse pe cap o bonetă revoluţionară, roşie. Faţa sa buhăită de băutură îl fixă cu obrăznicie pe Călău. Obraznicul ăsta ne-a insultat pe toţi!, mai spuse el întorcându-se spre mulţime.

Ajutoarele călăului erau tocmai pe punctul de a-l băga sub ghilotină pe nenorocitul care iscase toată scena asta.

— Nu trebuie, încă, executat! A săvârşit o nouă crimă strigând: „trăiască Regele!”. A comis un asasinat împotriva Poporului; să i se taie mai întâi mâna dreaptă!

— Da, da, da!

— Aşa să fie!, aprobară peste zece mii de voci din Piaţă.

O adevărată beţie de sânge cuprinsese toată gloată.

Toţi se îndreptară spre eşafod; şi cu toată împotrivirea soldaţilor, aceştia nu putură împiedica revărsarea mulţimii.

Se auzea din ce în ce mai des tot soiul de înjurături. Era o gălăgie ameţitoare. Nu mai puţin, însă, călăul stătea drept şi inflexibil, sfidând toată revolta.

— Omul acesta a fost dat în seama mea. Voi proceda cu el după cum îmi porunceşte datoria. Jos toporul!, strigă el spre ajutoarele sale.

Aceştia vrură tocmai să execute porunca maestrului şi superiorului lor; dar în acelaşi moment se repeziră

asupra lor vreo douăzeci de oameni; şi într-un moment iar fură respinşi de pe scândura pe care urma să-l lege pe nenorocitul condamnat.

— Nu, fraţilor, nu!, strigă individul cu boneta roşie. Nu-i faceţi onoarea de a-l ucide cu mâinile voastre. Frica morţii e mai rea decât toate maltrarările. Să trăiască! Da, să trăiască până ce tribunalul îl va judeca din nou!

— Ura, aşa să fie!, strigă poporul.

— Trebuie ca o delegaţie a noastră să meargă la tribunal!, urlă un al doilea. Judecătorii ţin tocmai acum şedinţă!

— Da, da, să meargă o delegaţie care să prezinte nemulţumirile noastre!, strigă un al treilea. Suntem convinşi că ni se va împlini dorinţa!

— Înainte de toate, trebuie să i se taie mâna dreaptă!, ţipă un altul.

Aplauze turbate şi sălbatice se auzeau din toate părţile.

Călăul observă foarte bine că nu poate rezista gloatei agitate. Aruncă o privire rugătoare de ajutor spre comandantul trupelor; dar acesta ridică din umeri, arătând spre mulţimea revoltată, pe care ar fi fost imposibil s-o stăpânească cu forţele de care dispunea. Mulţimea era copleşitoare; se auzeau mii de propuneri, care de care mai absurdă şi mai crudă.

Unii voiau să-l târască pe nenorocit înaintea tribunalului, alţii voiau să-l rupă în bucăţi.

Şi în acest timp, absolut nimeni nu-i băga în seamă pe armurierul Miranda şi pe faţa sa, Lili…

Aceştia stăteau atât de aproape de scara eşafodului, înconjuraţi de populaţia zgomotoasă, încât nu puteau face un pas. De fugă nu putea fi vorba, chiar dacă mâinile bătrânului n-ar fi fost legate. Şi, afară de asta, soldaţii îl ţineau de mâini; aşa că nici armurierul, nici faţa nu se

gândeau să fugă.

Lili tot mai stătea în genunchi şi-şi împreună mâinile pe obraz, plângând sfâşietor.

Individul cu bonetă roşie porunci ajutoarelor de călău să-l dezlege imediat de pe scândură pe bietul condamnat; ceea ce se şi întâmplă (după ce ceruseră mai întâi voie, printr-o privire respectuoasă, de la stăpânul lor). Sanson dădu din cap în semn de aprobare aproape imperceptibil. Ce era să facă în faţa superiorităţii numerice a mulţimii? Ştia că propria sa viaţă depindea de această ascultare şi supunere. De ar fi îndrăznit să se opună, mulţimea turbată l-ar fi rupt în bucăţi.

Deodată, din furtună de voci se distinse glasul unui scandalagiu, glas puternic şi ameţitor. Era un individ de statură mijlocie, în ai cărui ochi mici şi veninoşi scânteiau nişte priviri fulgerătoare. Faţa sa părea construită numai din piele şi oase. Trupul său era slăbit şi pipernicit, cu toată tinereţea sa.

El se numea Pippin Lerat.

Poporul, însă, îl numea Pippin cel negru.

— Ei, camarazi!, strigă el cu glas zgârietor la ureche, ascultaţi-mă!

— Tăcere!

— Tăcere, vorbeşte Pippin!

— Pippin cel negru vrea să vorbească;

— Tăcere! Linişte!

În numai câteva secunde se făcu tăcere. Părea că acest Pippin era foarte iubit de popor, căci imediat a fost ascultat.

— Ascultaţi-mă, camarazi!, strigă iar Pippin, izbucnind într-un râs diabolic. Pare-mi-se că mizerabilul care a strigat „trăiască Regele!” nu trebuie să aibă parte de onoarea de a fi executat aici. A strigat trăiască Regele!?, ei bine, să fie executat în faţa Palatului. Vă

propun să dărâmăm acest eşafod şi să-l construim în Piaţa Carousel. Acolo, în faţa Palatului să moară!

Aplauze zgomotoase şi ameninţătoare acoperiră aceste ultime cuvinte. Toată mulţimea se repezi asupra eşafodului.

Capitolul! 4 o rază de speranţa

Călăul şi ajutoarele sale fură forţaţi să coboare de pe eşafod, iar nenorocitul care a îndrăznit să insulte gloata fu apucat nu tocmai cu delicateţe – dar nimeni nu îndrăzni să-l maltrateze. Numai mii de pumni vegheau asupra sa, gata să-l rupă în bucăţi la prima împotrivire. După ce-l aşezară în căruţă, îl ridicară cu forţa şi pe armurierul Miranda. Nu mai era nevoie de soldaţi. Poporul singur – bărbaţi, femei, copii şi bătrâni – păzea pe cei doi condamnaţi, însoţind carul.

Lili tresări. Privi cum îl ridică pe tatăl ei. Şi un oftat adânc îi ieşi din piept:!

— Tată, scumpul meu tată!

Dar el îşi ridică în tăcere privirea la cer. Voia să-i dea a înţelege că numai acolo se vor putea revedea.

Curajosul care îndrăznise să protesteze împotriva poporului, tăcea acum. Capul îi căzuse pe piept; îşi luase nădejdea de la viaţă. Această prelungire a existenţei sale era cel mai groaznic chin. Părul său era negru înainte. Acum, însă, în câteva secunde, albise cu desăvârşire. Momentele în care a trebuit să stea cu capul sub tăiş, aşteptând să i se reteze capul, au fost pentru el veşnicii!

Acum era viu numai în sensul teoretic al cuvântului. Orice urmă de viaţă reală dispăruse dintr-Însul; o dovedeau genunchii săi tremurânzi, obrazul său palid pe care era puternic întipărită spaima morţii.

Cine a avut odată forţa de a sta la hotarul acestei labile existenţe şi a avut puterea să privească sfidător moartea, acela nu mai poate găsi şi a doua oară aceeaşi

forţă morală!

Sanson coborî răsuflând greu. Întâmplarea această neaşteptată îi păru o pronie a cerului. Oare s-ar fi putut împlini imposibilul, acum? Va veuşi să-l scape pe tatăl lui Lili de la o moarte sigură?

Îl apucă o spaimă nebună. Se uită în juru-i cu o privire sfioasă, plină de vină. Tresări când văzu pe Lili, mireasa lui, îngenunchind lângă el.

Poporul îl aclamă să urce ghilotina.

Dar Sanson nu-şi mută ochii de la tânăra fată, care îi arunca o privire lungă; apoi se sculă repede în picioare:

— Enric!

— Tu?, îngână tânăra, disperată.

Enric Sanson nu era în stare să pronunţe niciun cuvânt. Începu să tremure. Încercă să apuce mâna fetei, spunând:

— Lili!, scumpă şi adorată Lili!

Dar tânăra îşi trase mâna.

— Enric!, tu eşti Călăul din Paris? v strigă disperată;

— Ei, ce-i acolo?, întrebă o voce din mulţime.

— Călăul vorbeşte cu fata trădătorului!

— Ei, dar ştii că are haz!?

— La lucru, la lucru!

— Să vedem şi noi ce-şi vorbeşte dumnealor? strigau unii, aruncând priviri bănuitoare spre Sanson.

Dar acesta se ridică cu demnitate spre ei.

— Vreţi să faceţi ceea ce nu puteţi!, strigă el cu voce tare. Ce am eu cu fata asta, mă priveşte numai pe mine! Deci, să ştiţi cu toţii: e mireasa mea!

Cuvintele acestea făcură o impresie grozavă asupra auditoriului. Într-adevăr, Enric Sanson era aşa de popular, tocmai prin tristă să meserie, încât era favoritul poporului.

— Mireasa ta?! îngână tânăra fată, tremurând. O, Enric, ce mi-ai făcut!?!... Tu eşti Călăul din Paris! Tu eşti

acel groaznic bar bat care îi jertfeşte, zi de zi, cu atâta sânge rece, pe toţi concetăţenii săi! O, Enric, Enric!

Vocea ei amuţi. Un suspin adânc îi scăpă de pe buze.

Sanson se plecă spre dânsa:

— Iartă-mă, Lili, nu îndrăzneam să ţi-o spun f

— M-ai înşelat, m-ai minţit! Nu mi-ai spus că eşti un nobil?

— Chiar sunt! Ţi-o jur pe Dumnezeu din cer! Dar nu e aci locul să mă explic!

— Şi ce-mi poţi spune, cura te poţi scuza? Te-ai jucat amarnic cu inima mea!

— Nu, Lili, zău că te iubesc cu credinţă!, îngână Enric. (Vocea lui avu, de astă dată, un sunet mai moale, mai dulce). Îţi voi spune, mai târziu, totul! Şi de mă vei condamna, atunci îmi voi îndura soarta! Dar acum, roagă-te. roagă-te pentru mine, Lili! Mă duc să-l scap pe tatăl tău!

Tânăra fată îl fixă cu ochii mari, îngroziţi:

— Tu, Călăul său, vrei să-l scapi? Tu, Dumnezeul meu, tu?

Lili tăcu răpusă de emoţie.

— Da, îl voi scăpa!, murmură Sanson atât de încet, încât numai ea înţelese.

Pe urmă, se ridică cu mândrie:

— Cetăţeni ai Parisului!, strigă el cu voce tunătoare, vă voi face pe voie! Dar trebuie să mă duc să primesc sfaturi de la superiorii mei, să urmez poruncile lor.

— Loc, loc, pentru Călăul din Paris!, sună prin mulţime.

— Veţi pleca, cu condamnatul, spre Piaţa Caroussel?, se adresă Sanson poruncitor către servitorii săi. Garantaţi pentru viaţa sa?

— Garantăm!, strigară în cor; dar ce-ţi veni în gând. cetăţene? Noi înşine vom veghea să nu i se atingă un fir de

păr! Va muri, doar de mâna ta!

Şi căruţa se puse în mişcare.

Poporul făcu loc lui Sanson. El alergă, gâfâind, la închisoare. O scânteie de nădejde licări în inima lui. Spera să-l scape pe bătrânul armurier…

Capitolul! 5 doi duşmani de moarte

Tribunalul se întrunise din nou.

Acesta purta numele de Tribunal Revoluţionar. Se ocupa cu condamnările criminalilor de drept comun. El judeca numai pe cei care, după părerea poporului, ar fi păcătuit împotriva drepturilor şi suveranităţii sale.

Ştim deja că dezbaterile tribunalului erau o simplă farsă.

Judecătorii asistau numai de formă, nici nu luau în seamă apărarea acuzaţilor.

Cel mai important personaj era procurorul.

Să ne uităm ceva mai birie la el. Ne va fi cam greu, nu-i vorbă, să recunoaştem în persoana sa pe Marele Şef al bandei pactului de sânge. Procurorul, stătea în dreapta completului de judecată.

Era un individ mic, slut; putea să aibă în jur de patruzeci de ani. Toată faţa sa era o adevărată scenă de luptă între cele mai grozave pasiuni: un tigru setos de sânge; o furie groaznică fulgera în ochii săi mici şi verzi, care nu puteau fixa mult un obiect, rătăcind mereu de la un lucru la altul, clipind nesigur.

Cu lin glas pur, care răsuna până departe, procurorul nu cerea decât sânge. Ştim deja că se numea Fouquier.

Tocmai în acest moment, numeroase victime fuseseră condamnate de un tribunal care nu-şi dădea măcar osteneala de a cerceta probele şi de a se retrage pentru deliberare. Desigur, că aşa-zişii juraţi pronunţaseră cumplitul „da” ca răspuns la întrebările puse.

Juraţii erau şi mai nemernici decât judecătorii; erau

recrutaţi numai dintre cei cunoscuţi ca partizani ai terorismului; aşa că erau total supuşi procurorului, nu îndrăzneau să nu-i satisfacă pofta de răzbunare. Altminteri, putea, ajunge numaidecât de pe banca juraţilor în boxa acuzaţilor.

Se acordă o pauză scurtă în dezbateri; cei condamnaţi fură scoşi; cântau (măsurând cu dispreţ figurile judecătorilor) cântecul libertăţii şi al Revoluţiei, Marsilieza; o companie de soldaţi fu expediată la închisoare, pentru a aduce un alt rând de nenorociţi. „Spectatorii", foarte numeroşi, se retraseră în fundul sălii: aici, îşi scoaseră din buzunare dejunul frugal adus de-acasă şi se puseră pe mâncate, veseli şi cinici. Din inimile acestor bărbaţi şi femei dispăruse demult orice sentiment omenesc; unica lor dorinţă era să vadă căzând cât mai multe capete, indiferent ale cui erau; şi astfel se întâmpla că în fiecare zi îşi pierdea viaţa sub cuţit câte un fost idol al lor; iar ei, idioţiţi. aplaudau şi strigau: bravo!

Deodată se apropie de procuror un aprod al tribunalului. Îi. spuse ceva la ureche. Fouquier se uită foarte mirat. Apoi dădu din cap şi-l însărcină pe substitutul său să-l înlocuiască un moment. Urmându-l pe servitor, Procurorul se duse de-a dreptul în sala de aşteptare a tribunalului, unde-l găsi pe Sanson.

Călăul venise în fuga mare, respira din greu şi broboane mari de sudoare îi acopereau fruntea.

— Ei. ce este, cetăţene-călău?, întrebă Fouquier. Sanson respiră adânc şi-i povesti apoi, în câteva cuvinte, toate cele întâmplate, adăugând că a venit să-l întrebe ce-i de făcut acum.

Pentru moment, Sanson nu pomeni nici măcar în treacăt de partea care îl privea personal în toată aventura asta. Voia să găsească, mai întâi calea prin care l-ar fi putut convinge mai lesne pe Fouquier.

Procurorul îl cercetă cu ochi şireţi şi veninoşi:

— Ah, mizerabilul! A îndrăznit să ne insulte până şi pe eşafod?! Foarte bine, poporul are perfectă dreptate, trebuie să dăm o pildă zguduitoare.

— Voi spune numaidecât tribunalului toată afacerea, şi voi propune ca mizerabilului care a insultat Patria să i se taie, mai întâi, mâna dreaptă! Aşteaptă-mă aici, cetăţene-călău!

Făcu o mişcare de parcă ar fi voit să părăsească odaia; clar se opri deodată şi. cu o privire bănuitoare, îl fixă pe Sanson drept în ochi. Enric nu putu ţine piept acestei priviri şi lăsă ochii în jos, timp de o clipă.

— Să te întreb ceva, cetăţene Sanson: dacă am auzit bine, e adevărat, că ai avut o aventură cu totul ciudată în Piaţa execuţiei?...

Sanson deveni palid. Un spion al procurorului i-o luase înainte: ştia deja totul!

Aceşti doi oameni, nu mai încape îndoială, se urau din adâncul inimii; se observă din încrucişarea privirilor, dar se părea şi că se tem unul de altul. Cel puţin glasul procurorului trăda oarecare rezervă.

— Ei bine, Sanson, ce zici? reveni Fouquier. S-au întâmplat ceva neregularităţi?

Sanson simţea că o sudoare rece îi acoperă fruntea; în acelaşi timp, ştia foarte bine că orice dovadă de slăbiciune ar fi fost egală cu distrugerea. Îşi ridică, deci, ochii cu multă îndrăzneală.

— Cetăţene-procuror, nu'înţeleg ce vrei să spui!?. Dacă faci cumva aluzie la faptul că am recunoscut printre condamnaţi pe tatăl miresei mele...

— Tocmai, tocmai!, răspunse Fouquier. Dar s-a întâmplat mai mult decât atât. A avut loc un mic schimb între prizonieri: ducele de Barry/dfost lăsat în închisoare! Mizerabile, cum ai putut să faci una ca asta? Trădătorule!

Poţi nega că n-ai fost înţeles cu acest aristocrat?

Şi procurorul, rostind cu violenţă aceste cuvinte, bătea cu piciorul, turbând de furie.

Dar Sanson îşi păstră calmul şi îl fixă cu o privire rece:

— Te înşeli, cetăţene Fouquier! Ce pot avea comun cu ducele de Barry – eu, Călăul din Paris?

— Ei, na! îl ironiza procurorul. Aseară a fost văzută intrând la tine o doamnă îmbrăcată. În negru; doamna aceea era prinţesa de Barry… Vezi, ştiu absolut totul!…

O flacără străfulgeră sălbatic ochii lui Sanson:

— Vasăzică, sunt urmat pretutindeni de spioni şi iscoditori?! Aflaţi că sunt stăpân absolut pe acţiunile mele şi nimeni nu are dreptul să se amestece în afacerile mele!

Fouquier izbucni într-un râs ironic:

— Nu prea sunt obişnuit cu limbajul acesta trufaş venit din gura unui om pe care, printr-o singură vorbă, îl pot trimite la ghilotină!

Sanson simţi că se apropie momentul decisiv; vedea clar că era pe punctul de a câştiga sau de a pierde totul! Venind foarte aproape de procuror. Îl fixă cu o privire fulgerătoare;

— Să nu uiţi un luci u, cetăţene Fouquier: puternicii de ieri sunt victimele de azi! Ştiu că în momentul acesta ai puterea să mă trim îţi la ghilotină şi pe mine, maestrul eşafodului; dar îţi jur pe tot ce mi-e sfânt că primul cap care va cădea imediat după al meu, va fi al tău.

Fouquier păli. Cu o privire rătăcită căuta să pătrundă în sufletul lui Sanson.

— Capul meu?, gângăvi el. Mofturi, dragul meu!

— Ba nu sunt mofturi, ci adevărul adevărat! răspunse solemn Călăul. Căci dacă tu, cetăţene-procuror, ai spionii tăi, îi am şi eu pe ai mei; şi nu trebuia să fiu Călăul din Paris ca să am la îndemână izvoare de informaţii – izvoare

la care tu niciodată nu ai avea acces!…

Se apropie de Fouquier şi-l sili să asculte câteva cuvinte la ureche. Apoi făcu un pas înapoi, îşi încrucişa braţele pe piept şi aşteptă efectul şoaptelor sale.

Rezultatul a fost zdrobitor!! Fouquier rămase un moment ca lovit de trăsnet. Spaima i se întipări pe faţă, ochii îi ieşiră din orbite, gura spumega turbată; cu o furie neputincioasă gângăvi:

— Tu ştii, tu ştii!…

Şi copleşit de o spaimă năprasnică, nu îndrăznea să se uite în ochii lui Sanson.

— Ştiu totul!, zise Călăul. Ei acum mă crezi, procurorule, că nu mă sperie acuzaţia ta?

Fouquier scrâşni din dinţi şi-i arătă pumnii:

— Ah, ah! Ai aflat secretul pe care îl credeam mai durabil ca orice pe lumea asta!? Spune-mi numele trădătorului!

— Trădătorul eşti tu!, izbucni Sanson. Nemernicule! Asasinule! îndrăzneşti să condamni zilnic oameni nevinovaţi! Ar trebui să fii târât de cai sălbatici până la piciorul eşafodului şi să fii executat fără milă!

Un moment puteai crede că Fouquier vrea să se repeadă asupra adversarului, dar Sanson ţinu piept cu vigoare privirii inundate de ură. Pe urmă, buzele procurorului scăpară un ţipăt sălbatic, dar înăbuşit; făcu un pas îndărăt:

— Acum te recunosc! Mizerabile, te-ai furişat la noi! Tu eşti contele de Castello!

Fouquier tremura din cap până în picioare, în timp ce

Călăul râdea triumfător:

— Da, eu sunt contele de Castello! M-am furişat la voi sub masca contelui spaniol. M-am înscris în banda voastră pentru a vă putea da de gol I

— Mizerabile!

— Am izbutit să aflu toate planurile voastre criminale!, continuă cu sânge rece Călăul.

— Ai depus un jurământ sfânt: să păstrezi o tăcere absolută!, strigă înăbuşit procurorul.

Sanson răspunse ironic:

— Faţă de mişei şi asasini, jurămintele n-au nicio valoare!…

Fouquier părea nimicit. Îndrugă:

— Dar cum dracu’ de te afli, acum, înaintea mea?

Sanson îi aruncă o privire dispreţuitoare:

— Dumnezeu a fost cu mine. El m-a ocrotit şi am scăpat din ghearele tale… Ţi-ajunge?

Fouquier avu o tresărire. Păru, un moment, că vrea să cheme garda; întâlnind, însă, figura liniştită a lui Sanson, se răzgândi.

— Va veni ceasul în care mă voi socoti cu tine! scrâşni el.

Călăul replică senin:

— Da, da, va veni acel ceas! Dar atunci să-ţi încredinţezi sufletul lui Dumnezeu, cetăţene Fouquier. Pentru că pe eşafod ne vom socoti!

Faţa procurorului păli; pe urmă se transfigură într-un râs silit:

— Ei bine, admit că ai o armă destul de puternică împotriva mea. Dar de tăcerea ta sunt, totuşi, asigurat! Vei tăcea pentru a-ţi păzi gâtul. Nu mă sperie ameninţările tale. Ele nu pot salva viaţa tatălui miresei tale de la eşafod, fii sigur! Am dovezi palpabile că l-ai mituit pe cetăţeanul Hermann. Ducele de Barry, conform rugăminţilor fiicei sale, a fost „omis” azi, să facă parte din condamnaţii la moarte. Ştiu tot – cunosc mesajul soliei, pe care ai trimis-o ieri prinţesei printr-unul crin ajutoarele tale! Ştiu, de asemenea, unde locuieşte ea – ştiu şi ce prânzeşte aproape în fiecare zi; totul, totul mi-e cunoscut!

Apoi izbucni iar într-un râs ironic, la vederea celui atât de împietrit în surprinderea sa:

— Eşti uimit, cetăţene?, întrebă el. Da, am aflat totul! Numai o trăsătură de condei, şi prinţesa e arestată! Şi oricât va zbura, păsărică tot va cădea în laţ! Şi pe lângă asta, îmi vor pica în ghilotină capetele a alţi treizeci de aristocraţi! Vezi, cetăţene Sanson, cât mă îngrijesc pentru tine. mereu îţi dau de lucru!…

Procurorul oficial îşi frecă mâinile osoase şi galbene.

— Şi ce e acum. de făcut? N-ai venit la mine doar ca să-mi auzi poruncile, ştiu bine… Poporul parizian a mutat, de mai multe ori, eşafodul de pe un loc pe altul. Ţie îţi pasă de viaţa viitorului tău socru, nu-i aşa?

Sanson păli. Un val încetat îi acoperi ochii. I se păru că totul e pierdut.

— Da!, zise el atunci cu demnitate, mireasa mea susţine că tatăl ei e nevinovat. Ea are probe care dovedesc nevinovăţia lui!

Un râs diabolic scăpă de pe buzele lui Fouquier.

— Vorbe!, zise el. E un partizan al aristocraţilor şi un duşman al poporului. Şi aceasta e de ajuns pentru ca să i se reteze capul! Tu îl vei executa! Nicio vorbă mai mult! Ai înţeles?

Spunând acestea, se îndreptă spre sala de şedinţe.

Sanson respiră greu.

— E ultimul tău cuvânt, cetăţene-procuror?

Fouquier îl privi cu ironie:

— Te mai poţi îndoi de lucrul ăsta?

Sanson se îngrozi.

— Ei bine, fie!, zise el; atunci, mai am de spus ceva preşedintelui!

Dădu să treacă pe lângă procuror. Acesta păli şi aruncă o „privire întrebătoare către călău.

— Nebunule! Ce vrei să faci? strigă el şi-i tăie calea.

— Vreau să-i spun totul preşedintelui! răspunse Sanson cu hotărâre.

— Totul?! întrebă Fouquier; şi o furie de dispreţ, se întipări jfe fdţa „sa. Neghiobule, ai să-ţi pierzi capul!

— Crezi că mă mai sinchisesc de propria-mi viaţă; când nu o pot salva pe aceea a tatălui scumpei mele mirese?, zise Sanson. Ţi se va împlini voinţa, cetăţeneprocuror. Dar nu eu voi fi executorul, ci un altul. Acelaşi care mâine poate, ne va trimite pe amândoi pe lumea cealaltă!

Faţa lui Fouquier se îngălbeni. Capul îi căzu în piept, întocmai ca unui tigru care îşi apucă prada şi o scapă în ultimul moment.

— Serios? Vorbeşti serios?, întrebă el cu ton ce se străduia să fie îndrăzneţ

— Ţi-o jur pe sângele vărsai de jertfele mele!, zise Călăul. Şi ridică mâna dreaptă în sus, în semn de jurământ.

— Bine, bine!, zise Fouquier; m-ai învins – trebuie să mărturisesc.

Şi se plimba încolo şi încoace gânditor.

Soldaţii veneau cu o nouătrupă de nenorociţi, pentru a-i prezenta în sala de şedinţă. Înainte de execuţie…

— Am găsit un mijloc!, strigă procuroul. Şi se apropie de Călău. Vei vorbi de pe eşafod poporului; îi vei spune că este o eroare că acel armurier – Miranda îl cheamă, nu-i aşa?

— A compărut în faţa judecătorilor… În locul său, însă, îl vei executa pe ducele de Barry!

Sanson se înclină tăcut. Simţea că ar fi fost o nebunie să se împotrivească voinţei lui Fouquier, care continuă:

— Voi aduce cazul. numaidecât la cunoştinţa instanţei; tu vei fi martor, cetăţene Sanson; şi mireasa ta, de asemenea. Voi căuta să fac totul ca să salvez viaţa socrului tău.

— Adevărat grăieşti?, întrebă Sanson; şi speranţa se aprinse în ochii lui. Vasăzică. vei cruţa viaţa lui Miranda?

Fouquier dădu afirmativ din cap, dar nu rosti niciun cuvânt.

— Jură-mi că nu e nicio nouă cursă!, murmură Sanson. mirat de concesia surprinzătoare a procurorului.

— Îţi repet că mă voi ţine de cuvânt! Miranda va ţi ăi, răspunse Fouquier… Şi mulţumeşte-te cu atâta. De ce să-ţi jur degeaba? Deja cunoştinţa noastră ne leagă laolaltă.

— Şi asta e de ajuns. Şi acum du-te, fă-ţi datoria: îţi dau şi gardă. Execută-l îndată pe ducele de Barry. După ce vei fi dus pe amândoi răufăcătorii la moarte. Întoarcc-te aici cu Miranda şi cu fiica sa! Şi încă ceva: aşteaptă-mă aici! Trebuie să compari, mai întâi în faţa tribunalului, în cazul acelui păcătos!

I şi ieşi repede din odaie.

Sanson rămase pe loc cu mâinile încrucişate la piept.

Dar. desigur, de-ar fi văzut râsul ironic, din ultimul moment, ce-l avea pe buze Fouquier, n-ar mai fi fost atât de fericit şi încrezător i…

Capitolul! 6 salvat de călău

După câteva minute, veni un trimis al procurorului oficial şi îl chemă pe Călău în sala de şedinţe. Acolo era deja totul cunoscut.

— C’etăţene Sanson!, se adresă preşedintele către cel intrat, suntem puşi în cunoştinţă de cazul acelui trădător care nu se putu stăpâni să insulte nici în momentul morţii, patria noastră. Să se facă ceea ce vrea poporul. Şi-ţi poruncim, afară de asta, să-i tai mâna dreaptă înainte de a-i reteza capul!

Călăul se înclină tăcând.

În momentul acesta el era o jucărie în mâna tribunalului. Şi deci, fără să spună o vorbă, chiar dacă îi sângera inima, trebuia să împlinească porunca puru: t cu

punct. Aşa cerea tristă să misiune. Şi nici nu era la libera lui alegere; trebuia să-l moştenească pe tatăl său – care, cândva îl moştenise pe bunicul său. Din membru în membru al familiei se perpetua nenorocirea. Fiul călăului urma să devină şi el Călăul din Paris! Aşa glăsuia legea crudă şi groaznică.

A doua poruncă a preşedintelui fu să-l scoată pe ducele de Barry din închisoare şi să-l execute pe eşafod.

Între pereţii închisorii se petrecea o scenă neaşteptat de grozavă şi dureroasă…

Ducele de Barry se credea deja sigur. Deodată, fu ridicat cu forţa de la locul său; înţelese numaidecât ce soartă îl aştepta. Începu să gesticuleze ca un smintit.

Dar ce putea face acest moşneag prăpădit în faţa soldaţilor? Aceştia îl, luară cu ei; şi deoarece nu venise duba condamnaţilor, ducele trebui să facă pe jos drumul până la eşafod.

Acum, când eşafodul fu mutat în Piaţa Caroussel, era mai aproape de închisoare ca înainte. Totuşi, ducele de Barry nu putu parcurge nici acest drum scurt. Frica morţii îi străbătea toată fiinţa. Ochii îi ieşiseră din orbite, aveau o expresie de decrepitudine animală.

Soldaţii trebuiră să-l ducă de braţ târâş-grăpiş; de departe, Sanson. care mergea în faţa soldaţilor, auzea o gălăgie infernală.

Mulţimea numeroasă îşi înzecise prezenţa şi striga încontinuu cu sălbăticie.

Cu chiu cu vai, soldaţii croiră drum pentru Sanson; Călăul tresări. O femeie se uita ţintă la el. Doi ochi negri îl priveau dintr-un chip desfigurat. O recunoscu numaidecât: Era prinţesa de Barry!

Venise să se încredinţeze personal dacă Enric îşi respectă promisiunea. Şi acum trebuia să asiste cum zbirii îl târau la moarte pe tatăl ei!

Sanson se mulţumi să dee din umeri. Apoi se uită în sus. Cu aceasta a vrut să-i dea a înţelege că a încercat tot ce i-a fost posibil şi că numai cerul e de vină dacă n-a putut realiza ce a promis. Dar din ochii negri şi scânteietori ai prinţesei îl întâmpină o privire încărcată de ură. Ea – şi lipise buzele cu putere pentru ca niciun ţipăt să nu-i scape; dar privirea ei spunea totul.

Sanson ştia acum că în persoana Adelei de Barry îşi făcu o duşmancă de moarte. Un moment stătu la îndoială; n-ar fi bine să pună mâna pe prinţesă, denunţând-o ca trădătoare?! Ar fi fost de ajuns un singur cuvânt, şi moartea ei avea să fie ceva hotărât. Dar nu era momentul să se ocupe de prinţesă. Ştia că mireasa să se află în Piaţă; Nu voia ca Lili să fie martoră la intervenţia să împotriva unei femei fără apărare!

Impacientat la culme, tot se împingea să înainteze mai departe. Inima sa bătea cu violenţă. Dar, chiar, unde era Lili, iubita sa? O zări într-un târziu: era păzită de mulţime întocmai ca o prizonieră; stătea îngenuncheată lângă tatăl ei.

Sanson încercă să prindă o privire a lui Lili; adevărat, ea se uită la el – dar nu dragostea vorbea din această privire, ci spaima, scârba şi frica.

Sanson întoarse ochii în altă parte. Reproşul care-l întâmpină din ochii adoratei sale era mai cumplit decât orice. Tremura la gândul că ea avea să fie acum martora scenei ce urma să se petreacă.

După o clipă, însă, ochii săi exprimau deja o mândrie impunătoare. Trebuia să-şi facă datoria. Ei bine, şi-o va face deplin! Cu o voce sonoră şi tunătoare anunţă poporului rezoluţiile Tribunalului. Un bravo zguduitor, pornit din mii de guri, întâmpină cuvintele sale. Poporul era însetat de sânge, nu mai avea răbdare să aştepte până se vor face pregătirile şi formalităţile acelea atât de simple

şi scurte.

Nenorocita victimă, ţinta acestei furii sălbatice, părea că nici n-a înţeles sensul cuvintelor rostite de Călău. Nu opuse nici cea mai mică împotrivire ajutoarelor. Un murmur neînţeles răzbătea de pe buzele sale schimonosite şi scăpă un ţipăt scurt şi înăbuşit când i se tăie mâna dreaptă!…

În momentul următor fu legat de scândură, şi pentru a doua oară ghilotina îşi împlini groaznica misiune: capul nenorocitului se rostogoli înecat în sânge, în coşul de jos.

Câteva minute mai triziu a fost executat şi ducele de Barry – care oferi, însă, un spectacol dezgustător. Pierduse orice curaj, orice urmă de bărbăţie, plângea şi se văita că un copil care vedea că nu poate scăpa de tristă să ursită. Un potop de insulte se revărsă asupra lui din toate părţile. În momentul când cuţitul ghilotinei îi atinse gâtul, o femeie din popor slobozi un strigăt pătrunzător. Dar strigătul acesta fu' înăbuşit de strigătele de bucurie abestiilor. Opera sângeroasă a zilei era terminată.

Totuşi, se ridicară câteva voci care cerută şi executarea armurierului Miranda. Dar Sanson repetă cu succes rezoluţia procurorului. Se îndreptă spre Miranda. Acesta îl măsură cu o privire plină de dispreţ.

— De ce această inutilă amânare, Călăule? Fă-ţi datoria!

Sanson îl privi cu o muţenie rugătoare:

— Nu provoca degeaba furia poporului!… Dumnezeu mi-e martor că am făcut totul ca să te scap; şi am izbutit, îţi voi da altă dată amănunte.

Bătrânul îl înfruntă dispreţuitor:

— Ce vrei să-mi îndrugi? Eşti un mizerabil! Te-ai furişat în casa mqa. Şi sub pretextul că eşti un tânăr nobil, ai furat inimă fiicei mele. Eu-am consimţit să te logodeşti cu ea! Iată, acum aflu că eşti Călăul din Paris! mai degrabă

mi-aş da sufletul, decât s-o ştiu în braţele tale năclăite de sânge!

— Urcî-te! îi răspunse Sanson care abia îşi putea stăpâni emoţia; şi arătă spre căruţa condamnaţilor, care se apropiase de dânşii. Am ordin să te reconduc la Tribunalul Revoluţionar. Dumnezeu ştie că nu sunt atât de vinovat pe cât crezi!

Armurierul nu mai putu răspunde. Poporul îl luă cu forţa şi-l aruncă în căruţă.

— Lili, trebuie să mă urmezi şi tu... Şi dumneata, se corectă Sanson cu glas înduioşător.

Zicând acestea, se aplecă, spre fata îngenuncheată, dar observă că ea s-a înfiorat la atingerea lui. Sanson tresări.

— Enric, tu... Dumneata eşti Călăul din Paris!, izbucni ea, plângând-Înăbuşit. Dar nu. nu voi să te acuz! Aşa a vrut Dumnezeu! Fără ajutorul dumitale, tata n-ar fi scăpat!

— O. Enric! Enric!, zise ea deodată, căzând în braţele Călăului, fără a şti ce face. Scapă-l pe tata! Şi îţi jur pe Dumnezeu că voi uita totul, că voi fi iar a ta!

Un strigăt de bucurie se înălţă din inima lui Sanson; şi o însoţi până la dubă pe scumpa sa mireasă.

„Nici nu ştia sărmanul, că veselia din inimă să vă preface în câteva ore, într-o disperare cumplită!...

Capitolul! 7 un complot diabolic

Vestea noii şedinţe de la tribunal, deosebit de importantă. se răspândi cu iuţeala fulgerului în întreg Parisul. Un adevărat diluviu uman inundă sala de şedinţă. Cu greu Călăul şi însoţitorii săi îşi putură croi drum în sală care fierbea:

— Viu! viu!

— Are să fie ceva frumos!

— Îl vedeţi pe moşneag cât de mândru priveşte de

jur-Împrejur?!

— Ai niţică răbdare, moşule, capul tău oricum nu va mai stă mult pe umeri!

— Dar porumbiţa de lângă el?!

— Mă, da’ nostimă mai este!

— Vorbeşte mai încet, este logodnica Călăului!

— Trăiască Sanson!

— Trăiască! Trăiască! Ura!

Astfel se încucişau şi se amestecau’tot soiul de sirigăte. Mulţimea iritată striga întruna, chiuia, înjura şi aplauda.

Sanson mulţumi cu modestie tuturor celor care îl aplaudau.

Altă dată, popularitatea de care se bucura îl încânta; azi, însă, sufletul său era prea trist pentru a mai găsi vreo plăcere în aclamaţiile astea. Avea promisiunea lui Fouquier, nu-i vorbă, şi ştia bine că era nevoit să se ţină de cuvânt.

Dar în timpul plecării spre închisoare, îndoieli sumbre şi tulburătoare îi răscoleau sufletul. Pentru moment nu-şi putea explica pricina acestor îndoieli; dar parcă îi era scris să afle foarte curând, cât de îndreptăţite erau aceste temeri.

Tribunalul aştepta noii sosiţi. Procurorul stătea la măsuţa sa şi, cu o privire vicleană fixa pe acei care tocmai intraseră.

Înainte de toţi trebui să se prezinte Sanson.

Cu glas liniştit raportă că a îndeplinit însărcinarea ce i-a fost încredinţată de tribunal. Preşedintele Dumas dădu din cap aprobator.

— Să trecem la deliberarea procesului! începu el. Cetăţeanul-procuror a poruncit ca fostul armurier al mizerabilului Capet (Capet era numele dinastiei de Bourbon) cu numele de Miranda, să fie adus aici, înaintea

Tribunalului Revoluţionar.

Preşedintele se întoarse către moşneagul robust şi impozant, care stătea în picioare şi se uita peste tot cu o privire dispreţuitoare.

Faţă stătea lângă el, îmbrăţişându-l cu dragoste filială şi rugându-l mut să nu mairişte nimic prin atâta sfidare.

— Te cheamă Miranda?, îl întrebă preşedintele.

Armurierul făcu un pas înainte, eliberându-se blând din braţele fiicei sale.

— Da, sunt armurierul Miranda!

— Trebuie să ştii că nu mai există decât cetăţeni!, zise aspru preşedintele. Cum se întâmplă că ai vrut să te laşi a fi executat în locul altcuiva?

Miranda izbucni într-un râs sarcastic:

— Am fost legat în lanţuri şi târât la eşafod. Vorbele mele au fost înăbuşite de ironiile zbirilor!

Preşedintele îi făcu semn să se retragă.

— Cetăţene-procuror, ce acuzaţie ridici împotriva acestui om?, întrebă preşedintele pe Fouquier.

Toate privirile se aţintiră asupra celui întrebat. Momentul era decisiv: tot ce propunea Fouquier, era lege (

În timpul acesta, procurorul luă din mâna lui Sanson câteva hârtii, pe care Lili le dăduse mai înainte călăului. După părerea ei, aceste hârtii conţineau dovezile deplinei nevinovăţii a tatălui ei, trimis în judecată pentru nişte motive cu totul puerile – acuzat fiind, între altele, că ar fi luat parte la eliberarea Regelui închis.

Lili putu dovedi cu ajutorul unor certificate medicale că, în vremea aceea, când avu loc eliberarea în discuţie, tatăl ei zăcea în pat, ţintuit de o gravă fractură de picior.

Dar, desigur, dacă n-ar fi fost la mijloc intervenţia lui Sanson, toate dovezile astea (oricât de concludente) nu l-ar fi putut scăpa de la moarte pe Miranda.

— Sunt, într-adevăr, şi eu convins că Miranda e nevinovat de acuzaţia care i-a fost adusă!, începu Fouquier, întrerupând tăcerea mormântală din sală. De altfel, n-ar fi fost pagubă mare, dacă i s-ar fi tăiat capul; căci astfel de cetăţeni nu pot folosi cu nimic patriei noastre. Ei vor fi bănuiţi totdeauna de fidelitate monarhică.

În ochii bătrânului Miranda răsări o privire scânteietoare. Dacă n-ar fi fost Lili din nou lângă el, fixându-l cu o privire rugătoare, atunci desigur că i-ar fi adresat procurorului o replică batjocoritoare. O asemenea apostrofare, însă, ar fi fost echivalentă cu o reînnoire a sentinţei capitale.

Preşedintele tribunalului părea surprins de blândeţea procurorului:

— Aşadar, crezi, cetăţene procuror, că se cuvine să-l achit pe acuzat!?

Fouquier dădu din cap.

— Da!, zise el cu răceală. Cer achitarea cetăţeanului Miranda!

Un murmur înăbuşit se ridică din toate colţurile sălii. J3 e întâmpla atât de rar, era atât de extraordinar ca Fouquier să ceară achitarea cuiva, încât toată lumea credea că a înşelat-o auzul. De asemenea, juraţii rămaseră înmărmuriţi; erau atât de exersaţi în a spune mereu: „vinovat!”, încât nu mai ştiau cum este când te afli în situaţia de a da un verdict de achitare!…

— În cazul acesta, nu-i nevoie ca juraţii să se mai retragă pentru deliberare, zise el. Presupun că nu aveţi nimic împotriva concluziei procurorului…

Juraţii se grăbiră să răspundă afirmativ.

— Ei bine!, zise preşedintele, cetăţene Miranda, eşti achitat. Păzeşte-te, însă, să ne întâlnim pentru a doua oară; căci atunci nicio minune nu te mai poate scăpa! Pe de altă parte, nu uita că avem şi mijloace de a te

supraveghea, cum merită un bănuit!

Aceste cuvinte avură asupra armurierului un efect de nedescris. Tot nu crezuse, până în momentul din urmă, hotărâtor, că va putea scăpa de eşafod. De astă dată, însă era adevărat, mai presus de orice îndoială! Abia acum simţea cât de dragă îi era viaţa şi înţelese ce” nenorocire ar fi însemnat pentru Lili moartea sa!

Îl învinse emoţia; el, care până acum stătea drept şi dispreţuitor, înclină capul – şi lacrimile îi umplură ochii.

— Vă mulţumesc! Vă mulţumesc!, murmură copleşit bătrânul.

Lili îl ţinea îmbrăţişat şi plângea; scena era emoţionantă prin unicitatea sa.

Sanson stătea şi el înmărmurit, învins de emoţie. Respiră adânc – parcă i s-ar fi luat o piatră de pe inimă.

Nu vedea înaintea sa pe altcineva decât pe Lili.

Numai această l-a făcut să nu bage de seamă privirea de şarpe pe care Fouquier i-o aruncă, fixându-l cu răutate.

Mulţimea izbucni în strigăte de veselie. Aceiaşi oameni care păreau atât de setoşi de sânge. Îşi strigau fericirea că armurierul a scăpat.

Sanson se apropie de cei doi:

— Vă conjur să plecaţi înainte de a se întâmpla vreo schimbare în starea de spirit a mulţimii!, murmură el, întorcându-se spre tatăl lui Lili.

Acesta înclină capul fără să-l bage în seamă. O luă de mână pe fiica sa şi plecă. Nimeni nu-i împiedică. Soldaţii care-l păziseră până acum cu străşnicie pe condamnat, se dădură la o parte. Îndată, un ajutor de călău desfăcuse lanţurile de la mâinile armurierului.

Tocmai se apropiau de ieşire, când, deodată. Fouquier se ridică, ca împins de un resort, de pe scaun. Părea că aşteptase anume acest moment.

— Stai!, strigă el cu un glas răsunător.

Strigătul căzu ca un trăsnet peste toţi. Până şi judecătorii şi juraţii se uitau uimiţi la procuror. Acesta, însă, nu rămase impresionat de surprinderea generală şi nici de gestul întrebător al Călăului.

— Stai!, repetă el. Cetăţeanul Miranda să fie adus din nou înaintea tribunalului!

Ca prin farmec, starea celor prezenţi se schimbă din nou. Soldaţii se apropiară. La un semn al procurorului, jandarmii despărţiră pe tată de fiică.

— Stai!, zise Fouquier pentru a treia oară.

— Mai am de făcut tribunalului o propunere…

— Care?, întrebă-curios preşedintele.

Cetăţeanul Miranda e achitat. Nu voi ridica, cel puţin acum, un nou cap de acuzare.

— Slavă ţie, doamne! izbucni Lili, nici prea tare, dar nici încet…

Cu o privire feroce, procurorul îşi aţinti ochii spre dânsa. Era foarte indignat că fala îndrăznise să-l întrerupă.

— Cetăţeanul Miranda, rămâne, totuşi, un bănuit. E dator să ne dovedească sincerul lui devotament…

Sanson se cutremură. Presimţea că secunda următoare avea să aducă ceva îngrozitor. Se temea că Fouquier va comite o nouă mârşăvie. Dar se simţea prea slab, de astă dată, ca să încerce să dejoace manevrele lui Fouquier.

— Ce propui, cetăţene-procuror?, întrebă Dumas.

— Ei bine, propun că Miranda să fie numit pe lângă Călău. În calitate de ajutor al acestuia!, spuse procurorul.

Un zgomot asurzitor izbucni în sală; nimeni nu se aştepta la această propunere.

Fouquier triumfa. Privirea i se îndreptă spre duşmanul său de moarte, spre Sanson.

Acesta, sub impresia penibilă a propunerii, devenise palid ca un mort; ochii i se roteau, o sudoare rece îi scălda

corpul. Ah! Cum ar fi voit să-l sugrume pe acest monstru! Dar prudenţa îl îndemnă la rezervă. Găsi puterea să se apropie de Miranda:

— Să nu spui nimic: altminteri viaţa dumitale e pierdută! îi şopti el încet. Că. şligă vreme; şi atunci vom câştiga totul. O să dăm cândva răspunsul la această netrebnicie!…

Dar fu vreme să vină răspunsul bătrânului.

— Cetăţene Călău, strigă Fouquier. ce tot vorbeşti cu bătrânul acela; îl înveţi cumva un nou vicleşug?…

Un râs general izbucni în sală.

— Trăiască procurorul! răcni Pipin cel neuvu.

Acesta tocmai intrase în sală. Îşi agita pălăria în aer. Exemplul său fu urmat de mulţi.

Din toate colţurile sălii se auzeau strigăte de bravo pentru procuror.

Acesta mulţumi în toate părţile, înclinându-se.

Capitolul! 8 un triumf al amorului filial

În cele din urmă, se făcu linişte în sală.

Privirile tuturor a se îndreptară spre Miranda.

Acesta stătea buimăcit sub impresia celor întâmplate. Ruşinea ce i se adusese îl apăsa atât de tare; şi totuşi, n-o putea crede adevărată.

— Ei, ce spui de asta, cetăţene Miranda?, zise preşedintele.

Vocea sa răsuna pe un ton neamical. Era evident că se afla de partea procurorului. Lili se apropie de armurier şi-i şopti.

— O, tată! gândeşte-te că ţi-e viaţa în joc! Nu-l provoca pe omul acesta odios!

Cu un gest ferm bătrânul îi făcu semn să tacă.

— Niciodată!, răspunse el. Decât să mă înjosesc astfel…

— Să te înjoseşti?!, îl întrerupse Fouquier. Să te

înjoseşti? Cine se află în serviciul Poporului, nu se înjoseşte niciodată! Călăul este egalul procurorului şi al preşedintelui tribunalului – un slujitor al Poporului. Cine nu vrea să servească Poporul e doar un trădător! Şi doar prin pedeapsa cu moartea se plăteşte trădarea!

Ca sabia de ascuţite erau cuvintele sale. Sanson îngălbeni. Era neputincios-faţă de cele rostite.

Călăul nu putea spune nimic împotriva acestei propuneri. Orice încercare de contrazicere ar fi făcut ca şi el să fie bănuit…

De şi-ar fi pus şi viaţa în joc, de i-ar fi dovedit în acest moment lui Fouquier crimele despre care avea cunoştinţă, tot nu ai fi fost crezut. Momentul era inoportun. Nu putea face nimic pentru tatăl lui Lili. Era condamnat la o groaznică tăcere.

— Eu nu pot fi călău, mai strigă odată Miranda.

Bătrânul îşi aţinti privirea fulgerătoare spre procuror.

Fouquier se învineţi de furie

— Cetăţene Miranda, ai spus vorbe nesocotite. Fie şi numai aceste vorbe ale tale, condamnarea ta ar fi semnată! Dacă nu mi-ar fi milă de tine, bătrânule, ţi-ai afla chiar azi moartea. Mai ales că îţi cunosc deja părerile tale periculoase. Fiindcă, desigur, fabricai arme pentru partizanii lui Capet. Nu meriţi moartea pentru duşmănirea naţiunii noastre? Refuză, numai să primeşti funcţia cu care tribunalul te onorează –, şi voi cere, chiar în momentul acesta, să se pronunţe verdictul condamnării tale la moarte!

Cuvintele sale avură un ecou puternic asupra celor prezenţi.

Nu se găseau, desigur, mulţi oameni care să manifeste compătimire pentru bătrânul armurier.

Cuprins de mânie, acesta vru să dea un răspuns pe măsură. Dar Lili se şi aruncase în braţele sale:

— Nu spune nimic, tată, nu spune nimic! Gândeşte-te ce voi face dacă tu vei fi omorât?

Cum, însă bătrânul clătina din cap cu îndărătnicie, o nouă idee îi veni în minte. Se dezlipi de tatăl ei şi se îndreptă spre locul unde se afla procurorul.

Căzu în genunchi înaintea acestuia, implorându-l:

— Îndurare! Îndurare! Îndurare pentru tata!, repetă dânsa. Lăsaţi-i timpul necesar pentru asemenea decizie. Nu-i cereţi chiar acum să-şi spună hotărârea. Nu e trădător, v-o jur pe tot ce am mai scump. Desigur, vă va servi cu credinţă, pe cât e în stare s-o facă, dar nu-i cereţi să săvârşească meseria această sângeroasă! Şi dacă nu şi nu, acceptaţi, să fiu eu jertfa. Faceţi cu mine ce doriţi, dar cruţaţi capul scumpului meu tată!

Dar patosul pledoariei sale nu produse o impresie favorabilă asupra tribunalului şi juraţilor. Judecătorii dădeau din umeri şi aşteptau concluziile procurorului.

Acesta stătea încremenit în scaunul său.

Privirile nu i se mai dezlipeau de frumuseţea răpitoare a fetei.

Trecură minute chinuitoare, lungi ca nişte secole.

Sanson stătea nemişcat, lângă iubita sa.

— Ei bine, voi da dovadă că nu în zadar se apelează la generozitatea mea, zise Fouquier. Mă voi abate, de data aceasta, de la obiceiul meu. Ascultaţi-mă. cetăţeni judecători şi juraţi: îmi menţin propunerea; totuşi, pentru a nu se crede că am comis o nedreptate, voi face o precir zare: piopun că numitul Miranda să fie internat într-o celulă îngustă. Acolo să fie ţinut trei zile. După trecerea acestora, va fi readus înaintea noastră. Va avea. atunci, să ne explice dacă are de gând să se supună voinţei Poporului, sau nu. În cazul dintâi, va fi liber, la dispoziţia cetăţeanului Sanson. Acesta va avea datoria să-l facă asistent la fiecare execuţie. Dacă cetăţeanul Miranda nu se

va conforma voinţei noastre, atunci va plăti cu viaţa.

— Propunerea ta este lege! zise preşedintele. Retrage-te, cetăţene Miranda. Vezi cât de generos ne purtăm cu tine!? Nu abuza de răbdarea noastră.

Se sculă de la locul său. Se apropie de procuror şi schimbă câteva cuvinte neauzite de nimeni. Pe urmă dădu din cap şi se reîntoarse la locul său.

— Tribunalul a hotărât, reîncepu el pe un ton mai ridicat, să întemniţeze pe cetăţeanul Miranda. El va fi dus în închisoare: de astă dată, însă nu în secţia condamnaţilor la moarte. Îi va fi permis să se întâlnească cu fiica sa, precum şi cu cunoscuţi de-ai săi, nebănuiţi.

Miranda vru din nou să intervină, dar Lili îl împiedică implorându-l…

Şedinţa fu ridicată.

O gardă numeroasă îl împresură pe armurier. Fu dus la închisoare…

Capitolul! 9 „negrul pippin”.

Lili avu voie, deocamdată, să-l petreacă pe tatăl ei până la poarta închisorii. Urma să se întoarcă la palatul justiţiei, pentru a-şi scoate un bilet de voie cu care să intre la tatăl său.

Sanson voia s-o însoţească pe iubita sa. Dar o privire plină de înţeles a procurorului îl reţinu. Acesta îl luă deoparte:

— Ei, cetăţenesc Sanson, eşti mulţumit de mine?, zise omul legii, cu o voce înăbuşită.

— Eşti un demon, cetăţene Fouquier!, îi răspunse Călăul. Dar acest „secol” de tortură ţi-l voi trece la socoteală.

— Ţine-ţi gura, îl întrerupse Fouquier. De altminteri, cuţitul tău n-are nicio putere, cetăţene-Călău, adăugă el pe un ton glumeţ. Tu, Călăule, nu poţi să-ţi baţi joc de meserie. Reclamaţiile tale vor fi socotite, de astă dată,

născociri, sentinţele tale nu vor fi luate în seamă… Cine râde la urmă, râde mai bine!…

— Aceasta e şi părerea. mea, ripostă Sanson; şi un foc se aprinse în ochii săi. Duşmănit să fii de-a pururi, Satană cu chip de om!

— Foarte bine că provoci duşmănia. Să ştii că nu întâmplător ţi-ai ales în mine un vrăjmaş de moarte. Păzeşte-te! în curând, voi face dovada că eu sunt mai devotat binelui poporului… r

Abia se despărţise de Sanson; dar focul din ochii săi îi incendiase sufletul.

Îşi plimba privirile în toate părţile.

Deodată îl zări pe negrul Pippin. În sala alăturată, odihnindu-se pe bancă.

Fouquier îi făcu semn

— Vino cu mine, îi zise scurt.

Cu o umilinţă înnăscută, negrul Pippin îl urmă pe procuror cu paşi cadenţaţi. Acesta îl bătu pe umăr:

— Spune-mi. băiete, poate omul să se bizuie pe tine? Ştii să taci?

— Ca mormântul!, fu răspunsul negrului. Ştii, doar, cetăţene-procuror, că pentru dumneata mă duc şi în foc am dovedit-o de atâtea ori!

Fouquier aprobă clătinând din cap.

— De aceea îţi dau un sfat, zise el. Păzeşte-te, dacă ţii la capul tău.

Şi-l lovi uşor, ca o mângâiere. peste gât. Băiatul îl privi drept în faţă pe Fouquier.

— Oho! Dar ce e nou? Cred că, bila” îmi stă destul de ţeapăn pe umeri.

— Caută ca Sanson să nu ţi-o dea jos, insinuă Fouquier.

— Cine?! Sanson?, întrebă Pippin.

Şi păli.

— Ne e duşman, preciză Fouquier află, că a reuşit să se introducă, acum două nopţi, în asociaţia noastră, sub numele contelui Castello.

— Ce-aţi spus? Sanson ştie că dumneavoastră… că noi facem parte din… El, el ar fi contele Castello?

Dar nu putu să termine. Frica îl paralizase.

Fouquier nu putu decât să dea din cap afirmativ. Cu toate acestea, nu se abţinu de la un zâmbet de triumf:

— Nu te speria, însă, prea mult. Deocamdată, Sanson e obligat să tacă. Dar e bine ca tu să ştii totul…

— Oh!, acest Sanson, oftă Pippin, scrâşnind din dinţi. De aceea mi se părea el aşa de ciudat. Parcă simt tăişul cuţitului „mângâindu-mi: gâtul.

— N-avea grijă, zise Fouquier. Deocamdată, nu mergem niciunul, nici altul la eşafod. Îi trimitem, mai degrabă, noi pe alţii, zise râzând procurorul… Totuşi, Sanson cunoaşte secretul nostru, şi asta nu-i bine – mă înţelegi, Pippin?

Acesta îl fixă:

— Vrei să zici că Sanson… ar trebui lichidat?

Fouquier scoase un fluierat ascuţit, afirmativ:

— Acesta ar fi cel mai bun mijloc de scăpare. De altfel, asociaţia l-a condamnat la moarte. Aliază-te cu fratele Antonio…

— Mâine nu va mai rămâne nimic din el, zise cu voce înăbuşită negrul Pippin. Dorul de răzbunare păru că-i cotropise sufletul

— Aşa. viteazule tânăr! Dar la porumbiţa încântătoare, gânditu-te-ai?

— Vorbeşti de fata armurierului? Aha, continuă râzând, am văzut eu că ţi-a cam rănit inima; altfel n-ai prea fi risipit atâta milă faţă de pungaşul ăla bătrân… Dar e logodnica acelui Sanson.

— Tocmai, răspunse ironic Fouquier. N-ar fi bine să-i

goci o fostă admirabilă celui care a îndrăznit să ne afle secretul?

— Dacă vreau?, întrebă Pippin. Spune, ce doreşti? Stai! Te gândeşti la frumoasa păpuşă…

Buzele lui Fouquier schiţară un surâs diabolic.

— Cunosc un loc frumos şi foarte retras – şi tu îl cunoşti, nu-i aşa?

Şi se apropie încet de urechea procurorului; apoi îl privi drept în ochi j

— Vorbeşti de palatul ducelui de Barry!?

— Exact! E castelul în care legenda spune că sunt îngropate comori nepreţuite. Deşi n-am găsit nimic acolo, chiar dacă n-am lăsat nici u» loc, necercetat.

— Sapristi! A fost muncă aceea, nu glumă, confirmă Pippin. A trebuit să lucrăm numai noaptea, ca să nu ne observe nimeni. Dar totul fu în zadar.

— În fine, acest castel pustiu este acum proprietatea Poporului şi se află în administraţia mea, continuă procurorul. Nu crezi, că într-una din camerele secrete o tânără fată ar putea fi ţinută ascunsă atâta cât îmi convine?

— Ah. Înţeleg, înţeleg!, zise Pippin. Vrei să răpesc pentru tine porumbiţa; nici chiar fraţii noştri societari să nu afle ce comoară tăinuieşte castelul Barry L.

Pasiunea cea mai nestăpfriită era trădată de ochii lui Fouquier:

— Vrei, prietene, să-mi faci acest imens serviciu?

— Sigur! mai cu seamă că doresc să-i joc un renghi acestui mizerabil de Sanson. Dar cum şi unde?

— Asta te priveşte!, ripostă Fouquier. Nu degeaba te numeşte lumea: culmea vicleniei! Numai să faci totul în taină. Numele meu nu trebuie să fie pomenit!

— Iau totul asupra mea, zise Pippin pe un ton lăudăros. Am la dispoziţie mai multe forţe, decât crezi,

cetăţene-procuror. De va fi posibil chiar în astă-seară frumoasa porumbiţă îşi va muta domiciliul în castelul Barry.

— Eşti un băiat grozav!, zise Fouquier. Cât despre răsplată, ştii că nu sunt zgârcit. Acum, du-te!, pune la cale totul aşa cum am convenit.

Când Fouquier se află singur în cameră, nu-şi putu stăpâni un surârs demonic.

— Eşti un ticălos ca atâţia alţii, zise el gândindu-se la cel ce plecase. Şi tu mă serveşti ca ceilalţi, ca un animal docil. După ce îţi vei fi făcut serviciul, ghilotina îţi va închide gura!

…Şi acum fii atent, meştere Sanson, continuă Fouquier convorbir ea cu el însuşi. Ţi-am pus în coastă un inamic redutabil; el te va învăţa minte în curând…

Şi-şi frecă mâinile cu bucurie.

— Toate îmi merg pe plac, murmură el. Frumoasa fetiţă va fi, poate, chiar mâine în miha mea: apoi. În trei zile va cădea capul tatălui ei, până atunci, Pippin îl va amuţi pe Sanson; draga porumbiţă nu va mai avea, atunci, alt scut în afară de mine – depinde de voinţa mea!

Un hohot de râs îi zbură din piept.

Pe urmă căzu într-un jilţ. Cu un picior peste celălalt, se lăsă pradă celor mai dulci visuri…

Capitolul 20

răpirea fetei

În intervalul acesta, Miranda fu readus în închisoare.

Zadarnic încercase Lili să-l conducă pe tatăl său dincolo de porţile închisorii: doar i se spusese să obţină întâi, de la procuror, un bilet de voie.

Lili tocmai veiia să meargă într-acolo, când fu reţinută de Enric. care alergase într-un suflet la dânsa:

— Lili, scumpă Lili, ocoleşte-l pe monstrul acela! Lasă-mi mie grija asta.

După un timp, urmă:

— Pot să-ţi mai vorbesc o clipă?

Tânăra fată îl privi lung, izbucnind deodată într-un pâlns sfâşietor:

— O, Enric!, ce mi-yi făcut?! Mi se pare că.7

— Dumnezeu mi-e martor că n-am vrut să te înşel! Dar nu puteam să-ţi destăinui secretul. Uite, l-ai aflat graţie întâmplării…

— Nu. n-a fost nicidecum întâmplarea, spuse Lili. Tu mi-ai salvat, viaţa, când am căzut din barcă în apă. Fără ajutorul tău. azi aş fi moartă!

— Nu-mi mai aminti, interveni cu modestie Sanson. Cât despre iubirea noastră ţi-am făcut un mare rău iubindu-te; nu-i aşa, Lili?

Şi eu te-am iubit! Mi-ai părut un nobil…

— Chiar sunt, Lili. Cu altă ocazie îţi voi povesti istoria strămoşului meu, care era un ofiţer glorios: a fost silit, printr-o înlănţuire de împrejurări, să devină călău. Dumnezeu, mi-e martor: nu am nicio plăcere să vărs sângele semenilor mei!

Sanson tăcu un moment şi o contemplă pe Lili. Apoi reluă;

— Soarta a făcut să mă îndrăgostesc de tine. Te-ar» iubit. Cu toată puterea şi puritatea inimii mele te-am iubit! Ştiu că şi tu m-ai iubit la fel. De aici începe vina mea; trebuia să-ţi destăinui cine sunt. Dar iubirea şi teama că te-aş fi putut pierde au fost mai puternice. Atunci am păstrat secretul, l-am ţinut ascuns faţă de tine şi tatăl tău. Iartă-mă, iubirea mea!

Tânăra fată se ascunse la pieptul lui:

— Nu, tu iartă-mi mie!… murmură ea. Te-am supărat, o ştiu – dar frica mea a fost de nedescris. Numai ţie îN este îndatorată viaţa tatălui meu. Am fost, sunt şi rămân mireasa ta!

— Lili. draga mea Lili, nu te mai sperii de mine? Vrei să mai fi nevasta Călăului din Paris?

— Sunt a ta pentru totdeauna, răspunse tânăra.

Un y. Îmbet angelic înflori pe buzele Călăului. Îngenunche înaintea adoratei sale?

Statură multă vreme privindu-se în ochi şi uitară totul.

Deodată, Lili îşi aduse aminte de tatăl ei.

— Oh, Dumnezeule!, cum am putut să-l uităm? suspină Lili. Ne aşteaptă. Iubitule, te rog, hai să-l salvăm pe tatăl meu!

— Acum. totul depinde de tine. Trebuie să te duci la dânsul şi să-i spui totul. Pe urmă, voi veni şi eu. Îl vom copleşi cu rugăminţile noastre şi cu siguranţă că va ceda.

— Da. ai dreptate; mă voi duce chiar acum la procuror. Trebuie să obţin biletul de voie.

— Nu!, o întrerupse Călăul, în ai cărui ochi se citea o furie oarbă. Tu nu mai trebuie să-l revezi pe acel monstru. Aşteaptă-mă aici; mă întorc în zece minute şi apoi mergem amândoi la tată.

Se depărta cu paşi grăbiţi, apucând spre tribunal.

Pe drum întâlni un băieţandru care mergea cu mâinile în buzunar şi fredonând o melodie ştrengărească. Sanson nici nu-şi întoarse privirea, deşi îl recunoscu pe negrul Pippin. Acesta, însă, îl fixă cu o privire insistentă.

— Să vedem: ce-a făcut Călăul sub bolta acelei porţi?, se întrebă el.

Se întoarse curios. Aflându-se în dreptul unei colonade de piatră, constată că de acolo nu se putea să fie văzut de cineva, de nicăieri.

Cu multă prudenţă întinse capul şi o zări pe Lili.

— Ah! Mireasa Călăului! Pe toţi Dumnezeii, aceasta ar fi cea mai nimerită ocazie, îşi spuse Negrul Pippin.

Se retrase şi alergă în capătul străzii; scoase un

fluier şi trase un semnal ascuţit şi puternic; imediat se strânse în jurul lui o mulţime de figuri sinistre, apărute ca din pământ. În timpul acesta, Sanson ajungea la tribunal.

Nu-i fu tocmai greu ca să obţină de la Fouquier biletul de voie pentru Lili. Contrar obiceiului său, procurorul nu-i mai adresă niciun cuvânt Călăului.

Acesta se grăbea, acum, spre poarta închisorii.

Dar când ajunse la locul întâlnirii, îl întâmpină o mare surpriză: în locul lui Lili, care îi promisese că-l va aştepta, Sanson nu găsi pe nimeni!

— Lili!, strigă disperat Călăul. Lili! Lili!, strigă el mai tare.

Dar nimeni nu-i răspundea. Nu se auzea decât ecoul vocii sale…

Se apropie încă odată de nişa în care o trăsese pe Lili.

Şi privirea îi îngheţă: pe o piatră zări un obiect negru. Se apropie şi văzu că erau bucăţi dintr-un voal, împrăştiate în toate părţile. Totul dădea impresia că voalul fusese destrămat într-o învălmăşeală.

Deşi în acele momente ar fi vrut să nu-şi amintească, ştia că Lili purtase exact un voal negru…

Cine a cutezat să se atingă de Lili? Cine?

Oricum ar fi fost să fie, Sanson înţelese un singur lucru: Lili dispăruse de parcă ar fi înghiţit-o pământul!…

Capitolul 21 unde e lili?

Câteva minute, Sanson stătu golit de gânduri, neştiind ce să facă. Nu putea să creadă că Lili a dispărut fără urmă. Îl năpădi o sumă de bănuieli.

Bucăţelele din voalul ei, puteau să se fi rupt din întâmplare. S-ar fi putut să treacă pe acolo un nou transport de deţinuţi şi iubita s-o fi băgat între dânşii pentru a putea pătrunde în interiorul închisorii. Mai mult, poate chiar în acel moment stă de vorbă cu tatăl ei…

„Negreşit, dacă a făcut aşa, n-a procedat prudent”, se gândi Călăul; „păzitorii închisorii nu ştiu de glumă. Cine ştie ce i-or fi făcut…”

Se îndreptă, cu paşi grăbiţi spre închisoare. Dar n-o găsi nicăieri pe Lili. Toţi paznicii pe care îi întreba răspundeau că n-au văzut-o pe acolo.

Pentru mai multă siguranţă, Călăul se hotărî să cerceteze şi celulele. Dar vizitarea fiecărei încăperi îi aducea noi decepţii.

Lili nu era în închisoare!

— În care celulă se află armurierul Miranda?, întrebă în cele din urmă pe un paznic bătrân.

— Este închis singur, într-o celulă izolată, îi răspunse acesta; vrei să mergi la el?

— Nu se află, în acest moment, nimeni la dânsul?

Gardianul ridică din umerj:

— Cine să fie? Ţi-am spus, doar, că e singur.:

— Dar fiica sa?, întrebă Sanson nerăbdător.

— Ah, înţeleg!, logodnica ta, cetăţene-călău. Nu, nu se află la tatăl ei. De ce crezi că ar fi venit aici?

Sanson nu-i dădu niciun răspuns.

Deodată, gândul îl duse pe o altă pistă a posibilităţilor. Lâli ştia acum că el e Călăul din Paris. Îi era, deci, cunoscută şi casa în care îşi petrecea el zilele.

S-ar putea ca nişte golani să se fi legat de dânsa; atunci, fără să-l mai aştepte, ea s-o fi refugiat în casa lui.

Fruntea i se însenină:

„Desigur, îmi voi găsi iubita la mine acasă, în tovărăşia surorii mele…”

Părăsi închisoarea.

În scurt timp ajunse acasă.

Majordomul îl întâmpină şi îi luă din mână bastonul şi pălăria.

Sanson se lupta cu el însuşi; să-l întrebe de Lili sau

nu…

Şi tocmai când să se hotărască, constată că e foarte puţin probabil ca Lili să se afle acolo.

— Se află în casă vreo doamnă? întrebă totuşi, cu neîncredere.

Servitorul răspunse, dând din cap că nu e nimeni.

— Nici la sora mea?

— Nici la dânsa.

— Şi nici n-a fost cineva în timpul absenţei mele?

— Bărbatul afirmă în tăcere”.

— Aşadar, a fost o doamnă pe aici? Cum era? Blondă, nu-i aşa?, întrebă el iute.

Însă băiatul clătină din cap:

— Nu; a fost şi ieri pe aici, şi avea o faţă – Doamne! Ochii îi fulgerau de sub voal. parcă voia să mă străpungă cu privirea!

Călăul făcu doi paşi înapoi: „Principesa! A mai avut îndrăzneala să vină la mine!?…”

— Ce-a dorit?, întrebă el răstit pe băiat.

— Mi-a dat o scrisoare pentru dumneata. Iat-o…

Şi scoase cu greu, din buzunarul lui strâmt, o scrisoare.

Sanson o deschise maşinal. Scrisoarea conţinea câteva rânduri scrise cu creionul şi într-o stare de vădită iritaţie.

„Răzbunare, teribilă răzbunare! Blestemul lui Dumnezeu să cadă pe line, ’nenorocilule! Ţi-ai călcat promisiunea; acum, păzeşte-te de Nemesis! Răzbunarea meu le va lovi în ce ai mai drag pe lume. Chiar azi!”

Adella

— Femeie ticăloasă! zbieră Sanson. Acum înţeleg totul. Numele tău se leagă de dispariţia blândei mele Lili. Dar, vai! Vai ţie! Primesc lupta la care mă provoci! Păzeşte-te, nu cumva să te întâlneşti pe eşafod cu Enric Sanson!

Se îndreptă apoi spre casă, intrând la sora sa.

Antreul avea acelaşi aspect. Perkeo era lângă uşă; Orfelia dormita pe canapea.

Se apropie de sora sa şi-i căzu în genunchi:

— Scumpă soră!, murmură el. Trebuie să mă ajuţi, să-ţi întrebuinţezi toată artă pentru a-mi regăsi fericirea pe care canaliile vor să mi-o distrugă!

Sanson povesti surorii sale ultimele întâmplări.

Încă de la primele fraze, Orfelia dădu din cap întrista1 ă:

— Am văzut toate acestea în oglinda magică! Mă tem că soarta îţirtâervă încă multe nenorociri.

— Voi înfrunta totul, răspunse Sanson cu vocea înecată. Vreau şi trebuie s-o regăsesc pe scumpa mea Lili! Nu avem timp de pierdut, Orfelia. Mâine, poate chiar în acest moment are loc o mişelie. Principesa de Barry a devenit cea mai neîmpăcată duşmancă. Ea mi-a răpit-o pe Lili! Vreau, mai întâi să aflu prin tine, unde se află acum Lili. Pe urmă… Pe urmă mă duc.la procuror. Principesa de Barry nu va ajunge ziua de mâine. Să ştie că nu există pe lume un duşman mai de temut decât Enric Sanson, Călăul din Paris!

Orfelia îl asculta uimită.

— Enric, mândrule şi teroutule Enric, mă tem pentru tine şi pentru dragostea ta! O presimţire vagă îmi spune că n-ai să ai succes în răzbunarea ta contra principesei. Ascultă-mă, ţine-te departe de această viperă vicleană şi veninoasăj

Călăul se înclină în faţa Orfeliei şi o sărută pe frunte.

— Spune-mi viitorul, sorrt mea. „Citeşte” în oglinda ta vrăjită. Spune-mi totul.

— Chiar şi lucrul cel mai îngrozitor!…

Orfelia consimţi; apoi îl chemă pe piticul Perkeo.

Acesta veni în grabă şi începu să scormonească jarul

din tăvile cu cărbuni. Un fum gros şi alb se ridică din ele. umplând toată camera.

Încet-Încet, o abureală estompă luciul metalic al oglinzii magice…

Cu răsuflarea îngheţată. Călăul Sanson îşi pironi privirea în straniul şi misteriosul înciu…

Capitolul 22

ŞANSON, PĂZEŞTE-TE!

Un castel din file de basm răsări pe luciul oglinzii. Părea a fi reşedinţa unui nobil. Castelul era aşezat în mijlocul unui parc. Se făcea că o linişte adâncă domnea de jur-împrejur.

Deodată, Călăul văzu cum un grup de oameni se apropie de castel. Erau mai mulţi bărbaţi şi târau cu ei o tânără femeie. Sanson se apropie de oglindă. Încremeni: tânăra femeie, pe care oglinda i-o arăta, era Lili!…

Auzi un strigăt deznădăjduit; cu inimă împietrită, trebui să asiste cum biata fată se lupta cu brutalitatea bărbaţilor.

— Ah, de-aş putea să-i am în mină pe aceşti ticăloşi! strigă furios Călăul.

Orfelia ridică mâna şi-l îndemnă:

— Taci, frate, taci! Nu atrage asupră-ţi mânia spiritelor pe care le-am chemat. Uite, spiritele s-au supărat!

Şi îi arătă luciul oglinzii: tabloul nu mai era acolo.

Călăul o imploră pe Orfelia:

— Scumpă soră!, recheamă acel tablou; vreau să-mi întipăresc în minte castelul acela!

Dar Orfelia dădu din cap întristată:

— Mi-e cu neputinţă! Spiritele vin o singură dată, pentru un singur serviciu.

O imensă tristeţe brăzdă obrazul Călăului:

— Orfelia, ştii că Lili a fost răpită. Îţi jur că, de va

vrea Domnul, ea va fi liberă înainte ea această noapte să învăluie pământul!

— Ce vrei să faci?, îl întrebă, uimită, Orfelia.

Ochii Călăului se aprinseră:

— Datoria! Nu voi afla linişte până nu o voi regăsi pe Lili!

Atunci, Orfelia se sculă şi aruncă o pulbere gălbuie peste cărbuni… O ceaţă ireală se ridică în slava cerului. Părea că un şarpe uriaş se naşte din jarul străjuit de vrăjitoarea care stătea cu mâinile întinse.

— Frate, păzeşte-te!, strigă deodată Orfelia…

Un nor de fum se înălţă din cărbuni, luă forma unui şarpe contorsionat şi se îndreptă ameninţător spre Călău. Părea că doreşte să-i înlănţuie trupul…

— Păzeşte-te, frate, îl imploră Orfelia. Şarpele pe care vrei să-l ucizi e mai puternic decât tine!

Sanson îngălbeni:

— Greşeşti, sora mea! Doar pentru Lili” mai vreau să trăiesc – sau să mor!

Şi dând să plece:

— Păzeşte casă, surioară! Nu ştiu când şi dacă mă voi întoarce. În orice caz, să ştii că mă confund cu soarta lui Lili I

Călăul părăsi camera Or feliei, fără să vadă cum, din cărbuni, un nor ceţos se ridică şi îmbrăcă forma unui şarpe…

Dar Orfelia văzu şarpele aruncându-se în urma fratelui ei.

— Frate, frăţioare, păzeşte-te!

Apoi, căzu într-un leşin…

Dar Sanson nu mai auzi avertismentul. El era deja în camera lui. la etajul de jos. Se apropie de o casă de fier, pe care o deschise.

Scoase mai multe monezi de aur. pe care le puse într-

o pungă.

Pe urmă, deschise un scrin, de unde luă două pistoale cu câte două ţevi – după care se convinse că sunt încărcate. Se înarma şi cu un pumnal.

„Aceasta e arma cea mai teribilă din câte cunosc”, îşi zise în gând, „vârful e înmuiat în otravă puternică. Mort cade cel a cărui piele e numai zgâriată 3”.

Aşează pumnalul într-un înveliş de piele şi apoi îl ascunse într-un buzunar secret.

Închise cu grijă scrinul şi părăsi odaia.

Ieşind, Călăul întâlni pe primul său ajutor.

— Ascultă Nicolás. Îi zise el, s-ar putea să plec pentru câteva zile. Te rog să conduci tu eşafodul în locul meu. Să nu mă faci de ruşine, auzi?

— Oh, maestre, cum ai putea să te-ndoieşti? Ştii, doar, că, pentru tine. intru şi în foc!

— Bine. Îţi voi da de ştire, dacă nu mă voi mai întoarce…

Şi îşi îndreptă paşii spre Palatul Justiţiei.

Un sfert de oră mai târziu, se afla în camera procurorului. Fouquier era acolo, dar nu singur, ci înconjurat de câţiva tineri. Era de faţă şi conducătorul trupelor postate la Tribunal în aşteptarea ordinelor procurorului.

Fouquier îl întâmpină cu oarecare răceală pe noul venit

— Ei, cetăţene-călău, ce vânt te aduce?

Rece ca marmură, dur ca granitul, călăul se apropie de procuror:

— Cetăţene Fouquier, am de adus o acuzaţie gravă!

Fouquier rămase uimit; îşi plimbă privirile de la călău spre celelalte persoane de faţă şi invers.

— Vorbeşte î, zise el pe un ton deloc prietenos.

— O acuz pe principesa de Barry de răpirea unei fete,

zise scurt Călăul.

— A furat o fată?, întrebă Fouquier, prefăcându-se ci nu-i vine să-şi creadă urechilor.

— Da, a furat o fată!, repetă Călăul. Nimeni alta decât principesa de Barry a răpit-o, azi-dimineaţă, din faţa închisorii, pe iubita mea Lili.

Un fulger săgetă ochii procurorului. Se apropie de Sanson şi îi puse mâna pe umăr;

— Ce spui?!, zise el cu făţărnicie. Ai dovezi că mireasa ta a fost răpită?

— Da, mi-au răpit mireasa!, zise el abia stăpânindu-şi furia. Aici nu poate fi decât mâna acelei netrebnice Adella de Barry! O acuz pe aristocrată de furt şi de înaltă trădare – şi cer arestarea ei!

O umbră sinistră traversă privirea lui Fouquier.

— Ei, ce spuneţi, bravii mei copii?, zise Fouquier către tinerii prieteni. Părerea mea este că cetăţeanul Sanson are dreptate. Prea bine. Această semeaţă aristocrată va fi arestată! Apropie-te, cetăţene, zise el întorcându-se spre Sanson; ştii să citeşti?!

Luă de pe masă o coală de hârtie şi i-o înmână Călăului.

…” Mandat de arestare emis împotriva Adellei Barry…”, citi Sanson plin de bucurie.

Iscălitura procurorului figura deja în josul actului.

— Sunt totdeauna gata să-l servesc pe amicul meu Sanson, zise cu perfidie procurorul, însoţind spusele de un râs răguşit.

Apoi se îndreptă spre comandantul trupelor postate la tribunal:

— În numele legii, îţi poruncesc, cetăţene-Căpitan, să procedezi la arestarea imediată a cetăţenei Adella Barry!

Prietenii îşi manifestară nestăvilita bucurie.

— Ura! Trăiască viteazul Călău!, strigă unul din ei.

— Ură!, Urlară în cor ceilalţi.

Fără să priceapă ceva, Călăul privea când spre procuror, când spre exuberanţii tineri.

Apoi, după o ezitare, îi zise procurorului:

— Vă rog să-mi acordaţi un concediu… Neîntârziat vreau să dau de urma dispărutei mele Lili. Sper că nu-mi refuzi această favoare!

O privire duşmănoasă sticli în ochii procurorului, atenuată îndată de o falsă i-esemnare:

— Bine, Sanson, sunt de acord să pleci. Şi îţi doresc mult noroc! Ai un concediu de trei zile; ajutorul dumitale prim te va înlocui…

Călăul salută cu răceală şi se retrase.

El nu văzu privirea batjocoritoare cu care îl petrecu Fouquier, şi nici râsul demonic al acestuia. Într-un cuvânt, mare noroc pe capul lui Fouquier că Sanson nu văzu şi nu auzi nimic. Astfel, ceasul răfuielii lui Sanson cu procurorul Fouquier a fost amânat de soartă…

…Odată ieşit de-acolo, Sanson începu un drum lung şi gr eu; un drum care nu o dată avea să-l ducă până-n marginea prăpastiei, spre eşafod!: …

Capitolul 23 fuga principesei

Îngrozitoarea noapte premergătoare execuţiei tatălui ei fu petrecută de principesa Adella de Barry în chinuri de nedescris.

Pe cât fusese de mare siguranţa că Sanson îşi va respecta promisiunea, cu atât mai teribilă îi fu deziluzia de a doua zi!

Neobservată de nimeni, însoţită doar de grădinarul tatălui ei, Adella se aflase dis-de-dimineaţă în Piaţa Grevei.

Reuşise să se ascundă privirilor mulţimii, nimeni neputând să bănuiască în fetiţa îmbrăcată ţărăneşte pe însăşi aristocrata principesă Barry…

Traversând cu privirea-i ageră rândurile celor

condamna îi la moarte văzu că tatăl ei nu se afla acolo.

Astfel, cu sângele cel mai rece, fără să clipească, era pregătită să asiste la toate execuţiile, în timp ce bătrânul grădinar era copleşit de groază, dezgust şi furie…

Cu tot vacarmul mulţimii, ea auzise foarte bine vocea tărăgănată, monotonă, e grefierului judiciar. Fiecare nume de osândit era recepţionat perfectiv

În cele din urmă, fu rostit şi numele tatălui ei.

Cu o nerăbdare firească, Adella, îşi aruncase privirea spre nenorocita victimă care urma să moară în locul tatălui ei…

…Dar indiferenţa ei avea să se transforme curând în uimire şi groază de nedescris.

Cititorul cunoaşte, deja, ce s-a întâmplat. Se ştie că osândirea armurierului Miranda a fost aprobată, apoi revocată. De asemenea, şi zarva cu care îl răpise poporul pe armurier din ghearele Călăului. Eşafodul fusese distrus, pentru a fi rezidit în faţa castelului regal din Place de Carrousel.

Mulţimea luase cu sine, în învălmăşeală şi pe Adella. Ea nu bănuia nimic încât mai credea că va avea loc în altă parte execuţia întreruptă în Piaţa Grevei.

O ocolise presimţirea că aici, în Piaţa Carrousel, o aşteaptă cea mai crudă surpriză!

După lungi ore de aşteptare, se apropie în fine, cortegiul în fruntea căruia se afla Sanson.

Adella îşi găsise un loc în apropierea eşafodului şi trecu în revistă rândurile soldaţilor.

Deodată, groaza puse stăpânire pe bietul ei suflet; o noapte imensă căzu peste ochii înmărmuriţi: îl văzuse pe tatăl ei târât fără milă!

Şi în acel moment întâlni şi privirea lui Sanson, care o cerceta de sus şi până jos.

O cuprinsese o furie nebună.

Cu multă greutate reuşi bătrânul grădinar s-o ţină în loc.

Zărind pe bunul lui stăpân, pricepu că orice ajutor era imposibil acum.

După câteva minute, Adella de Barry îşi recăpătă liniştea obişnuită; înţelesese că orice imprudenţă o putea trimite şi pe dânsa la eşafod – iar viaţa tatălui ei tot n-o mai putea salva…

Inima îi fu inundată în acel moment de cele mai crunte porniri de răzbunare.

Albă ca marmură, privea la toate pregătirile pentru execuţie.

…După ce cuţitul căzu peste gâtul tatălui ei, nu se mai putu ţine pe picioare.

Un strigăt sfâşietor îi sparse pieptul. Păru, în primul moment, că nu fu auzită; dar cu tot zgomotul ce-l făcea mulţimea adunată, strigătul fu auzit de cei de lângă dânsa. Fu privită cu uimire de aceştia; şi mâinile multora se ridică ameninţătoare.

— Oho!, ce se petrece aici?, zise un mizerabil din dreapta.

— Cred că femeiuşcă asta ţine cu aristocraţii. Chiar pare să fie o faţă nobilă. Ia ascultă, muiere! Păzeşte-ţi gâtul! Cuţitul Călăului e ca briciul…

— Nu trebuie s-o lăsăm să plece!, spuse un altul. S-o ducem înaintea tribunalului – a insultat Poporul!

Trebuia un moment, o singură mişcare – şi principesa putea fi făcută bucăţi!

În aceste condiţii, Adella îşi pierdu tot curajul; tremura de frică, la braţul grădinarului.

Acesta, însă, deşi un om slab, înţelese că acum era momentul să intervină salvator. Se prefăcu mâniat, o lovi pe Adella cu pumnul şi-i zise:

— Ticăloaso!, vrei să faci de ruşine părul meu alb?

Nu te bucură moartea unui mizerabil?!?

Cuvintele sale avură efectul scontat. Mâinile celor care erau gata s-o molesteze pe prinţesă se lăsară în jos.

Nedecisă, curioasă, mulţimea se uita la amândoi.

— Ei da! Imaginaţi-vă, cetăţeni, continuă grădinarul cu inventată ipocrizie. Ticăloasa de lângă mine avut un amorez, un curtezan al blestematului rege – care, desigur, îşi va primi pedeapsa în curând. Eu o promisesem unui meşteşugar; dar acesta n-a vrut să se logodească, pe motivul întemeiat că n-o să poată duce trai bun cu o femeie trufaşă. Iar eu o aduc în fiecare zi aici, la eşafod, să vadă cum îi pune Poporul la respect pe cei mândri şi cu gusturi aristocrate!

— Iată un bătrân brav.

— Bine i-ai făcut!

— Faceţi loc pentru bătrân, să-şi ducă acasă fata. Lasă, c-o face el să-i piară gusturile aristocraţiei!

Şi lumea începu să râdă.

Oamenii se dădură la o parte, pentru a-i lăsa pe bătrân şi presupusa sa fiică să treacă. Adella înţelese stratagema grădinarului. Şi atunci înţelese că şi ea trebuie să se prefacă. Începu să plângă cu hohot şi îşi ascunse faţa în batistă. Şi cu capul plecat îl urmă pe „tatăl” ei…

Mulţimea se liniştise. Doar vreo câţiva mai clătinau din cap:

— Hm!, nu prea pare a fi ţărancă!

— N-o fi cumva, o aristocrată travestită?

— Şi bătrânul… părea cam reţinut când o bătea. Drace!, un tată nu prea îl întreabă pe copilul său, când vrea să-l bată. Ia să ne luăm după urmele lor.

Şi, într-adevăr, câţiva tineri se hotărâră să-i urmărească…

Principesa şi grădinarul habar n-aveau că sunt spionaţi. Se credeau scăpaţi de orice pericol.

Bătrânul grădinar îi ceru mii de scuze că o lovise. Dar Adella îl linişti:

— Ţi-ai făcut doar datoria, bunul meu Melac. Nu mă supăr deloc. Furia mea îi priveşte pe alţii... şi ochii îi scânteiară de mânie; Oh, să asişti la decapitarea tatălui tău şi să nu poţi face nimic! Dumnezeule, ce durere îngrozitoare!

— Tăcere!, şopti grădinarul apucând-o de braţ. În spatele nostru sunt nişte tineri care trag cu urechea la tot ce vorbim.

Adella se supuse. Pe urmă îi veni în minte un gând şi-l rugă pe bătrân s-o ducă la casa lui Sanson. Acolo lăsă scrisoarea despre care am vorbit mai înainte.

Pe urmă îşi continuară drumul, fără să mai schimbe un cuvânt.

Ajunseră într-una din acele străzi elegante, unde obişnuiau să se adune curtezanii nenorocitului rege Ludovic al XVI-lea. Se opriră în faţa unui palat somptuos. Dar nu intrară; stătea scris pe o tablă că e proprietatea Poporului francez.

Apucară la stânga.

Bătrânul Melac scoase o cheie şi deschise o poartă mare; intrată în parcul palatului, care înainte vreme aparţinea unui duce.

Cu multă grijă, Melac închise apoi poarta pe dinăuntru. Pe urmă făcu semn prinţesei să meargă înainte. El mai rămase lângă poartă câteva secunde.

Adella parcurse cărarea din grădină şi intră într-o căsuţă modestă, dar plăcută, îngrijită.

Era casa bătrânu'. lui grădinar – refugiul, scăparea ei, cel puţin acum...

O bătrână simpatică îi ură cu o voce plângăreaţă bunvenit.

Atunci, principesa nu se mai putu abţine, izbucnind

într-un plâns amar. Lacrimile îi curgeau şiroaie, şi, de ruşine, îşi acoperea faţa cu amândouă mâinile, îşi smulgea părul, nu mai ştia ce face.

Într-un târziu, durerea i se prefăcu în furie, proferând ameninţări sălbatice la adresa lui Sanson, cele mai groaznice răzbunări ce le poate concepe mintea omenească.

Privirea îi căzu pe icoană Mântuitorului, atârnată într-un colţ. Se apropie cu paşi grăbiţi şi căzu în genunchi, cu mâinile ridicate:

— Jur înaintea acestei icoane sfinte, iubite tată, că sângele tău va fi răzbunat! Blestemul să cadă asupra călăului tău! Să nu aibă tihnă nici în viaţă, nici după moarte! Mie, una, cerule, dă-mi puterea să fiu o demnă fiică a tatălui meu şi să-l pot răzbuna!”

Împietrită, bătrâna stătea-lângă ea şi o privea. Nu-i prea înţelegea vorbele şi clătina mereu din cap.

Grădinarul intră şi cu un semn îşi îndepărtă consoartă.

„Oh, Dumnezeule, Dumnezeule!, murmură el, fatalitatea n-are sfârşit! Cerul ne trimite noi încercări”.

Cu sfială se apropie de prinţesă, îngenunche lângă ea şi o apucă încet de braţ: r

— Prea înaltă prinţesă, în numele Domnului, trebuie să pleci imediat!

Adella îl privi uimită.

— Să fug? Din ce motiv?, întrebă ea. Să fugă alţii de mine, căci, precum există un Dumnezeu în cer, jur să mă răzbun…

— Oh, lasă, prinţeso, asemenea gânduri – cel puţin în acest moment, se rugă bătrânul grădinar.

Îi istorisi Adellei cum, oprindu-se la poartă, a putut constata din cele ce-şi vorbeau băieţii care îi urmăriseră, că nu credeau întoată scena aceea în care grădinarul o

bătuse, de fapt, pe fiică-sa… Unul din ei spuse, chiar, că a recunoscut în ţăranca travestită pe principesa de Barry: „nicio îndoială, exclamă dânsul, asta e blestemată prinţesă Adella de Barry. Aşa se explică acel strigăt când tatăl ei fu ghilotinat. Ea se află încă în parcul tatălui ei. Să mergem în grabă la procuror, să-i povestim toate acestea…” El nu ne poate refuza nimic. Chiar mâine trebuie să-i cadă capul!”

— Şi au plecat îndată!, adăugă grădinarul. Dintr-o clipă în alta pot să pună mâna pe dumneata, prea înaltă principesă!

Adella se făcuse galbenă ca ceară.

— Vor să mă aresteze? Pe mine? Nu! Nu vreau să mor! Nu vreau să mor acum…

Bătrâna pereche avea ochii înecaţi în lacrimi, cuprinsă de cea mai adâncă milă pentru principesă. Tot

În urmă, bătrâna Brigite găsi o cale de scăpare:

— Trebuie că înalta principesă să plece imediat din casa noastră, fără să fie zărită. Putem, apoi, să spunem că ne-a vizitat o străină, fără ca noi să fi recunoscut în aceasta pe prinţesă…

— Femeie fără de inimă!, strigă grădinarul, mai bine mor decât s-ajung s-o gonesc din casă pe scumpa principesă.

— S-o goneşti pe prinţesă!? Dar cine vorbeşte de asta? Dimpotrivă, cred că am găsit un loc unde o putem ascunde pe nobila domnişoară.

— Şi care ar fi acel loc?, întrebă curioasă Adella.

Brigite îşi amintise că are o verişoară care locuieşte

Într-un cartier al Parisului, la o mansardă. Acolo se poate ascunde principesa, până ce se va ivi ocazia nimerită pentru o fugă cât mai departe.

— Ah, femeie! o mustră Melac, ce-ţi veni în gând? E-adevărat, nu ţi-am spus, încă, totul: bandiţii de la poartă n-

au plecat cu toţii. Au rămas câţiva, care supraveghează palatul!…

O groază cumplită o cuprinse pe Adella la auzul acestor vorbe; ştia bine că simplă bănuială că e aristocrată era de-ajuns pentru a fi decapitată.

Cu toate acestea, tot gândindu-se, bătrânul Melac înjghebă un plan. Îşi aminti că, în tinereţe, îi murise un fin; era de talia principesei. Hainele regretatului său fin rămăseseră la grădinar; îi propuse Adellei să îmbrace hainele răposatului şi să plece printr-o poartă dosnică.

Zis şi făcut. Bătrânul aduse un pachet cu haine bărbăteşti. Peste câteva minute, principesa apărea înaintea oglinzii ca un băiat tânăr şi suplu. Numai părul lung putea s-o trădeze. Fără să se gândească mult, porunci Brigitei să-i taie părul. De astă dată, semăna perfect cu un băiat. Înconjurând-o cu mii de urări de bine, bătrâna pereche o conduse până la poarta din dos.

Şi acolo aveau să dea cu ochii de doi bărbaţi din cei care îi urmăriseră. Dar, din fericire, nu dădură nicio atenţie băbuţei şi băiatului care ieşeau de-acolo…

În cea mai mare grabă se depărtară. Brigite şi Adella se grăbeau să ajungă cât mai curând în centrul oraşului. Bătrânul Melac rămase acasă şi aşteptă îngrijorat că nevasta să i se întoarcă.

Aceasta întârzia să revină.*

…Deodată, se auziră strigăte furioase;

Poarta fu deschisă cu paturile puştilor şi soldaţii năvăliră în casă.

Bătrânul grădinar nu mai avu, astfel, timp să deschidă. Abia apucă să-şi închine sufletul Atotputernicului.

Temerile sale se adeveriseră; soldaţii Comitetului o cereau pe principesa de Barry. În fruntea năvălitorilor se afla, cu privirea sinistră şi ameninţătoare, Enric Sanson –

Capitolul 24
mărturisirea în focul torturilor

Tremurând, bătrânul se uita năucit lanăvălitori.

Ofiţerul îndreptă sabia spre pieptul său.

— Ticălosule, unde se află aristocrata principesă de Barry?

Bătrânul tremura tot:

— Îndurare! Milă! Nu ştiu nimic. Îngăimă acesta.

Băieţii de la poartă, veniţi şi ei, izbucniră într-un hohot de râs:

— Auziţi? Spune că nu ştie nimic!?! Trebuie să-l jughinim niţel!, zise unul.

— Cetăţene Sanson! Scoate, cum ştii tu, niscaiva mărturisiri din gura moşneagului!, zise un altul.

Un nou hohot de râs izbucni din gâtlejurile tuturor.

— Încă odată, unde e trădătoarea Adella de Barry? întrebă ofiţerul, cu o voce aspră; dacă ţii la viaţă, răspunde unde este!?

Melac căzu în genunchi.

— Dumnezeule, dar nu ştiu nimic! De-aş şti, v-aş spune totul fără-nconjur.

— Minte! Minte!, strigă unul din băieţi. Ştie prea bine! S-a întors cu dânsa din Piaţa Grevei!…

— O, ce ticălos!, zise altul.

— Cetăţene Sanson, nu poţi face nimic?, întrebă un altul.

Sanson asculta, cu răsuflarea precipitată. Îl străpungea cu privirea pe bătrânul grădinar.

Deodată, furia sa izbucni. Tăbărî pe bătrân zgâlţâindu-l de umeri:

— Am un singur cuvânt a-ţi spune: mărturiseşte unde se află Adella de Barry! Ticălosule, eşti complicele ei! Miaţi răpit o tânără şi nevinovată fată; şi cine ştie cât suferă

ea în aceste clipe. Spune-mi imediat unde se află principesa, ca să-i pot cere socoteală pentru nelegiuirea comisă: de nu. te supun la cele mai groaznice torturi – până vei crăpa!

Nicio urmă de indulgenţă nu se citea pe faţa lui Sanson când rostea aceste cuvinte.

— Nu ştiu nimic, repetă bătrânul. Trebuie să fie o greşeală la mijloc. Vă jur, iubiţi cetăţeni, nu ştiu nimic de soarta prinţesei de Barry!

În acel moment, minciunile îi fură date în vileag.

Câţiva tineri străbătuseră castelul, cercetaseră toate încăperile şi reveniseră cu un pachet de haine femeieşti; erau hainele în care fuse îmbrăcată prinţesa.

— Ei, astea ce sunt?

— Mai minţi şi acum. bătrânule?

În acel moment un răcnet, sălbatic scăpă de pe buzele Călăului. El tremura de mânie.

— Nenorocitule! mai tăgâduieşti şi acum? Răspunde: unde e prinţesa de Barry?

Grădinarul nu dădu niciun răspuns. Ochii lui trădau groaza ce-l încerca.

Şi totuşi, depăşi, momentul de slăbiciune; se hotărî să moară pentru stăpâna sa, fără ca vreo putere din lume să-i afle secretul.

Dar cum putea firavul moşneag să ţină piept Călăului din Paris?!

Sanson îl străpungea cu privirile.

— Prea bine! murmură acesta.

Apoi se întoarse către ofiţer:

— Ai auzit şi tu: procurorul m-a împuternicit să recurg la orice mijloace pentru a-l sili pe acest bătrân îndărătnic să mărturisească…

Ofiţerul dădu din cap afirmativ, apoi spuse:

— Ia-l cu binele, cetăţene-Călău!

— Bine, fu răspunsul Călăului. Cerul mi-o martor că n-am făcut niciodată abuz de funcţia mea. Întotdeauna ani refuzat să-i torturez pe oamenii pe care i-am decapitat. Dar mi s-a făcut o mare infamie: logodnica mi-a fost răpită! Numai Dumnezeu ştie ce soartă îndură ea acum. De aceea mi s-a împietrit inima şi orice sentiment de înţelegere a dispărut din mine…

Şi adresându-se bătrânului, zise:

— Pentru ultima oară îţi spun: mărturiseşte tot ce ştii. spune-mi unde se află stăpâna ta.

Bătrânul nu spuse nimic.

— Bine!, spuse Călăul. Voi găsi metoda să te fac să vorbeşti…

Apoi se întoarse către tineri:

— Ascultaţi-mă, băieţi buni, aduceţi-mi paie şi nişte lemne.

Şi cu privirea căuta unde să pună rugul. Deodată, zări un pat de fier.

— A! foarte bine, patul acesta va fi un admirabil rug. Să vedem: nici focul nu-l va face pe bătrân să vorbească?!?

Un strigăt de groază ieşi din pieptul bătrânului gră – dinar. Înţelesese bine ce-l aşteaptă. Căzu în gnnunchi înaintea lui Sanson:

— Oh! dacă în inima ta mai există o scânteie de milă. Îndură-te de mine! Nu mă supune acestei grozave torturi!

— Dai tu ai milă de inima mea?, zise călăul cu multă furie. Ştii ce înseamnă să pierzi o fiinţă pe care o iubeşti mai mult decât orice pe lume? Ticălosule. ce rău i-a făcut stăpânei tale nevinovata mea iubită? De ce îşi revarsă ura asupra lui Lili? încă odată, nemernicule: spune-mi unde se află stăpâna ta!?

Bătrânul continua să rămână taciturn.

— Rupeţi hainele de pe dânsul!, urlă Sanson.

Vreo doisprezece băieţi tăbărâră pe grădinar şi cu o

furie nebună îl dezbrăcară.

În timpul acesta ceilalţi făcură rugul. Se întoarseră cei trimişi să aducă lemne şi paie, lemnele proveneau de la nişte scaune şi mese sfărâmate.

Câţiva băieţi îl lârau pe grădinar, aproape gol.

Cu toate lamentaţiile sfâşietoare ale acestuia, ei încercau satisfacţia de a-i grăbi tortura.

Cu figura răvăşită de furie, Sanson se apropie de sărmana victimă:

— Roagă-te pentru sufletul tău! Voi aprinde focul şi te voi prăji pe cărbuni, ticălosule, dacă nu îmi vei mărturisi unde se află Adella de Barry!

Niciun cuvânt nu ieşi de pe buzele lui Melac”.

Atunci, Sanson dădu foc paielor. O flacără puternică îl învălui pe grădinar. Un geamăt sfâşietor se auzi pentru o clipă. Apoi, strigătul nenorocitei victime se pierdu în zbieretele de bucurie ale tartorilor.

— Ah!, vreau să mărturisesc! Mărturisesc!, gemu Melac. Dezlegaţi-mă!…

La strigătele grădinarului, Sanson se apropie şi stinse focul. Dintr-o mişcare îl dezlegă pe bătrân.

Grădinarul nu suferise vreo rană gravă. Numai părul îi era pârlit; abia se mai ţinea pe picioare.

— Dumnezeu mi-e martor!, gemu el, n-am altă scăpare. Eu, cetăţene-Călău, sunt nevinovat. Mărturisesc, dar; principesa de Barry, îmbrăcată bărbăteşte, a plecat în oraş cu soţia mea.

— Am ştiut asta, zise unul din băieţi care stătuseră la poarta din dos. Cetăţene-Călău, ar trebui să-l mai prăjeşti pentru că te-a minţit până acum.

— Încotro a apucat stăpâna ta?, întrebă ofiţerul.

Cu o voce tremurândă, bătrânul trădă ascunzătoarea principesei Adella.

— Ai spus, oare, adevărul?, întrebă aspru Sanson.

Melac ridică mâinile:

— Să mă pedepsească cerul dacă în acest moment nu am spus adevărul!

O pauză scurtă urmă acestui jurământ.

— Te cred, zise în cele din urmă Sanson. Sus, cetăţeni!, zise el către soldaţi. Să nu pierdem niciun moment, să dibuim ascunzătoarea aceste tigroaice.

— Bătrânul ăsta trebuie să meargă cu noi, spuse unul.

— Lasă-l pe bătrân, zise Sanson. Nu putem să-l târâm… Înainte, copii!

Autoritatea Călăului fu atât de mare, încât ofiţerul nu mai spuse nimic.

Cu urlete şi cântece sălbatice, mulţimea părăsi parcul prinţesei de Barry, cu Sanson în frunte.

Grădinarul rămase singur şi istovit. Căzu în genunchi. Părea că nu mai trăieşte.

— Oh, Dumnezeule! mai bine muream înainte de a fi trădat-o pe stăpâna mea!… Dar tortura era prea mare, voiau să mă ardă de viu!

Se auzi un lătrat. Era Pluto, dogul danez al Adellei.

— Ah! mulţumescu-ţi Doamne!, am găsit un mijloc de a încerca s-o salvez pe stăpâna mea!

Căută hârtie şi creion şi acrise în grabă!

„Fugi, înaltă prinţesă; călăii au aflat unde eşti. Numai în palatul de vară al tatălui dumitale îţi afli scăparea; îi cunoşti toate ascunzătorile”.

Pe urmă ascunse biletul în zgarda câinelui şi-i zise!

— Hai, Pluto!, caută-ţi stăpâna.

Câinele păru că-l înţelege.

Bătrânul îi duse pachetul de haine femeieşti la bot.

Animalul înţelese totul. Mirosi o clipă hainele. Pe urmă începu să latre ca turbat. Se învârti când încoace, când încolo, căutându-şi stăpâna. Deodată o rupuse la

fugă. Îi luase urma.

— O, Dumnezeule, care faci minuni, slavă ţie!, strigă grădinarul.

Căzu în genunchi şi ridică mâinile spre cer, drept mulţumire. Apoi se prăbuşi leşinat.

Capitolul 25

tatăl lui lili

Cu ură teribilă fierbându-i în suflet, Enric Sanson se întoarse peste puţin timp la închisoare. Toate strădaniile fură zadarnice; prinţesa Adella de Barry nu fusese găsită.

Au răscolit toată casa, nu a rămas niciun ungher nescotocit, dar degeaba. Vecinii confirmaseră că un băiat tânăr şi frumos venise întovărăşit de grădinăreasă. Dar toţi mai povesteau şi de un câine mare, splendid, care sosise deodată în goana mare; şi cu toate că nu fusese inc? niciodată în casa asta, n-a putut fi oprit; a urcat dintr-o suflare scara şi s-a dus drept în faţa tânărului cel frumos. Aproape îndată, necunoscutul a dispărut în graba cea mai mare din casă.

Grădinăreasa fu arestată din ordinul ofiţerului. Dar ea refuză cu încăpăţânare să spună încotro s-a îndreptat prinţesa travestită…

O întâmplare veni, totuşi, în ajutorul Călăului: găsi biletul care conţinea mesajul bătrânului grădinar; în graba plecării, Adella îl pierduse. Ochii lui Sanson străluceau de bucurie.

Ridică cu grijă biletul şi-l ascunse de privirile soldaţilor. Dorea ca numai el să ştie de adăpostul prinţesei!

Dar unde era Lili? Era cu putinţă ca prinţesa să aibă o ascunzătoare sigură pentru prizonierii ei?!

Şi-atunei? Gândurile acestea sfredeleau chinuitor sufletul Călăului… Ce s-a întâmplat cu nefericita Lili în tot timpul acesta?”. se întreba întruna.

Dacă în clipa aceea i-ar fi trecut prin cap ideea că i s-

a jucat renghiul cel mai îngrozitor, ar fi fost scutit de multe şi dureroase chinuri sufleteşti!

Deodată îşi aminti că în vălmăşagul întâmplărilor teribile din ultimele ceasuri îl uitase cu totul pe armurierul Miranda. Ce dobitoc a fost, de ce nu ceruse, când era în închisoare, să-l ducă în celula lui Miranda? Nu era, oare, normal ca acesta să se fi înţeles cu fiica sa asupra unui loc în cape să se refugieze în momentele periculoase? Desigur, asta trebuie să fie! Cum de nu s-a gândit? Tatăl lui Lili Miranda era, fără îndoială, un om prevăzător – se gândise el şi la o împrejuare ca asta…

Nu-i vorbă, ezita să dea ochi cu bătrânul, dar îşi învinsese temerea.

Se întoarse, deci, la închisoare. Pe drum se întâlni cu procurorul! 1 salută tăcut şi reţinut.

Nu-şi dădu osteneala să se mai uite odată înapoi; dacă ar fi făcut-o ar fi observat cum Fouquier se uita după el cu un zâmbet diabolic…

Temnicerul îl conduse în celula bătrânului Miranda. Acesta era un spaţiu strâmt şi întunecos.

Înăuntrul celulei nu se afla decât un culcuş de paie şi un scaun de lemn. Pe acesta stăteau un ulcior cu apă şi o bucată de pâine neagră. Călăul îl privi adânc mişcat pe bătrânul şi multincercatul bărbat.

La vederea Călăului, armurierul sări în sus. O furie nebună străluci în ochii săi. Îl măsură cu priviri furioase şi dispreţuitoare”.

— Ei, Călău al Parisului, al Venit să mă târăşti spre eşafod?. strigă el. Ai dreptate, nu trebuie să aştepţi cele în ei zile, ce mi s-au dat ca termen de gândire! Convingerile armurierului Miranda nu se pot schimba în trei zile. Mai bine…

— Tăcere! îl întrerupse Călăul cu o neprefăcută severitate. Tăcere!

Se apropie de bătrânul înfuriat.

— Te rog. vorbeşte mai încet cu mine! Un singur cuvânt scăpat din nebăgai-e de seamă îţi poate fi fatal!

Miranda se uită cu neîncredere prin celulă.

— Cred şi eu!, zise el, apoi cu nemulţumire, spionii trebuie să domnească în scumpa noastră patrie! Aseară eram un om fericit şi liber, astăzi, prin neruşinarea unui mizerabil, am devenit o jertfă pentru veşnic nesătulul eşafod!

Sanson se apropie de armurier.

— Tată Miranda, nu fii supărat pe mine!, nu ştii ce lucruri îngrozitoare se petrec cu mine!

Bătrânul îl privi furios.

— Nu eşti tu un mizerabil neruşinat?, îi zise Miranda. Nu te-ai furişat în inima copilei mele cu şiretenie? Nu eşti un nemernic spion, pe care eu, neghiobul, l-am primit şi onorat în casa mea?!

O furie imensă inundă sufletul Călăului. Dar îşi aminti că era tatăl lui Lilli şi se stăpâni.

— Dumneata nu ştii ce vorbeşti!, îi răspunse Sanson. Este adevărat că am fost necinstit faţă de dumneavoastră tăinuindu-vă meseria mea. Dar ştii foarte bine că n-am devenit din proprie iniţiativă ceea ce sunt astăzi. Ştii că o lege veche a decis ca fiul călăului să moştenească meseria tatălui său. Astfel m-a ajuns acest blestem… O dată – a trecut un an de-atunci, mă aflam pe marginea unui lac din apropierea Parisului. Deodată auzii un strigăt de ajutor. O barcă în care se aflau mai multe fete tinere se răsturnase. Nenorocitele se luptau cu valurile: părea că le pândeşte o moarte îngrozitoare. Zării printre valuri o fiinţă îngerească. M-am aruncat în apă. Şi am reuşit să salvez viaţa gingaşei fecioare. Era copilă dumitale, tată Miranda!

Din acel moment m-am îndrăgostit de Lili. Şi ea a răspuns acestei iubiri. Dar nu am avut curajul să-i spun că

sunt Călăul din Paris! M-am prezentat drept un gentilom din provincie…

— Ne-ai minţit strigă Miranda lovind cu piciorul în pământ.

— Lasă-mă să vorbesc până la sfârşit, se rugă Călăul. Am făcut o nedreptate tăinuindu-vă îndeletnicirea mea. Dar puneţi-vă în locul meu. O iubeam pe acea gingaşă floare răsărită în drumul vieţii mele. Fericită întâmplare m-a făcut să tac. Lăsam totul în puterea nemărginită a dragostei; eram sigur că Lili îmi va ierta greşeala… şi încă mai sper că aşa va fi. Mai rămâne să mă ierţi şi dumneata! …

— Fie, atunci! te iert şi eu – spuse armurierul.

Apucă mâinile Călăului.

— În orice caz, iartă-mă dacă am fost aspru faţă de dumneata. Eşti un om cumsecade. Îţi datorez viaţa, o ştiu prea bine! Acordă-mi un răgaz să mă obişnuiesc cu gândul că… şi… când nu voi mai fi… (aici, vocea lui păru a se stinge).

— Atunci, apără-mi copilul, pe iubita mea Lili! Nu va mai avea alt sprijin în afara dumitale!

— Ah, tată Miranda!, cuvintele dumitale mă fac fericit! Dai –, pe de altă parte, mă cuprinde o nouă tristeţe! Unde-i acum fiica dumitale?

— Unde este fiica mea?, întrebă Miranda mirat. De unde să ştiu eu?! Călăul îl privi aiurit. Îi povesti.cu răsuflarea întretăiată toate cele întâmplate.

Ultima lui speranţă dispăruse. Nenorocitul tată nu ştia nimic de soarta fiicei sale. Acesta începu să plângă şi să se jelească:

— O, copilul meu, nefericitul meu copil!

— Trebuie s-o găsesc!, răspunse Călăul. Plec spre Palatul de vară al principesei de Barry. Ştiu că năpârca asta s-a refugiat acolo. Imediat ce mă voi afla în faţa acelei

nemernice voi afla unde este fiica ta!

— Du-te!, îl imploră Miranda. Doamne, sărmanul meu copil e lipsit de orice ajutor! Sanson, uită toate cele întâmplate! Demonstrează că eşti un nobil! Comportă-te ca atare! Gândeşte-te fie şi numai la onoarea fiicei mele!

— Aşa va fi, ţi-o jur!, exclamă Sanson.

Vru să plece, dar bătrânul îl reţinu:

Ne vom revedea încă odată… Înainte de… murmură el; înainte ca dumneata…

Se întrerupse înainte ca îngrozitorul cuvânt să-i scape de pe buze. Abia acum îşi aminti Sanson de hotărârea pronunţată în acea dimineaţă de Curtea de Juraţi în procesul bătrânului armurier.

— Dumnezeule, am uitat!, murmură el. Te implor, nu fii încăpăţânat, tată Micanda!

— Am încheiat cu viaţa!, zise armurierul. Niciodată nu mă vor putea sili împotrivia convingerilor mele. După trecerea celor trei zile. mă voi duce la eşafod!

— Te conjur Miranda!, zise Sanson. Mai gândeşte-te…

Dar bătrânul dădu iar din cap.

— Totu-i zadarnic!, murmură el. Nu căuta să mă convingi, nu-ţi pierde timpul. Pregăteşte-te de plecare, scapă-mi fiica!! Acordă-mi, cel puţin, fericirea de a nu ajunge să-mi pun capul pe eşafod înainte de a şti ce-i cu iubita mea Lili!

— În numele lui Lili te conjur!, murmură Enric Sanson, te conjur să nu fii atât de încăpăţânat.

Pe neaşteptate, căzu deodată în genunchi în faţa bătrânului.

— Nu spune „nu” când vei fi interogat mâine în faţa tribunalului! Este vorba de viaţa dumitale, bunule şi bătrânul meu tată! mai târziu, voi găsi eu o cale de scăpare…

Dar Miranda dădu din nou din cap.

— Du-te, fiul meu. Dumnezeu fie cu tine şi să te ajute s-o găseşti pe Lili; dar nu mă vei convinge niciodată să fac ceva împotriva voinţei mele!

Călăul se ridică întristat. Simţea că deocamdată nu era nimic de făcut contra încăpăţânării bătrânului. Plecă repede din închisoare.

Se întoarse. Copleşit de gânduri negre, Sanson se îndreptă spre casă.

El nu băgă de seamă că două umbre care se ascunseseră până atunci în spatele a doua coloane de la portalul închisorii se desprinseră din ascunzători şi-l urmară. Era atât de preocupat de gândurile sale, încât nu observă cum Umbrele se apropiau din ce în ce mai mult, de centrul oraşului.

În drum spre casă, Călăul se hotărî s-o vadă imediat pe Orfelia. Simţea nevoia că ea să-l consoleze. Orfelia avea darul de a prezice viitorul; ei bine, el voia să-l descifreze.

Deodată se văzu o flacără în urma Călăului, urmată imediat de o pocnitură scurtă şi puternică; părea că un fulger a intrat în pământ.

Enric Sanson şovăi. Simţi o arsură dureroasă în spinare.

Se auzi răsunând un hohot ascuţit, un râs ironic. Călăul se întoarse. Văzu prin întuneric două chipuri de bărbaţi înfăşuraţi în mantale, care fugeau după ce scoseseră acel hohot de râs. Cu iuţeala fulgerului îşi smuci Sonson pistolul de la cingătoare şi trase două focuri în urma fugarilor.

Apoi durerea îl învinse, i se făcu negru înaintea ochilor. Sanson căzu în nesimţire.

Capitolul 26

răpirea lui lili

Dar unde era nefericită Lili? Ce soartă împărtăşea?

Reuşitu-i-a, într-adevăr, negrului Pippin răpirea nevinovatei fete? Se adeverise, oare, planul diabolic al procurorului Fouquier?

Pentru a putea primi răspunsul la toate aceste întrebări, să ne întoarcem în Piaţa închisorii. Să revenim la momentul în care Lili, aşteptând întoarcerea iubitului, se retrăsese într-o nişă dintre coloanele gangului.

Scenele îngrozitoare din ultimul ceas avuseseră un efect zdrobitor asupra sufletului ei. Nu mai era în stare să gândească. Un singur foc mai pâlpâia acum în inima ei curată: soarta tatălui ei. Cu rugăciuni duioase de copil voia să-i înduplece să aibă milă de dânsa. Pentru ea, măcar trebuia să accepte îngrozitoarea sentinţă a Curţii cu Juraţi.

Astfel, copleşită de resemnare, aştepta momentul în care i se va întoarce iubitul.

Imediat ce va obţine biletul ce-i va permite să intre în închisoare, nicio putere cerească ori pământească nu o va mai împiedica să-şi vadă tatăl.

Dar în cartea stelelor era altfel scris: Lili era sortită să bea până la fund cupa amară a speranţelor deşarte.

Cu totul cufundată în rugăciuni mute, tânăra fată nu băgă de seamă că, puţin timp după plecarea iubitului, apăru statura ţiganului Pippin.

Cititorii noştri ştiu deja cu câtă precauţiune se retrăsese mizerabilul la vederea neaşteptată a tinerei fete. Pipin alergase cât putuse de iute în stradă. Acolo el scosese un fluier de metal din buzunar, îl pusese la gură şi făcuse să răsune un fluierat prelung şi ascuţit.

Imediat alergaseră cam vreo zece vagabonzi, din diferite direcţii în ajutorul său. În câteva minute Pipin iniţiase cu voce înceată pe complicii săi de meserie în privinţa planului său. Se îndreptase în fruntea vagabonzilor înspre portalul închisorii. Zgomotul produs de noii veniţi o înspăimântă pe Lili. Aceasta îşi ridică ochii

blânzi şi un fior îi trecu prin tot corpul. F/a se sperie atât de rău, încât abia se mai putea ţine pe picioare. Acel om cu privirea obraznică, care păşea drept spre dânsa, în fruntea tovarăşilor săi mizerabili, era, într-adevăr, unul din cei doi bărbaţi care o târâseră în seara trecută spre cimitirul executaţilor!? (Citiorii ştiu că era întuneric în acea noapte de groază; pe lângă această, complicele lui Samulon trădase o oarecare teamă să comită abominabila crimă). Deci, era foarte natural ca el să evite să privească în ochii nenorocitei jertfe. Lili. Însă, ameninţată fiind de o moarte sigură, îşi întipărise în memorie chipurilor celor doi criminali. O singură privire aruncată asupra lui Pipin îi fu de ajuns a recunoaşte într-Însul pe tovarăşul lui Samulon. Ea ar fi putut jura că ţiganul Pipin era unul din tâlharii din seara dinainte.

În timpul acesta, ţiganul Pipin se apropiase de dânsa:

— Ah. aceasta este Pepita!, exclamă el cu un aer de surprindere bine jucată.

În acelaşi timp, el prinse cu mâna umărul tinerei fete.

Lili se dădu înapoi de lângă dânsul, ca muşcată de o viperă: ştia cu siguranţă că avea în faţa sa pe unul din criminalii din seara precedentă.

— O, Iisuse!, murmură ea. Trimite-mi ajutorul tău!

Încercă să şocată un strigăt de ajutor. Dar ţiganul

Pipin era pregătit pentru toate împrejurările.

(Vom afla mai târziu istoria vieţii acestui flăcău aventurier şi stricat. Acum vom arăta doar că Pipin, încă de când era un copil de patru ani, fusese iniţiat în toate sena cretele artei criminale. Cu cât trecea vremea el se perfecţiona devenind un criminal îndrăzneţ, cu un surprinzător sânge rece.

El observă faţa îngrozită de spaimă a tinerei fete; nu mai rămânea nicio îndoială că tânăra fată de azi şi cea de aseară erau una şi aceeaşi persoană!

O sudoare rece îi apăru pe frunte; privirea să se îngropă în ochii tinerei fete. El tremura la ideea că aceasta i-ar putea arunca în faţă o mută, dar groaznică acuzare (Căci, cu toate că spiritele erau încinse atunci în urma vărsărilor de sânge, totuşi mulţimea din Franţa l-ar fi rupt în bucăţi pe acela care ar fi comis o crimă pentru interesele meschine ale unei asociaţii private…).

Acuzarea tinerei fete – că Pippin ar fi vrut s-o omoare – l-ar fi costat pe mizerabil viaţa. Până şi complicii lui credincioşi s-ar fi revoltat împotriva lui. Acum, ei i se supuneau orbeşte, dar sub povara acuzării ei s-ar fi aruncat asupra lui şi l-ar fi târât fără milă în faţa Curţii cu Juri!

Ţiganul Pippin ştia toate acestea. A zecea parte dintr-o secundă îi fu de ajuns pentru a lua o decizie. Deodată, puse mâna pe gura tinerei fete.

— Tu eşti, Pepitto?!, exclamă el cu prefăcătorie, sărmană şi nerorocită soră a prietenului meu Cârmei!? Cât de mult se va bucura bunul băiat revăzându-te. Dar spune-mi, unde ai fost până acum?

Lili tremura din tot corpul. Privi îngrozită când faţa unuia, când a altuia dintre indivizii care o înconjurau. Apoi începu din nou să tremure. Minţile i se rătăciră şi începu să şovăie. Ţiganul Pippin trebui s-o susţită, căci altfel ar fi căzut grămadă la pământ.

— Ah. vine Michelin!, exclamă unul dintre complici cunoscut sub numele de „vulpe roşie”.

El arată spre un bărbat scurt, cu barba stufoasă, încălţat cu nişte ciubote groase şi cu bluză.

Acesta mergea pe lângă o căruţă mizerabilă, târâtă de un singur cal.

Pipin şopti ceva la urechea unor tovarăşi care se aflau în apropierea lui. Imediat aceştia se apropiară de căruţaş. Ei îl înconjurară din toate părţile şi-i vorbiră cu

aprindere.

Trebuie să fi pomenit căruţaşului numele ţiganului Pippin, căci acesta privi înspre el. Apoi dădu de mai multe ori din cap. Acesta era semnalul pentru ceilalţi de a o lua pe Lili.

Leşinată, ea nu simţi cum fu ridicată şi dusă spre căruţă, unde fu culcată pe o grămadă de paie; odată ce se afla în căruţă Lili era la discreţia ţiganului Pipin.

Acesta concedie pe toţi tovarăşii săi, oprindu-l doar pe „vulpe roşie” cu sine. După ordinul său, Michelin trebuia să stea pe capră şi să gonească calul în fuga cea mai mare. Ţiganul Pippin, însă, trase coviltirul căruţei, aşa că din stradă nu putea privi nimeni înăuntru.

După aceasta, el începu a lega mâinile şi picioarele lui Lili şi îi vârî un căluş în gură.

În acelaşi timp, o culcă în aşa fel, încât văzând-o cineva, ar fi crezut că doarme şi că ţiganul Pippin o păzeşte cu grijă…

— Dă-i drumul, Michelin!, zise Pipin căruţaşului. După cum ţi-am spus, îţi plătesc patruzeci de franci imediat ce vom ajunge în pădurea Martigny.

Aceasta se afla în partea/de sud a Parisului. Era o pădure imensă. La marginea acesteia se afla cunoscutul castel al nefericitului duce de Barry.

Barierele din Paris erau păzite cu severitate. Imediat ce căruţa se apropie de poarta oraşului, mai mulţi soldaţi săriră înaintea-i. Ei cercetară dacă nu se află cumva vreun aristocrat ascuns înăuntru, care voia să scape de ghilotină prin fugă.

— Lăsaţi, camarazilor!, se adresă ţiganul Pippin către soldaţi care voiau să desfacă cortul căruţei. Sora nebună a prietenului meu Luis Cârmei se află aici şi o duc la ţară! Aerul din Paris nu-i prieşte.

În tot acest timp râdea cu impertinenţă.

Dar soldaţii nici nu vrură să audă…

— Nu se poate!, exclamă sergentul. Căruţa trebuie controlată.

În acelaşi timp, dădu să desfacă cortul cu forţa.

Lili se deşteptase din leşin. Sărmana deschisese ochii. Simţea cât de strâns era legată. O, dacă ar fi putut striga după ajutor! Dar ţiganul Pippin îi vârâse destul de bine căluşul în gură, pentru ca fata să nu poată scoate nici cel mai mic strigăt.

— Ascultă, camarade!, nu mă cunoşti. Sunt ţiganul Pippin! Nu mai face mofturi şi lasă-mă să trec prin poartă!

— Poţi fi cine vrei! răspunse caporalul. Am primit Ordin strict de la cetăţeanul Fouquier procurorul să nu las pe nimeni să treacă prin poartă, înainte de a mă convinge că nu este periculos!

— La dracu', dobitocule!, strigă negrul Pippin înfuriat la culme.

Scoase din buzunarul unsuros un bilet scris şi-l arătă caporalului.

— Cunoşti iscălitura asta, prostule?, strigă el.

Caporalul citi cu greu:

„Prezentatorul acestui bilet are intrare şi ieşire liberă oriunde în Franţa, împreună cu însoţitorii săi. Autorităţile franceze sunt însărcinate a i se pune la dispoziţie.

Din ordinul Comitetului deliberaţiv – Fouquier Tinville, procurorul Republicii".

Caporalul se dădu respectuos în lături.

— Hi, hi!, harabajiule! strigă ţiganul Pippin, în timp ce ochii săi căpătaseră o lucire diabolică. Acum. nimeni nu ne va mai opri pentru a doua oară! Afară, la câmp!

Căruţa alerga pe pavajul cârpit al drumului de ţară.

Ţiganul Pippin şi tovarăşul său… vulpea roşie", stăteau tolăniţi în fundul căruţei. Îşi aprinseră nişte ciubuce scurte şi schimbau vorbe frivole şi glumeţe.

Dar pe grămada de paie. În spatele lor. se afla nenorocita Lili. În gând. ea mai cerea o singură favoare milostivului Dumnezeu: s-o ajute să moară, înainte ca ruşinea s-o copleşească!

Deocamdată, n-o urmăm mai departe. O lăsăm, încă, în puterea celor doi mizerabili şi sub ocrotirea Cerului, în drum spre castelul de Barry şi ne întoarcem la Enric Sanson, eroul povestirii noastre, care – printr-un atac mişelesc fu împiedicat să salveze viaţa iubitei sale Lili…

Capitolul 27

În puterea morţii

Casa Călăului era cufundată în întuneric şi linişte. Numai prin geamurile Orfeliei răzbăteau raze de lumină.

Tânăra fată se plimba de colo-colo prin camera vrăjitor.

Piticul Perkeo o urma pas cu pas în plimbarea ei prin odaie. Cu o curtoazie comică îi ducea trena rochiei cca. scumpă, din mătase turcească. Perkeo era de obicei, un caracter aspru şi viclean; dar faţă de tânăra stăpână el nu cunoştea decât sentimentul fidelităţii de câine! Mergea cu o grijă nespusă în urma fecioarei. Măsura cu priviri vrăjmaşe toate muştele care îndrăzneau să tulbure cu bâzâitul lor liniştea desăvârşită din odaie.

Orfelia era cufundată în gânduri. Fruntea i se încreţise. Buzele, altă dată roşii, erau cianozate de umbra tristeţii.

Orfelia, fiinţa enigmatică, înconjurată de atâtea puteri misterioase şi având darul de a prevedea viitorul, părea neliniştită. Se oprea din când în când locului şi-şi împreună mâinile pe piept respirând greu’şi apăsat.

Ascultă de nenumărate ori, dacă nu se auzea vreun zgomot aducător de veşti. Se vedea că aşteaptă reîntoarcerea fratelui, care astăzi întârzia ca niciodată.

Apoi se apropie de oglindă şi îşi ridică mâinile într-un

fel ciudat. Bar puterea misterioasă pe care o avea de obicei, o părăsise de astă dată. Oglinda rămase mută. Suprafaţa strălucitoare nu destăinuia nimic.

„Simt că fatalitatea pluteşte în aer!, murmură tânăra fată înfiorându-se. Apoi făcu semne misterioase cu mâinile.

— Ascultaţi-mă, Isis şi Osiris!, murmură ea. Voi, stăpânitorii stelelor misterioase, diriguitorii sorţii şi vieţii omeneşti! Păziţi-l pe fratele meu, apăraţi-i capul de pericol!

Cuvintele sunau ciudat în tăcerea camerei. Se mai opri odată în loc, ridicând mâinile în semn de conjurare.

Deodată o pocnitură lugubră făcu să se cutremure geamurile. Tânăra fală se cutremură, în acelaşi moment alergă la fereastră. Desigur, o împuşcătură răsunase afară; încă odată se repetă pocnitură! Imediat după aceasta se auzi o a treia împuşcătură! Incredibil, pentru această %eme de seară şi pentru acest loc retras al Parisului!…

— Vezi, Perkeo, ce s-a întâmplat! Du-te repede, aleargă!, murmură Orfelia tremurând.

În acel moment se întâmplă ceva ciudat. O nouă pocnitură lugubră răsună şi oglinda se cutremură: un fulger de foc părea că pleacă din aceasta.

Dar vedenia nu dură decât o secundă, apoi dispăru aşa cum apăruse. Orfelia păli de moarte. Ea – şi împreună mâinile pe piept şi fixă oglinda cu priviri aiurite:

— O, voi zei!, presimţirea mea se adevereşte! Oglinda a întărit temerile mele! Frate Enric, viaţa ta este în pericol! Dumnezeule milostiv, dă-mi puterea să-l scap i

Ea privi încă o clipă în juru-i. Apoi ieşi în fugă din odaie. Pe scară o întâmpină piticul.

— S-a întâmplat o nenorocire, stăpână!, exclamă el cu voce croncănitoare (pe când faţa zbârcită trăda o tristeţe sinceră). Fratele vostru, el…

— E mort!?, strigă Orfelia.

Coborî iute scările. Piticul se agăţă cu putere de faldurile rochiei sale.

— Nu e mort! încă trăieşte!, murmură el. Dar mi-e teamă că se află pe moarte!…

Capitolul 28 „SÂNGE, OPREŞTE-TE!”

…Dar Orfelia nu mai auzea nimic. Jos, în sală, fu întâmpinată de calfele Călăului. Orfelia li se adresă frângându-şi mâinile:

— Ajutaţi-mă! Ce groaznică nenorocire s-a întâmplat!? Fratele meu şi stăpânul vostru a fost atacat de criminali!

Aceste cuvinte fură de ajuns pentru a anima pe calfele de călău. Orfelia ieşi din casă.

— În stradă, Orfelia îl zări pe Enric întins pe jos, nemişcat. Cu un ţipăt de disperare se aruncă asupra lui.

— O, frate Enric!, scumpul şi iubitul meu frate! Ce groaznică nenorocire ţi s-a întâmplat?!

Dar Enric Sanson nu răspunse.

— E mort… mort!, strigă din nou Orfelia în culmea durerii.

Îşi frângea mâinile şi îşi smulgea părul de disperare. Perkeo, credinciosul pitic, se furişase lângă dânsa. Plângea şi el ca un copil.

— O, stăpână iubită!, murmură el, fratele vostru nu este mort, negreşit că nu! Numai un leşin adânc i-a amorţit simţurile! Daţi voie acestor bărbaţi să ridice corpul fratelui vostru. Îl vor duce în camera voastră şi îl vom culca acolo! Negreşit că veţi reuşi, cu arta voastră, să-l readuceţi la viaţă!

Dar Orfelia nu-l asculta. Se aplecă din nou spre fratele ei. Îşi ţinea suflarea pentru a asculta respiraţia lui Enric.

— Lăudat fie Domnul!, strigă Orfelia într-un târziu, trăieşte, respiră! Ridicaţi-l!, se adresă ea rugător către

bărbaţi, nu trebuie să pierdem nicio clipă! Urmaţi-mă în camera mea; acolo aveţi să-l duceţi pe iubitul meu frate!

Un geamăt scăpă de pe buzele Călăului. Părea că gravului rănit îi revine cunoştinţa.

— O, mizerabilii! Mizerabilii!, îngăimă Sanson.

Apoi rămase iar tăcut. Numai respiraţia greoaie trăda că se mai află o urmă de viaţă într-Însul. Tăcuţi şi precauţi, bărbaţii îl transportară pe stăpânul lor în casă. Cu mare greutate ajunseră în camera Orfeliei.

— Trebuie să ne grăbim!, şopti ea.

Se aplecă cu gingăşie deasupra fratelui. Cu mişcări atente începu să-i desfacă haina înăclăită de sânge.

Rănitul gemu şi murmură cuvinte neînţelese. Făcu, de asemenea, încercarea de a se ridica din pat. Dar puterile îl părăsiseră. Capul îi căzu din nou pe pernele divanului. Cu greutate reuşi să-şi ridice pleoapele ochilor. O fixă pe sora sa cu o privire întrebătoare.

— Orfelia... tu... eşti?!, murmură cu o voce slabă. Îţi mulţumesc pentru iubirea ta!

Apoi închise din nou ochii.

Cu o mână iscusită, Orfelia deschide de tot haina fratelui ei. Privirea-i căzu pe chiurasa strălucitoare pe care Enric Sanson o purta şi ziua şi noaptea peste corpul gol. Aceasta era făcută de bătrânul armurier Miranda, tatăl lui Lili, în urmă cu un an; niciun glonte sau vârf de spadă nu putea pătrunde prin aceasta. Orfelia conchise imediat că fratele ei scăpase cu viaţă numai graţie chiurasei. Împuşcătura mizerabilului trecuse pe lângă marginea de sus a acesteia, glonţul o îndoise în regiunea umărului stâng şi o apăsase adânc în carne. Aici se făcuse o rană adâncă. Sângele curgea fără încetare.

Orfelia îi făcu un semn lui Perkeo. Acesta o înţelese imediat pe iubita-i stăpână. Piticul scoase dintr-un dulap o lădiţă de abanos, de mărime mijlocie, împodobită cu flori

de argint; cu această lădiţă în braţe se apropie de stăpână sa.

Orfelia deschise capacul, un parfum îmbătător ieşi deodată din interior. Lădiţa avea mai multe despărţituri. Fiecare din acestea era plină cu buruieni uscate, de diferite culori.

Orfelia luă cu două degete câteva fire de buruieni. Le aruncă cu o mişcare rapidă a mâinii în flacăra din cămin. Apoi puse mâna dreaptă pe rana fratelui.

În acelaşi timp îi apucă fruntea cu mâna stângă.

— Sânge, opreşte-te din cursul tău! Du-te înapoi, spre părţile inimii!, murmură ea ca o conjuraţie. Îţi ordon, sânge, opreşte-te! Rană, închide-te!

Efectul acestor cuvinte fu spontan. Imediat hemoragia încetă.

Este aproape de neimaginat cum poate omul să facă minuni din puterea voinţei sale. Orfelia Sanson era o fiinţă înzestrată de natură cu un asemenea dar. Chiar în acel moment ea dăduse încă o dovadă a puterii ei. Enric Sanson deschise imediat ochii.

— Unde sunt? întrebă el.

Apoi îşi roti privirea prin cameră. Frica îi dispăru deodată şi un surâs de mulţumire îi coloră buzele.

— Ah, îmi aduc aminte! Sunt la tine, soră dragă, sunt la tine!, murmură el.

— Acum îmi reamintesc totul! Răufăcătorii m-au împuşcat, simt o durere groaznică în umăr! Am tras şi eu la nimereală asupra urmăritorilor mei. Apoi am căzut ca trăsnit…

— Tăcere, tăcere, iubitul meu! murmură Orfelia. Domnul fie lăudat pentru că te-a cruţat! scumpe frate!

Alergă înspre* dulap. Cu o mână tremurândă îl descuie iar. Lumina slabă a lămpii căzu peste un şir de sticluţe aranjate cu grijă, umplând interiorul dulapului.

Enric Sansoh inspira, în timpul acesta, cu o plăcere vizibilă parfumul dulce împrăştiat de ierburile uscate aruncate în foc. Acest parfum părea că-l întăreşte. Vru chiar să facă încercări de a se ridica din pat.

Dar, în acelaşi moment, Orfelia fu iar lângă dânsul. În mâna stângă avea un pocal de argint, iar în mâna dreaptă ţinea o sticluţă de o formă ciudată, în care se afla o licoare de un roşu aprins.

Stai liniştit, iubite frate! spuse ea; îţi voi da un pocal plin cu „lichidul nostru de viaţă”.

Enric Sanson o privi înspăimântat.

Cum. soră!?, murmură el, o asemenea jertfă vrei să faci?! Nu, nu pot s-o primesc!

Dar fecioara surâse drăgăstos:

— Ştiu prea bine pentru ce eziţi, în familia noastră umblă vorba că strămoşul nostru care. a preparat acest lichid. s-a înfrăţit cu diavolul. Fiecare picătură din această băutură preţioasă scade câte o zi din viaţa celui care a făcut-o. Dar această zi se adaugă la viaţa celui care o bea!

Enric Sanson dădu din cap

— Cum crezi tu, scumpă soră, că aş avea inima să-ţi scurtez viaţa sorbind din a ta băutură?

Dar tânăra fată surâse din nou. Îşi aplecă buzele cu iubire şi sărută fruntea fratelui ţi.

— Cunosc un farmec care anulează blestemul băuturii! Este iubirea, frate, iubirea caldă şi adevărată, care vine din adâncimile inimii omeneşti! Cine simte o asemenea iubire pentru aproapele său şi-i oferă băutura, acela este ferit de blestemul ei.

În tot acest timp ea acoperise eu grijă pocalul de argint cu preţioasa băutură. Acum, i-l oferi. Liniştit, Enric Sanson duse pocalul la gură şi-l goli dintr-o suflare.

El nu observă cum fumul şi ceaţa din cămin creşteau în acel moment. Un chip sinistru se zugrăvi în aburul din

cameră. Părea că ceaţa s-a prefăcut într-un braţ puternic întins. Şi acest braţ încerca să se întindă asupra capului gingaşei Orfelia: timp de o secundă, chiar se lasă cu o putere uriaşă asupra ei.

Tânăra fată căpătă deodată o privire serioasă şi tristă. Şovăi o clipă; se părea că puterile au prăşit-o.

Dar toate acestea nu durară decât o secundă.

Piticul Perkeo observase cu ochii larg deschişi această mişcare ciudată a chipului din fum.

Piticul fu cuprins de o furie sălbatică. Scoase un strigă! ascuţit. Apoi se aruncă cu pumnii încleştaţi asupra focului din cărbuni. Piticul era hotărî! să-şi apere stăpâna chiar şi cu riscul vieţii lui.

Dar când se apropie de foc. O flacără ascuţită ca o suliţă se aţinti asupră-i. Piticul se retrase ţipând, căci altfel flacăra i-ar fi prins faţa.

Enric Sanson respiră adânc şi înapoie surorii sale cupa.

— Îţi mulţumesc de mii de ori, Orfelia!… Dar ce se întâmplă oare? Nu este un vis că am fost rănit? în vinele mele arde într-adevăr, acelaşi foc de altă dată? O, sufletul îmi este atât de uşor! Se ridică din pat cu o mişcare iute.

Orfelia îl urmări cu priviri îngrijorate, cercetă rana pe care o suferise Enric Sanson în urma împuşcăturii. Aceasta se închisese; numai o pată roşie rotundă şi mică mai trăda existenţa ei.

— Te simţi bine? Nu mai ai dureri, frate?

— Mă simt mai bine ca niciodată, iubită soră!

Se aplecă spre Orfelia şi-o sărută ca un îndrăgostit.

— Fă-mi o plăcere; rămâi astă-noapte aici, sus, la mine!, îl rugă Orfelia. Voi veghea asupra somnului tău.

— Îţi mulţumesc, dar îmi ceri un lucru imposibil, iubită soră! Trebuie să plec chiar în această clipă. Înţelege, te rog, că vreau s-o salvez pe iubita mea Lili. Peste câteva

zile, poate, fatalitatea nu va mai putea fi învinsă de nimeni. Până atunci trebuie să acţionez, să nu stau cu mâinile în sân!

Enric Sanson nu observă spaima de moarte care se întipări pe faţa Ofeliei.

Tânăra fată se lipi de fratele ei.

— Enric, nu pleca în astă-noapte! Nu abuza de sănătate şi de tinereţe! Neşansa poate fi contra ta. Nu te măsura cu pericole care depăşesc puterile tale. Presimt că acest drum pe care vrei să-l faci astăzi îţi va fi fatal!…

Sanson replică:

— Surioară Orfelia, ştiu că ţi-e dat să prevezi viitorul. Spune-mi un singur lucru: drumul pe care vreau să pornesc în astă-noapte fi-va favorabil iubitei mele Lili? Voi reuşi, oare, s-o eliberez?

— Nu insistă”. Nu pot şi nici nu vreau să-ţi răspund acum, murmură ea.

— Totuşi, soră Orfelia, te conjur pe dragostea frăţească, te implor în amintirea sfântă a părinţilor noştri – spune-mi prin puterea focului tău de a întrevedea viitorul: voi reuşi în încercarea mea de a o reda pe nefericită Lili libertăţii şi luminii zilei?

— Îţi va reuşi!, zise ea într-un târziu, pe un ton profetic. Curata ta fecioară va rezista deocamdată atacurilor duşmanilor ei. Dar pe tine, iubite frate, te paşte un mare pericol. Nu aşa curând. O, văd: te vei reîntoarce sănătos aici, la mine. Dar. mai întâi, vei înfrunta o inamică neîndurătoare acolo, zic, unde vrei să te duci astăzi!

— Ah, înţeleg!, principesa de Barry!, murmură Enric Sanson.

— Este mai periculoasă decât crezi!, urmă Orfelia pe acelaşi ton profetic; se află în legătură strânsă cu puternicii zilei, serbează orgii şi se îmbată cu sângele semenilor săi! Numai o dorinţă, o singură dorinţă mai

cunoaşte inima ei însetată de răzbtanare: să te nimicească, să-ţi zdrobească fericirea!, O, frate, ar fi fost mai bine dacă nu te-ai fi născut niciodată, decât să răpeşti în astă-noapte victima aflată în ghearele înfuriatei leoaice!

— Mulţumesc de mii de ori, soră dragă! Acum ştiu destule! Voi reuşi s-o scap pe Lili. Aceasta este cea mai mare fericire ce mi-o pot cfferi, chiar de-aş muri în lupta pentru fericirea ei!

Orfelia îşi dădu seama că ar fi zadarnic să încerce să-l reţină pe fratele ei.

Enric Sanson se desfăcu din îmbrăţişarea ei şi, luându-şi rămas bun. păşi spre ieşire.

Piticul îi deschise respectuos uşa.

Orfelia căzu în genunchi în mijlocul camerei şi începu să se roage. O rugă fierbinte se înălţa la cer, implorând ajutor pentru mărinimosul şi nobilul frate.

Peste o jumătate de oră, Enric Sanson părăsi casă, călare, printr-o portiţă dosnică…

Capitolul 29 camera albastră

Să ne întoarcem acum spre nefericita Lili Miranda, pe care am părăsit-o când se afla în puterea ţiganului Pipin şi a complicilor săi.

După cum se ştie, nemernicilor le reuşise s-o transporte pe nenorocita Lili, în trăsură, în afara Parisului.

Soarta ei părea pecetluită!

Chiar dacă trecătorii de pe drum ar fi ştiut că în ascunzişul cortului se află o fată răpită, n-ar fi cutezat să-i vină în ajutor. Ţiganul Pipin şi tovarăşul său erau temuţi în toată ţara. Poporul din împrejurimile Parisului era convins că sunt capabili de cele mai crunte nelegiuiri. Se ştia că baretele roşii – cum erau supranumiţi în popor Pippin şi tovarăşul său – erau adepţii fanatici ai puternicilor zilei.

Căruţa care ducea pe Lili şi pe răpitorii ei intră nestingherită de nimeni în parcul castelului de Barry.

Nimic nu se mişca în vastul parc. Numai ici-colo, urmele unei copite trădau că în timpul nopţii a trecut pe aici un mare număr de cai…

După ordinul lui Pipin, căruţa se opri într-o alee umbroasă. Ţiganul sări primul din căruţă. Spionă în toate părţile. Nimic nu se mişca împrejur. Numai pe aleea opusă, din umbra copacilor apăru deodată chipul unui bărbat necunoscut. Acesta privi cu ochi întrebători spre căruţă. Pippin ridică mâna stângă. Făcu o mişcare rotundă cu mâna în jurul capului său. Acesta trebuia să fie vreun semn de înţelegere, căci bărbatul din aleea opusă înclină din cap şi dispăru.

Pippin ordonă însoţitorului său s-o ridice pe Lili Miranda din căruţă.

Noi ştim, deja, că tânăra fată era legată la mâini şi la picioare, astfel că era cu totul în puterea mizerabililor criminali”.

Ţiganul Pippin surâse diabolic. Cuprinse cu mâna stângă talia fecioarei.

O privire dispreţuitoare îl săgetă din ochii de obicei blânzi ai lui Lili. Dar negrul Pippin surâse cu şiretenie:

— Răbdare, numai, porumbiţa mea! Nu-ţi fie frică de moarte! din contră, te aşteaptă nenumărate plăceri!… Tu „vulpe roşie”!, se adresă el pe un ton poruncitor tovarăşului său, părăseşte-mă acum! Te vei întoarce la Paris. Dar îţi ordon, sub ameninţarea pedepsei cu moartea, să păstrezi secretul celor văzute şi auzite!

Tovarăşul îi promise aceasta.

Pippin îi dădu căruţaşului răsplata promisă. Apoi rămase în loc, ţinând-o pe Lili cu mâna dreaptă şi urmărind căruţa până ce aceasta dispăru cu totul.

— Înainte, dar!, strigă el tinerei fete. Acum pornim pe un drum într-adevăr neplăcut!

Lili îi trimise o privire rugătoare. Dar când întâlni

ochii nemernicului, se înfioră de groază…

…Ţiganul Pippin o Urî cu sine pe nenorocita victimă. Drumul lor ducea spre acea parte a parcului în care apăruse necunoscutul.

Ajuns aici, negrul Pippin se uită cercetător în juru-i. Despărţit numai de o peluză de verdeaţă, se ridica înainte-i zidirea înnegrită de vreme a castelului. În stânga se întindea un iaz mare; la dreapta, pădurea se desfăşura până sub zidurile palatului.

Pippin trimise o fluierătură scurtă. Imediat apăru şi necunoscutul de adineaori. El se apropie de cei doi şi schimbă o privire plină de înţelegere cu Pippin.

— Aduc aici, din ordinul Marelui Şef, pe această fată!, şopti Pippin: trebuie dusă în camera albastră – astfel a poruncit stăpânul nostru! Camera este pregătită?

Necunoscutul afirmă fără cuvinte. Acesta părea a fi un ţăran. Trăsăturile feţei sale erau aspre şi grosolane.

— Să mergem, spuse el. Nu vrei să-i uşurezi mersul acestei prostituate dezlegându-i picioarele?

Ţiganul Pippin nu părea prea decis; în cele din urmă zise:

— Ei. putem încerca! Cred că nu este vreun spion pe aici!?

— Niciunul!, răspunse celălalt. Castelul este pustiu. Am să-ţi dau o veste destul de tristă: acel Conte de Castello, care a fost închis în beci, a…

— … A fugit, ştiu!, îl întrerupse Pippin; dar vai de el, de trei ori vai de el! Suntem deja pe urmele lui. Încă în astă-noapte îl va ajunge o soartă îngrozitoare!

Ţiganul Pippin făcea aluzie la acel atac pe care avea de gând să-l săvârşească asupra Călăului din Paris şi care ne este cunoscut dintr-unul din capitolele precedente.

În acel moment, Pippin scoase un cuţit de buzunar şi tăie legăturile de la picioarele lui Lili.

— Acum mergi înainte, frumoasă fetiţă!, zise el cu ironie către nenorocită. Nu trebuie să te temi că viaţa ţi-ar fi în pericol: dimpotrivă, vei fi găzduită într-o cameră frumoasă cum n-ai mai văzut în viaţa ta!

Schimbă pe furiş o privire vicleană cu însoţitorul său. În timpul acesta ajunsei à la castel. Nimic nu mişca aici. Părea într-adevăr pustiii.

Urcară o scară de marmură albă, acoperită cu covoare moi. Paşii lor răsunau lugubru prin halele spaţioase. Apoi cotiră spre stânga, într-un coridor. Lili privea în juru-i. Ea n-avea ochi pentru splendoarea şi luxul care se vedeau în toate părţile. Simţea numai cum inima îi bătea cu putere.

Ce nouă faptă abominabilă avea să se comită împotriva ei? În zadar încercă să spună ceva celor doi mizerabili. Căluşul din gură o oprea. Numai un geamăt prelung îi scăpă din fundul sufletului.

În acest răstimp, cei doi vagabonzi părăsiră, împreună cu ea, gangul etajului inferior. Ei se îndreptară spre o scară care ducea sub pământ. Lili fu silită să coboare. Aici o conduseră într-o cameră mică, lipsită de ferestre.

Însoţitorul lui Lili aprinse un felinar. La lumina slabă a acestuia, ea observă că nu se află nicio mobilă în cameră…

Inima începu să-i bată cu şi mai multă putere. Un sentiment de frică o cuprinse în cel mai înalt grad. Intenţionau s-o părăsească, oare, în această cameră?

Indiferenţi în aparenţă, cei doi bărbaţi o împinseră spre un loc anumit al camerei. Abia păşise Lili în acel loc, că genunchii începură să-i tremure.

Visa sau era trează? Nu, era îngrozitoarea realitate. Pardoseala se desfăcu sub picioarele ei. Dar nu căzu în groaznica adâncime, după cum se temea la început, ci

alunecă încet în jos.

Negrul Pippin o cuprinsese cu o mână pe după talie. O ţinea strâns aproape cu gingăşie. Celălalt însoţitor rămăsese sus. Lili simţi deodată că lumina creştea din ce în ce mai mult în juru-i. Părea inexplicabil, căci se cufunda din ce în ce mai mult în adâncime. Şi-atunci?

Şi totuşi, deodată închise ochii; era orbită. O lumină aproape insuportabilă o învăluise. În acelaşi timp simţi că picioarele atingeau pământul.

Deschise cu greutate ochii şi aruncă o privire, buimăcită, în jur. O cameră luxos aranjată, peste aşteptările ei: albastră, canapelele îmbrăcate cu aceeaşi stofă; din plafon cădea o lumitfă feerică, care întrecea lumina soarelui.

Un parfum îmbătător domnea în această cameră se –, cretă.

Ţiganul Pippin îşi lăsă din braţe prada, râzând diabolic!

— Ei, păpuşica mea, acum repauzează-te!, zise el; te voi mai ţine legată deocamdată. Dar nu te îngrijora de nimic. Culcă-te pe una din aceste canapele. Să nu-ţi fie fricăi Ţi-am promis că n-o să ţi se întâmple nimic…

Lili îi aruncă doar o privire înspăimântată. Dar Pippin râdea:

— Îţi spun încă odată, nu te teme de nimic! Te părăsesc acum, pentru a aduce ceva de mâncare pentru tine; gândesc că trebuie să fi flămânzit! Ha-ha!, spaima ta n-a fost mică!

Pippin bătu de trei ori din palme.

Lili observă cu o uimire amestecată cu groază cum o parte a plafonului se desfăcu şi se lăsă în jos, în mijlocul camerei.

Imediat după aceasta vi & u că acea parte a plafonului era un bazin în formă de barcă, care se lăsa în

jos cu ajutorul unor lanţuri trainice.

Pippin sări cu uşurinţă în acel bazin. Imediat acesta se ridică împreună cu dânsul.

După aceasta, Lili rămase singură în camera subpământeană.

Răbdarea ei ajunsese la margini. O jale nespusă o cuprinse. Un hohot de plâns răzbătea din gura ei astupată. Se aruncă pe o canapea şi începu să se roage în gând lui Dumnezeu, să-i trimită o cât de palidă nădejde de salvare.

Era atât de cufundată în rugăciunea ei, încât nu băgă de seamă că se petrece o nouă minune: o parte a peretelui lateral se dăduse la o parte; dintr-o deschizătură prin care putea trece un om se ivi statura unui bărbat tânăr şi frumos.

El aruncă o privire interogativă şi furioasă imobilizatei Lili”.

Noi îl cunoaştem deja pe acest tânăr care se pricepuse să-şi facă intrarea într-un chip atât de misterios. Nu era altcineva decât prinţesa Adella de Barry! Ea se mai afla încă în costumul bărbătesc cu ajutorul căruia reuşise să fugă din locuinţa grădinarului!…

Capitolul 30 împăratul viitorului

Să ne întoarcem la Orfelia…

Trecură câteva ceasuri de la plecarea fratelui ei, Enric Sanson. Orfelia se culcase pe divan, pentru a se odihni puţin. Abia se iviseră zorii-de-ziuă. Lumina soarelui se lupta cu norii răzleţi.

Deodată se auzi sunând clopotul la casa Călăului. Perkeo, piticul, care stătuse până acum nemişcat la picioarele stăpânei sale, ascultă. El cunoştea prea bine sunetul acestui clopot şi ştia că se anunţa cineva în vizită la stăpâna sa; pentru că în capătul opus al coridorului se aflau două clopote: unul masiv, cu mănunchiul de metal, n-avea niciun semn deosebit; lângă acesta se afla un altul, cu

un mănunchi elegant, pe care era scris: „La domnişoara Orfelia”.

De-a lungul timpului, acest al doilea clopot fusese pus în mişcare de mai multe ori pe zi. Orfelia primea mereu vizite ale oamenilor din toate rangurile sociale. În casa Călăului veneau bărbaţi şi moşnegi, fecioare şi matroane.

Orfelia nu se bucura doar de reputaţia de a putea prezice cu exactitate viitorul; în cercurile cele mai diverse era lăudată de asemenea, mâna sa gingaşă şi alintătoare a suferinţelor. Orfelia moştenise de la părinţii ei nişte reţete misterioase, care îi ofereau posibilitatea de a tămădui tot felul de boli. De peste o sută de ani, familia Sanson era vestită pentru arta tămăduirii. Nu-i de mirare, deci, că – cu toate frământările social-politice – camera Orfeliei nu se golea aproape niciodată. Pe lângă această, şi graţioasa apariţie a Orfeliei constituia un punct principal de atracţie.

Faţă de orice vizitator, Orfelia manifesta aceeaşi condescendenţă. Bogaţii se simţeau îndatoraţi să ofere o sumă mai m-e pentru prorocirile ei, pe când cei săraci nu numai că erau trataţi gratis, dar mai şi primeau uneori daruri scumpe de la mărinimoasa fată.

Totuşi, înainte de ora zece dimineaţa. Orfelia nu primea pe nimeni.

Din astă cauză, piticul Perkeo dete din cap a nemulţumire când auzi sunetul binecunoscut al clopotului. O privi pe stăpâna 5 a. Aceasta dormea încă.

Piticul se ridică încet. Se furişă în vârful picioarelor afară din cameră, apoi coborî scara.

Jos îi ieşi înainte calfa de călău şi-i dădu de ştire că doi ofiţeri doresc să-i vorbească tinerei stăpâne a casei într-o problemă care nu suferea nicio amânare.

Faţa piticului se încreţi în cute de dispreţ. Vestea că cei care doresc să-i vorbească atât de dimineaţă tinerei

sale stăpâne sunt nişte ofiţeri, îi impunea prea puţin respect; căci era obişnuit cu musafirii cei mai nobili care veneau zilnic s-o viziteze pe Orfelia. Mulţi bărbaţi care purtau în lume un nume sonor se înclinaseră deja în faţa surorii Călăului, cerându-i sfaturi şi ajutor. Piticul alergă spre poarta de-afară. Găsi, într-adevăr, doi bărbaţi îmbrăcaţi în mantale cenuşii, cum purtau pe atunci ofiţerii francezi. Încât nu se zărea decât o parte a chipului lor.

— Acum nu este timpul; trebuie să reveniţi mai târziu, domnii mei!, murmură piticul. Stimata mea stăpână nu primeşte pe nimeni înainte de orele zece.

— Atunci va face o excepţie cu noi! cuvântă unul din ofiţeri. Mergi înainte, piticul, şi anunţă-ne stăpânei tale într-o afacere grabnică.

Piticul aruncă o privire iscoditoare asupra tânărului ofiţer care cuteza să-i vorbească pe un ton atât de aspru şi poruncitor.

Dar fie că sonoritatea aspră a glasului ofiţerului avu un efect paralizant asupra lui, fie că în fiinţa acestuia exista ceva fermecător pentru Perkeo, piticul înclină din cap şi se repezi în casă întocmai ca un câine dresat.

Ofiţerul făcu un semn colegului său; amândoi îl urmară pe pitic; intrară aproape odată cu acesta în camera Orfeliei.

Probabil că aceasta a auzit paşii lor încă de pe scară, căci se ridicase din pat şi stătea în mijlocul camerei, mândră şi furioasă.

— Ah, stăpână! Iartă-mă, dar aceşti domni nu s-au lăsat înduplecaţi!, murmură piticul.

Dar Orfelia îi făcu un semn să tacă.

Cei doi ofiţeri se înclinară respectuos. Acum stăteau tăcuţi, unul lângă altul, aşteptând invitaţia stăpânei casei pentru a se apropia.

Dar Orfelia întârzia. Privirea îi devenise mai

strălucitoare. Deodată întinse amândouă mâinile în chip de binecuvântare.

— Mare onoare îi este dată acestei case!, începu ea cu vocea-i minunată. Vă salut pe v, oi, marii soli ai unui popor glorios şi puternic! Te salut, împărat al Franţei, învingătorul globului pământesc! Te salut, rege al unui popor vrednic, curajos şi iubitor de pace.

Cuvintele ei făcură o impresie deosebită asupra celor doi ofiţeri, care se priviră complet aiuriţi? Apoi, însă, unul din ei făcu un pas înainte şi se înclină adânc. Era cel care-i vorbise piticului, mai înainte, cu asprime.

Orfelia îl privi insistent pe tânăr; era un ofiţer de artilerie, slab, cu părul negru, cu nişte priviri sinistre şi faţa neagră-verzuie.

O glacialitate de marmoră era întipărită pe faţă lipsită de frumuseţe. El răspundea, la rându-i, tăcut, privirii fixe a Orfeliei.

Apoi se înclină din nou. După un surâs de complezenţă, acesta vorbi:

— Iertat fie-mi, frumoasă domnişoară, că trebuie să vă contrazic; cuvântul dumneavoastră de salut a fost atât de măgulitor şi fermecător! Dar nu sunt nici împăraţi, nici regi cei care au apărut în persoanele noastre. Nu suntem decât nişte ofiţeri neînsemnaţi.

Dar Orfelia dădu din cap şi din nou ridică mâinile, transportată:

— Văd o coroană de împărat pe capul dumitale!, reluă ea. Vei fi mai puternic decât toţi împăraţii şi regii Europei. Ca nişte sclavi vor cădea la picioarele dumitale puternicii acestui pământ – şi ca învingător mândru vei pune piciorul pe ceafa învinşilor. Vei împrăştia o furie războinică asupra întregii lumi. Văd aprinsă făclia sălbatică a războiului ucigător de oameni; şi dumneata o porţi cu un curaj neasemuit. Coroana împărătească

străluceşte din ce în ce mai luminoasă şi mai glorioasă pe capul dumitale… Şi totuşi, totuşi, (urmă ea deodată cu o inflexiune dureroasă), strălucirea ei păleşte în faţa soarelui păcii. Coroana îţi alunecă de pe cap şi cade; iar dumneata cazi după ea, din cg în ce mai adânc, în valurile înspumate ale oceanului, departe de lume. Acolo-se ridică o insulă uitată de oameni şi de Dumnezeu. Acolo, împărate al lumii, suveran al globului pământesc, vei sfârşi, uitat, viaţa ta bogată în isprăvi!

Tânărul ofiţer păli în faţa unor asemenea cuvinte neaşteptate. Îşi duse mâna la inimă. Imediat, însă, îşi înfruntă amfitrioana cu o expresie de mândrie. Privirea-i de oţel părea că doreşte să străpungă depărtarea pentru a pătrunde în imperiul viitorului. Secunde întregi stătu nemişcat.

— Îţi mulţumesc pentru cuvintele dumitale alese, frumoasă stăpână, dar încă odată trebuie să le refuz. În faţa dumitale se află doar sărmanul ofiţer de artilerie Napoleon Bonaparte, care trăieşte dintr-o soldă mai mult decât modestă.

Orfelia se înclină respectuos:

Fii bine-veni4 r, Napoleon Bonaparte! Dar când soarele fericirii şi al gloriei va lumina capul dumitale încoronat cu lauri, atunci să te gândeşti cu prietenie la sărmana ghicitoare, să-ţi aminteşti de prezicerea ei!…

— Lasă-mă să iau parte la gloria dumitale, amice!, spuse celălalt ofiţer (care se ţinuse retras cu modestie până atunci).

Făcu un pas înainte şi luă braţul amicului său. Cu ochii fulgerători, cu faţa frumoasă şi veselă, privi spre Orfelia cu bunăvoinţă şi curtoazie.

— Dacă ţi-ai pus, într-adevăr, în cap să-l saluţi în persoana amicului şi tovarăşului meu de arme pe împăratul şi învingătorul globului pământesc, urmă el,

atunci dă-mi voie să te întreb dacă m-ai cnede pe mine în stare să fiu rege al unui popor paşnic?! Cu toate acestea, trebuie să-ţi spun că avem, deocamdată, puţină speranţă că prezicerile dumitale se vor adfeveri!…

Orfelia se înclină, apoi ridică privirea întrebătoare spre dânsul. Acesta continuă:

— Sunt ducele Luis Filip de Orléans! iartă-mă dacă, adineaori, am ocolit regula bunei-cuviinţe. Dar salutul dumitale, frumoasă doamnă,» a fost atât de elegant şi surprinzător în acelaşi timp, încât am uitat toate formulele, protocolare…

Orfelia îl privi gânditoare. Apoi ridică iar amândouă mâinile în semn profetic:

— Niciun zgomot războinic şi nicio vărsare de sânge nu te vor ridica la înălţimea soarelui gloriei, duce de Orléans! Şi totuşi!, şi capul dumitale va fi încoronat cândva cu o diademă. Te vei înălţa tot mai mult, dar numai atunci când gloriosul tău coleg, care îţi stă acum alături, va fi căzut din înălţimele norocului său şi va fi îngropat pe o insulă depărtată şi va fi uitat de lume. Când aceşti ochi cu priviri fulgerătoare se vor fi stins pentru Vecie, atunci dumneata Luis Filip de Orléans, vei lua sceptrul şi coroana Franţei!

Tânărul ofiţer care stătea lângă Napoleon o privi uimit pe fermecătoarea Orfelia. Curând, însă, temperamentul lui vesel învinse. Râse cu poftă:

— Nu-l întrista prea tare pe amicul meu Bonaparte!, zise el. Cum?!, cu sănătatea-i de fier şi cu puterea-i, de oţel, să treacă înaintea mea în imperiul morţilor – de unde orice reîntoarcere este imposibilă?

Orfelia dădu din cap în semn de aprobare. Ofiţerul replică:

— Nu!, aceasta n-o pot crede niciodată! De asemenea, e imposibil! Coroana regală a Franţei nu va

putea împodobi vreodată capul meu! Nu familia noastră, ci aceea a Bourbonilor dă regi Franţei! Şi pe lângă această, perspectivele pentru un rege unic nu sunt favorabile în momentul de faţă!… Cu inimile întristate am venit aici, pentru a-ţi adresa o mare rugăminte!

— Rugămintea vă este îndeplinită, nobilii mei domni, încă înainte de a o rosti!, spuse Orfelia surâzând.

După o clipă de gândire se adresă din nou ducelui Filip de Orléans:

— Poţi crede sau nu cuvintele mele, înalte domn, dar toate acestea ţi se vor împlini – pentru că asta ţi-e soarta! Repet, vei fi regele paşnic al unui popor de asemenea iubitor de pace! Vei fi numit cel dintâi cetăţean al imperiului dumitale!… Şi totuşi, norocul nu va fi de durată lungă. Ajuns aproape de visul vieţii, orizontul îţi va fi întunecat de norii declinului. Departe de locul domniei dumitale, înconjurat din toate părţile de munţi gigantici, vei închide ochii obosiţi, după ani îndelungaţi, exilat asemeni gloriosul dumitale tovarăş; vei fi trădat şi uitat de propriul dumitale popor! Ofiţerii erau complet aiuriţi. Se priviră adânc în ochi. Napoleon fu cel dintâi care îşi veni în fire.

— Tu, fiinţă ciudată şi drăgălaşă!, începu el fixând-o pe Orfelia. Nu sunt un credincios în înţelesul strict al cuvântului; astfel, cui mi-ar fi spus aseară că voi crede azi profeţiile venite din gura ta; i-aş fi spus că e nebun! Şi totuşi, este ceva în cuvintele dumitale care mă pune pe gânduri!…

El tăcu-timp de câteva secunde. Faţa-i slabă, cu trăsături dure, fu luminată deodată de un surâs aproape supranatural.

— Da!, reluă el, vădit impresionat şi mai mult ca pentru el însuşi, în clipe de singurătate visam uneori un vis frumos, un ideal! Se făcea că sunt un vultur care se ridică

în zbor până la soare! Până la soare! Numai spre soare aş vrea să zbor! Soare al gloriei, soare al viitorului!, luminează-mi calea!

Capul i se ridică în semn de nespusă mândrie. Privirea-i rătăcea pierdută în zarea depărtată a viitorului.

Vedea cumva prin păienjenişul fanteziei, cerul înstelat de deasupra câmpiei de la Austerlitz – şi îl salută ca pe stăpânul a doi împăraţi – Dumnezeu şi el?! Se vedea, oare, înconjurat de o suită strălucită de prinţi şi generali care comandau în mijlocul trupelor sale, pe cai înecaţi în spume?

— Dar să ne reîntoarcem la realitate!, întrerupse Filip de Orléans tăcerea. Abia acum încerc să vă cer scuze pentru pătrunderea noastră necuviincioasă în casa dumneavoastră!...

Printr-o mişcare graţioasă a mâinii, Orfelia îi invită pe ofiţeri să ia loc. Dar Bonaparte era prea agitat; aceasta se vedea din tremurul naşului său coroiat. El se apropie de una din ferestre şi fixă tăcut depărtarea.

Ducele de Orléans se aşeză în faţa-tinerei şi frumoasei stăpâne.

— Tovarăşul meu a venit numai la dorinţa mea! începu el. Am auzit atâtea lucruri frumoase despre dumneata, domnişoară, încât chiar şi neîncrezătorul meu camarad Napoleon Bonaparte simţi nevoia de a tecunoaşte şi de a încerca să asculte din cuvintele dumitale prevestitoare asupra viitorului său. Fără să-ţi cerem, ne-ai prezis un viitor strălucit; aşa că, de-bine-de-rău, trebuie să aşteptăm împlinirea norocului nostru!

Filip surâse uşor. Orfelia ridică mâna conjurându-l:

— Nu râde, domnule Duce!, soarta este neînduplecată! Stă scris în stele! Şi după cum se arată, astfel se va împlini!

— Fie!, zise Luis Filip. Pentru o viaţă întreagă de –

fericire şi glorie încoronată cu lauri, primesc – În schimb – cu plăcere un sfârşit tragic! O, este atât de frumos să stai pe vârfuri înalte de munte, să nu vezi decât cerul deasupra! Iar jos, în vale, puzderia de oameni mişunând ca furnicile!... Dar să revenim la chestiune!, spuse el pe un ton amabil; cel cu cererea sunt eu. Dumneata cunoşti soarta nenorocitei noastre familii regale. S. Orfelia încuviinţă din cap:

— Chiar foarte bine, domnul meu! Şi te asigur că iau parte afectiv la destinul ei aspru şi neîndurător.

— Nici nu mă aşteptam la altceva de la o asemenea încântătoare şi graţioasă fiinţă!, zise Orléans cu delicateţe. t

Orfelia roşi. Întâlnind privirea înflăcărată a ochilor tânărului ofiţer, ea o înclină pe a sa.

— Ce poţi cere de la mine, sora Călăului?

— Deocamdată, numai rugămintea de a o vizita pe nenorocita noastră regină Maria Antoinetta, în Temple! Se află acolo, închisă împreună cu nenorocita-i familie, în crunta nesiguranţă a vieţii sale. Chiar până în singurătatea închisorii a pătruns renumele dumitale, frumoasă domnişoară; şi astfel se face că te roagă s-o vizitezi cât de curând. Surorii lui Sanson nu-i va fi greu să facă aceasta, dacă vrea!

Orfelia dădu din nou din cap.

— Voi veni! murmură ea. Cu toată teama că nu voi avea de prevestit lucruri îmbucurătoan?” nenorocitei mele stăpâne... Dar toate i le pot spune numai ei! Abia după ce mă aflu în faţa persoanei căreia trebuie să-i prezic, abia atunci vine spiritul asupra mea şi sunt în puterea prorocirilor.

— Îţi mulţumesc de mii de ori pentru bunăvoinţa dumitale!, spuse ofiţerul; chiar astăzi, înainte de amiază, trebuie să mă întorc la unitate. Sunt ofiţerul de ordonanţă

al generalului Kellerman – şi garnizoana noastră e la Nancy. Dar n-am vrut să întârzii în a îndeplini rugămintea primită, printr-o a. treia persoană, de la nenorocita mea regină.

Se ridică de pe scaun. Orfelia îi urmă exemplul. Fără veste, Orléans luă cu respect mâna tinerei fete şi o sărută.

— Încă un lucru te mai rog! Frumoasă domnişoară, să păstrezi şi în viitor gândurile dumitale bund pentru familia regală!

— Ce pot face eu, sora săracă a Călăului, pentru puternici decăzuţi ai acestei lumi?!, şopti Orfelia cu modestie.

— Nu vorbi astfel!, spuse Orléans cu un surâs trădând o durere sfâşietoare. Fratele dumitale, frumoasă domnişoară, este adevăratul puternic al zilei. În mâna lui se amestecă sorţii mărilor şi puternicilor acestei ţări! Mă tem că mulţi dintre aceştia vor face îndeaproape cunoştinţă eu dânsul!

El privi un moment, gânditor, înaintea sa.

Nici nu cutez să-ţi mărturisesc îngrozitorul gând ce-mi apasă inima! Dar dacă, totuşi, va veni ceasul fantasticului pericol pentru familia regală, atunci te rog de pe acum. frumoasă domnişoară, să-i primeşti cu înţelegere şi cu prietenie pe ambasadorii care te vor vizita atunci!… Acum nu-ţi pot spune mai multe, se întrerupse ducele. Ce-ţi pot încredinţa deocamdată, este că o mişcare puternică traversează ţara şi care are ca scop eliberarea năpăstuitei noastre farrfilii regale. Din păcate, maimarii zilei veghează cu o agilitate descurajantă. Poate toate strădaniile noastre vor fi zadarnice, dacă… dacă…

În acest momentse apropie de Orfelia şi-i şopti răspicat:

— Dacă sora Călăului, orj. acesta însuşi nu vor fi de partea noastră!

În ochii Orfeliei. ofiţerul citi gând un de o puritate scânteietoare.

— Dumneata crezi, domnule duce, că aş putea face altfel!? Ei bine, îţi jur pe atotputernicul Dumnezeu că voi fi credincioasă familiei regale şi o voi servi cu tot ce îmi va sta în putinţă!

— Îţi mulţumesc din inimă pentru aceste cuvinte!, spuse Orléans.

Şi cu o mişcare discretă vru să pună o pungă plină cu aur într-un vas de argint care se afla pe masă. De asemenea, şi Napoleon vru să urmeze gestul colegului său.

Dar Orfelia întinse mâinile într-ue semn de refuz categoric:

— M-aţi înjosi dacă aţi intenţiona să mă cumpăraţi cu aur!, murmură ea cu buzele schimonosite de amărăciune, îmi este de ajuns onoarea de a fi văzut alături două capete încoronate sub acoperişul meu. Ascundeţi-o bine pe sărmana Orfelia în amintirea dumneavoastră!, zise ea fixându-l deodată pe Napoleon Bonaparte. Presimt că va veni o zi în care, învăluit în purpură şi aur, mă vei vedea la picioarele dumitale o femeie venită să-ţi imploreze ajutorul!

Aici. ea amuţi. Faţa-i devenise palidă, ca de moartă. Un tremur îi scutură tot corpul. Fără voie. aproape se gândise iar la fratele ei. Prevedea că o nenorocire nespusă îl va lovi, peste ani şi ani de zile, pe Enric Sanson).

Napoleon Bonaparte se înclină.

— Niciodată nu voi fi în stare să refuz rugămintea unei fiinţe atât de încântătoare! Dumneata m-ai salutat ca pe un împărat. Ei bine. permite-mi să uzez de pe acum de prerogativele demnităţii viitoare!

Se înclină din nou în faţa tinerei fete şi în acelaşi timp, îşi duse mâna la inimă, în semn de jurământ.

Ochii tinerei fete fură săgetaţi de o lucire

misterioasă.

— Chem pe Dumnezeu drept martor la acest jurământ!, exclamă ea ridicând mâna dreaptă.

Ea ştia exact în acel moment, că va veni o zi în care va apărea ca o umilă cerşetoare în faţa lui Napoleon Bonaparte…

Cei doi ofiţeri îşi luaseră demult rămas bun. Orfelia, însă, încă mai privea în urma lor. O expresie solemnă) ciudată îi domina faţa.

Abia după trecerea unui îndelungat timp o părăsi ameţeala ce-o cuprinsese.

— Dumnezeule!, îşi spuse ea. În conversaţia cu aceşti] doi viitori puternici ai lumii am uitat cu totul de sărmanul meu frate!

Îşi încrucişă braţele peste piept, păşind agitată în} lungul şi în latul camerei.

— De când, oare, lipseşte Enric de-acasă?, murmură ea. Cu toate rugăciunile mele, nu l-am putut reţine. Dum; nezeule, se mai afla în paza binelui? Nu este, cumva; ţinta unor atacuri înfiorătoare?

Orfelia îşi întrerupse mersul. Se apropie iute de oglindă! fermecată şi ridică amândouă mâinile a rugă:

— Spirit al „adevărului care îmi vorbeşte!, destăinu, le-mi-te! Arată-mi în luciul neted al oglinzii, soarta fra] ţelul meu în ceasurile următoare!

…Deodată se ridică un nor de fum. Pentru o clipă! acesta întunecă suprafaţa oglinzii misterioase. Înlemnită, Orfelia privea cu ochii mari deschişi spre oglindă.

Apoi, deodată îşi apucă cu disperare capul în mâini. I Groaznice lucruri trebuie să fi văzut! Un ţipăt ascuţit! de groază, scăpă de pe buzele ei.

Imediat după acesta căzu la pământ, leşinată…

Capitolul 31 laţ de oameni

În misterioasa cameră albastră din castelul Barry

domnea o tăcere adâncă. Prinţesa Adella stătea tăcută, travestită în bărbat, în spatele uşii secrete.

Prinţesa de Barry, după ce intrase în camera secretă, după cum îşi amintesc cititorii noştri, o privi mult timp pe tânăra fecioară căreia această cameră îi servea drept neştiută de ea închisoare.

O mută întrebare de nelinişte amestecată cu repulsie se citea pe faţa frumoasei şi pătimaşei prinţese Adella de Barry. Apoi porni deodată şi, cu paşi grăbiţi, măsură camera. În fine, se duse spre canapeaua pe care stătea culcată Lili. Zgomotul paşilor.ro deşteptă pe nefericită din amorţeală.

Lili îşi întoarse capul şi, cu priviri curioase, îl fixă pe tânărul şi frumosul bărbat din faţa ei. Biata fată nu avea de unde să ştie că acela care o privea era o fată travestită. Cu toată frica ce-o stăpânea Lili nu putu să nu remarce că în viaţa ei nu văzuse, încă, o faţă de băiat atât de încântătoare şi de mândră…

Prinţesa se aplecă spre Lili.

— Ce văd? Te-au legat, frumoasă copilă?

Cu repeziciune scoase un stilet mic de la cingătoare. Cu tăişul său ascuţit tăie frânghiile care ţineau imobilizate picioarele lui Lili. Apoi îi scoase căluşul din gură, Lili îşi îndreptă mâinile împreunate spre necunoscutul salvator.

— Îţi mulţumesc binefăcătorule!, murmură ea, cu buzele tremurânde, oricine ai fi tu, necunoscutule, care ai pătruns până la mine în această frumoasă şi totodată groaznică închisoare; cred că însăşi Maica Domnului te-a trimis aici, întru apărarea mea!

Fără voie, prinţesa de Barry se aplecă mişcată spre dânsa:

— Dar cine eşti frumoasă nefericită? Cine a cutezat să te târască până aici? Cine putea cunoaşte această ascunzătoare misterioasă?

Lili începu să plângă.

— Ah, Dumnezeule!, este o istorie tristă de tot! Dar ţi-o voi povesti. Faţa dumitale îmi spune că eşti un om bun şi demn de încredere!

Cu sinceritate îşi lipi Lili privirea de presupusul tânăr. Apoi începu să-i povestească totul în cuvinte simple.

Istorisi pe nerăsuflate, cu lux de amănunte, pacostea care căzuse în ultimele zile asupra ei. Îi relată până şi întâmplările de pe eşafod. Apoi mărturisi travestitei prinţese că inima îi sângerează de grijă pentru soarta iubitului ei tată.

Adella se întoarse cu spatele în tot timpul povestirii tinerei fete. Se vedea că nu doreşte ca Lili s-o privească în faţă. Cele mai contradictorii sentimente se puteau citi pe faţa prinţesei.

Compătimirea sinceră de la început dispăruse cu timpul. O uimire rece îi luă locul pe frumoasă-i faţă. Apoi urmă o repulsie furioa-Să – pentru a se preface, în fine, într-o ameninţătoare sete de răzbunare. Dar când prinţesa se pleca spre Lili, faţa ei împrumuta din nou acea compătimire prefăcută.

— Ah, sărmană fetiţă! Prin câte împrejurări îngrozitoare ai fost silită să treci! Dar ce se-ntâmplă oare? Pare-mi-se că am mai auzit povestindu-mi-se despre soarta ta!? Spune-mi, cum te cheamă?

— Lili Miranda!, răspunse tânăra fată. Tatăl meu este cunoscutul armurier Miranda, furnizorul Curţii Regale!

— Dar spune-mi încă un lucru!, şopti Adella. Pe logodnicul tău cum îl cheamă? Poate îl cunosc!?

O roşeaţă învălui deodată faţa lui Lili Miranda. Îşi întoarse într-o parte privirea ruşinată. Astfel, nefericita nu putu observa cum privirea prinţesei avea ceva din răutatea unui şarpe veninos.

— Cum îl cheamă pe logodnicul meu?, se bâlbâi fata.

Oh, el are un nume cunoscut, oricine îl cunoaşte! Dar Dumnezeu mi-e martor că n-am cunoscut îndeletnicirea sa îngrozitoare până acum, de curând! El este…

În acel moment, prinţesa nu se mai putut stăpâni:

— Este, poate, Călăul din Paris? Enric Sanson?, insinuă Adella.

Lili încuviinţă.

— Ai ghicit! Enric Sanson – Acesta e numele lui!

O, dacă şi-ar fi ridicat privirea în acest moment! Ar fi desluşit o mistuitoare sete de răzbunare răvăşind faţa frumoasei prinţese! Desigur că ar fi cuprins-o un dispreţ total pentru acest tânăr frumos şi compătimitor; mai curând s-ar fi încrezut în tâlharul care o târâse încoace, decât falsei şi travestitei prinţese.

În inima Adellei fierbea o furtună stârnită de plăcerea răzbunării. Visa? Era realitate? Mireasa Călăului se afla în puterea ei?! O, şi cât de mult îl ura pe Enric Sanson!

Niciun procedeu, oricât de mârşav, nu-i părea destul de nimerit pentru a lovi în inima duşmănitului Enric!

Jurase doar să se răzbune tocmai pe cea mai scumpă fiinţă ce-o avea Enric Sanson!

Şi providenţa i-o scosese* acum, pe Lili în cale!

Prinţesa socoti că nu era cazul să-i mai pună întrebări.

— Sărmană fată!, murmură ea cu aceeaşi perfidă compătimire. Primul lucru pe care vreau să-l fac pentru tine este să te scap de urmăritori!

— Vrei să mă salvezi într-adevăr?, silabisi Lili. Şi deodată se aruncă în genunchi în faţa pretinsului bărbat. Plină de rugăminţi curate, îşi ridică amândouă mâinile spre dânsul. Cu lacrimi în ochi o privea pe neştiuta Adella…

— O. nu mă înşela!, şopti Lili tremurând, fie-ţi milă de mine, apără-mă de ruşine şi înjosire, iar Dumnezeu din cer te va răsplăti, desigur!

Adella o ajută pe Lili să se ridice.

Deodată, tânăra fu cutremurată de un gând. Privi uimită la pretinsul tânăr. Se deşteptă o neîncredere în inima-i curată. Îşi amintise că fusese adusă într-o închisoare subterană, luxos aranjată.

Dar cum putu veni aici acest tânăr?

De unde a ştiut el despre această cameră misterioasă? Nu cumva făcea parte din tagma acelor mizerabili bărbaţi care o târâseră încoace? Un tremur săgetă fiinţa lui Lili.

Adella observă bine aceasta. Îşi întări aparenta compătimire din glasul şi de pe faţa ei.

— Spune copilă mea, n-ai încredere în mine?, îi şopti ea mieroasă.

— Ah, nu!, ripostă Lili, cu oarecare ezitare, sunt atât de neajutorată, încât n-ai avea desigur, inima să fii fals cu mine! Dă-mi voie să cred că nu faci parte dintre acei tâlhari îngrozitori...

— ... Care te-au adus aici?, t) întrerupse imediat prinţesa. Nu! Îţi jur! Şi te asigur sub cel mai sacru legământ iubită copilă, că te voi apăra totdeauna împotriva acelor mizerabili!

— Îţi mulţumesc pentru cuvintele dumitale, necunoscutule! murmură ea.

— Spune-mi Adelon!, zise prinţesa, care intuise că datora lui Lili o explicaţie.

— Dar prin ce minune ai putut găsi drumul spre mine? întrebă Lili.

Prinţesa surâse cu blândeţe.

— Dacă ai şti-totul, dulce copilă! Mie îmi sunt binecunoscute toate misterele acestui castel. Cunosc aici drumuri şi căi despre care n-are cea mai mică idee, niciun muritor!

— Dar cum se poate aceasta? Cine eşti dumneata?

Ochii pretinsului bărbat căpătară o lucire stranie.

— Eu sunt spiritul de apărare a acestei case! De asemenea, sunt şi un spirit de răzbunare faţă de toţi cei care mi-au călcat norocul în picioare!… Dar, tăcere! Tăcere!, se întrerupse ea imediat. Cred că este timpul să ne retragem. Încă odată îţi spun: încrede-te în mine fără şovăire. Va fi spre binele tău!

Se auzi un zgomot. Imediat după aceea plafonul începu să seinişte – dovadă că negrul Pippin se întorcea cu mâncarea.

Principesa o apucă iute pe Lili de mână şi o trase după ea. Dispărură amândouă prin deschizătura zidului; acesta se închise la loc, fără zgomot. Peretele îşi refăcu la loc mătasea albastră, ca în tot restul camerei, astfel încât nimeni nu putea observa nimic.

Ascensorul se lăsă în jos. Era, într-adevăr, negrul Pippin, care cobora.

Aduci a un coşuleţ pe mână. În cealaltă ţinea o sticlă cu vin şi o cupă de sticlă.

Din primul moment aruncă o privire în juru-i, vrând să se convingă de prezenţa lui Lili.

Dar o spaimă nebună îi cuprinse privirea, faţa şi sufletul; începu să tremure atât de tare, încât sticla şi paharul îi căzură din mână.

Abia mai avu putere să se ţină până când ascensorul ajunse jos.

— La dracu'!, zise el, doar nu sunt beat!? Nu, nu sunt, căci beţivii văd toate lucrurile duble. Eu, însă, n-o văd deloc pe blestemata aia de fată! Hei! Stricato! Unde te-ai ascuns? Mii de draci!! Unde eşti?

Din nou se întrerupse. Cu o grabă nebună alergă prin cameră. Răscoli toate obiectele; se uită când sub canapele., când sub un fotoliu. Ba, la urmă, ridică şi covoarele de pe jos pentru a se convinge că nu se

ascunsese acolo!

Era o scenă vrednică de râs, să-l vezi pe voinicul Pippin făcând tot soiul de mişcări caraghioase fără a putea da de urma dispărutei. Nu se vedea nimic. Într-o furie neputincioasă, căzu în genunchi. Tremura din toate mădularele.

— O, dacă te-aş avea în mâinile mele, canalie!! Tare mi-ar fi dor să te sugrum! Este posibil, oare, ticăloaso, să fi dispărut?!?

În acel moment, însă, un tremur puternic îi străbătu tot corpul. Ce însemna aceasta! îl înşelau ochii? Plafonul camerei era de cel puţin şase picioare înălţime de la pământ; acum, dacă mai erau abia cinci picioare!

Nu, nu se putea înşela! Ştia prea bine că lumina cea mare, care atârna din mijlocul plafonului, plutea liberă sub acesta. Acum. lumina dispăruse aproape. Ţiganul Pippin simţea cum îl trec fiori de moarte. Sudoarea rece a groazei îi scălda tot corpul.

Nu mai era nicio îndoială: plafonul se lăsa în jos. Nu doar ascensorul, nu – tot plafonul cobora încet, înspre parchet. Zgomotul ca de şenile de tanc creştea din ce în ce.

— Oh, oh!, strigă ţiganul Pippin.

Un gând groaznic, care nici nu-i venise până acum, se deşteptă deodată într-Însul. Nu i se jucase, oare, o festă? Dispariţia lui Lili nu putea fi lucru curai Poate îl pedepsise acum răzbunătoarea Nemesis?

Ţiganul Pippin era un băiat vicios. N-avea nimic sfânt. El îşi bătea joc de toate câte îl priveau pe Dumnezeu. În schimb, era superstiţios ca toţi necredincioşii. Groaza îl cuprinsese şi-i făcuse părul măciucă, observând că plafonul se lăsa din ce în ce mai mult în jos.

„Ce-ar fi, se gândea, dacă plafonul nu s-ar opri din

coborâre şi s-ar apropia de tot de parchet?

— O, Iisuse! Iisuse Christoase!, strigă Pippin deodată.

În spaimă lui îi scăpă acest nume sfânt de pe buze.

Fără îndoială că plafonul era construit din acelaşi metal ca şi ascensorul. Acesta consta numai din fier. Şi dacă această cantitate imensă de fier se va lăsa în jos cu toată greutatea ei?!?

Dar ţiganul Pippin nici n-avu răgazul să se gândească asupra grozăviei situaţiei sale. Lumina de sus dispărea din ce în ce mai mult, ca şi când plafonul s-ar fi stins. Spaţiul prin care trecea lumina din glob se strâmtora din ce în ce mai mult. Numai o rază slabă mai pătrundea în cameră.

Ţiganului Pippin începură a-i clănţăni dinţii. Plafonul coborâse într-atâta, încât începu să-i apese corpul stând în picioare, e drept…

Fu, la început, o apăsare foarte uşoară. Dar când Pippin se forţă un moment contra plafonului, căzu deodată în genunchi, grămadă!

Era o putere uriaşă de o greutate imensă; avea să zdrobească tot ce-i ieşea în cale!

Ţiganul Pippin aruncă o privire disperată în juru-i. Mobilierul preţios al camerei secrete – canapelele, scaunele, mesele – desigur că toate urmau să fie făcute praf de îngrozitorul plafon care cobora încontinuu! Şi el? Dumnezeule Mare!, ce va deveni el însuşi?

Pippin tremura tot de groaza morţii. Nu mai putea să se ţină pe picioare. Căzu drept cu faţa în jos.

Mâinile i se împreunară. Laşul, mizerabilul, lipsit de conştiinţă, începuse să rostească rugăciuni. Dar numai blesteme şi injurii se amestecau în rugăciunile sale!…

…Şi plafonul cobora din ce în ce mai jos! Pippin se întrerupse din rugăciunea sa. Cu mâna stângă începu să pipăie în sus. Un strigăt de groază scăpă de pe buzele sale.

El n-ajunsese departe cu mâna; aproape imediat

dăduse de îngrozitorul plafon. În acelaşi timp auzi o pocnitură puternică. Era vădit că plafonul atinsese deja masa, care fu sfărâmată în zeci de bucăţi. Mare Dumnezeule!, acum veneau la rând canapelele; şi apoi... apoi?!

Plafonul, însă, cobora mereu, încet, dar sigur!;

Se aruncă la pământ. Nenorocitul căută să se facă cât mai subţire. În acelaşi timp, simţea cum aerul devine din ce în ce mai stricat, mai înăbuşitor în spaţiul tot mai strâmt.

O greutate apăsătoare i se aşeză pe piept. Ţiganul Pippin nu mai putea respira.

Şi acum, grozăvie!!... Plafonul căzu aproape pe spinarea lui! încă un strigăt pe jumătate înăbuşit şi chinuit mai scăpă de pe buzele sale:

Milostiveşte-te! Dumnezeule din cer, fie-ţi milă!

Plafonul, însă cobora mereu, încet, dar sigur

Capitolul 32 milioanele îngropate

Pe când Enric Sanson părăsea casa strămoşilor săi, începuse să se crape de ziuă. Peste natură domnea o lumină palidă, nesigură; câmpiile întinse care înconjurau proprietatea Călăului erau învăluita în aceeaşi lumină slabă. Numai la est se arăta o dungă roşiatică – dovadă că avea să răsară iar soarele asupra lumii încă adormită. La dreapta şi la stânga drumului cântau greierii în iarba înaltă, crul ţaţă de coasă. Enric Sanson dădu pinteni calului său. Cu ce repeziciune alerga nobilul cal de-a lungul drumului de ţară!

Nesigură ca şi lumina zorilor era şi speranţa lui Enric Sanson.

Va reuşi oare, s-o scape pe Lili? Bănuielile lui erau, (oare, întemeiate? Nu s-a înşelat crezând că Adella de Barry este amestecată în răpirea logodnicei sale?

Acestea erau întrebările care sfârtecau inima

călăreţului.

Dar cu cât Enric Sanson se apropia mai mult de ţintă, cu atât mai de nepătruns deveniseră trăsăturile feţei sale.

Calul alerga în galop. Enric Sanson nu mergea direct spre castelul de Barry.

Devenise precaut în urma aventurilor neplăcute. Se decise, deci, a face un ocol în jurul castelului de Barry. Acolo, în cel mai înfundat desiş al pădurii, urma să-şi lege calul.

Neobservat de nimeni, desigur, intenţiona să pătrundă prin parcul castelului spre intrarea grotei. Planul lui Enric Sanson era îndrăzneţ şi periculos. El ştia că, în acel timp prinţesa de Barry stătea ascunsă în apartamentele secrete ale castelului. Or, dacă ea era răpitoarea fericirii sale, sau dacă din ordinul ei fusese Lili răpită – atunci fata se afla, de asemenea, în apartamentele secrete.

Principesa nu se putea arăta în partea cunoscută a castelului; aceasta era păzită de o trupă de soldaţi, după cum ştia prea bine Călăul. Printr-o întâmplare ajunse Enric Sanson să afle o parte a misterului care învăluia apartamentele secrete ale castelului de Barry. O analiză minuţioasă îl duse la concluzia că închisoarea tainică din care putuse ieşi după atâta trudă era imposibil să fi servit, înainte vreme, doar ca temniţă. Cu cât se gândea Enric mai mult asupra acestui spaţiu secret, cu atât îi era mai Glar că acesta este legat de nedesluşite mistere.

Gangul subteran care se întindea până în partea opusă a parcului dădu Călăului mult de gândit. Din ce în ce mai mulţi se înrădăcina ideea că închisoarea misterioasă se afla într-o legătură directă cu apartamentele secrete ale castelului.

Între timp, Enric Sanson îşi duse calul cât mai adânc în pădure; încolăci frâul calului împrejurul unui copac gros

şi se întoarse singur, păşind cu băgare de seamă pe covo, rul verde al pădurii. În curând ajunse la grilajul parcului castelului. Călăul trecu cu o săritură sigură peste gardul care avea înălţimea unui om.

Acum se afla în parc. Începu să păşească atent de-a curmezişul peluzelor.

Enric avea o extraordinară memorie a locurilor. Cu toate că fusese o singură dată în castelul de Barry, Călăul găsi imediat intrarea în grotă.

Înainte, însă, de a trece prin locul cel îngust care-l mai despărţea de intrare, Enric Sanson privi cu atenţie în jur. Ştia ce s-ar putea întâmpla dacă l-ar descoperi cineva şi l-ar urmări în gangul misterios.

Dar oricât de mult privi Enric Sanson în jur, nu putu descoperi nimici suspect. Parcul era tăcut; niciun zgomot nu se auzea. Se convinse că pistoalele erau încărcate şi că stiletul se manevra uşor în teacă. După aceasta trecu abia atingând pământul şi dispăru în intrarea grotei.

În acelaşi moment, însă, se arătă o fiinţă care spionase până atunci, nemişcată, după un trunchi de copac.

Era un membru al Pactului de sânge.

Sinistrul păzitor, neobservat de Călău, se mulţimii să dea din cap şi să se apropie de intrarea în grotă.

Acolo se opri.

Razele soarelui cădeau asupra ţevilor unui pistol pe care-l ţinea în mâna dreaptă, gata să-l descarce…

Sinistrul paznic era acel bărbat pe care Marele Şef îi numise „fratele Antonio”, însărcinându-l să-l lichideze pe Călăul din Paris.

Enric Sanson n-avea nici cea mai mică idee de marele pericol care-l pândea din spate.

Respirând greu, îşi scoase felinarul şi îl aprinse. Pentru mai multă siguranţă, Sanson apucă în mâna

dreaptă stiletul cu vârf otrăvit. Apoi înaintă prin gangul întins ca o râmă uriaşă sub pământ.

De astă dată, drumul îi părea mai anevoios ca prima dată.

În cele din urmă, Enric Sanson ajunse la scara care încheia traseul gangului subteran.

Călăul privi în jur. Lumina felinarului său năştea umbre sinistre pe pereţii umezi, Nu se auzea decât căderea monotonă a picăturilor de apă; în rest domnea o tăcere de mormânt în „Închisoarea" subpământeană.

Enric Sanson urcă scara. Când ajunse sus, se opri şi ascultă din nou cu mare atenţie. Nu voia să pună în mişcare mecanismul secret al uşii înainte de a se convinge încă odată că nu era urmărit.

Dar, ca şi înainte, se „auzea" doar o tăcere desăvârşită. Atunci, Enric Sanson deschise, cu o mişcare rapidă uşa secretă şi coborî în pivniţa subterană, acolo unde trăise, cu putra înainte, momente înfiorătoare, de nedescris.

Cea dintâi privire a Călăului căzu în partea unde văzuse, ultima oară, cadavrul bărbatului executat de către Frăţia de sânge…

v… Locul era gol; cadavrul dispăruse!!

Fără să vrea Enric Sanson păli. Însemna că membrii Frăţiei de sânge fuseserăde curând în închisoare!

Dar când?, aceasta era întrebarea! Nu cumva cu puţin înaintea venirii lui, luaseră cadavrul intrat deja în putrefacţie şi acum spionau, poate, din vreun colţ tainic?

Toate aceste prezumţii. trecură cu iuţeala fulgerului prin creierul lui Enric Sanson. Dar oricât asculta, nu se mişca nimic, niciun zgomot nu trăda prezenţa cuiva.

„Fie!, îşi spuse Enric Sapson, fie ce-o fi, nu sunt omul care se înspăimântă de pericole! Cât timp am aceste pistoale şi acest stilet ucigător, pot înfrunta chiar şi

întregul Iad!”

Începând de jos, cercetă cu atenţie toate scobiturile zidurilor. Avea în cap că, din această subterană, ar trebui să se mai deschidă o cale spre celelalte părţi ale apartamentelor secrete.

Enric Sanson era decis să nu renunţe până nu va reuşi să descopere această comunicare directă.

Dar, examinând pietrele, nu descoperi altceva decât umezeală şi ţesături de păianjeni care „Îmbrăcau” zidirea veche de sute de ani…

Deodată, privirea îi căzu asupra unei crăpături cu forme regulate, care abia se observa printre două pietre din zidire. Aduse lumina mai aproape. Crăpătura se afla pe la mijlocul înălţimii zidului.

Tremurând, vârî stiletul în acea spărtură a zidului, făcându-l pârghie când la dreapta, când la stânga – doar va desface ceva. La un moment dat i se păru că a dat de un resort flexibil. Înainte, însă, de a-şi fi putut da seama despre ce e vorba, se întâmplă ceva neaşteptat: se auzi un zăngănit slab, un geamăt surd. Înaintea privirilor sale uimite, zidul se desfăcu şi se dădu la o parte, făcând un mic loc de trecere.

Fără să stea pe gânduri, Enric Sanson se şi strecură prin deschiderea zidului.

Aceasta fu norocul său; căci imediat după aceasta, „uşa” din zid se închise cu un zgomot sec. Dacă ar fi ezitat un singur moment, zidurile l-ar fi zdrobit între ele…

În secunda trecerii, i se păru că a zărit o nişă în partea stângă a zidului.

Dar n-avu timp să-şi pună multe întrebări. Se văzu obligat să se lase pradă uimirii. Ce însemna asta? Lumina felinarului său pălise fără veste, o lumină, mai puternică domina spaţiul de un metru lăţime, în care se afla acum. Observă că se află la baza unui coş mare care străbătea

toată înălţimea castelului, până la acoperiş – şi de acolo se înălţa spre cer. Nu mai exista nicio îndoială, era un coş. Toată înălţimea coşului era prevăzută cu o scară îngustă prinsă în pereţi, într-o nesfârşită spirală.

Trecuse oare, din zona camerelor secrete în clădirea adevăratului castel?

Cu iuţeala fulgerului străbăteau aceste întrebări gândurile Călăului.

Deodată însă, se cutremură. Auzi foarte aproape de el nişte paşi în cadenţă amestecaţi cu strigăte de comandă.

Tot curajul său fu cuprins de un sentiment de frică. Ascultă cu atenţie întreită.

Într-adevăr! Aproape de el trecea o companie de soldaţi. zăngănind din pinteni în ritmul marşului.

Enric Sanson respiră uşurat: abia acum se convinse că se află, încă, în partea secretă a castelului.

Dincolo de zid se ridica, desigur, scara vastă a antreului. Pe această scară coborau acum soldaţii care asigurau paza castelului. După cum se vede, se schimba garda.

Enric Sanson respiră adânc, admirând iscusinţa constructorilor castelului de altă dată; această scară îngustă era imposibil de descoperit, acesta era sigur. Căci cui i-ar fi dat în g ind că scara se afla într-un apartament subteran?

Dar unde ducea scara? r

Călăul nu căută mult timp răspunsul.

„Cine cutează reuşeşte!”, îşi spuse el.

Începu să urce scara cu grijă, să nu facă vreun zgomot. Un strat de prai se afla pe scări, dovadă că demult n-a trecut nimeni pe acolo. Cu toată strădania, oricât de mult cerceta zidurile îngustei adâncimi în care se afla, nu găsi nicăieri vreo urmă a unui traseu secret, care să-l ducă mai departe, în apartamentele tainice ale castelului.

Sanson urcă scară până la acoperiş şi se încumetă să privească din gaura coşului; astfel văzu tot parcul.

Ar fi putut să observe la intrarea grotei o mogâldeaţă neagră. Dar Enric Sanson nu băga în seamă amănuntele. Avea în cap alte enigme pe care dorea săle. dezlege.

Coborî scara supărat.

În timpul coborârii privi atent în toate părţile, în speranţa că va găsi o nouă cale. Dar nu zărea altceva decât pietre netede. De nenumărate ori îşi vârî stiletul în orice crăpătură, răsucindu-l în toate părţile. Încă nădăjduia că va da de o trecere nouă.

În culmea disperării, Enric Sanson se gândi să strige numele lui Lili. Dar se răzgândi, din fericire: nu ştia sigur unde se află şi se putea lesne ca duşmana Adella să se afle prin apropiere. Astfel că preferă să tacă. Coborî încet scara. Ajuns jos, se opri şi examină zidirea cu luare-aminte.

Într-un loc văzu un zăvor care îi dădu un nou prilej de analiză. Era din fier şi bănuia că se poate manevra. În acelaşi timp observă alături, pe perete, un lanţ mic, ruginit, de care atrâna un creion din fier.

Parcă vorbind cu el însuşi, Enric Sanson dădu din cap: foarte bine!, acesta nu putea fi decât mecanismul misterios care deschisese uşa pivniţei secrete din care venise mai devreme. Dacă dădea la o parte zăvorul, atunci se deschidea „spărtura” zidului;, în acelaşi timp, însă, trebuia să bage în zăvor creionul de fier, pentru a-l bloca.

Acum îşi explică de ce adineaori era cât pe ce să fie sfărâmat sub presiunea zidului revenit la loc.

Enric Sanson fu un moment descumpănit. Cu greu ar fi admis că această pivniţă secretă ar mai avea o uşă. Aşadar, la ce i-ar folosi să se întoarcă în pivniţă? Apoi, însă, îşi reaminti că în timpul primei treceri văzuse, în fugă, o nişă în zid; poate că această nişă îl va ajuta în dezlegarea enigmei şi va descoperi locul în care este sechestrată Lili?!

Enric Sanson trase zăvorul cu repeziciune. Acelaşi zgomot sinistru se auzi, iar zidul se desfăcu în ambele părţi: Enric vârî creionul de fier şi imobiliză închizătoarea. Într-adevăr, deschizătura zidului rămase liberă şi Călăul putu trece fără grabă prin aceasta.

Felinarul îi servea, acum, de minune. Mai întâi cercetă cu grijă toată pivniţa – nu cumva să fi adus întâmplarea aici. Între timp, pe vreunul din membrii Frăţiei de sânge…

Dar nimic nu se mişca…

Sanson respiră uşurat. Apoi se întoarse spre nişa ce i se păru că o zărise în zid; se afla, într-adevăr, acolo. Apropie felinarul, dar o deziluzie vie se imprimă pe faţa sa: ceea ce vedea aici, cu greu putea trece drept o uşă misterioasă! Era, de fapt, o banală, uşă de fier, practicată cam la un metru înălţime de la pământ. Se părea că uşa nu are broască. Aruncând o singură privire mai atentă, Enric Sanson se convinse că era construită după acelaşi sistem ca şi uşa secretă din subterană în care se afla.

Acţionă imediat butonul. Dar acesta era foarte ruginit. Trebui să apese de câteva ori. Văzând că uşa tot nu se deschide, Sanson începu să radă cu stiletul rugina din jurul butonului. Reuşi, în fine, s-o deschidă.

Aruncă o privire în spaţiul din spatele uşii. Se dădu, însă, orbit, câţiva paşi înapoi.

Razele felinarului căzuseră asupra unor obiecte strălucitoare.

Dumnezeule Mare, nu era vis? Avu vedenia unor milioane îngrămădite înaintea sa… Era realitate!… Se aflau, aranjate în casete, cele mai strălucitoare şi mai scumpe diamante şi briliante; lângă acestea existau mai multe tonete mici, toate încărcate cu aur.

Cu mâini tremurânde pipăi una din aceste tonete; erau, într-adevăr piese din aur; le examină c-un ochi

expert: aveau o vechime de aproape două sute de ani. Aur curat! Fiecare din aceste tonete conţineau cam zece mii de piese în valoare totală de un milioii!

Faţa Călăului se congestionă; abia acum înţelese promisiunea ciudată a prinţesei, care dorea cu orice chip să mai dăruiască tatălui ei câteva zile de viaţă!

Deci, nu era o poveste că în castelul de Barry se afla o comoară îngropată din timpuri străvechi.

Era de presupus că nenorocitul duce de Barry ştia de existenţa comorii. Dar ceea ce nu ştia sigur era locul unde se află ascunsă...

Moartea îi răpise orice posibilitate de a da fiicei sale un cât de mic indiciu asupra direcţiei căutărilor, admiţând că ar fi bănuit, măcar, ceva în această privinţă.

Şi iată că Enric Sanson ajunsese printr-o simplă întâmplare, să dezlege misterul castelului păzit de atâtea sute de ani! Nimeni, afară de el nu ştia astăzi locul de e depozitare a acestor comori. Se putea socoti pe drept cuvânt posesorul atâtor avuţii nemaiauzite şi nemaivăzute!

Călăul închise ochii câteva momente; era ameţit şi dezamăgit în acelaşi timp. Într-adevăr, o descurajare adâncă se putea citi pe faţa sa.

„La ce-mi folosesc aceste nimicuri, cu ce mă ajută aceste bogăţii imense?, mumiură el trist; toate aceste comori nu pot înlocui măcar un singur surâs, o singură privire a adoratei mele Lili!”

Cu o mişcare plină de mânie trânti uşa la loc... „Putreziţi acolo până într-o zi mai bună ca aceasta!”

Cu aceeaşi precauţie se învârti încă odată prin pivniţa secretă; şi încă odată cercetă cu băgare de seamă tencuiala spaţiului subteran; în zadar încercă să descopere o altă ieşire.

Trecu prin „spărtura” zidului, de unde se urcă pe scara secretă luminată ca ziua...

…I se păru că aude o voce şi paşi de om.

Scoase imediat creionul de fier din zăvor: în acelaşi moment, zidul se închise cu un zgomot înfundat, lugubru…

…Dar Călăul se înşelase crezând că vocea venea din pivniţa secretă. O auzi acum mai tare, mai desluşit ca înainte.

Şi inima începu să-i bată cu putere: era o voce limpede şi dulce.

Nu era în stare să înţeleagă niciun cuvânt; glasul părea să vină de sub nişte ziduri groase. Dar auzul nu-l putea înşela: Da, nu putea fi nicio îndoială – aceasta era vocea lui Lili!

„Îţi mulţumesc, Dumnezeule Mare!, murmură el cu voce sugrumată. Aşadar, n-am venit prea târziu: Lili, iubita mea mireasă, trăieşte încă!”

Îşi lipi urechea de zid. Ţinându-şi respiraţia, ascultă din nou. Nu putu înţelege nicio vorbă, dar murmurul dulce al izvorului glasului iubit îi mângâia auzpl.

— Lili!, Lili!, unică şi scumpă mireasă!, se trezi strigând fără să vrea.

— Enr ic! Enric! Unde eşti?, se auzi răspunsul.

Nu mai încăpea nicio îndoială: Enric Sanson recunoscuse glasul iubitei sale. De asemenea, şi el fusese auzit.

Dar unde, unde se afla Lili?…

Capitolul 33

poveste din „o mie şi una de nopţi”.

Lili Miranda fusese transferată de către prinţesa de Barry, travestită în băiat, din camera secretă albastră a castelului de Barry. Aceasta se întâmplase în clipa în care ţiganul Pippin cobora cu ascensorul din plafonul camerei misterioase.

Cititorii noştri ştiu deja ce dramă trăise Pippin imediat după aceasta.

Cu câtă încredere îl urmase Lili pe pretinsul băiat!

Adella o târâse după ea într-o grabă nebună.

La început după ce părăsiră camera albastră prin uşa secretă, ele intrară într-un coridor îngust şi slab luminat.

Lili nu-şi putut reţine un sentiment de frică. Privi cu groază îngustul coridor care se întindea până departe şi se pierdea în întuneric. Culoarea roşie aprinsă a covoarelor de pe jos îi aminteau lui Lili de sângele vărsat în atâtea fărădelegi.

Dar Adella îi strângea tot timpul mâna, ca şi când ar fi vrut s-o liniştească. Prinţesa părea foarte interesată ca Lili să se creadă în siguranţa. Lili îşi urma conducătorul pas cu pas. Simţea cum picioarele i se îngropau într-un covor moale, aşa că nu făceau niciun zgomot.

În scurt timp ajunseră la o uşă de fier. Însoţitorul lui Lili scoase din buzunar o cheie mică, de o formă ciudată.

Abia introduse pretinsul băiat cheia în broască invizibilă a uşii, şi aceasta se şi deschise.

O exclamaţie de uimire scapa de pe buzele lui Lili şi se desprinse din mâna prinţesei.

Privea uimită înaintea sa. Camera albastră în care o dusese mai devr eme ţiganul Pippin i se păru culmea frumosului şi a luxului; dar ceea ce vedea acum întrecea orice închipuire. Niciodată nu mai văzuse asemenea splendori.

— Dumnezeule, şopti gingaşa fată, mă aflu, oare, în împărăţiile cereşti?

Prinţesa nu-şi putu reţine un surâs batjocoritor. Dar căuta să nu fie văzută astfel de naivă fecioară.

— Vino. vino, copila mea! şopti Adella, luând-o din nou pe Lili de mână.

Tânăra fată mergea înainte, nu fără oarecare ezitare. Ca într-un vis observă că prinţesa încuie uşa în urmă, să o mare de lumină o inundă strălucitor – orbind-o pe Lili.

Se aflau acum într-o sală ireal de mare. Nu-şi dădea seama dacă se află într-o subterană pe bolta căreia se instalase însuşi cerul natural, care îi surâdea din mii de stele aprinse! încetul cu încetul, privirea i se obişnui cu strălucirea acestei lumi supranaturale – şi Lili reuşi să deosebească totul.

Era o sală mare, subterană, despre care nu ştia prin ce minune putea comunica în lumea de afară. Cupola care se întindea ca o boltă peste toată sala era susţinută de coloane masive din marmură albă ca zăpada. Bolta fusese pictată de mâini artistice. Pe această cupolă vastă era zugrăvit cerul cu ale lui mii de stele strălucitoare. Aceste stele sclipeau cu adevărat. În mijlocul cupolei, asemenea luminii din camera albastră, dar cu mult mai puternică venea din globul unui soare artificial. Această splendidă lampă poleită cu aur împrăştie o lumină ca ziua.

De pe boltă, Lili îşi mută privirea în sală. Uimirea o învinse din nou.

— Nu, trebuie să fie o poveste!, murmură ea de mai multe ori la rând. Este posibil, oare, ca astfel de frumuseţi uimitoare să se afle în apropierea Parisului? Spune-mi, tu, frumosule necunoscut care te numeşti spirit de apărare al acestei case: nu cumva am murit în urma atacurilor urmăritorilor mei, deschizându-mi-se porţile cerului după ce sufletul meu a părăsit viaţa pământească? Nu mă aflu oare, în pridvorul Prea-sfântului?

Adella surâse uşor:

— Nu!, adăugă ea. Pe când o lumină de încredere răsări fără să vrea, pe frumoasă faţă) Nu te teme de nimic, copila mea; sunt un sărman suflet. urmărit; a trebuit să fug din Paris, de teama puternicilor zilei. Aici, în această sală superbă, suntem de fapt, în inima misteriosului castel de Barry. Partea aceasta secretă este cu mult mai artistic construită şi mult mai vastă decât apartamentele lui de

afară, vizibile pentru toată lumea…

Uimirea şi admiraţia o cuprinseră din nou pe Lili Miranda.

Un covor scump acoperea marmura unui gang străjuit de coloane, care se întindea jur-Împrejurul salonului. O cupolă turnată din aur pur veghea deasupra acestui gang, unde domnea o semiobscuritate plăcută. Canapele moi, aranjate de jur-Împrejurul pereţilor, invitau la odihnă. Chiparoşi şi copaci de lauri surâdeau din plăcuta lor verdeaţă. Parfumuri alese îmbătau spaţiul, venind dinspre o fântână arteziană care îşi trăda prezenţa printr-un zgomot abia perceptibil. Aceasta era amenajată în mijlocul sălii, şi împrăştia jocuri de lumini multicolore într-un vas mare de argint. Două lebede navigau pe suprafaţa apei.

Dar abia în spatele fântânii arteziene se ridica cea mai desăvârşită construcţie. Aceasta era un templu executat din aur masiv. Din şase părţi urcau şase scări de marmură spre templu; acestea erau acoperite cu covoare preţioase.

Mână în mină cu Adella, Lili parcurse drumul circular, începând din stânga. Se opri înfiorată, în faţa unei scări de marmură care urca spre templul de aur.

— Vino!, zise prinţesa.

Şi o luă pe Lili de mână. Astfel urcară amândouă până-n culmea templului. Când se aflară sus, în inima templului şi priviră din înălţimea acestuia jos, în sală, Lili simţi cum îi bate inima de o plăcere amestecată cu teamă şi uimire.

— Dar este sublim!, exclamă fata tremurând încă de emoţie.

Mărturisirea ei de copil naiv păru să mişte până şi inima de piatră a prinţesei; cel puţin pentru moment o cuprinse un sentiment de duioşie.

— Eşti o fetiţă bună şi drăguţă!, murmură ea mângâind obrajii lui Lili f apoi o ţinu strâns lângă ea pe înfiorata fată.

Dar gândurile sinistre o cuprinseră din nou. Fruntea i se întunecă.

— Am uitat!, murmură Adella ducându-şi mâna dreaptă la frunte; acel mizerabil care te-a urmărit nu şi-a primit pedeapsa!

— Ce vrei să faci?, întrebă Lili privindu-l insistent pe pretinsul băiat, care-i păru deodată schimbat în chip oribil.

Dar Adella nu-i răspunse. Se îndreptă spre o masă cu o formă ciudată, semănând cu un altar. Aceasta se afla în mijlocul templului. Maşini şi aparate sofisticate, precum şi o mulţime de butoane metalice (cum nu mai văzuse Lili niciodată) erau montate pe suprafaţa mesei. Prinţesa acţionă unul din aceste butoane; imediat se auzi răsunând o detunătură lugubră.

Lili se cutremură…

— Dumnezeule, ce faci?, o întrebă pe travestita prinţesă, de unde vine acest tunet înfiorător?

— Vei dezlega imediat enigma tunetului!, răspunse Adella, chemând-o pe Lili lângă ea printr-un gest poruncitor al mâinii.

— Vino mai aproape!… Masa asta este locul în care se întâlnesc toate secretele acestui castel. Iată, iubită copilă, priveşte această neînsemnată pârghie.

Şi arătă cu mâna spre un mâner din metal, de forma unei clanţe de uşă.

— Trebuie doar s-o pun în mişcare, şi odată cu o detunătură rapidă se dărâmă întregul castel – cu tot ce se află în el – scufundându-se fără de veste în abis!

Lili se cutremură. Răpusă de spaimă, îşi lipi mâinile de piept.

— Cerule, dar n-o vei face, desigur! Căci, atunci, şi

noi am fi pierduţi!

Prinţesa replică:

— Nu te teme. Ţi-am oferit protecţia – şi îmi voi ţine cuvântul dat!

O clipă domni tăcerea cea mai desăvârşită; Lili îşi luă privirile de la îngrozitoarea masă şi se uită prin templu. Abia acum îşi explică de ce admirarea templului îi luase vederile orbind-o literalrhente: din plafon şi până jos se aflau numai oglinzi aşezate una lângă alta şi formând pereţii templului.

Dar ce ciudat! Cu cât se uita mai mult Lili în acele oglinzi, cu atât era mai uimită. Ce fel de spectacol era acesta care i se arăta exact în oglinda din faţa ei? O companie de soldaţi, o scară largă şi tapetată. Ţineau armele la umeri. Fără să vrea, Lili se uită în jur convinsă că soldaţii pătrunseseră deja în sală.

Dar nu, aceasta era numai o părere.

Se uită spre prinţesă. Aceasta, însă, surâzând cu înţeles îşi duse un deget la buze, în semn de tăcere.

Tânăra fată îşi plimbă mai departe privirea şi fixă altă oglindă. În acel moment nu se putu stăpâni şi scăpă un strigăt de surprindere. Căci ceea ce vedea acum era chiar misterioasa cameră albastră, în care se aflase ea însăşi până mai adineaori.

Dar ce scenă groaznică se petrecea în acest moment în eleganta fameră!? Lili încremeni.

Lampa din plafon se afla tot la locul ei, sus de tot, dar plafonul începuse să coboare; se lăsa mereu mai jos! Lili îl văzu deodată pe ţiganul Pippin. Nu mai încăpea nicio îndoială că el era criminalul! Văzu îngrozitoarea spaimă a morţii întipărită pe faţa acestuia.

Fără voie, Lili se strânse lângă pretinsul băiat. Îşi spunea că ceea ce vedea în oglindă era doar o părere. O clipă avu sentimentul că negrul Pippin se află la câţiva paşi

de ea!

Se cutremură, strângând şi mai tare braţul prinţesei.

— Nu-ţi fie frică!, zise Adella cu o voce adâncă, stranie. Mizerabilul îşi primeşte pedeapsă binemeritată! El se află exact în aceeaşi cameră în care te închisese pe tine puţin mai înainte…

Lili nu răspunse nimic, dar tremurul care-i cuprinse corpul crescuse încă.

— Dumnezeule Mare!, strigă Lili… Plafonul se lasă din ce în ce mai jos!

Vedea lămurit cum spaţiul dintre plafon şi parchet se micşora tot mai mult; vedea zvârcolirile disperate ale ţiganului; vedea cum acea canapea pe care se aflase culcată cândva fu sfărâmată ca o jucărie.

În acel moment înţelese situaţia îngrozitoare în care se afla Pippin.

— Dumnezeule!, se bâlbâi Lili, nenorocitul îşi va pierde viaţa?

Se întoarse spre pretinsul. băiat.

— Adelon!, strigă ea, spune-mi ce înseamnă toată această scenă groaznică?!

Adelon, pretinsul băiat, dădu din cap:

— Da, aceasta îi e soarta!, în câteva secunde mizerabilul va fi lichidat pentru vecie!… Vezi această pârghie? O singură apăsare a acestui buton a fost suficientă pentru a produce execuţia din camera albastră!

Cu aceste cuvinte ea arătă cu mâna dreaptă înspre un buton de metal pe care îl apăsase odinioară. Lili se înfioră.

— Îngrozitor! îngrozitor! Şi tu cunoşti toate misterele acestui castel?

— Nu! Nici chiar eu, spiritul de apărare a acestui castel, nu ştiu să mânuiesc unele din aceste pârghii! răspunse prinţesa; şi nici nu-mi este cunoscut efectul lor.

Privi gânditoare asupra mesei, travestita Adella reluă:

— Cine ar cunoaşte toate misterele, acela ar şti şi unde se află preţioasa comoară a familiei noastre – care m-ar face cel mai bogat om de pe pământ!

Prinţesa n-avea de unde să ştie că, în acelaşi timp, un altul era, numai printr-o simplă întâmplare, foarte aproape de descoperirea atât de râvnită de dânsa.

Între timp, Lili privise încă odată în oglindă, înfiorându-se.

— Groaznic, groaznic!, murmură ea.

Văzuse că plafonul se lăsa încontinuu în jos. Greutatea imensă se afla foarte aproape de ţiganul Pippin. Acesta se întinsese cu faţa la pământ, întoarsă foarte puţin tocmai spre Lili – atât cât aceasta să-i poată vedea în ochi spaima morţii!

Putea desluşi fiecare detaliu din faţa descompusă a victimei.

Deodată tânăra fată fu cuprinsă de o adâncă compătimire, uitând toate vicisitudinile la care o supusese nemernicul Pippin; căzu în genunchi.

— Fii milostiv!, se rugă ea tremurând, nu săvârşi această crimă!

— Cum?!, exclamă prinţesa, în timp ce fruntea i se încreţi, te rogi pentru acest mizerabil!? Nu-ţi produc o satisfacţie trimiţându-l pe lumea cealaltă pentru păcatele sale?

— O!, nu, nu!, îngăimă Lili. Te rog, scumpul meu Adelon, nu-ţi mânji mâinile cu această crimă! Chiar şi sfânta scriptură glăsuieşte că este mai bine să suferi nedreptăţi, decât să le faci!

Prinţesa râse cu tristeţe:

— Aşa spune scriptura?! Dar eu n-am chef să mă călăuzesc după ea; şi-mi face o plăcere nebună să-i văd pe

duşmanii mei suferind!

Şi lovi cu piciorul în pământ, O sălbatică sete de răzbunare părea s-o fi cuprins din nou.

— O, fii milostiv!, îl imploră din nou Lili; dacă acel nenorocit mi-a făcut atâta rău, atunci a ispăşit deja îndeajuns fie şi prin spaima ce-a tras-o! O, priveşte, priveşte!, se întrerupse ea arătând cu braţul întins spre oglindă. Plafonul se lasă din ce în ce mai jos, peste câteva minute va fi făcut praf! Te implor pe Sfânta Născătoare de Dumnezeu, fii milostiv astfel după cum speri să primeşti iertarea cerească în clipă din urmă a vieţii tale!

Prinţesei i se părea că nu a auzit bine:

— Tu, încă, te rogi pentru acest mizerabil?!

Dorinţa ei de răzbunare nu cunoştea milă şi nu putea v înţelege că Lili se rugă pentru viaţa acelui om care-i primejduise existenţa de atâtea ori.

Dar Lili nu contenea cu rugăciunile şi conjurările.

Lacrimi fierbinţi începură să-i curgă – şi un hohot de plâns o învinse în cele din urmă.

— Mai bine aş fi fost eu în locul acestui nenorocit; nu vreau ca el să moară din cauza mea! Fie-ţi milă de dânsul, Adelon! Poate că este cel mai rău om din lume, dar şi el este copilul lui Dumnezeu, ca oricare dintre noi

Ajunse în acest punct, implorările lui Lili coincideau cu momentul în care ţiganul Pippin simţea, deja, greutatea imensă a plafonului atingându-i spinarea. Încă două-trei secunde şi ar fi fost pierdut; atunci, orice rugăciune din partea oricui ar fi venit prea târziu. Nimic n-ar mai fi putut, atunci, să-l scape pe ţigan de cea mai cumplită moarte.

Deodată inima de piatră a prinţesei se înduplecă. Cât era ea de însetată de răzbunare, nu putu rezista, totuşi, în faţa rugăciunilor fierbinţi ale tinerei fete.

Înduioşată. Întinse mâna spre o altă pârghie şi o

acţionă. Îngrozitorul tunet dinainte se repetă întreit. Întreaga sală se cutremură cu tot ce se afla într-Însa. Dar fenomenul nu dură decât o secundă. Plină de nerăbdare, Lili fixa oglinda. Deodată îi scăpă un strigăt de bucurie:

— Mulţumesc lui Dumnezeu! maica Domnului fie lăudată! îţi mulţumesc şi ţie, bonul meu Adelon!

Ridică mâinile spre cer: schimbarea mult aşteptată se produse şi se şi arătă în oglindă. Plafonul se ridicase cu iuţeala fulgerului. Într-o secundă fusese înlăturat pericolul în care se afla ţiganul Pippin. Camera albastră se ivi în oglindă arătând ca mai înainte. Plafonul stătea liniştit la locul său obişnuit, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat. Numai sfărâmăturile de mese, scaune şi canapele mai aminteau de minutele îngrozitoare prin care trecuse ţiganul Pippin…

O nouă exclamaţie de recunoştinţă veni din partea lui Lili. Îmbrăţişându-l pe pretinsul Adelon:

— Îţi mulţumesc de mii de ori, spirit de apărare a acestui castel! Ai făcut cea mai frumoasă dovadă a sufletului tău nobil, neîncărcându-l cu o faptă sângeroasă! Oh. este, într-adevăr, mai bine să suferi nedreptăţi, decât să le faci!

Prinţesa evită să întâlnească privirile lui Lili; cuvintele simple şi sincere ale fetei o săgetau până-n adâncul inimii. Îi era ruşine. În acest moment, gândindu-se că o scăpase din mâinile tâlharilor cu intenţia de a o distruge ea! O palidă nehotărâre îi cuprinse inima.

— Bine. bine!, murmură ea încercând să-şi înăbuşe sentimentele duioase. Ţi-am împlinit dorinţa. Acum, dă-mi voie s-o împlinesc şi pe a mea. Acest mizerabil merită oricum o pedeapsă: aceasta nu va fi capitală, dar exemplară pentru cei de teapa lui!

rPriveşte, acum, la ce i se va întâmpla.

Cu o mişcare poruncitoare a mâinii, Adella arătă spre

o oglindă de alături. Lili privi…

Să ne întoarcem, pentru un moment, la toate câte le îndurase ţiganul.

În clipele de supremă groază, acesta îşi încredinţase sufletul lui Dumnezeu. El, care, până atunci nu proferase decât blesteme, murmură, acum înaintea morţii, rugăciuni fierbinţi. Deja simţise că plafonul îi apasă spinarea cu o greutate sfâşietoare. Dintr-o clipă în alta aştepta să-i pârâie oasele! Când. deodată, se petrecu minunea: plafonul se ridică şi rămase cuminte la locul său P

Dar ţiganul Pippin stătea tot lungit la pământ. Nu îndrăznea să se întoarcă, deşi auzise detunătura zgomotoasă care însoţise ridicarea plafonului la loc. Nici nu putea să creadă că greutatea ucigaşă nu-i mai apăsa spinarea. Abia într-un târziu se hotărî să întoarcă niţel capul…

I se părea că visează: plafonul se afla sus, la locul obişnuit, şi lampa ardea ca-ntotdeauna. Ţiganul se ridică încet; frica de moarte era atât de puternică, încât îi clănţăneau dinţii.

Se uită prin cameră. O nouă spaimă îl cuprinse când observă mobilele sfărâmate ca nişte jucării!

Aceeaşi soartă îi fusese destinată şi lui, dar în ultimul moment Dumnezeu se milostivise de el.

Se uită iar spre plafon; se putea foarte lesne ca blestematul ăsta să capete din nou poftă de plimbare şi de astă dată să cadă cu mai multă putere asupră-i sfărâmându-i oasele!

Ţiganul Pippin bătu ca nebun din palme. Dorea să fugă din această cameră sinistră. Îşi jură să nu mai vină niciodată pe aici.

Dar toate chemările sale fură zadarnice. Ascensorul nu se lăsă în jos. O sudoare rece, de groază, ieşi din toţi porii lui Pippin. Nu se mai putea ţine pe picioare, trebuia

să stea jos. Împietri cu o faţă idioată.

— Ce să fac acum? Ce să fac?, murmură el.

Încă n-avea încredere în acest plafon capricios. Din când în când aruncă priviri îngrozite, sticloase, în sus. Uneori i se părea că plafonul începe să tremure. Atunci îşi îngropa capul în mâini, ca şi când ar fi putut îndepărta astfel pericolul.

— Ah, de-aş putea fugi!, scâncea laşul. Să fi rămas mai bine în Paris, să nu fi pus piciorul în acest castel blestemat! O, Fouquier, Fouquier!, suspină din nou, pentru tine am făcut toate sacrificiile. Ce să mă fac? Fata s-a dus dracului, prietenia lui Fouquier negreşit că s-a dus dracului şi n-a lipsit mult ca şi eu să mă duc, de asemenea. dracului! Cum să ies din această cameră nenorocită!

Deodată se opri din văicăreli, cu ochii mari deschişi, cu gura căscată: fixă peretele dinaintea sa… Se înşela ori era realitate? Aici era, până – acum, un zid gros! Acum deodată, se făcuse un loc de ieşire cât se poate de comod!

Nu, minţile i-o luaseră razna! Cu toate acestea, ţiganul se târî spre zid. Într-adevăr, aici se afla o deschizătură atât de lată şi înaltă cât să se poată trece uşor. Şi în dosul deschizăturii părea că se află o „scară care ducea în sus. Cea mai lesnicioasă cale de scăpare se afla înaintea ochilor săi!

Ţiganul Pippin răsuflă adânc.

În acelaşi timp, însă îl cuprinse din nou acea neruşinare care era trăsătura de bază a caracterului său. Îşi băgă mâinile în buzunarele pantalonilor, ba încercă chiar să fluiere!

Dar aceasta nu-i reuşi deloc, căci deja cel dintâi fluierat i se opri în gât.

El se mai gândi un moment. Nu i se părea lucru mare să treacă prin deschizătura zidului şi să ajungă până la scară, dar când îşi ridică privirea înspre plafon se şi

cutremură de groază. Blestematul plafon părea a se clătina întruna!

— Nu, nu! Pentru Dumnezeu, nu!, murmură el înaintea sa şi, elastic cum era, trecu dintr-o singură săritură din camera albastră, prin spărtura zidului, pe scară.

În aceeaşi clipă răsună o detunătură lugubră şi se şi închise spărtura zidului în urma lui. În acelaşi timp ţiganul căpătă o groaznică lovitură.

— Iisuse Cristoase!, murmură el.

Părul capului său i se ridică vâlvoi.

Lovitura fu atât de puternică încât ţiganul Pippin nu fu în stare să se ţină pe picioare. El se aşeză pe scara cea mai de jos.

În acelaşi moment, însă, căpătă o nouă lovitură atât de groaznică încât sări în sus scoţând nişte ţipete înspăimântătoare. De astă dată căzu pe cât era de lung pe scară.

Cu mâinile întinse căută să se ţină de scările de fier. Dar nici de astă dată n-avu noroc.

În acelaşi moment în care mâinile-i atinseră scara, el căpătă o lovitură misterioasă, care era atât de puternică încât văzu stele verzi înaintea ochilor.

În clipele de supremă groază, acesta îşi încredinţase sufletul lui Dumnezeu. El, care, până atunci nu proferase decât blesteme, murmură, acum înaintea morţii, rugăciuni fierbinţi. Deja simţise că plafonul îi apasă spinarea cu o greutate sfâşietoare. Dintr-o clipă în alta aştepta să-i pârâie oasele! Când. deodată, se petrecu minunea: plafonul se ridică şi rămase cuminte la locul său T

Dar ţiganul Pippin stătea tot lungit la pământ. Nu îndrăznea să se întoarcă, deşi auzise detunătura zgomotoasă care însoţise ridicarea plafonului la loc. Nici nu putea să creadă că greutatea ucigaşă nu-i mai apăsa

spinarea. Abia într-un târziu se hotărî să întoarcă niţel capul…

I se părea că visează: plafonul se afla sus, la locul obişnuit, şi lampa ardea ca-ntotdeauna. Ţiganul se ridică încet; frica de moarte era atât de puternică, încât îi clănţăneau dinţii.

Se uită prin cameră. O nouă spaimă îl cuprinse când observă mobilele sfărâmate ca nişte jucării!

Aceeaşi soartă îi fusese destinată şi lui, dar în ultimul moment Dumnezeu se milostivise de el.

Se uită iar spre plafon; se putea foarte lesne ca blestematul ăsta să capete din nou poftă de plimbare şi de astă dată să cadă cu mai multă putere asupră-i sfărâmându-i oasele!

Ţiganul Pippin bătu ca nebun din palme. Dorea să fugă din această cameră sinistră. Îşi jură să nu mai vină niciodată pe aici.

Dar toate chemările sale fură zadarnice. Ascensorul nu se lăsă în jos. O sudoare rece, de groază, ieşi din toţi porii lui Pippin. Nu. se mai putea ţine pe picioare, trebuia să stea jos. Împietri cu o faţă idioată.

— Ce să fac acum? Ce să fac?, murmură el.

Încă n-avea încredere în acest plafon capricios. Din când în când aruncă priviri îngrozite, sticloase, în sus. Uneori i se părea că plafonul începe să tremure. Atunci îşi îngropa capul în mâini, ca şi când ar fi putut îndepărta astfel pericolul.

— Ah, de-aş putea fugi!, scâncea laşul. Să fi rămas mai bine în Paris, să nu fi pus piciorul în acest castel blestemat! O, Fouquier, Fouquier!, suspină din nou, pentru tine am făcut toate sacrificiile. Ce să mă fac? Fata s-a dus dracului, prietenia lui Fouquier negreşit că s-a dus dracului şi n-a lipsit mult ca şi eu să mă duc, de asemenea. dracului! Cum să ies din această cameră nenorocită!

Deodată se opri din văicăreli, cu ochii mari deschişi, cu gura căscată: fixă peretele dinaintea sa. Se înşela ori era realitate? Aici era, până acum, un zid gros! Acum deodată, se făcuse un loc de ieşire cât se poate de comod!

Nu, minţile i-o luaseră razna! Cu toate acestea, ţiganul se târî spre zid. Într-adevăr, aici se afla o deschizătură atât de lată şi înaltă cât să se poată trece uşor. Şi în dosul deschizăturii părea că se află o scară care ducea în sus. Cea mai lesnicioasă cale de scăpare se afla înaintea ochilor săi!

Ţiganul Pippin răsuflă adânc.

În acelaşi timp, însă îl cuprinse din nou acea neruşinare care era trăsătura de bază a caracterului său. Îşi băgă mâinile în buzunarele pantalonilor, ba încercă chiar să fluiere!

Dar aceasta nu-i reuşi deloc, căci deja cel dintâi fluierat i se opri în gât.

El se mai gândi un moment. Nu i se părea lucru mare să treacă prin deschizătura zidului şi să ajungă până la scară, dar când îşi ridică. privirea înspre plafon se şi cutremură de groază. Blestematul plafon părea a se clătina întruna!

— Nu, nu! Pentru Dumnezeu, nu!, murmură el înaintea sa şi, elastic cum era, trecu dintr-o singură săritură din camera albastră, prin spărtura zidului, pe scară.

În aceeaşi clipă răsună o detunătură lugubră şi se şi închise spărtura zidului în urma lui. În acelaşi timp ţiganul căpătă o groaznică lovitură.

— Iisuse Cristoase!, murmură el.

Părul capului său i se ridică vâlvoi.

Lovitura fu atât de puternică încât ţiganul Pippin nu fu în stare să se ţină pe picioare. El se aşeză pe scara cea mai de jos.

În acelaşi moment, însă, căpătă o nouă lovitură atât de groaznică încât sări în sus scoţând nişte ţipete înspăimântătoare. De astă dată căzu pe cât era de lung pe scară.

Cu mâinile întinse căută să se ţină de scările de fier. Dar nici de astă dată n-avu noroc.

În acelaşi moment în care mâinile-i atinseră scara, el căpătă o lovitură misterioasă, care era atât de puternică încât văzu stele verzi înaintea ochilor.

— Sunt vrăjit, sunt vrăjit!, strigă ţiganul Pippin. Ochii S se roteau sălbatic în orbite, iar părul i se făcu măciucă în cap% Sudorile curgeau în şiroaie mari pe faţa sa. Disperat se uită în juru-i.

Era o scară care i se părea cunoscută. După cât îşi aducea aminte, scara ducea înspre un coridor. Cu repeziciune, Pippin începu a se târî în sus pe scară.

Dar grozăvie! La fiecare mişcare ce făcea, primea câte o lovitură!…

Înfiorându-se, negrul Pippin privi în juru-i. Dar nu se afla nimeni aici; nicio fiinţă omenească.

Loviturile blestemate nu încetau. Când se rezemă cu spatele de perete, el primi o lovitură atât de puternică în spinare, ca şi când ar fi fost lovit de un batalion de soldaţi; când se repezi pe scară, primi o altă lovitură şi mai pu, ternică.

Imediat ce se aşează pentru a se odihni puţin, se şi ridică scoţând ţipete sfâşietoare. Loviturile pe care le primea păreau a fi îngrozitoare.

Ţiganul Pippin striga ca ieşit din minţi. Se zvârcolea, ţipa, urla şi gemea – toate erau în zadar! Cu câtă regularitate curgeau loviturile asupra lui!

Putea atinge orice lucru voia, toate însă se preschimbau în lovituri puternice sub atingerea sa.

Ţipetele lui puternice de ajutor îi aduseră, în fine, pe

soldaţii de pază. Aceştia apărură deodată în capătul de sus al scării.

— Hei!, ce s-a întâmplat aici?, strigă unul din aceştia.

— Lăudat fie domnul!, gemu ţiganul Pippin care se zvârcolea sub loviturile cumplite. Cel puţin mă văd iar între oameni! Dar sunt fermecat! O, vai şi vai de mine!, se întrerupse el gemând din nou.

Cu cât mai mult sărea în sus şi se zvârcolea, pe atât creşteau loviturile.

Unul din soldaţi coborî o treaptă pe scară, pentru a-l apuca pe ţigan.

Dar în acelaşi moment soldatul scoase un strigăt oribil. El aruncă arma şi sări înapoi în mijlocul camarazilor săi.

— Asta este dracul!, strigă el.

— O, vai de mine!, sunt fermecat, sunt vrăjit, gemea Pippin.

În acelaşi timp, el făcu o săritură aproape de necrezut, până peste scara de sus. Ţipând şi gemând, căzu în mijlocul soldaţilor.

Îl lăsăm să povestească soldaţilor uimiţi aventurile sale groaznice; iar noi să ne întoarcem la Lili şi la prinţesă, pentru a afla ce fel de lovituri erau acelea care fură date mizerabilului…

Capitolul 34 glasul iubitului

Lili strigase la început înspăimântată, când văzu în oglindă săriturile şi mişcările disperate ale ţiganului Pippin. Dar o vorbă liniştitoare a prinţesei o făcu să se calmeze…

— Mizerabilul merita această”! zise Adella de Barry cu glas încet. Loviturile ce le suportă acum, sunt dureroase, dar nu sunt periculoase!

Apoi principesa explică tinerei fete uimite, felul în care erau aplicate loviturile.

Sub fiecare din aceste scări, pe care Pippin a trebuit să le urce, era fixată o baterie electrică. Din cauză că scările erau construite numai din fier şi zidurile de alături erau îmbrăcate în fier, era necesară numai o singură apăsare a pârghiei – prin mâna principesei – pentru a face ca scările să fie electrizate. Nicio mirare, deci, că ţiganul Pippin, la cea mai mică atingere cu scara, simţea dureri groaznice!

Acum, când Lili recunoscu, că ţiganului Pippin nu îi era viaţa în pericol, trebui să râdă şi ea de mişcările şi săriturile caraghioase ale mizerabilului. Era foarte comic să priveşti la mişcările şi ţipetele disperatului Pippin. Totuşi Lili respiră uşurată abia când figura lui Pippin dispăru din oglindă.

— Mulţumesc lui Dumnezeu, că a trecut pericolul! Ah, nu pot să văd un om suferind, dragă Adelon, se adresă ea prinţesei.

Aceasta lăsă în jos pârghia. Imediat, imuţi zgomotul slab care se auzise tot timpul. Scara diezului, după cum o numise Pippin, nu mai era niciun peii. îi pentru trecătorii ei.

Lili se-apropie de masa cu bateriile electrice. Uimită, privea butoanele strălucitoare.

— Cine o fi inventat toate acestea?, murmură ea sfioasă, acela a ştiut să-şi procure o putere îngrozitoare, căci. după cum spui tu Adelon, viaţa tuturor din palat, atârna de apăsarea unuia din butoane.

Prinţesa afirmă cu capul.

— Nu ţi-am spus prea mult!, zise ea. Află, că strămoşul acestui neam mândru al ducilor de Barry. a fost acuzat de înaltă trădare şi de vrăjitorie, de către un rege cumplit al Franţei. Soarta lui ar fi fost o moarte sigură, dacă l-ar fi prins. După obiceiul vremurilor vechi, l-ar fi târât pe rug şi l-ar fi ars de viu. Dar strămoşul acestui

castel un om talentat şi învăţat, comisese singura crimă, de a fi pătruns mai adânc în misterele naturii.

Ştiinţele, care abia acum sunt înţelese de învăţaţii timpului nostru, lui îi erau cunoscute încă de atunci. Toate câte le vezi aici, sunt făcute de el. El ştia încă de atunci să mânuiască scânteile cereşti, pe care noi le numim electricitate, supunându-le voinţei sale.

Lili îşi împreunase mâinile cu pioşenie.

— O, aceasta este mai mult decât sublim, şi astfel a reuşit să se sustragă urmăririlor duşmanilor săi?

Adella afirmă.

— Da, cronica familiei, spune că ducele şi-a bătut joc de toate sforţările duşmanilor săi pentru a-l prinde. Nimeni n-a putut pătrunde până aici, în această sală subterană. Mai târziu, după ce muri tiranul rege, strămoşul acestui castel intră iar în onorurile şi demnităţile sale. Dar păzi cu sfinţenie misterul care înconjoară apartamentele secrete ale acestui palat. Timp de sute de ani numai membrii cei mai apropiaţi ai familiei, ştiau despre existenţa unei zidiri, misterioase. Abia de curând i-a reuşit acelui mizerabil care te-a prins şi tovarăşilor săi, să descopere o parte din palatul misterios.

Prinţesa râse cu zgomot.

— Mizerabilii nici nu presimt în ce pericol plutesc. Ei bine, vreau să fiu aici în castel ca spirit de răzbunare contra asupritorilor mei. Ei n-au să se bucure prea multă vreme de cele ce au aflat.

O expresie de groază i se zugrăvi pe faţă. Apoi, după că văzu că Lili începe să tremure, ea se întoarse spre tânăra fată cu o delicateţe neobişnuită. Prinţesa privi pe Lili tăcută.

Când Adella cunoscuse pe mireasă Călăului, se aprinse în inima ei flacăra răzbunării. Ea hotărâse moartea cea mai îngrozitoare pentru Lili.

Moartea fecioarei curate şi nevinovate avea să răzbune sângele ducelui de Barry, care fusese vărsat pe eşafod prin mâna Călăului, logodnicul lui Lili.

Sub astfel de gânduri sinistre, o adusese prinţesa cu tine pe tânăra fată.

Dar farmecul pe care-l dă întotdeauna nevinovăţia şi curăţenia inimii, izbândise şi aici. Bunătatea inimii lui Lili, compătimirea adâncă pe care o arăta până şi duşmanului de moarte care a vrut s-o zdrobească, învinse inimă mândră şi setoasă de răzbunare a prinţesei. Ea nu se mai gândea s-o nimicească pe Lili. Aproape fără să vrea prinţesa simţea o atracţie pentru Lili Miranda.

Negreşit, că mai curând ar fi vrut să moară sau să se lase a fi ruptă în mii de bucăţi, decât să fi admis, ca Enric Sanson, duşmanul ei de moarte să se unească vreodată cu Lili Miranda. Nu! Niciodată! Astfel îşi jură prinţesa. Enric Sanson nu va avea ocazia de a se apropia de logodnică sa.

Prinţesa îşi schimbase numai planul de răzbunare.

În inima ei se deşteptă ideea că ar putea lovi mai rău şi mai îngrozitor pe Călău decât dacă ar omorî-o pe Lili. Ea trebuia să fie pierdută pe vecie pentru Enric Sanson. Ea trebuia să rămână în viaţă, trebuia să fie fericită; astfel decise prinţesa. Enric Sanson trebuia să ştie că Lili este fericită şi fără dânsul, pentru a fi cu atât mai nenorocit.

În câteva minute, prinţesa îşi făcu un plan. Cu o mişcare rapidă se întoarse spre Lili. Faţa ei căpătă o expresie binevoitoare. Adelon trebui să se prefacă în acest moment. Căci cu fiecare moment, ce trecea creştea în inima ei sentimentul de afecţiune pentru gingaşa şi nenorocita fecioară.

— Ascultă-mă copila mea! Ai încredere deplină în mine?, zise prinţesa.

Lili îl privi cu nevinovăţie în ochii ispititori.

— Da. Adelon, mă încred ţie!, şopti ca eu un surâs

blând, nici nu mi-ar rămâne altceva de făcut! Dar tu ai fost până acum atât de bun cu mine, încât nu pot crede că ai ceva împotriva mea.

Prinţesa dădu din cap în mod semnificativ.

— Îţi jur pe pacea sufletului meu, că nu-ţi voi face niciodată vreun rău!, murmură ea. Dar jură-mi şi tu, că te vei încrede în mine şi mă vei asculta orbeşte. Numai cu astfel de condiţii voi putea urma planul de scăpare care să te salveze de urmăririle duşmanilor tăi!

Sărmana şi mult încercata Lili nu presimţea îngrozitorul înţeles care se ascundea în dosul cuvintelor prinţesei. Ea privea numai faţa presupusului băiat. Aceasta, însă părea a exprima bunătatea desăvârşită a inimii.

— Nu ştiu ce sentimente ciudate mă atrag spre tine!, începu Lili, apucând amândouă mâinile lui Adelon, negreşit că nu nedreptăţesc pe logodnicul meu dacă te simpatizez, eu toate că şi tu eşti tânăr. Tu eşti însă cu totul altfel, aproape nici nu-mi vine a crede că tu, Adelon, faci parte din tinerii acestei ţări. Ai ceva în tine cu totul suprapământesc, pentru mine este ciudat… nici eu nu ştiu cum să mă exprim!

Adella îi mângâia obrajii.»

— Ţi-am spus că sunt spiritul de apărare al acestui castel!, zise ea, cu însemnătate. Ţi-o jur pe Dumnezeu, că nu sunt un băiat în înţelesul simplu al cuvântului! Aşadar vrei să mi te încrezi?, urmă ea, vrei să te supui cu totul condiţiilor mele?

Tânăra fată afirmă.

— Atunci jură-mi!, urmă mai departe prinţesa cu un ton solemn.

În acelaşi timp. ea se aplecă şi deschise un dulap care se afla în masa de altar pe care erau fixate butoanele electrice misterioase. De acolo scoase un crucifix.

Lili îşi făcu cruce cu evlavie când zări chipul celui răstignit.

— Statura prea sfântului era turnată din aur curat. Coroana de spun din pietre scumpe de pe capul său strălucea. Corpul era ţintuit pe o cruce de argint masiv.

— Pune degetele pe rănile stăpânului nostru!, ordonă prinţesa.

Lili se supuse.

— Acum jură-mi pe tot ce-ţi este scump, că mi te vei supune şi vei crede că am intenţii bune cu tine, întâmplă-se orice!

Lili mai ezită un moment.

— Prin bunătatea ta mă voi putea întâlni în curând cu logodnicul meu? întrebă ea tremurând.

— Jură!, porunci Adella scurt şi sever. Expresia feţei i se schimbă. O linişte ciudată se imprimă pe trăsăturile ei".

— Îţi jur pe Dumnezeu din cer, că mă voi supune ţie în toate privinţele şi mă voi încrede în tine, întâmplă-se ori că î, murmură Lili.

Prinţesa dădu din cap mulţumită. Ea puse de o parte crucifixul. Apoi se plecă soră Lili şi o sărută pe frunte.

— Acum vino cu mine, de acum înainte eşti tovarăşa mea! Deocamdată va trebui să mai stăm aici, dar nu ne va lipsi nimic. Mai târziu, când spiritele se vor linişti puţin. atunci vom cuteza să ieşim afară din caştpl. Eu am haine bune pentru travestit, şa că nimeni nu ne va recunoaşte.

Lili urmă încrezătoare pe presupusul tânăr. Acesta conduse pe tânăra fată într-o nişă a salonului.

Lili văzU, cu uimire, un pat frumos aşternut.

— Culcă-te şi te odihneşte!, murmură Adella.

Lili roşi de ruşine, privi cu sfială pe presupusul băiat.

— Nu te teme de nimic!, zise prinţesa cu un surâs ciudat. Eu mă duc să mă culc în cealaltă parte a salonului. Afară de asta, trage perdele care înconjoară patul. Vei

dormi atât de bine, ca în sânul lui Avram!

Lili se supuse, se retrase în dosul perdelelor pe care le închise bine; apoi împreună mâinile şi-şi recomandă sufletul lui Dumnezeu.

În acelaşi timp, se auzi o muzică minunată. Ea asculta că transportată, neputând înţelege de unde puteau ajunge până la dânsa aceste acorduri cereşti. În sunetul acordurilor dulci, ale orchestrei nevăzute, Lili adormi liniştită.

Când se deşteptă din somn rămase uimită, văzând în cameră o masă pusă cu cele mai delicioase mâncăruri înşirate pe ea. În pahare cristaline sclipeau vinuri albe şi roşii. Cu prietenie, o invită presupusul tânăr Adelon, să ia loc la masă. Lili nu se lăsă poftită de două ori. Abia acum îşi aduse aminte că aproape de patruzeci şi opt de ore nu băgase nimic în gură. Cu apetitul tinereţii, începu să mănânce.

O, cât de delicat erau preparate toate acestea.

Şi prinţesa ţinu companie la masă.

Lili se simţi atât de fericită şi mulţumită că niciodată. Numai nesiguranţa în care se afla iubitul ei, o apăsa cu greu.

Dar ea avea încredere nemărginită în presupusul băiat. Cu toate că nu cuteza să-l roage, ea spera că Adelon, din proprie iniţiativă o va duce în curând la mult iubitul ei logodnic.

Astfel vorbea fără grijă cu Adelon. Ea îi povestea cu vocea-i clară despre timpurile trecute; cum l-a cunoscut pe Călău şi s-a îndrăgostit de el.

Această conversaţie avea loc în timpul când Enric Sanson pătrunsese pe scara misterioasă prin intrarea. descoperită de dânsul. El nu se înşelase. Glasul şi râsetul vesel al lui Lili, ajunsese la urechile lui.

Lili vorbea cu prinţesa, fără a presimţi că despărţit

printr-un zid subţire, Enric se afla pe urmele ei căutând-o cu dor.

Deodată se întâmplă ceva neaşteptat.

Lili auzi de repetate ori, chemarea numelui ei.

Cât de bine cunoştea ea acest glas. De trei ori ascultase extaziată această voce care îi rostea numele.

— O, Dumnezeul meu, nu este oare vis? Nu, nu, aud foarte desluşit vocea logodnicului meu!, exclamă ea.

De asemenea şi principesa auzise vocea lui Enric. Orice pic de sânge dispăru din faţa ei. Ochii ei negri ca noaptea fulgerau sinistru. Ea îşi fixă privirea pătrunzătoare asupra lui Lili.

Dar aceasta nu observă schimbarea petrecută în trăsăturile feţei tânărului. O agitaţie îngrozitoare se făcu stăpână peste tânăra fată.

— O, Enric, Enric, unde eşti tu?, strigă ea cu voce duioasă.

Iar se auzi răsunând glasul Călăului, când mai de aproape, când mai din depărtare. Enric Sanson rătăcea cu disperare în sus şi în josul scării. El îşi îndoi sforţările pentru a putea găsi intrarea care l-ar putea duce înspre iubita-i Lili.

Dar în zadar! Pietrele reci din jurul său îşi băteau joc de sforţările sale.

Nemişcată şi tăcută stătuse până atunci prinţesa pe locul ei. Încontinuu fixase pe Lili cu ochi fulgerători. Încă era ca încremenită de uimire. Aproape instinctiv auzise ea strigătul de bucurie al lui Lili. Ea văzu cum tânăra fată arăta cu mâna înspre oglindă.

Imediat după aceasta ea zări în oglindă chipul Călăului. cum dânsul cobora scara misterioasă căutând urma iubitei! În acest moment un strigăt scurt de surprindere scăpă de pe buzele ei.

„Cum putea Călăul să ajungă pe această scară?”, se

gândea însăşi prinţesa.

Ea cunoştea prea bine scara, dar nu se servise încă niciodată de dânsa, din cauză că nu-şi putea aminti că această scară mai avea o ieşire decât aceea care corespundea în salonul în care se afla cu Lili în acest moment.

Aşadar, trecerea descoperită de Enric era un mister pentru prinţesa însăşi. Ea nici nu presimţea nimic despre nişa cu comorile-i colosale.

Cu o exclamaţie de bucurie se aruncă Lili deodată la pieptul pretinsului băiat.

— O, apărătorul meu, spirit, de apărare al acestei case, ocroteşte şi apără pe iubitul meu logodnic!, şopti gingaşa fată. Condu încoace pe iubitul sufletului meu, nu mă lăsa să sufăr de dorul lui. Cât de mult doreşte inima mea să-l vadă!

Dar în acest moment, prinţesa se trezi din ameţeala ei. Ea simţea că totul putea să fie pierdut printre degete. Sub orice chip trebuia să evite ca Lili să se întâlnească cu Călăul.

— Dar cum, cum? Acest gând se deşteptă cu o greutate apăsătoare în creierul ei agitat ca în friguri.

Ce să facă, ce să înceapă acum? Negreşit că avea puterea în mână. Nu trebuia decât apăsarea unui deget pentru ca ea însăşi, Enric. şi Lili să fie daţi pradă pieirii. Dar ea voia să trăiască!

Cu faţa schimbată de groază ea privi din nou în oglindă.

Călăul se afla deja aproape de tot de adevărata intrare care dădea în sală. Ea vedea ostenelile pe care şi le dădea pentru a zări vreo spărtură în zid. Acum, prinţesa simţi că inima voia să înceteze de a-i mai bate în piept.

Dar deodată prinţesa luă o decizie rapidă. Ea apucă pe Lili de mână.

— Tu mi-ai jurat să te încrezi în mine! murmură ea. Ei bine ţine-ţi jurământul. Logodnicul tău se află acum în cel mai periculos loc din tot castelul, unde nici chiar eu însămi nu sunt în stare să-l pot scăpa. Dacă te va zări aici în sală, atunci ar putea cădea într-o groaznică adâncime. Căci bucuria care-l va cuprinde la vederea ta, va fale să-şi piardă sângele rece şi-n ameţeala care-l va cuprinde va cădea într-o adâncime de unde nu va putea ieşi niciodată. Vino, urmează-mă. Eu te voi duce într-un loc sigur. Apoi mă voi duce să-l îndrum spre tine pe logodnicul tău!

Lili încuviinţă din cap.

— Dar nu mă lăsa s-aştept Adelon! şopti ea. Tu nu ştii ce simt acum în inima mea! v

— Nu, nu! fii liniştită! murmură prinţesa…

Aproape cu forţa o târa cu sine pe tânăra fată.

O, dacă Lili şi-ar fi îndoit sau întreit glasul, Enric Sanson n-ar fi cedat în cercetările sale şi ar fi reuşit în fine să descopere din instinct intrarea misterioasă. Călăul ar fi apărut între logodnica sa şi pretinsul băiat şi ar fi eliberat pe Lili din mâinile prinţesei”. Prin aceasta ar fi evitat dureri nespuse!

Dar ea credea cuvintele prefăcutei prinţese, în persoana căreia credea a-şi fi găsit un apărător. Ea se lăsă să fie condusă de către Adella afară din sală.

Ele trecură iar printr-un gang întunecos, subteran. Apoi intrară într-o cameră asemănătoare celei albastre.

Şi aici era o lumină strălucitoare, numai tapetele de mătase erau roşii în loc de albastre. Altfel, camera avea acelaşi aranjament.

— Rămâi aici!, şopti prinţesa.

Ea sărută în fugă fruntea lui Lili. Ca în vis asculta cuvintele tinerei fete.

Apoi prinţesa se reîntoarse în sală. Fruntea i se încreţise în mod sinistru, priviri ameninţătoare ieşeau din

ochii ei. Cu repeziciune urcă ea scările înspre micul templu. Cu o expresie de tigru măsură ea chipul Călăului din oglindă. /

— Acum eşti în puterea mea! murmură ea. În acelaşi timp apucă un buton electric de pe masă. O singură apăsare a degetului meu ajunge pentru a te cufunda în adâncimi îngrozitoare! Aşadar, Enric Sanson, fă-ţi ultima rugăciune! A sosit pentru mine momentul răzbunării! Niciodată nu vei mai vedea lumina zilei, nici faţa miresei tale I

Deja apucase pârghia. Încă o a mia parte dintr-o secundă şi dezastrul s-ar fi întâmplat. Dar în acest moment fatal ea ezită întru săvârşirea faptei nemernice.

Încontinuu îşi fixă privirile asupra chipului Călăului din oglindă. Acesta, fără să ştie, întoarse faţa înspre prinţesă.

— Ce bărbat frumos!, murmură prinţesa fără voie adpiirându-l, şi el să moară prin mine?

Ea se gândi timp de câteva secunde.

— Da, el merită, desigur, «o asemenea soartă! N-a respins, oare, dragostea mea? Eu, mândra principesă de Barry, m-am înjosit în zadar în acea noapte înaintea lui! Atunci, du-te în cea lume, mizerabile!

Din nou întinse mâna înspre pârghia fatală, dar se răzgândi iar peste un moment. Milă şi înclinaţiile gingaşe se luptau cu dorul de răzbunare în inima ei.

— Şi totuşi, nu-i pot face nimic] murmură ea. Femeie slabă ce sunt. Cum? mi se pare, sau chiar îl iubesc pe acel bărbat care mi-a răpit pe tatăl meu iubit, care a vrut să mă predea câinilor republicii?

Un ggamăt dureros scăpă buzelor ei. Ea căzu deodată ca zdrobită pe un scaun, cu amândouă mâinile îşi acoperi faţa.

— Da, da, îl iubesc!, murmură ea cu jale. O, inimă

slabă He fată!, de ce nu poţi fi destul de tare pentru a te răzbuna 7

Timp de mai multe secunde stătu ea astfel cufundată în tăcere lugubră. Apoi sări deodată în sus decisă. Expresia duioasă a feţei dispăruse.

— 1 Bine dară! încă odată vreau să-i dau ocazia să-şi repare cel puţin în parte nedreptatea lui! El trebuie să-mi jure că va renunţa pentru vecie la această Lili şi să devină al meu. Atunci îi voi ierta şi uită de asemenea toate grozăviile din trecut!

— Oricum, prinţesa de Barry este moartă, rangul şi poziţia sunt pierdute! şopti ea; pentru ce n-aş urma îndemnul inimii mele? El este un bărbat frumos şi sufletul meu arde de patimă pentru dânsul. Fie, dar! Voi să-i iert totul dacă va voi să-mi aparţină cu trup şi suflet! Dar blestemul să-l lovească dacă va cuteza să mă înjosească pentru a doua oară!

Ea se scula cu mândrie. Nu se gândea în acest moment că încă purta haine bărbăteşti.

Apăsă asupra unui buton electric. Imediat se deschise o uşă într-o parte a zidului. Prinţesa privi prin uşa deschisă spre scara misterioasă. Cu privirea mândră, fulgerătoare aşteptă ea intrarea Călăului.

Capitolul 35 constant şi fidel

Peste câteva secunde apăru Enric Sanson pe pragul feericului salon.

De asemenea şi el fu orbit la început de magnificenţa legendară care domnea în interiorul salonului. Enric Sanson îşi umbri ochii cu mâna stângă. Câteva secunde rămase nemişcat locului. Numai pieptul său care se ridică şi se cobora cu agitaţie dovedea ceea ce se petrece în sufletul său. Apoi începu aşi veni iar în fire.

El lăsă să-i cadă în jos mâna. Apoi aruncă o privire întrebătoare asupra tânărului, care i se păru a-l vedea

stând în mijlocul sălii înaintea sa.

Enric Sanson o văzuse abia de două ori în viaţa sa pe prinţesa de Barry.

Întâia dată apăruse în doliu în faţa sa. În camera sa însă domnea atunci amurgul. El nu putu ca să-şi întipărească în memorie trăsăturile prinţesei, oricât de drăgălaşe au fost, pentru a o recunoaşte în orice alte împrejurări. A doua oară Enric o văzuse, fiind însuşi el într-o agitaţie nemărginită la picioarele eşafodului. Travestită ca fată de la ţară, prinţesa îi aruncase o singură privire plină de ură. Acum când Enric stătu pentru a treia oară în viaţa sa în faţa prinţesei, nicio presimţire nu-i spunea cine era pretinsul tânăr.

Adella stătea nemişcată şi mândră lângă masa fatală în care se concentrau toate misterele castelului. Numai raşeaţa arzătoare a obrajilor ei dovedea că şi pieptul ascundea o agitaţie vie. Tăcută, cu o ţinută regească, prinţesa travestită aştepta apropierea călăului.

Enric Sanson observă că uşa misterioasă se închise iar în urma sa. Acum se afla singur cu frumosul tânăr în salonul aranjat cu un lux nebun.

O deziluzie adâncă se imprimă imediat pe faţa călăului, Zadarnic îşi rotea privirea împrejur. Peste tot locul dădea cu ochii de lucruri scumpe, dar ceea ce-i era mai scump decât toate bogăţiile lumii, asta nu putea zări.

Lili era departe! şi totuşi abia acum îi auzise glasul şi o auzise foarte desluşit chejnindu-l pe nume de repetate ori!

Zadarnic, scumpă şi mult iubită fată părea a fi dispărut din nou. În cele din urmă prinţesa rupse tăcerea cea apăsătoare.

— Vino mai aproape! ordonă ea cu vocea-i adâncă, călăului. t

Acesta rămase uimit. Sunetul glasului îi părea

cunoscut. Cu toate acestea încă nu-i venea lui Enric Sanson în minte că acela care stătea în faţa lui era prinţesa de Barry travestită în bărbat.

Fără voie călăul se supuse poruncii pretinsului tânăr, înclinându-se salutând.

El se apropie până la scara de jos a templului în mijlocul căruia stătea prinţesa lângă masa fatală.

— Tinere, oricine ai putea fi tu, începu Enric Sanson, mi se pare a fi un faimec, care m-a împins spre tine? Spune-mi te conjur, era numai vis ceea ce m-a făcut să aud aci o voce adorată? Sau se află în adevăr în interiorul zidului acestui misterios castet Lilli Miranda iubita mea logodnică?

Prinţesa îl privi o clipă tăcută.

Apoi izbucni deodată într-un hohot de râs.

— Adorata ta mireasă? răspunse ea, Haha! Gândul acesta trebuie să ţi-l scoţi pe veci din minte Enric Sanson! Viaţa ta este ameninţată, zeii răzbunători plutesc deja, asupra capului tău, numai o supunere oarbă îţi mai poate salva viaţa! Jură-mi pe tot ce ai mai sfânt că vei voi să uiţi pe vecie pe Lilli Miranda!

Ea stătea aici cu un aer furios şi mândru. Uimit privi călăul înspre presupusul tânăr care-i cerea cu una cu două un jurământ atât de îngrozitor.

— Cine eşti tu tinere misterios? murmură călăul cu voce nesigură în timp ce o roşeaţă de nemulţumire îi acoperi faţa. Cine eşti tu, de cutezi a-mi adresa o astfel de pretenţie? Află dar! O iubesc pe Lili Miranda mai mult decât viaţa, da, existenţa îmi pare nimicită din acel moment în care nu voi mai putea spera de a mă uni cu Lili pe vecie!

Un nou hohot de râs ascuţit al prinţesei făcu să se zguduie sala. Adella lovi cu piciorul în pământ plină de nemulţumire.

— Această asigurare nu-ţi va folosi întru'nimic! murmură ea măsurând pe călău cu priviri fulgerătoare, îţi spun încă odată nu vei părăsi viu această sală, călăule din Paris, până ce nu-mi vei fi depus acest jurământ!

Enric Sanson se dădu înapoi. Glasul tânărului i se părea din ce în ce mai cunoscut. Pe lângă această ştia şi cine era, căci îl numise „Călău din Paris".

Fără voie, Enric încercă să urce scările care duceau la micul templu. Dar un strigăt cu „opreşte-te" al prinţesei îl făcu să se oprească.

— Dă-te înapoi de la acest templu! îi ordonă prinţesa cu un ton furios, află că imediat ce ai cuteza să urci aceste scări, te-ar culca la pământ o limbă de foc mai îngrozitoare decât fulgerele cereşti! încă odată îţi repet, viaţa ta este în puterea mea, numai o minune te-ar mai putea scăpa din mâinile mele! Şi totuşi vreau să fiu indulgent faţă de tine! Dar jură, jură îţi spun!

Cu ochii mari deschişi fixă Enric Sanson pe pretinsul băiat. În agitaţia-i Adella uitase a-şi preface glasul. Prin. aceasta trădase, fără voie că era femeie.

În acest moment se dădu la o parte vălul de pe ochii lui Sanson. El recunoscu deodată în aparentul tânăr, pe prinţesa de Barry, duşmana-i de moarte.

— Ha, tu eşti mândră şi nemernică prinţesă! exclamă călăul.

Glasul îi tremură de agitaţie.

Din nou căută să urce scările templului. Dar imediat prinţesa apucă una din pârghiile de pe masă. Scara se cutremură sub pasul călăului. Un fum albicios şi gros ieşi de pe jos apoi urmă o flacără roşie.

Se părea ca şi când gura iadului s-ar fi deschis pentru a înghiţi pe Călău cu flăcările-i lacome.

Enric Sanson nu cunoştea frica. Dar avea deja destule dovezi despre puterile misterioase, care dominau

în castel pentru a şti că nesupunerea sa în contra cuvintelor prinţesei ar fi moartea-i sigură. Astfel dar se dădu îndărăt şi de pe cea dintâi scară pe care o urcase.

El o măsură pe prinţesă cu priviri pline de furie:

— Mizerabilo! murmură el cu glas furios, acum te recunosc! îndrăzneşti în adevăr a-ţi îndeplini groaznică ameninţare? Vrei să-mi răpeşti în adevăr tot ce am mai scump, pe iubita mea Lili?

— Oho! zise prinţesa râzând, şi privindu-l fără îndoioşare, nu mi-ai răpit oare şi tu ce am avut mai scump? N-a căzut prin mâna ta, Călău al Parisului, capul tatălui meu? Nu mi-ai promis oare să-i scapi viaţa, călcătorule de jurământ. Tremură! A sosit ora judecăţii!

Enric Sanson îşi puse mâna pe piept în chip de jurământ.

— Orbită! Nenorocită! murmură el. Nu înţelegi tu oare că a trebuit să-mi îndeplinesc datoria? Dumnezeu îmi este martor că am încercat tot posibilul de a scăpa pe tatăl tău, dar nu mi-a fost dat să îndeplinesc această! Cerul a decis, altfel!

— Laşule! exclamă prinţesa furioasă lovind cu piciorul în pământ. Dar toată cearta noastră nu va putea readuce mortul la viaţă! Eu stau acum în faţa ta, ca stăpână a castelului. Îţi repet, o singură apăsare de deget ajunge pentru a te nimici pe tine împreună cu Lili şi cu mine! Ar fi deci o nebunie din partea ta de a contraria cuvintele mele. Răspunde-mi dar, vrei să depui jurământul cerut?

Enric Sanson dădu din cap. Cu tărie susţinu el privirea ameninţătoare a prinţesei.

— Nu, nu jur! murmură el.

Apoi însă îl doborî durerea pentru Lili. El se aruncă deodată în genunchi şi ridică mâinile împreunate înspre prinţesă.

— Dacă mai trăieşte o scânteie de milă în inima ta atunci priveşte cu generozitate jalea şi durerea inimii mele! exclamă Sanson cu buzele tremurânde. Tu ştii cu câtă iubire sinceră şi înfocată sunt ataşat de Lili. Ea este îngerul bun al vieţii mele! Dacă simţi ură şi furie în contra mea, dacă te crezi în drept a răzbuna capul tatălui tău în persoana mea, o, atunci răzbună-te fără a mai sta pe gânduri! Priveşte, îţi ofer pieptul, viaţa mea fie stinsă prin tine, dar cruţă, cruţă pe Lili! Nu lăsa să ispăşească inocentă şi curata fată, pretinsa mea vinovăţie!

Prinţesa nu dădea niciun răspuns. Ea privea cu ochi aprinşi de patimi înspre Enric Sanson.

Avea satisfacţie şi plăcere, de a vedea pe energicul şi curajosul bărbat, în genunchi tăvălindu-se în pulbere la picioarele ei. Un tremur ciudat se arătă la colţurile gurii prinţesei. Nările nasului i se umflară, glasul îi trecea apăsat şi răguşit peste buze.

— Isprăveşte această rugăminte! adăugă ea. Îţi spun încă odată nu vreau să mă răzbun faţă de tine nici faţă de Lili. Pentru ca să fii liniştit în privinţa sorţii fetei, vreau să ţi-o arăt!

Ea trase un cordon care se afla lângă fiecare din oglinzile salonului. Imediat se lăsă în jos o oglindă, astfel Călăul care stătea pe parchetul salonului putea privi comod înăuntru.

— Ce vezi? întrebă prinţesa. Enric Sanson scoase o exclamaţie de bucurie.

El vedea în oglindă o cameră tapetată cu mătase roz şi încărcată de un lux nemaivăzut... Dar în această cameră strălucitoare de lumină se afla Lili. Ea şedea pe un fotoliu jos.

Gingaşa fată îşi împreunase mâinile peste piept. Un surâs dulce, ireal, îi înconjura buzele pline şi rumene.

Pe faţa-i drăgălaşă se oglindea încrederea şi speranţa

în viitor.

— O, Lili, Lili! exclamă Enric Sanson cu glas duios şi lin, plin de patima iubirii aprinse.

Cu dor întinse amândouă mâinile.

— Adorată şi scumpă mireasă! repetă Sanson. O, cerul fie lăudat, că mai trăieşti că mai respiri încă.

— Fii fără grijă! îl întrerupse prinţesa cu un ton de reproş. Adella de Barry nu se luptă cu cei nevârstnici şi cu cei slabi! Ea se află sub pază sigură... dar aşa de sigură, adăugă ea imediat cu sunetul glasului aspru, observând faţa Călăului înviorată de speranţă, că toate chemările şi suspinele tale nu vor ajunge la dânsa! Tu o vezi în oglindă, dar ea nu te poate vedea, n-are cea mai mică idee, că tu te afli aici la mine. Şi acum jură, jură îţi zic!

Sunetul glasului ei se schimbă. 9 expresie agitată şi ameninţătoare se oglindi în cuvintele ei.

— Ceri lucruri imposibile de la mine! murmură Călăul lăsându-se din nou în genunchi. O, tu femeie ciudată şi pătimaşă, fii milostivă nu mă mai tortura! Nu-mi arăta într-o clipă cerul deschis, pentru a mă arunca apoi imediat în focul cel mai adânc al iadului! Priveşte, iubesc aşa de mult pe scumpa mea Lilli! în viaţa de toate zilele pot fi un om aspru şi siniştru, dar în ochii iubitei Lilli este fericirea vieţii mele! Când ascult glasul ei dulce, atunci simt în mine blândeţea unui miel; când mă îmbăt în sărutările buzelor ei, atunci mă simt achitat de orice vinovăţie!

Era o privire sinistră aceea pe care i-o aruncă prinţesa acum.

— Fericită Lilli! nu se putu reţine de a rosti „Adela, cât de mult trebuie s-o iubeşti dacă cutezi a pronunţa asemenea cuvinte faţă de mine! Prost ce eşti! adăugă ea imediat într-un impuls pătimaş, priveşte această pârghie pe care o cuprind! Ajunge o singură apăsare pentru a umple până în plafon cu apă, acea cameră în care se află

iubita ta Lilli. Ajunge numai voinţa mea, pentru că mult lăudata ta Lilli să se înece întocmai ca o pisică!

O spaimă îngrozitoare se zugrăvi pe faţa lui Sanson» El sări în sus din genunchi şi întinse amândouă mâinile în chip de apărare.

— Dumnezeule milostive! strigă el, femeie îngrozitoare, tu nu poţi, tu nu vei îndeplini o faptă atât de ruşinoasă! O, cruţă, cruţă pe scumpa mea Lilli!

— Aşadar, ţii atât de mult la viaţa ei? zise prinţesa după o clipă.

Până în acest moment ea privise pe Călău încontinuu cu priviri înfocate şi pătimaşe.

— Bine, atunci ascultă! Numai cu o condiţie îi voi dărui viaţa lui Lili!

— Numeşte-mi această condiţie şi ţi-o voi împlini, fie ce o fi! strigă Călăul în culmea entuziasmului.

— Bine dară! zise prinţesa făcând încă un pas spre dânsul. Jură-mi că de acuma înainte vei fi servul meu supus şi că vei fi al meu cu trup, cu suflet!

— Niciodată! strigă Călăul trezit ca din vis. Nu calomnia pe Lili, femeie mizerabilă! Cum îmi poţi pretinde să trădez o inim? care mă iubeşte atât de mult?

În acest moment prinţesa râse cu ironie.

— Ei, atunci va muri Lili! strigă ea.

Din nou apucă cu mina-dreaptă pârghia fatală. În acest moment sespă un strigăt gro aznic ce pe buzele Călăului. Totodată însă, spaima îi dădu puteri uriaşe. Din două-trei sărituri ut că el scările până la templu.

Imediat după aceasta el se află lângă prinţesă. Sanson o apucă cu putere e mir a dreaptă şi o trase cu forţă de lângă masa fatală. Prinţesa scoase un ţipăt de furie. Cu toată puterea căută să ajungă iar la masă.

Dar Enric Sanson cu toate că nu cunoştea îngrozitorul mister pe care-l ascundea masa. presirr. tec

însă că ai fi pierdut în caz că i-ar reuşi prinţesei să ajungă iar la masă. Cu toată puterea-i de bărbat se lupta în contra furiei nebune a prinţesei.

Timp de câteva minute dură luptă inegală, apoi lupta se întoarse în favoarea” Călăului. Îi reuşi să învingă pe Adela. Cu braţul puternic aruncă el adversară pe scara cea mai de sus a templului. În acelaşi timp scoase din cingătoare stiletul cu vârfu. otrăvit. Se făcu o pauză de tăcere lugubră. Prinţesa privea cu ochi stinşi în ochii învingătorului ei.

— Loveşte-mă! strigă ea deodată loveşte-mă şi sfârşeşte-mi viaţa! O, această înjosire groaznică de a mvedea învinsă de mâinile Călăului.

— Nu, eu nu vreau viaţa ta! adăugă Călăul.

El o ţinea atât de uşor şi gingaş ca şi când i-ar fi fost frică să nu zdrobească corpul gingaşei fete.

— Voi să-ţi cer a-mi înapoia numai fericirea!... sărmană femeie rătăcită! Nu recunoşti tu oare cât de zadarnic este a lupta în contra puterii bărbăteşti? îmi este jale de soarta ta şi din compătimire îţi iert toate relele pe care mi le-ai cauzat până acum. Dar nu aduce lucrurile până la extrem! Uite, de dorul iubitei mi-am pierdut minţile aproape! Să mă las acum să fiu reţinut de tine singură?! Te conjur pe Atotputernicul Dumnezeu, spune-mi, descoperă-mi. unde se află Lilli!

În acest moment prinţesa izbucni într-un hohot de râs ironic. Zadarnic se sforţă ea pentru a scăpa din mâinile Călăului.

— Nu, nu-ţi voi spune! Ucide-mă, omoară-mă, dar află că ascunzătoarea misterioasă a lui Lili va fi îngropată odată cu mine în mormânt! Vei încerca s-o eliberezi, singur? ţi-o jur că nu-ţi va reuşi niciodată! în caz că tu mă vei ucide, Lilli va trebui să moară de foame, da, de foame!

Călăul tresări.

Apoi însă când observă faţa schimbată de ironie a adversarei se deşteptă o furie jiebună în inima sa. El ridică stiletul pentru a o străpunge.

— Atunci, mori! Păcătoaso! strigă el.

Dar înaintea săvârşirii faptei el se opri. Indecis fixă ochii asupra prinţesei.

— Nenorocita! murmură el, nu mă aduce la disperare! mai trăieşte o inimă în pieptul tău? Nu voi altceva decât să liberez pe iubita mea Lilli! Apoi, îţi jur pe Dumnezeu, că în posesia iubitei voi fi servitorul tău credincios, toate ţi le voi îndeplini, totul, afară de un singur lucru: iubirea către scumpa mea Lili nu ţi-o pot jertfi nici ţie.

— Enric Sanson! gemu prinţesa care se lupta mereu zadarnic de a scăpa de sub pumnii săi, oare nu poţi înţelege cât de mult mă insulţi prin cuvintele tale? Enric Sanson, nu vezi oare că te iubesc, îmi mai poţi cere încă să-ţi redau iubita, pe când eu însămi doresc a fi şi a rămâne a ta pentru vecie?!

— O, rătăcita! strigă Călăul pe când priviomişcat pe tânăra prinţesă, la ce a trebuit să-mi încrucişezi tu calea vieţii? Nu mă ispiti! Nu pot şi nu trebuie să răspund pasiunii tale! Iar o trădare şi o crimă faţă de sărmana mea Lili, căreia îi aparţin pe vecie? Numai ea singură poate aduce fericirea vieţii mele!

— Ei, atunci mori împreună cu dânsa! strigă prinţesa, voinţa mea este tare şi neînduplecată ca oţelul. Dar mai întâi omoară-mă! omoară-mă! strigă încă odată prinţesa cu sălbăticie.

Totodată voind a-şi libera braţul, ea îşi rupse partea de sus a mantalei care o învăluia. Uimit şi ameţit totodată privi Enric Sanson spre albul şi frumosul ei sân, care dădu năvală afară din haina-i strâmtă bărbătească! Această vedere neaşteptată rătăci cu totul minţile lui Sanson timp

de câteva clipe.

„Cum, se gândea el în sine, pe această femeie dotată de natură cu atâtea frumuseţi s-o omor? În acest piept moale, alb ca zăpada să-mi înfig arma ucigătoare?”

Enric Sanson era un bărbat prea pătimaş, pentru a fi putut rămâne rece faţă de atâtea frumuseţi. Dar lucru sigur era că prinţesa se bazase pe agitaţia lui. căci deodată dădu la o parte pe orbitul Sanson şi se ridică cu elasticitatea unei pantere.

— M-ai respins, Enric Sanson! strigă ea în timpul ridicării în sus, ei bine cadă asupra ta ceea ce tu însuţi ai provocat!

Enric Sanson se ridică din genunchi ameţit. Un strigăt de furie trecu peste buzele sale. El simţea că totul atârna de o secundă. Cu repeziciune se precipită în urma prinţesei. Dar aceasta ajunse deja lângă masă şi apăsă o pârghie. În acelaşi moment parchetul se deschise. Înainteca Enric Sanson să fi putut întinde mâna spre prinţesă, aceasta şi dispăruse. Totodată parchetul se închise la loc.

Enric Sanson stătea singur în mijlocul” templului cu masa fatală. Călăul îşi duse mâinile la frunte. I se părea că visează. El nu înţelegea încă cele petrecute în timp de câteva secunde. Toate i se păreau că un vis sinistru chinuitor. Totuşi era realitate.

O privire în oglindă i-o aducea iar aproape pe Lili. El vedea mereu pe tânăra fată şezând pe fotoliu cu un surâs pe buze.

„Ce să» fac pentru a ajunge la Lili?”, se gândea Călăul în sine. Indecis privea prin splendida sală în care se afla. Apoi privirea-i alunecă iar asupra mesei încărcate cu pârghii de metal.

Ce ar fi dacă ar pune în mişcare una din aceste pârghii?. Deja întinse mâna spre una din ele, dar imediat

şi-o retrase cu frică. Care putea fi oare adevărata pârghie care i-ar putea înlesni intrarea la Lili?

Nu se putea oare ca să provoace o nouă fatalitate asupra capului lui Lili prin întrebuinţarea unei pârghii false? Nu i-a spus prinţesa oare că o singură apăsare a ei era îndeajuns pentru a îneca pe Lili într-un izvor imens de apă? Care pârghie o fi fost aceea asupra căreia acţionase ea odinioară?

Zadarnic examină Călăul cu priviri atente şirurile butoanelor metalice şi pârghiile de acelaşi format. El nu putu descoperi niciun semn care i-ar fi putut da vreun indiciu.

Fără voie se uită iar înspre oglindă. O frică groaznică îi paralizează membrele. Lili nu mai era singură în odaie. Prinţesa de Barry se afla lângă dânsa.

Enric Sanson simţea cum o sudoare rece îi curgea de pe frunte. El observă cum părul i se ridică măciucă în cap.

Mare Dumnezeule! dacă va trebui să asiste la scena când prefăcuta prinţesă, care ştia că el vedea totul prin oglindă, o va ucide pe Lili T

O, Doamne! şi el era disperat, el nu putea întreprinde nimic pentru eliberarea Lilei.

Dar ce era această? Prinţesa se plecă cu drag înspre Lili. Ea părea a-i vorbi ceva. Lili însă, nenorocită şi rătăcita Lili cuprinse cu amândouă braţele grumazul prinţesei. Nu-l înşela privirea pe Sanson, sau îl înşela oglinda? O nelinişte ciudată cuprinse pe Călău.

El şi mărturisi că i-ar fi fost mai plăcut dacă falsa prinţesă s-ar fi purtat cu asprime faţă de Lili în loc de a fi prietenoasă şi amabilă faţă de dânsa. Ce răutate nouă se află ascunsă sub purtările prinţesei?!

Dar Enric Sanson n-avu timp să isprăvească acest gând Deodată răsună o detunătură şi un crach puternic prin sală. Enric Sanson simţi cum parchetul începu să se

mişte sub picioarele sale. Totodată se stinseră toate lămpile din sală. Un întuneric de nepătruns domni deodată în spaţioasa sală. Numai o dungă slabă de lumină se arătă dintr-un colţ.

Urmând instinctului de conservare, Enric Sanson cobora ameţit scările templului. El voia să meargă înspre acea dungă slabă de lumină. Era sigur că prinţesa voia să-l nimicească. Numai o fugă grabnică îl mai putea scăpa. În adevăr, i se arătă o cale de ieşire. Dunga de lumină se întărea cu cât Enric Sanson se apropia mai mult de dânsa. Nişa din zid conducea afară din sală. Surprins şi rătăcit cu totul, Enric Sanson nici nu presimţi că o şiretenie a prinţesei îi cauzase o nouă neplăcere amară. El credea în acest moment, când păşi afară din sala misterioasă, că scăpase de orice pericol.

Miop şi orbit ce era! Negreşit că putea scăpa din sală. Dar cu cât mai avantajos ar fi fost pentru dânsul dacă ar fi rămas liniştit locului! Cu ajutorul felinarului său de ibuzunar ar fi. putut să studieze pârghiile misterioase de pe masă. Atunci i-ar fi reuşit, poate, s-o găsească pe Lili.

Dar astfel mergea pe cale dreaptă înspre fatalitatea sa. El se află deodată într-un coridor slab luminat. Numai întunericul de nepătruns care domina în sală îl făcu să creadă că era dungă de lumină.

Spre marea sa uimire văsu Enric Sanson că zidul se închise iar în urma sa. Se părea ca şi când zidirea moartă ar fi ştiut că ieşise tocmai din sală. Uimit privi Călăul în juru-i.

Ce era această? Acest gang subteran în care se afla îi era cunoscut! Mare Dumnezeule, când se mai aflase el aici?

Enric Sanson recunoscu cu groază că se afla în apropierea sălii în care frăţia de sânge îl primise de curând ca membru al ei.

Călăul voia tocmai să se întoarcă pentru a cerceta gangul lateral, prin care pornise în calea fatală unde se şi cufunda în pivniţa secretă. Dar în acelaşi moment se simţi apucat de puteri nevăzute, de ambele braţe.

Cu puterea disperării căută să se elibereze Enric Sanson, dar era o forţă neînvincibilă care-l ţinea strâns.

În acelaşi timp Călăul auzi un horcăit şi un fluierat lugubru. Un glas tare, ironic ajunse deodată la urechile sale. El simţi cum i se făcu întuneric înaintea ochilor. Apoi mai văzu cum mai multe chipuri mascate se aplecară asupră-i.

— Frăţia de sânge! murmură el îngrijorat.

Acum era pierdut!

Da, erau câinii setoşi de sânge, care tăbărâră pe Enric Sanson. Încă nu presimţea Călăul că şi ţiganul Pippin se afla între dânşii. Dar numai un lucru mai ştia acum, că numai o minune a lui Dumnezeu l-ar putea scăpa din mâinile fraţilor de sânge.

Erau vreo patru-cinci chipuri mascate care târau pe aproape leşinatul Călău de mâini şi de picioare înspre gangul misterios.

Numai în fugă observă Enric Sanson că fu târât înspre aceeaşi pivniţă secretă din care cutezase a se urca pe scara cea misterioasă.

El simţi cum fu încătuşat cu lanţuri de fier la mâini şi la picioare. Tocmai în acelaşi colţ îl puseră, unde stătuse până de curând cadavrul sângerând al jertfei executate.

Pe lângă acestea, bărbaţii nu rosteau niciun cuvânt. Toată procedura era secretă, rapidă şi mută. Afară de asta, domnea un întuneric de nepătruns, aşa că Enric Sanson simţea mai mult ghionturile chinuitorilor săi decât le putea vedea.

Mizerabilii voiau să fie. siguri de lucrul lor, era clar că voiau să-l îngroape aici pentru vecie.

Dar de ce nu-i scurtau suferinţele?

— Ucideţi-mă! străpungeţi-mă! Căci tot sunt în puterea voastră! exclamă Călăul în culmea groazei.

El observă cum mizerabilii voiau să se îndepărteze în sus, cu ajutorul unei scări. Unul dintre mascaţi se plecă întorcându-se spre Enric Sanson. Era fratele Antonio.

— Fii fără grijă, nobilul meu Conte de Castelo! strigă mascatul cu glas fanatic şi răguşit. Sau Enric Sanson… sau cum te mai cheamă; vei fi ucis şi chiar în curând! Dar o singură străpungere de stilet este prea puţin pentru un trădător de tagma dumitale. Călăule din Paris, tremură! în astă noapte vei fi târât în faţa consiliului fraţilor de sânge, se vor inventa cele mai îngrozitoare torturi pentru a rupe şi a sfârteca membrele tale!!

Un hohot de râs ironic ajunse la auzul Călăului. Un sentiment de slăbiciune îngrozitoare cuprinse pe nenorocit. El înclină capul şi fu cuprins de leşin. Dar fraţii de sânge, mascaţi, părăsiră pivniţa misterioasă. O noapte adâncă se întinse peste prizonierul încătuşat de mâini şi de picioare!

Capitolul 36 doi câini setoşi de sânge

Ţiganul Pippin fu înştiinţat de fratele Antonio despre pătrunderea Călăului în gangul subteran. Aceasta se întâmplase înainte ca Pippin să trăiască îngrozitoarele momente din camera albastră. O furie nebună fierbea în inima acestui băietan.

Lacom de a se răzbuna faţă de cineva, Pippin nu se lăsă până ce nu căpătă pe Călău în mâinile sale. El socotise foarte bine că Enric Sanson va avea de gând să vină în apropierea sălii de şedinţă a fraţilor de sânge. Din astă cauză ţiganul Pipin imediat ce-şi veni în fire puţin, se şi-asocie cu ceilalţi membri care se aflau în zidirea cea secretă. Cinci la 4 iumăr pândiseră pe Călău.

Cititorii noştri ştiu deja prin ce înlănţuire de

întâmplări fatale căzu Enric Sanson în puterea duşmanilor săi.

Imediat după punerea în captivitate a lui Enric Sanson, Pipin se întoarse repede la Paris. El nu mai putea sta în zidirea misterioasă. Imediat voia să dea raportul procurorului Foquier; cu toate că tremura gândindu-se la prezentarea faţă de procuror, căci îi scăpase din mână frumoasa Lilli.

Pipin însă ştia că Fouquier era un bărbat de senzualitate grosolană; refuzul vreunei dorinţi era în stare să prefacă pe procuror în fiară sălbatică. Din astă cauză apăru ţiganul Pipin tremurând în Palatul justiţiei.

Dar în timpul drumului îi bătu la ochi o agitaţie din cauza terorii care domnea. Astăzi însă, cu toată ora dimineţii, se tăvălea o mulţime imensă de oameni pe străzi. Ei cântau, chiuiau şi strigau.

Pippin observă în treacăt cum unii din aceşti bărbaţi se urcau pe lăzi sau căruţe cu două roţi, pentru a vorbi, într-un mod agitat şi sălbatic, poporului.

Altă dată, Pippin era unul dintre cei dintâi. Dar acum avea de îndeplinit lucruri mai importante. Din astă cauză nici nu-şi luă osteneala de a se interesa despre ce era vorba. Cu repeziciune se strecură în Palatul justiţiei.

El găsi pe procuror singur în camera sa. Fouquier era gata să plece. Cu un aer aproape indiferent primi el raportul lui Pippin.

— Bah! zise el în fine, sunt destule fete frumoase. Dacă nu este asta, atunci îmi va cădea o alta, cu atât mai sigur, în palmă. Dar ce spui tu? adaose el imediat, ţi-a reuşit să prinzi din nou pe Călău?

— Da! zise Pippii) dând din cap cu repeziciune, el se află legat în lanţuri în închisoarea noastră misterioasă! Este atât de bine legat, încât nu poate mişca nici cu un deget. Pentru siguranţă, veghează fratele Antonio asupra

lui!

O bucurie fanatică se arătă pe faţa slabă a procurorului.

— Este bine, foarte bine! zise el frecându-şi mâinile osoase, în astă noapte îl voi judeca! O, mizerabilul trebuie să ne cunoască! Nu în zadar am tremurat în faţa lui!

El lovi cu piciorul în pământ. Apoi mângâie obrazul palid a lui Pippin.

— Ţie însă iubitul meu, urmă el mai departe, îţi datorez o satisfacţie. Mai întâi să înlăturăm pe acest Sanson şi atunci prezintă-te tu pentru funcţia de Călău al Parisului şi-ţi dau parola mea de onoare că ţi se va împlini cererea! Poate chiar de poimâine vei începe să tai capetele aristocraţilor!

El râse cu asprime respingătoare. Apoi apucă cu intimitate braţul lui Pippin.

— Încă ceva băiete! şopti el. N-ai observat oare că Parisul se află astăzi într-o agitaţie cu totul deosebită?

Ţiganul Pipin dădu din cap.

— Negreşit c-am observat-o! zise el, dar am alergat cu repeziciune la Dumneavoastră, fără a mă opri, pentru a vă aduce fără întârziere vestea interesantă.

— Foarte bine, foarte bine! zise Fouquier dând din cap. N-ai pierdut nimic, căci eu pot să-ţi povestesc acum despre ce era vorba.

Ministrul public raportă acum uimitului Pippin că lucruri mari erau pe cale de a se întreprinde: destituirea regelui Franţei, precum şi ţinerea în închisoare a întregii familii stârnise o furtună de indignare în toată Europa.

Din partea Germaniei, precum şi a Austriei, fu însărcinat ducele de Braunschveig, un general vestit, de a pleca înspre Franţa în capul unei oştiri puternice.

Ducele primise ordin să înăbuşe revoluţia cu sabia în mână, să stingă fierberea, să elibereze familia regală şi să

reconstituie regatul francez.

Negreşit că această declaraţie de război stârnise în Paris, ca şi în toată Franţa, o furie de răscoală.

Dacă unii dintre francezi avură până acum oarecare milă pentru Ludovic al XVI-lea şi familia sa, atunci această milă se preschimbă în ură faţă de duşmanii care ameninţau patria. Nenorocitul Ludovic al XVI-lea nu mai avea nici un singur prieten sincer în toată Franţa.

Situaţia regelui deveni şi mai critică din cauza vestei că francezii nobili izgoniţi s-au aliat cu Ducele de Braunschveig şi erau pe cale de a lupta în contra patriei lor însăşi.

Puternicii republicii franceze ştiau bine ce-i aştepta dacă armatele monarhilor aliaţi vor ieşi învingătoare.

Atunci ar fi căzut toate capetele lor, regatul s-ar fi reconstituit şi o vânătoare îngrozitoare s-ar fi declanşat fără cruţare în contra puternicilor zilei.

Doi generali bravi. Kellerman şi Dumouriez fură însărcinaţi de către comitetul ordinii publice, cea mai înaltă autoritate a Franţei pe-atunci, de a porni înspre frontiere pentru a ţine piept atacurilor duşmane.

La începutul lui septembrie, anul! 791, se împrăştiase zvonul în Paris despre căderea uneia din cele mai tari fortăreţe a Franţei, Verdun, şi despre marea izbândă a străinilor.

Negreşit că această veste provocase o agitaţie teribilă. Din zori de ziuă se strânseră grupuri de curioşi pe străzile Parisului. Palizi de groază îşi şopteau oamenii că prusacii (astfel sunt numiţi în Franţa, şi până-n ziua de astăzi.

— Germanii) se aflau deja în marş grăbit cu săbii: foc şi frânghii pentru a spânzura pe toţi patrioţii. Lumea îşi şoptea că duşmanul va fi în curând în faţa porţilor Parisului. Un fanatism sălbatic se arătă prin cercurile po.

porului. Ei scoteau ţipete asurzitoare înspre autorităţi, ca să pună în mişcare toată populaţia pentru a le trimite un contra hoardelor duşmane.

Toate acestea le raportă Fouquier uimitului Pippin, care n-avea încă nicio idee despre toate aceste întâmplări. Cu o zi înainte nu se auzise nimic despre această fierbere a străzilor Parisului.

Francezul este pătimaş. t

El se lasă stăpânit de sentimente de moment. Calmul şi sângele rece care disting caracterul germanilor, sunt cu totul străine francezilor.

— Da, băiete dragă, a început deja de astăzi foarte frumos! zise Fouquier, pe când un surâs demonic îi sluţi faţa; deja azi dimineaţă, pe la orele cinci, alergau funcţionarii de stat înarmaţi pe străzi agi tind steaguri în aer. Un strigăt general se ridică în aer., La arme, cetăţeni, duşmanul se apropie! La arme, la arme!” Îţi poţi închipui! murmură Fouquier frecându-şi mâinile osoase, cum aprindea aceste strigăte spiritele. Cât ai clipi din ochi, sări întreg Parisul în picioare. Fricoşii tremurau. pentru propria lor viaţă, îşi împachetau lucrurile de valoare, îşi munceau capetele pentru a găsi un loc sigur; de ascunzătoare, îţi poţi închipui, aceasta era o ocazie pentru bravii noştri băieţi, pe care nu trebuie s-o lase să treacă fără a trage foloase. Păcat, regret foarte mult că n-ai fost şi tu la faţa locului, ţi-aş fi lăsat şi ţie o parte bună de pradă! Dar, fii fără grijă! se întrerupse el, mângâind din nou obrajii palizi şi slăbiţi ai lui Pippin. Eu te voi recompensa cu prisosinţă când voi fi găsit mai întâi comoara nestemată din castelul de Barry! Hahaba!

El râdea diabolic şi îşi frecă palmele osoase.

— Scurt şi cuprinzător, poporul curajos era decis până la capăt. S-au adus arme şi cutreieră străzile Parisue lui în cele mai asurzitoare zgomote. Şi astfel este şi acum.

— Iar acum ce se va face? exclamă ţiganul Pippin cu ochii injectaţi.

— Ce se va face? spuse Fouquier. Naivă întrebare, fiul meu! Vom întărâta discordia mereu! Ascultă, este o ocazie rară pentru a-i nimici pe toţi aceia care se numesc aristocraţi sau sunt consideraţi de noi drept aristocraţi din cauza averilor Jor imense.

Procurorul râse din nou cu poftă.

— Ţie, însă, îţi revine acum o sarcină curajoasă, fiul meu! murmură el mai departe. Ascultă! îţi vei strânge pe toţi adepţii tăi, vei cutreiera în fruntea lor străzile scoţând strigăte sălbatice şi vei căuta să aţâţi mulţimea poporului. Mai întâi vei căuta a izbuti prin popor, îi şopti el la ureche, ca ei să ceară măcelărirea tuturor aristocraţilor!

La aceste cuvinte îngrozitoare, Pippin păli.

— Măcelărirea tuturor prizonierilor!? murmură el. Dar sunt mai mult de o mie prin închisori!

Procuroul zâmbi din nou cu răutate.

— Numai o mie? Aceasta este păcat! murmură el. Aş vrea ca toţi duşmanii Franţei să aibă împreună un singur cap şi. eu să am o sabie destul de tare pentru a-l tăia dintr-o singură lovitură pe trunchi.

La aceste cuvinte ochii îi fulgerau şi o sete sălbatică de sânge se imprimă pe trăsăturile feţei sale urâcioase.

— Dar tot una! urmă el mai departe lovind cu piciorul în pământ, trebuie să ne mulţumim cu o singură mie. Ghilotina lucrează prea încet, iubitul meu. Însuşi poporul trebuie să joace rolul Călăului! O baie îngrozitoare de sânge trebuie să se ridice în aburi spre cer!! Mă înţelegi tu, curajosule? se întrerupse el cuprinzând cu privirea statura vânjoasă a lui Pippin. Odată ce va începe baia de sânge, ce ne va păsa nouă atunci, dacă vor cădea şi câţiva cetăţeni simpli? La dracu', băiete, înţelege-mă bine! Asemenea cetăţeni au uneori multe comori, bani sclipitori

şi fete frumoase, mă înţelegi?…

— Ah, ah, făcu negrul Pippin, Credeţi că, cu această ocazie…

El se opri. O bestialitate sălbatică se întipări pe trăsăturile feţei sale; Fouquier clipi din ochi.

— Faceţi ce veţi vrea, vă achit deja de pe acum de păcatele ce veţi comite!

Fouquér râse din nou. Apoi ridică în sus degetele ameninţător:

— Nu vă lăsaţi să fiţi prinşi! Mă înţelegi tu? Şi acum pleacă! Dovedeşte că ai urmat într-o şcoală bună! Trebuie să curgă sânge, îţi spun, de trei ori!! exclamă ministrul public, pe când ochii săi luciră în mod demonic.

Ţiganul Pippin dete din cap.

— Mă duc acum la comitetul ordinii publice! urmă Fouquier mai departe, mai sunt acolo vreo două inimi fricoase care fac pe milostivii şi generoşii…

— Mizerabilii! Trădătorii! strigă negrul Pippin, ar trebui să li se taie capetele şi să le pună în ţeapă!

— Se va face, se va face! şopti Fouquier, pe când scrâşni din dinţi cu timpul vor veni toate! Dar astăzi, adăugă el, marele Danton este de partea mea, el m-a chemat acolo, prin puterea înrâuririi sale se va emite ordinul. Vezi numai de aţâţă poporul că să dorească sângele arestaţilor, o astfel de ocazie favorabilă nu se arată pentru a doua oară! Şi acum aleargă cât de iute te vor duce picioarele! Fii peste tot locul şi aţâţă patimile mulţimii poporului, arată-le ce pericol ne ameninţă, şi sângele va curge şiroaie pe străzile Parisului; atunci te voi lăuda, iubitul meu, atunci nu-ţi voi mai reţine răsplata cuvenită!!

O schimbare îngrozitoare se ivi pe trăsăturile feţei lui Pippin. Deja numai pronunţarea cuvântului „sânge” părea a-l aprinde. El aprobă din cap cuvintele procurorului, apoi

părăsi camera cu grabă.

— Încă ceva, curajosul meu băiat! îl strigă Fouquier din urmă.

— Ei, ce mai este? murmură Pippin întorcându-se.

Procurorul clipi din ochi.

— Se află un deţinut în închisoarea Conciergerie… un deţinut incomod! adăugă el, mă înţelegi?

Ţiganul Pippin se gândi un moment.

— Ah, cred că e tatăl lui Lili bătrânul şi răzvrătitul armurier.

— Cât de înţelept eşti, curajosule băiat! zise ministrul public cu o prietenie de aisică, da, negreşit că pe acesta îl crezi! Aceasta ar fi periculos pentru noi, nu crezi şi tu? Este mai bine ca Un glonte de puşcă să-l ajungă încă astăzi după masă!

— Bine, bine! Voi purta de grijă, vă puteţi lăsa în nădejdea mea! murmură negrul Pipin.

Apoi se precipită afară că-n cameră. Ministrul public însă, privi în urmă-i cu o ironie demonică.

— Toate merg după voinţa mea! murmură el, o astfel de ocazie bună nu se prezintă adeseori. La asemenea întâmplare, cineva se poate debarasa” foarte lesne de toţi duşmanii personali! Şi în adevăr, nu va lipsi din partea mea ca să se înceapă o baie de sânge, o baie de sânge!!!…

El nu isprăvi fraza. Îşi lingea buzele ca un mâncăcios care este pe cale să se aşeze la o masă îmbelşugată. Apoi părăsi camera pentru a se îndrepta înspre şedinţa comitetului ordinii publice.

Capitolul 37

decizia comitetului de ordine publica

Inamicii ordinii publice erau etichetaţi acei francezi care cutezau în acele zile să se răscoale prin fapte şi cuvinte în contra puternicilor de la cârmuire.

Cititorii ştiu deja din capitolele trecute cât de

îngrozitor lucra ghilotina din Piaţa Grevei.

Dar cruzilor de la putere nu le ajungeau aceste vărsări de sânge. Din această cauză se născură în aşa numitele comitete de ordine publică nişte hotărâri care aveau să fie aduse la îndeplinire în ziua de 2 Septembrie! 791.

În capul comitetului de ordine publică al adevăratei autorităţi din Franţa întreagă stătea Danton. Cu slove de sânge este însemnat numele acestui groaznic bărbat în memoriile istoriei. Fiecare copil cunoaşte încă şi astăzi numele lui. El era capul acelor bărbaţi groaznici care deciseră să nimicească pe toţi acei care aveau altfel de idei politice.

Dar cu toate acestea Danton nu era un monstru setos de sânge. El era departe de a se asemăna cu ministrul public Fouquier, sau complicii săi, care voiau să se îmbogăţească prin sângele celor ucişi de dânşii. Nu, Danton era un bărbat luptător pentru libertate.

Inima sa sângerase sub cârmuirea absolută pe care o decretase înainte regele, predecesorul nenorocitului Ludovic al XVI-lea, peste frumoasa şi nenorocita ţară. Inima sa bătea cu căldură pentru suferinţele apăsatului şi subjugatului popor. Ca unul dintre cei mai înfocaţi vrăjmaşi ai regalismului apăruse în faţa publicului. Pe acea vreme nu credea că entuziasmul înfocat pentru drepturile poporului îl va împinge până departe.

Dar nici fulgul de zăpadă care cade pe vârful uriaşilor munţi de gheaţă, nu ştie că şi el va forma avalanşa uriaşă care se rupe din vârful munţilor şi se rostogoleşte în vale.

Fulgii se strâng rând pe rând, din ce în ce devin mai puputernici; căderea zăpezii imense în vale duce cu sine tot ce întâlneşte în cale.

Astfel i se întâmplase şi lui Danton împreună cu

tovarăşii săi. Din capul locului inima lor bătu pentru sentimente curate, de libertate, egalitate şi fraternitate. Acum, însă, îmbătaţi de succesul grabnic pe care îl avură, puşi în capul cârmuirii statului subjugat, ei îşi pierdură raţiunea şi Danton uită că dreptul cel mai înalt al puternicului este generozitatea.

Caracterul său sinistru, neînduplecat, ieşi la iveală. El voia să servească patria în modul cel mai curat, dar credea că Franţa va respira abia atunci uşurată, când cel din urmă adept al unui regat nedemn va fi şters de pe faţa pământului. Din această cauză se născuse în el îngrozitoarea poftă de a ucide, fără a fi judecaţi, pe toţi arestaţii care umpleau închisorile Parisului şi care erau cunoscuţi ca adepţi ai regelui. I se părea că ghilotina lucrează prea încet; trebuia să înceapă o baie generală de sânge. În scopul acesta, Danton întrunise, în dimineaţa zilei memorabile de 2 septembrie! 791, pe membrii Comitetului de ordine publică în Tribunalul Parisului.

Acest tribunal se afla destul de departe de închisoarea numită Conciergerie. Era o zidire veche, sinistră, care ocupa o parte din Piaţa Grevei.

Câte suspine nu se pierdură în aceste ziduri înnegrite de vreme; câţi nenorociţi, înainte de a-şi da obştescul sfârşit, nu fură duşi niciodată în această casă a statului, pentru a depune acolo ultima mărturisire (pe care n-au putut-o pronunţa nici chiar sub eele-mai îngrozitoare chinuri ale torturii).

*

* * *

Într-o cameră cu perdelele trase, şedeau membrii comitetului de ordine publică. Fouquier se afla şi el între dânşii. x

Tot aici mai era şi un tânăr slab, cu faţa palidă, lipsită de orice frumuseţe. El se chema Maximilian Robespierre.

Alături de dânsul şedea un bărbat cu expresia îndobitocită, cu o faţă roşie, părul capului aspru şi nasul turtit. Marat se numea acest monstru cu chip de om.

Atât numele lui Robespierre, cât şi al lui Marat se pot găsi în cărţile istoriei lumii. De asemenea, şi noi vom face cunoştinţă mai de aproape, în cură ui povestirii noastre, cu aceste personaje.

Toţi asistenţii purtau nite berete roşii, de o formă ciudată. Era aşa numita beretă iacobină.

Iacobinii, însă, erau recrutaţi dintre setoşii de sânge ai puternicilor nenorocitei Franţe. Din conducătorii lor se formase comitetul de ordine publică.

Toţi asistenţii ascultau tăcuţi explicaţiile unui bărbat de statură uriaşă, cu capul mare, cu trăsăturile feţei urâcioase şi cu gâtul ca de bou. El vorbea cu glas tunător către cei întruniţi. Era Danton.

Toţi tremurau în faţa acestui puternic bărbat.

— Viaţa oamenilor nu trebuie să joace un rol!, strigă Danton către tovarăşii săi. Suntem servitorii libertăţii, vom înlătura din cale tot ce-i poate fi periculos! Numai prin uciderea a sute şi mii de adepţi ai ordinii vechi se poate naşte o vreme mai bună! Lăsaţi dracului povestea care zice că nu trebuie să vărsăm sângele cetăţenilor nevinovaţi! Trebuie să jertfim sângele câtorva, pentru a-i face fericiţi pe nenumăratele milioane de oameni, care locuiesc în frumoasa noastră Franţă!

— Fericiţi şi liberi! repetară toţi asistenţii

Ei îşi avântară în aer baretele roşii.

— Înainte, dar cetăţenilor! exclamă Danton, pe când îşi scutura cu energie coama uriaşă a capului său, nicio cruţare pentru aristocraţi! Ca bubuitul unui tun, astfel trebuie să înceapă vărsările de sânge prin toate locurile în Paris! Pe tine cetăţene Robespierre, te însărcinez, să pătrunzi cu un batalion de soldaţi în închisoarea Laforee

Tânărul bărbat se ridică.

Nu era tocmai prietenoasă privirea, pe care o aruncă asupra lui Danton.

Robespierre şi Danton, erau de pe acum adversari. Dar, Robespierre, se înclină sub stăpânirea lui Danton, presimţind că nu era departe momentul în care va triumfa asupra rivalului său.

— Cetăţene Sergent!, se adresă Danton, unui al doilea. Tu vei porni cu un număr de soldaţi în închisoarea mănăstirească! Tu cetăţene Paris, vei ucide pe aristocraţii din închisoarea Chatelaine! Tu, cetăţene Marat, se adresă Danton către bărbatul cu expresia sălbatică, ai glorioasa însărcinare, de a face ordine în închisoarea Conciergerie! Vei lua cu tine două batalioane de soldaţi, şi vei porunci să se aducă tunuri în faţa închisorii. Cine va cuteza a ţi se opune, pe acela îl veţi culca la pământ fără milă!! M-ai înţeles!!?

Ochii lui Marat avură o strălucire setoasă de sânge.

— Blestem tiranilor şi moarte aristocraţilor, exclamă Marat. Nu mă voi linişti, până ce nu-i voi fi curăţat de pe pământ cu desăvârşire!

— Atunci!, închfeie Danton, să meargă fiecare la postul său! Fix la orele două, după amiază, o salvă de tunuri va vesti începerea măcelului! Totodată, vor bate, toate clopotele bisericilor din Paris! La lucru fraţilor! Gândiţi-vă că trebuie să stabilim libertatea în ţară, cel mai sfânt drept al omenirii!

— Moarte tiranilor!, strigară în cor toţi membri comitetului de ordine publică.

Ei îşi avântară din nou baretele roşii. Apoi se risipi fiecare la postul său.

Parisul clocotea, lucruri monstruoase se petreceau. În toate părţile oraşului, mai ales unde se ridicau închisorile cu zidurile lor sinistre, se vedeau

trupnumeroase de soldaţi. Apoi, pe la orele două după amiază, începli să răsune bubuitul lugubru al tunurilor, peste tot Parisul., Clopotele bisericilor ţineau un ison jalnic. Un singur strigăt groaznic şi înăbuşit, se auzi în tot oraşul. Denaturata sectă a plebei, scoase acel strigăt. Cerul se întunecă, soarele dispăru în dosul unor nori negri. Se părea, că soarele nu vrea să fie martor al îngrozitoarelor crime. Ţipând şi strigând, hoarda soldaţilor pătrunse cu baionetele ridicate în închisori. Se începu o îngrozitoare baie de sânge.

Prin strada Palatului se afla o grămadă mare de oameni, în capul ei era ţiganul Pippin. În mână ducea un stindard, roşu. Beat de setea sângelui, el avânta steagul şi cânta un cântec urât, împotriva nenorocitei regine.

Asupra Mariei Antoinetta se îndreptase toată furia şi ura poporului. O crtedeau capabilă de orice fapte ruşinoase şi. O acuzau că era în bună înţelegere cu inamicii poporului. Poporul, cânta ca nebun şi în amestecul cântecului, pătrundea jalnicul sunet al clopotelor şi detunăturile tunurilor. Se părea că a sosit sfârşitul lumii. La capătul străzii Palatului, se ridicau zidurile sinistre ale închisorii Conciergerie.

La vederea acestei zidiri, cântecul sălbaticei mulţimi încetă. Toţi bărbaţii, tineri şi bătrâni”, începură a striga şi a arăta spre închisoare.

— Înainte! înainte!, strigă Marat. El mergea în capul convoiului, alături de ţiganul Pippin.

Ochii lui Marat arătau setea de sânge. El arătă cu mâna întinsă, trăsurile închisorii, care se vedeau în cealaltă parte a străzii. Vreo şaptezeci de preoţi arestaţi, erau duşi de soldaţi, la închisoarea Conciergerie.

Soarta nenorociţilor, avea să se împlinească mai devreme. Abia observase ţiganul Pippin. Îmbrăcămintea preoţilor, că şi scoase un strigăt sălbatic, smucind

vecinului său o armă din mână. Apoi alergă ca nebun spre trăsuri şi îşi vârî arma în cea dintâi dintre ele. El nimerise cu arma pe un preot bătrân. Bătrânul căzu jos, sângerând, iar păru-i alb ca neaua flutură în vânt.

Fapta ţiganului Pippin, era semnalul de alarmă pentru o vărsare de sânge nemaivăzută.

— Stăpâne î, iartă-i!, căci nu ştiu ce fac!, murmură bătrânul preot murind.

În aceeaşi clipă, trăsurile, cinci la număr, fură înconjurate din toate părţile. Cu o lăcomie fanatică se aruncă gloata denaturată asupra nefericiţilor preoţi. Strigăte de moarte răsunară, amestecându-se cu ţipetele şi urletele mizerabililor, care se îmbătau de sângele semenilor lor. În interval de câteva minute se întâmplase ceva îngrozitor. Şeaptezeci de cadavre, erau întinse pe pavajul străzii.

Mulţimea sălbatică, alergă spre închisoarea Conciergerie şi bătu în porţile zidirii sinistre care se deschiseră. Numai de formă, ceru vacmaistrului să vadă legitimaţiile mult mii poporului. Marat se apropie de ofiţer cu ochii fulgerători.

— Dă-te la o parte, mizerabile!, îi strigă el; în această casă eu sunt stăpân şi numai ordinele mele sunt valabile! Mă cunoşti tu pe mine?

Ofiţerul salută.

— Sunteţi cetăţeanul Marat, ajutorul ministrului nostry de justiţie, Danton.

— Ei bine! strigă Marat, acesta sunt.

Apoi se întoarse spre mulţime.

— Săriţi, pe ei, voi fraţilor! exclamă el. Să facem o revizie prin această închisoare! Moarte aristocraţilor!

— Moarte aristocraţilor! se auzi răsunând prin rândurile mulţimii.

Întocmai ca un roi de albine, astfel pătrunseră cu

toţii în închisoare.

Nu trecu mult, şi zidurile acestei închisori sinistre, răsunară de ţipete înăbuşite de durere. Nici femeia gingaşă nu fu cruţată, şi nici bătrânii încărunţiţi de vreme, nu fură cruţaţi de armele ucigătoare.

Temnicerii alergau înaintea ucigaşilor. Ei arătau, cu o groaznică sete de sânge, aristocraţii care se aflau printre prizonieri. Toţi, fără excepţie, căzură jertfă, armelor cetăţenilor.

Aici, nu le ajuta nicio rugăciune. Era un spectacol fioros. Întocmai unor fiare gonite alergau prizonierii înspăimântaţi prin coridoarele întunecoase ale închisorii urmăriţi de câinii setoşi de sânge. Gemând şi horcăind, se tăvăleau nenorociţii în sângele lor, în timp ce răsuna, râsul ironic al lui Marat.

Acest om era în elementul său. Ucideţi! ucideţi fără milă! strigă el, cu vocea-i îngrozitoare.

Ochii, i se roteau sălbatici în orbile. Părul capului, părea a-l fi muiat în sânge, cu mâna-i proprie, luă parte la măcel.

Ţiganul Pippin, nu rămase alături de dânsul. El îşi aduse aminte de însărcinarea pe care i-o dăduse Fouquier. Setos de crime, alerga prin săli, dornic de a găsi pe armurierul Miranda.

— Hei, cetăţene! zise el cu furie, unui supraveghetor. Nu ştii tu, unde se află bătrânul, socrul Călăului Sanson?…

El nimerise tocmai bine.

— Negreşit că ştiu, cetăţene Pippin! zise supraveghetorul arestaţilor. Acesta este bine închis, el are o cuşcă separată! Nu cumva îl vrei şi pe el…? El făcu semnul tăierii gâtului. Să nu faci această, căci ai putea da de dracu’. Ştii prea bine că Sanson nu glumeşte.

Pippin murmură ceva neînţeles.

Apoi porni în direcţia arătată. El nu băgă de seamă,

că un tânăr palid, se desfăcu din gloata poporului. Acesta îl urmă.

Noi cunoaştem pe acest părtaş al îngrozitoarelor crime. Este calfa curajosului armurier Miranda. Vom vedea imediat, ce-l făcuse pe calfă, să se asocieze cu negrul Pippin.

Ţiganul Pippin, alergă prin cordoarele sinistre ale „Închisorii. El nu băgă în seamă strigătele şi gemetele care răsunau. Zguduia uşile celulelor pe care le găsea de obicei goale. Ici, colo, dădea peste cadavre sângerânde. Cetăţenii, veniseră, deja, înaintea lui. pentru a săvârşi faptele sângeroase şi îngrozitoare. În cele din urmă norocul îl favorizã.

Pippin smuci uşa unei celule. Privirea îi căzu asupra funui spaţiu sinistru.

se în mijlocul celulei strâmte, stătea dreaptă şi mândră statura puternică a unui bărbat bătrân. Acesta, nu era altul, decât armurierul Miranda. O singură privire, ajunse lui Pippin, pentru a-şi recunoaşte jertfa. Un strigăt asurzitor scăpă de pe buzele sale.

— Ah, aici se află amicul aristocraţilor! exclamă el, c’ avântând în aer un stilet ascuţit. Aşteaptă mizerabile, acum f a sosit ultimul tău moment!»

Armurierul nu ştia nimic, despre măcelul îngrozitor, care se petrecea în închisoare. El nuzise ţipete şi gemete de moarte: sunetul tuturor clopotelor din Paris, ajunsese de asemenea la urechile sale, precum şi bubuitul tunurilor, dar nu-şi putu închipui, că cetăţenii se răsculaseră unul contra altuia. Acum, când îl văzu năvălind pe palidul şi istovitul Pippin, bătrânul se înfurie la culme.

— Ce vrei de la mine?!, îi strigă el, mizerabil ce eşti!

— Mizerabil eşti tu!! strigă Pippin, crezi că mai e vreme acum de schimbat cuvinte deşarte? Du-te în cealaltă lume, prieten al aristocraţilor şi duşman al poporului!!!

Cu aceste cuvinte, el sări cu uşurinţa unei pisici, asupra armurierului. Acesta, nu se aştepta la un asemenea atac. Fără voie căzu în genunchi. În acelaşi moment, ţiganul Pippin, îl apucă de gât. cu elasticitatea unei pantere. Mâna dreaptă cu revolverul o ridică în sus, încă o secundă şi o inimă credincioasă de tată putea să înceteze de a mai bate.

Dar în aceeaşi clipă, apăru şi vechea calfă a armurierului. Dintr-o singură privire, recunoscu tot pericolul situaţiei. El se aruncă cu furie asupra negrului Pippin, îl apucă cu voinicie de ceafă şi-l trânti departe de victima sa. Cuţitul îi scăpă cu zgomot din mâini, iar el căzu, scoţând un ţipăt de groază. Îl măsură pe calfă cu privirea crudă, cu părul vâlvoi.

— Câine!, câine! strigă el, de câteva ori. Îndrăzneşti să mă opreşti pe mine, executorul voinţei poporului, de a-mi îndeplini mişunea? Tu!

— Tu!...

El voia să-şi ridice cuţitul, dar se dădu înapoi cu laşitate. El observase mâna înarmată cu pistol, a calfei.

— Cocoşul e ridicat, fitilul e aprins! zise calfa. Ia seama, bestie neagră şi laşă vezi că te trântesc la pământ cu un glonte!

Pippin se cutremură. Primejdia de moarte în care se afla, îl făcu să piardă ultima scânteie de curaj ce o mai avea. Nici nu se mai gândea să omoare pe armurierul Miranda. Toate gândurile sale, erau concentrate, numai asupra dorinţei de a putea scăpa din mâna calfei.

El se furişă ca o pisică spre uşă, şi fugi apoi ca o fiară sălbatică.

Armurierul Miranda, îşi venise în fire din prima lui spa înă, uitându-se mirat, la vechea sa calfă.

— Tu eşti? murmură el apoi, în timp ce o groază adâncă se oglindi pe faţa sa. Mizerabile trădător, care m-ai

adus la aşa nenorocire şi suferinţă, mai îndrăzneşti să te apropii de mine?

Calfa plecă ochii la pământ ruşinat.

— Stăpâne, nu e acum timpul să-ţi explic totul, urmă el, trebuie să fugi cât se poate de iute de aci! Viaţa dumitale, e groaznic ameninţată!

— Dar ce se petrece aici? zise bătrânul armurier, făcând un pas înapoi, şi cum ai pătruns tu în închisoare?

Calfa povesti armurierului în grabă, tot ce se întâmplase. Miranda se cutremură de groază.

— O, popor rătăcit şi orbit!, strigă el cu voce dureroasă, cât de amar vei răscumpăra cu propriul tău trup, nebunia şi uşurinţa ta!

Armurierul îşi acoperi faţa cu ambele mâini, lacrimi amare îi căzură pe obrajii veştejiţi şi palizi. El era un cetăţean ideal al patriei sale-şi se ruşină de setea de sânge a concetăţenilor săi.

— O, Franţă orbită şi nenorocită!, strigă el de multe ori. Calfa se apx-opie de el, apucându-l de braţ.

— Stăpâne, stăpâne! Vino-ţi în fire!, murmură el. nu e aici locul de a deplânge soarta patriei! Ascultă acele groaznice strigăte de moarte! În fiecare clipă, se poate întoarce acel mizerabil, şi atunci, s-a sfârşit cu dumneata! Nu te pot scăpa şi a doua oară! Şi totuşi, totuşi, cât n-aş da ca să te pot scăpa! Vreau să-ţi dovedesc că nu sunt aşa de rău, cât crezi!

— Nu, nu! exclamă bătrânul armurier, nu eşti rău. că de ai fi fost, ai fi lăsat capul stăpânului tău în prada morţii! Nu pot înţelege, urmă el gânditor, ce te-a împins să mă trădezi şi să mă învinovăţeşti pe nedrept! Căci tu eşti acela care m-a dat pe mâna republicanilor!

Vechea calfă, căzu în genunchi mustrat de conştiinţă, înaintea stăpânului său.

— Da, da, eu am fost acela! spuse el cu voce pe

jumătate stinsă, am fost un mizerabil! Dar stăpâne, dacă ai şti cât de amar m-am căit! Cerul mi-e martor. O patimă oarbă mă împinse la pasul acesta! Iubesc pe faţa dumitale. ea m-a respins!

Armurierul se uită la el surprins.

— Ah, Ah!, urmă el, acuma pricep totul! Prostule ce eşti! De ai fi cerut mâna ei, cât am fi fost de fericiţi! Tu erai un lucrător bun în felul tău, şi ai fi putut face fericită pe fiica mea. Ea n-ar mai fi căzut în braţele unui!…

El se întrerupse. Aproape ar fi pronunţat o vorbă aspră la adresa viitorului său ginere. Dar îşi dădu seama la timp; căci totuşi, îi datora multă recunoştinţă lui Enric Sanson.

— O. stăpâne, vorbele dumitale, mă fac şi mai nenorocit! răspunse calfa. Nenorocit am fost, eu că n-am putut aştepta încă un moment, pentru a nu da frâu liber oarbei mele patimi! Dar era prea mare răzbunarea pe care o plănuisem împotriva fetei dumitale! De aceea am greşit şi te-am trădat, prin minciună, da, opera mea, te-a adus aici unde te afli! O ce mizerabil sunt. Nici Dumnezeu din cer nu mă va putea ierta!

Un urlet şi zgomot surd îl întrerupse. El tresări speriat. Apărură, patru sau cinci tovarăşi, cu bareta Iacobinilor pe cap, împreună cu Pippin. Acum, în mijlocul fraţilor săi de cruzime, Pippin nu mai avea teamă.

— Fugi. stăpâne. fugi înainte de a te surprinde! strigă calfa, toate uşile şi coridoarele sunt larg deschise! Poţi părăsi cu siguranţă şi fără frică acest loc sinistru!

El nu mai era în stare să-l urmeze. Unul dintre nelegiuiţi. Îl străpunse cu o sabie ascuţită. Calfa scoase un ţipăt sfâşietor. şi se porni o luptă între el şi duşmanii săi. El trase două focuri de armă. Doi dintre groaznicii călăi se rostogoliră urlând pe jos. Ambele împuşcături împrăştiară un fum des în celula strâmtă; era o ceaţă întunecoasă.

Încât nu se distingeau nici duşmanii, nici prietenii. Pippin şi ceilalţi doi se aruncară asupra bietei calfe.

— O, stăpâne, stăpâne. fugi!! strigă nenorocitul încă odată. Cu moartea, ispăşesc acum, greşeala pe care am făcut-o faţă de dumneata! Mergi cu bine şi sărută pe Lili din parte-mi! Spune-i să mă ierte, şi mai spune-i. că mă gândesc şi mă voi gândi la ea până în ultimul moment!

Acestea erau ultimele cuvinte, pe care le mai putut scoate nenorocitul.

În acelaşi moment, se aruncară toţi trei asupra lui, ca să-l sugrume! 1 sfâşiară de viu. Aşa de înverşunaţi erau călăiijn furia lor, încât n-au putut observa cum se furişase bătrânul armurier din celula sa.

De abia. după ce căzu cadavrul la pământ într-un lac de sânge. negrul Pippin observă că dispăruse armurierul.

Un strigăt de mânie ieşi de pe buzele sale.

— Drace afurisit! strigă el, am fost beţi oare, unde dracu' a plecat/meritul de armurier?

— Bine, dar aveam şi noi destul de luptat! urlă unul dintre ei, smintitul ăsta, şi împinse eu dispreţ cadavrul calfei, ăsta avea putere de uriaş, se pusese cu trei, al dracului!

— Da, Colin şi Lupin. au trebuit să cadă jertfă lui! zise celălalt, uite-i cum zac întinşi! Niciunul din ei nu mai mişcă!

— Ah, ce are a face! îi întrerupse pippin, aş vrea să vă văd pe toţi ţepeni, întinşi, şi pe armurier lângă voi!

— Foarte bine. foarte bine!, mormăi unul.

— Foarte mulţumim, Pippin, pentru bună dumitale părere! râse celălalt.

— Ei, ce e de făcut! urmă iar negrul Pippin.

— Acum să lăsăm la o parte gluma!, ziseră amândoi.

— Proştilor ce sunteţi! răspunse Pippin veninos, atât vă pot spune, armurierul trebuie să n-o cadă numaidecât în

mâini, fie ce-o fi!

— Degeaba, dar să încercăm! răspunseră amândoi într-un glas.

Şi părăsiră toţi sala fără să arunce măcar o singură privire asupra cadavrului întins la pământ. Dar osteneala lor de a prinde pe armurier, era zadarnică, cu toate că nu ora aşa de uşor să treci prin gangurile pline de oameni ale închisorii. Din toate părţile se auzeau împuşcături şi strigăte disperate de moarte, căci mulţimea era setoasă de sânge, omorând pe toţi aristocraţii, care le cădeau în mâini.

Pippin era, însă, foarte îngrijorat de propria sa viaţă. Un astfel de glonte, l-ar fi putut străpunge lesne, răpindu-i viaţa pentru totdeauna. El se gândea însă, că viaţa lui e de o valoare mare pentru mântuirea poporului francez, şi începu să caute cu cea mai mare grabă pe bătrânul armurier.

Alergând prin toate gangurile împreună cu tovarăşii săi, negrul Pippin, începu să strige şi să urle, oprind pe toţi trecătorii.

— Unde e armurierul Miranda? N-aţi văzut un om bătrân cu barbă albă?

Negrul Pippin, urla de furie. Toate cercetările sale erau zadarnice.

Bătrânul Miranda, se târâse cu greu afară din închisoare. Din fericire, el o luă la stânga.

Nici nu ştia unde să se ducă. În casa lui, desigur că nu se putea, căci l-ar fi prins îndată. Deodată îi veni gnidul să fugă în casa Călăului. Fireşte că acolo era în siguranţă. Şi apoi, tot de la Enric Sanson putea obţine cele mai sigure informaţii despre fiica lui. Lili.

Armurierul, nici nu visa ce nenorocire mare czse pe capul Călăului, care era legat şi încătuşat în celula misterioasă a castelului de Barry. Bătrânul, apucă cât mai

degrabă, spre casa Călăului din Paris

Capitolul 38 cei doi „ţigani”.

Prinţesa o conduse pe Lili în odaia roşie şi misterioasă a castelului de Barry. Cât de dornică era tânăra fată, să vadă pe mult iubitul ei.

Nu, nu era încă hotărât în stele ca să se întâlnească şi să se îmbrăţişeze aşa de curând cele două inimi care se iubeau atât, ele aveau încă, mult şi amar de suferit. Şi Lili, nici nu visa la toate astea.

Se întinse pe pat, aşteptând fericită venirea iubitului ei. Ea nu ştia că Enric Sanson era în odaia cu oglindă a misterioasei săli din castelul de Barry.

Trecură minute lungi. Enric Sanson nu mai venea. Ea aştepta ascultând. Aceeaşi tăcere mormântală. Nu se auzeau decât bătăile inimii sale.

„Ce proastă sunt, zise ea, apoi desigur că Adelon îmi va aduce pe mult iubitul meu.

Cititorul îşi va aminti că Lili, tot nu era lămurită asupra identităţii prinţesei. Ea nu ştia că Adelon este, de fapt, rivala ei.

Aşteptarea, neliniştea şi oboseala o cufundară într-un somn uşor…

Aşa trecu mult timp. Când se auzi un zgomot, ea tresări din somn.

I se păru, că Enric, intrase la ea prin uşa misterioasă. Şi într-adevăr observă că se deschise uşa. Dar se înşelă amar. Adella veni singură, fără Enric. Un strigăt uşor îi scăpă din gură când se uită la faţa Adellei.

— Dumnezeule! îngână ea.

Lili nu ştia, că prinţesei îi era uşor, să dea feţei sale o expresie sinistră.

Tânăra fată înaintă cu paşi şovăitori spre prinţesă.

— Dumnezeule!, desigur că s-a întâmplat o nenorocire!; de ce nu-mi aduci pe iubitul meu Enric

Sanson?

— Linişteşte-te, ai curaj, răspunse Adella cu o voce prietenoasă.

— Dar ce s-a întâmplat? doar adineauri am auzit vocea lui Sanson! Şi-acum! Acum?

— Nu-ţi fie frică, nu i se întâmplă nimic! răspunse Adella; n-am putut să-l aduc, pentru că e ameninţat de un pericol.

— E ameninţat de un pericol? exclamă tânăra speriată Dumnezeule! te rog, nu-mi ascunde nimic; spune-mi ce i s-a întâmplat, nu mă/lăsa pradă neliniştii chinuitoare!

— Fii fără grijă, zise Adella plecându-se şi sărutând fruntea tinerei fete; îţi voi spune, desigur, tot adevărul, fii fără grijă. Nu ţi-a spus mirele tău ce primejdie l-a pândit în castelul acesta?

Lili dădu din cap:

— Nu. Când ar fi putut să-mi spună, dacă ultima noastră întâlnire a fost la picioarele eşafodului?!

— Ah, uitasem! uitasem că de atunci nu l-ai mai văzut…

Prinţesa o îndemnă cu blândeţe pe Lili să treacă în pat.

— Ascultă, urmă Adella, aici în castel există o societate criminală.

— Îngrozitor! zise Lili. Şi Enric se teme de ei?!…

Adella dădu din cap, cufundată în gânduri.

— Ai dreptate! în calitatea sa de Călău al Parisului nu se poate aştepta la nimic bun din partea acestor mizerabili!

— Mă sperie vorbele tale; aşadar, puternicii zilei se ajdună aici, în palat? I

— Numai o parte din şefii republicani. Ne-ar lua prea multă vreme dacă aş vrea să-ţi spun totul. Din câte ştiu, e

o simplă adunătură de escrocă şi bandiţi. Se vede că, din întâmplare au descoperit unicul gang secret. Desigur, ei nici nu bănuiesc ce secret mare mai ascunde castelul acesta… Domnii" aceştia vor cu tot dinadinsul să obţină toate avantajele; probabil că mirele tău s-a strecurat în gangurile misterioase ale castelului pentru a descoperi toate planurile şi fărădelegile lor.

— Formidabil! Când a vizitat el toate astea?

— Asta trebuie să fi avut loc la câteva ore după întâlnirea voastră în parcul municipal!

Adelon o puse la curent cu cele întâmplate. În gangurile subterane ale palatului mai trăiau vreo trei servitori de-ai lui. Fireşte că Adella nu s-a simţit obligată să-i spună ceva lui Lili despre acest amănunt, iar la auzul acestei povestiri, Lili dădu dintr-o spaimă în alta.

Nici prin gând nu-i trecea sărmanei fete că-n acest timp Enric căzuse pradă aceleiaşi soarte, ingrate; cu atât mai puţin bănuia că se afla la numai câţiva paşi distanţă de locul unde Sanson zăcea legat şi întemniţat.

Prinţesa, însă. ştia toate astea; şi totuşi avea tăria de a-i vorbit cu ipocrită amabilitate lui Lili.

— S-o fi aflând acum, în Templul Oglinzii, continuă Adelon; şi de aici are posibilitatea să urmărească toate mişcările duşmanilor. Pe urmă însă. va fugi pentru a nu se mai întoarce niciodată. Vezi bine. dar, că nu poţi rămâne niciun moment între aceste ziduri blestemate)…

Lili îngălbeni;

— Adelon?! Să nu-l revăd acum şi aici pe scumpul meu Enric?! Tu singur mi-ai spus că trebuie să ne oprim puţin aici!

În momentul acesta, palatul nu-i mai părea sigur Adellei şi trebuia ca Lili să plece numaidecât împreună cu dânsa.

Deodată se ridică în picioare şi începu să măsoare

odaia în lung şi în lat cu paşi repezi, zicându-şi că dacă ar fi vrut să-şi realizeze planul stabilit, ar fi isprăvit repede cu Lili... Dar Adella de Barry nu putea fi o criminală de profesie.

Era o femeie frământată de patimi, care asculta numai de glasul inimii sale. Deşi Lili era preferata lui Enric, totuşi Adella nu putea să-şi urască rivală. Nu, pentru nimic în lume. Adella n-ar fu putut s-o omoare pe biata Lili care.se încrezuse într-însa cu atâta nemărginită inocenţă.

Pe de altă parte, însă. prinţesa era tot atât de setoasă de răzbunare şi nemiloasă, pe cât simţea o adâncă compătimire pentru nenorocita Lili. Cu niciun preţ n-ar fi înlesnit întâlnirea lui Enric cu Lili; prin urmare, totul „depindea de exploatarea naivităţii lui Lili...

Adella dădu din cap.

— Vreau să-ţi spun numai atât: nu mai putem zăbovi mult aici!

— Să plecăm, aşadar, fără a-l vedea pe Enric, care-i şi el aici?!

Nicio grimasă a Adellei nu trădă faptul că ştia foarte bine ce pacoste a căzut pe capul lui Enric.

— Dar ce are a face?! Enric al tău să află în sala secretă în care-i instalai templul: m-a însărcinat să-ţi spun să-mi asculţi orbeşte toate spusele şi hotărârile.

— Aşa a zis el? întrebă Lili. Desigur că mă voi supune spuselor laie; cu atât mai mult cu cât îţi datorez recunoştinţă: şi sunt convinsă că îmi vrei binele.

— Ei bine, atunci hai să fugim imediat.

— Să fugim? întrebă Lili. cuprinsă de o frică nedefinită. Dar n-ai spus tu. oare. că în castelul acesta se află banda aceea îngrozitoare?! E posibil să fim prinse când vom pune piciorul afară!

— Cât despre asta, fii fără grijă! Ne vom travesti atât

de bine. Încât nimeni nu ne va putea recunoaşte, şi vom putea pleca în voia noastră, fără a fi deranjate de nimeni şi nimic!

Ea se gândi un moment apoi o strânse în braţe pe Lili

— În castelul acesta se află o odaie secretă de toaletă, care seamănă cu un dulap: acolo ne vom schimba îmbrăcămintea. Tu te vei travesti într-o ţigăncuşă mică. iar eu într-un dănciuc tinerel. Cam la o poştă de aici se află o mică locuinţă ruinată, care cuprinde nişte odăi tainice; nu-i băgată în seamă de nimeni. Acolo ne vom putea adăposti perfect, până ce Enric va veni să ne ia.

— Aşadar, Enric ştie că plecăm într-acolo?

— Desigur, el ştie totul. Acum. Însă. hai să ne îmbrăcăm; nu trebuie să pierdem nicio clipă!

Adella era de o veselie debordantă; izbuti să o însenineze şi pe Lili. Şi în foarte puţine minute, cele două femei erau travestite aşa cum hotărâse Adella.

Văzându-le, ai fi jurat că Lili e cea mai veritabilă ţigăncuşă. iar Adella, un dănciuc ştrengar care toată ziua bate drumurile.

Îndată ieşiră printr-o uşă secretă şi pătrunseră într-un fiatig.

— Unde suntem? întrebă Lili cu oarecare teamă.

Observă abia acum că Adelon avea în mână o lanternă.

— Ars ieşit deja din castel, dragă Lili; şi acum fă-ţi curaj, scumpa mea. căci avem un drum lung de făcut. Drumul acesta este, însă, cel mai drept şi ne duce tocmai în pădure.

Drumul a fost foarte obositor; în câteva rânduri, Lili se opri. trăgând cu urechea; i se părea că aude şipotul unor pârâuri care se prăvelesc în abis – lucru pe care Adella îl confirmă.

— Nu te uita în dreapta, nu poţi vedea nimic. E aşa

cum ai spus o prăpastie foarte adâncă. Urmează-mă şi vom ajunge la capăt.

Lili o ascultă şi respiră adânc. cu multă mulţumire sufletească, când ajunseră la ţintă.

Se aflau acum în trunchiul scobit al unui stejar milenar în care puteau încăpea peste optzeci de persoane.

Prinţesa scoase cu multă prudenţă o bucată din scoarţa copacului şi se uită cu atenţie. Dar în pădure domnea o linişte mormântală, nimic nu se mişca în jurul lor. Atunci ieşiră amândouă cu mare băgare de seamă din trunchi şi Adella închise intrarea.

Afară era o zi de toamnă minunat de frumoasă; soarele cald şi luminos aurea totul cu razele sale binefăcătoare – şi un simţ de adâncă mulţumire cuprinse sufletul tinerei fete. Acum. abia în mijlocul acestei naturi frumoase şi vesele, începu să simtă că e într-adevăr ferită de primejdie. Căzu în genunchi şi trimise o fierbinte rugăciune către cer.

Prinţesa, însă n-o lăsă să se roage mult şi o zori să plece, păşind mai departe prin pădure.

…Dacă ar fi ştiut biata fată că este înşelată, că părăsind castelul şi-a lăsat acolo fericirea vieţii sale!…

În sfârşit. după vreo două ore, ieşiră din pădure după ce, în tot timpul acesta, se feriră să se apropie de şosea unde se auzeau voci omeneşti, tropot de cai şi lovituri de bici.

O căsuţă mică se vedea la o oarecare depărtare. Fără a fi zărite de nimeni, se îndreptară într-acolo; şi ajungând la căsuţa care se afla pe colină, intrară printr-o portiţă.

Prinţesa avusese dreptate: Comitetul Revoluţionar al Parisului a uitat că şi vila aceasta aparţine ducelui de Barry. De jur-Împrejur domnea o linişte absolută. Căsuţa părea părăsită, iar încăperile dinăuntru erau parcă meni le să adăpostească numai fantome.

Nu mică fu însă mirarea lui Lili când o văzu pe Adella intrând, printr-o uşă secretă, într-un spaţiu îngust.

Aici luară imediat un mic dejun copios, care le prinse bine amândurora. Pe urmă însă Lili fu cuprinsă de un somn copleşitor căci marşul cel lung, de la castel încoace, prin pădure, o obosise rău. Prinţesa observă aceasta.

— Vino şi culcă-te puţin aici, spuse ea, şi deschise o a doua uşă secretă, mascată de tapet.

În odaie era instalat un pat foarte comod, pe ale cărui perne moi, de puf, se aşternuse praful, semn că demult nu mai fusese nimeni pe aici…

— Culcă-te şi dormi fără grijă! zise Adella, căci eu stau şi păzesc în odaia de alături!

— Ah. Adelon. eşti atât de bun cu mine, încât nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc!

— Lasă asta, o să vină timpul când îmi vei putea arăta toată recunoştinţa ta.

Şi zicând acestea. Adella ieşi închizând uşa. Ca prin farmec faţa ei îşi schimbă imediat expresia: „E cam târziu. Îşi zise ea. Soarele apune, trebuie să mă întorc la castel!”

Un moment rămase nehotărâtă, şi-şi întoarse privirile spre odaia tainică.

— Visează, visează! nu pot înţelege cum de s-a putut Enric Sanson amoreza, bărbat mândru şi inteligent, de păpuşa asta prostuţă. Acum, nu ştiu ce să fac. Nu. nu vreau să-l las pe Enric în mâinile acelor bestii! Dar… pentru cine să-l eliberez?! Nu cumva pentru ca să se repeadă iar în braţele acestei fete fără cap? Nu, Adella de Barry nu-i deprinsă să fie refuzată şi respinsă de bărbaţii pe care-i adoră! Vreau să-l ştiu liber, dar numai pentru mine! Iată, în acest moment, jur pe tot ce am mai sfânt, că niciodată aceşti doi oameni, Enric şi Lili, nu se vor reîntâlni! îi voi arăta lui Enric câtă deosebire este între mine şi Lili.

Mai stătu un moment nehotărâtă. Pe urmă îşi adună toată energia, ieşi, luă cheia cu ea şi se depărtă în grabă…

Capitolul 39 CÂLAII PACTULUI DE SÂNGE

— Noaptea se lăsă asupra Parisului, acoperindu-l cu întunericul ei misterios, Ceaţa deasă se aşternu peste tot. Părea că sângele executaţilor se ridică în aburi către cer.

Numai în apropierea temniţelor era oarecare mişcare. Se puteau vedea mai multe căruţe în care se încărcau cadavrele executaţilor – transportându-i la cimitir, unde se îngropau câte douăzeci, treizeci într-o singură groapă plină cu var. Vărul distrugea tot ce mai rămânea din bieţii oameni, nimiciţi de o justiţie nelegiuită şi infamă.

Negrul Pippin, şi-a dat zadarnic toată osteneală pentru a pune iar mâna pe victima care i-a scăpat din ghiare. Armurierul a dispărut cu totul, şi toate cercetările sale. n-avură niciun rezultat.

Pippin. care turba de furie, a trebuit să se întoarcă la tribunal.

Aici se întâlni cu Fouquier, care era epuizat în urma muncii infame de peste zi. Hainele sale erau pline de praf şi de sânge. Numai ochii continuau să fulgere ca de obicei.

— Ei bine?, întrebă el răstit pe Pippin, îndată ce acesta pusese piciorul pe prag.

Pippin făcu un gest care arăta că victima i-a scăpat din ghiare. Fouquier sări în sus ca muşcat de viperă, înjurând groaznic şi cu ochii scânteietori de furie turbată, se apropie de Pippin.

— Ticălo Sule!, izbucni el. Vreau să cred că armurierul Miranda nu ţi-a scăpat din mâini!

— Nu sunt eu de vină, zău!, murmură el cu supunere de dine. Cât n-aş fi dorit eu să-l ţin cu dinţii! Dar nici nu-ţi poţi închipui, de citi partizani dispune acest aristocrat. Tocmai în momentul când am vrut să-i bag cuţitul în beregată, s-au repezit vreo patruzeci de indivizi, toţi cu

puştile în mână, gata să mă culce la pământ. Alţii mă ameninţau cu revolverele, iar alţii mă împrejmuiră cu suliţi.

— Du-te dracului, idiotule!, răcni Fouquier. Dar cum a îndrăznit cineva să ridice contra ta arma şi să te ameninţe? Nu cumva nici n-ai fost la temniţa centrală?

— Ba da!, răspunse cu glas tânguitor negrul Pippin, dând în acelaşi timp ochilor săi o expresie de ipocrită părere de rău. Dar nici n-ai idee ce balamuc a fost acolo. Aristocratul de Miranda. Ţipa aşa de al dracului şi cu atâta convingere. Încât ar fi putut crede oricine că el e democratul. Cetăţenii, auzindu-l strigând atât de tare, l-au crezut pe cuvânt şi necunoscându-mă pe mine care nu eram din acelaşi cartier, au vrut să pună capăt vieţii mele tinere. Mai tremur şi acum de frică!

În alte împrejurări. Fouquier n-ar fi dat crezare minciunilor sale îndrăzneţe, daiazi era prea ostenit.

— Bine. bine!, zise el cu glas liniştit. Te-ai purtat ca un perfect idiot şi fii. sigur, că n-am să te las nepedepsit dacă nu-mi vei descoperi pe moşneagul acela!

Făcu câţiva paşi prin odaie, apoi se întoarse spre negrul Pippin. şi cu priviri pătrunzătoare îl scrută câteva clipe.

— Ia spune-mi dobitocule!, îi zise el. Ai încunoştinţat pactul de sânge, de cele întâmplate. Ştiu toţi fraţii, că trebuie să se adune în astă seară în sala secretă a palatului de Barry?

Pippin dădu din cap în mod afirmativ.

— Toate sunt pregătite!, gângăvi el. Te gândeşti, desigur, la Călăul Parisului.

Un foc infernal se aprinse în ochii lui7 Fouquier.

— Da, da, aşa este! E vorba de pedeapsa lui Enric Sanson! în astă seară vrem să-l executăm!

Negrul Pippin îşi frecă mâinile.

— Ah, cum mă bucură asta! zise el. Cetăţene Fouquier, de astă dată faci iar ceva genial. De astfel de canalii ca Sanson, trebuie să ne scăpăm cât mai iute!

— Lasă asta în sarcina mea!, îl întrerupse cu răceală Fouquier. şi acum pleacă; eu unul mai am de isprăvit câteva afaceri de serviciu. La miezul nopţii, însă, să fii la postul tău! Dar, încă ceva, nu uita să vii împreună cu fratele Antonio!

— Se înţelege!, răspunse Pippin. De altfel, Antonio se află la castel, unde e de gardă!

— Cu atât mai bine! răspunse Fouquier. El să se ocupe de Călău. Ha. ha!, să arate Călăului din Paris, cât de stângaci e el în meseria sa.

În ochii lui Pippin, fulgeră o ironie diabolică.

— Prietenul Antonio, e tocmai omul nostru!, murmură el. Nu putem preda pe mâini mai bune, pe Sanson.

— Şi acuma, cară-te de aici, şi nu mă mai deranja! strigă procurorul.

Abia se depărtă de Pippin că Fouquier izbucni într-un râs sălbatic.

„Du-te, du-te băiete! începi să devii încăpăţânat şi neascultător. O să-ţi vie şi ţie acum rândul! După câte ştiu, fratele Antonio are nişte proceduri cu totul speciale, şi nu prea obişnuieşte să fie amabil cu victimele sale!, cu atât mai bine însă!”

Se opri şi apropiindu-se de sonerie, o puse în mişcare. Imediat intră un servitor cu un ghiozdan plin de dosare şi acte. Procurorul luă loc la o masă acoperită de hârtii. Răsfoi documentele, care conţineau sentinţe de moarte. Fouquier zâmbi sarcastic.

„Bravii noştri cetăţeni, au dat iama prin temniţi, încă două zile şi n-o să mai avem pe cine condamna la moarte!”

Stătu aşa pe gânduri câtva timp, iscălind diferite hârtii, apoi se îmbrăcă cu o mantă largă, şi plecă să

cutreiere străzile Parisului. Se opri înaintea unui hotel, în centrul oraşului; acolo obişnuia să dispară în toate serile. O < ex-balerină locuia acolo, ea era amanta procurorului. În braţele ei, se odihnea monstrul sângeros.

Cu altă ocazie îl vom însoţi până în locuinţa ex-balerinei. De astă dată, însă, ne mărginim a-l lăsa să dispară prin poarta joasă a casei, iar noi aşteptăm foarte răbdători afară, până ce onorabilul se va întoarce spre a merge la castelul de Barry.

Pe la miezul nopţii, se apropiară de castel diferite fi. guri mascate.

Toţi erau membrii ai „Pactului de sânge”, veniţi la invitaţia marelui şef al societăţii spre a asista la pedeapsă exemplară ce se va aplica lui Enric Sanson. Unul după altul, se strecurară ca nişte umbre în sala în care se ţineau şedinţele.

Luară loc toţi, iar deasupra tuturor trona marele şef Fouquier. Un ceasornic bătu miezul nopţii. Fouquier se ridică de pe locul său şi scoase din teacă sabia pe care o agită în aer, ca şi când ar fi vrut să distrugă nişte duşmani nevăzuţi.

Fraţi ai... Pactului de sânge”!, strigă el. V-am convocat pe toţi ca să fiţi martori ai răzbunării pe care o vom exercita asupra unui trădător!

Foarte bine ai făcut, maestre!, răsună din toate părţile.

— Să procedăm deci la judecarea lui Enric Sanson, Călăul din Paris, pe care l-am condamnat la moarte. Să ştiţi deci cu toţii, că pretinsul nostru frate, contele Castello, nu-i altcineva, decât Enric Sanson, Călăul din Paris!

Un ţipăt de indignare sălbatică răsună cu putere din rândurile tuturor celor prezenţi. Se vede că mulţi dintre ei n-au ştiut ce trădare a vrut să comită Enric Sanson

împotriva asociaţiei „Pactului de sânge”.

— Răzbunare! răzbunare! răzbunare!, răsună cu sălbăticie şi turbare din toate colţurile sălii.

— Da, să ne răzbunăm e & toţii!, strigă Fouquier. Nicio tortură să nu fie destul de înspăimântătoare, pentru a ne răzbuna contra acestui trădător. Să-l torturăm cât mai fără de milă, cât mai înfiorător! Nu degeaba, a chinuit el sute de oameni, în calitatea sa de Călău al Parisului. Vrem să-i arătăm că asociaţia „Pactului de sânge”, dispune de nişte instrumente de tortură, faţă de care, ghilotina e o adevărată jucărie de copil!

Un murmur de aprobare se ridică din toate părţile sălii. Marele şef însă făcu semn lui Antonio, să se apropie.

— Frate Antonio!, zise el, cu glas tăios şi pătrunzător. Asupra ta a căzut sarcina de onoare de a fi executorul pedepsei. Spune-mi deci: simţi destulă energie şi bravură de a executa pe Enric Sanson, Călăul din Paris?

Un murmur răguşit, ieşi de pe buzele fratelui înalt şi slab.

— Maestre, nu mă întreba, ci porunceşte-mi ce să fac!, exclamă Antonio. Să-i sfâşii inima de viu, mizerabilului care ne-a trădat? să-l silesc să-şi sfâşie singur inima cu dinţii? Porunceşte!

Marele şef meditã un moment, apoi întinse mâna spre Antonio.

— Nu, tortura asta ar fi prea de scurtă durată pentru mizerabilul trădător! Să nu suporte chinuri numai câteva minute, ci chinul său să ne înveselească ceasuri întregi! Frate Antonio, du-te acuma în odaia de tortură şi adu tot ce-ţi place. Dar vai ţie. dacă nu vei izbuti să născoceşti torturi la a căror deşci iere, chiar cel mai brav om să se lui ioare şi să i se facă părul măciucă.

Antonio se înclină.

— Permite-mi, mare şef, să-mi aleg doi subalterni

pentru acest scop!, răspunse el, şi te asigur că vei fi foarte mulţumit de opera mea.

Fouquier aprobă.

— Alege-ţi pe cineva dintre membrii… Pactului de sânge”!

Antonio se uită de jur-împrejur la toţi cei prezenţi şi apropiindu-se de doi, îi atinse cu mâna şi le zise:

— Voi doi să-mi fiţi de ajutor, pe voi v-am ales!

Cei doi făcură din cap un semn afirmativ şi înaintară

Împreună cu Antonio în mijlocul cercului format de asistenţi. Marele maestru se ridică din nou şi întinse o mână în care avea sabia strălucitoare.

— Atingeţi această sabie!, exclamă el. Juraţi cu cel mai scump jurământ că niciun simţământ de îndurare către Sanson, nu va pătrunde în inimile voastre! Juraţi că vă veţi încorda toate puterile imaginaţiei, spre a născoci chinuri extraordinare, cu care să vă răzbunaţi împotriva trădătorului.

— Jurăm!, gângăvi Antonio, ca un fanatic, iar ceilalţi doi tovarăşi ai săi, repetară jurământul.

— Ei bine, atunci duceţi-vă în odaia de tortură şi grăbiţi-vă! le strigă Fouquier. Abia aşteptăm momentul de înaltă satisfacţie, când ne va fi dat să auzim pe mizerabilul trădător, scoţând primul ţipăt de durere!

Cei trei însărcinaţi ieşiră. Ceilalţi rămaseră în sală, adânc tăcuţi.

În cele din urmă fratele Antonio şi cele două ajutoare ale sale. se întoarseră.

Ei gâfâiau sub povara instrumentelor aduse. Erau nişte unelte de tortură îngrozitoare, de toate neamurile şi din toate vremurile, între altele un pat de fier care fu aranjat imediat pe parchet în mijlocul sălii.

Unul din ajutoare îngenunche şi aprinse focul sub pat în nişte vase mari de fier. Flăcările începură a pâlpâi,

înfierbântând fierul până la roşu. În acelaşi timp, ei aruncară bucăţi de plumb peste cărbuni.

Întrebaţi de marele şef, ce rost are pregătirea asta, Antonio răspunse că asta va fi partea penultimă a barbariei, anume, că va rupe bucăţi cu cleştele fierbinte din trupul condamnatului: sfâşiindu-i pieptul, gâtul, miir nile, picioarele, etc., iar după ce se va face toate acestea, i se va turna nenorocitului, plumb topit peste răni.

— Dar cu asta nu s-a terminat!, mai adăugă Antonio î/. Înd. Da da, locuitorii de mai înainte din acest castel, au fost meşteri iscusiţi în ce priveşte tortura. Nu încape nicio îndoială că toate instrumentele astea au fost deja utilizate, căci toate sunt însângerate.

El izbucni într-un râs „diabolic, şi arătă patru stâlpi aşezaţi cruciş, unul peste altul, având toţi câte o frânghie. În jurul scobiturilor, era aşezată câte o funie de sârmă tare, care se termină prin câte un lanţ pentru mâini.

— Ştiţi ce înseamnă asta?

Atât marele şef, cât şi ceilalţi, făcură un semn negativ.

— Staţi să vă spun eu!, zise râzând, Antonio. Înainte vreme, cine păcătuia împotriva legilor şi moralei publice, ojja legat de cozile a patru cai focoşi şi sfâşiat de viu.

Un murmur înăbuşit, se ridică din toată sala. Plini de Curiozitate se uitau toţi la instrumentul acesta de tortură.

— Ei bine, continuă fratele Antonio cu glas răguşit. Cai, nu putem aduce în încăperile astea subterane, ceea ce, au observat şi locuitorii de odinioară ai acestui castel. Maşina asta e preţioasă şi funcţionează şi mai sigur, chiar fără forţa cailor. Uitaţi-vă bine!

— Aici şi acolo, arată el. sunt făcute nişte cavităţi în podea. Ei bine, în fiecare din aceste cavităţi intră tocmai bine unul din aceşti stâlpi.

Şi zicând asta, băgă un stâlp într-una din deschiderile

indicate. Câţiva fraţi ai... Pactului de sânge", se apropiară şi observară că era foarte bine fixat.

— Şi acuma vedeţi. După ce trădătorul, lovit de chinuri, abia va mai putea îngâna o tânguire de durere, atunci va fi legat de mâini şi de picioare de aceste lanţuri de fier, care se află aninate de funiile de oţel. Dar în acelaşi timp. la fiecare stâlp, stă câte un om puternic şi începe să învârtească. Prin aceasta, se răsucesc sârmele pe cei patru stâlpi, scurtându-se mereu. Dar cătuşele, b ag membrele Călăului. Ha, ha! Să vedeţi numai ce glumă frumoasă o să fie! Membrele se lungesc, se lungesc mereu. până ce se desprind, şi corpul se rupe în patru bucăţi".

Fratele Antonio, izbucni într-un râs sarcastic. Parcă nu era râs omenesc. Până şi fraţii de sânge, erau cuprinşi de groază. Bărbaţii se întoarseră muţi la locurile lor: numai marele şef, râdea mulţumit.

— Aşa e bine, frate Antonio!, zise el. În astă-seară, vei deveni celebru! Dar destul cu vorbele, fapte, fapte să vedem! Aşadar, îţi poruncesc frate Antonio, du-te cu ajutoarele în celula misterioasă, şi adu-l încoace pe Enric Sanson, Călăul din Paris!

Fratele Antonio se înclină cu supunere. În clipa următoare, el părăsi adunarea, împreună cu ajutoarele sale. Membrii „Pactului de sânge", rămaseră murmurând.

Capitolul 40 APARIŢIA ŢIGĂNCII

În timpul acesta, Enric Sanson rămăsese în închisoaite, legat şi încătuşat. Ceasurile erau lungi. Pentru prima dată în viaţă, Enric Sanson era descurajat, el se gândea numai la moarte. Nu mai exista pentru el nicio posibilitate de a rămâne în viaţă, căci acum. căzuse pentru vecie în mâinile fraţilor de sânge. care îi erau duşmani şi care nu se vor lăsa până ce nu-l vor omorî.

Toate astea, le ştia bine Călăul. Şi din punctul de vedere al fraţilor, el merită moartea. El jurase să păstreze

tăcerea cea mai desăvârşită, deşi intra în pact sub un nume fals.

Siguranţa că va trebui să moară, era pentru Sanson, cu tot curajul său, ceva groaznic. Oh, era chiar fioros să mori, după o viaţă atât de frumoasă şi fericită! Cât de mult se gândi Enric Sanson în ceasurile lungi şi nesuferite din închisoare, la iubita lui Lili. Abia acum când trebuia să se despartă de dânsa pentru totdeauna, simţea cât de mult o iubeşte pe tânăra fecioară.

Lili se afla numai la câţiva paşi de el. Ea aştepta, fără a şti că logodnicul ei, încearcă soarta cea mai amară.

Din când în când, Sanson, ridica vocea, doar îl va auzi ea. Dar în zadar era toată osteneala lui. Prin zidurile groase ale închisorii, nu pătrundea niciun sunet omenesc. Enric Sanson căută să pătrundă întunericul celulei, ştiind că în peretele învecinat era o uşă secretă. Dacă ar fi putut ajunge acolo, ar fi desigur scăpat. Cel puţin nu mai trebuia să se teamă de urmările… Pactului de sânge”.

El cunoştea mecanismul secret, care din nişa comorilor ducea pe scara secretă. Poate că va reuşi să pătrundă în salonul de oglinzi. Şi dacă s-ar afla iar în faţa mese: secrete, apoi nu va mai zăbovi, ci va pune totul în joc apăsând resortul.

Şi ce-i păsa lui, dacă tot castelul va sări împreună cu dânsul în aer, ori dacă se va cufunda în prăpastie? Nu era mai bine, să te dai unei astfel de morţi, trăgând şi pe iubita ta cu tine, decât s-o laşi în voia sorţii, fără putere de apărare?

Toate gândurile astea, furnicau cu o iuţeală nebună prin creierul prizonierului.

Enric Sanson căută cu disperare să-şi rupă lanţurile. El ştia toate trucurile înlănţuirii şi cunoştea toate modurile cele mai meşteşugite, pentru a le putea desface cu mare uşurinţă. Dar faţă de lanţurile întreite şi împătrite, cu care

era încins trupul său, toate ostenelile râmaseră zadarnice. Degeaba se zvârcolea Sanson.

Fratele Antonio se gândise la toate posibilităţile, el a întocmit cu atâta rafinament încătuşarea, încât, Călăul nu-şi putea mişca niciun membru.

Enric scrâşni de mai multe ori din dinţi. O, cât de înjositor şi dureros era pentru ei, bărbatul cel curajos şi mândru, să se ştie prins în aşa chip! Dacă cel puţin ar fi o pedeapsă cinstită şi legală! Dar să se simtă în mâinile unor răufăcători nelegiuiţi, al căror şef era duşmanul lui cel mai neînduplecat, asta era prea mult pentru voinţa de fier a Călăului din Paris. Şi în groaza-i teribilă, se adresă nenorocitul lui Dumnezeu.

El se rugă atotputernicului, ca să facă o minune şi să-l scoată din zidurile închisorii. Dar minunea nu se întâmplă.

Timpul trecea cu repeziciune. Enric Sanson zăcea ca şi înainte, legat în lanţuri. Se resemnase, singur nu se putea scăpa, şi de afară nu-i venea niciun ajutor. Şi încetul cu încetul, adormi. Ce vise îl chinuiau. Groaznica supravieţuire de mai târziu, o trăise în vis.

În faţa lui stăteau trei făpturi învăluite şi mascate, ţineau torţe aprinse în mâini. O privire era de ajuns, ca Sanson să recunoască pe travestitul frate Antonio. Cei trei veniră pentru a-l duce pe Enric Sanson în faţa adunării.

Simpla apropiere a bărbaţilor, dovedi lui Sanson că orice speranţă de viaţă, era zadarnică. Acum nu-i mai rămăsese nimic, decât să moară.

În momentul în care mascaţii dezlegară pe Sanson de lanţuri. * el făcu un jurământ sfânt. Bine, trebuia deci să moară. Şi voia să moară ca bărbat puternic şi energic. El ştia foarte bine că va trebui să piară în chinurile cele mai groaznice. Desigur că fraţii de sânge, voiau să-şi reverse, acum, cu vârf şi îndesat, toată răzbunarea şi ura lor. Şi de

o vor face, de vor rupe din carnea lui cu cleştele lor de fier, apoi niciun vaiet de durere nu se va ivi pe buzele lui. Şi la moarte voia să rămână biruitorul adversarului său!

El posedă destulă putere de voinţă, pentru a executa hotărârea lui. până la ultima suflare!

— Ei. conte Castello!, se adresă fratele Antonio cu ironie amară către Călău, acum te vom duce! 1 şedinţa „Pactului de sânge”! Vei vedea lucruri minunate acolo!

Dar Enric Sanson. nu dădu niciun răspuns la această ironie. El’s. Înţea că orice împotrivire era zadarnică. În timpul acesta ei îl dezlegară de la perete, dar lanţurile tot mai erau în jurul trupului său. Enric Sanson urmă. deci. pe amândoi tovarăşii lui Antonio care îl apucară de braţ şi-l trăgeau. În spatele prizonierului mergea fratele Antonio cu păzitorii săi. El ameninţa necontenit pe Călău, cu cele mai amare ironii. Dar Sanson nu le răspundea nimic. El ţinea capul în sus cu mândrie şi urma cu paşi energici pe conducătorii săi. Îndată ajunseră în sala de întrunire a fraţilor de sânge.

Un murmur înăbuşit se auzi în rândurile asistenţilor, când apăru Sanson legat în lanţuri, dar cu capul sus. mândru.

— Ah. conte Castello! ce onoare pentru noi că aveţi bunătatea şi gentileţea de a mai lua parte la şedinţa de astă seară! îl întâmpină marele şef cu glas răsunător şi sarcastic. făcând în acelaşi timp o închinăciune ironică înaintea lui Sanson.

Acesta însă îi aruncă o privire fermă.

— nu fi ironic, cetăţene Fouquier! răspunse atesta cu voce puternică. Va veni un ceas. când îţi vei muşca mâinile de părere de rău că ai procedat în modul ăst i fală de mine! Sus în cer e un Dumnezeu care scoate Ta lumină toate lucrurile cele mai ascunse! Ei bine!, înaintea scaunului judecătoresc al acestui Dumnezeu Atotputernic

şi drept, te chem pe tine nelegiuitule care murdăreşti cu prezenţa ta, sfânta chemare a justiţiei care-ţi este încredinţată!

Fouquier izbucni în râs.

— Prostule!, exclamă el, după ce aruncă o privire pătrunzătoare asupra adunării, spre a vedea ce efect au făcut asupra ei cuvintele Călăului. Prostule!, continuă el. nici nu cunosc eu pe omul, drept care mă iei tu. Oricum, degeaba invoci toate pretextele astea! Mizerabile, mărturiseşte drept!, oare numele tău, e chiar contele de Castello?

— Ei. cetăţene Fouquier!, mă cunoşti tu foarte bine, îl întrerupse cu multă fermitate Enric Sanson. Noi ne întâlnim zilnic. Tu eşti procurorul Fouquier Tinville, şi eu nu sunt contele Castello, ci Enric Sanson, Călăul din Paris.

— Prea departe mergi mizerabile, cu îndrăzneala şi neruşinarea ta!, izbucni Fouquier cu turbare. Dar îţi vei lua răsplata meritată.

Şi zicând asta se întoarse spre fraţii, Pactului de sânge”.

— Nu-i adevărat oare că mizerabilul ăsta, pe care în ultimul moment l-am sfătuit să nu intre în pactul nostru, a abuzat: în mod infam de noi?

— Adevărat este! glăsui răspunsul înfiorător şi decisiv al adunării.

— N-ar merita, oare, acest Enric Sanson o moarte înzecită pentru trădarea sa?, continuă marele şef. N-a avut el, chiar cutezanţa, ca sub masca contelui Castello să primească de la noi mandatul de a executa în numele nostru pe Călăul Sanson, pe care l-am condamnat la moarte în ultima noastră şedinţă?

— Adevărat este răsună iar din toată sala.

— Ei bine, strigă atunci Fouquier, întorcându-se ameninţător spre Sanson, şi luând din mâna unui frate de

sânge un baston alb. Enric Sanson. l râng acest baston asupra capului tău. Şi spunând asta, frânse bastonul, aruncând bucăţile la picioarele lui.

— Blestem! blestem! răsună din toată sala.

Enric Sanson. nu se sperie de toată ceremonia asta şi rămase în picioare ferm, senin şi liniştit.

— Blestemele şi imprecaţiile voastre, nu mă înspăimântă!, răspunse el cu multă energie. Dacă m-am strecurat printre voi, mărturisesc că aceasta am făcut-o cu scopul de a afla toate planurile voastre infernale. La început mi-a reuşit, iar acum că mă aflu în puterea voastră, sunteţi liberi să faceţi cu mine ce poftiţi! Sfâşiaţi-mi trupul, nu-mi pasă, şi-mi bat joc de turbarea voastră, infamilor! Va veni însă o zi, când succesorul meu, vă va tăia capul la toţi, începând cu marele vostru şef, pe care îl dispreţuiesc cum merită un nemernic!

— Destul! destul!, strigară toţi. Să nu ne mai insulte? Marele şef rupietri; turba de furie.

— Da, destul!, răcni ei. Puneţi mâna pe el. Sfâşiaţi-l, rupeţi-l, faceţi-l bucăţi!

Cele două ajutoare ale lui Antonie, la auzul acestui ordin se repeziră la Sanson şi ineepuru a-i rupe hainele, ajutaţi fiind de Antonio al cărui fanatism atinsese culmea. Rupându-i hainele, observară că poartă pe piept o pavăză de oţel.

— Jos pavăza!, urlă Antonio, dar fu întâmpinat de râsul ironic al lui Sanson.

— Jos pavăza!, urlă el din nou. Cele două ajutoare ale lui Antonio îşi dădură toată osteneala, dar în zadar, căci pavăza nu se mişca din loc. nici cât negru sub unghie.

— Nu vă mai osteniţi degeaba!, răspunse cu o ironie. Sanson. Pavăza e aşa de strânsă în jurul trupului meu, încât nu o poate deschide nimeni dacă nu cunoaşte mecanismul.

— Dar asta nu te va ajuta mult!, scrâşni marele şef. care se coborâse de pe tribună pentru a da o mână de ajutor la deschiderea pavăzei. Mizerabile!, strigă el, galben de turbare, chiar dacă nu vom izbuti să rupem pavăza, tot mai rămân destule membre ale tale pe care le vom tortura după plac! Lăsaţi pavăza!, răcni el şi sfâşiaţi restul corpului! înainte!, n-avem vreme de pierdut!!…

Cei trei mizerabili se repeziră la el că fiarele sălbatice, înhăţându-l cu furie. Călăul ridică o supremă rugăciune către cer, recomandându-şi sufletul lui Dumnezeu, şi se lăsă în voia lor, căci ştia că orice împotrivire era zadarnică şi cel mult îşi putea prelungi suferinţele.

Fu legat de pat. Antonio întinse mâna spre cleştii care se înroşiseră în foc şi scoţând cu un gest de bestialitate infernală unul dintre aceştia, se apropie de Sanson, Enric, nu se putea opri de a se înfiora, când văzu în mâna lui Antonio, oribilul instrument.

— Dumnezeu fie cu mine!, murmură el cu o profundă resemnare.

Îşi aduse aminte că strămunii săi, în eternitatea chemării lor sângeroase, au săvârşit aceleaşi cruzimi faţă de mulţi nenorociţi şi-şi zise cu o sublimă abnegaţie că ce i se pregăteşte acuma, este poate o ispăşire pentru toţi strămunii săi.

Antonio se apropie acunia cu cleştele roşu şi căută cu privirea-i bestială, partea din trup cea mai potrivită pentru a servi ca început al torturii, oprindu-se la membrul exterior, din care voi să scoată o fâşie de carne.

Deodată, se întâmplă ceva extraordinar şi neaşteptat.

Se auziră nişte trăsnete înfiorătoare care creşteau din ce în ce mai puternice. Părea că tot castelul se prăbuşeşte până în temelii, şi în acelaşi timp sala se întunecă, stingându-se toate candelabrele. Fraţii „Pactului

de sânge” săriră în sus, palizi de spaimă, părăsindu-şi locurile; marele şef îşi părăsi fotoliul şi cuprins de o frică laşă, se ascunse printre tovarăşii săi de nelegiuiri. Aceeaşi frică nebună îl apucă şi pe Antonio care scăpă din mână cleştele roşu, înainte de a fi atins corpul Călăului.

— Dar ce s-a întâmplat?, murmurară fraţii de sânge înspăimântaţi.

Înainte ca vreunul din ei să fi avut vreme a spune un cuvânt, se întâmplă ceva nou, şi mai înfiorător.

Un fum gros, înăbuşitor, umplu sala, pereţii crăpară şi flăcări mari începură a se arăta de pretutindeni. Postamentul pe care se afla fotoliul marelui şef, se clătină şi se prăbuşi cu un zgomot extraordinar; în acelaşi timp apăru o rază roşie de foc, asemănătoare fulgerului.

— Sfârşitul lumii!, ţipă Fouquier, tremurând. Ah!, de ce am călcat în această clădire a diavolului.

Pippin care se afla alături, căzu în genunchi înaintea marelui şef, implorându-l să-i scape.

Flacăra de foc care răsărise din crăpătura zidului, luă proporţii din ce în ce mai mari, iar la deschiderea făcută care părea că se ridică din fundul pământului, apăru deodată un grup de persoane.

Înmărmuriţi de spaimă, fraţii de sânge, holbau ochii ia spectacolul extraordinar ce li se arăta.

O ţigăncuşă fermecător de frumoasă în veşminte regale, diamantate şedea pe un fotoliu în formă de tron, ţinând în fiecare mână câte un pistol încărcat. Ea linea armele în mod ameninţă or, iar la picioarele ei. zăceau înghesuiţi într.

— O grupare pitorească, trei ţigani minunat de frumoşi, care aveau în mâini nişte carabine lungi, de asemenea cu cocoşul, ridicat, ţintind toţi spre membrii… Pactului de sânge”, care izbucniră într-un strigăt de spaimă nebună.

— Vai de acela care va îndrăzni să se mişte! răsună glasul bine timbrat şi sonor al ţigăncii. Pe loc va fi mort! Staţi nemişcaţi. Aşa, vă poruncesc eu, stăpâna castelului!

— Hotărât că-i prinţesa de Barry, şopti Pippin lui Fouquier. Dar cum dracu' a nimerit ea aici!

— Dacă-i ea. atunci suntem pierduţi, murmură Fouquier.

— Tăcere, tăcere absolută să fie! porunci prinţesa, căci într-adevăr, ea era. Încă o dată vă spun că cine face cea mai mică mişcare, îl împuşc ca pe un câine!

Prinţesa se dădu jos din construcţia în formă de corabie în care se afla, ţinând pistoalele în ambele mâini şi se apropie de Sanson. Apoi luă ambele pistoale în mâna stângă, iar cu cea dreaptă scoase o sticluţă, din lichidul căreia atinse lanţurile cil care Sanson era legat de pat. Lanţurile se desfăcură ca prin farmec. Enric sări în sus şi se văzu faţă în faţă cu frumuseţea demonică a prinţesei.

— Urmează-mă! îi zise aceasta.

Îl apucă, de mână şi îl urcă pe corabia ciudată cu carp venise: abia luară loc amândoi. că aceasta dispăru tot atât de neaşteptat precum venise.

Trecură vreo două secunde, apoi se închise spărtura; totul reintră în linişte, numai postamentul preşedinţial sfărâmat. rămase o. dovadă de netăgăduit despre lucrurile extraordinare petrecute. Lămpile se reaprinseră şi luminară sala.

Fraţii de sânge îşi frec io ochii e i să se convingă dacă n-a fost cumva un vis rău. Era, însă, realitatea cca. mai crudă, căci Enric Sanson dispăruse cu totul.

Lucrurile acestea s-au petrecut cu aşa o iuţeală, încât nimeni din cei prezenţi n-a avut vreme destulă ca să-şi revină în simţiri.

Primul care-şi recapătă luciditatea, a fost Fouquier.

Drace strigă el, am fost victima unei şarlatanii

viclene. să o urmărim, căci nu poate fi departe de aici.

Zadarnică era furia sa şi îndemnurile la urmărirea celor dispăruţi. Locul pe unde au pierit, era solid, ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic, iar fraţilor de sânge. nu le-a rămas multă vreme pentru a medita.

Deodată? se auzi un nou tunet înspăimântător de puternic. Toţi asistenţii tresăriră. Unul se ţinea de picior, altul de mână. mai ales negrul Pippin începu să urle ca muşcat de viperă.

O spaimă fără seamăn cuprinse pe toţi fraţii. /Pactului de sânge". cu atât în îi mult cu cât nu-şi puteau explica, ce şi cine. dezlănţuie toate acestea.

Era o descărcare electrică formidabilă, proiectată desigur. de mâna iscusită a prinţesei. În acelaşi timp peretele din stânga al sălii începu să tremure şi o ceaţă albă, urmată de o zare de foc. pătrunse printre crăpături.

Asistenţii îşi pierdură orice speranţă şi urlând de spaimă, alergau care încotro, căutând ieşirea din sală, urmăriţi mereu de descărcările electrice.

Capitolul 41 farmecele adellei

Adella. izbuli să-l scoată pe Sanson din mâinile... Pactului de sânge". Dar acum, îi dispăru orice putere de rezistenţă. El privise curajos orice chin, şi ţinuse piept ca un erou în faţa morţii. Dar conştiinţa că e scăpat, îl scoase din minţi. Era prea mult pentru el, de a se şti acum salvat.

Enric Sanson nu ştia cum s-a întâmplat. Capul îi căzu în neştire în poala prinţesei. Când se trezi, deschise cehii cu mirare. El se uită zăpăcit în jurul său. O lumină roşiatică îl învălui.

„Oare sunt în cer?". şopti Enric Sanson.

El se ridică puţin. Acum de abia observă că era culcat pe perne moi. Se uită în toate părţile. Ce paradis sublim se înfăţişa ochilor săi: tot ce a putut compune arta omenească pentru satisfacţia ochiului şi a simţurilor, era aici

desăvârşit. Cită bogăţie trădau tapetele de mătase şi cât de frumos erau orânduite!

Privirea încântată a lui Sanson, căzu pe o fântână arteziană care ţâşnea ca diamantele. Era un balsam mirositor care se revărsa într-un havuz mic, în care se oglindeau raze magice de lumină. O muzică dulce şi ademenitoare răsuna în salonul măreţ.

Ea se auzea încet şi dulce, încât îşi putea asculta bătăile inimii mângâind sufletul şi scoţându-l din noroaiele ordinare ale vieţii, pentru a-l transporta într-o existenţă depărtată şi necunoscută, aşa că Enric Sanson adormi iar.

Rămase mult timp întins cu ochii închişi pe divanul moale şi ademenitor.

Nu, nu putea să fie adevărat paradisul acela, el izvorâse din gândurile sale rătăcite. Nu fusese el, în mâinile setoşilor de sânge? Parcă tot mai vedea înaintea ochilor săi cleştele înroşit de foc, şi mai simţea fierbinţeala lui dogoritoare, când fratele Antonio se apropia de trupul său. Vedea cum scăpărau scânteile de la vârful cleştelui şi se îndreptau lacome spre carnea lui. Şi acum, a scăpat de toate astea, şi ce pace domneşte în jurul său!!

Enric Sanson, ascultă cu atenţie sunetul gingaş al muzicii. I se părea că are aripi şi că zboară prin aurora eternităţii. Aşa se simţea poate şi peregrinul, care după o lungă călătorie, ajunge în sfârşit la poarta paradisului dorit. Dar îndată se trezi, şi privirea lui căzu asupra unei femei încântătoare, de o frumuseţe fermecătoare. Era orbit…

O privi mai de aproape, nu se înşelase. El ştia că aceea care îngenunchease lângă dânsul şi-l privea cu ochii mari era Adella.

— Adella! exclamă el, cu buzele tremurânde. O ameţeală îl cuprinse şi închise ochii fără voie. Da, era prinţesa, era duşmana de moarte care îngenunchease la

picioarele sale.

Ea îl scăpase cu vitejie din mâinile acelor setoşi de sânge. Şi nu era o minune ceea ce făcuse?

Oare femeia aceasta, bună şi încântătoare, era într-adevăr aceeaşi Adella, care se arătase odinioară atât de aspră şi neînduplecată faţă de el?

Enric Sanson deschise iar ochii. El aruncă o privire lungă, nesigură asupra frumoasei femei.

— Adella!, exclamă el iară, Adella, dumneata eşti? Dumitale îţi datorez viaţa?

Ochii prinţesei se luminară. Ea apucă mâna dreaptă a lui Enric şi se aplecă aşa de aproape de obrazul lui, încât respiraţia ei caldă îl atinse, şi obrazul i se roşi ca purpura.

— Enric!, zise ea cu vocea-i fermecătoare, vrei să mă respingi din nou, iubitule!

Enric Sanson se retrase zăpăcit. Cunoştea vocea această de sirenă!

— O, prinţesă!, murmură el.

Dar în zadar căută să evite privirea ochilor ei fermecă – tori, căci se simţi din nou prins în lanţurile ei.

— O, prinţesă!, murmură Sanson cu voce sfioasă, câtă recunoştinţă vă datorez! Daicum a fost cu putinţă, cum m-ai scăpat şi… şi… de ce ai vrut să mă scapi? Nu eşti dumneata, duşmana mea?!

— Enric, de aş fi fost duştnana ta, te-aş fi scăpat oare, riscând propria-mi viaţă?

Enric Sanson nu dădu niciun răspuns, el rămase nemişcat, întins pe divan. Vocea blândă, dulce şi ademenitoare a prinţesei, odinioară atât de aspră şi poruncitoare, îl zăpăci şi mai mult.

Nu visa acum? Nu era, oare, aceeaşi zi în care Adella îşi lua rămas bun de la el, cu gândurile şi urările cele mai negre? Acum, să-şi fi schimbat ea atât de mult cugetul şi purtarea?

Dai; nu. nu! Era realitate! Enric Sanson se gândi înfiorându-se, la ceasurile din urmă când se afla în puterea fraţilor de sânge. Mai simţea şi acum, lanţurile care îi strânseseră aşa de puternic membrele şi tot trupul.

Deodată îşi aduse aminte că prinţesa a fost însoţită, cu ocazia eliberării lui, de câteva persoane; se uită în jurul său, dar nu văzu pe nimeni. Numai prinţesa, era lângă el.

Uimit de toate cele petrecute, care de care mai misterioase şi inexplicabile, îl apucă ameţeala. Prinţesa, punându-i mâna pe umeri, îl rugă cu glas melodios, dacă nu vrea să se învioreze cu o înghiţitură răcoroasă.

Fără a aştepta răspunsul lui, se apropie de o masă încărcată cu toate bunătăţile de pe lume; umplu un pahar cu vin. În care fără să observe Sanson, turnă câteva picături dintr-o sticluţă. N

— Acum ori niciodată, îşi zise ea, cu ochii scânteietori de pasiune. Această băutură mi-l va robi cu desăvârşire şi voi ieşi victorioasă.

Se întoarse spre el cu paharul de vin, îngenunchea lângă patul său şi începu a-l dezmierda cu mâinile ei albe şi moi, îndemnându-l cu vorbe fermecătoare şi dulci să bea din vinul oferit.

Ca fermecat, Enric se uită la dânsa, sorbind cu nesaţ delicioasele ei cuvinte de amor. Da, acuma, prinţesa era personificarea femeii graţioase, încântătoare! Acuma era blândeţea, devotamentul şi bunătatea în persoană!

Cu mintea ameţită, apropia de buze cupa fermecată şi sorbi până la ultima picătură vinul auriu. Ah, ce plăcere dulce şi cerească se cobora în sufletul său la fiece înghiţitură! Nu ştia că bea o licoare fermecată, şi că prinţesa poseda o băutură misterioasă, care de secole se afla în stăpânirea familiei sale.

Sticluţa stranie, de care am vorbit, conţinea un elixir din care numai câteva picături, ajungeau pentru a înnebuni

pe cineva de dragoste după femeia ce i le dădea. Numărul îndoit al porţiei era suficient pentru a învălui în noapte a nebuniei pentru totdeauna pe acela care bea dintr-Însa.

După ce goli paharul, Enric Sanson fu cupi ins de un simţământ de fericire, cum n-a simţit niciodată. Uitase totul şi părea că nu trăia decât pentru prezent. Se uita cu admiraţie mută la formele sculpturale şi voluptuoase ale prinţesei, care personifica ispită şi păcatul.

În costumul ei de ţigancă, tânără şi superbă cum era, plină de viaţă şi pasiune, deştepta în inima să o dorinţă violentă de posesiune, un dor nespus de a sorbi sărutări fierbinţi, ucigătoare de pe guriţa-i plină şi de a gusta cu dânsa, supremele plăceri.

Adella, îngenuncheată lângă pat, observă foarte bine creşterea necurmată a acestei pasiuni nesocotite. Se strânss alături de Sanson, buzele lor se apropiară şi o sărutare fierbinte, arzătoare, uni aceste două fiinţe însetate d; plăcere.

Ca prin minune, odaia se întunecă deodată, nemaiauzindu-se decât şoapta lină a fântânii arteziane, ale cărei parfumuri dulci şi ameţitoare umplură aerul. O muzică ceresc de armonioasă se auzi din toate părţile, şi… cuprinse de patimă două trupuri tinere, frumoase şi înfiorate de plăceri, se dădeau unul altuia cu tot focul dorinţei şi al tinereţii…

Trecură ceasuri. O tăcere absolută domnea în odaia în care Sanson şi Adella gustară cele mai divine plăceri. În cele din urmă, respiraţia adâncă a lui Enric, trăda că amefit cât; licoarea fermecată şi de fericirea supremă adu pasiune, a adormit. Atunci prinţesa se ridică din pai. şi i, ochii scânteietori de fericire şi satisfacţie adâncă se pitula el.

Cât de mult te iubesc, Enric. murmură ea, e it demult te ador, frumosul meu iubit, oricât te-ar urî i nirp. mea!

Rămase pe gânduri câteva minute, apoi frământată.de pasiune începu iar să murmure cuvinte dulci de dragoste, promiţându-şi că orice s-ar întâmpla, nu se va mai despărţi de el, va fi geniul său protector, dar că nici nu va suporta ca o altă femeie să-i fure inima lui Enric, căci atunci toată iubirea ei va ajnuţi şi cu propria ei mână îl va omorî decât să suporte că Lili, acea păpuşă palidă, să o lipsească de odorul ei.

— O copil ce eşti tu. murrrtură ea. acoperindu-l cu sărutări pasionate, cum ai putea tu oare să mă laşi pe mine! în toată lumea asta nemărginită nu mai există o a doua inimă femeiască, care să iubească cu atâta foc şi patimă cum te iubesc eu pe tine! Ah. ştiu prea bine că în pieptul meu se mai frământă şi demonul tău, dar amorul îl va învinge şi subjuga. Oh! Enric, Enric, pe tot ce-ţi-i mai sfânt jură-mi că-mi vei fi fidel şi te asigur că noi amândoi vom avea raiul aici pe pământ.

Şi tot dezmierdându-l. apucă o mână a Călăului, car? atârna de pe pat. slăbită. Atunci observă la degetul cel mic un inel de aur cu briliante aşezate în formă de miozotis (nu mă uita.,). O nespusă furie cuprinse deodată pe prinţesă şi ochii ei începură a scânteia foc şi ură.

Înţelese numaidecât, că acest inel de pe mâna lui Enric, trebuie să fie un cadou de la Lili. ceea ce o exaspera. Închipuindu-şi că acest inel avea. poate, un talisman care-l ţinea legat pe Sanson de Lili, se hotărî să i-l scoată binişor din deget, pentru ca astfel să rupă ultimele legături dintre Enric şi fata armurierului Miranda.

Adella se şi puse pe lucru, dar cu toată precauţia ei, operaţia n-a fost tocmai uşoară, căci Enric începu să se neliniştească în somn şi murmură vorbe neînţelese.

Deodată zise cu glas tânguitor: Lili! Lili!

Prinţesa, la auzul acestui nume, fu cuprinsă de o furie nespusă.

„Cum? îndrăzneşte el să viseze şi alături de mine pe proasta aceea?, murmură ea tremurând de supărare. Ah!, de ce n-am distrus-o pe această nemernică, pentru că niciodată să nu o. mai poată întâlni?”

Şi cu o îndoită sforţare, se sili să scoată inelul, ceea ce-i reuşi. Un zâmbet de bucurie flutură pe buzele frumoasei femei.

„Ha! ha!, acuma ştiu ce să fac! Am să dau lui Lili acest inel, şi-i voi spune că în seara când Sanson mi-a dat pentru toată viaţa trupul şi sufletul său mi-a dat inelul ca să-l distrug!”

Nu mai putea de bucurie când se gândea cum va rămâne zdrobită Lili la auzul acestor cuvinte. Pe urmă satisfăcută de acest plan crud, scoase sticluţa fermecată de sub haină, unde o ţinea ascunsă, şi uitându-se la Enric îşi jură că dacă nu va reuşi să-l lege pentru totdeauna de dânsa, atunci printr-o îndoită doză, îl va înnebuni pe viaţă, întunecându-i minţile fără leac.

În cele din urmă adormi şi ea lângă Enric, obosită de atâtea emoţii tulburătoare. O tăcere adâncă se >aşa asupra lor şi multă vreme nu se auzi nici cel mai mic zgomot. Amuţise şi muzica misterioasă, nici fântâna arteziană nu mai şopotea.

În sfârşit, Enric se trezi din somnul său cel greu, se ridică de pe pat şi ca ameţit îşi duse mâna la frunte care-l durea teribil. Se vedea că nu era conştient de cele întâmplate în ultimele ceasuri. Privirea îi căzu asupra prinţesei care dormea lângă dânsul.

— Credea că îl înşală ochii şi trăsăturile feţei sale exprimau o spaimă teribilă. Se uita la prinţesa care dormea liniştită cu un aer fericit, şi nu putea să-şi dea seama ce s-a întâmplat, cum ajunsese să doarmă alături de Adella.

Încetul cu încetul, începu să-şi aducă aminte cum

prinţesa i-a dat să bea nişte vin care i-a produs acea dorinţă de dragoste.

Atunci Sanson sări în sus şi o r oşeaţă adâncă îi acoperi obrazul.

— O Lili, Lili, ce ţi-am făcut eu ţie! Dar Dumnezeu mi-e martor că nu sunt eu de vină şi că am fost victima unei curse. Inima mea, însă, a fost şi rămâne numai şi numai a ta!

Deodată, simţi încolţind în inima să o ură adâncă împotriva femeii voluptuoase care l-a adus să facă această greşeală şi neputându-şi stăpâni oroarea, ridică braţul ca să o zdrobească pe femeia adormită.

Tocmai în acest moment, visătoarea exclamă:

O Enric! Enric!, iubeşte-mă şi tu, cum te iubesc eu pe tine!

Mâna călăului căzu fără putere... Nu, nu, murmură Sanson. nu-ţi pot face nimic rău, femeie seducătoare, deşi m-ai ispitit. Nu ştia ce să facă. În cele din urmă, privirea i se însenină şi se hotărî să fugă de aici imediat, şi să mărturisească totul scumpei sale Lili, care desigur îl va ierta. Aşa şi făcu. Cu multă precauţie se dădu jos din pat şi după puţină cugetare găsi o idşire şi plecă.

Peste puţin timp se deşteptă şi Adella. Nici dânsa nu-şi aduse aminte numaidecât de cele întâmplate înainte cu câteva ore, precum n-a observat nici dispariţia lui Enric.

Deodată, însă, băgă de seamă că e singură în pat. Înspăimântată sări în sus şi o uiipire fără margini se zugrăvi în ochii ei.

— Cum?. a dispărut?, a îndrăznit el să fugă?, murmură ea.

Nu se putea obişnui că fericirea ei s-a sfârşit aşa curând, în mod atât de crud şi neaşteptat. Credea că o înşală ochii. Când zări uşa secretă deschisă, ghici totul. Şi atunci, zdrobită de durere şi deziluzie, căzu pe canapea şi

începu să plângă amar.

Un simţământ care o chinuia mai rău decât acel al amorului deziluzionat, era acela al înjosirii. Simţea o ruşine nespusă, mândră şi frumoasa aristocrată, că plebeul Sanson a putut s-o părăsească pentru o femeie fadă ca Lili, după ce dânsa, într-un moment de supremă beţie senzuală, îi dăruise totul, totul…

Atunci, toţi demonii urii şi ai răzbunării se aprinseră în inima ei. şi-şi promise a se răzbuna amar pe Sanson, pentru înjosirea ce i-a pricinuit.

Astăzi te iubesc încă prea mult pentru a te zdrobi, îşi zicea ea. dar va veni o zi când iubirea pentru tine se va fi stins în inima mea, şi atunci vai de tine, Enric Sanson!”

Acum o preocupa altceva.

Lucrul era clar şi nu mai încăpea nicio îndoială că Sanson iubeşte numai şi numai pe Lili. Ei bine, împotriva acestei victorioase Lili. voia să se şi răzbune acuma, cu toată cruzimea posibilă. Şi dacă va afla Enric, se gândea ea, că Lili a fost învinsă de mine, atunci va uita totul şi va cădea biruit la picioarele mele.

Zis şi făcut, Adella înarmându-se cu toată energia sălbatică de care era capabilă, părăsi odaia apucând pe o altă cale decât cea aleasă de Sanson, pentru a merge la Lili şi a o aduce aici. Înainte ca Enric să fi putut ajunge până la dânsa.

Capitolul 42

LUCRURILE BUNE VIN PE NEAŞTEPTATE

Pe drăguţa Orfelia am lăsat-o, tocmai când căzuse leşinată înaintea oglinzii fermecate. Sfetnicul ei credincios şi misterios, îi arătase soarta nenorocită ce se pregăteşte fratelui ei, cum e târât în acel loc de întrunire fioros de secrot şi cum se fac preparative de tortură. Deci, viaţa lui, era în cea mai groaznică primejdie.

Perkeo, piticul ei. a încercat în fel şi chip să o

readucă în simţiri po frumoasa sa stăpână. Văzând. Însă, că toate sunt zadarnice, chemă în ajutor pe Brigita, bătrâna portăreasă a casei Călăului, care folosind fel de fel de esenţe tari, reuşi să trezească pe sărmana Orfelia.

— O frate drag! exclamă ea, cât te-am prevenit eu să fii prudent! Oh, e groaznic!

Cu ochii plini de lacrimi, Orfelia se sculă şi se apropie de oglinda vrăjită. Deodată se opri. căci se temea să nu Vadă noi grozăvenii despre fratele ei mult iubit, pe care îl ştia într-o primejdie atât de înspăimântătoare.

Dânsa nu ştia niciodată dacă prorocirile se realizau imediat sau mai târziu.

Ah, dacă bunul şi scumpul ci frate a căzut deja jertfă acestor teribile suferinţe? Cerul se va milostivi de el şi nu-l va lăsa să piară! se gândea ea* cu o sublimă încredere în bunătatea Atotputernicului. Deocamdată, trebuia să-l caute.

„O Enric, de ce ai fost totdeauna atât de discret şi nu mi-ai spus încotro te duci şi pentru ce!”

Deodată privirea ei se opri asupra lui Perkeo.

— Perkeo, zise ea piticului, tu eşti isteţ, nu cumva ştii tu, unde se află fratele meu?

Piticul dădu din cap în mod negativ. Deodată, scoase un ţipăt de bucurie şi începu să sară într-un picior împrejurul frumoasei sale stăpâne, bătând din palme cu o veselie extraordinară.

— Dar ce ai tu, Perkeo? Ce ţi-i?, întrebă Orfelia neliniştită.

— Dacă nu mă înşel, răspunse Perkeo, ştiu unde se află!

Apoi după ce se mai linişti puţin, povesti Orfeliei, că a observat în mai multe rândurj, cum Călăul vorbea în mod misterios cu primul său ajutor de ghilotină.

— Chiar deună-2 i seara, când fratele dumitale s-a

întors târziu acasă, l-am auzit vorbind mai mult timp în şoaptă cu Nicolai. Dânşii nu m-au zărit, aşa că am putut prinde câteva cuvinte din convorbirea lor. Ceea ce este însă mai straniu, e că după aceea/fratele dumitale s-a dus jos în pivniţă, de unde s-a întors un alt domn cu barbă, cu totul străin, dar în care am recunoscut totuşi pe fratele dumitale.

— Ciudat!, zise Orfelia. Du-te de-l cheamă pe Nicolai.

— Mu se poate, răspunse Perkeo, căci Nicolai înlocuieşte pe fratele dumitale şi din zi în zi eşafodul vede scene din ce în ce mai neplăcute.

Orfelia se întrista şi mai mult că trebuie să aştepte, şi aşteptarea îi părea eternă.

Nicolai se întoarse peste câteva ore, căci în ziua aceea avu o mulţime de execuţii capitale. Imediat ce veni. fu chemat tel Orfelia. Intrând în odaia ei, înţelese numaidecât că se petrecuse ceva neobişnuit. La primele ei întrebări, bă Trânul Nicolai se codea să spună tot adevărul. Când o văzu, însă; iâl de îngrijorată, îi povesti totul în puţine cuvinte, adăugând că după părerea sa, Enric se află acum în subteranele palatului Barry.

La auzul acestor îngrozitoare confidenţe, Orfelia sări în sus şi profund emoţionată, exclamă:

— Dumnezeule mare! acuma văd că n-am niciun moment de pierdut şi că primejdia e teribilă! Nicolai, nu degeaba sunt eu sora Călăului, te rog să-mi pui la dispoziţie pe toi i inferiorii fratelui meu. Trebuie să plecăm repede la palatul blestemat ca să scăpăm pe Enric!

— Desigur, răspunse Nicolai adiric mişcat de energia Oi feliei, să plecăm cu toţii!

Până să se adune toţi subalternii fratelui ei, ea se îmbrăcă. punându-şi o beretă de catifea pe cap şi îmbrăcân –.

— C! din Paris du-şi o mantilă largă sub care ascunse

câteva arme, precum şi câteva sticluţe cu un conţinut foarte straniu.

Nicolai veni să anunţe că toţi sunt gata de plecare. Înainte, însă. de a părăsi odaia, Orfelia se apropie de oglinda fermecată şi ridică mâinile murmurând o rugăciune. Deodată oglinda se acoperi de o ceaţă sumbră. Într-o clipă, ochii Orfeliei se înseninară.

— Mulţumesc ţie Doamne, acuma sunt mai liniştită. Dacă o vrea Dumnezeu, voi revedea pe fratele meu!

Zicând asta părăsi odaia. Ajungând în curte, tânăra fată văzu în faţa ei un domn bătrân cu părul alb şi o barbă patriarhală. Bătrânul acesta îi era necunoscut, totuşi îi făcu o impresie bună.

— Spuneţi-mi frumoasă domnişoară, ce-i cu fratele dumitale?, întrebă el. Mă scuzaţi dacă îmi permit să vă întreb, dar veţi înţelege curiozitatea mea, căci eu sunt armurierul Miranda!

— Oh. lăudat fie Dumnezeu, domnule Miranda!, oare văd bine? Dumneata eşti? Ai scăpat din temniţă?

— Da, printr-o minune cerească!

Miranda povesti în câteva cuvinte, tot ce se petrecuse cu dânsul, căci Orfelia nu aflase nimic în singurătatea în care se găsea de câteva zile. Biata fată păli la auzul terorilor povestite, dar era vremea de plecare. Cât de mare n-a fost spaima ei; când Miranda îşi exprimă dorinţa de a-i însoţi în expediţia lor periculoasă.

În zadar căută să-l convingă că se expune la un mare pericol, Miranda nu voia să audă de nimic şi cerea numai o sabie bună şi câteva pistoale.

Văzând că orice sfat e de prisos. Nicolai îi aduse armele dorite, şi imediat plecară cu toţii, îndreptându-se spre castelul de Barry.

Se întunecase de-a binelea, când Nicolai dădu semnalul de oprire.

— Nu trebuie să ne apropiem prea mult de parcul castelului, zise el. căci dacă nu mă înşel, grupul… Pactului de sânge „a postat o mulţime de sentinele prin toate părţile.

— Atunci cum se ajungem la castel?, şopti Orfelia. Părerea mea ar fi să ne repezim ca fulgerul asupra sentinelelor şi să le masacrăm.

Nicolai se împotrivi, zicând:

— Nu, asta ar fi din partea noastră o nebunie! Tot ce putem face, este să ne dăm jos de pe cai în umbra pădurii,» să facem un ocol şi să pătrundem în castel printr-o portiţă iscunsă, pe care o cunosc numai eu!

Aşa se şi făcu, şi după un ocol de vreo oră, se opriră.

— Am ajuns, şopti Nicolai. Staţi liniştită, eu mă voi furişa să văd dacă totul e în ordine!

După câteva minute se întoarse şi comunică tovarăşilor săi, că totul este în ordine;

Şi astfel, se furişară toţi unul după altul, înăuntrul parcului.

— Deocamdată, zise acuma Nicolai, nu ne putem apropia de castel!

În parc domnea întunericul. Luna se ascundea după norii groşi şi numai din când în când se ivea pentru o clipă. Înaintară încet până la castel, de care îi mai despărţea numai un tufiş neînsemnat când Nicolai ordonă să se oprească pe loc.

— Lăsaţi-mă acum pe mine, să înaintez singur!

El dispăru. Toţi tăceau cuprinşi de nelinişte. Miranda se ghemui lângă Orfelia, care de asemenea era foarte îngrijorată. Nicolai se întoarse.

— Deocamdată, zise el, nu putem face nimic! Fraţii de sânge sunt adunaţi aici şi se vede că astăzi au o şedinţă neobişnuit de importantă, căci văd postate vreo douăsprezece sentinele.

Orfelia.se înfioră de o groaznică presimţire şi stărui pentru o acţiune promptă, exprimându-şi părerea că şedinţa asta era consacrată fratelui-ei.

Nicolai însă făcu un gest negativ, spunând:

— Nu se poate, domnişoară. * Planul dumitale e echivalent cu masacrarea noastră inutilă!

Rămaseră deci nemişcaţi, aşteptând momentul propice pentru a interveni.

— Ah! de ar pleca măcar sentinelele, nu mai pot răbda!, exclamă Orfelia. Ah, doamne, cum aş vrea să-i pot sfărâma pe aceşti mizerabili!

În timpul acesta, bătu ceasul douăsprezece, iar bravii oameni veniţi pentru a scăpa pe Enric, nu puteau întreprinde nimic.

Deodată se întâmplă ceva neaşteptat.

Un murmur înăbuşit se ridică, parcă din fundul pălint'ului, prefăcându-se într-o gălăgie enormă, care amuţi însă după câteva minute. Cei ascunşi, pândeau într-o tăcere absolută. Dinspre castel se auzi vocea unei santinele.

Nicolai se târî pe burtă, pentru a afla ce s-a întâmplat, şi imediat se întoarse, anunţând că după toate probabilităţile, trebuie să se fi întâmplat ceva, căci fraţi de sânge, sunt cuprinşi de o panică extraordinară.

Atunci toţi în frunte cu Orfelia, săriră în sus şi înaintară. oprindu-se abia înaintea ultimului tufiş. Înaintea ochilor lor se desfăşura un spectacol pe cât de straniu pe atât de înfiorător.

Dintr-o pivniţă întunecoasă, ieşeau în fuga mare, împingându-se cu furie, nişte oameni mascaţi.

— Îngrozitor!

— Înfiorător!

— În viaţa mea n-oi mai călca pe aici…

— Farmece s-au făcut!…

Dar ce se întâmplase? de ce oamenii aceştia mascaţi în număr de vreo patruzeci, alergau ca nebunii?

Cititorul nostru ştie pricina acestei fugi cu totul stranii. Catastrofa din sala de şedinţă a Pactului de sânge, avusese loc atunci.

Înspăimântaţi, fraţii de sânge fugeau care încotro, iar după dânşi santinelele. După câteva clipe, împrejurimile castelului rămaseră pustii. Patrula militară trecu încet, neavând habar de cele întâmplate.

— Îţi pol aduce o veste foarte bună, scumpă domnişoară. spuse Nicolai către Orfelia. Când mă furişam spre castel ca să văd ce s-a întâmplat, am avut norocul să surprind convorbirea dintre doi fraţi de sânge. Ascultă-mă bine domnişoară. E vorbii, de fratele dumitale!

— Oh Doamne! şi ce şti despre el?

— Veşti bune! Fraţii de sânge au vrut să-l tortureze pe fratele dumitale şi se vede că deodată a intervenit o întâmplare extraordinară, iar el a dispărut la momentul decisiv.

— Apoi asta-i ceva groaznic!

— Ba de loc! L-ar fi eliberat, oare, pe el cineva, dacă nu i-ar fi vrut binele? Să aşteptăm deci aici. până ce se vor ivi zorile. Deocamdată. nu-i nimic de făcut…

Orfelia tremură dar trebui să cedeze sfaturilor practice ale lui Nicolai. Se culcară prin tufiş, aşteptând cu nerăbdare zorile zilei.

Toţi erau frământaţi de fel şi fel de simţăminte, dar nimeni nu îndrăznea să deschidă gura de teamă ca prezenţa Jor să nu fie surprinsă de vreun spion.

Orfelia însă îngenunche, trimiţând la cer o fierbinte rugă, implorând mila Man tui torului, pentru fratele ei mult iubit.

Capitolul 43 RĂZBUNAREA PRINŢESEI

În cele din urmă începu să se ivească zorile şi

primele nv/. e de lumină veniră să risipească întunericul groaznicei nopţi.

Orfelia respiră mai. uşor. În sfârşit ea şi însoţitorii săi părăsiră tufişurile şi se apropiară de pivniţa castelului.

Deodată, Orfelia rămase nemişcată, împreunându-şi mâinile şi ca fermecată îşi aţinti privirea asupra intrării în pivniţa castelului.

— Nu, nu, nu se poate!, murmură ea.

De unde nici nu îndrăznea măcar să şoptească numele lui Enric şi nu credea că îl va mai vedea vreodată, iată că el stătea înaintea ei, în toată vigoarea şi splendoarea frumuseţii şi tinereţii sale, scăldat de razele dimineţii ca un zeu sublim. Căci tocmai în acelaşi moment, Sanson se pregătea să părăsească castelul prin aceiaşi ieşire de care s-au servit fraţii de sânge.

Scăpase de vraja castelului. şi acum rămase nemişcat, întrebându-se dacă ceea ce vedea era vis sau realitate. Oare fiinţă aceea încântătoare care stătea acolo sus la intrarea pivniţei, era într-adevăr iubita sa soră Orfelia? Dar figura aceea cam încovoiată dar viguroasă de lângă Orfelia. era într-adevăr Miranda, tatăl scumpei sale iubite Lili!

— Oh!, fericire nemărginită, nu mă omorî, exclamă el.

Mai stătu aşa câteva clipe, apoi izbucni într-un strigăt de bucurie şi se repezi cu braţele deschise la surioara şi credincioşii săi servitori.

Au fost momente de revedere sfinte şi incomparabil de frumoase! Adânc mişcat, Enric nu putu scoate nicio vorbă, şi tot strângea în braţe pe sora sa.

Orfelia acoperi cu sărutări fierbinţi pe fratele ei şi îl sorbea cu privirea.

Miranda, de asemenea era profund emoţionat şi nu putea rosti un singur cuvânt.

Nu mai departe decât acum trei-patru zile, îl ura pe Sanson pentru minciună prin care a câştigat inimă fiicei sale, şi acuma cât de mult s-au schimbat sentimentele sale faţă de Enric. În momentul acesta simţea foarte bine că Enric Sanson a devenit pentru el un fiu mult iubit. Ah, cât de adânc neliniştit şi îngrijorat a fost cu câteva minute înainte, când îl credea în primejdie! Abia acuma, simţea bătrânul cât de mult îl adoră pe iubitul fiicei sale.

Adânc mişcaţi cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile.

— Cum tată Miranda; este ăsta un vis sau chiar realitate!, întrebă Enric. Dumneata aici şi liber?, ai scăpat din groaznica temniţă a Conciergeriei? O Doamne Dumnezeule, n-am cuvinte de ajuns, ca să-şi mulţumesc!

Atunci fruntea bătrânului se încreţi cu oarecare asprime.

— Nu aici, nu aici!, murmură el, uitându-se împrejur cu multă nelinişte, poate să fie vreun sergent pe aici care ne-ar putea zări. Să ne dăm de-o parte pentru a fi la adăpost de orice spion.

Toţi îl ascultară şi se retraseră afară din parc, oprindu-se tocmai în inima pădurii.

Acolo se trântiră pe jos osteniţi de atâta veghe şi emoţie şi îşi povestiră unul altuia toate cele întâmplate.

Cu fruntea încreţită de griji, Enric ascultă teribila întâmplare ce-i istorisi Miranda.

— Rău, foarte rău! exclamă Enric Sanson, după ce bătrânul termină de povestit. O, voi drepturi sfinte ale libertăţii, ce mâini mizerabile v-au murdărit!

Şi cu ochii scânteietori de furie şi totodată de entuziasm, se ridică în picioare:

— Oh, libertatea este ceva sfânt şi măreţ! întocmai ca soarele care pătrunde lumea dând viaţă la toate câte există! Sărman popor francez, cât de amar ai oftat tu, timp de veacuri sub jugul unor monarhi despoţi, cât de greu te-a

lovit tirania nemiloasă a puternicilor nelegiuiţi, care în loc să-ţi fie părinţi îndurători te-au tratat cu biciul ca pe nişte sclavi! Şi totuşi, continuă Sanson cu vocea tremurându-i de emoţie, când mă gândesc pe ce mâini a ajuns din nou patria mea nenorocită, când îi văd înaintea ochilor pe puternicii de azi, cât de adâncă este durerea pe care o resimte inima mea, care bate la unison cu aceea a patriei mele greu încercate. Da, libertatea e ceva sfânt şi sublim, este de datoria poporului francez de a se debarasa de lanţurile de robie cu care l-au împovărat în nelegiuirea lor nişte tirani nedemni. Dar vai!, vai de acel popor, care stăpân pe libertate nu ştie să-şi înfrâneze instinctele! Unde oare vei ajunge tu popor nenorocit şi mult iubit, prin pasiunea care te orbeşte atât de mult? Ah, mai bine n-aş fi văzut niciodată aurora libertăţii, decât să privesc acuma cum primele raze de lumină ale erei noi de libertate care se deschide pentru omenire, iluminează o astfel de a fidare şi nesocotire a celor mai sfinte, drepturi omeneşti!

Toţi cei de faţă ascultară cu religiozitate aceste cuvinte calde, iar Miranda lua de mină pe viitorul său ginere stăpânindu-şi cu greu lacrimile care îi întunecau ochii.

— Cuvintele tale, Enric, m-au fascinat, crede-mă ţ, zise el îmbrăţişând pe tânărul iubit al fiicei sale. Da, ai dreptate, libertatea este ceva scump, zise Miranda, seamănă cu arcul pe care-l pui în mâna unui vânător stângaci. Vai de acel popor care se hrăneşte cu propriul său arc! Şi tare mi-i teamă că va trebui ca poporul francez să mai sufere multe şi, mari grozăvii, până ce din haousul şi anarhia de acuma se va cristaliza un stat de ordine şi de linişte, demn de civilizaţia europeană! Da, amicii mei, continuă el, teamă mi-e că n-o să mai vedem cu ochii noştri ziua libertăţii! Am scăpat de acei nenorociţi care se numeau regi ai Franţei, dar, văd arătându-se în viitorul

apropiat al patriei noastre un tiran nemilos, mai neînduplecat decât toţi despoţii dinainte, care va călca în picioare poporul francez! Adevărat este că-l va duce din victorie în victorie, dar poporul nu se va bucura niciodată din toată inima de victoriile tiranului, căci drepturile pe care le-a cucerit printr-un ocean de sânge, îi vor fi smulse din nou.

Bătrânul se opri, şi cuprinşi de o adâncă tristeţe, cei doi bărbaţi se uitau unul în ochii altuia.

Amândoi erau patrioţi entuziaşti. Amândoi iubeau cu o pasiune adâncă Franţa şi libertatea poporului şi totuşi nu-şi puteau stăpâni dureroasele lor presimţiri.

Deodată Orfelia se ridică în picioare şi atinse cu mâinile umerii celor doi patrioţi:

— Mă iertaţi dacă vă întrerup în sfintele voastre cuvântări. Dar este ceva care ne priveşte mai de aproape în momentul acesta. Spuneţi-mi, unde-i Lili, ce s-a întâmplat cu ea?

La auzul acestei întrebări, parcă un fulger îi trăsnise pe amândoi în acelaşi moment şi se uitară înspăimântaţi la Orfelia.

— Lili. scumpălili! exclamă Sanson. trecându-şi mâna peste frunte. Doamne! cum te-am putut uita măcar un moment, adorata mea iubită! Te mai afli în mâna principesei!

Şi deodată obrazul călăului se acoperi de o adâncă! Oşeaţă, îşi lăsă privirea în jos pentru a nu se uita în ochii bătrânului şi ai surorii sale. Îşi reaminti de cele petrecute în timpul nopţii, dar imediat îşi îndreptă privirea mândră spre soarele care se ridica falnic pe firmament.

Nu, nu el nu era vinovat de greşeala făcută! A fost supus unei înrâuriri supraumane. Totuşi nimeni nu trebuia să afle de Slăbiciunea lui: dragei Lili, numai ei îi va destăinui totul, cu supunere şi umilinţă, implorându-i

iertarea.

— Lili. scumpă şi nefericita mea copilă! murmură armurierul; şi întorcâlidu-se spre Enric, îi spuse tânguitor: Salveaz-o pe Lili! Aşa cum cerul te-a condus până azi pe calea cea bună. tot astfel trebuie să găseşti şi acum drumul adevărat pentru a o ocroti pe Lili.

Cu o privire pierdută. Enric murmură.

— Dacă nu mă-nşel. cred că ştiu unde se află Lili. Ah. scumpii mei. am o duşmancă foarte redutabilă, ea o Urăşte în acelaşi timp şi pe Lili!

— Ştiu!, şopti Orfelia; e prinţesa de Barry.

— Aşa-i. surioara mea! răspunse Sanson; oricum, niciun duşman nu-i atât de puternic încât să nu poată fi zdrobit Permiteţi-mi deci. să mă întorc la castel. Simt lămurit că o voi regăsi! Voi, însă, scumpii mei. aşteptaţi-mă aici – pentru ca să vă ştiu. cel puţin. În apropiere!

Dar Orfelia îşi strânse în braţe fratele.

— Nu. nu te las să pleci de lângă mine! O, Enric!, presimt în acest moment o nouă „primejdie! Ah! de ce ai pus piciorul în castelul acela?! Enric însă, nu era omul care să revină asupra unei hotărâri, oricât de convingătoare ar fi fost argumentele contrarii. Astfel, el se desfăcu binişor din braţele Orfeliei spunându-i:

— Nu, dragă surioară: oriunde voi merge, să ştii că veghează asupra mea ochiui protector al lui Dumnezeu. După ce am trecut, în vremea din urmă, prin atâtea suferinţe şi grozăvii, nu mă mai tem de nimic! mai târziu vă voi povesti totul: şi atunci veţi recunoaşte că am scăpat printr-o adevărată minune a cerului. Acum, însă lăsaţi-mă să merg; căci ar fi o nebunie să vă iau cu mine, fără să fiu convins că nicio primejdie nu vă ameninţă. Încă odată vă rog. lăsaţi-mă să mă duc singur.

— Da. acum sunt sigur că eşti un om extraordinar, zise mişcat bătrânul Miranda viitorului său ginere. Numai

tu ai dreptul s-o aperi pe Lili. Dumnezeu să te binecuvânteze!

Enric Sanson luă mâna bătrânului şi o sărută cu evlavie.

— Sunt pregătit! zise el. Cerul vină-mi în ajutor! Vă jur în faţa lui Dumnezeu că nu voi avea linişte până nu o voi regăsi pe Lili!

O sărută, apoi pe sora sa Orfelia; şi cu paşi hotărâţi şi repezi se îndreptă spre castel.

Dar nu observă că în momentul când se apropia de salon, la oarecare distanţă dispărea într-un tufiş silueta zveltă a unei ţigănci…

Era Adella de Barry. care tocmai ieşea pentru a o readuce în castel pe Lili. sub pretexte false. Zărindu-l pe călău, ochii ei fură săgetaţi de un fulger straniu. Acuma, era mai hotărâtă ca oricând s-o ucidă pe Lili!

Enric Sanson se întoarse la castel, fără să presimtă nimic şi peste câteva minute dispăru iar în pivniţă.

În timpul acesta, prinţesa îşi continuă drumul prin pădure cu o iuţeală nebună. Femeia* asta mândră şi egoistă se gândea că Sanson – văzând că eu niciun sacrificiu nu poate s-o aibă pe Lili. Îşi va revărsa toată dragostea asupra ei.

Dar cât de mult se înşela Adella în aceste calcule ale! Dânsa nu cunoştea puterea amorului adevărat! ce! se părea ei că-i amor, era numai produsul unei senzuali lăţi, unei pofte nestăpânite. Ea n-a simţit încă niciodată în mima ei rece şi mândră, amorul divin şi sincer.

De aceea, unicul simţământ care o însufleţea acuma, parcurgând pădurea ca fulgerul, era ura cea mai sălbatică împotriva lui Lili, şi un dor de răzbunare nemărginit.

În timpul acesta, Lili continua să doarmă un şom liniştit. Pe când Enric căzuse pradă artificiilor seducătoare ale sirenei Adella, pe ea o încântau în somn, visurile cele

mai inocente şi virginale.

Visa că mână în mână cu scumpul ei Enric, înaintează pe un nemărginit câmp de flori şi se îndreptă spre biserică pentru a-şi uni vieţile pentru eternitate! Acolo îi aştepta înaintea altarului, preotul.

În momentul când braţ la braţ cu Enric intrau în biserică, orga începu o minunată oraţie care ridică inimile spre cer, apoi Lili îngenunchea lângă altar alături de iubitul ei, iar preotul, o figură venerabilă şi patriarhală le dădu binecuvântarea.

În cele din urmă Lili se deşteptă din acest vis fericit, tocmai în momentul când iubitul ei o săruta duios pe frunte. Nedumerită, se uită în toate părţile şi o adâncă şi dureroasă părere de rău o cuprinse readucând-o la trista realitate. Dar Adelon unde era? Tânăra fată îmbrăcându-se în fugă îl căută prin odaia de alături, dar degeaba, Adelon nu era nici acolo, ba ce-i mai curios, uşa era închisă.

Lili nu se gândi mult. Deschise fereastra şi coborî jos în curte cu multă precauţie. Afară soarele răsărise de mult.

Începu să se plimbe de colo până colo, prin vie, pierdută în admirarea naturii, vorbind cu păsărelele care veneau să ciugulească strifgurii şi un simţământ de adâncă linişte îi stăpânea inima, când deodată o mână îi atinse umărul.

Speriată, întoarse capul şi văzu înaintea sa, o ţigancă incomparabil de frumoasă şi fermecătoare, în care, după puţine clipe recunoscu pe Adelon.

„Ah, ce bine-i stă îmbrăcămintea femeiască!, se gândi ea în inocenţa şi nebănuiala ei, neînchipuindu-şi că avea înaintea sa o femeie…”

— Gura, te-ai sculat deja?, începu prinţesa cu o prietenie simulată.

Lili afirmă, şi răspunse.

— Dar tu Adelon, ce înfăţişare ai tu, acuma? Mai

părăsit pe când dormeam! Şi acum te văd îmbrăcat ca pe o fată! Ah, ce bine-ţi stă ca femeie!

— Linguşitoare ce eşti! răspunse prinţesa cu o amabilitate perfect simulată.

Ah, n-ai idee cum m-am speriat când m-ai atins cu mâna pe umăr!, şopti Lili, eram cu totul adâncită în gânduri. Mă uitam la păsările fericite care ciuguleau din struguri, când deodată mă simţii atinsă. Mi s-a părut că persecutorii mei m-au descoperit din nou. Te-am văzut pe tine, Adelon, geniul meu protector, şi imediat mi-a venit inima la loc!

Prinţesa avu un zâmbet de o răutate imperceptabilă.

— Hai, vino acum cu mine!, îi spuse ea luând de mână pe Lili, trebuie să ne întoarcem la castel, aici nu puţin sta mult. Cred că te voi conduce direct la iubitul tău. Atunci rolul meu va fi terminat!

Naivă Lili, încrezătoare cum era, a fost gata s-o urmeze numaidecât. Luă braţul pretinsului băiat şi se întoarse prin pădure la castel.

Ah, dacă Lili ar fi putut pătrunde în inima falsă a prinţesei, de multe dureri şi necazuri ar fi scăpat!

Cum ar fi dispreţuit-o şi ar fi refuzat să meargă alături de dânsa, dacă ar fi ştiut că această femeie arsă de patimi şi dorinţi nebune, voia să-i smulgă din inimă tot ce-i era mai sfânt!

Sinceră şi nebănuitoare cum era Lili, ea continuă să glumească şi să converseze pe drum cu prinţesa, şi tot vorbind aşa ajunseră la castel.

— Şi-mi voi revedea eu acum pe dulcele şi scumpul meu iubit?, şopti Lili. Nu-i aşa Adelon că tu mă luci la el? Ah. nu mai pot de dor! Numai tu ştii cât de amar am simţit lipsa lui!

Prinţesa dădu din cap. Se întoarse la castel pe aceiaşi gang secret şi greu de umblat pe care-l alesese şi Sanson.

Adella era hotărâtă ca pe drum să o arunce în prăpastie pe tânăra fată.

Tocmai se apropiaseră de abisul fatal, la care cu o zi înainte auzise prăvălirea unor ape zgomotoase, dar în momentul acela, Adella n-avu curajul necesar. Oricât de stricată era inima ei, totuşi nu ajunsese la acel grad de infamie, ca să poată săvârşi un asasinat. Se înfioră la gândul de a arunca în abisul ucigător fiinţa asta inocentă şi încrezătoare e.

Astfel, prinţesa lăsă să-i treacă prilejul favorabil.

Abia se depărta de locul fatal, şi Adella regreta slăbiciunea ei.

„Proastă ce sunt, cum am putut neglija o ocazie aşa admirabilă pentru a mă descotorosi de şarpele ăsta mititel l „muimură ea măsurând pe Lili cu ochii săi mişeleşti şi scânteietori de ură.

Când intrară în primul gang secret, în ochii Adellei se aprinse un fulger de veselie diabolică.

Cum dracu' am putut cu uita, îşi zise ea, că dacă nu vreau să omor cu propria mea mână pe această rivală, o pot chinui în schimb până la moarte prin acea forţă misterioasă pe care o adăposteşte castelul!

În momentul acesta chipul ei se transfigurase într-atâta de ură, încât pierduse orice asemănare omenească. Ah, dacă ar fi văzut-o acuma biata Lili!

Dar nu, Lili tot încrezătoare era şi-şi repetă întrebarea!

— Spune-mi dragă Adellon, mă duci tu acum la scumpul meu iubit?"

Prinţesa făcu un semn afirmativ.

— Da, desigur, am ajuns aproape până la el! şi zicând asta, arătă cu degetul asupra unui perete de fier al gangului secret prin care trecuseră tocmai acuma, aprinzând în acest timp o mică lămpiţă de mână şi

observând cu multă atenţie peretele de alături. Deodată se opri şi apăsă asupra unui buton. Peretele se dădu la o parte, producând, un sunet asurzitor.

— Aici oare se află iubitul meu?, întrebă Lili, oprindu-se şi dânsa. Să intru pe uşa asta?

— Da. da, intră! zise prinţesa cu o amabilitate ipocrită, şi în acelaşi timp împinse înăuntru pe Lili.

Sărmana lată fu repezită prin spărtura zidului larg deschis care se închise îndată în urma ei.

— Oh Doamne, Adellon! Adellon! Ce fac?, răsună glasul nenorocitei.

— Acuma eşti pierdută îjăspunse prinţesa frecându-şi mâinile cu o bucurie infernală.

— Adellon! Adellon!, mai răsună din când în când. glasul jalnic al bietei fete. Pentru Dumnezeu! fie-ţi milă!

Se vede că glumeşti! Pentru Dumnezeu, plutesc în aer!

Ce-i asta! Ce-i?…

Drept orice răspuns, prinţesa izbucni într-un râs diabolic şi-şi continuă drumul prin gangul misterios al castelului. În urma ei se auzea tânguirea nenorocitei Lili, care a fost trădată într-un mod atât de infam.

Capitolul 44 ZIDUL DE FIER AL CASTELULUI

Enric Sanson intrând în castel, îl găsi pustiu. Nicio mişcare, niciun sunet, păre îi că vastul castel se transformase într-un cimitir. Desigur, că dintre fraţii de sânge. nu rămase niciunul, căci spaima nopţii trecute îi înfiorase pe toţi până în măduva spinării. Dar nici Adella nu era de găsit.

Cutreieră rând pe rând toate sălile şi gangurile, cu cel mai mare sânge rece, până ce ajunse la templul oglinzilor. Aici se putea convinge mai bine ca oriunde, dacă mai este sau nu cineva în castel. În zadar însă, căci toate oglinzile nu-i arătau decât propriul său chip. Aici el strigă

tare numele iubitei sale, repetându-l de numeroase ori, dar niciun răspuns. Se auzea numai ecoul vocii sale îngrijorate.

O tristeţe infinită cuprinse pe Călău şi fără voie se aşează pe una din treptele scării care duceau la templul oglinzilor, rămânând pe gânduri.

Enric, nici nu bănuia că mecanismul misterios al castelului mai ascundea multe secrete pe care nici Adella nu le cunoştea în întregime. După ce reflectă, se ridică voind să continue infructuoasele sale investigaţii. Pentru moment prezenţa sa în castel nu prezenta niciun pericol.

Patru ochi însă, văd mai mult decât doi, a spus un mare filosof. Bătrânul armurier Miranda era unul din cei mai dibaci mecanici, în felul său. Pe acesta deci, voia să-la în ajutor Enric.

Zis şi făcut. Pe drumul cel mai scurt ieşi din castel.

Bătrânul armurier acceptă cu entuziasm propunerea sa.

Orfelia de asemenea voia să-i însoţească, dar Enric refuză de a-i primi cererea, spunându-i cu duioşie că asta nu-i pentru dânsa, şi o îmbrăţişă, sărutând-o pe fruntea-i inocentă.

— Te-ai speria dacă ar trebui să străbaţi gangurile întunecoase şi misterioase ale castelului şi mai mult ne-ai împiedica în drumul nostru plin de pericole.

Orfelia oftă şi trebui să-i dea dreptate. Şi astfel după ce-şi luă rămas bun de la Enric şi Miranda, dorindu-le succes se întoarse cu însoţitorii ei la casa Călăului.

— Desigur că ai şi tu ceva arme? întrebă Enric pe Miranda, rămânând singuri.

— Oh, n-ai teamă mă simt în putere să zdrobesc o lume întreagă! x-ăspunse bătrânul. În inima mea arde o nerăbdare fără seamăn de a-mi vedea pe copila mea, Lili.

Însufleţiţi de aceleaşi speranţe, amândov se întoarseră la castel, pe drumul ştiut. Călăul se înfioră fără

voie când ajunse în temniţa secretă unde zăcuse acum câteva ore, legat în lanţuri.

Miranda ascultă în tăcere descrierile Călăului, care povestea, cum la o vizită făcută înainte pe aici, a găsit cacadavrul unui bărbat.

— Hai să mergem înainte, răspunse armurierul aici e ceva înfiorător.

— Totuşi locul acesta oferă oarecare siguranţă! răspunse Enric. Căci dacă cumva un membru al pactului de sânge a mai rămas în castel, atunci pentru a ajunge aicitrebuie să se dea jos prin podea, ceea ce nu s-ar putea face fără zgomot, aşa că ne-am putea refugia foarte iute, fără nicio primejdie.

Dar oriunde îşi întorcea privirile bătrânul nu vedea decât lespezi masive.

— Totuşi sunt pe aici două ieşiri, zise Enric zâmbind, când observă perplexitatea lui Miranda.

El explică armurierului mecanismul uşii, precum şi a gangului misterios care ducea la scară.

Ochii lui se deschiseră şi mai mari. când Enric îi destăinui că prin acest zid atâât de gros s-ar putea deschide ca prin minune un drum de trecere secret.

— Repede, repede! zise Enric, când lespezile fură deschise. Zidul acesta se închide repede la loc.

Abia ajunseră pe scara secretă, şi într-adevăr, zidul se închise în ambele părţi cu o iuţeală de necrezut, Uimirea bătrânului era fără margini.

Enric a stat câtva timp pe gânduri dacă trebuie sau nu să-l mai iniţieze şi în secretul ce ascundea firida pe lângă care tocmai treceau. Dar nu era drept să se preocupe acum de aceasta. Nenumăratele tezaure din firidă, nu erau ele nimic, pe lângă gândul arzător care-l însufleţea acuma, de a salva cu orice preţ pe Lili.

Cu mâna sigură, Enric încercă să deschidă iarăşi

intrarea ce ducea spre minunata sală cu templul de oglinzi.

Se pare că Enric a fost atras de conversaţia cu bătrânul fierar sau a procdeat azi cu mai puţină băgare de seamă, astfel că mâna lui apucă un cârlig de fier fals pe care nu-l observase până atunci.

Cu un zgomot uşor, se căscă o deschizătură strâmtă, abia cât ar putea trece un om.

Fără de voie, Enric o ina înainte şi privi în jur cu mirare. Ştia doar că examinase de jos până sus misterioasa scară, cu o încordare crescută.

Un sentiment de teamă îl cuprinse. Să mai fie într-adevăr şi altcineva în castel? Un inamic poate?

Înfricoşarea sa crescu încă şi mai mult, când observă că spaţiul în care se află era luminat.

Ascunse însă faţă de bătrân mirarea sa. El examină locul. Era un fel de gang în formă de cerc, care din cauza asta nu putea fi văzut până în capăt. Din timp în timp venea din tavan câte o rază misterioasă de lumină.

Enric Sanson nu mai văzuse aşa ceva în toată viaţa sa.

În stânga gangului rotund se afla un divan roşu învechit.

Peretele din dreapta era din fier.

În câteva clipe ei parcurseră tot gangul.

Cu toată atenţia lor nu putură descoperi alt loc de ieşire.

Zidul de fier se întindea din capăt în capăt, şi de jos în sus, semănând cu o platoşă. Miranda pipăi zidul acesta cu minuţiozitate.

— Acesta este o capodoperă a fierăriei! exclamă el cu o voce emoţionată de admiraţie. Ce artă supraomenească, să făureşti o asemenea platoşă dintr-o singură bucată de oţel din cel mai fin.

— E ciudat! zise Enric, şi trebuie să aibă scop ascuns.

— Evident! răspunse bătrânul.

În acelaşi moment, el se întrerupse şi deveni palid la faţă.

— Nu ştiu, mi să părut că ar fi răsunat un glas omenesc! şopti el.

Şi Enric îngălbenise ca o fantomă.

— Şi eu am auzit parcă.

— Sfinte Doamne, iarăşi…

Fără să scoată un sunet, îşi ţinură respiraţia.

Deodată, Enric scoase un strigăt şi căzu în genunchi.

Şi Miranda îşi îndoise de înfiorare genunchii. O sudoare rece îi acoperea fruntea. Mâinile lui se agitau cu disperare.

— Enric, Enric! îngână el cu glas sugrumat. Am auzit vocea fiicei mele, scumpa mea Lili chemând ajutor.

— O, e groaznic! suspină Enric. Şi el recunoscuse încă de la început glasul ei, dar nu îndrăznise să spună fiorosul adevăr.

Iarăşi ascultară. Se auzea clar un geamăt de ajutor către cer.

Bătrânul se ridică şi tremurând cuprinse mâna lui Enric.

— E Lili, e scumpul meu copil, da, o ştiu! Dar acum avem sfânta datorie de a o salva, chiar de va trebui să coste viaţa noastră.

Era mişcătoare durerea bătrânului tată. Chiar şi pietrele s-ar fi înduioşat, cu atât mai mult Călăul.

— Mai întrebi de vreau s-o salvez, părintele meu, dar spune-mi cum, cum Lili e aici în apropierea noastră. Aş vrea mai bine să fie la depărtare şi eu să fiu în stare să pătrund pâr\à la dânsa, decât aici, aici unde vai, mi-e teamă ca totul să nu fie în zadar.

— Dar spune-mi Enric de ce ar fi imposibil unui părinte de a-şi scăpa odorul lui drag?

Ochii lui Enric erau aprinşi de durere.

— Pentru că ar trebui să zdrobim acest zid de fier, căci jur că în dosul acestui perete e Lili.

— Sărmana, sărmana Lili. Atâta putu exclama bătrânul în fioroasa lui durere.

Stătură o clipă amuţiţi. Deodată ochii bătrânului fulgerară.

— Ascultă Enric! în Paris „se zice despre mine că în arta fierului şi a oţelului, nimic nu-mi este imposibil. Astăzi, pentru copilul meu vreau să-mi pun în joc toată măiestria mea. Trebuie să-mi reuşească a găuri aceasta cuirasă. Tocmai pentru că e din cel mai bun oţel, voi reuşi s-o pătrund cu un instrument pe care eu l-am inventat.

Dar în zadar, căci nu avem aici unelte!

— Le voi aduce.

— Dar cugetă la ce pericole te expui.

Ochii bătrânului se luminară.

— Ce pericol poate să mă sperie când e vorba de fiica mea? Voi alerga la Paris. Ei nu au vreme să mă urmărească; sunt ocupaţi să completeze baia de sânge din temniţă.

Amândoi părăsiră gangul v Enric îşi însemnă cu atenţie, locul de deschidere al gangului, apoi scoase cu prudenţă pe bătrân din castel, după ce îi repetă toate secretele intrărilor, ca să poată reveni şi singur.

— Lasă, că voi găsi eu calea, bătrânul are memorie bună.

Ajunşi jos îşi luară rămas/bun.

— Mergi cu Dumnezeu tată, zise Enric, şi vino înapoi curând. Enric se reîntoarse în castel pe acelaşi drum.

Totul era tăcut. Parcurse drumul netulburat, ceschi/ătura gangului rotund îl aştepta căscată cum o lăsase.

Dar ciudat, abia trecuse dincolo de deschidere, când

ceva neaşteptat se întâmpla. Lespedea se închise dintr-o singură dată. Enric era prizonier!

Poate a vusese dreptate mai înainte, bănuind că în castel locuieşte vreun vrăjmaş. Desigur, că acesta nu-i scapă din ochi, pe el şi pe Miranda.

De ce zidul s-a închis* deodată, acum când el a rămas singur şi nu înainte când avea lângă el un tovarăş?

Un suspin adânc ridică pieptul lui Enric. Înfricoşat, i înconjură gangul. Duşmanul invizibil era poate în apropierea lui; şi acest castel are atâtea mistere, că poate nu l-ar costa pe duşman decât să apese cu degetul pentru a-l dislurge.

Cu atenţie, pipăi capătul opus al gangului.

„Să nu fie vreo scăpare pentru mine?”

Zadarnică speranţă!

M; i de grabă ar fi putut un moft să scape din mormânt, decât Enric Sanson din acest blestemat castel, care-l înlemnita.

„Ce-i de făcut, ce-i de făcut?” De nenumărate ori îşi repetă nenorocitul aceste vorbe.

După câtăva vreme, însă, Enric deveni mai liniştit. Nu cumva totul a fost o întâmplare? Nu cumva în trecerea sa.

el întinsese din nebăgare de seamă vreun resort secret eara a făcut să se închidă gura de ieşire?

Desigur, aşa trebuie să fie! Căci dacă se afla în acest castel vreun inamic atât de puternic, atunci el nu poate fi decât prinţesa Adella de Barry.

Dar cum Enric cunoştea caracterul nerăbdător şi ambiţios al prinţesei, el nu putu crede, că ea să fi aşteptat atâta vreme în linişte, fără să dea semne de existenţa ei.

O, cât de puţin cunoştea Enric falsul, vicleanul caracter al Adellei! Cât de puţin bănuia el, că asemenea unei fiare sălbatice care se bucură de zvârcolirea prăzii

sale, duşmana de moarte a lui Lili, şi a norocului său, stătea la postul ei de pândă…

— Lili, Lili, murmură Enric cu durere, ai numai răbdare, momentul mântuirii tale, va veni în curând.

El îşi puse urechea la zidul de fier. Ascultă cu încordare.

O clipă el nu auzi nimic. Glasul lui Lili care părea că răsare din caverne subpământene, amuţise. Dar ascultând mai cu atenţie, i se păru că iarăşi aude plânsul lui Lili.

— O, Lili, Lili! Dea Domnul să nu-mi pierd minţile în răstimpul acesta de penibilă aşteptare, murmură Călăul- Dar nu putea face nimic şi aşteptând prizonier i se părea puternicului bărbat, mai grozav decât a păşi cu fruntea hotărâtă înaintea palidului spectacol al morţii.

— Mare Doamne, de ar veni o dată Miranda, murmură Enric Sanson.

Istovit el se aşează pe divanul întins de-a lungul zidului rotund.

— De ar veni Miranda mai curând. orice mister s-ar lămuri. Bătrânul e înarmat cu cele mai practice unelte, îi va reuşi desigur, chiar dacă nu va mai găsi resortul secret, să deschidă el pe din afară zidul. Odată amândoi, împreună va fi posibil să practice în zid o gaură prin care să ajungă la Lili.

I se părea Călăului, că în momentul reintrării în acest gang misterios, era un aer mult mai răcoros. Acum o toropeală, împăinjenea creierul Călălului.

Chiar şi dorinţa de a se apropia de zidul opus pentru a auzi glasul lui Lili slăbit parcă.

Tot mai zăpuşitoare, mai caldă, devenea atmosfera locaşului. Sanson simţea cum încet încet i se acoperea tot corpul de sudoare. Respiră adânc dar în zadar

Puteau să fie multe ore, de când aştepta acolo.

Enric pierduse noţiunea timpului. I se părea multă

vreme de la plecarea armurierului.

Tot mai apăsătoare devenea căldura din gang.

„Curios! Ce putea să însemne aceasta?” cugetă Enric.

Cu întreaga lui voinţă, se ridică de pe divan. Mai mult se clătina.

Îşi îndreptă pasul şovăitor spre zidul de fier, ca să asculte. Dar simţind o mare durere, sări înapoi.

Ce a fost aceasta? Ce senzaţie dureroasă atinse urechea sa?

Din nou îşi plecă bietul Călău urechea de zid. Dar iarăşi se cutremură de durere.

Zidul de fier se încălzire, se înfierbântase aproape de nesuportat.

Secunde întregi rămase Enric încremenit şi nemişcat în genunchi. Deodată un slab dar înfricoşător strigăt i se; mulse de pe buze…

O fioroasă posibilitate i se trezi în mintea lui chinuită. Ce spusese oare bătrânul armurier mai înainte?

E posibil, spunea el, că zidul să fie în comunicaţie cu nişte ascunzători în formă celulară.

Ce ar fi dacă acest zid de metal ar putea prin vreo putere magică să fie înfierbântat până la înroşire, sau chiar până la topire?

Enric simţi că la această presupunere, inima sa ameninţa să înceteze de a mai bate.

Sudoarea rece, acoperi fruntea lui aspră de călău, t Dacă într-adevăr o forţă demonică va avea posibilitatea de a încălzi şi înroşi zidul de metal? Atunci şi atmosfera înconjurătoare ar trebui să devină tot mai caldă şi mai arzătoare.

La sfârşit ar domni în gang temperatura dogoritoare a unui cuptor de topitorie, şi orice fiinţă vie va trebui să moară. Da, şi mai grozav, crescând temperatura, orice corp

omenesc se va usca în jarul de căldură.

Enric Sanson nu mai putea răbda. Această groaznică perspectivă îi răpi minţile. Mai mult bâjbâia decât mergea. Se clătina de-a lungul gangului.

Simţi nevoia de a» rezema. Un strigăt de durere îi ieşi însă de pe buze. Mâna lui dreaptă, întinsă, căutase un reazem în zidul de fier. Zidul se înfierbântase aşa de mult, încât mâna lui Enric se fripse.

În acest moment înţelese el, de ce era aşa de cald.

„Dumnezeule! Ce se va întâmpla!”

„Lili, scumpă Lili. murmură el, să reuşească oare răutatea demonică, să-ţi procure o asemenea moarte!?”

Îşi ridică ochii spre cer.

Nu. atotputernicia cerească, nu va îngădui una ca asta. Dar buzele îi erau uscate. Abia putea rosti ceva.

Plin de deznădejdie. ascultă din nou. I se părea că aude un geamăt. Inima îi bătea cu putere.

Se ascunse în colţul extrem al coridorului, lângă o odaie a cărei uşă se crăpase mai înainte.

Apoi se întoarse lângă divan, unde se aşează. Îşi puse mâinile în cap. Nici nu mai îndrăznea să se uite la zidul de fier.

Presimţea sărmanul. Ce pericol o ameninţase pe Lili.

„Nu, nu se poate să fie adevărat”, îşi zise el, trebuie să fie un vis.

Speriat, Sanson se dădu îndărăt. Uimit de groază căzu pe divan.

Nenorocitul nu mai putea să gândească şi răsufla horcăind. Zidul de fier se înfierbânta necontenit.

Capitolul 45 DISPERAREA LUI ENRIC

O detunătură îngrozitoare trezi pe Enric din amorţeala sa. Călăul sări în sus îngrozit şi aiurit privi în juru-i. Era de prisos orice ajutor omenesc? Se dărâmau pereţii de fier, înfierbântaţi pentru a îngropa nenorocita

jertfă?

Enric Sanson scoase un geamăt sfâşietor de dureros.

— O. Lili. Lili, adorată şi scumpă mireasă!, murmură el plângând. este imposibil de a-ţi ajuta?

Deodată i se păru. că o limbă de foc s-ar arunca din întunericul gangului a Au prăi. Fără voie închise ochii ca orbit. În acelaşi timp ajunseră la urechile lui nişte zgomote ciudate.

Călăul se obişnuise deja cu grozăviile acestui castel Dar încercarea această nouă, îl umplu de temeri groaznice. Până şi curajul său avea limite. Ce putea face un bărbat ca el, faţă de puterile demonice care îşi jucau mendrele în castelul de Barry? Enric Sanson respiră în –, grijorat.

Dar numai un moment ţinu slăbiciunea care voi să-l cuprindă, apoi îşi reveni în fire.

El îşi încleştă pumnii cu încăpăţânare. O energie de neînduplecat, se zugrăvi pe trăsăturile feţei sale. Drept şi mândru, căuta să descopere direcţia din care ţâşnea limba de foc.

Un spectacol pe cât de neaşteptat, pe atât de groaznic se înfăţişă ochilor săi.

Gangul care conducea odinioară pe lângă zidul de fier, dispăruse. Mai rămăsese numai un loc solid de câteva palme pe care stătea el, apoi o prăpastie îngrozitoare.

Enric Sanson simţi cum genunchii începură să-i tremure. nemaifiind în stare a suporta greutatea corpului său.

Un izvor de flăcări, umplea prăpastia care se deschisese între locul pe care stătea Călăul şi partea opusă a gangului.

Cum ţâşnea şi clocotea focul! Nici în adâncimile iadului nu putea fi astfel!

Enric Sanson îşi apăsă amândouă mâinile pe tâmple.

Sosise într-adevăr sfârşitul lumii, ieşise Satana din

mijlocul pământului pentru a-l trage la răspundere?

Enric Sanson îşi făcu semnul crucii şi murmură o rugăciune.

Apoi îşi ridică privirea curajoasă asupra flăcărilor care creşteau mereu. Enric Sanson, simţi cum uimirea îi paraliză din nou membrele.

Ce era dincolo de prăpastia plină de flăcări?

Pe o stradă albă ca zăpada, care însă, era înconjurată de asemenea de flăcări, stătea Adella. Ea era îmbrăcată, tot în haine de ţigancă.

Lumina flăcărilor cădea asupra staturii ei.

Privind cu mândrie spre Călău, i se părea acestuia că ar avea în faţa sa pe fiica infernului, personificată în Adella de Barry. Da, astfel trebuia să fie fiică Satanei din poveste, care este trimisă afară din rai, o dată în fiecare an, pentru a ispiti şi a atrage în cursă sufletele omeneşti.

Unii spun că fiica infernului s-a preschimbat în aur strălucitor. Acesta orbeşte ochii oamenilor, îi strigă şi-i trage jos în focul iadului. Alţii însă. cred că fiica infernului apare pe pământ ca o frumuseţe răpitoare pentru a cuceri suflete pentru imperiul blestemat al tatălui ei.

În acest moment Enric Sanson ar fi jurat că Adella de Barrj era acea fiică a infernului.

— Mă recunoşti, Enric Sanson?, începu prinţesa pe când un râs groaznic îi scăpă de pe buze.

— Fugi, fugi din faţa mea!, murmură Călăul.

Fără voie, căzu în genunchi şi întinse amândouă mâinile spre frumoasa şi demonica apariţie, ca şi când ar fi vrut să se apere.

— Ar fi fatal pentru tine dacă aş pleca fără a ne explica mai întâi!, răspunse prinţesa. Răspunde la întrebarea mea: Pentru ce te-ai furişat ca un hoţ de lângă mine? Pentru ce mai părăsit? Răspunde-mi Enric Sanson!

Călăul sări în sus. Fruntea i se întunecă. Cum!, în

acest moment groaznic, cuteza prinţesa să-i amintească de acea rătăcire regretată atât de mult?

— Rspunde-mi! Dar gândeşte-te bine, Enric Sanson, la cele ce vorbeşti! în mâna mea stă viaţa şi moartea, scăparea şi pieirea! Va depinde de tine, dacă vrei să părăseşti viu acest castel!

— O, femeie îngrozitoare!, murmură Călăul, aşadar nu m-am înşelat. Tu eşti aceea care urmăreşti pe dulcea şi nevinovată Lili, tu eşti cea care ai închis-o în cuşca de fier? Nu-ţi este teamă de pedeapsa dumnezeiască, nu-ţi este groază de răsplata cerească?

— Răspunde-mi, Enric Sanson!, îl întrerupse neînduplecata prinţesă.

Ea se ridică şi mai mândră. Ochii i se fixară cu o putere dominatoare-asupra Călăului.

— Ţi-am dat întreaga mea fiinţă!, urmă mai departe prinţesa, mi-am contopit sufletul cu sufletul tău şi mi-am legat soarta de destinul tău! Prost şi rătăcit ce eşti! Crezi tu că o prinţesă de Barry se aruncă de pe mal, ca să fie sărutată şi nimicită de valuri? Nu, miop şi rătăcit că eşti. În momentul în care m-am dat ţie, am cumpărat sufletul tău de la tine însuţi! Ai căzut în puterea mea cu suflet şi trup spre viaţă de fericire şi plăceri, sau la moarte. Alege, îţi spun, alege între viaţă şi moarte, alege între scăpare şi pieire!! Acesta este răspunsul pe care-l aştept de la tine!

În acest timp, arătă înspre marea de foc care umplea eu zgomot infernal prăpastia dintre ea şi Călău.

— Cuvintele mele nu conţin numai o deşartă ameninţare!, murmură ea mai departe, este seriozitatea amară şi groaznică! O singură apăsare a degetului meu, ajunge pentru ca acest foc care ţâşneşte la picioarele tale, să crească până în plafon. Într-o groaznică îmbrăţişare de foc vei pieri odată cu mine! Şi acum răspunde-mi! Vrei să-mi juri cu jurământ sfânt, vrei să-mi promiţi a fi şi a

rămâne al meu până la moarte?

În acest moment, Enric Sanson se ridică în toată mândria lui. Fără frică, întâlni privirea prinţesei.

— Nu!, zise el cu voce-metalică. Vrei viaţa mea, atunci ia-o! Să ne urcăm în faţa tronului judecătorului celui atotputernic! Acolo vei răspunde pentru faptele tale!

— Nu mă înduioşezi prin ameninţările tale!, răspunse prinţesa cu răceală pe când o lucire demonică se văzu în ochii ei. Sufletul meu poate să ajungă în fundul iadului, îmi este indiferent. Râzând cu ironie voi răspunde Atotputernicului! Tu să decizi, în mâna ta stă soarta noastră! Am mers prea departe pentru a putea da înapoi măcar cu un singur pas. Acum răspunde-mi! Viaţa îţi atârnă de acest răspuns: Da sau nu!?

— Nu, nu!, răspunse Călăul, lovind în acelaşi timp cu piciorul în pământ. Chiar dacă aş avea o mie de vieţi şi le-aş putea scăpa spunându-ţi un singur cuvânt de dezlegare, le-aş da cu plăcere! Femeie nenorocită! Am jurat lui Lili credinţă, am promis să fiu şi să rămân al ei până la moarte! M-am poticnit şi am căzut prin vinovăţia ta. Dar Dumnezeu îmi este martor că n-am făcut din propriul meu impuls acel lucru la care tu m-ai împins în noaptea trecută! Acum însă când momentul critic se apropie şi când buzele mele trebuie să-ţi răspundă, Da sau Nu, când viaţa sau moartea depinde de mine, acum îţi spun: Mai bine aş cădea în acest foc infernal, mai bine să fiu mort, decât să-ţi depun ţie jurământ, femeie blestemată şi fără inimă care vrei să-mi nimiceşti fericirea vieţii.

— Destul cu asemenea vorbe!, strigă prinţesa! Ţi-ai Pronunţat sentinţa! Atunci du-te, piei în adâncurile iadului!

Ea se întoarse într-o groaznică agitaţie. Dar Enric Sanson întinse deodată amândouă mâinile spre dânsa.

— Mai rămâi un moment, înainte de a săvârşi faptul îngrozitor. Mă vei ucide pe mine şi pe tine, să zicem că

numai pe mine, în mâinile tale stă puterea. Dar te rog numai un lucru, cruţă pe Lili! Ce ţi-a făcut scumpă şi gingaşa fată, ce-i vinovată ea, dacă o iubesc cu atâta foc şi pasiune!

Prinţesa izbucni într-un hohot de râs.

— Haha, mai întrebi despre aceasta, rătăcitule! strigă ca, pe când o expresie de ură nebună îi sluţi faţa. Întrebi ce mi-a făcut porumbiţa cea palidă şi slăbuţă?! Mii de i draci, vrei să-ţi baţi joc de mine în situaţia ta? Nu m-ai înjosit de atâtea ori cu cea mai mare ruşine care poate fi pentru o femeie de rang, tot din pricina acestei Lili? Nu m-ai respins chiar şi acuma după ce ţi-am aparţinut cu totul? Aiurit şi prost ce eşti! Mă întrebi ce a comis acea Lili faţă de mine? Ea a comis cea mai îngrozitoare i crimă în persoana mea, ea mi-a răpit inima pe care mi-am ales-o! Cum, eu mândra prinţesă Adella de Barry mă înjosesc atât de mult, voind să fiu servitoarea Călăului, şi o mizerabilă calică din popor cutează a-mi răpi din mână coroana învingerii?! Ea cutează a-mi pregăti înjosiri şi ironii în locul izbânzii? O, ea merită de mii de ori moar-l tea!! Ceea ce mă înveseleşte este tocmai faptul că trejj buie să moară şi va muri în cele mai îngrozitoare chinuri!!

Izbucni într-un hohot de râs nebun. Enric Sanson se; înfioră de groază.

— Eşti tu, femeie cu inimă simţitoare în piept?, murmură el acoperindu-şi faţa cu mâinile, sau eşti un demon nesimţitor ieşit din adâncimile iadului?

El tăcu un moment mişcat adânc. Apoi ridică din nou mâinile rugătoare. 1

— Taci. nu mă vei înduioşa! îl întrerupse prinţesa, i Află mai întâi ce soartă îi pregătesc iubitei tale Lili! Tu vei muri relativ de moarte uşoară. Flăcările se vor arunca lacome asupra ta. şi timp de câteva secunde îţi vor nimici corpul: Lili. Însă va fi executată ele vie! Da. executată! auzi

tu?, repetă ea. pe când ochii îi căpătară o strălucire demonică. Iubita ta se află în dosul acestui perete de fier încins. Este un spaţiu mic înconjurat de fier în mijlocul căruia atârnă o cuşcă. În această cuşcă de fier se află adorata ta Lili! Ea trebuie să privească, cum fierul se încinge din ce în ce mai mult în juru-i şi totuşi poate să respire mai departe căci este destul aer curat pentru a-şi. mai sunt> viaţa mizerabilă timp de câteva ore, până când, friptă de vie îşi va da sufletul! Haha, cât mă voi bucura ascultând ţipetele ei! Inima îmi este însetată de a auzi ultimul ei suspin!!

Un ţipăt ascuţit fu tot ce putu răspunde călăul. Timp îndelungat stătu nemişcat în genunchi. Gândul că despărţită de dânsul numai printr-un zid de fier", iubita lui Lili, suferea cele mai îngrozitoare chinuri de moarte, îi paraliză creierul. Enric Sanson nu fu în stare să gândească timp de câteva minute. Nu lipsea mult ca în disperarea sa să se arunce în flăcările infernale, numai pentru a pune capăt chinurilor sale sufleteşti. Dar îşi ridică din nou mâinile.: – Adella!, murmură el, dacă mă iubeşti aşa cum susţii, atunci nu-mi tortura inima atât de îngrozitor! Cruţă pe Lili! Ai milă de dânsa!!

— Nu! zise prinţesa, niciodată! Jură-mi că vei renunţa la Lili, atunci viaţa îţi va fi cruţată; viaţa acelei mizerabile însă, este pierdută, căci, cât timp va trăi, ea va fi un veşnic pericol pentru mine! Va muri, aceasta este voinţa mea!

— Adella! Adella!!, strigă Călăul, înecat în hohote de plâns. Nu găsesc cuvinte pentru a te mişca, creierul îmi este atât de gol. pustiit şi mort. Nici nu-ţi pot spune cum fierbe şi se frământa sufletul meu! Fii milostivă! Doamne. Doamne eu… vreau să-ţi jur că voi renunţa la Lili. dar lasă-i viaţa, las-o să trăiască!

— Îţi spun încă o dată, viaţa îţi este dăruită printr-un asemenea jurământ, Lili însă, va muri!!

Enric Sanson îşi apucă cu disperare părul din cap. Apoi privi în jos timp îndelungat nefiind în stare să gândească. Orbirea celei mai îngrozitoare disperări îl cuprinse. sufletul său nu mai trăia.

Un mormăit zgomotos îl trezi deodată din amorţeală. Enric Sanson cu privirea sticloasă, se uită în juru-i. Nu mai auzi râsul ironic al prinţesei, ci văzu numai cum se desfăcu o bucată din peretele de fier.

Un strigăt groaznic, scăpă în acelaşi timp de pe buzele sale. Dumnezeule Mare”! Prin spărtura peretelui fu în stare să privească dincolo: privirea îi căzu în spaţiul înconjurat de pereţii de fier, şi zări ceva groaznic.

În mijlocul spaţiului, atârna de plafon cuşca despre care-i vorbise Adella. În această cuşcă, se afla Lili. Mai trăia sau era moartă? Enric Sanson nu ştia să-şi dea răspuns la această întrebare.

Nenorocita fată stătea în genunchi. Capul îi căzuse într-o parte. Nu scotea niciun sunet. În cel mai fericit caz trebuia să fi căzut într-un leşin adânc.» – O. Lili!!, strigă Călăul, şi ridică cu disperare mâinile spre cer.

Fără a ţine seamă de peretele înfierbântat, el vru să treacă prin deschizătură pentru a pătrunde în cuşcă, să împartă cu iubita lui chinurile groaznice ale morţii.

Dar prinţesa trebuie să fi prevăzut intenţia Călăului.

Cu o singură apăsare de deget asupra unui buton ea făcu ca deschizătura să se închidă la loc.

Enric Sanson căzu în genunchi şi-şi acoperi din nou faţa cu mâinile. Energicul bărbat începu a plânge în hohote ca un copil. Se isprăvise curajul său. El se zvârcolea pe jos de durere şi disperare.

— Prinţesă, se adresă încă odată cu glas aspru către neîndurătoarea tenace, te conjur pe tot ce-ţi este sfânt. Graţie, graţie pentru nenorocita Lili! Vreau să mor de moartea cea mai groaznică, satură-te la auzul gemetelor şi

suspinelomtele de moarte, vreau să sufăr totul, dar cruţă pe Lili, pe scumpă şi adorata mea mireasă!

— Iarăşi acest cuvânt urât!, zise prinţesa. Prost ce eşti! Lili nu trebuie să fie logodnica ta, tocmai pentru aceasta trebuie şi va muri!

— Ei atunci, murmură Călăul ridicându-se din gelunchi, atunci vrei să renunţ la fericirea vieţii mele şi la tot ce-mi estet iubit şi scump! în faţa lui Dumnezeu Atotputernic îţi jur: Da, vreau să renunţ la Lili, până când însăşi domnia ta, îmi vei da permisiunea să mă apropii de ea cu iubire!

— Aceasta îmi juri?, exclamă prinţesa. Tu-mi juri aceasta într-adevăr?

O privire de bucurie sălbatică luci din ochii ei negrii ca noaptea. Enric Sanson ridică în sus mâna dreaptă cu o disperare nebună.

— Pe tot ce-mi este sfânt, îţi jur cu condiţia…

— Nicio condiţie!, îl întrerupse imediat prinţesa. Viaţa este dăruită. Numai în puterea ta stă să-mi ceri iertare pentru ca să poţi gusta în viitor fericirea care a început abia de curând pentru tine!

Enric Sanson făcu o mişcare de respingere, f – Dar, urmă mai departe prinţesa, pe când surâse cu satisfacţie, prin jurământul tău n-ai scăpat pe Lili! Ea moare…

— Atunci jurământul nu este valabil!, strigă Călăul într-o disperare nebună.

— Nu!, exclamă prinţesa cu râs ironic, nu, cerul a auzit jurământul tău! De obicei eşti un om credincios. Trebuie să ştii ce însemnătate are un jurământ!

— Da. negreşit că ştiu!, strigă Călăul cu disperare dar ştiu că un jurământ nedrept cade asupra aceluia care l-a provocat prin forţă!

— Aceasta las-o în grija mea!, zise prinţesa ridicându-se mândră şi ironică, mie nu mi-e frică de nimeni, de

nimeni absolut, nici în cer şi nici pe pământ!

Enric Sanson se înfioră la auzul acestor cuvinte. I se părea că din marea imensă de flăcări va ieşi mâna unui demon pentru a o nimici. Dar nu se întâmplă nimic din toate acestea.

— Lili moare! Lili moare!, murmură Călăul disperat, zadarnic am jurat, în van mi-a fost renunţarea! O, femeie groaznică şi crudă!! Şi nu este nicio scăpare, niciun ajutor!

Ca nebun şi rătăcit, privi el în jur. Deodată, îi veni în minte descoperirea pe care o făcuse în castel.

Căci el era posesorul comorilor de milioane! Nu-i spusese prinţesaatunci când s-a întâlnit cu el pentru prima dată, că numai în interesul acestei comori voia să scape viaţa tatălui ei? Negreşit că ducele nu ştia nimic despre ascunzătoarea comorii, dar în orice caz ar fi putut da o indicaţie, dar se pierdu şi aceasta prin moartea sa.

— Prinţesă!, spuse Călăul cu un ton moderat, timpul trece şi simt prea bine că orice rugăminte nu-şi află loc în inima dumitale împietrită.

— Vrei de la mine viaţa lui Lili?. Întrebă prinţesa pe când ochii îi sticleau în mod satanic. Ei bine, fie! Nu vreau să fiu neînduplecată. Jură-mi însă cu un jurământ sfânt că vei fi sclavul meu supus toată viaţa ta, atunci îi va fi dăruită aceleilili viaţa!

— Nu, aceasta n-o pot face! murmură el. Aş putea să-ţi jur că renunţ la Lili, dar niciodată nu-mi voi murdări buzele printr-un jurământ fals pe care-l ceri de la mine.

— Atunci moară Lili! strigă prinţesa.

— Ascultă-mă!, se rugă Călăul. Mi-ai spus odată, că ţii foarte mult la milioanele care sunt ascunse aici în castel. Ei bine, eu cunosc locul unde sunt ascunse acele comori imense. O întâmplare a făcut să descopăr ascunzătoarea lor!

Prinţesa îl privi neîncrezătoare. Apoi apăru un surâs

dispreţuitor pe buzele ei.

— Vrei să mă tragi pe sfoară, nu te cred!, zise ea.

— Te asigur sub cel mai sacru jurământ că este adevărat!

— Cum?, exclamă prinţesa, pe când lăcomia josnică îi sluţi frumoasă faţă. Tu cunoşti ascunzătoarea acelor comori? Şi vrei să mi-o arăţi, să mă pui în posesia milioanelor?, jură-mi aceasta!

— Pe atotputernicia lui Dumnezeu îţi jur!, răspunse Călăul. Cruţă viaţa lui Lili şi eu te voi duce chiar în acest moment la locul unde stau îngrămădite comorile care de secole n-au fost cunoscute nici de locuitorii acestui castel.

Prinţesa medită timp de câteva minute.

O luptă internă se oglindea pe faţa ei. Pe de o parte”, era vorba de a dărui viaţa duşmanei de moarte, pe de alta însă, de a se pune în posesia milioanelor imense, acele milioane în posesia cărora, avea s-o dorească şi Călăul, care va uita desigur iubirea copilăroasă pentru Lili şi se va reîntoarce la picioarele ei ca sclav umil!

Această gândire, o făcu să se decidă.

— Fie! spuse prinţesa, ridicând în sus mâna cu solemnitate. Îţi jur pe toţi sfinţii din cer că voi elibera pe Lili în acel moment în care îmi vei fi predat comorile strămoşilor mei! Dar grăbeşte-te!

Se întoarse, părând că desface ceva la un instrument care se afla în perete.

— Lili Miranda mai are timp numai o jumătate de oră!, zise prinţesa rece ca o negustoareasă. Apoi căldura din cuşcă va creşte la o temperatură care trebuie să nimicească orice fiinţă omenească. Până atunci ea poate rămâne în viaţă! Vrei să-mi arăţi fără întârziere, locul în care se află comorile?. jură-mi aceasta!

Ţi-am jurat deja! zise Enric Sanson. Dar pentru a-ţi arăta comorile, trebuie să fiu eliberat din acest loc

groaznic!

Prinţesa înclină capul; apoi se întoarse şi puse în mişcare o pârghie.

Imediat începu a se repeta zgomotul asurzitor de odinioară. Flăcările se prăbuşiră în adâncime, prăpastia se închise la loc şi înainte ca Enric Sanson să fi avut timp de a observa cele întâmplate, prinţesa era lângă dânsul. Totodată. spărtura care ducea înspre scara misterioasă se deschise.

Când Enric Sanson văzu pe prinţesă-stând înaintea sa şi surâzând calmă, simţi că o furie îngrozitoare îi sfâşia inima.

„Şarpe fals şi necredincios f. murmură el. Ce ar fi dacă te-aş sugruma cu mâinile mele? N-ai merita, oare, de mii de ori această moarte?”

Daiprinţesa suportă în linişte privirea să furioasă.

— Un bărbat de onoare nu ucide o femeie!, zise ea. Cu atât mai puţin pe acea femeie pe care, chiar cu minţile ameţite, o numise a lui cu totul!

O.ro. şeaţă de foc acoperi faţa călăului. Nu. prinţesa putea fi un demon cum nu se poate mai rău, dar el nu-i putea face niciun rău.

— Fie! murmură el. Vino cât mai iute prinţesă, să-ţi arăt locul! Dar gândeşte-te că ai jurat să eliberezi pe Lili! Dacă nu o vei face, atunci jur pe sfânta născătoare ele Dumnezeu, poate să cadă sufletul meu în puterea iadului, că te voi sugruma cu propriile mele mâini!!

Prinţesa nu dădu nică un răspuns. Ea înclină capul afirmând. Apoi părăsi gangul sinistru împreună cu Sanson. Cu precauţie închise spărtura zidului. După cum se vedea, voia să răpească lui Sanson orice posibilitate de a o înşela.

Capitolul 46 MILIOANE SCLIPITOARE

Enric Sanson şi prinţesa Adella de Barry coborau tăcuţi îngusta scară secretă. Prinţesa rămase uimită,

văzând cum Enric Sanson, ajuns la capătul scării, deschise uşa secretă, care ducea pe lângă nişa din zid, în închisoarea secretă a fraţilor de sânge.

— Aşadar, aici este legătura misterioasă! murmură Adella, cum n-am putut găsi eu singură uşa aceasta? Se spunea că la capătul scării trebuia să se mai afle o ieşire. Dar nici tata şi nici eu nu am fost în stare să descoperim mecanismul uşii secrete!

Călăul deschise uşa secretă, apoi deschise şi nişa. Imediat după aceasta, înaintea ochilor prinţesei apărură milioanele îngropate de sute de ani.

Adella scoase un strigăt de bucurie. Privirea i se incintă la strălucirea giuvaierelor. Lanternă pe care o adusese Călăul şi o aprinsese făcu să crească strălucirea briliantelor.

— Ah, aceasta este sublim!, murmură prinţesa.

Căzuse fără voie în genunchi, mângâind comorile. Toată atenţia ei se concentrase mai mult asupra pietrelor de briliante strălucitoare. Prinţesa luă un colier de diamante şi şi-l puse la gât cu cochetărie; apoi un colier de perle, care o înnebunise de plăcere.

— O, acesta este frumos la culme!, spuse ea de nenenumărate ori. Aşadar am ajuns la ţintă, mai timpuriu de cât sperăm.

Nu mai ştia ce să facă de bucurie. Enric Sanson, însă, suportă cele mai îngrozitoare chinuri. Fiecare moment de întârziere, însemna a prelungi chinurile lui Lili. În cele din urmă, el puse mâna pe umărul prinţesei.

— Eu m-am ţinut de cuvânt! murmură el rătăcit, acum fii milostivă, ţine-ţi şi dumneata jurământ'ul! Este vorba de viaţa lui Lili. Să mergem, comorile n-au să dispară!

Dar prinţesa nu se putea despărţi de comorile ei.

— Nu, nu! exclamă ea, toate acestea îmi aparţin şi nu

vreau săle la A din ochi!

— Nimeni nu ţi le ia! Să mergem prinţesă! Te poţi întoarce aici oricând vei voi să-ţi iei comorile! Dar pentru Dumnezeu!, ţine-ţi cuvântul şi scapă înainte de toate pe Lili!

— Nu. nu. eu nu plec de-aici!, nu mi s-ar putea răpi comorile?, n-ai putea tu însuţi?…

Ea se întrerupse cu o privire neîncrezătoare asupra Călăului. Enric Sanson dădu din umeri cu dispreţ.

— Dacă aş fi vrut să-ţi răpesc comorile, aş fi putut s-o fac mai înainte! De trei zile cunosc locul!

— De trei zile?!, exclamă prinţesa, şi nu mi-ai spus nimic atâta timp? Ai stat în noaptea trecută alături de mine şi nu mi-ai spus niciun cuvânt despre secretul tău! Nu ştiai cât de mult doresc să am aceste comori?!

Cât de nedemnă îi apăru în acest moment frumoasa şi mândră femeie de lângă dânsul, care dorea cu atâta pasiune diamantele strălucitoare.

— O prinţesă!, exclamă el, revino-ţi în simţiri înainte de a fi prea târziu! Nu călca în picioare inimile simţitoare! Ora răsplăţii va suna şi pentru dumneata şi în ultimele momente ale vieţii, părăsită de Dumnezeu şi de oameni, vei dori poate zadarnic pe aceia a căror inimi le-ai călcat în picioare cu atâta viclenie…

Dar cuvintele sale rămaseră fără niciun efect asupra Adellei. Ea privea cu lăcomie sălbatică comorile îngrămădite. Degetele îi alunecară printre grămezile de perle înşirate şi printre colierele de diamante.

— Gândul că toate acestea îmi aparţin… o, acest gând, mă înnebuneşte de fericire! Cât de bogată… şi de puternică! Totul îmi pot procura acum: puterea, onoarea, până şi iubirea, haha! Toate sunt ieftine în schimbul aurului! Am devenit poate cea mai bogată femeie din Franţa prin comoara aceasta! O, şi vreau să fac să simtă

lumea puterea bogăţiei!! Abia acum voi fi într-adevăr mândră şi demnă i-ăpină de Barry!!

Aceste cuvinte ieşiră ca în delir de pe buzele ei. arătând Călăului, caracterul ascuns al nenorocitei femei. Enric Sanson apucă cu asprime braţul prinţesei.

— Nu mă împinge la exasperare. Ştii ce ţi-am jurat! Pe Atotputernicul îţi spun că dacă va fi prea târziu şi Lili va fi moartă, atunci nu mă va reţine nicio putere a fermecatului castel şi cu propria mână te voi sugruma.

— Da, da, zise ea fără voie, vin imediat! O. această blestemată Lili! Totdeauna trebuie să-mi stea în cale şi acum să mă deranjeze când trebuie să mă cufund în admiraţia comorii mele!

— Vino, vino, prinţesă!, insistă Călăul.

— Nu mă mişc sub niciun chip din loc!, exclamă ea, până ce nu-mi vei fi jurat că nimeni nu va face nicio încercare pentru a-mi răpi comorile. Jură-mi şi aceasta!

O expresie de nemărginit dispreţ se întipări din în ou pe faţa Călăului.

— O. cât de mică eşti la suflet, prinţesă, exclamă Enric Sanson. Da!, îţi jur că nu voi trăda nimănui că am descoperit comorile, niciun om n-o să afle vreodată despre ascunzătoarea lor din gura mea! Da, ţine-ţi şi dumneata jurământul prinţesă, este deja timpul s-o faci!

Ea se gândi un moment, apoi îşi fixă privirea asupra lui Enric Sanson.

— Încă o dată te conjur!, zise ea, acum sunt o femeie bogată, mai atrăgătoare încă decât mai înainte! Vrei să fii numai al meu? Vino să fugim într-o ţară străină. Acolo te voi face cel mai fericit dintre muritori! Ascultă cuvintele mele! Vrei să fii al meu?

— Nu, prinţesa! Chiar dacă mi-ai oferi toate comorile dintre cer şi pământ, n-aş merge cu dumneata!

Prinţesa râse cu ironie.

— Ei, atunci gândeşte-te cel puţin la jurământul tău… de a te ţine departe de Lili, atâta cât voi vrea cu!, şopti ea.

— Acel jurământ nu este valabil!, exclamă Sanson, l-am depus sub o ipoteză falsă, din această cauză nu mă leagă!

— Ai jurat!, îl întrerupse prinţesa cu răceală, vrei să-l rupi. atunci te priveşte! Eu mă duc să-mi împlinesc jurământul! sâjş &

Prinţesa se întoarse spre ieşire. Înainte însă, ceru înspăimântatului Sanson, să-i explice mecanismul nişei. Apoi privi cu băgare de seamă cum se închide spărtura zidului.

Adella nu se putu reţine de a lua cu sine câteva coliere de perle şi diamante.

Un sentiment de respingere cuprinse pe Călău, când văzu cum frumoasă femeie îşi suflecă rochia formând astfel un sac în care îşi băgă giuvaierurile preţioase. O. ce contrast era între nevinovată şi curata Lili şi prinţesa de o frumuseţe demonică!

— Nu. nu! niciodată nu voi putea alege altfel! murmură Călăul, niciodată nu voi ţine acest jurământ groaznic, care mă desparte de ea, căci ar fi moartea pentru mine! Nu poate fi voinţa lui Dumnezeu, ca să reuşească acestei femei veninoase să despartă pentru vecie două inimi care se iubesc!

Prinţesa n-auzise nici nu cuvânt din monologul Călăului. Cu repeziciune, păşi înaintea lui.

Acum deschise uşa înspre scară din gang şi dispăru pe acolo.

Când Enric Sanson vru să intre în acel gang nu mai putu văzu nici urmă prinţesei, doar un miros de foc şi pucioasă umplu spaţiul.

Se auzi o detunătură asurzitoare. Enric Sanson simţi deodată cum parchetul începe a se mişca sub picioarele

sale. Cu mare iuţeală alunecă într-o adâncime îngrozitoare. Apoi i se păru că ar fi apucat de o putere nevăzută şi împins spre un gang lateral.

Toate acestea se întâmplară în interval de câteva secunde. Abia avu timp să respire, când observă că se află pe câmp liber, afară din castel. Avu timp să observe cum spărtura zidului înnegrit de vreme, se închise la loc.

Aiurit, privi în jur. Unde se afla oare? Era partea dosnică a castelului.

Nimic nu se mişca în juru-i. Deja începu a se înnopta.

Unde era Lili? O spaimă nebună cuprinse pe Călău. Printr-un nou mecanism iscusit îl depărtase prinţesa din castel.

Întocmai ca de o furtună, fu aruncat de puterile misterioase.

Dar unde se afla Lili?

— Lili! Lili! strigă Călăul cu voce îngrijorată.

Dar nu se auzea niciun răspuns. Enric Sanson îşi lovi fruntea cu disperare.

Î Cum!, îşi zise el, să mă aflu oare acum, mai departe ca niciodată de iubita mea Lili. să mă fi înşelat oare acea femeie demonică, să-şi fi călcat ea jurământul? l-am descoperit în zadar misterul comorii şi Lili trebuie să moară cu toate acestea sub cele mai îngrozitoare dureri, după voinţa acelei femei?!

Enric Sanson mergea înainte fără ţintă şi-şi frângea mâinile. Deodată se opri locului că înlemnit.

Un tremur convulsiv trecu prin membrele sale şi un strigăt de bucurie îi scăpă de pe buze.

— O Lili! Lili!

Ce văzură ochii săi?

Da, părea că se întâmplase o minune, tânăra fată şedea leşinată, culcată pe iarba verde.

Enric Sanson căzu în genunchi alături de gingaşa

fată. Cu drag îşi trecu mâna peste faţa şi părul tinerei fete. Nu mai rămânea nicio îndoială. Lili îi fu redată neatinsă.

Ea respiră uşor, părea a fi cufundată într-un somn adânc. În acest moment, o bucurie nemărginită cuprinse inima Călăului.

— Lili! Lili! exclamă el încă o dată.

În acest moment nu-i mai păsa de jurământul făcut prinţesei. El se aplecă asupra tinerei fete şi o acoperi cu sărutări înfocate.

— O, dulcea mea mireasă, trezeşte-te!, murmură el.

Dar dură mult până când reuşi s-o trezească. În cele din urmă, Lili deschise ochii.

— Unde sunt? şopti ea cu voce slabă, unde este îngrozitorul foc care ameninţă să-mi nimicească membrele? O, cerule am suportat toate încercările, mi s-au deschis porţile spre fericirea eternă?

Ea se întrerupse. Privirea-i căzu asupra lui Enric Sanson.

— Enric, iubitul meu, tu eşti? suspină tânăra fată. Dumnezeul meu cum ai ajuns aici?

Enric Sanson îşi încolăci braţele cu putere în jurul gâtului ei.

Lili scoase un strigăt de bucurie. O, negreşit că sunt în imperiul ceresc!, O, Enric, rămâi la mine, nimic pământesc nu ne mai poate despărţi!

Enric Sanson nu putu răspunde nimic din cauza emoţiei care-l stăpânea. El strângea cu foc pe Lili în braţele sale. Astfel, nu putu observa cum la o mică distanţă de dânsul, se furişa statura frumoasei prinţese.

Adella părăsise de asemenea castelul. Privirea îi căzu asupra lui Enric Sanson şi a iubitei sale mirese. Un surâs demonic înconjură buzele ei.

Enric Sanson era atât de mult cufundat în admiraţia iubitei, încât uită de toată lumea.

— Dar cum am ajuns aici?, murmură în fine Lili după o prelungă tăcere. Doar am fost închisă în groaznica cuşcă, fierbinţeala îngrozitoare mă ducea în apropierea morţii! Deodată însă, am fost împinsă şi aruncată pe această câmpie!

Ea se întoarse. Un fior trecu prin corpul delicat, când zări zidurile castelului.

O. să fugim de aici iubite!, şopti ea cu buzele tremurânde, era prea oribil, părea îngrozitor! Adelon m-a trădat!…

— Adelon! Cine este Adelon?, zise Călăul. Dar nu este aici locul de a pune întrebări! Vino iubito, să fugim!

El ridică pe Lili de jos şi o duse cu uşurinţă în braţele sale, depărtându-se de castel. Abia după ce părăsiră parcul şi se cufundară în desişul pădurii, se opriră.

Acum începură întrebările şi povestirile. Aveau de istorisit atât de multe şi totuşi abia scoteau câte un cuvânt. Era un suspin de amor, asemănător cântecului privighetorii.

În acest moment de fericire, Enric Sanson nu putu să dezvăluie iubitei totul.

Păcatul care-l purta în Inimă părea prea monstruos pentru a putea cuteza să se destăinuie acum.

Orb şi neghiob ce era! Câte ceasuri de noi suferinţe amare nu ar fi cruţat, dacă şi-ar fi descoperit inima toată faţă de iubita sa!

Se făcuse deja noapte, când Enric Sanson îşi aduse aminte de armurierul Miranda.

Mare Dumnezeule!, cum a putut uita el acest lucru, în orice caz, bătrânul Miranda trebuie să se fi întors de mult la castel.

Pe cât putu, cu băgare de seamă, spuse iubitei sale că tatăl ei fugise din închisoarea Conciergeriei. Dar abia auzise Lili un singur cuvânt din gura lui Sanson, despre

tatăl ei, că şi sări în sus.

— O. Enric, tatăl meu este liber!, şi asta mi-o spui abia acum? Vino, să alergăm cât mai iute spre dânsul.

— Da, ai dreptate iubito!, dar ai tu putere să mergi de aici până la Paris?

— La braţul tău simţ în mine puteri uriaşe! Vino să nu pierdem niciun moment! Să mergem la Paris spre locuinţa tatălui meu!

La braţ porniră ei înainte. În curând dispăru sinistrul castel de Barry dinaintea ochilor lor.

Dar ah. nu era favorabilă steaua care-i ducea înspre locuinţa armurierului. În pragul casei în care Lili îşi petrecuse o copilărie paşnică, îi aşteptau noi pericole.

Capitolul 47 întoarcerea armurierului

Cu toată vârsta înaintată, armurierul alergă cât putu de iute prin gangul subteran care mărginea parcul castelului de Barry. Nederanjat de nimeni ajunse afară.

— O. Dumnezeule Atotputernic, fii milostiv murmură el, îndreaptă şi-mi apară paşii să mă întorc aici neatins de nimeni, să pot aduce ajutor scumpului şi nefericitului meu copil! Ce se va întâmpla apoi, las în voia ta părintească! Sunt deja în faţa tronului tău! Dacă vrei să-mi închizii ochii pentru vecie, fie după voia ta! Dar te rog din inimă: Lasă-mă să trăiesc până ce voi vedea pe Lili scăpată din îngrozitorul pericol!

Aceste cuvinte dădură puteri noi credinciosului bărbat.

Armurierul se sperie când se văzu în apropierea Parisului. Împuşcăturile şi sunetele de clopot ajunseră până la urechile sale.

Pe străzile Parisului trebuia să fie o adevărată baie de sânge. Încontinuu se auzeau pocniturile puştilor şi răsunau bubuiturile tunurilor. Cerul se roşise în mai multe locuri.

O furie nemărginită. contractă trăsăturile feţei

armurierului. când se gândi că o bandă fără de lege luase cu forţa stăpânirea acestui frumos oraş.

Miranda apucă pe un drum încrucişat de ţară. Acesta era mai îndepărtat, dar el hotărâse să ocolească străzile principale şi apoi să intre în casa să printr-o portiţă dosnică. Atunci, cineva l-ar fi putut observa cu greu.

Zis şi făcut.

Străzile pe care le cutreieră bătrânul armurier Miranda, erau aproape goale. El întâlni câte o singură persoană care alerga cu frică. Criminalii însă, care îşi jucau mendrele în centrul oraşului, nu se arătau prin străzile laterale unde. n-ar fi putut să-şi astâmpere setea lor de sânge.

Oricât de precaut era Miranda în alegerea drumului său, nu putu evita totuşi centrul oraşului, căci casa armurierului se afla în partea cea mai frecventată a oraşului.

Aici era un tablou groaznic. Cadavre sângerânde stăteau întinse pe pavajul străzilor. Coloane întregi de bărbaţi ameţiţi de băutură cutreierau străzile. Speriate şi îngrozite, mai multe femei căutau să se ascundă în dosul unor case.

Alte femei, însă, gătite în mod ciudat cu flori roşii în păr, uitară de orice ruşine; la braţ cu bărbaţii îmbătaţi de băutură şi crime, cutreierau fredonând cântece frivole.

Cu nemulţumire şi dispreţ întoarse bătrânul Miranda capul, pe când o roşeaţă îi acoperi faţa. Abia se putu reţine să tacă faţă de faptele groaznice care se petreceau sub ochii săi.

Din fericire pentru dânsul, nu-l băgă nimeni în seamă, mai ales că îmbrăcăniintea îi era zdrenţuită. Altfel ar fi fost rău pentru bătrânul Miranda. Viaţa unui om nu juca niciun rol pe acea vreme în Paris.

Bătrânul armurier privi înfiorându-se, cum hoardele

de beţivi străpunseră cu suliţele nişte trecători nevinovaţi, care nu voiră să se asocieze cu dânşi şi să intoneze cântecele lor. Mizerabilii, lăsară jos cadavrele mutilate pentru a săvârşi noi nelegiuiri.

„O, cauză a dreptăţii, încotro ai dispărut?, murmură Miranda. Doamne Dumnezeule!, este într-adevăr voinţa ta, ca cele mai sfinte drepturi ale poporului dornic de libertate, să fie călcate în picioare şi târâte în noroi de către asemenea mizerabili?”!

Cuprins de temeri groaznice, nefiind sigur niciun moment de viaţă, bătrânul ajunse, în fine, pe o stradă care ducea spre partea dosnică a locuinţei sale. Miranda se opri cu precauţie în colţul străzii, dar nu auzi niciun zgomot.

În curând, ajunse la portiţa care ducea în grădina sa. Armurierul apăsă clanţa. Portiţa era încuiată.

Bătrânul stătu câteva minute nemişcat şi speriat. La aşa ceva nu se aşteptase. Dar imediat se linişti. Băgă mâna în buzunar şi scoase legătura de chei pe care obişnuia s-o poarte la el.

Miranda intră în grădină închizând portiţa în urma sa.

— O, cât de plăcut este aici! îşi zise bătrânul, uitându-se la grădina îngrijită.

Aici domnea pacea şi liniştea desăvârşită.

Armurierul merse încet înainte. Oricât de mult se uită în jur nu fu în stare să descopere nimic suspect. Nu, niciun străin nu se afla în casa sa, despre asta era sigur.

Da, aceeaşi pace sfântă care domnise întotdeauna în această casă, domnea şi acum.

În acest moment, bătrânul fu cuprins de o duioşie nemărginită. El nu se mai putu ţine pe picioare. Genunchii începură să-i tremure şi se lăsă cu greu pe o bancă din grădină. Apoi îşi acoperi faţa cu mâinile şi începu să plângă încet, învins de durere.

O, Dumnezeule, cât de fericit fusese el aici! În această modestă şi tăcută casă trăise şi muncise, aici stătuse credincioasă lui soţie şi fiica lui adorată.

„O. Dumnezeul meu, greu mă pedepseşti!, murmură el, încercarea pe care mi-o trimiţi este peste puterile mele!”

El se ridică suspinând.

„Lili, Lili!, exclamă el. Cum am putut uita de line un singur moment! Tu te afli într-un pericol îngrozitor!”

Învins de durere întinse încă o dată mâinile spre grădină.

— Trebuie să mă despart iar de tine locaş iubit, cine ştie de mă voi mai întoarce Viu la tine! O voi iubiţii mei prieteni care mă priviţi la fiecare pas, rămâneţi cu bine! Voi florilor care v-am semănat, voi arbori pe care v-am sădit de mici, rămâneţi cu bine! Şi Dumnezeu îmi este martor că nu ştiu de ce mi s-a întristat inima deodată!

Sunt momente în viaţa omenească, în care inima este în stare să presimtă cele ce se vor întâmpla.

Armurierul merse înainte cu paşi înceţi. Părăsi grădina. Pentru a ajunge în atelier trebui să treacă prin anticameră. Sus, la etajul întâi, se afla atelierul privat al maestrului. Acolo îşi păstra cele mai preţioase instrumente.

„Mulţumesc lui Dumnezeu!, se gândi armurierul pe când intră în coridor, şi aici sunt toate în linişte! Furtunile revoluţiei care zguduie întreg Parisul, pare a fi trecut peste acoperişul casei mele fără s-o fi atins”.

Cu aceste gânduri, bătrânul urcă scara.

Deodată, pe când vru să deschidă uşa care ducea în atelier, el tresări speriat. Auzise sunetul unor voci.

Înainte ca armurierul să fi putut face vreo mişcare, uşa fu smucită pe dinăuntru. Faţa bestială a lui Pippin, beat până la nebunie, se ivi în crăpătura uşii.

Câţiva tovarăşi ai lui, de asemenea beţi, se arătară pe la spatele acestuia.

Timp de un moment domni o tăcere apăsătoare. Bătrânul simţi cum inima-i bătea cu putere. Ţiganul Pippin, însă, se ostenea să recunoască, în starea în care se afla, pe acela din faţa sa.

— Hei, ce vrea bătrânul aci?, strigă el cu vocea-i stridentă.

Imediat după aceasta, Pippin îl recunoscu pe armurier.

— Ura!, acesta este armurierul, bătrânul care ne-a scăpat ieri!, strigă el.

Cu o furie sălbatică se aruncă asupra bătrânului. Acesta însă îl respinse cu putere.

— Afară, voi mizerabililor, afară din casa mea!, strigă el cu faţa aprinsă de furie. Nu murdăriţi această casă curată şi cinstită prin prezenţa voastră!

Dar îndrăzneţul Miranda râu se gândea că aceste cuvinte însemnau a turna ulei pe foc.

— La ce ne înjură bătrânul ăsta?

— Săriţi pe el, camarazilor, apucaţi-l!

Astfel se auzea răsunând. Ţiganul Pippin făcea spume de furie. Lovitură puternică a armurierului îl trânti la pământ.

Pippin se ridică cu greu. Un strigăt sălbatic scăpă de pe buzele sale. Sări în sus şi cu agerimea unei pisici cuprinse gâtul bătrânului Miranda. Armurierul se opunea din toate puterile, dar în zadar, negrul Pippin îl ţinea strâns ca în nişte cleşti de-fier.

— Săriţi pe el! Loviţi-l camarazilor!, strigă mizerabilul cu voce răsunătoare.

Dar nici nu mai era nevoie de încurajările sale. Toţi vagabonzii erau bine înarmaţi. Aprovizionarea cu armele lui Miranda le servise ca o pradă bună. Acum ei se

aruncară asupra nefericitului bătrân. Timp de o secundă corpul nefericitului Miranda fu străpuns de douăzeci de stilete. Armurierul căzu în genunchi horcăind. Atacul era atât de neaşteptat şi mişelesc, încât bătrânul nici n-avu timp să se apere.

Dar căderea armurierului, aprinse şi mai mult bună dispoziţie a mizerabililor.

— Ce vă spuneam eu camarazilor?, strigă negrul Pippin, jucând în jurul corpului întins al lui Miranda. Ziceam că bătrânul se va întoarce acasă; este prea zgârcit pentru a nu o face! Să nfe ascundem pentru o zi sau două în casă şi atunci ne va cădea în palme! Hoho! Am avut dreptate? Aci zace!... Acum, înainte camarazilor!, se adresă el, tovarăşilor săi de crime. Ne-am umplut deja buzunarele, aci nu mai avem ce căuta!

Ei râdeau, şi cu repeziciune trecură peste corpul lui Miranda. Niciunul din ei nu aruncă măcar o singură privire asupra nenorocitului care se zvârcolea în dureri de moarte.

Pe scară din coridor zăcea bătrânul Miranda, într-un lac de sânge, pe când pacea şi liniştea adâncă domnea iar.

Capitolul 48 BALSAMUL OR FELIEI

Fericiţi şi neatinşi de nimeni Enric Sanson şi Lili părăsiră parcul castelului de Barry. Călăul, înconjurase cu mâna dreaptă talia zveltă a iubitei şi cu drag, ţinea capul lui Lili rezemat de pieptul său.

Sentimentul său de fericire, nu mai avea margini, căci, se întâmplase imposibilul. Lili scăpase în ultimul moment, de urmăririle răutăcioasei prinţese. Pe de altă parte, însă, Enric se gândea cu groază la convorbirea pe care o avusese cu Adella. Jurământul pe care-l depuse prinţesei, îi ardea ca un foc pe buze.

— Dumnezeule sfinte, ce să fac acum?

Se decise, să se spovedească imediat unui duhovnic, dar aceasta era mai greu decât îşi închipuise Enric Sanson.

Pe atunci serviciul religios creştin nu era admis în Franţa.

Cititorii noştri, au văzut în unul din capitolele trecute, cât de furios proceda mulţimea fanatică împotriva preoţilor.

Mai bine de şaptezeci de preoţi roşiseră cu, sângele lor pavajul din apropierea închisorii Conciergeriei.

Şi dacă le era imposibil celor pioşi de a găsi vreun preot, cum putea spera Enric Sanson, Călăul din Paris de a se putea destăinui unui apostol bisericesc? Nu se dădea înapoi, oare, orice preot, cu groază? El era instrumentul mut şi fără voinţă în mâinile puternicilor zilei. Şi de unde putea şti vreunul din aceşti preoţi, urmăriţi, că Enric Sanson cu toate că era Călăul Parisului, avea totuşi o inimă simţitoare?

Dar şi alte dureri chinuiau inima lui Sanson. Ce-i vor aduce următoarele zile? Lili era scăpată* dar cei de la putere triumfau, iar Lili se temea de dânşii.

Numai cu groază se putea gândi Sanson, la revederea cu Fouquier, cu toate că acest mizerabil nu-i putea imputa nimic în public. Dar după ce prinţesa îl scăpase de la atacul fraţilor de sânge, nu trebuia să se teamă dânsul, că mi zerabilii îşi vor repeta încercarea de crimă faţă de persoana sa? Atunci, ce va deveni Lili? Atâtea întrebări chinuiau sufletul lui Sanson!

Totuşi, nu în zadar avea Sanson credinţă şi încrederea în Dumnezeu. Astfel îşi ridica privirea sus la stele care începură să apară rând pe rând pe boita cerească.

Lili, însă, păşea liniştită alături de iubitul ei. I se părea gingaşei fete, că a scăpat din focul iadului şi acum se afla în faţa porţilor paradisului.

În cele din urmă ajunseră în oraş, pe aceeaşi cale pe care ajunsese şi armurierul Miranda.

În curând ajunseră şi ei la casa armurierului.

Enric şi însoţitoarea sa, pprniră pe aleile din grădină. Şi astipra lor, grădina făcu o impresie paşnică. Atât Lili cât şi Enric nu presimţeau, că numai de câţiva paşi, îi aştepta o mare nenorocire.

Este un mare noroc, că providenţa a făcut ca omul să nu prevadă loviturile sorţii.

De repetate ori, Lili rostise numele tatălui ei. Dar zadarnic, nu primii niciun răspuns. Unde se afla armurierul?

Enric Sanson, consolă cu vorbe dulci pe iubita sa.

Înaintară mai departe în coridorul casei. Enric Sanson aprinse felinarul său de buzunar. Acesta, îşi aruncă razele prin întunericul coridorului. Fără a presimţi ceva, cei doi amorezi, urcară puţinele scări. Deodată, Lili se opri locului.

— Dumnezeul meu, ce a fost aceasta?, murmură fata.

Îngrijorată ascultă. De asemenea şi Enric Sanson se opri uimit. Şi el ascultă. Li se păru că aude un geamăt slab şi dureros.

În acest moment geamătul se repetă.

— Mare Dumnezeule, n-a fost acesta glasul tatălui meu?, excismă ea.

— Nu, nu, desigur că nu! Nu este nimic! o linişti Călăul.

Dar în acelaşi moment, ei se opriră cuprinşi.de groază. Lumina felinarului, căzu asupra unui obiect întunecos, care ce afla întins pe jos. Enric Sanson, văzu un lac de sânge ce înconjura cornul întins, nemişcat al armurierului.

— Pentru Dumnezeu, tatăl meu! Nu mai e nicio îndoială, este ucis!, strigă nenorocita.

Ea se smuci de lângă Enric. În zadar căută acesta s-o reţină. Tânăra fată, căzu lângă corpul armurierului.

Acesta, era cu faţa în sus, după cum îl trântiră criminalii ucigaşi. Dar în corpul său părea a mai fi rămas o scânteie de viaţă. Din când în când, suspina dureros.

— O, tată, iubite tată!, strigă Lili de repetate ori, ce groaznică revedere trebuie să serbăm!

Dar muribundul n-o mai auzea. Numai după un uşor tremur al buzelor se putea şti că viaţa nu-l părăsise cu totul pe armurier.

— O mizerabilii!, murmură el cu glas uscat abia inteligibil, era negrul Pippin, l-am văzut! Mizerabilul!… El m-a străpuns mai întâi, şi apoi… O, cum mă doare! Cum mă arde! Apă! Apă!…

Lili, pe cât putu de iute alergă în curte. De acolo, aduse apă şi udă buzele armurierului. Bătrânul sorbi cu lăcomie apă, însă fără a deschide ochii.

— Mulţumesc… mulţumesc!, murmură el cu glas stins.

— Moare! O Dumnezeul meu moare!, strigă Lili plângând.

Tânăra fată îl imploră pe iubitu-i logodnic.

— Enric. ajută-mi!, jelea nenorocita. Bandajează-i groaznica rană de la inimă, opreşte sângele! Eu n-am pe nimeni afară de tata! Scapă-l pe bătrânul şi mult iubitul meu tată!

— Negreşit că voi face tot ce-mi stă în putinţă! murmură el, dar cred că este de prisos orice ajutor omenesc!

— Nu, nu. să nu spui asta!, strigă Lili plângând amar. N-aş puteasuporta! Gândul că tata ar putea să moară, mă face şi pe mine să mor!

Călăul se aplecă spre nenorocit. El apăsă batista asupra rănii, pentru a opri curgerea sângelui.

— Tatăl tău, nu poate rămâne aici sub niciun chip! Trebuie să-l transportăm!

El luă felinarul în mână.

— Fii tu conducătoarea!, zise el către Lili, să-l ducem în camera de dormit!

Lili îl ascultă mută; dar nu se putea reţine ca lacrimi mari, să nu-i inunde faţa.

Enric Sanson, ridică pe muribund cu băgare de seamă. Un geamăt dureros scăpă în acest moment de pe buzele armurierului. Oricât de uşor îl apucase Sanson, Miranda suferea groaznic sub atingerea sa.

— Or Enric, Enric, cruţă-l pe tata!, murmură Lili disperată.

— Fii fără grijă iubită mea, viaţa lui, îmi este tot atât de scumpă ca şi a ta!, răspunse Călăul. Arată-mi drumul!

Dumnezeule mare, nici n-ar fi presimţit, când părăsise pentru ultima dată casa părintească după arestarea tatălui ei, că se va întoarce aici, în împrejurări atât de triste!

Peste tot domnea dezordinea. După cum se vedea, mizerabilii, pătrunseseră şi aici, pentru a căuta prada. Cuferele şi lăzile erau deschise. Ici, colo, erau aruncate pe jos, obiecte de valoare.

Atât Lili, cât şi Enric n-aveau ochi acum pentru urmele devastării. Amândoi erau prea ocupaţi de a-l transporta, cât se va putea mai bine, pe rănit.

Din fericire dormitorul armurierului, se afla la parter, aşa că nu mai trebuiau să urce scările. Enric Sanson, culcă pe bătrân pe patu-i alb ca zăpada. Lili căzu în genunchi înaintea tatălui ei, ascunzându-şi capul între mâini şi plângând în hohote. Enric Sanson se gândi câteva momente, apoi îi spuse iubitei lui.

— Eu nu pot ajuta, chiar dacă aş vrea! Spune-mi!, vei fi destul de curajoasă, dacă vei rămâne lângă tatăl tău, singură câteva ceasuri?

Lili privi spre dânsul.

— Vrei să pleci de la mine? Ah, aceasta este îngrozitor!

— Nu te îngriji iubito!, răspunse Călăul, dar dacă îi mai poate ajuta cineva tatălui tău, atunci nu poate s-o facă decât sora mea Orfelia. Ea este în posesia misterului familiei noastre, ea cunoaşte ierburi binefăcătoare şi descântece vindecătoare…

— Vrei s-o chemi?, îl întrerupse tânăra fată, da, da, du-te! Negreşit că este bine astfel!

— Dar trebuie să te las singură!

— O, aceasta nu face nimic! încuie-mă în casă cu tatăl meu, voi stinge lumina, aşa că va domni un întuneric desăvârşit! Nimeni nu va şti că mă aflu aici cu tata!

Logodnicii îşi luară rămas bun în modul cel mai sincer, întristaţi, sub impresia nenorocirii neaşteptate.

Lili rămase singură cu rănitul. Inima ei nu cunoştea frica; în ultimul timp avusese de suferit atâtea grozăvii.

Îşi aduse o doniţă de apă şi mai multe cearşafuri. Astfel răcorea rănile tatălui ei. Cu toate acestea, nu se opri sângele care curgea din rana de la inimă.

Miranda stătea cu ochii închişi. Adeseori lui Lili i se păru că-l părăsise orice scânteie de viaţă.

O, cât n-ar fi dat tânăra fată, dacă bătrânul ar fi deschis măcar o singură dată ochii, pentru a o mai privi cu drag, aşa cum p privea mai înainte!

Dar nu se întâmplă nimic! Armurierul căzuse, fără scăpare, pradă sorţii sinistre pe care oamenii o numesc moartea!

— O, cerule milostiv, îndură-te de mine!, se rugă Lili, nu lăsa pe tatăl meu să moară!… Ah, se gândea ea, dacă s-ar reîntoarce Enric cu sora sa.

Dar timpul trecea şi Enric nu se întorcea. Lili petrecuse multe ore triste lângă căpătâiul tatălui ei. Ea nu-şi putea explica întârzierea iubitului.

Nenorocita, uitase desigur, că în suferinţe, orele par nespus de lungi. Enric Sanson se grăbise cât putu. După scurt timp. se întorcea cu sora sa şi cu vreo câteva din calfele sale.

Lili se simţi uşurată, când auzi zgomot în anticameră. Ea se furişă lângă fereastră, rezemându-şi fruntea de geam şi ascultând, reţinându-f-şi suflarea.

Cine să vină? Era într-adevăr, logodnicul iubit cu sora sa. care aducea scăparea, sau decise soarta altfel? Se întorcea din nou fatalitatea sub forma cea mai neagră pentru a o încerca iarăşi?

Mulţumesc lui Dumnezeu, de astă dată sărmana se înşelase în spaimă şi îngrijorarea ei. Erau într-adevăr Enric Sanson: Orfelia şi însoţitorii lor.

Lili deschise încet o fereastră, făcând semn iubitului şi surorii sale.

— Venim, venim, iubito!, îi strigă Enric, curaj şi speranţă!

Imediat după aceasta se auziră paşi la intrare. Enric Sanson şi Orfelia intraseră în casă.

Lili aprinse lumina. Numai în dormitorul armurierului nu ardea nicio lumină. Orfelia salutase cu dragoste pe tânăra fată.

— Dulcea şi iubita mea fetiţă! murmură Orfelia, aplicând un sărut fierbinte pe fruntea curată a lui Lili. Sub ce împrejurări triste trebuie să fac cunoştinţă cu tine!

Lili, răspunse cu sinceritate la sărutul frumoasei fete.

— De vrei să-mi faci un bine, du-te la tatăl meu şi ajută-l, scapă-l!

Orfelia, îi arătă o casetă scumpă de argint, pe care o ducea în mâini.

— Aici se află tot ce-ţi pot oferi!, şopti ea. Dar nimic nu se va putea face contra voinţei divine. De va fi hotărât ca tatăl tău să moară, orice putere omenească e zadarnică,

atunci, scumpă Lili, pleacă-ţi capul subentinţa providenţei! Noi, bieţi oameni slabi, rătăcitori, nu trebuie să îndrăznim a voi altfel, decât voieşte Atotputernicul!

Orfelia ştia bine ce spunea, căci ea prevăzuse totul acasă în oglinda fermecată. Ştia că nu mai era nicio speranţă pentru Miranda. Dar totuşi, încerca tot ce era posibil.

Orfelia îngenunche la patul muribundului; deschise lădiţa şi scoase dintr-Însa balsamul binefăcător, de care au auzit deja cititorii noştri în urmă cu câteva capitole. Ea picură din balsam, cel mai scump tezaur al familiei ei, pe rana armurierului.

Şi minune! Rana se închise îndată că prin farmec!

Dar în acelaşi timp se iviră pe buzele inconştientului, câteva picături de sânge negru. Un oftat adânc, ieşi de pe buzele Orfeliei.

Acum, ştia totul. Nicio speranţă nu mai era pentru viaţa bătrânului; balsamul închisese rana mortali, dar moartea cuprinsese inima armurierului: nu mai era nicio scăpare!

Lili se plecă îngrozită lângă Orfelia.

— Spune-mi, draga mea f, murmură ea îngrozită, mai e vreo nădejde?

Dar Orfelia nu dădu un răspuns imediat. Ea se plecă din nou şi ascultă cu atenţie respiraţia muribundului!

În odaie domnea o linişte profundă. Nimeni nu îndrăznea să respire mai tare. Momentele groaznice şi pline de urmări rele, cutremurară toate inimile.

Capitolul 49

MIJLOCITORUL REGELUI

Sora Călăului abia se întoarse acasă. Încă sub stăpânirea impresiilor groaznice pe care le încercase în parcul castelului de Barry, nu putea să se dezmeticească şi să reacţioneze limpede. Ea căzu sleită pe pat. Piticul

Perkeo alerga îngrijorat încolo şi încoace. El căuta să înveselească pe stăpână sa, să-i împlinească toate dorinţele. Odinioară, Orfelia zâmbea la micul ei rob, astăzi, însă, toate ostenelile lui Perkeo o plictiseau. Ea îi făcu semn s-o lase singură.

Dar Orfeliei, nu-i era scris să aibă linişte.

Se auzi sunând clopoţelul.

Piticul Perkeo se coborî, pentru, a înlătura orice vizitator. Dar îndată se întoarse, cu o mină jalnică, urmat de un bătrân înalt, îmbrăcat în haine de ţăran francez.

— Domnul n-a vrut deloc să rămână afară!, zise Perkeo, adresându-se tinerei sale stăpâne, zice că vine cu o veste importantă! Garantul său e ducele de Orléans.

Orfelia se sculă din pat. Nu-i plăcea să fie surprinsă de vizitatorii ei. Dar când auzi numele ducelui de Orléans, fruntea ei se înseninã. Ea îşi aduse aminte de vizita pe care, de curând, i-o făcuse Louis Philip de Orléans, cu prietenul său Napoleon Bonaparte. Îndeosebi, îşi aduse aminte, sora Călăului, cuvintele semnificative pe care i le şopti la ureche, ducele de Orléans. Ea promisese, să dea atenţie oricărui sol al familiei regale, prizoniere. Fără îndoială că bătrânul ţăran care se afla în faţa ei era aducătorul unei veşti însemnate.

Orfelia-privea înmărmurită la bărbatul care pentru îmbrăcămintea sa, prea se înclina boiereşte. Nu, acesta nu era ţăran! Acest obraz inteligent, mărinimos, deşi înnegrit de farduri, cât şi mâinile cu formă aristocratică, nu puteau aparţine unui om de la ţară. După cât se părea, el era un fost curtezan, care pentru a fi sigur de viaţă, se travestise în ţăran.

— Îmi permiteţi, domnişoară, să mă explic, cu toată interzicerea dumneavoastră, zise presupusul ţăran închinându-se din nou înaintea Orfeliei.

Sora Călăului dădu din cap aprobator.

— Vorbeşte! Şi invită pe vizitator să ia loc pe un scaun. Ţăranul se aşează. Orfelia aţinti privirea asupra lui. aşteptând cu nerăbdare.

Dar el nu spuse motivul îngrijorării sale, se uită aproape cu frică la piticul din casă. Orfelia înţelese privirea întrebătoare ce se ascundea în ochii străinului.

Ea dădu din cap zâmbind.

— Fii fără grijă, domnul meu, oricine ai fi dumneata! urmă ea. Prietenul şi servul meu Perkeo e cel mai discret din toată lumea! Nu-i aşa Perkeo?, tu eşti mut şi surd pentru toate cele ce se petrec aici în casă!

Perkeo nu dădu niciun răspuns, bolborosi numai, ceva neînţeles. Pe urmă se depărtă de stăpâna sa şi se aşează pe locul său obişnuit.

— Va să zică!, începu străinul respirând din greu, mi se pare că aţi observat deja, domnişoara mea, că nu sunt în realitate acela pe care-l reprezint!

— Nu mi-a trebuit mult pentru a-mi da seama că eşti travestit!, răspunse Orfelia. Dacă nu mă înşel, am onoarea să vorbesc cu un fost cavaler al nenorocitului nostru rege!

Presupusul ţăran se înclină.

— Într-adevăr, ai dreptate, stimată domnişoară!, răspunse el. Odinioară, când erau timpuri mai fericite în ţara noastră, mă numeam marchizul de Brepe şi eram măiestru superior de ceremonie al Regelui!

Orfelia se plecă la cuvintele lui, fără ca acest titlu să fi făcut o deosebită impresie asupra ei.

— Cu ce vă pot servi, domnule Marchiz!, întrebă ea.

Brepe îşi drese glasul.

— Domnişoara mea!, murmură el, cu o accentuare greoaie a fiecărui cuvânt. Vă spun sincer, că vestea pe care v-o aduc e pentru mine foarte periculoasă! Trebuie să fiu sincer, chiar cu riscul că veţi face din cuvintele mele o dovadă pentru a mă trimite pe mine şi pe mulţi alţii, pradă

eşafodului.

Fruntea Orfeliei se întunecă.

— Nu te înţeleg bine domnul meu!, zise ea rece. Ori ai deplină încredere în mine, ori nu-mi mai spune nimic, îndoiala nu o suport!

— Da, da, ai dreptate scumpă mea! murmură măiestrul supărat! Dar într-o ţară atât de nenorocită abia îndrăzneşti să te încrezi şi propriului tău frate! Pas cu pas te fereşti de vreo trădare. Chiar aceia pe care i-ai crezut fideli, se arată acum, cei mai mizerabili trădători!

Orfelia dădu cu tristeţe din cap.

— Ai dreptate, domnule Marchiz!, răspunse ea, la noi în ţară se pare că a dispărut pentru vecie credinţa şi sinceritatea! Dar nu te. Îngrijora! Ce ai să-mi confesezi, fie plăcut sau neplăcut urechii mele, voi păstra totul de-a pururi ascuns! O jur!

Marchizul respiră uşurat.

— Bine, fie!, murmură el. Vin cu o mare rugăminte, domnişoara mea! Cum vă puteţi închipui, în cea mai mare parte a poporului francez, continuă să domnească, conştiinţa datoriei. Ludovic al XVI-lea, este regele nostru adevărat. O hoardă sălbatică s-a atins de sfânta şi înalta lui persoană. Au închis pe regele ţării împreună cu sfânta sa familie într-o închisoare întunecoasă şi mizerabilă! în cercurile cele mai înalte ale societăţii se spune chiar despre un proces pe care i-l vor face. Până acolo, însă, nu trebuie să meargă, pentru că un proces contra monarhului, ar fi egal cu condamnarea lui! Există numai două mijloace de a readuce pe sfântul nostru rege pe tronul Franţei. Cel dintâi, se putea întrebuinţa, doar dacă regele nostru ar fi fost odinioar a mai energic, dacă ar fi zdrobit cu mâinile înarmate pe toţi potrivnicii săi! Dar era prea bun pentru aşa ceva, şi acum trebuie să ispăşească slăbiciunea sa, izvorâtă din mărinimia inimii sale!

Curtezanul tăcu câteva minute. El îşi acoperi obrazul încreţit de griji şi necazuri cu mâna stângă. Un oftat adânc ieşi de pe buzele sale.

Orfelia se uită cu milă la bătrân. Şi această credinţă oarbă în regele său, o uimea şi o mişca.

— Aşadar, ca să te aperi cu arme de sălbaticii aceia nu mai e posibil, urmă fostul cavaler al regelui, mai rămâne acum, numai fuga-familiei regale.

— Fugă?, întrebă Orfelia uimită. Ah, dumneata, crezi că trebuie să se ducă departe de Franţa toată familia regală!

— Da aşa cred!, afirmă marchizul. Cu toate acestea, este mai uşoară de plănuit, decât de săvârşit. Familia regală e aspru supravegheată în închisoarea Temple. Da, supravegherea merge aşa de departe, încât până şi schimbul de scrisori cu prietenii încă liberi, e foarte greu.

— Ah, şi dumneata crezi, că în privinţa aceasta îţi pot da poveţe?, întrebă Orfelia, devenind din ce în ce mai interesată de veştile marchizului. Dar ce pot face eu marchize? Te bazezi dumneata pe puterea mea? Eu sunt o fată slabă, fără ajutor, sora Călăului din Paris, şi atâta tot!

— Şi totuşi, aceasta va fi ajuns, pentru a ne face serviciile cele mai valoroase!, murmură curtezanul, pe când în ochii săi, licărea o tristeţe adâncă. Dacă am reuşi să aducem în apropierea familiei regale o persoană tăcută şi nerăbdătoare, care ar servi de mijlocitoare a scrisorilor, care se duc şi vin, atunci planul nostru ar fi săvârşit în cea mai mare parte!

— Şi desigur că o astfel de persoană, o aveţi pregătită!, spuse Orfelia.

Curtezanul zâmbi cu tristeţe.

— Nu, nu, dumnişoară aşa de fericit nu sunt, nu am găsit o astfel de femeie! E prea primejdios să te încrezi!

— Şi vii la mine, la sora Călăului?, îl întrerupse

Orfelia.

— Mi s-a lăudat foarte des caracterul fratelui dumitale. După ultima convorbire, pe care aţi avut-o cu ducele Louis Philip de Orléans, trebuie să ne încredem cu totul în dumneata, pentru că inima dumitale bate pentru familia regală.

— Asta este adevărat!, asigură Orfelia, iubesc şi compătimesc îndeosebi pe nenorocita regină Maria Antoinetta. Dar toate astea nu-mi dau puterea de a împlini voinţa dumitale! Dumneata îmi ceri, după câte se pare, să îndemn pe fratele meu, ca prin influenţa sa, să înlesnească libera intrare la familia regală a persoanei în care aveţi încredere?

— Aşa-i!, răspunse marchizul, dar rugămintea mea nu se opreşte aici! Nu cunoşti cumva, chiar dumneata o persoană sinceră, căreia i-am putea încredinţa viaţa noastră? Nu numai viaţa noastră ar fi pierdută în caz de descoperire a celor plănuite, dar şi acea a majestăţilor lor, ar fi în primejdie de moarte!

Orfelia rămase pe gânduri câteva clipe, deodată, răsări în imaginaţia ei, icoana lui Lili, pe care n-o văzuse până azi, dar de care s-a preocupat în diferite rânduri cu mult interes. (Cititorul, nu trebuie să uite că, convorbirea Orfeliei cu mareşalul palatului, a avut loc câteva ore înainte de întâlnirea fatală a celor două fecioare în casa armurierului).

Desigur, că Enric va consimţi să dea tocmai miresei sale, rolul primejdios, să servească drept mijlocitoare între familia regală şi prietenii acestora.

Enric Sanson, avea fără îndoială, destulă înrâurire, pentru a înlesni intrarea lui Lili în Temple. Afară de asta, Lili ar scăpa de urmăririle duşmanilor ei, dacă ar intra ca servitoare a familiei regale. Atât îndemânaticul şi vicleanul Fouquier, împreună cu ajutoarele sale, cât şi satanica

prinţesă, nu şi-ar putea închipui că servitoarea familiei regale şi Lili Miranda sunt una şi aceeaşi persoană. Orfelia mai reflectă un moment.

— Poate că-mi va fi cu putinţă să găsesc o astfel de persoană! zise ea.

Marchizul o apucă de mână şi o acoperi de sărutări.

— O, cât de fericit mă faci! exclamă el. Dumnezeu să te binecuvânteze, domnişoara mea!

— Nu-mi mulţumi prea de timpuriu!, urmă Orfelia, încă nu ştiu dacă tânăra la care mă gândesc va consimţi! Afară de aceasta, consimţirea mai atârnă şi de alte persoane!

Ea tăcu un moment.

— Şi schimbul de scrisori, de care va îngriji persoana mijlocitoare, nu va avea în vedere, planul de fugă al familiei regale? întrebă Orfelia.

Brepe dădu din cap afirmativ.

— Da, aşa e!, urmă el. Încă mai trăiesc prieteni numeroşi ai regelui, care în momentul în care vor auzi vestea aceasta, vor crede că familia regală a reuşit să scape de păzitorii ei, şi să treacă hotarele Franţei. Întreaga străinătate, mai mult decât oricând, se va alia pentru a pune capăt pentru vecie acestui terorism şi a restabili din nou regatul în Franţa, şi puternicul şi măreţul nostru Ludovic al XVI-lea va revărsă razele soarelui său asupra acelora care au luptat pentru a-l readuce pe tron!

— Eu nu împărtăşesc pe deplin speranţa dumitale, marchize!

— De altfel, ce mă priveşte pe mine, aş declina mai înainte, de orice pretenţie de recunoştinţă. Datoria mea, în calitate de entuziastă compătimitoare a nenorocitei familii regale, este de a face tot ce e omeneşte cu putinţă, pentru a îmbunătăţi soarta nenorociţilor.

Cu vorbele acestea se ridică. Orfelia întinse mâna

trimisului regal.

— Fii sigur cel puţin de promisiunea că nu voi sta cu mâinile încrucişate urmă ea, în trei zile, voi fi poate în stare, de a vă numi persoana, care ar avea intenţia de a intra în serviciul familiei regale!

Marchizul se ridică în acelaşi timp, plecându-se cu recunoştinţă peste mâna frumoasei fete.

— Voi aştepta! peste trei zile, voi veni iar aici. Dea cerul, să reuşiţi să îndulciţi inima tinerei, care ne va împlini dorinţele. Pentru astfel de hotărâre, o va binecuvânta cerul atotputernic!

Cu cuvintele acestea, se înclină travestitul ţăran şi dispăru condus de Perkeo. Cu un ceas mai târziu, sora Călăului din Paris, era chemată de acesta la casa muribundului armurier.

Capitolul 50 SPOVEDANIA MURIBUNDULUI

Să ne întoarcem iar la muribundul Miranda.

Privirile celor prezenţi se fixară cu nerăbdare asupra obrazului tinerei fete. Mai ales Lili era aceea care îngenunchease lângă Orfelia, plină de spaimă, cu mâinile încrucişate pe piept. Ochii ei se măriră neobişnuit, căci în momentul acela, ea îndura cea mai grozavă tortură ce poate exista în inima unei fete. Era în primejdia de a pierde pe tatăl ei. Până şi mâna alinătoare a Orfeliei nu reuşi să lungească viaţa bătrânului.

— E imposibil, zise Orfelia, cunoştinţa, poate, şi-o va recăpăta, dar orice speranţă de conservare a vieţii sale, e imposibilă.

Lili, izbucni în plâns şi se dădu înspăimântată înapoi. Ar fi căzut dacă n-ar fi sprijinit-o Enric pe pieptul său.

— Va să zică, nu mai e nicio speranţă se plângea Lili. O, scumpul meu tată, de ce a trebuit să capeţi rană mortală, tu care ai vrut să mă scapi pe mine? O, de aş fi murit eu în locul tău!

— Tatăl tău, nu şi-ar mai fi putut găsi fericirea pe lumea asta! E poate soarta lui să moară acum. E în firea lucrurilor, că toţi oamenii trebuie să se despartă!, o întrerupse Enric pe Lili.

Orfelia făcu o mişcare liniştitoare. Toate privirile celor din casă se îndreptară spre muribund, care făcuse o mişcare uşoară.

— Îşi recapătă cunoştinţa… priviţi, se mişcă! murmură Orfelia.

O chemare uşoară răsună din gura muribundului. Balsamul Orfeliei săvârşise într-adevăr o minune. Armurierul deschise încet ochii. El se uită fix la cercul care-l împrejmuia.

Trecură aşa câteva minute. După sfatul Orfeliei, Lili îngenunche lângă patul tatălui ei, ţinându-i cu căldură mâna galbenă ca ceară, într-a ei.

— Tată, dragul meu tată!, zise ea.

Cuvintele ei, ajunseră la urechile bătrânului. El întoarse capul cu un geamăt uşor. Acum zărise Miranda, pe fiica sa. Un surâs fericit îi flutură pe faţă.

— Lili scumpă şi dulcea mea copilă, tu eşti scăpată?! Şi de aceea, mă despart, fericit de voi, dar unde e mirele tău?…

Enric îngenunchease şi el lângă Lili. Şi el strânse mâna bătrânului. Din nou licări un zâmbet slab, de satisfacţie, pe faţă. de ceară a armurierului.

— Asta mă bucură, că vă văd împreună… Şi de aceia, mă despart şi mai fericit de voi…

El tăcu. Îi era greu să vorbească. Dar după o linişte scurtă, el continuă.

— Enric Sanson. mă adresez, inimii tale, apără şi păzeşte pe Lili, când nu voi mai fi. Îmi făgăduieşti?…

Călăul strânse cu căldură, mâna dreaptă a bătrânului.

— Jur pe Dumnezeul Atotputernic, murmură el.

În ceasul în care mă voi despărţi de Lili, să mă trăsnească cerul…

— Îmi place cum vorbeşti, Dumnezeu să te binecuvânteze pentru mângâierea pe care mi-o dai, în călătoria îndepărtată din cer… murmură Miranda şi tăcu iar.

— Se întunecă tot mai tare în jurul meu, murmură el, iar. Un mister adânc, îmi vine în minte. Nu mai văd lumina care ardea mai adineauri.

— Tată, scump tată! oftă fata.

— Lili dulcea mea copilă, murmură bătrânul cu voce de abia înţeleasă. Se apropie oră în care voi da socoteală lui Dumnezeu… Şi mă despart fericit de voi… Lili, buna mea copilă, te ştiu apărată de un bărbat viteaz, dar totuşi mă apasă o taină… Ascultă, copila mea, trebuie să-ţi spun încă ceva, care te priveşte pe tine. Da’ trebuie să ţi-o spun înainte de a închide ochii. Un cuvânt, ascultă-mă, tu… tunici, nu eşti fiica mea…

— Dumnezeul meu!, exclamă Lili, aproape în neştire.

Dar atât Enric, cât şi sora sa, deşi adânc emoţionaţi, puseră mâna la gură!

— Pentru Dumnezeu!, nu tulbura pe tatăl tău. Momentele lui sunt numărate!, îngână Enric.

— Tu nu eşti fiică… mea.

— Zise bătrânul încă odată… dar te iubeam măi mult decât ai fi fost din carnea şi sângele meu!

— Dar. Dumnezeul meu!, ce-mi spui tu, tată?, pentru prima dată în viaţa mea, aud asta. Cum se poate să nu fiu eu copilul tău?

— Da, aşa e, copila mea… Î’răspunse muribundul. Dar cu toate astea, mi-ai fost adusă la vârsta de patru săptămâni. Mai înainte, eram în serviciul curţii regale, armurierul regelui…

Se opri iar. Vorba-i deveni din ce în ce mai grea. Toţi căzură în genunchi, ascultând cu atenţie. Dumnezeule, ce vă mai spune? Lili nu era fiica sa!

Enric simţi cum îi bate inima cu putere. Poate că Lili era mai presus, pentru ca să o poată iubi el de aici înainte! Toate gândurile astea îl frământau pe Călău. Dar nu era timp de pierdut! Miranda începu din nou.

— Mă însurai cu tânăra mea femeie. Aceasta, era cameristă la bătrâna ducesă de Barry.

— La ducesa de Barry?, exclamară miraţi cei prezenţi.

— Nu mă întrerupeţi, simt că mă sfârşesc, îngână muribundul. Într-o zi, veni ducesă. Ea se închise într-o odaie cu soţia mea, care era de bună credinţă. Iată… Iată… O, Dumnezeule, se apropie sfârşitul, şi eu trebuie să mai vorbesc…

Nu mai vorbi mai departe. O spumă sângerândă îi acoperi gura.

— Dumnezeule, sfârşitul se apropie!, îngână Orfelia.

Ea ridică mai sus capul bătrânului, dar degeaba.

— Lili… copila mea… iartă-mă dacă… biblia familiei… muchia cărţii… Dumnezeule!, în mâinile… tale… Îmi dau… sufletul…!

Sufletul nemuritor, se înălţase pentru a da socoteală lui Dumnezeu, de ceea ce a făcut el pe pământ. Un zâmbet de pace se întinse pe faţa palidă a bătrânului.

— E mort! Fie-i odihna veşnică!, murmură Orfelia adânc atinsă.

Pe urmă se aplecă mai mult, pentru a rosti o rugăciune pentru sufletul mortului. Ceilalţi o urmară.

Lili oftă din greu, acoperind faţa bătrânului cu sărutări. Ea îl cheamă la viaţa cu vorbele cele mai dulci. Dar totul era zadarnic.

Enric retrase pe nenorocita fată cu o mişcare blândă.

— Liniştеşte-te, iubita mea! Tatăl tău e fericit acum, ia uită-te, ce paşnic doarme.

Dar Lili plângea amar pe pieptul lui.

— O, ce trist e că trebuie să murim! Oh, cât de mică e fericirea omenească! Astăzi iubeşti şi juri că nu vei părăsi niciodată, pe cei iubiţi, şi mâna rece a morţii vine şi desparte iubirea eternă. O, de ce ne naştem, dacă trebuie să ne despărţim odată de această natură superbă şi plină de viaţă!

Călăul zâmbi amar.

— Da’ de ce sunt atâtea enigme, şi oare, merită să te trudeşti ca să le ghiceşti?

Enric, făcu un semn surorii sale. Orfelia îl înţelese. Ea se apropie de Lili. O îmbrăţişă cu dragoste.

Nu trebuie să mai rămâi aici, niciun moment!, zise Orfelia. Lili tresări.

— Să mă despart de cadavrul tatălui meu? Nu, nu!, exclamă ea.

— Lili. ascultă rugămintele surorii, zise Călăul, nu mai poţi folosi tatălui tău. Fii mai bine supusă. Du-te în casa noastră. Eu iubita mea, voi îngriji să i se facă tatălui tău, o înmormântare frumoasă!

Lili zâmbi printre lacrimi.

— Da, vreau să te ascult, îţi făgăduiesc. Dar lasă-mă să-mi iau rămas bun de la tatăl meu!

Lili îngenunche, plângând, dar mai liniştită se uită lung la tatăl ei. Pe urmă se despărţi.

— Rămâi cu bine, tată!, murmură Lili cu buzele tremurânde. Roagă-te la Cel Atotputernic, să ne întâlnim iar, acolo unde nu e nicio decepţie şi patimă, să ne revedem cu iubire şi credinţă.

— Amin, să dea Dumnezeu! zise Enric, adânc îndurerat, mângâind fruntea senină a fetei.

Lili mai depuse o sărutare de adio, fierbinte şi plină

de iubire, pe fruntea tatălui său. Pe urmă se despărţi de cadavru şi urmă pe Orfelia. Ajutoarele le urmară, pentru ca să le asigure drumul.

Enric, însă, rămase acolo, după ce vorbi mai mult cu cel dintâi dintre ajutoarele sale. El rămase să îngrijească de siguranţa cadavrului. Dar ultimele cuvinte ale lui Miranda, nu-i mai ieşeau din minte.

Armurierul vorbise de o biblie a familiei. În zadar căută Enric prin toată casa. Călăul găsise multe, găsi şi biblia, dar în ce stare. O mulţime de foi îngălbenite zăceau pe scânduri. Coperta cea preţioasă, era probabil ruptă de infamii aceia şi luată de dânşii.

Enric se gândi la destăinuirea bătrânului. Pe de o parte era vesel că nu dădea peste mister; pe de alta, însă, îl chinuia curiozitatea.

Ce vă mai aduce oare viitorul?

După ce scotoci toată casa, se întorsese şi întâiul ajutor cu alţi doi. După porunca lui Enric, împachetară laolaltă, tot ce era mai preţios. Pe urmă părăsi casa armurierului.

Deja se crăpa de zi; dar în creierul Călăului, se deşteptară numai gânduri triste şi imagini misterioase.

Trebuia să-şi împlinească slujba sa înfiorătoare. Două zile stătuse el departe, dar îl aştepta mulţimea cu nerăbdare. Niciodată nu i se păru lui Enric, aşa de îngrozitoare misiunea lui sângeroasă. Cât ar fi preferat el, să ţină mai bine de urât lui Lili! Oftând şi zdrobit de chinuri, Călăul îşi luă drumul spre casă.

Capitolul 51

PLANURILE DE VIITOR ALE LUI LILI

Enric Sanson, scăpă azi mai uşor de munca sângeroasă, ce avea a o săvârşi în Piaţa Grevei. Numai foarte puţine capete au căzut azi, sub cuţitul ghilotinei. Totuşi abia spre seară s-a putut întoarce acasă. Timpul

liber de care a putut dispune, l-a întrebuinţat cu aranjarea pregătirilor funebre, pentru bătrânul armurier.

Seara, în odaia de jos a casei Călăului, Orfelia era cufundată în gânduri, meditând la convorbirea ce a avut-o cu domnul de Brepe, cu o zi înainte şi al cărei subiect a fost Lili.

Perechea cea tânără discută cu Orfelia asupra viitorului.

Trebuia ca Lili să fie instalată undeva. Ea nu putea să rămână prea mult în casa lor. Generos şi nobil, din talpă până în creştet, Sanson hotărî să o instaleze undeva, pe bună lui Lili, până când, împrejurările, vor permite să-şi realizeze visul său mult dorit.

Propunerea Orfeliei de a angaja pe Lili, cameristă a familiei nu a fost aprobată de Enric, care s-a speriat cumplit.

— Dar se poate, surioară dragă!, exclamă el. Ştii tu în ce primejdie ar intra iubita mea mireasă? închipuieşte-ţi numai, că dacă dictatorii iacobini, vor afla planul de fugă al regelui şi familiei sale, apoi moartea lui Lili, e ceva inevitabil.

În acelaşi moment, însă, mâna tremurândă a lui Lili, opri pe Sanson.

— Nu, iubite Enric!, nu te opune!, exclamă ea. Vezi inima mea e atât de îndurerată, atât de sfâşiată. Încât, cu dragă inimă sunt gata să vin în ajutorul altora! Ah!, continuă ea, cât de mult iubesc şi ador eu pe buna noastră regină! Copil fiind am văzut-o de două ori. Atunci era în plenitudinea gloriei sale. Ah Doamne!, mai simt încă şi astăzi, cum mi-a vibrat pe atunci inima, îmi închipuiam ce frumos şi fericit lucru, e să fii regină peste o ţară! De atunci însă lucrurile s-au schimbat cu atâta repeziciune şi în mod atât de dureros. Soarta omenească e schimbătoare. Astăzi, bună şi iubita noastră regină este, poate, cia mai

nenorocită femeie din ţară. Ei bine, se poate oare, ca într-un astfel de caz, să mă opun de a-i sta la dispoziţie ca o persoană devotată?

— Dar nu te gândeşti, în ce primejdie îngrozitoare te bagi? murmură Călăul. Lili dragă şi scumpă, prin cât amar şi greu ai trecut în ultima vreme, acum vrei să te expui la noi pericole?

— Dar nu m-a protejat, oare, până azi, Dumnezeu şi sfânta fecioară Maria?, răspunse Lili cu un zâmbet blând şi convingător, n-am scăpat oare victorioasă din atâtea primejdii îngrozitoare? Nu, amice, nu mi-e frică mie de pericole, când e vorba să procur familiei regale, scăparea şi mântuirea ei. Te conjur deci, iubitul meu, procură-mi locul de cameristă la familia regală! Sunt convinsă, că sfârtta fecioară mă va ocroti ca până acum şi că îmi va trimite îngeri într-ajutor, care să mă secondeze în operă mea

— Fie voia ta, dulce şi curajoasă Lili! spuse Enric.

În seara aceea, mai stătură mult de vorbă şi o adâncă melancolie cuprinse inimile acestor trei oameni curaţi şi generoşi.

Enric Sanson comunicase, mai înainte, că înspre seară îngropase la cimitir rămăşiţele mortuare ale armurierului Miranda şi că până în momentukacesta, n-a izbutit încă să găsească un preot, care să rostească rugăciuni la groapa lui. Lili începu a plânge. Sanson a trebuit să-i jure pe tot ce-i mai sfânt, că va împlini şi această sacră datorie, imediat ce-i va fi cu putinţă.

Cele două fete, se îndreptară spre apartamentul Orfeliei, pentru a se culca.

Enric se uită după dânsele, până ce dispărură. Pe urmă oftă adânc şi se duse şi el la culcare.

În noaptea aceea, însă, n-a putut dormi, un simţământ straniu şi apăsător îl împovăra. Deşi a izbutit să

elibereze pe Lili din mâna prigonitorilor ei, totuşi inima să nu era liniştită.

Nu era mulţumit că Lili voia să se bage în cuşca leului. Ce-i drept, acolo, ea era departe de persecuţiile lui Fouquier şi ale Adellei. Fouquier nu venea niciodată la Temple, unde n-avea nicio treabă. Îi era chiar foarte uşor lui Enric, ca printr-o rudă a primului său ajutor de execuţie, Nicola, să procure lui Lili, acest post.

Cizmarul Sirnon, era portarul principal în închisoarea din Temple. Mai târziu vom mai avea ocazia să vorbim de acest personaj, pe cât de dezgustător pe atât de influent, al cărui nume va rămâne legat pentru totdeauna, de cel al nenorocitului Ludovic al XVI-lea.

Să lase Enric pe Lili să ocupe acest post primejdios? Dacă ar fi fost să nu asculte decât inima sa, desigur că n-ar fi îngăduit niciodată acest risc.

Îşi aduse aminte, însă, de vorbele simple şi blânde ale iubitei sale şi se convinse, că orice împotrivire e zadarnică. Vrea, ori nu vrea, trebuie să îngăduie.

Atunci, Enric împreună mâinile într-o supremă implorare către cer, conjurând pe Dumnezeu să aibă în paza Sa viaţa şi fericirea scumpei sale Lili.

Totuşi după această rugăciune fierbinte, inima să nu se linişti. Oare presimţea el îngrozitoarele terori care se îngrămădeau pe firmamentul vieţii sale? Presimţea oare Sanson, că deocamdată nici el, nici iubita sa, nu vor avea parte de un trai fericit? O să vedem.

Capitolul 52 PUMNALUL PRINŢESEI INDIENE

A doua zi Enric avu o întâlnire foarte neplăcută. Datoriile sale profesionale îl aduseră în contact cu Fouquier. Deşi călăul era un om curajos şi-l dispreţuia pe Fouquier, simţea o oarecare nelinişte gândindu-se la această întâlnire.

Contrar tuturor aşteptărilor, Fouquier n-a amintit

nimic de cele întâmplate în acea seară memorabilă. Numai în fulgerele care se vedeau din când în când în ochii săi de pisică, recunoscu Enric ce adâncă era ura procurorului împotriva sa.

Ca de obicei, partea pur profesională a fost rezolvată foarte repede. Tocmai când Enric vru să se retragă, salutând în mod destul de glacial, Fouquier nu se mai putut abţine.

— Ei, iubite prietene, zise el scrâşnind din dinţi. Îţi poţi închipui cât sunt de fericit că te văd aici, dar nu uita că a fost hotărât în mod irevocabil ca faimosul conte Castello să nu mai umble liber.

— Scuteşte-mă te rog, răspunse Enric, cu tot ce nu-i în legătură cu relaţiile noastre administrative. Cred că nu trebuie să ţi-o mai spun că te dispreţuiesc!

Fouquier păli. Enric însă-i întoarse spatele cu multă mândrie părăsi odaia. Acesta însă, se uită după el cu ochii holbaţi.

— Totuşi va veni ceasul când te voi zdrobi!, murmură el scrâşnind din dinţi.

Enric Sanson auzi ultimele cuvinte dar nu crezu de cuviinţă să se întoarcă şi să-i răspundă, îşi continuă drumul în linişte.

Îşi luase toate măsurile de precauţie împotriva curselor ce i le întindea mişelul Fouquier. El nu pleca niciodată singur de acasă. Întotdeauna era însoţit de subalternii săi. Purta pe sub cămaşă un scut mgnit să-l apere împotriva atacurilor cu arme de foc sau cu pumnale.

În seara acelei zile, după, ce-şi termină sarcina sa de călău pe eşafod, se duse la temniţa din Temple unde era închisă familia regală.

În faţa temniţei îmbulzeala era extraordinar de mare.

Enric îşi croi drum prin mulţime. Se apropie de o santinelă care-l recunoscu imediat şi care-i deschise

repede uşa.

— Vreau să vorbesc cu cizmarul Simon! zise Enric portarului.

— Dar cine eşti dumneata, întrebă portarul.

— Sunt călăul din Paris! zise Sanson, uitându-se fix în ochii portarului.

Recomandarea aceasta avu un efect miraculos asupra portarului care-şi pipăi gâtul ca să vadă dacă nu-i lipseşte cumva capul. Apoi ceru scuze de câteva ori călăului şi-i deschise imediat poarta.

Enric părăsi Temple după o jumătate de oră. Izbutise să obţină ceea ce a vrut Lili... A doua zi avea să intre în serviciul reginei.

— Alea jacta est!, zise Enric cu glas înăbuşit. Să dea Dumnezeu ca temerile mele să nu se realizeze.

Dincolo de Temple era aşteptat de Nicolai, cu care plecă spre casă.

A doua zi, Lili fu înştiinţată printr-o ordonanţă să vină la Temple. Enric se afla în piaţa Grevei.

Orfelia şopti tinerei fete câteva vorbe mângâietoare înainte de a pleca. Dacă Lili credea cumva că va fi dusă acum direct la nenorocita regină, apoi se înşela amar.

Soldatul o ducea în tot cazul în Temple. Trecură pragul Templului şi intrară într-o încăpere în care se aflau mulţi soldaţi. Lili privea cu groază în jurul ei, în afară de aceştia, în încăpere, se mai află un om cu părul ţepos, cu obrazul arămiu care fuma dintr-o lulea scurtă.

— Ei! exclamă cizmarul Simon. Ia spune, Jean Baptiste, cine e fata asta frumoasă pe care ne-o aduci?

Cizmarul se apropie de Lili, oferindu-i un pahar murdar cu rachiu. Dar Lili îl refuză.

— Ah! Mi se pare mie, sau tu eşti fata adoptivă a Călăului?

Lili afirmă, căci aşa îi spusese Enric să se recomande.

— Ei, ia dă-mi mai întâi mânuşiţa ta, încoace!

Ea puse mâna ei tremurândă în mâna cizmarului. Ar fi ţipat, aşa de tare o strângea. Cizmarul privea cu lăcomie obrazul tinerei fete.

— Pe toţi Dumnezeii! Eşti o muiere curată precum crinul, şi noi nu prea suntem obişnuiţi să vedem în jurul nostru astfel de muieri, zise el râzând în hohote.

Lili se stăpâni să nu izbucnească în plâns.

— Ia nu fi aşa de delicată, zise cizmarul. O să-ţi placă la noi! Eu sunt cizmarul Simon şi ce mai suflet am! Eu îţi spun, sunt văduv şi cine ştie ce noroc te mai aşteaptă!

Soldaţii izbucniră în râs. Lili ar fi intrat în pământ de ruşine.

Însă intrarea unui bărbat în uniformă de ofiţer puse sfârşit acestei distracţii. El i se adresă lui Simon.

— Asta e fata pe care o recomandaţi?

Cizmarul afirmă. Ofiţerul se întoarse spre Lili. O privi un moment din cap până în picioare.

— Îmi placi, fetiţo!, zise ofiţerul, cu voce de bas. Şi pentru că mi s-a vorbit bine despre tine, te vei face servitoarea Antoinettei Capet. Mâine dimineaţă poţi să intri în serviciu. Eşti o bună republicană nu-i aşa?

Aceasta o putea susţine Lili cu conştiinţa împăcată.

— Sunt o republicană înfocată, cum rar se găseşte în Franţa! zise ea cu energie.

— Ei, atunci dă-mi mâna, căci această familie blestemată ne face mult de lucru. În aparenţă vei fi servitoarea reginei, dar în realitate trebuie s-o păzeşti mai bine decât noi.

Aşadar, Lili trebuia să fie spioană! Ea se îngrozi. Dar îi trecu prin minte că nu trebuia să trădeze tot ce va vedea.

— Voi face totul, zise ea hotărâtă.

— Bine. asta mă bucură. Eşti deci supraveghetoare aici. Vei purta şi un semn prin care vei avea dreptul să ieşi

din Temple oricând vei vrea. Vei mânca împreună cu familia regală şi vei dormi cu ei.

Deodată o apucă de ambele mâini şi se uită fiii în ochii ei.

— Eu cred că nu vei fi falsă! De altfel e imposibil, căci ştii bine că trădarea patriei e pedepsită cu moartea prin mâna călăului. Aşadar, mâine dimineaţă te aştept la intrarea în Temple.

Lili părăsi Temple. Ea se îmbulzea tremurând prin mulţime.

Enric îşi închipuise că Lili trebuie să mai fie în Temple şi se îndreptă cu ajutoarele sale într-acolo pentru a o întâmpina. Ei se întâlniră, se salutară călduros, şi porniră împreună spre acasă.

Cei doi tineri se vedeau numai la masă şi în societatea Orfeliei. După o bucată de drum, cei doi tineri se despărţiră.

Enric se duse acasă pentru a-şi schimba hainele, iar Lili se îndreptă spre casa Orfeliei.

Lili urcă repede scara. Ea găsi pe Orfelia stând de vorbă cu cineva.

— Acesta e domnul de Brepe, fostul mareşal al curţii noastre regale!, zise Orfelia.

— Şi această fată tânără, o întrerupse marchizul, e aceea care, dacă nu mă înşel, aduce servicii atât de însemnate familiei noastre regale.

Orfelia răspunse afirmativ.

— Tocmai a fost recomanâată la Temple, răspunse ea. Şi ce veste ne aduci J, adăugă Orfelia, adresându-se lui Lili.

— Mâine de dimineaţă voi intra în serviciul reginei, răspunse Lili.

— Ei, binecuvântat fie Dumnezeu, zise marchizul. În sfârşit avem o personalitate confidentă în sâilul familiei noastre regale. Dumnezeu să vă binecuvânteze, dragă şi

frumoasă copilă! într-adevăr, Franţa încă nu-i pierdută, când se găseşte pentru scăparea ei o fiinţă atât de hotărâtă şi vitează.

— Voi face totul cu plăcere, zise Lili, dar nu ştiu ce cereţi de la mine.

— Fii fără grijă, ţi se va spune totul la timp. Dar bagă bine de seamă, nu trebuie să te încrezi în nimeni. Să crezi numai în persoana care se va apropia de dumneata şi te va saluta cu voce tare, adăugând la urmă cuvintele: Vin în numele sfântului Ludovic.

Lili plecă capul.

— Şi care va fi datoria mea?, întrebă ea.

— Nimic, nimic deocamdată, zise marchizul, să spui că eşti cea mai entuziastă partizană a guvernului actual. La timpul cuvenit, te vom mai iniţia noi.

Brepe salută respectuos pe cele două domnişoare şi plecă.

— Ah, mi-e aşa de trist gândul, ca şi cum ne aşteaptă vreo mare nenorocire, murmură Liii.

Orfelia o linişti cât putu.

Se aşezară la masă. Enric era neobişnuit de tăcut.

El o învălui pe Lili într-o privire caldă, dar neliniştită.

Când se sfjrşi masa, şi se îndepărtară fetele, Enric opri o clipă pe iubita sa.

El o trase într-un colţ de odaie. Lili observă cum scoase de sub haină un evantai mic şi scump.

— Ah, un dar pentru mine?, întrebă fata cu bucurie.

— Da, un dar, răspunse Enric şi nu un dar obişnuit. Acesta a aparţinut unei prinţese indiene. Ia uită-te aici.

Enric apucă mânerul evantaiului şi dintr-Însul scoase un pumnal delicat.

— Acesta e misterul. Dar mai mult. Tăişul fin al pumnalului ascunde o deschizătură cât un fir de păr. Ea e închisă în momentul acesta. Dacă apeşi însă pe nasturele

acesta, atunci ţâşneşte cea mai groaznică otravă pe care o cunoaşte lumea, aşa-zisa otravă a indienilor, cu care îşi ung ei săgeţile, şi care ucide imediat.

Lili tresări.

— Dar pentru Dumnezeu!? Ce să fac eu cu pumnalul acesta?

Enric îl strânse la loc.

— Ia-l şi fii liniştită, zise el, timpurile sunt severe şi tu intri în peştera Leului. Nu pot fi întotdeauna lângă tine, iubita mea, dar dacă posezi această groaznică armă, te poţi apăra de zece bărbaţi şi poate de mai mulţi.

Lili luă evantaiul.

TDnric şi Lili nu bănuiau că asupra acestui evantai domneşte un blestem îngrozitor, şi oricine îl va poseda, va da de nenorociri.

Capitolul 53 AMERICANĂ CEA BOGATĂ

În momentul în care apăru un soldat pentru a conduce pe Lili în Temple, porni o diligenţă prin Porte St. Martin din Paris. Portarul opri trăsura.

La chemarea sa veni servitorul de gardă, un bătrân şters de vremuri cu un cioc nesuferit, urmat de câţiva soldaţi. Caporalul privi diligenţă neîncrezător.

Nu era o trăsură de o deosebită eleganţă. După praful şi vechimea ei, părea a fi stat în vreun han, neîngrijită şi părăsită, dar totuşi trăită şi în vremuri mai bune. În contrast cu vechimea ei, erau înhămaţi doi cai arăbeşti, grozav de frumoşi.

Vizitiul părea a fi un ţăran obişnuit. Purta pe cap o scufie roşie ca iacobinii, care îi dădea un aer ciudat.

Caporalul deschise uşa trăsurii. Rămase uimit, când văzu într-Însa o femeie, pe cât de tânără, pe atât de frumoasă şi bine îmbrăcată.

— Pentru toţi Dumnezei! Sacrament, zise el, şi-şi netezi ciocul stufos. Pe cine avem în faţa noastră?

Străina, îl privi cu o pereche de ochi minunat de strălucitori. negri şi adânci. Apoi scoase portofelul şi înmână caporalului cu semnificaţie, câteva piese de aur. Caporalul se înclină de câteva ori.

— Pe cine trebuie să înscriu în cartea mea de gardă?, zise el, silindu-se să-şi îndulcească vocea-i aspră.

— Eu sunt americană! zise tânăra şi frumoasa doamnă şi se lăsă pe pernele trăsurii. Vin din patria mea. pentru a vedea această mare şi superbă, Republică Franceză!

— O. Înţeleg! înţeleg!

Că tuturor oamenilor inculţi, îi impuse şi lui, limbă străină şi întreruptă a tinerei doamne.

— Aşa, aşa, vii din America, doamna mea!, continuă el. Da, da, ştiu deja, am auzit că e o ţară foarte frumoasă! Aş fi făcut şi eu o excursie până acolo, dar dracu' ştie unde se află cuibul ăsta!

Întocmai ca toţi soldaţii secolului trecut, şi caporalul acesta, habar n-avea de citit şi de scris. El era unul din partizanii acelui celebru Holzapfel, pe care nemuritorul poet şi dramaturg Shakespeare, l-a făcut să spună în comedia sa. „Mult zgomot pentru nimic”, următoarele cuvinte:

„Prostia e un dar al lui Dumnezeu, dar cititul şi scrisul vine de la sine”.

Viteazul caporal mai mult primea darul lui Dumnezeu, decât să dorească tot ce vine de la sine.

Americană zâmbi fără a fi observată. Ea se înfundă mai adânc în pernele trăsurii.

— Numele meu este Eugenia Webb!, murmură ea. Acum cred că e voie să călătoresc mai departe, călătoria lungă m-a obosit şi mi-e dor de un pat moale şi comod!

— Da, desigur, desigur!, dădu din cap bătrânul soldat, vă este drumul liber! Vă voi înscrie acum şi numele!

— Spune-mi, te rog!, zise americană caporalului, care tocmai voia să închidă uşa trăsurii, există vreun restaurant mare aproape de piaţa pe care e ridicată îngrozitoarea maşină de execuţie?

Caporalul trebui să asculte de două ori, până înţelese ceea ce îi spusese.

— Ah. aşa? întrebi de Place de la Greve! mormăi el. Oh, pe acolo nu există restaurant! Acolo se pregătesc altfel de mâncăruri.

Şi la cuvintele acestea, izbucni într-un hohot drăcesc.

— Nu e niciun restaurant? Oh, păcat mare, zău!, zise americană în franţuzeasca-i stricată. Eu sunt o mare prietenă a unor astfel de reprezentaţii! Am venit pentru apa cea mare, pentru a vedea superba vărsare de sânge, care e la ordinea zilei în marea şi frumoasa Franţă!

— N-ai decât să te duci în fiece dimineaţă pe Place de la Greve, şi acolo, să-l vezi luptând pe viteazul nostru Sanson! îţi spun, domnişorică dragă, uite aşa, numai stropi, şi râdea în hohot.

Trăsura însă porni.

— Ei vezi, asta e una pe care o putem întrebuinţa noi!, mormăi bătrânul caporal, uitându-se după trăsură şi întorcându-se în locul de gardă. Aşa o muiere! Drace! Vine direct din America pentru a vedea cum cad capetele. Asta are un curaj drăcesc! Şi câtă satisfacţie!

Trăsura fugea pe străzile Parisului. Se opri în sfârşit, la unul din cele mai bune restaurante ale întregului oraş.

Deşi în Paris, era cea mai mare revoluţie, totuşi comerţul şi circulaţia nu erau oprite. Erau foarte mulţi străini. Toate restaurantele erau pline de lume.

În strada Concordiei, pe care se ridica castelul regal, trăsura se opri, şi după cum am spus, la unul din cele mai bune restaurante, restauratorul ieşi ca să primească pe muşteriul nou venit. Nu rămase mai puţin uimit, când văzu

coborându-se din trăsură, o femeie, pe cât de frumoasă, pe atât de nobilă. El i se închină cu respect.

În franţuzeasca ei stricată, americană întrebă dacă poate descinde la acest hotel, adăugând că nu are pretenţii mari, decât, că-i trebuiau vreo trei, patru odăi, cu gust mobilate.

Hotelierul, zgâi ochi, înclinându-se până la pământ. Aşa musafiri înţelegea şi el! Patru odăi deodată! Plin de bucurie făcu un gest larg.

Peste un sfert de oră, Miss Webb, cum se numea americană, era instalată în etajul întâi al hotelului, în patru odăi frumoase şi bine mobilate. Americană, părea o fiinţă cam stranie. În câteva rânduri, căută să se convingă dacă i s-au adus toate pachetele. În cele din urmă se văzu singură în odăile ei: Se plimbă în lung şi în lat. Se convinse mai întâi, căutând prin dulapuri, sub pat şi sub canapele că-i absolut singură şi nespionată de nimeni.

Americană îşi duse mâna la cap, îşi scoase peruca galbenă, căci perucă a fost părul ei cel blond, şi într-o clipă se schimbă cu desăvârşire.

Era Adella de Barry, care sub numele de Eugenia Webb, descinse la cel mai distins hotel din Paris.

Mai înainte de a ne ocupa de americană, trebuie să ne întoarcem cu câteva zile înapoi în povestirea noastră senzaţională şi fascinantă.

După cum ştiţi, iubiţii noştri cititori, Adella de Barry a consimţit la eliberarea lui Lili, în schimbul preţului destul de însemnat al descoperirii tezaurului familiei Barry, de către Enric Sanson. Prinţesa se depărtase de castel, voind să cheme ajutoare pentru a ascunde numaidecât preţiosul tezaur.

Abia ieşi din castel, şi privirile îi căzură asupra a doi amorezi, care se dezmierdau cu aprinsă şi dulce dragoste: Lili şi Enric.

La vederea acestei fericiri, care ei nu i-a fost scrisă în cartea vieţii, o furie pasionată îi cuprinse inima. Ah, cât de amar, a regretat ea în acest moment, că n-a distrus pe această Lili, pe care, atât de aprig o ura!

În acelaşi moment, însă, ambiţia şi lăcomia învinseră ura.

„Nu-i nimic pierdut!, îşi zise ea. Lasă, turturică prostuţă, îţi voi smulge eu fericirea asta nemeritată! Enric Sanson mi-a jurat că te va părăsi. Dacă n-o vrea să se ţină de cuvânt, cu atât mai rău de el!, apoi, mai am şi inelul acela, ce i l-am luat din deget lui Sanson. Ei bine, inelul ţi-l voi da la momentul oportun, cu toată însemnătatea cuvenită! Şi atunci, vei afla, că amantul tău ţi-a devenit necredincios!”

Zicându-şi aceste cuvinte, prinţesea plecă, lăsând singuri pe amorezii fericiţi, care nici nu bănuiseră prezenţa ei.

Adella, avea prieteni devotaţi, care ţineau la dânsa foarte mult, mai ales ţărani din jurul Parisului. Aceştia păstrară familiei Barry un adânc şi sincer devotament. Tânăra şi impozanta prinţesă, le impunea respect, şi admiraţie.

Nu trebuie deci să ne mirăm dacă flăcăii de ţărani, cei mai voinici şi viguroşi, cărora se destăinuise Adella, considerau o mare onoare de a se pune la dispoziţia ei.

Trei dintre aceşti flăcăi, au luat parte la eliberarea din mâna pactului de sânge a lui Enric. Tot la dânşii, a apelat şi acum Adella, spre a-i fi de ajutor la transportarea şi ascunderea tezaurului descoperit. Adella înţelese, că deocamdată rolul ei de prinţesă e terminat şi că în momentul de faţă nu poate fi asigurată în liniştea ei, decât acceptând un nou nume şi alegându-şi un nou mediu. Oricum, nu mai putea sta în castel, nici în vila de la vie, şi nici hainele ţigăneşti, nu le putea păstra, căci, dacă ele au

putut înşela pe naiva Lili, nu vor putea amăgi pe nimeni altul, şi riscă să fie recunoscută în fiece moment. Iată de ce prinţesa, după ce mai vizită pentru ultima oară cabinetul secret de toaletă al castelului, de unde-şi luă tot ce-i părea necesar pentru o travestire, puse să se transporte totul la un han, care se afla cam la vreo trei poşte depărtare de Paris.

Adella sosi la han, şi ceru să i se pună la dispoziţie o odaie. Fără a deştepta cea mai mică bănuială, a izbutit, sub pretext că vrea să facă un voiaj în provincie, să-şi cumpere un cupeu vechi de la hangiu, plătindu-i un preţ bun.

În ce priveşte caii, hangiul a declarat că nu-i stă în putinţă să-i procure. În schimb. Adella ştia ce are de făcut. Din herghelia tatălui ei, mai rămăseseră vreo, şaisprezece cai, care stăteau în grajdul unui vechi arendaş al lor, şi fiul acestui arendaş, a fost unul din acei trei flăcăi care fuseseră la dispoziţia ei. Cu ajutorul acestuia, îşi procură doi cai.

După ce se opri timp de o zi în acest han de la ţară, ea plăti contul şi încunoştinţă pe hangiţă că a doua zi dis-de-dimineaţă va pleca şi că nu trebuie să se deranjeze nimeni, deoarece are pregătite toate.

Hangiul care în lipsă de servitori, făcea el singur serviciul hanului, era cât se poate de mulţumit.

Adella. a petrecut toată noaptea fără să doarmă o singură clipă. Principala ei preocupare a fost travestirea. Fiind o artistă neîntrecută în ce priveşte fardul şi sulemeneala, reuşi în câteva minute să-şi dea un aer atât „de schimbat, încât, nimeni n-ar fi recunoscut într-Însa pe prinţesa de Barry. Fardul prefăcu pe femeia asta mândră şi demonică, într-o frumuseţe englezească, blândă şi îngerească. iar restul acestei transformări miraculoase, îl completă o perucă blondă, pe care cu multă artă şi-o aşeză pe cap, încât ai fi jurat că-i blondă vex-itabilă.

Abia se lumină de ziuă, şi la han sosi unul din flăcăii devotaţi, puse caii la trăsux a şi cu multă precauţie, încărcă în tx ăsux a toate lăzile şi geamantanele prinţesei.

Nu-şi poate imagina cineva surpx inderea sa, când se ăpr o pie de Adella. Numai după sunetul vocii, a putut recunoaşte pe prinţesă, căreia a trebuit să-i promită prin jurământ. să păstx-eze o tăcere mormântală.

— Mă duc la Paris, să răzbun moartea tatălui meu!, asta a fost tot ce a zis Adella flăcăului. Ţăranul însă o crezu pe cuvânt, şi dădu numai din cap, tăcând.

Adella instrui pe vizitiul ei, ce să spună, dacă vor fi cumva opriţi pe drum de oameni înarmaţi, şi pe urmă trăsura se puse. În mişcare, îndreptându-se spre Paris.

Pe drum spre capitală, prinţesa travestită, trecu prin faţa castelului secular al familiei sale, palatul de Barry. Uitându-se afară pe fereastra cupeului, dânsa n-a tresărit câtuşi de puţin, de câte ori bunii cunoscuţi din sat o salutau cu mult respect. Nimeni nu o recunoscu. Toată lumea o credea o străină, care voiajează prin Franţa.

Asta bucură mult pe prinţesă, acum se simţea cu totul sigură şi în afară de orice primejdie de a fi cumva descoperită. Convingerea ei, era că ti avestirea ca englezoaică, îi va fi mai posibilă ca oricând, să-şi realizeze pe deplin opera ei de răzbunare mult dorită.

Un bacşiş de câteva monede de aur, îi înlesni intrarea în Paris. Sosind la hotel, Adella concedie pe vizitiul ei, răsplătindu-l în mod regal. Flăcăul, îi mai şopti odată la ureche, că el şi tovarăşii săi. sunt gata să-i vină într-ajutor de câte ox-i va avea nevoie de dânşii.

Acum, când ştia că în orice moment, poate dispune de oameni energici şi devotaţi şi că era stăpână pe un tezaur incomparabil, răzbunarea ei putea începe, crudă şi neînduplecată.

Capitolul 54 RELAŢIILE STRĂBUNULUI

Respirând adânc, ca după o grea încercare atât morală cât şi fizică, prinţesa de Barry, şedea în odaia foarte luxoasă a marelui şi renumitului hotel. Sânul ei ademenea gândul la plăceri erotice ridicându-se şi coborând spasmodic sub imperiul emoţiilor. Hotărât, că gândurile care se ascundeau după fruntea ei scurtă dar energică, nu erau tocmai fericite şi trandafirii.

Se auzi bătând în uşă. Adella sări de pe fotoliu îşi acoperi capul cu falsele bucle blonde şi deschise uşa. Era un chelner al hotelului, care venise să-i ceară ordine. După obiceiul chelnerilor francezi, tânărul era îmbrăcat cu un sacou de stofă neagră, scurt până la şolduri şi purta un şorţ, de un alb imaculat până la vârful ghetelor. Avea în mână un registru şi rugă pe Adella, să-şi înscrie numele.

În acelaşi timp însă întrebă şi de dorinţele frumoasei musafire. Cu mâna fermă, Adella de Barry se înscrise în registru sub numele de Eugenia Webb din New York, America, care a venit în Franţa cu ocazia unui voiaj de plăcere. Apoi cheamă chelnerul mai aproape, zicându-i cu multă graţie:

— Vrei dumneata, să-mi faci un serviciu?

Tânărul se roşi-până peste urechi.

— Cum nu!, cu cea mai mare plăcere, numai dacă îmi va fi posibil!, răspunse el.

— Nimic mai uşor!, ripostă americană. Acum câteva zile am avut un mic accident, mi s-a stricat trăsura de voiaj. Cu această ocazie, a pierit şi sărmanul meu vizitiu. Atunci neavând încotro, a trebuit să cumpăr trăsura aceea cu care m-ai văzut sosind, şi care a stat probabil, cine ştie câţi ani în fundul vreunui grajd. Poţi dumneata să-mi procuri până mâine, o trăsură elegantă şi nouă? Afară de asta mai îmi trebuie şi un vizitiu.

Apoi scoase portmoneul şi dădu chelnerului doi bani de aur

— Du-te şi fă ce ţi-am spus! Vrei?

— Desigur, se înţelege!, gângăvi tânărul. Aveţi nevoie poate şi de o cameristă?

— Nu, nu, nu-mi trebuie cameristă! îmi place să fiu singură, n-am nevoie de spioni, Care să mă iscodească zi şi noapte!

— Foarte bine!, răspunse chelnerul şi vru să plece. Dai se mai întoarse odată şi întrebă pe prinţesă, dacă nu vrea să dejuneze.

— Mai pe urmă, peste câteva ceasuri, răspunse ea, poţi să-mi aduci ceai şi jambon!

Chelnerul plecă. Adella, rămânând singură în odaie, închise uşa cu zgomot, puse zăvorul şi se apucă să cerceteze conţinutul cuferelor şi lăzilor aşezate în ordine prin apar? tamentul ei.

„În sfârşit, în sfârşit!, exclamă ea, pot să văd şi eu în ce constă tezaurul! Sunt câteva zile de când mă aflu în posesia tuturor acestor minunăţii şi abia acuma, am vreme să le văd mai de aproape şi să le admir!”

Prinţesa se apucă de lucru imediat. Zăcând de secole în ascunzătoarea lor secretă din castelul Barry, încadrarea de aur a briliantelor şi diamantelor se cam vătămase. Pietrele nestemate, însă, sclipeau într-o măreţie superbă, Hipitoare.

Prinţesa nu se ostenea de a se entuziasma la vederea tuturor acestor odoare, pe care le răspândise pe masă. Ochii îi străluceau şi obrajii se împurpurară sub fardul ce şi-l pusese cu atâta artă.

Nu mai încape nicio îndoială, că sufletul Adellei era cuprins cu totul de diavol. Desigur, că nu cunoştea un ideal mai înalt, decât îngrămădirea aurului, pentru ca prin ajutorul banilor să stăpânească omenirea.

În cele din urmă, după ce îşi delectase ochii cu adurea mută a tuturor acestor nespus de frumoase

preizităţi, trecu la numărarea şi ordonarea monedelor de aur. Servitorii hotelului se mirară foarte mult de greutatea câtorva cufere pe care au trebuit să le transporte în odaia prinţesei.

Acum Adella începu să numere pentru prima oară (avuţia ev

În sfârşit, după ce numără totul cu multă scrupulozitate, privirea ei căzu asupra unui pergament îndoit de mai multe ori, care se afla la fundul unui butoiaş de aur. În ochii ei se aprinse o scânteie de bucurie. Înainte însă de a studia mai de aproape cuprinsul pergamentului, ascunse comoara, împachetând totul la loc. Apoi întinse documentul descoperit pe masă. şi luând loc pe un fotoliu, desfăcu pergamentul prăfuit şi aproape descompus de vechi ce era. Pielea de măgar ce o avea în mână, era veche de secole şi părea că la prima mişcare se va desface în bucăţi. Umblând, însă, cu multă precauţie, Adella, reuşi să desfacă fără nicio vătămare, documentul găsit.

Partea dinăuntru era acoperită cu un text în care recunoscu limba latină.

Contrar poporului de jos din Franţa, în veacul trecut, nobilii şi cavalerii căpătau o educaţie intelectuală destul de însemnată, astfel că Adella pricepea cât se poate de bine latină şi elena.

„Ne aflăm în mare primejdie. Regele e duşmanul meu. Îndată, poate mă va şi cotropi cu puterea sa, pentru a-mi. cuceri puternica mea cetate şi să mă facă prizonierul său. Dumnezeu singur, ştie cum şi când, voi scăpa cu fericire din timpurile astea. De aceea am ascuns toată averea mea în această păstrătoare misterioasă. Ia-o dacă o găseşti, tu viitoare descendentă a neamului meu. Să fie proprietatea ta, dacă nu-mi va fi posibil să mi-o iau singur. Dar fereşte-te de pericolul acestui castel, care te urmăreşte pas cu pas”.

Adella urmărea suprinsă conţinutul. Scriitorul mai descrise în fugă şi întocmirea misterioasă a acestui castel. De aici se deducea că tot aranjamentul şi mecanismul misterios al acestui castel, era opera strămoşilor.

Un savant rafinat, în trecuse pe contemporanii săi cu mai multe secole. El reuşise să facă descoperiri, care de abia mai târziu, în secolul al XIX-lea, ar fi fost spre binele general al omenirii.

Legile electricităţii, de care astăzi se ştie că sunt datorate unor maeştri celebri ai ştiinţei, nu erau necunoscute pentru strămoşul Adellei.

Acum află ea, cât se poate de clar, că în toate maşinăriile astea, era electricitate, şi numai electricitate.

Temelia castelului se compunea din plăci de aramă, aşezate unele lângă altele. Acestea erau suprapuse pe un strat de prundiş muiat în apă. Cu temelia, comunicau nenumărate sârme de aramă, care se întindeau de-a lungul zidurilor şi se împreunau în templul de oglinzi. De aici se putea manevra în toate chipurile printr-o apăsare de buton. Tot prin ajutorul electricităţii, se făcea şi acea lumină fermecătoare, se deschidea şi se închidea uşa din dos, se încălzeau zidurile de fier, cât şi multe altele. Pentru că scânteia electrică era veşnică, era cu putinţă să se producă efecte numeroase de magie, care erau bazate pe principiile electricităţii.

Dar Adella nu află numai despre misterioasa întocmire a castelului, ci şi despre alte multe mistere, pe care nu le cunoscuse până atunci. Aşa de pildă, află că mii de kilograme de pulbere neagră-cenuşie, supranumită de inventator pulbere demonică, se afla în straturi groase sub zidurile castelului, şi această pulbere nu era alta decât aceea descoperită de Berthold Schwartz, adică praful de puşcă.

Firele de aramă conduceau în nenumărate butoaie.

Era îndeajuns, numai o apăsare de buton în templul de oglinzi, pentru a arunca tot castelul în aer. În ochii Adellei, scăpără un fulger drăcesc. „Mulţumesc ţie, strămoşul meu, pentru comunicările astea!”, murmură ea, pe când închidea la loc documentul. „Poate că va veni clipa în care voi face ultima încercare a tuturor invenţiilor tale înţelepte!”

„Până acum, toate au mers bine! murmură ea, şi acum la lucru! Mâine voi încerca să mă pun în legătură cu actualii puternici. Deşi îi dispreţuiesc şi îi urăsc, îi voi linguşi totuşi, pe aceşti câini setoşi de sânge. Prin aceasta voi reuşi să capăt o putere oarecare asupra puternicilor de azi! Şi apoi vai ţie, Lili Miranda! Voi duce cu grijă, capul tău pe eşafod! Tu însă Enric Sanson, vei fi învins şi vei cerşi propria-ţi viaţă, zvârcolindu-te la picioarele mele şi primind toate condiţiile, oricât de aspre ţi le voi impune”.

Ochii îi erau plini de o licărire satanică.

Cineva bătu la uşă. Apăru chelnerul. Adella se schimbă iar în americană Miss Webb, blândă ca o porumbiţă, surâzând dulce servitorului de la uşă! Ea mâncă în linişte, ca şi cum creierul nu i-ar fi fost obsedat de cele mai îngrozitoare şi crude planuri.

Adella, vizită apartamentul, închise uşile cu cheia, apoi căută cu lumânarea pe sub toate paturile şi în ţoale dulapurile, pentru a se convinge dacă nu se ascunde e ne va.

De abia după ce scotoci pretutindeni pentru a vedea dacă nu cumva este vreo uşă secretă, se culcă. Lângă patul ei, pe măsuţa de noapte, se aflau două pistoale încărcate, pe care trebuia numai să le atingă.

Capitolul 55 LJLI ÎŞI ÎNCEPE SERVICIUL

Lili se prezentă cu punctualitate la postul ei în casa de gardă a închisorii Temple. Aici o primi cizmarul Simon.

Deşi foarte de dimineaţă, Simon, era deja beat. Cu

ciubucul său murdar între două rânduri galbene de dinţi, şi cu obrazul roşu, şi mai scârbos decât oricând, el se repezi la tânăra fată.

— Ia uite-te frate!, urlă el cu voeea-i de lemn, uite că iar mi-a venit drăguţa de ieri! Ei bravo, aşa-mi place! Să şezi niţel, tu puică, tu! Ia să mai vorbim niţel împreună, şi pe urmă să dai lui moş Simon o guriţă! Haha!

Lili se înfioră şi se depărtă de acel monstru. Răbdarea ei era pusă la o încercare prea grea. Spre norocul ei, veni şi ofiţerul care ieri o luase drept servitoare a familiei regale. El aruncă o privire scrutătoare asupra cizmarului, care începu să se îndoiască şi să-şi încovoaie spinarea.

— Ei. butoi fără fund!, îi zise ofiţerul cu un ton prea puţin respectuos, iav te-ai îmbătat dis-de-dimineaţă?

— Serviciul căpitane, serviciul greu! răspunse cizmarul, care împlinea şi serviciul de supraveghetor. Nicio odihnă, zi şi noapte!

— Haha!, meştere Simon, văd că rachiul nu te lasă zise ofiţerul clătinând capul. Numai bagă de seamă, Comitetul să nu afle de beţiile astea, căci cu beţivi ca tine nu poate face treabă!

— Dar eu sunt un patriot neclintit, un cetăţean energic!, răspunse cizmarul. Daţi-mi o misiune, daţi-mi o armată şi pe loc primesc comanda!

Ofiţerul zâmbi şi făcu semn lui Lili să-l urmeze.

Frumoasa mea copilă, vino după mine fără nicio frică!, zise ofiţerul după ce părăsi cu dânsa sala de gardă plină de fum înăbuşitor. Te voi duce acum, în noul tău loc de activitate!, mai înainte însă, ia această insignă.

Şi zicând asta, îi dădu o bonetă iacobină foarte drăguţă.

Paşii lor răsunau foarte lugubru prin coridoare şi Lili înfiorată din talpă până în creştet, se uita când la dreapta,

când la stânga. La fiecare zece paşi, erau sentinele cu puşca încărcată, la picior. De câteva ori, au trebuit să treacă prin porţi de fier închise, şi la fiecare, ofiţeru11 trebuia să dea ordin de deschidere. Intrau tot mai departe în clădirea complicată a lemn; tei din Temple.

Abia acuma, înţelese Lili, cât de rafinată e paza cu care au ştiut dictatorii terorişti să împrejmuiască familia regală întemniţată. Acuma înţelegea, de ce partizanii regelui nu se puteau pune în contact cu auguştii prizonieri. Nu era cu putinţă o corespondenţă secretă, prin şirurile acestor nenumărate sentinele vigilente. Lili se înfioră fără voie, când se gândi că ea a fost aleasă pentru umplerea acestei lacune. Acum a înţeles ce post primejdios i s-a încredinţat şi de ce s-a împotrivit atâta Sanson. O rugă fierbinte se urcă spre cer de pe buzele ei palide de emoţie.

„Dumnezeule mate, păzeşte-mă în locul acesta de groază! Căci, de nu mă vei ajuta. apoi sunt pe veci pierdută r

Cu capul plecat, Lili urmă pe ofiţer. În sfârşit. auzi un murmur şi un susur înăbuş i. Înconjură cu privirea gangul văruit. Ici şi colo se afla câte o uşă, dar tot nu pricepu ce înseamnă murmurul acela. Deodată ofiţerul deschise o uşă din stânga. Lili tresări de spaimă, când văzu vreo treizeci de oameni, de specia cea mai scârboasă, adunaţi laolaltă.

În mijlocul sălii văzu o masă. Împrejunul ei şedeau câţiva bărbaţi îmbrăcaţi în uniformă. Cea mai mare parte purtau pe cap scufiile roşii ale Iacobinilor. În privirea lor sălbatică, se oglindea setea de sânge şi dorul de răzbunare. Un dispreţ adânc cuprinse pe Lili în faţa acestor împiegaţi decăzuţi.

Dar indivizii cei rupţi şi desculţi, care se îmbulziră în jurul mesei, erau mult mai scârboşi. Din privirile lor drăceşti, vorbea setea de sânge şi în trăsăturile lor, se oglindea cea mai teribilă şi înverşunată bestialitate.

— Ei, pe cine aduci aici, cetăţene căpitan?, întrebă pe ofiţer un om necioplit.

Ofiţerul salută.

— Cetăţene Santerre, uite îţi aduc fetişcana pe care ani angajat-o eu!

— Vino mai aproape! porunci Santerre tinerei fete, cu voce groasă şi aspră.

Santerre, era comandantul suprem al închisorii Temple. Odinioară fusese berar, şi dovada că i-au plăcut mult produsele sale, o vedem pe burta lui voluminoasă. În obrajii săi, roşii şi alcoolici, se zăreau doi ochişori de guzgan!

— Vino mai aproape!, măi porunci Santerre încă o dată.

Fata urmă tremurând porunca sa.

— Am auzit multe lucruri bune despre tine, fetiţo dragă!, zise Santerre cu o bunătate neobişnuită la el. Tu să fii o fetişcană cuminte şi inima ta să bată numai pentru libertate! Aşa e bine şi drept. E vremea să dispară canaliile astea de regi! Fii cuminte şi vitează, că numai atunci te vom răsplăti cum se cuvine!

Făcu semn ofiţerului.

— Du pe fată la familia regală!, porunci el. Spune-le că fata asta este pentru serviciul lor. Şi afară de asta, porunceşte acelor secături nobile, din societatea regelui şi reginei, să părăsească îndată închisoarea!

— Ai încredere în domnul şi domnişoara Fourcelle; precum şi în prinţesa Lamballe?, întrebă ofiţerul.

Santerre dădu din cap afirmativ.

— Numai pe cei doi să-i eliberezi fără multă vorbă!, adăugă el. Dar pe prinţesa Samballe, acea trădătoare neruşinată, s-o aduci aici în faţa mea! Ea nu va scăpa aşa de uşor. Mai întâi să „se explice clar în faţa noastră, că nu aşa de lesne scapă ea de mine!

Ochii lui Santerre căpătară o expresie neobişnuită. El scrâşni din dinţi cu furie. Câţiva dintre indivizii adunaţi în jurul său împungeau cu săbiile în cimentul cu care era pavată sala.

Ofiţerul salută, luă de mână pe îngrozita Lili, care de abia se putea ţine pe picioare, şi părăsiră sala.

— Acum ne vom duce la familia cetăţeanului Capet!, zise ofiţerul, când ajunseră afară din gang. Înainte de a te conduce la acei trădători nemernici ai poporului, vreau să-ţi explic cum merg lucrurile aici în Temple. Fostul rege locuieşte aci la stânga, trei camere alipite laolaltă. Acestea sunt păzite de santinele. Regele are un servitor la dispoziţie, cu care tu nu vei avea de-a face. Regina locuieşte împreună cu copiii ei, în trei camere. Acestea sunt situate în dreapta.

Şi ofiţerul arătă spre dreapta.

— Afară de astea, se află şi o sală în mijloc. Aceasta desparte şi uneşte în acelaşi timp locuinţele fostului rege şi ale soţiei sale. Tu te vei ocupa numai de partea dreaptă a locuinţei, pentru că eşti în serviciul Mariei Antoinetta. Te fac încă o dată atentă, că în toate privinţele te vei considera servitoarea reginei. În realitate, vei supraveghea riguros şi sever, toate relaţiile şi toate petrecerile familiei regale. Dacă vei observa ce-a, îndată ne vei informaM-ai înţeles drăguţă?

Lili afirmă cu sfială. Inima îi era grozav de îndurerată. Ar fi izbucnit în hohote de plâns, aşa era de tulburat sufletul ei. Ofiţerul luă drept consimţire afirmarea ei.

— Curaj, curaj! urmă el, cu ton vesel, ţine capul drept, draga mea! Aceea care intră într-o slujbă aşa de grea cu atâta patriotism, va şti s-o ducă până la sfârşit!

Ajunseră la o uşă de fier, care era păzită de doi soldaţi. La porunca ofiţerului, uşa se deschise.

— Aci e sala de mâncare a familiei regale!, zise ofiţerul. E odaia comună a familiei regale.

Ofiţerul bătu la uşă. Fără să aştepte un răspuns, intră cu Lili. Dumnezeule, acum trebuia să se afle în faţa reginei! Nici nu o cunoştea bine la faţă, atunci când o văzuse, era încă regină mândră şi sublimă a Franţei! Lili îşi aducea aminte de ea ca de o femeie frumoasă, de o gingăşie fără egal!

Capitolul 56 NENOROCITA FAMILIE REGALĂ

Tremurând, cu ochii plecaţi la pământ, Lili intră în sală unde se afla familia regală.

— Cetăţene Capet şi cetăţeană Capet!, zise ofiţerul cu glas tare, vă aduc o servitoare nouă, care vă stă la dispoziţie, în special dumitale cetăţeană Capet şi copiilor dumitale Dacă veţi avea vreo plângere împotriva ei, să-mi comunicaţi!

Lili ridică ochii speriată de sunetul crud al glasului cu care ofiţerul spuse aceste cuvinte.

Ea se văzu într-un local destul de mare şi neobişnuit de înalt. Prin nişte ferestre mici cu zăbrele de fier pătrundea lumina zilei cu multă economie. Mobilierul era cât se poate de simplu.

De-a lungul unui perete erau aşezate două dulapuri simple. În mijlocul casei o masă mare, acoperită. În jurul mesei câteva scaune de trestie, pe care şedeau persoane deosebite.

Privirea lui Lili căzu mai întâi asupra unui bărbat de vreo cincizeci de ani, foarte corpolent, cu obrazul lat şi inexpresiv. Totuşi era multă bunătate zugrăvită pe faţa sa. Acesta era Ludovic al XVI-lea, cel mai nenorocit rege care urcase cândva pe tronul Franţei.

În faţa lui stătea o femeie bine făcută, înaltă, care îşi păstrase urmele unei frumuseţi trecute. Trebuia să fie bătrână deoarece tot părul îi era alb ca zăpada. Totuşi,

arata tiâiâră, Maria Antoinetta a Franţei.

— Eăci ea era – Îmbătrânise devreme, de griji şi suferinţe. În aparenţă era bătrână, dar abia împlinise 30 de ani. Obrazul ei delicat şi mândru cu nasul marcat şi cu celebra buză a Habsburgiloiyse transformase cu totul de griji. Ochii îi erau adânc înfundaţi în orbite. Privirea ei ostenită şi neexpresivă arăta nevoia, jalea şi grijă. Ea privea cu neîncredere pe tânăra fată…

Lili e înclină cu respect. În inima sa, tânăra fată îşi făgăduise să fie într-adevăr fidelă şi devotată scumpei ei regine.

Persoana Mariei Antoinetta avu o aşa de mare înrâurire asupra fetei, încât, ea nici nu mai avochi pentru ceilalţi.

Ea văzu pe Doamna şi Domnişoara Fourcelle, cât şi pe nespus de frumoasa Prinţesă Lamballe. Pe cei1 doi copii care se îmbulziră pe lângă mama lor, aproape că nu-i văzu.

Privirea ei rămase fermecată ca mai înainte asupra Antoinettei. Oh, cum atrage nenorocirea două suflete nobile şi tot atât de suferinde.

Lili văzuse pe regină numai în strălucire şi belşug, şi inima ei nu simţise până acum în faţa maiestăţii sale decât respect. Dar azi când văzu în faţa ei pe sărmana şi crud încercata femeie, din trăsăturile căreia vorbea nevoia şi grijă, când se gândi că această frunte, care acum e plină de încreţituri din pricina suferinţelor, purta odată o diademă strălucitoare de diamante, îi sângera inima.

Pentru a doua oară în viaţa ei. dar mai lămurit decât în fala cadavrului tatălui ei, Lili înţelese vanitatea şi groaznica schimbare a norocului şi a speranţelor omeneşti.

Care era în realitate motivul păcii şi norocul omenesc?

Lilli se cutremură cându-se gândi la regina Franţei care era atât de nenorocită. Ce se va întâmpla cu Lilli,

dacă se procedează cu atâta cruzime pentru un cap atât de mândru şi încoronat?

Dar Lilli n-avea timp de reflectat. Ofiţerul se adresă acum celor rămaşi în sală.

— Cetăţeană mamă Foarcelle şi fiică Fourcelle, mi s-a poruncit să vă scot numaidecât din Temple!

— Urmă el.

— Nu, numai asta să nu ne-o facă! Lăsaţi-ne la buna noastră regină! zise Doamna Fourcelle.

— E porunca comitetului terorist, şi trebuie să vă supuneţi.

În acelaşi timp se deschise uşa prin care intrase odinioară cu prinţesa. Deodată se îmbulziră soldaţii, cu puşca la picior, aşteptând în tăcere poruncile superiorilor.

— Trebuie să ne despărţim, scumpele mele prietene! Duceţi-vă cu Dumnezeu şi fiţi bine. cuvântate pentru bunătatea voastră, glăsui regina cu voce profundă şi binevoitoare.

Ea îmbrăţişa pe rând toate doamnele. În ochii ei se iviră lacrimi. Sărută cu emoţie fruntea prietenelor ei, de care probabil, se va despărţi foarte repede.

— O Maiestate!, doar nu va fi aceasta hotărârea guvernului. Căci e cea mai mare bucurie a noastră să împărţim toate suferinţele!

— Haideţi, înainte, nu e vreme de zăbovit! le grăbi ofiţerul.

Regina convinse cu blândeţe pe tinerele femei să iasă mai repede.

— Duceţi-vă cu Dumnezeu, poate că ne vom revedea în timpuri mai bune, amicele mele! murmură ea, şi buzele îi tremurau de durere. Acum nu mai am pe nimeni!, mi se răpeşte şi mângâierea devotatelor mele prietene să mă chinuiesc singură în această carceră!

— Dar e de nesuportat!, se amestecă regele, din zi în

zi se poartă mai rău cu noi!

El se ridicase de pe scaunul său. Acum de abia se vedea făptura sa neînsemnată şi puţin respectabilă. Regele purta o redingotă de catifea albastră pe când doamnele erau în doliu mare.

Ofiţerul dădu din umeri.

— Trebuie să vorbeşti dumneata în persoană cu comitetul terorist, cetăţene Capet. Şi nu este departe momentul în care vă veţi prezenta înaintea sa! zise ofiţerul – eu nu fac decât ce spune comitetul!

Regele îşi muşcă buzele. Deşi era obişnuit a fi tratat în modul cel mai insultător de supuşii săi de odinioară, totuşi pe obrajii săi apăru roşeaţa demnităţii şi a protestului.

— Bine, bine! murmură el, întorcându-se, va avea un sfârşit şi încercarea asta!

El păşi spre copiii săi, mângâind obrajii Christinei. Pe urmă trecu degetele prin buclele micului său fiu şi moştenitor.

— O! Sărmanii mei copii, dacă n-aţi fi voi!, îngână regele înduioşat, „cu câtă plăcere aş fi renunţat demult la glorie şi renume! în timpul acesta doamna şi domnişoara Fourcelle cu lacrimi în ochi se despărţiră de cei prezenţi.

— Duceţi-vă, numai cerul, cerul vă va resplăti purtarea ce aţi avut-o faţă de noi!

Îndată după aceea ele dispărură însoţite fiecare de câte un soldat.

— Acum vine rândul dumitale, prinţesă Lamballe, urmă ofiţerul. Regina se îngrozi şi păşi proteguitoare către tânăra şi frumoasa prinţesă.

— Cum?

— Exclamă Maria Antoinetta cu voce tremurândă.

— Doar nu. vor îndrăzni să despartă.de mine şi pe scumpă şi cea mai iubită prietenă a mea!

Ofiţerul dădu din umeri.

— Am poruncă de a duce pe prinţesa de Lamballe înaintea comandantului suprem, dar ce se va întâmpla cu dânsa, nu ştiu!

— Răspunse el.

— Nu, nu! Nu mai pot răbda atâta!, strigă regina oftând şi plângând. Se apropie mai mult de prinţesă, şi o lipi de sânul ei.

O scumpă şi îngereasca mea prietenă!, îngână prinţesa de Lamballe, nu mă duc de lângă tine, până nu mă vor târî cu silă de aici!

— Aşa o să facem! răspunse ofiţerul care auzise cuvintele din urmă ale prinţesei. Ori ne urmezi de bunăvoie pe mine şi pe soldaţii mei, ori de nu…

El nu sfârşi, dar cuvintele sale erau destul de semnificative şi expresive.

Regina rămase mută Câteva clipe. La despărţirea de doamna şi domnişoara Fourcelle îi erau ochii plini de lacrimi. Acum. când inima ei era cuprinsă de cea mai groaznică durere a despărţiirii, ochii îi erau uscaţi. Deodată regina se adresă ofiţerului.

— Dacă mă voi ruga mult ca să-mi lăsaţi pe prinţesa aici. veţi rămâne şi atunci neînduplecaţi?, murmură ea cu buzele tremurânde.

— Eu sunt soldat şi trebuie să fiu supus!, urmă ofiţerul. Rugămintea nu v-ar folosi la nimic. Şi dumneata trebuie să fii tot atât de supusă ca şi mine. Comitetul terorist, este cea mai înaltă instituţie a Franţei, şi el porunceşte îndepărtarea cetăţenei Lamballe din Temple.

Ludovic al XVI-lea interveni.

— Te rog, ascultă-l, scumpă Antoinetta! murmură el, nu ne rămâne altceva de făcut!

— Dar totuşi, nu se poate să mă despartă de cea mai bună prietenă a mea!

— Îngână nenorocita regină.

— Voi ruga eu comitetul să mă lase lângă tine!, îi şopti prinţesa la urcehe.

Făptura ei superbă se alipi de veştejită regină. Urmă o scenă de adio mută şi plină de lacrimi. Pe urmă, prinţesa de Lamballe se întoarse la copiii perechii regale.

— Rămâneţi cu bine dragii mei, Dumnezeu să vă binecuvânteze şi să vă protejeze! Dacă va vrei cerul, poate ne vom revedea astăzi!

Lili stătea neobservată lângă uşa localului. Ea rămase cu mâinile cruce pe piept, inima îi sângera.

O! cum ar fi dat ea acum, bucuria şi pacea ei, dacă ar fi putut ajuta pe scumpa ei regină! Dar ce putea face ea, o fată atât de slabă şi singură!? Jalea şi amarul reginei o pătrunse pe Lili până în adâncul sufletului.

Ea aruncă o privire rugătoare ofiţerului. Spre norocul ei, el nu văzu privirea fetei, căci şi-ar fi pierdut, poate încrederea în viitoarea servitoare a reginei.

— Înainte, cetăţeană Lamballe! Cetăţeanul Santerre vă aşteaptă, pentru a vă lua interogatoriul! spuse ofiţerul. Nu este niciun moment de pierdut!

„La un semn al ofiţerului, soldaţii se apropiară de prinţesă apucând-o cu cruzime de braţ.

Amica scumpă a reginei, prinţesa de Lamballe, privi pe ofiţer cu mândrie. Soldaţii îi dădură drumul fără voie.

— Cum!?, urmă prinţesa cu buzele tremurânde, oare de aceea m-am întors eu din Anglia, pentru a fi insultată? Nu trebuie să mă duceţi voi, vă voi urma singură. Du-te înainte, căpitane, că te urmez!

Ea făcu încă odELĂ reginei semn cu mâna. După aceea, prinţesa cu soldaţii dispărură din locul întunecos.

Maria Antoinetta căzu însă leşinată pe un scaun!

— Niciodată nu ne vom revedea, niciodată, îngână nenorocita regină. O!, ce am păcătuit eu Dumnezeule, de

mă nenoroceşti cu atâta cruzime?

Lili nu scoase nicio vorbă, de groază şi de durerea pe care o simţea. Ea se apropie de regină, căreia îi alunecă batista din mână şi-i căzu jos. Lili se plecă şi i-o ridică. Era primul serviciu pe care-l aduse scumpei sale regine. Regina luă mâna de la ochi, luă batista din mâna servitoarei, aruncându-i o privire lungă.

— Mulţumesc!, urmă ea cu o răceală nespusă. Nu te osteni, că nu-mi place să fiu servită de partizanii actuali ai guvernului de azi! Numai cu numele vei fi servitoarea mea!

Atunci Lili se plecă mai mult spre regină.

— Vin în numele sfântului Ludovic!, şopti ea cu voce blândă şi înceată.

În ochii reginei licări o rază de lumină.

— Tu vii în numele sfântului Ludovic, copila mea, murmură regina înduioşată. Atunci fii de mii de ori binevenită în acest loc al mizeriei şi al nenorocirii!

Ea se ridică deodată şi se duse la soţul ei.

— Ludovic! îi şopti ea la ureche, vezi tu fata asta? Ea e trimisă de prieţenii noştri!

Regele o privi cu un zâmbet binevoitor. Pe urmă oftă adânc, probabil că Ludovic al XVI-lea uitase să spere şi să facă planuri de viitor.

— Îţi voi spune ceva! zise pe urmă, regina, cu voce tristă.

— Suntem supravegheaţi de spioni! Arată-te foarte nepărtinitoare, căci altfel vei fi prinsă şi toată fericirea noastră risipită pentru vecie!

Afară se auziră în aceeaşi clipă murmure. Regina se îngrozi.

— Dumnezeule, ce. este afară?, îngână ea.

— Doar nu vor cuteza să facă prinţesei Lamballe…

Ea nu isprăvi de vorbit, şi o spaimă nebună licări în ochii ei.

În timpul acesta. prinţesa de Lamballe, cea mai devotată amică a reginei, fu dusă în hala în care se afla Santerre cu suita lui.

De-abia de cinci zile şi cinci nopţi i se îngădui prinţesei să împărtăşească aceleaşi" dureri cu familia regală, în aceeaşi carceră. Când pe la începutul anului! 791, începură să sufle cele dintâi furtuni ale revoluţiei franceze, prinţesa fugi din Paris stabilindu-se în Anglia. Auzind de suferinţele Mariei Antoinetta, ea nu putut sta departe de ea, rămânând credincioasă reginei, reveni la Paris, şi împărţi cu ea toate durerile în aceiaşi închisoare.

Prinţesa privi acum fără frică în ochii. cruzi ai lui Santerre.

— Tu eşti cetăţeana Lamballe?, zise Santerre prin Jţesei.

Maria Thereza de Lamballe plecă capul…

— Aşa mă numesc acum!, murmură ea, mai înainte mă numeam prinţesa de Lamballe!

— Ei aş, toţi sunt egali în faţa legii!, zise Santerre. S-a observat cu multă părere de rău că ai stăruit cu tot dinadinsul să fii întemniţată împreună cu familia regală. Funcţionarul care ţi-a făcut favoarea asta şi-a primit pedeapsa chiar azi de dimineaţă pe eşafod!

Prinţesa făcu fără voie un gest de spaimă.

— Naţiunea vrea ca şleahta regală să nu mai aibă prieteni, continuă Santerre cu un râs drăcesc.

— De aceea trebuie să juri că urăşti şi dispreţuieşti gaşca regală, şi îndeosebi pe blestemata austriacă, Maria Antoinetta. Vrei să juri?

— Că urăsc pe Maria Antoinetta?, exclamă prinţesa cu patimă.

— O, voi nemernicilor, ce credeţi voi despre prinţesa de Lamballe?! Eu iubesc pe regină, şi sunt gata să-mi dau pentru ea ultima picătură de sânge! După Dumnezeu,

iubesc pe bună, scumpă şi atât de nenorocita regină cu tot focul, cu toată patima sufletului meu.

Un murmur înăbuşit, ameninţător se auzi în sală. Indivizi scârboşi şi infami, înconjurară pe acuzată. Un râs groaznic flutura pe buzele lui Santerre.

— Ai blasfemat poporul! zise ex-berarul, dând cu piciorul în pământ. Voi voinicilor, apucaţi-o şi duceţi-o la Conciergerie! Eu mă duc să dau raport comitetului terorist!

Pumnii tuturor se îndreptară spre nenorocită. Ea fu scoasă cu forţa din hală.

CAPITOLUL 57 CAPUL PRINŢESEI

Prinţesa Lamballe se lăsă. a fi târâtă fără frică de şleahta de ticăloşi.

Trecură prin coridoarele lungi şi întunecoase din Temple. Bolţile răsunau de strigătele sălbatice ale mulţimii.

Prinţesa de Lamballe îşi muşcă buzele până la sânge. Dar frumuseţea ei apărea şi mai victorioasă ca oricând.

Niciun strigăt de ajutor nu-i ieşi din gură.

Prinţesa era destul de inteligentă ca să ştie că în astfel de împrejurări orice strigăte sunt zadarnice şi că provoacă cel mult ironia şi batjocura adversarilor.

Convingerea prinţesei era că ameninţarea lui Santerre a fost foarte serioasă şi că va fi dusă la Conciergerie. Dar se înşelase.

Porunca comandantului suprem era numai un pretext pentru a da oarecum o înfăţişare legală scenelor înspăiinintătoare care aveau să urmeze. Moartea prinţesei era ceva hotărât.

Ceea ce a reţinut până acum pe dictatori de a face procesul prinţesei era motivat de frumuseţea acesteia, şi de conştiinţa nevinovăţiei ei. Însuşi Santerre fu mulţumit deocamdată de a trimite pe prinţesă la Conciergerie.

Dar cunoştea el bestialitatea acelor bărbaţi care în momentele acestea de adâncă tulburare căutau numai să pescuiască în apă tulbure?

Oameni nemernici au existat în toate vremurile şi au compromis întotdeauna cuvântul Popor. Poporul francez a ieşit mai mult sau mai puţin curat din marea revoluţie franceză. În toate inimile ardea focul celui mai pur entuziasm patriotic. Dar şi printre conducători erau câţiva care apărau cu adevărat cauza poporului, deşi, mijloacele şi armele de care s-au servit pentru acest scop n-au. fost tocmai ideale şi corecte. Dar făceau totul pentru a servi patria după dorinţa şi idealul lor.

Adevăratele cruzimi însă au fost iniţiate de o mână de demagogi infami, care n-au avut alt imobil în acţiunea lor, decât de a-şi face un nume cu orice preţ şi a-şi răzbuna eşecurile suferite cândva în cariera lor obscură. Astfel de oameni au fost Fouquier, Santerre şi alţi onorabili terorişti; iar sprijinul lor era plebea ticăloasă şi coruptă, în care nu intrau lucrătorii şi oamenii muncitori, ci numai toţi declasaţii ticăloşi.

Pe mâna acestor indivizi a încăput acum, viaţa nenorocitei prinţese. Clipele ei erau numărate. Nu va ajunge în viaţă nici măcar la uşa temniţei „Templului”. Sosiţi în sala de afară, un băieţandru mizerabil, minor, se repezi la prinţesă şi o lovi în ceafă, cu suliţa.

Prinţesa nu scoase niciun strigăt de durere. Se înfioră şi se înveli mai bine în mantaua ei. Atacul băieţandrului a fost semnalul. Din toate colţurile sălii se repeziră la dânsa cu puştile, suliţele, săbiile şi pistoalele, lovind şi înţepând-o unde nimereau.

Sărmana prinţesă, văzând că i s-a apropiat momentul din urmă, stătea mândră şi dreaptă, cu un zâmbet senin care-i împodobea chipul frumos şi divin.

Această seninătate îngerească îi aţâţă şi mai mult pe

asasini.

Era o ploaie de lovituri şi înţepături din toate părţile, şi fără să geamă măcar o dată, biata prinţesă căzu la pământ străpunsă pe tot trupul, exclamând:

— O. Iisuse!

Corpul ei deveni o masă diformă, numai capul rămase neatins. Mulţimea sălbăticită, tăie capul de pe trupul în care tresărea încă o scânteie de viaţă şi mizerabilul tânăr care-i dăduse prima lovitură cu suliţa, îl înţepă cu vârful lăncii sale. Ţipând şi chiuind, plebea brutală înainta spre piaţa vechiturilor.

Era ceva groaznic această mulţime enormă, bestială şi nenorocită, setoasă de sânge, în frunte cu ticălosul băiat care purta ca un trofeu de victorie capul încântător de frumos al prinţesei.

— Trăiască libertatea, egalitatea şi fraternitatea! mizerabilii ţipau cât îi ţinea gura. Şi strigătul acesta se prelungea prin oraş răspândind teroare şi groază.

După dânşii venea un cortegiu de mii şi mii de oameni animalizaţi prin beţie şi vederea sângelui, cântând cu toţii un cuplet batjocoritor la adresa reginei, cântec care avea ca refren următorul vers infam şi mincinos.

Madam <Veto a promis să gâtuie întregul Paris!

Sub numele de Madam Veto se înţelege, în ironie, Regina. Veto înseamnă pe latineşte: Opresc, interzic. Într-adevăr adunarea naţională convocată de rege la! 789, atunci când valurile revoluţiei ajunseseră deja sus de tot, acordase regelui privilegiul de a putea opune un veto tuturor proiectelor de legi votate de Cameră, cu alte cuvinte, dreptul de a interzice aplicarea acestor legi. Deoarece era cunoscută de toată lumea influenţa cea mare pe care Maria Antoinetta o exercita asupra lui Ludovic, Franţa se deprinsese s-o facă responsabilă pe dânsa de toate deciziile regelui. Şi astfel i s-a dat numele de Madam

Veto, cu alte cuvinte se insinuă că dânsa ar fi aceea care îndeamnă pe Ludovic la stânjenirea lucrărilor adunării naţionale…

În timp ce aceste scene fioroase se desfăşurau în oraş, nenorocita regină stătea tristă şi îndurerată în odaia comună din apartamentul regal al temniţei din Temple.

Lili încercă să-şi câştige simpatia şi încrederea auguştilor prinţi. Totuşi prinţesa, mândră, o respinse nu tocmai cu amabilitate. Cât despre micul Ludovic el s-a uitat mai întâi la dânsa cu un aer. timid, apoi se refugie la augusta să mamă, care stătea pierdută în gânduri. Înaintea ochilor ei se desfăşurau toate scenele dureroase ale despărţirii de dimineaţă.

După un timp de gândire, regina se sculă în picioare. Auzea de afară ţipete confuze, dar nu dădu multă atenţie. I-ar fi fost uşor să se uite pe fereastră spre a vedea ce se petrece, dar experienţa o învăţase să-şi stăpânească curiozitatea. deoarece plebea, de câte ori o zărea la fereastră, începea să o insulte în chipul cel mai mizerabil.

Lili urmări toate mişcările frumoasei şi impunătoarei regine.

Spre marea ei mirare, văzu pe regină că scoate dintr-un sertar un necessaire pentru cusut, şi dintr-un dulap, nişte haine ale agustului ei soţ, şi aşezându-se iar la masă, începu să le facă câteva îndreptări necesare, pentru a le preface pentru micul prinţ. Lili rămase surprinsă până în adâncul sufletului când văzu că regina cu propriile ei mâini vrea facă croitorie, şi ceru cu o graţie deosebită să i se dea îaalta permisiune de a face ea această treabă în locul iubitei regine.

Maria Antoinetta îi răspunse cu multă bunătate:

— Nu trebuie să fii amabilă cu mine, altfel nu vei putea sta la noi. Dacă ţii la mine, atunci nu uita că de câte ori vor fi alte persoane în odaie, să te porţi cu noi cât se

poate de impertinentă.

— Ah, majestate asta nu pot să fac

— Pentru Dumnezeu, nenorocito! Dacă te-a auzit cineva că mi-ai spus majestatej Au trecut vremurile dinainte. Spune-mi cetăţeană, aşa cum a prescris comitetul revoluţionar.

Lili dădu din cap dar în inima ei era convinsă că niciodată sau foarte rar se va putea conforma acestei cereri.

— Poţi să te retragi acuma, cetăţeană, zise regina cu glas tare, pe ziua de azi nu mai am nevoie de serviciile dumitale!

Şi adăugă foarte încet: – Mai bine aşa, drăguţa mea, pentru că, dacă nu mă înşel, am zărit la uşă un spion.

Liili se întoarse spre uşă. Luă de pe masă nişte tacâmuri pentru a le duce în bucătăria temniţei. Trecu o jumătate de oră timp în care Lili cunoscu personalul temniţei, legând într-adins oarecare prietenii.

În bucătărie, printre alte persoane se afla şi o femeie voinică, robustă, care băgă în seamă pe Lili.

Aşteptă puţin, apoi ajutată de doi băieţi tineri se urcă la apartamentul regal ducând bucatele care nu păreau prea bune. Deja pe scară, Lili auzi o gălăgie infernală şi desluşi mulţimea imensă care cânta detestabilele versuri:

Madam Veto a promis să gituie intrrgul Paris!

Şi atunci oftă lung, gândindu-se cu oroare la sălbăticia mulţimii şi la nesiguranţa situaţiei sale.

Nu bănuia sărmana fată că ăsta era începutul unui lanţ de suferinţe.

Tocmai când deschise uşa apartamentului regal gălăgia de afară îşi atinse culmea, căci mulţimea se strânsese ameninţătoare în faţa temniţei, batjocorind familia regală cu cele mai nemernice insulte şi trivialităţi. Odată cu Lili şi cei doi băieţi de bucătărie, intră în odaia

regală şi căpitanul de gardă. Regina ridică privirea de pe lucrul ei.

— Dar ce s-a întâmplat iar? întrebă ea îngrijorată. Iar şi-a ieşit poporul din toate minţile?

Ofiţerul ridică din umeri şi răspunse foarte rece:

— Este vremea de masă. Afară de asta am venit să vă anunţ, cetăţene Capet, că mâine veţi fi chemat la interogatoriu.

Regina tresări.

— Va să zică tot îndrăzniţi să vă atingeţi de persoana inviolabilă a Regelui?

— Nu mai există regi în Franţa! o întrerupse cu energie ofiţerul. Regina voi să răspundă, dar de afară se auzi refrenul de mai sus. Regina deveni livid, părând că va cădea zdrobită de ruşinea aceasta.

— Dar spuneţi-mi, pentru Dumnezeu, ce se petrece afară?

— Spuneţi, vă rog, ce se petrece! zise regele căpitanului.

— Ei bine dacă doriţi să ştiţi cu orice preţ ce se întâmplă afară, zise acesta cu brutalitate, duceţi-vă la fereastră să vedeţi capul prinţesei Lamballe, care e dus în triumf prin oraş.

Vorbele acestea crude loviră din plin pe regină care sări în sus ca muşcată de un şarpe şi rămase nemişcată.

Lili ar fi sărit cu dragă inimă în ajutorul reginei, dar prezenţa ofiţerului opri avântul ei nobil şi generos. Deodată un murmur din ce în ce mai tare şi sălbatic se auzi de afară. Mulţimea sălbăticită cerea să vadă familia regală şi în special pe regină.

Atunci se întâmplă ceva nemaipomenit! Deşi regele se opunea din toate puterile, iar cei doi copii se lipiră de dânsa. căutând s-o ţină pe loc, regina se îndreptă cu o supremă energie spre fereastră, tocmai în momentul când

afară, capul prinţesei trecu vpurtat pe vârful unei suliţi.

Un oftat înăbuşitor, dureros asta a fost tot ce se auzi de la regină, când aceasta zări capul scumpei şi adoratei sale prietene pe care abia azi dimneaţă o văzuse în toată strălucirea sublimei sale frumuseţi.

Apoi, nenorocita femeie ss, întoarse de la fereastră şi cuprinsă de o nestăpânită nelinişte, fără să poată scoate niciun sunet. În inima ei rănită de moarte se instală o luptă teribilă, luptă a durerii ce-i inspiră sfârşitul îngrozitor al prinţesei.

Lili simţea cum îi tremură picioarele şi tot trupul de înduioşare şi compătimire, dar nu putea face nimic. Unicul ei gând. era să scape cât mai repede dintre zidurile acestea înfiorătoare.

Dar când re uită spre îndurerata regină, o adâncă milă îi cuprinse inima, şi pricepu că locul ei e alături de ea, în aceste momente de disperare. Odată ce s-a însărcinat cu această povară grea şi periculoasă, trebuie să meargă până la capăt.

Capitolul 58 MARAT DEMOCRATUL

Monedele pe care Adella de Barry le puse în mâna chelnerului, produseră asupra acestuia o impresie bizară. A doua zi dimineaţă, chelnerul se întoarse la pretinsa englezoaică pentru a-i spune că în vecinătate se află de vânzare o trăsură admirabil de frumoasă, precum şi un vizitiu de tocmit.

Stăpânul de până acum al acestei trăsuri elegante, un holtei bătrân şi bogat, a comis marea greşeală că n-a vrut să împrumute nişte parale lui Marat, lucru pentru care a fost pedepsit de urgenţă cu ghilotina, iar bogăţiile sale împreună cu trăsura trecuseră în stăpânirea cinstitului revoluţionar Marat, adică acesta le primise numai cu mandatul de a le administra în folosul obştei, dar lacomul Marat înţelegea folosul obştei ca folos personal.

Acestea, guralivul chelner le povesti Adellei, mai mult şoptit, temându-se de vreun spion. Adella răsplăti toate aceste informaţii cu un noii bacşiş destul de consistent.

Peste o oră prinţesa luă în primire trăsura şi vizitiul, plătind un preţ destul de redus, iar în aceeaşi zi ea făcu o plimbare prin oraş ducându-se la Marat, a cărui adresă i-o dăduse hotelierul, nu fără a-şi fi exprimat adânca să mirare că frumoasa americană îndrăzneşte să intre în cuşca leului.

Pe drum mulţimea se oprea în loc pentru a admira această trăsură elegantă, precum şi pe frumoasa stăpână a acestei trăsuri care avea un aer exotic.

Când ajunse în faţa locuinţei lui Marat, care stătea pe una din străzile cele mai largi ale Parisului, acolo unde se află azi strada Orsay, mulţimea înconjură trăsura. La fereastra etajului întâi a casei era un bărbat urât şi greţos, îmbrăcat cu un halat murdar, cu scufie pe cap. cu părul foarte încărunţit; care după câteva clipe închise fereastra cu violenţă.

Adella, pretinsa englezoaică, se dădu jos din trăsură într-o ţinută cu adevărat princiară şi întorcându-se spre câteva femei care stăteau la uşă cu prunci în braţe, holbând ochii la dinsia, le întrebă:

— Aici locuieşte cetăţeanul Marat?

— Da, da, e sus în locuinţa sa!, murmură una dintre femei, intimidată.

Adella însă nu mai auzi răspunsul şi intră repede în Casă. Dacă inima ei a avut o mică emoţie în acest moment, pe obrazul ei nu s-a putut citi nimic. Zâmbind cu oarecare ironie şi totodată cu o expresie de satisfacţie, urcă iute scara care ducea la etajul întâi.

Ajungând sus, pe o uşă foarte joasă văzu lipit un petic de hârtie, acoperit cu un singur cuvânt scris cu creionul:

Marat!

Adela se gândi un moment la nespusa jale pe care a răspândit-o deja asupra Parisului mizerabilul acesta sângeros cu chip de monstru, apoi trase clopoţelul.

Uşa se deschise şi apăru o adevărată hârcă bătrâna. Aşa ceva urât şi scârbos n-a mai văzut Adella în toată viaţa ei. Hârca o privea cu ochi iscoditor i şi perfizi.

— Ce vrei?, cine eşti?, strigă menajera lui Marat.

— Am treabă cu cetăţeanul Marat! răspunse Adella, şi în acelaşi timp puse în mina hârcii bătrâne o monedă de aur, care avu o mai mare eficacitate decât toate explicaţiile din lume, şi imediat, bătrâna începu să facă ochi dulci bogatei vizitatoare, reuşind să-şi dea o înfăţişare şi mai hidoasă.

— Cetăţeanul Marat, strigă ea, e acasă şi se va bucura foarte mult să facă cunoştinţă cu o cuconiţă atât de drăguţă!

Zicând acestea, introduspe Adella în casa teroristului. Imediat ce se închise uşa, inima Adellei se opri un moment, împietrită de groază. Ştia că riscă mult şi abia acum înţelese cât de mizerabilă este pofta ei de răzbunare, dacă es fată de aristocrat, prinţesă, vine să obţină favoarea acestui tigru setos de sânge, numai pentru a-şi putea realiza planurile ei infernale.

Totuşi, aceste scrupule n-au durat decât o clipă, căci gândindu-se la modul cum a fost respinsă de Enric, care a preferat-o pe Lili, furia ei oarbă şi neîndurătoare se aprinse mai mult ca oricând. Când veni după câteva minute hârca cea bătrână s-o anunţe că Marat o aşteaptă, ea era foarte liniştită şi nerăbdătoare de a se afla în sfârşit faţă în faţă cu monstrul cu ajutorul căruia, hotărâse să se răzbune pe Sanson şi Lili. De aceea nu o mai impresiona nici murdăria, nici infecţia, nici dezordinea care domnea în toate părţile şi nu avea nicio emoţie când intră în odaia de

lucru şi zări mutra respingătoare şi monstruoasă, pe care cititorii noştri o cunosc deja din capitolele trecute ale acestui senzaţional şi interesant roman.

— Ei. iată o femeie a dracului de frumoasă!, murmură el, lingându-şi degetele ca în aşteptarea unui bun dejun, dar ce pofteşti de la mine!

Uzând de toată prezenţa ei de spirit, Adela spuse cu accentul acela englezesc, în care avea o mare măiestrie:

— În sfârşit văd pe marele republican care a dat Franţei măreţia sa de azi. Ah, cum aş săruta această mână, continuă cu un entuziasm simulat, care a distrus vechiul regim cu loviturile sale nimicitoare şi a pus în fruntea poporului francez, zeiţa libertăţii.

Marat, cu ochii măriţi de uimire, zâmbi cu adâncă satisfacţie.

— Prea bine, dar cine eşti?, cum ai venit la mine, care de obicei nu primesc vizite?

— Nu mă îndoiam, răspunse Adela cu acelaşi entuziasm, că marele Marat va face o excepţie pentru mine care sunt o cetăţeană a Americii libere, mai ales când va afla că am venit anume de peste ocean pentru a mă bucura de mirosul fermecător care se urcă la cer de pe altarele libertăţii, pe care se sacrifică zeiţei egalităţii.

Lauda aceasta nu şi-a atins scopul, pentru faptul că Marat nu concepea ca un monstru hidos să atragă atât de mult pe fiinţa asta încântătoare.

Adela însă care ştia foarte bine să speculeze momentul acesta, fără nicio întârziere, scoase din buzunar o pungă voluminoasă, ticsită cu bani.

— Sunt bogată!, urmă ea, şi răposatul meu tată mi-a lăsat o avere imensă, pe care n-aş putea s-o întrebuinţez mai bine decât depunând o parte din ea pe altarul poporului francez. Depun acum, cincizeci de mii de franci în mâna celui mai demn reprezentant al Naţiunii. Cetăţene

Marat, ai dumneata bunătatea şi amabilitatea de a accepta din mâna mea această mică contribuţie? Nu pentru dumneata, cetăţene! Te rog să mă înţelegi bine, nu te uita la mine cu atâta indignare! Ştiu bine că marele Marat nu acceptă daruri pentru persoana sa! Vreau, însă, ca această contribuţie să treacă prin mâinile dumitale pentru ca sfinţită şi purificată prin contactul ei, să fie întrebuinţată spre binele obştii întregi.

Cuvintele presupusei englezoaice îl cuceriră pe Marat şi cu o mână lacomă pipăi punga de pânză. Nu se putu opri de a o deschide.

Când o văzu plină până la gură cu monede de aur, un surâs şiret trecu pe faţa urâtă a lui Marat, şi el promise să întrebuinţeze banii pentru binele public. În acelaşi timp o veselie sălbatică se arătă pe figura lui.

— La dracu'!, murmură el, poţi să devii încă vani tos la bătrâneţe. Spune, cetăţeană, nu cumva glumeşti cu mine? Te ia dracu'! Dar nu, nu!, adăugă el cu un ton liniştitor. Cine jertfeşte cincizeci de mii de franci pentru binele public – aici vocea lui tremură puţin – acela e un om de treabă sau mai bine o femeie de treabă şi... şi Murat se întrerupse şi alergă la uşă.

— Hei, drăcoaico!, strigă el cu o adevărată voce de stentor.

Se auziră paşi şi bătrâna vrăjitoare intră. Cu vocea răguşită ea întrebă pe Marat ce doreşte.

— Adu vin, bătrână vrăjitoare, strigă tribunul. Ei, n-ai plecat?, şi pune şi masa! Uite o cetăţeană de treabă!, să dejuneze cu mine, să bea vin! Trăiască libertatea, fraternitatea.

După ce închise uşa, o privi pe Adela cu ochi strălucitori.

Ascultă, cetăţeană, îmi placi din ce în ce mai mult!, zise el. La dracu', dar eşti şi drăguţă! Şi ai dat tocmai de

omul potrivit! Noroc că n-ai dat de pungaşii de Danton şi Robespierre! Îţi spun că ăia ar fi luat banii pentru dânşii!

Marat dădu din cap mulţumit şi-şi frecă mâinile.

— Dar eu sunt un suflet de om, nu glumă!, adăugă el.

Spunând acestea, apucă cu labele lui mâinile delicate ale prinţesei şi le strânse.

— Sunt om bun de tot, Când îmi place cineva!, murmură el. În special nu pot refuza nimic femeilor!, şi dacă se uită la mine puţin, cât de puţin…

El râse dezgustător.

— Ha! ha! Eşti o femeie curăţică.

Adela îl privise într-adevăr cu ochi de îndrăgostită, deşi i se strângea inima de dezgust. Marat simţi cum inima îi tresaltă de bucurie. Se apropie repede de uşă.

— Strigoaică afurisită! încă n-ai adus vinul?, zău asta-i admirabil, admirabil, murmură el. La drept vorbind voiam astăzi, fiindcă n-am treabă, să asist la decapitarea din piaţa Greve! Ştii, cetăţeană, este ca şi cum te-ai plimba prin grădina dumitale şi ai tăia florile. Merge repede de tot; una, două, trei şi, alt cap!

Toate acestea Marat le spuse cu atâta plăcere, ca şi cum ar fi descris cea mai grozavă petrecere din lume.

— Dar acuma rămân acasă. La dracu', cetăţeană, rămâi desigur mai mult timp în Paris?

Ca să-i facă plăcere. Adela trebui să se aşeze, răspunzând afirmativ la întrebarea lui.

Venise doar pentru a urmări de aproape desfăşurarea marii revoluţii. Cu vorbe amabile şi pline de ipocrizie ea-l rugă pe Marat să-i fie conducător. Bătrânul pungaş nu dorea să i se spună de două ori. Unde se găseau cincizeci de mii de franci, erau de găsit şi mai mulţi. În plus, frumea. să americană îi plăcea bătrânului păcătos. Era un celibatar convins, dar nu era ursuz faţă de tinerele care intrau în casa lui.

Când guvernanta aduse cele cerute, el se dădu mai aproape de Adela şi vorbi, după cum credea el, foarte amabil pretinsei englezoaice, fără să bănuiască cât era de ridicol în ochii mândrei prinţese.

Adela, care era o artistă în prefăcătorie, ştia să-şi stăpânească sentimentele. Ea asculta râzând înjurăturile pe care Marat le credea complimente amabile; îl privea încurajator, ciocnind cu dânsul, un pahar de vin.

Ea se pricepea admirabil să-l prindă pe bătrânul păcătos în mrejele ei.

Nu trecuse nici jumătate de ceas, şi tribunul fu prins de frumoasă dar primejdioasa drăcoaică. Era deja sclavul ei, fără a o şti.

În sfârşit, Adela se sculă. Nu se lăsă oprită de nicio rugăminte.

— Ştii ce? Vizitează-mă des, să mai vorbim! La dracu', dar e o plăcere I N-aş fi crezut că o femeie poate vorbi aşa de frumos! Şi ce ochi ai!, adăugă el privind cu admiraţie ochii prinţesei.

El făcu o încercare stângace de a o îmbrăţişa pe prinţesă, dar ea se feri cu abilitate.

— Încă ceva!, zise Marat. Dacă mai vii, lasă la dracu' trăsura aceea afurisită. Asta-i aristocraţie, m-ai înţeles! Ştiu că eşti o bună cetăţeană, am primit doar cei cincizeci de mii de franci, nici vorbă, pentru binele comun!

Adela dădu din cap. Ea – şi luase trăsura numai pentru a fi băgată în seamă în Paris. Nu crezuse să fie primită aşa de uşor de Marat sau de un alt tribun. Acum, când aceasta se întâmplase, ea era hotărâtă să dea drumul trăsurii.

Tribunul avea dreptate, acum, ar fi atras atenţia, şi prea multă atenţie era nesănătoasă.

Marat o petrecu până la trăsură, şi închise uşa cupeului după dânsa.

Adela plecă mulţumită la hotel. Ajunsese la ceea ce Voia, Marat o privea cu bunăvoinţă.

Acuma putea să se servească de dânsul contra duşmanilor ei.

Dacă Marat ar fi văzut surâsul ei dispreţuitor, n-ar fi crezut aşa de uşor în afecţiunea pe care i-o arătase frumoasa americană.

Capitolul 59 BILETUL MISTERIOS

Trecură săptămâni, înainte că nenorocita regină Maria Antoinetta să fi învins durerea pentru pierderea bunei ei prietene, prinţesa de Lamballe. Trebui să treacă câtva timp până când regina să se poată obişnui cu viaţa din închisoare.

Dacă trăia pentru soţul şi copiii ei, totuşi, energia ei era doborâtă de acea crimă îngrozitoare.

Până acum spera. În ajutorul prietenilor din străinătate. În primele zile spusese de mai multe ori lui Lili că aşteaptă veşti de la acei prieteni. Dar când veştile nu sosiră, Maria Antoinetta fu zdrefoită.

— Mă tem, mă tem, zicea ea, că o să avem şi noi un sfârşit sângeros! Cerul singur ştie dacă ostenelile prietenilor noştri vor fi încoronate de succes! în ce mă priveşte pe mine, nu sper să fiu eliberată!

Bineînţeles că astfel de vorbe deprimau şi pe rege şi pe cei doi copii.

La rugăminţile lui Lili, regina îşi ascunse întristarea, căutând să arate mai liniştită.

Monotone treceau zilele în Templu. Şi pentru Lili era greu. Cele mai plăcute ceasuri erau pentru ea acelea pe care le petrecea cu regina pe care o respectă din ce în ce mai mult.

Dar mai grele erau clipele când trebuia să asculte vorbele brutale şi necuviincioase ale soldaţilor şi ale cizmarului Simon.

În aceste momente, fata se simţea adânc jignită, Lili plângea cu lacrimi amare şi adeseori dorea casa plăcută a Călăului, în care ştia că locuia iubitul ei.

Abia de două ori se putu întâlni Lili cu Enric Sanson.

Serviciul lui Lili era greu. Pe de o parte aveau toată încrederea într-Însa, pe altă parte, însă, era bine supravegheată.

Fără o permisie specială nu trebuia să se depărteze de Temple nici pentru un ceas.

Lili fusese prevenită de iubitul ei să nu se arate ziua Pe stradă. Prinţesa de Barry, duşmana ei, se afla din nou în Paris. Mai mult nu-i spusese Sanson. Dar din pricină că tânăra fată avea o frică îngrozitoare de duşmana ei de moarte, ea se păzi de a se arăta ziua pe stradă.

Aşa se întâmplase că Lili, cu tot dorul ei, nu putu să mai viziteze casa călăului.

Viaţa ei trecea îngrozitor de monotonă în Temple.

Când Lili intra dimineaţa, la orele opt, în locuinţa familiei regale, găsea pe regină şi pe copiii ei, sculaţi şi îmbrăcaţi.

În acelaşi timp cu Lili, intrau funcţionarii comisiei binelui public, care îi supravegheau.

Regele obişnuia să se ocupe înainte de prânz de fiul său. El învăţa pe fiul lui latineşte şi geologie. În acest timp, Maria Antoinetta o învăţa pe fată desenul şi broderia; precum şi catehismul.

Dimineaţa, regina purta o capelă albă pe părul ei încărunţit de supărare şi rareori o rochie de culoare deschisă. La prânz, schimba această rochie cu una cafenie cu flori mici şi foarte simplă.

Familia regală prânzea de obicei la orele două în camera regelui. Apoi soţii regali jucau cărţi.

Odată se întâmplă că Ludovic al XVI-lea avu de ales între două cărţi: de alegerea justă atârna câştigarea sau

pierderea jocului.

Ludovic al XVI-lea alese cartea cea rea. Regina râse cu amărăciune.

— Şi în viaţă ai tras cartea cea rea, prietene! Mă tem că vom sfârşi pe eşafod.

Astfel de vorbe sfâşiau inima tinerei Lili, care în sufletul ei dădea dreptate reginei. Lungă tăcere a partizanilor regelui o umplea de groază.

Ea auzi din conversaţiile funcţionarilor ce grozăvii se plănuiau contra familiei regale.

La începutul lui Octombrie! 792, izbucni furtuna hotărâtoare, începutul sfârşitului.

Tocmai când familia regală stătea la masă, se auzi un zgomot asurzitor înaintea ferestrelor. Urlete şi fluiere făceau să vibreze aerul. Apoi se făcu o tăcere de moarte.

Un funcţionar din comisia salvării publice anunţa pe stradă, cu glas tare, suprimarea regalităţii.

Franţa era republică.

Ludovic al XVI-lea deveni palid ca moartea. El luă şervetul pe care-l înnodase la gât, se ridică şi se apropie de perete. Apoi îşi puse amândouă mâinile la ochi şi începu să plângă.

Regina, din contră, era mai liniştită. Ea aruncă numai o singură privire la cer.

Lili păru a vedea în această privire un reproş îngrozitor contra lui Dumnezeu.

Era începutul sfârşitului!

Ludovic al XVI-lea fusese de mai multe ori interogat de funcţionarii comisiei salvării publice.

Peste puţine zile trebuia să decidă totul.

Vor reuşi prietenii să dea în ultimul moment semne de viaţă pentru scăparea lui?

Pe când zilele treceau monotone pentru Lili, Sanson avea datorii neplăcute de îndeplinit în funcţia lui.

În fiecare zi trebuia să se urce pe eşafod. Comisia salvării publice trimitea mereu la ghilotină noi suspecţi. Capete după capete cădeau.

Enric Sanson se întorcea în fiecare seară acasă obosit şi descurajat. Ce-i folosea că Orfelia îl mângâia şi căuta să-i alunge încreţiturile de pe frunte?

Enric Sanson se simţea deprimat.

Adeseori blestema în tăcere profesia pe care o moştenise fără voia lui. Pe lângă această el trebuia să ducă luptă contra lui Fouquier şi a celor din jurul lui.

Fouquier nu îndrăznea să lupte public contra lui Sanson; şi nici bandiţii pe care îi trimisese pe ascuns contra acestuia, n-au făcut nimic.

Cu mult mai mult, însă, îl ura acuzatorul public. El nu pierdea niciun prilej de a lovi în călăul Parisului.

O întâmplare făcuse ca Sanson să facă o descoperire, la ultima vizită pe care o făcuse lui Marat în afaceri de serviciu.

Enric găsise în societatea puternicului zilei o doamnă blondă, tânără şi frumoasă; care se arătase foarte familiară cu Marat, bătrânul corupt.

Deja de mai înainte auzise călăul că o americană nebună, cum era numită Miss Webb în cercurile pariziene, se amorezase de Marat şi stătea mai toată ziua la el.

Când Sanson o văzu pe această americană, împietri de groază. Călăul avea o memorie bună.

În acele ceasuri sinistre, când trebuia să răscumpere de la principesă viaţa lui Lili cu un jurământ chinuitor, Sanson o privise pe aceasta adânc în ochi.

Ar fi putut recunoaşte aceşti ochi dintr-o mie.

Nu putuse uita privirea prinţesei, şi aceeaşi privire o găsise în ochii americanei.

Sanson înţelesese îndată că Adela de Barry era aceea care se ascundea sub masca americanei şi care-şi

câştigase prietenia lui Marat.

Ce scop avea prinţesa? Enric Sanson era neliniştit, îngrijorat de viitorul scumpei sale Lili!

Din fericire nu bănuia nimeni că Lili era servitoare la familia regală. Dar o întâmplare putea să facă cunoscut această lui Marat şi deci şi Adelei; iar persecuţiile pentru scumpa lui iubită ar fi continuat.

Enric Sanson nu ştia ce trebuie să facă. Era nehotărât. Spera că Lili va găsi vreme să-l viziteze.

Nu îndrăznea să se ducă singur la Temple, căci se temea că întâlnirile cu Lili să nu deştepte bănuieli.

Într-o seară Călăul primi un bilet parfumat, pe hârtie roz. Enric Sanson găsi acest bilet pe patul lui.

Nimeni nu ştia cum ajunsese acolo. Toate întrebările călăului nu putură scoate la iveală adevărul. Ajutoarele lui afirmau că nu erau amestecate cu nimica.

Călăul deschise scrisoarea şi găsi următoarele cuvinte scrise de o mână de femeie.

„Enric Sanson este rugat să se afle peste opt zile, joi seara la orele! O în sala mare a Operei. Acolo va avea loc Un mare bal mascat în onoarea suprimării regalităţii. Dacă Enric Sanson nu va veni, tot ce are mai scump în viaţă, va muri chiar în noaptea aceea! Enric Sanson să poarte costumul de cavaler spaniol şi să poarte pe piept un trandafir roşu şi unul a\b. Restul îl va afla la bal”.

Enric Sanson, nu se îndoi un moment că acest bilet era de la principesă. Pe lângă această îşi mai aduse aminte că în ziua executării ducelui de Barry, Adela îi trimisese de asemenea o scrisoare. O aduse de probă şi compară scrisorile; nu se înşelase.

Călăul fu mult timp nehotărât. Mai întâi voi să ceară, ca de obicei, părerea surorii sale. Dar se răzgândi. Orfelia era şi aşa îngrijorată!

Enric se hotărî în sfârşit să meargă la bal. În orice

caz voia să o asculte pe prinţesă. Căci altfel se temea să nu întreprindă ceva contra lui Lili. Şi apoi voia să ştie dacă Adela cunoştea ascunzătoarea fetei.

Dar era scris că, prin acest pas, Enric Sanson să aducă o grea nenorocire nu numai asupra capului lui Lili. dar şi asupra sa, ducându-se la marginea eşafodului.

Capitolul 60

rugămintea nenorocitului

Era în ziua balului mascat de la Operă. Lili plecase să aducă gazetele pentru familia regală. Când se întoarse, se simţi deodată trasă de mânecă de un soldat. Ea se întoarse supărată.

Voia să meargă mai departe, când soldatul îi şopti la ureche:

— Vin aici în numele Sfântului Ludovic!

Lili tresări. În sfârşit după săptămâni lungi, primele semne de viaţă ale prietenilor din afară! Ea se uită cercetător la soldat. Acesta însă îi puse un plic în mână. Apoi trecu înainte fluierând un cântec.

Trecătorii n-ar fi putut bănui că se întâmplase ceva între soldat şi tânăra fată.

Lili însă fugi în odaia ei şi deschise plicul.

Găsi alte două plicuri. Unul pentru regină şi altul pentru ea.

Lili deschise pe acesta din urmă:

Am onoarea de a vă spune, Domnişoară, că trebuie să vă vorbesc mâine seară. La Operă va avea loc un mare bal mascat, pentru suprimarea regalităţii. Intrarea este liberă pentru orice cetăţean sau cetăţeană din Paris. Vizitarea acestui bal este bine văzută de oamenii de la putere. În orice caz, Santerre nu vă va refuza această permisie. Vizitează aşadar balul îmbrăcată în costumul unei florărese spaniole! La bal vi se va vorbi cu parola cunoscută? i vi se vor da alte instrucţiuni. Vino fix la! 1 seara. Totul e în joc.

Hotărârea se apropie!

De Brepe”.

Lili citi de mai multe ori acest bilet.

Desigur, era hotărâtă să urmeze sfatul, cu toată neliniştea de care era cuprinsă. Se gândi că, fiind mascată, nu putea să i se întâmple nimic.

Lili era încă prea tristă de pierderea tatălui său pentru a vizita un astfel de bal şi ea nu se putea simţi fericită fără Enric Sanson. Dar odată ce-şi asumase asemenea datorii sfinte, dorea să le ducă la îndeplinire.

De aceea Lili, după ce dădu scrisoarea reginei, se anunţă la Santerre.

Acesta primi bine pe tânăra fată. Fără a aştepta să-i < vorbească, o întrebă dacă voia să meargă la bal.

— Va fi o serbare superbă!, zise el şi deci nu trebuie! să lipsească o fată frumoasă cum eşti tu! Îmbracă-te frumos şi du-te! Ai învoire toată noaptea şi abia mâine dimineaţă să vii la serviciu!

Lili mulţumi cu veselie aparentă. Când se întoarse în! apartamentele regale, găsi pe Mă ia Antoinetta foarte iritată. Ea o primi pe Lili cu ochii înlăcrimaţi.

— Am citit scrisoarea şi am ars-o, murmură regina J când Lili se apropie de dânsa. Curaj, copilă, Dumnezeu să i fie cu tine mâine seară! Să mai sper că prietenii noştri să reuşească? Să dea Dumnezeu!

— Ah, cât aş vrea să vă aduc o veste bună! spuse I Lili.

Regina clătină capul mişcată şi cu ochii plini de la- „crimi. Era din nou plină de speranţe!

Ce bine că providenţa nu ne arată viitorul! Sărmana regină şi-ar fi văzut tragicul sfârşit!

Abia auzi cizmarul Simon că Lili va merge la balul jj mascat şi se oferi să-i fie cavaler. Dar din fericire avură aceeaşi dorinţă şi câţiva soldaţi. Fără a-i jigni pe mizeră;

bili, Lili h< tari să meargă singură la bal, ţinând secret costumul în care se va îmbrăca.

Cu toată teroarea din Paris, lumea se înveselea. Era un moment de bucurie, după săptămâni întregi de neli.1 nişte! Temperamentul vioi al francezilor izbucni din nou cu acest prilej.

Pe când Lili era ocupată cu pregătirile pentru balul J mascat. Orfelia, sora Călăului din Paris, avea alte pre ocupări.

Perkeo, piticul călăului, anunţă că un om cu o înfăţie şase disperată doreşte să-i vorbească. Orfelia primi pe acest necunoscut.

Era un bărbat de vreo patruzeci de ani, cu o fată nobilă, pe care se vedea suferinţa. Necunoscutul era curat, dar sărăcăcios îmbrăcat. Orfelia se apropie de străinul cu înfăţişarea disperată şi-l întrebă ce doreşte şi cum îl cheamă.

— Mă numesc Carol Tellier şi sunt lăcătuş! răspunse străinul cu voce înăbuşită. Vin cu o mare rugăminte la dumneata, domnişoară! Mi s-a spus că poţi face minuni pentru bolnavi. Ei bine, nevasta mea, singurul bun care mi-a rămas, e bolnavă. N-am bani pentru a plăti doctoriile şi doctorul. N-am de lucru. Am amanetat totul. Sunt în cea mai groaznică mizerie. Dacă ai o inimă bună, scapă-mi nevasta, ajut-o!

Vocea străinului tremura. /Durerea îl strângea de gât.

Când Orfelia zări lacrimi în ochii necunoscutului, fu adânc mişcată.

— Sunt gata să merg cu dumneata, cetăţene Tellier! zise tânăra fată cu voce blândă. Poate voi putea ajuta pe soţia dumitale! Piticul ne va însoţi, ducând cele necesare!

Orfelia se pregăti de plecare. Luă cu sine câteva medicamente. Afară de asta, piticul luă ceva de mâncare şi o sticlă de vin bun.

Orfelia se gândi că, poate, foamea pricinuia suferinţele doamnei Tellier.

Tânăra fată nu bănuia că acest pas o ducea spre cea mai mare nenorocire a vieţii ei.

Ea trebui să străbată aproape tot oraşul înainte de a ajunge la ţintă.

Pretutindeni. Orfelia era salutată cu respect, Până şi vagabonzii de pe stradă o respectau. Iar mamele o numeau îngerul copiilor lor. În tot Parisul, Orfelia era cunoscută.

Orfelia primea cu ochi strălucitori această recunoştinţă. I se părea cea mai mare fericire că întrebuinţează Ştiinţa moştenită de la părinţi, spre fericirea oamenilor.

Pe drum, Tellier se scuză de mai multe ori că o duce aşa departe.

— Noi nu ne putem alege locuinţa! zise el cu durere. Oricâte locuinţe libere ar fi acum în Paris, nu am bani pentru a închiria una. De aceea a trebuit să mă mut lângă morgă.

— Ei, dar şi acolo am auzit că locuiesc oameni bogaţi!

Lăcătuşul dădu din cap.

— O, da, acolo locuiesc oameni foarte bogaţi! zise el cu amărăciune. Tocmai lângă casa mea locuieşte un zgârcit bătrân, care n-are pe nimeni decât pe o îngrijitoare bătrână.

— Dar ce te irită aşa?, întrebă Orfelia privindu-l cu coada ochiului.

Tellier îşi trecu mâna pe frunte şi respiră adânc.

— Iartă-mă, domnişoară! Dar uneori te revolţi. Închipuiţi-vă, că înainte de a veni la Dumneavoastră, am fost chemat de un servitor al acelui zgârcit, pe nume Colmin. Zgârcitului i se stricase uşa de la o casă de bani şi nu, o mai putea deschide. Ei bine, mie-mi era uşor s-o deschid, căci nu degeaba sunt unul din cei mai buni

lăcătuşi! Dar ştiţi cu cât m-a plătit?, cu cincizeci de bani. Dumnezeule, sunt sărac şi am nevoie de bani. Dar când mi-a dat mizerabila monedă, m-a cuprins indignarea şi i-am aruncat-o la picioare.

Orfelia privea cu compătimire pe bărbatul care vorbea. Desigur, faţa lui arăta mândrie. Probabil că Tellier apucase şi timpuri mai bune.

În sfârşit, Orfelia şi însoţitorul ei ajunseră la casa în care locuia Tellier.

Printr-un gang întunecos, suiră o scară mică şi şubredă până la etajul întâi, unde era locuinţa lăcătuşului.

De afară ceva frapase pe sora călăului. Un balcon de lemn înconjura tot etajul în care era locuinţa lăcătuşului. Ea nu bănuia în ce strânsă legătură era acest balcon cu soarta fratelui ei.

Ajunsă sus, Orfelia se convinse de spusele lui Tellier. Sărăcia domnea pretutindeni. Femeia lăcătuşului mai avea puţine ore de trăit şi de aceea se mărgini să-i uşureze suferinţele şi s-o mângâie. Când se despărţi de Tellier, Orfelia îl încurajă cu vorbe bune. Lăcătuşul, care era cunoscător de oameni, o privi lung în ochi, îi luă mâna şi i-o sărută.

— Mulţumesc de o mie de ori, domnişoară!, bâigui el, chiar dacă nu mi-ai putut da ajutor! Ştiu că nevasta mea moare şi cu aceasta se sfărâmă cea din urmă bucurie a vieţii mele.

Mai murmură câteva vorbe neînţelese. Orfelia plecă adânc mişcată.

Capitolul 61 OMORUL DIN STRADA BELLEVUE

Soarele strălucea vesel a doua zi deasupra Parisului, după potopul din noaptea trecută.

Numai afară, în cartierele 1 industriale, fumul se ridica din coşurile fabricilor, formând un fel de nor care înconjura Parisul.

În faţa unei vile frumăase din strada Bellevue se opriră două trăsuri, din care coborâră mai mulţi domni îmbrăcaţi în negru şi mai mifiţi gardişti municipali.

Primul care se coborî era un domn înalt de vreo cincizeci de ani, bine făcut, cu barbă rotundă şi cu ochelari.

El se adresă gardistului municipal care apăru lângă servitorul ce deschidea poarta vilei.

— De când eşti aici?

— De un ceas. cetăţene judecător de instrucţie. Cetăţeanul comisar a fost aici, a închis pretutindeni şi mi-a predat cheile.

— Treci înainte şi deschide!

Apoi se întoarse către servitorii care îl înconjurau.

— Sunt judecătorul de instrucţie Fauvel, zise el scurt. Venim în urma denunţării făcute azi de dimineaţă.

Servitorul aplecă capul afirmativ.

— Apropiaţi-vă, zise el încet. Apoi, tăcând, deschise poarta şi se dădu în lături.

Judecătorul de instrucţie, urmat de ceilalţi, intră în anticameră.

— Dumneata ai făcut denunţarea?, întrebă el pe servitor.

Cel întrebat se înclină…

— Acum două ceasuri.

— Dumneata ai descoperit întâi crima?

— Da. Am intrat în odaia de dormit a stăpânului meu… Oh, era o privelişte îngrozitoare!… Sărmanul meu sfăpân!…

— Cât era ceasul când ai intrat în odaia de culcare a stăpânului?

— Şapte şi trei sferturi.

— De unde ştii aşa de exact?

— La ora aceasta aduceam” dejunul stăpânului meu.

— Şi atunci ai făcut descoperirea?

— Da.

Judecătorul de instrucţie plecă mai departe. El părea a examina bine împrejurimile.

— A urmat şi a doua denunţare! Descoperirea aceea tot dumneata ai făcut-o?

— Nu. Bucătăreasa Ana, răspunse servitorul. A vrut să strângă în odaia domnişoarei Lidia şi a găsit-o pe aceasta întinsă moartă pe jos. Când a venit să-mi spună, eu constatasem starea stăpânului.

— Încotro duce această scară?

— În curte.

— Şi intrarea de la stânga scării duce în pivniţă?

— Da.

— Odăile de locuit se află jos sau la etaj?

— Sus. Jos sunt câteva odăi de care stăpânul nu uza niciodată.

— Du-ne sus!

Servitorul se urcă, urmat de comisia judecătorească.

Sus dădură peste o femeie bătrână cu faţa plânsă.

Judecătorul de instrucţie o privi cercetător.

— Eşti bucătăreasa?, întrebă el.

— La porunca dumneavoastră!

— Mai sunt servitori în casă?

— Nu.

Scara se sfârşea cu un antreu mic. La dreapta se afla o portieră, la stânga o sală lungă cu diferite uşi.

— Suntem în anticameră, zise servitorul.

— Aici la dreapta este odaia de culcare a cetăţeanului Colmin.

Privirea funcţionarului căzu pe gardistul municipal care stătea lângă uşă.

— Cadavrul este aici?

— Da.

— Deschide uşa!

Judecătorul intră urmat de ceilalţi. Îl lovi un miros neplăcut.

Dădură la o parte perdelele şi se făcu lumină. Se văzu atunci cadavrul unui om bătrân întins pe pat. Nu era nevoie să vezi pumnalul din pieptul mortului pentru a recunoaşte că la mijloc era o crimă. Ochii mortului erau deschişi şi plini de groază. Mâinile crispate, arătau lupta pe care o avusese cu ucigaşul. Se vedea pretutindeni, sânge.

Al doilea funcţionar se apropie de cadavru, îl pipăi şi declară:

— Mortul este deja înţepenit. Crima s-a produs după miezul nopţii.

Doctorul scoase cu mare greutate pumnalul din pieptul cadavrului.

— Arma a fost mânuită de o mână abilă!

Judecătorul privi arma cu băgare de seamă. Ea era ascuţită numai la vârf.

— Este o armă neobişnuită!

— Da, unul din instrumentele întrebuinţate de mecanici, zise doctorul. Oţelul pare să fie bun!

— Ce-i asta?, întrebă deodată judecătorul, care privise cu atenţie minerul lucrat artistic, al instrumentului, pl iveşte, doctore! Aici sunt gravate literele C.T.

Doctorul se uită bine.

— Într-adevăr, aşa este!

Apoi. chemară un domn cu o eşarfă roşie, care era comisarul.

— Cetăţene Delpit, ia te rog instrumentul.

Uitându-se prin odaia de culcare, constată cea mai perfectă ordine. Pe o măsuţă lângă pat erau o mulţime de medicamente.

— Unde duce uşa asta?, întrebă judecătorul.

— În odaia de lucru a domnului, zise servitorul privind cu groază cadavrul stăpânului.

Judecătorul intră în mica odaie care cuprindea un birou, ca? a de bani şi câteva fotolii.

Şi aici toate păreau a fi în ordine. Masa de lucru şi cele necesare pentru scris păreau a nu fi fost întrebuinţate de multă vreme.

— Cetăţeanul Colmin stă de mult în pat?, întrebă judecătorul.

— De vreo doi ani neîntrerupţi.

— Se ştia că este bogat?

— Da, el avea încredere în mine, şi adesea duceam sume mari la notarul Tiffot.

— Acesta a murit de vreo jumătate de an!

— Da, de atunci stăpânul meu îşi administra singur averea. De câte ori avea treabă la casa de bani, îl aşezam pe un fotoliu, şi îl aduceam aici cu domnişoara Lidia. Îl aşezam în faţa casei de bani, şi plecam închizând uşa.

— Era bănuitor?

— Foarte prudent, da!

— Unde ai fost astă noapte?

— Am avut concedtu.

— De la cetăţeanul Colmin?

— Nu. Domnişoara Lidia mi-a spus că puteam să plec. Domnul luase un narcotic şi nu avea nevoie de mine.

— Altfel stăteai dumneata lângă bolnav?

— Da, dormeam pe canapea în anticameră. Domnul n-avea decât să sune şi veneam imediat la dânsul, căci aveam somn uşor.

— Când te-ai întors astă noapte acasă?

Cam pe la patru.

— Nu te-a frapat nimic?

— Nimic. Am ascultat la uşa stăpânului şi neauzind nimic, m-am culcat. Dacă aş fi ştiut că e tăcerea morţii!

Era atâta durere pe faţa bătrânului servitor, încât judecătorul dădu din cap mulţumit.

— Unde era cheia de la casa cu bani?

— Domnul o păstra totdeauna sub pernă.

— Se ştia asta?

— Numai eu şi dumnealui.

— Bucătăreasa?

— Nu. Căci n-avea niciodată treabă aici.

Judecătorul merse iar în odaia de culcare. Se apropie de pat şi caută cheia sub pernă.

— Nu-i nicio cheie. Poate mai avea mortul şi altă ascunzătoare pentru cheie?

— Deloc! Domnul era paralizat şi fără ajutor, nu putea să se ridice din pat.

Funcţionarul se întoarse la casa de bani.

— Casa este închisă. Nu se vede urmă de spargere.

— Dacă cetăţeanul judecător îmi permite o observaţie, zise servitorul. Ieri după prânz stăpânul a avut treabă la casa de bani şi pentru a-i fi uşor, pusese cheia în interiorul casei – uşa se încuia din întâmplare. M-a chemat şi a trebuit să aduc pe mecanicul Tellier.

Judecătorul tresări.

Numele mi-este cunoscut, zise el.

Posibil, cetăţene judecător. Tellier a avut odinioară marea fabrică de clopote din Saint-Dénis.

Da, îmi aduc aminte. Din nenorocire a pierdut totul.

Este un mecanic foarte abil, urmă servitorul. După câte ştiu această casă este din fabrica lui de odinioară.

Fiindcă locuieşte în apropiere, l-am chemat; în două minute a deschis casa de bani:

— Atunci cel mai potrivit lucru ar fi să-l chemăm din nou!, zise judecătorul după oarecare gândire, dacă locuieşte în apropiere?

— Se vede de aici locuinţa lui.

— Te rog cheami-l dumnşata.

— Mă întorc imediat!, zise servitorul.

Respirând adânc, plecă, mulţumit să scape de atmosfera greoaie din jurul mortului.

Peste câteva momente se întoarse.

— Vii singur?

Servitorul afirmă.

— Cetăţeanul Tellier n-a putut veni. Nevasta lui este din ce în ce mai bolnavă.

Funcţionarul era necăjit.

— Poate îl aducem pe lăcătuşul justiţiei, zise comisarul. Nu locuieşte departe. Un gardist municipal îl aduce în jumătate de ceas.

— Bine, zise judecătorul, până atunci avem destul de lucru…

Un gardist municipal plecă imediat.

— Cineva rămâne aici pentru pază!, ordonă judecătorul. Noi mergem la apartamentele tinerei doamne.

Pe drum comisarul arătă urme de lumânare.

Aici desigur că a umblat cineva repede, zise el şoptind.

— Acest coridor este singura comunicaţie între odăile de locuit, nu-i aşa?

— Singura.

— S-a întâmplat adeseori seara să meargă cineva pe aici cu lumânări aprinse?

— Da.

— Atunci aceste urme n-au nicio importanţă, zise comisarul.

— Mă iertaţi, zise servitorul, aseară nu erau urmele; Aş putea s-o jur.

— De unde ştii asta aşa de bine?, întrebă mirat judecătorul.

— Domnişoara, era foarte severă!, nu putea suferi

cea mai mică pată şi de aceea ieri a trebuit să frec podelele.

— Atunci este altceva!, zise judecătorul gânditor. Aduseră o lampă şi cercetările continuară. Urmele duceau mai departe prin coridor.

Deodată comisarul apucă de braţ pe superiorul lui j

— Ce zici de asta?, şi-i arată pe covorul de culoare deschisă o pată.

— Asta-i o urmă de sânge! zise judecătorul.

— Fără îndoială că este urma unei mâini. Criminalul a mers prin coridor. A mers repede. Lumânarea nu lumina destul. Ca să nu cadă a pipăit cu mâinile. Şi totuşi s-a împiedicat şi a căzut.

— Trebuie să fi fost o mână mică şi fină, observă doctorul. Degetele lungi. Un inel pe deget.

— Într-adevăr urma este de la mâna stângă!, confirmă judecătorul.

— Te rog ia măsura exactă, cetăţene comisar. Comisarul se înclină şi porunci deocamdată unui gardist să păzească urma.

Apoi comisia îşi urmă cercetările.

Capitolul 62 VENIN DE SĂGEATĂ

Coridorul se sfivşea în faţa unui dulap de perete. Imediat la dreapta era o uşă.

Gardistul merse înainte şi deschise uşa.

— Este odaia de locuit a domnişoarei, spuse servitorul.

Funcţionarii intrară într-o odaie potrivit de mare şi bine mobilată.

Perdelele erau lăsate, o atmosferă grea domnea în odaie.

Judecătorul de instrucţie porunci să se deschidă ferestrele.

Privirile tuturor se îndreptară asupra cadavrului care

era întins pe jos. Domnişoara Lydia părea a fi fost de vreo treizeci de ani, faţa ei nu arăta a fi fost frumoasă nici în viaţă, acum însă era îngrozitor de urâtă.

Judecătorul porunci să se pună cadavrul pe canapea.

Apoi se apropie cu' comisarul.

Acesta luă mâna stângă a moartei şi îndată scoase o exclamaţie.

— Ciudat! O mână mică, delicată, degetele lungi şi conice!

Superiorul lui privi cu atenţie.

— În adevăr corespunde cu urma din coridor. Uite are şi inel pe deget. Dar n-are nici urmă de sânge pe mână.

Comisarul privi cercetător prin odaie. Privirea lui căzu pe o uşă care ducea spre odaia de alături. Merse şi o deschise.

— Te rog, vino aici, cetăţene judecător. Aici este odaia de culcare a moartei. Lavoarul este plin de sânge, se vede că aici s-a spălat criminalul!

Superiorul lui merse în odaia alăturată şi se convinse de adevărul celor spuse.

— Asta ar fi în orice caz o urmă, zise el. Măsuraţi mâna stângă a moartei şi comparaţi-o cu urma din coridor!

Comisarul făcu aceasta. Apoi merse în coridor şi măsură urma.

— Ne-am înşelat, cetăţene judecător.

Judecătorul Fauvel măsură şi el şi se convinse de aceasta.

— Ai dreptate, zise el gânditor. Urma pare să fie a unei mâini bărbăteşti; şi e vădit faptul că nu a fost singur.

Se întoarseră în odaie.

Aici doctorul începuse o examinare minuţioasă.

Lângă canapea era o masă pe care se vedeau resturile unei cine îmbelşugate şi câteva sticle goale. Un singur pahar era gol pe masă.

Comisarul se apropiase de fereastră. Apoi arătă câteva pete albe care se vedeau lângă un dulap mic.

— Uite, iar urmă de ceară. Apoi mai este şi un sfeşnic de argint cu luminările arse. Metalul e murdărit de feeară, dovadă că sfeşnicul a fost ţinut oblic.

— Altă urmă nu este. Sunt de acord cu bănuiala dumitale că făptaşul n-a putut pătrunde din afară.

Dacă însă aşa este, atunci trebuie să aibă un complice în casă, şopti judecători.

— Te rog. zise judecătorul către servitor. Domnişoara a fost aseară o parte a nopţii singură în casă cu stăpânul dumitale? Bucătăreasa plecase şi dânsa, nu-i aşa?

— Avea şi dânsa liber!

— Bine, cheam-o.

Servitorul fugi din odaie.

— Îmi pare că văd limpede, zise judecătorul şoptind către comisar. Persoana aceea – el arătă moartă cu’care doctorul era ocupat – pare a fi făcut crima. Pe urmă remuşcările au cuprins-o şi s-a otrăvit.

Servitorul veni cu bucătăreasa.

— N-ai fost astă noapte acasă?, întrebă judecătorul pe bucătăreasă.

— Dânsa mi-a dat liber, zise ea fricoasă, aruncând o privire îngrozită asupra cadavrului. Mi-a dat şi cheia de la casă, ceea ce nu se mai întâmplase.

— Avea obicei moartă să vă dea liber?

Bucătăreasa dădu din umeri.

— M-am mirat şi eu, mai nainte nu ne dădea aşa de uşor liber.

— Aşa-i. confirmă servitorul. Abia de câteva luni este altfel. I-am spus aseară că aş vrea să rămân acasă ca să n-o las singură, ea însă mi-a spus să mă duc.

— Nu t’c-a mirat asta?, întrebă judecătorul pe bucătăreasă.

Aceasta dădu dip cap.

— Era deja a treia oară că Fritz şi cu mine căpătăm odată liber. A doua oară am vrut să rămân că mă dureau dinţii.

— Dar ea nu m-a lăsat.

— Nu te-ai gândit în privinţa asta?

— Ba da, dar nu trebuia s-o contrazic.

— Domnişoara era foarte curioasă, zise iar servitorul. Eu nici nu mă gândeam să plec dar mi-a dat şi cealaltă cheie a casei, deşi ei nu-i rămânea niciuna.

— Cum se purta moartă cu unchiul ei?

Hm. domnişoara avea toane. Cred că stăpânul se cam temea de dânsa.

— Se certau des?

Servitorii se priveau.

Nu cred. zise bucătăreasa. Stăpânul era prea bolnav. Domnişoara Lidia îl îngrijea bine. Ea nu prea vorbea mult.

— A spus vreodată stăpânul că se aştepta la o moarte sau că se temea de domnişoara Lidia?

— Da’ de unde! Din confră ţinea foarte mult la dânsa şi spunea des faţă de noi că domnişoara era bine situată în testamentul lui.

— Domnişoara Lidia mi-a spus odată că este însărcinată cu închiderea casei, zise bucătăreasa.

— Aşa-i, zise Fritz, dar bătrânul era foarte bănuitor. Eu dormeam în anticameră şi aveam poruncă să n-o las pe domnişoara Lidia să intre singură noaptea în odaia de dormit. El se temea să nu umble la casa cu bani.

Ochii lui Fauvel străluciră. El schimbă o privire cu comisarul. Acesta se apropie şi-i şopti ceva.

Judecătorul se întoarse către bucătăreasă.

— Dumneata pregăteai cina pentru domnişoara?

Bucătăreasa afirmă.

— Regulat. Dar nu mă oboseam cu gătitul. Ea nu

dorea decât un pahar de ceai şi plăcintă.

— Bea vin sau altă băutură?

— Ferească Dumnezeu. Domnişoara nu bea deloc.

Judele arătă masa pusă.

— Ieri însă a trebuit să facă excepţie. Uite sticle goale cu etichete scumpe şi resturile unei cine îmbelşugate.

— De asta m-am mirat şi eu, răspunse bucătăreasa. A trebuit să pregătesc toate aceste mâncăruri reci, pentru că, după cum spunea domnişoara, să poată oferi ceva când ar avea musafiri. Întâia oară când am avut liber, a trebuit să pregătesc mâncăruri. A doua zi de dimineaţă nu mai era nimic în cameră. Când am întrebat, domnişoara mi-a răspuns scurt că nu era treaba mea.

— Nu ştiţi dacă domnişoara Lidia a primit musafiri în lipsa voastră?

Amândoi răspunseră negativ.

Fauvel se întoarse către doctorul care-şi sfârşise cercetarea.

— Ei?, întrebă el încet.

— Fără îndoială că şi aici este la mijloc o, crimă, zise doctorul. Nenorocita a căzut victimă unei otrăvi, moartea a urmat instantaneu.

— Este posibil să se fi otrăvit singură?

Doctorul îl privi mirat.

— Nu cred, zise el.

— Şi totuşi pare să fi fost aşa. De altfel spuneai mai înainte că o mână sigură a trebuit să dea lovitura de pumnal. De unde deduci asta?

— Eu cred că mâna a trebuit să fie nu numai sigură dar şi puternică.

— Va să zică nu crezi că domnişoara Lidia a făcut crima?

— Nici gând, răspunse el mai repede decât avea

obicei. Aş puteachiar afirma cu oarecare siguranţă că ea a fost omorâtă întâi.

Celălalt îl privi mirat.

— Ah, asta ce-i drept mi-ar schimba complet părerea, răspunse el. Sunt anumite semne care mă fac să presupun, că…

— Nu, nu, îl întrerupse doctorul. Dânsa este aproape înţepenită. A fost omorâtă cel puţin cu un ceas înaintea unchiului ei. De altfel n-a putut să se sinucidă.

— De ce?

— Aştept rezultatul disecţiei şi al analizei conţinutului stomacului, dar chiar de pe acum pot să vă asigur că a fost otrăvită cu venin de săgeată. Aceasta este cea mai grozavă otravă din câte cunoaştem. Omoară imediat, căci paralizează măduva spinării.

— Dar de ce să nu se fi otrăvit ea singură cu această otravă care-i asigura o moarte fără dureri?, întrebă judecătorul de instrucţie.

— Nu cred, zise doctorul. Mai întâi această otravă nu există la farmacie. Numai rar o aduce vreun călător de pe malurile Amazonului în bucăţi mici, uscate.

— A putut însă căpăta otravă printr-o întâmplare?

— Dacă se sinucidea o găseam în altă poziţie; s-ar fi aşezat sau s-ar fi culcat; în plus nu văd niciun vas în care să fi luat otrava.

— Poate l-a ascuns?

Nici vorbă. Cum spuneam, efectul otrăvii es e fulgerător. O secundă după ce-a băut. a fost moartă. N-ar fi avut vreme să ia paharul de la gură, dar să7 l ascundă.

El se uită prin odaie.

Aici, este ce-i drept, un pahar neîntrebuinţat, zise el arătând pe masă. Se întrerupse mirosind paharul. Mire n-a acru şi apoi sunt urme pe fund. Paharul a fost şters pe fund. Îl privi mai bine. Dacă nu mă înşel, sunt chiar urme

de substanţe minerale.

F; uvel urmărise cu băgEÂre de seamă cercetările doctorului.

— Suntem în faţa unei enigme, zise el către comisarul de poliţie. Nu-i nici urmă de violenţă exterioară. N-ai băgat de seamă altceva deosebit, cetăţene comisar?

— Un caz ca acesta n-a «i mai văzut. Desigur, avem de-a face cu o crimă făptuită de cineva care a putut intra şi ieşi nestingherit din această casă.

Judecătorul se întoarse deodată către servitor.

— Eşti în stare să-ţi dovedeşti absenţa?, întrebă el brusc.

— Cetăţene judecător sunt un om sărac dar cinstit, spuse servitorul cu o voce emoţionată. Am fost devotat stăpânului meu – afară de asta am fost azi-noapte într-o societate numeroasă.

— Bine, n-am vrut să te jignesc, îl întrerupse judecătorul. Este cineva aici în casă care iese şi intră neoprit?

— Nu ştiu pe nimeni, asigură servitorul. Doctorul venea zilnic. Altfel nimeni.

— Nici rude n-au venit?

— Stăpânul meu nu prea avea. Afară de domnişoara Lidia mai avea un nepot, anume Hugo Colmin. Dar acesta n-a fost de mai mult de jumătate de an aici. Este cam uşuratic şi s-a certat cu unchiul său.

— Dar tot trebuie să fi intrat vreun străin! N-ai nicio bănuială?

— Eu nu înţeleg acest mister!, bâigui acesta. Domnişoara era foarte prudentă. Îndată ce se însera, toate uşile şi toate porţile trebuiau încuiate. Aseară m-a petrecut până la poartă, aşteptând. până am închis poarta şi am scos cheia. Ferestrele subsolului sunt cu gratii. N-a putut nimeni pătrunde în casă.

— Poate cu înţelegerea domnişoarei Lidia, zise judecătorul.

— O, nu cred, domnişoara nu avea relaţii cu nimeni. Mai cu seamă, cum era singură în casă, n-ar fi lăsat pe nimeni să intre.

— Te-ai mirat, de mai multe ori, că ţi-a dat liber şi dumitale şi bucătăresei.

— M-am mirat, zise servitorul, dar nu m-am gândit la nimic rău.

Fauvel întrerupse interogatoriul, căci tocmai intrase gardistul, anunţând venirea lăcătuşului.

Capitolul 63 COLIERUL I>E AMETIST

Comisia se îndreptă spre odaia de dormit şi apoi spre casa de bani.

Lăcătuşul, care în trecere aruncase o privire asupra cadavrului, se puse pe lucru.

— Este greu de tot, zise lăcătuşul către judecător. Cu, nosc aceste broaşte încurcate! Pe asta s-o deschidă un tâlhar? Este o broască cu litere. Să ai cheia şi dacă nu ştii combinaţia, poţi să încerci de o mie de ori!

— Se găsesc urme de violenţă la casă?

— Nu. casa este bine închisă şi trebuie să scot broasca cu un sfredel.

— Rezolvă această problemă. Noi umblăm prin casă în acest timp, zise judecătorul.

Sub conducerea servitorului, comisia se îndreptă spre subsol, pe când un gardist stătea lângă lăcătuş. Subsolul fu cercetat amănunţit, fără a se găsi cea mai mică urmă. Poarta care ducea în curte era închisă.

— Domnişoara purta totdeauna cheia la dânsa, zise servitorul.

Un gardist fu trimis să caute cheia în odaie sau chiar în buzunarele moartei. În curând aduse o cheie, dar aceasta nu intra în gaura broaştei, lăcătuşul fu chemat şi

el des – chise imediat poarta.

Curtea era mare cu clădiri pe toate părţile. În fundul curţii era un zid înalt, iar în mijlocul zidului o portiţă.

Dincolo se vedea o casă veche în stil elveţian, al cărei prim etaj era înconjurat de un balcon de lemn care atingea aproape zidul.

Judecătorul îşi îndreptă atenţia asupra acestui balcon.

— De acolo poţi sări uşor în curte. Cine locuieşte în acea casă?

— Cum v-am spus deja, zise servitorul, lăcătuşul Carol Tellier la care m-aţi trimis.

Funcţionarul păru că mai” vrea să întrebe ceva dar se răzgândi şi se dădu un pas înapoi, pe când surprinderea se zugrăvea pe faţa lui.

— Carol Tellier? murmură el.

— Te rog cetăţene comisar; literele de pe mânerul pumnalului nu erau C.T?

Comisarul afirmă.

— N-ai spus că stăpânul dumitale l-a chemat ieri pe Tellier să deschidă casa?, întrebă el pe servitor.

— Da, desigur!

— Şi el locuieşte acolo la etajul întâi?

— Da.

— Nu prea e bogat?

Servitorul dădu din umeri.

— Nu mă prea interesez de alţii. Pe urmă casa lui e pe altă stradă. Dar oricum am găsit interiorul ei sărăcăcios mobilat. Se zice că portărelul îl vizitează des.

— Bine, vom vedea, întrerupse judecătorul de instrucţie.

Apoi arătă portiţa din zid.

— Portiţa duce acolo în curte?

Servitorul afirmă.

— Este închisă?

— Da. Portiţa era des întrebuinţată de domnişoara Lidia când se ducea în strada Ludovic, să facă cumpărături. Şi aceasta ea o făcea în fiecare zi.

— Cine avea cheia de la portiţă?

— Domnişoara Lidia o ţinea la ea.

— Ah, poate că se potriveşte cheia găsită în buziilarul moartei. Daţi-o încoace!, porunci el.

Gardistul o dădu.

— Asta este, zise servitorul.

Judecătorul deschise lesne portiţa.

În faţă se vedea casa cu balconul de lemn.

— Ah, înţeleg, zise el, arătând cărarea ce ducea până la poartă. Pe aici trecea moartă.

— Aşa este!, încuviinţă servitorul.

Comisarul se uită cercetător la grajd. El luă de o parte pe judecător.

Lângă zidul din fund, era zidul grajdului. Acesta avea o fereastră cu gratii. Pe fereastră se vedea praf de ghete. Deasupra, zidul era stricat.

— Pare că cineva s-a urcat în grabă pe acoperişul grajdului şi apoi pe zid, şopti comisarul. Urcat pe zid, criminalului, îi era uşor să sară în balconul de lemn.

Judecătorul aprobă.

— Poate că ai dreptate. Dar ştii că aduci o grozavă acuzaţie locuitorilor acelei case?

— Cine site?, totul e suspect, zise comisarul. Mânerul pumnalului îmi dă de gândit, deşi este curios ca un criminal aşa de rafinat să lase în urmă o armă care vădit trebuie să-l trădeze.

— În orice caz, îndată ce vom sfârşi aici, mergem la lăcătuş!, zise Fauvel.

Se întoarse spre gardistul care dorea să anunţe ceva.

— Ce este?

Gardistul anunţă că lăcătuşul a deschis casa de bani.

Închise portiţa şi păstră cheia.

La primă privire interiorul casei părea neatins.

Comisarul examină totul în detalii.

— Nu este nicio însemnare a valorilor.

— Sunt asigurate şi titluri de rentă. Bani par a nu fi deloc.

Servitorul îl întrerupse surprins.

— Ba dă! Trebuie să fie şi bani. Eu am luat de la bancherul Blane o sută de mii de franci Am achitat ceva datorii, dar restul trebuie să fie în casă.

Comisarul cercetă din nou.

— Nu-i nimic, zise el superiorului.

— Dar trebuie să fie, stărui servitorul

Judecătorul privi semnificativ pe comisar.

— Ţi-ai însemnat numerele?

Acesta afirmă şi scoase un notes.

— Sunt acuma foarte prudent. Am pierdut odată o bancnotă de o sută de franci şi a trebuit s-o plătesc. De atunci îmi însemnez numerele.

Fauvel luă notesul şi citi.

— 098.463 până la 098.472.

Ai avut doar numere curente?

— Da.

— Ce bancnotă ai schimbat?

— Prima notată 098.463.

— Uite, cetăţene judecător, ce-i asta?

În acelaşi timp arătă un fragment care făcuse parte evident dintr-un colier mare de aur cu ametist şi diamante.

Fauvel privi lucrul găsit”.

— Acesta este evident un fragment dintr-un colier. Păstrează-l, zise el, dându-l comisarului. Deocamdată ne-am sfârşit cercetările, zise către servitor. Veţi sta la dispoziţia gardienilor pe care îi voi lăsa aici şi veţi veni

după prânz în biroul meu la-palatul justiţiei, pentru protocol. Cadavrele rămân unde sunt.

Apoi se întoarse către comisar.

— Acum mergem la Carol Tellier. Sunt curios să aflu din gura lui de ce a refuzat să vină la chemarea noastră Mă vei urma cu trei oameni.

Se întoarse politicos către doctor.

— Vei avea bunăvoinţa să-mi faci un raport provizoriu până după prânz?!

Doctorul afirmă.

— Dacă permiteţi, voi face disecţia mâine după prânz.

— Te rog să mă înştiinţezi!

Se despărţiră politicos.

Fauvel cu ceilalţi trecufă în curtea vecină, privind cercetător casa.

Intrară în coridor.

Aici era o atmosferă înăbuşitoare. Fel de fel de lucruri stricte şi netrebuincioase îngrămădite unele peste altele.

La stânga erau scările spre etajul întâi. Când trecu judecătorul pe lângă uşa de jos, aceasta se deschise puţin şi apăru un bărbat mic de stat, în nişte haine negre pline de grăsime, cu o faţă şireată şi respingătoare. Părea a cunoaşte pe judecător căci deschise uşa larg şi salută cu umilinţă.

— Cetăţene judecător! Ce face casei mele această cinste?, începu el cu o voce aspră şi neplăcută care contracta cu umilinţa pe care o arăta.

Fauvel scoase pălăria salutând.

— Dramul nu mă ducg la dumneata domnule.

Părea că nu poate să-şi aducă aminte numele bărbatului.

— Senac este numele meu, se grăbi să spună micul

bărbat frecându-şi mâinile lui osoase.

Judele se opri şovăind.

— Spune te rog, cetăţene Senac, întrebă el dintr-odată. n-ai auzit noaptea nimic neobişnuit?

Bărbatul îl privi niirat.

— Nu ştiu ce să fi auzit, zise el după o scurtă gândire. Desigur a fost o vijelie straşnică, asta vrei să spui? Eu nu pot suferi fulgerul. De aceea mi-am băgat capul sub plapumă şi am dormit.

Fauvel şovăi.

— Altfel n-ai auzit nimic, cetăţene?

Micul bărbat dădu din cap.

— Pe sănătatea mea că n-am auzit nimic! Dar spune ce-a fost?

Dar judele pornise deja mai departe, suind scara la primul etaj.

În curând se auzi clopoţelul.

Micul bărbat se opri în coridor. Cu o privire ciudată, bănuitoare, dar şi surprinsă privi pe judecător şi însoţitorii acestuia. Apoi intră în casă, lăsând uşa puţin întredeschisă.

Capitolul 64 ARESTAREA LA PATUL MOARTEI

Judecătorul trebui să sune de mai multe ori până! se deschise.

Un bărbat înalt cu spatele lat apăru în uşă.

Ar fi arătat ca un uriaş puternic şi sănătos, dacă ochii nu i-ar fi intrat în orbite şi dacă grijă nu şi-ar fi lăsat urmele pe faţa lui.

El privi uimit – era acelaşi bărbat, care cu o zi mai înainte venise la sora călăului să ceară ajutor.

— Iertaţi, începu el cu o voce plăcută dar cam nesigură. dar nu-i vreo greşeală la mijloc?

Fauvel intrase deja în coridorul cel strâmt şi întunecos, trecând pe lângă cel ce întreba.

— Dumneata eşti lăcătuşul Carol Tellier?, întrebă el

cu un ton liniştit.

Cel întrebat afirmă.

— Eu sunt. Pot să vă întreb de motivul vizitei dumneavoastră? întrebă el mirat.

— Sunt judecătorul de instrucţie şi trebuie să vă pun câteva întrebări. Va fi în interesul dumitale să răspunzi sincer.

— Mă puneţi în încurcătură, începu el cu o voce nesigură. Nu ştiu ce v-a putut aduce aici. Dar sunt gata bineînţeles să mă supun reprezentanţilor legii. Numai v-aş ruga să aveţi oarecare menajamente, nevasta mea fiind foarte bolnavă.

Fauvel plecă capul.

— Fii liniştit. În acest caz mi-e posibil să pun în acord legile umanităţii cu slujba mea. Te rog du-ne mai întâi prin casă, pe urmă vă vom pune câteva întrebări.

Mecanicul se înclină. El merse prin coridorul întunecos până la uşă, o deschise şi pofti comisia să intre.

Era o odaie foarte simplă şi sărăcăcioasă. Două ferestre şi uşa de la balcon luminau odaia în care se afla o femeie.

Aceasta zăcea în pat. Faţa ei era delicată şi aproape transparentă. Cu priviri speriate ea privi pe cei care intrau: numai judecătorul şi comisarul, ceilalţi rămaseră în coridor.

Fauvel se plecă cu o amabilitate compătimitoare în faţa femeii bolnave. O umbră tristă trecu pe faţa judecătorului când îşi aduse aminte pentru ce venea în această casă.

Dar amintirea datoriei sale profesionale, îi dădu toată liniştea sufletească.

Se uită cercetător prin odaie. Privirea îi căzu pe o uşă deschisă care ducea într-o odaie alăturată.

— Este odaia mea de lucru, zise lăcătuşul la privirea

lui, unde am un pat şi o masă de lucru.

Judecătorul se apropie de uşă şi aruncă o privire asupra acestei odăi.

Apoi se întoarse şi arătă uşa de la balcon.

— Balconul de lemn înconjură casa?

— Este singurul avantaj al casei mele, răspunse Tellier surâzând. Deşi locuim în mijlocul oraşului putem totuşi respira aer curat.

— Îmi dai voie?, zise Fauvel deschizând uşa de la balcon.

Împreună cu comisarul paşi în balcon.

Aveau de acolo o perspectivă destul de mare asupra străzii Ludovic, una din cele mai animate ale cartierului.

Judele se orientă repede.

Balconul înconjura toată casa.

Când Fauvel şi comisarul ajunseră în dosul casei, privirea lui căzu pe grajd care era la doi metri depărtare de balcon.

— Un gimnast bun ar putea lesne sări de pe acoperişul grajdului pe balcon!, şopti comisarul.

Fauvel dădu din cap.

— Casa e veche şi stricată. Vărul cade pretutindeni, este greu de găsit vreo urmă, zise el.

Mecanicul îi urmase la o oarecare distanţă şi privise fără a înţelege gesturile lor. Când judecătorul se aplecă peste balcon, se apropie şi el.

— V-a frapat ceva?, întrebă cu o voce nesigură.

Fauvel se întoarse şi-l privi aspru.

— Priveşte firma care este jos la poartă!

Zicând aceasta, arătă o firmă de fier, ale cărei litere palide aurii, glăsuiau: Ludovic Lenae, vinde şi cumpără haine, obiecte de aur. şi argint, antichităţi.

— Firma, e îndoită!, exclamă surprins mecanicul.

— Asta s-a întâmplat „de curând? întrebă judecătorul.

— Cred că ieri nu era îndoită!, răspunse repede Tellier, privind din nou firma. Bara este cu totul ruptă, parcă o greutate ar fi. apăsat pe dânsa. Ai crede că o fiinţă omenească a îndoit-o prin greutatea ei.

Judecătorul îl privi mult timp cercetător.

— Admir puterea dumitale de combinaţie, zise el scurt, ar fi posibil însă ca cineva să fi stricat înadins firma, pentru a face să se creadă că în noaptea asta s-a coborât cineva din balcon pe stradă atârnându-se de firmă.

Tellier se roşi. El simţi ironia care era în vorbele judecătorului.

— Nu vă înţeleg, zise el, apoi cine să se fi coborât azi-noapte?

— O. eu nu cred că s-ar fi coborât vreun om, îl întrerupse Fauvel. Dar vă rog, să ne întoarcem în casă.

Din ce în ce mai încurcat, urmă mecanicul pe cei doi domni aşa de enigmatici.

— Astă noapte, ai stat acasă?, întrebă Fauvel pe mecanic.

— Am fost mereu acasă.

— A fost vijelie?

— Da, a început pe la orele zece, zise Tellier. Nevastă-mea s-a speriat şi de aceea am vegheat.

— Nici nevasta dumitale n-a putut dormi?

— A adormit din fericire puţin după miezul nopţii.

— Şi atunci dumneata te-ai dus să te culci?

— Nu. Femeia mea dormea neliniştită. De aceea m-am hotărât să veghez. Afară de asta, aveam şi de lucru.

— Noaptea?

— Trebuie să câştig cât pot. Boala nevestei mele costă mulţi bani şi de aceea a trebuit să lucrez de multe ori noaptea.

— Cât ai lucrat?

— Asta n-o pot spune, zise el. Vijelia m-a făcut

somnoros. M-am silit să rămân treaz. Am apropiat lângă fereastră masa mea de lucru. Uite e şi acum acolo. Am deschis fereastra pentru că aerul rece să mă învioreze, dar somnul m-a doborât. Când m-am deşteptat era cinci dimineaţa şi m-am grăbit să mă culc în gât, după ce m-am asigurat că nevasta dormea.

— Nu te-a frapat nimic neobişnuit astă noapte?

— Nu, nimic.

— Ieri după prânz ai lucrat la vecinul dumitale. Colmin?

— Numai câteva minute.

— Cetăţeanul închisese uşa casei de bani, pe când, cheia era înăuntru?

— Da. Casa era din fabrica mea de odinioară, cunoşteam bine mecanismul. În câteva minute l-am deschis.

— Te-a plătit.

Un surâs amar apăru pe buzele lui Tellier.

— Mi-a dat 50 de bani, zise el.

— De atunci n-ai mai fost în vila vecină!

— Nu.

— Nu ştiţi ce s-a petrecut de atunci în locuinţa cetăţeanului Colmin?

Mecanicul îl privi mirat.

— Ce s-a întâmplat?

Fauvel îl privi cercetător.

— În adevăr să nu ştii nimic?, zise el apăsând pe fiecare vorbă. Ei bine să-ţi spun: cetăţeanul Colmin şi nepoata lui au fost omorâţi astă noapte, şi casa de bani prădată.

— Dumnezeule, strigă mecanicul, devenind alb ca varul. Asta nu-i cu putinţă; nu, nu se poate!

Femeia care era bolnavă în pat, scoase şi ea un ţipăt de groază.

O secundă domni o tăcere adâncă în odaie.

Judecătorul ţinu privirea fixată asupra mecanicului, dar acesta nu plecă ochii.

— Eşti sărac?, întrebă deodată judecătorul.

Tellier se roşi.

— Nenorocirea mea este cunoscută în tot oraşul, zise cu amărăciune, acum câţiva ani eram încă Logat. Dar soarta a fost crudă cu mine. Şi, mai mult m-au pierdut prietenii falşi în care m-am încrezut. Ah, este o nenorocire să fii sărac!, gemu el privind pe nevasta lui, care evident era în cea din urmă fază a bolii. În alte împrejurări. sărmana mea Kati s-ar fi însănătoşit într-o climă caldă.

— Să revenim la cazul nostru!, îl întrerupse Fauvel. Ai desigur datorii?

Iarăşi se contractară buzele lui Tellier.

— Da am, datorii, zise el. Creditorii îmi fac grijile cele mai greie, ei care au câştigat de la mine mult mai mult decât le datorez eu acuma, când cu toată părerea mea de rău nu le pot plăti.

Judecătorul se plimbă prin odaie şi se apropie din întâmplare de dulap.

Când văzu lipit pe dânsul o bucată de hârtie pătrată îl privi din nou pătrunzător pe Tellier.

— Dulapul este pecetluit!

Mecanicul surâse amar.

— Ieri m-a vizitat portărelul.

— Ţi-a pecetluit ultima mobilă?

— Da, mi-a luat şi banii pe care îi mai aveam, numai instrumentele de lucru mi le-a lăsat.

Mecanicul vru să mai spună ceva, dar durerea îl învinse şi-şi muşcă buzele.

Judecătorul se preumbla prin odaie gânditor. Se apropie de uşa care ducea în odaia alăturată. Aruncă o privire asupra acesteia. Văzu masa de lemn cu multele

instrumente.

— Aici este odaia dumitale de lucru?, întrebă judele pe când comisarul se apropia de masă.

Mecanicul dădu din cap.

— Trebuie să mă aranjez” cum pot în locuinţa mea.

În acest moment, comisarul scoase un strigăt de surprindere.

— Te rog, cetăţene judecător, apropie-te!

— Ce-i?, întrebă Fauvel apropiindu-se.

Mecanicul urmă pe judecător uimit şi el.

Judecătorul scoase şi ei un strigăt de surprindere, când văzu bancnote de valoare în mâinile comisarului.

— Ce-ai aici?

— Uită-te, te rog. Patru bancnote de câte o mie de franci!

Un strigăt răguşit se auzi. Dar cei doi funcţionari nu-l băgară în seamă. Comisarul scoase repede notesul şi privi însemnarea.

— Convinge-te şi dumneata, zise comisarul, numerele se potrivesc. De la 098.465 până la 098.472.

Judecătorul se întoarsă către mecanic.

Acesta tremura din tot corpul, alb la faţă de uimire.

— Asta este imposibil!, strigă el. N-am doi franci în casă, necum bancnotele astea!

Un surâs dispreţuitor apăru pe buzele lui Fauvel.

Era vădit, că privea uimirea mecanicului ca prefăcută.

— Trebuie să te fi înşelat, zise el, căci acestea sunt bancnote adevărate.

Comisarul îi arătă instrumentele de pe masă.

— Toate au monograma C.T.

Judecătorul trebui să se stăpânească pentru a nu-şi arăta surprinderea.

— Uite şi bucata de colier.

Judecătorul se întoarse către Tellier.

— Da’ de unde ai aceste diamante? Am găsit o bucată din colier în casa de bani a lui Colmin.

Lăcătuşul devenise vânăt la faţă. Sudoarea îi curgea pe frunte.

— Nu, nu, este numai un vis. Nu se poate!, murmură el. Iertaţi cetăţeni, eu…

— Fără minciuni!, îl întrerupse aspru judecătorul. În numele legii, te arestez Carol Tellier, pentru crima din noaptea trecută.

Lăcătuşul scoase un strigăt, ochii îi ieşiră din orbite, pieptul i se ridica violent, pumnii i se contractară; părea că vrea să se repeadă asupra funcţionarilor.

Strigătul găsise ecou. Un alt strigăt slab ieşi din pieptul nevestei sale.

Comisarul aduse repede gardiştii din coridor.

— Carol Tellier te opui în zadar! Supune-te!, zise judecătorul.

— Nu, nu-i posibil! strigă cel arestat. Nu pot fi bănuit de o astfel de faptă.

— Te vei scuza înaintea justiţiei, îl întrerupse judecătorul. Datoria mea s-a sfârşit.

Tellier privi rugător pe funcţionari.

— Aveţi milă de mine!, gemu el. Jur pe Dumnezeu că n-am idee de bancnotele pe care le-aţi găsit. Nu ştiu cum au ajuns la mine. Le-am văzut acuma pentru întâia oară.

Gardiştii se apropiară de Tellier şi-l luară de braţe. El se lăsă fără a se apăra.

Deodată se auzi plânset din odaia de alături. Lăcătuşul se smulse dintre gardişti, dădu la o parte şi pe comisar, şi alergă în camera nevestei.

Toţi se luară după el.

Când Fauvel, văzu că lăcătuşul în loc să caute să fugă, căzuse în genunchi lângă patul nevestei sale, făcu

semn gardiştilor să-l lase deocamdată.

O dramă mişcătoare se desfăşură. Ea-i cuprinse capul cu braţul.

— Dragă Carol, scumpul meu bărbat! Cum se poate să te aresteze! Eşti nenorocit, dar cinstit! Spune-le că e o greşeală, nu mă părăsi, rămâi cu mine Carol!

Un suspin înăbuşit zgudui corpul lui Tellier. El ridică capul şi se întoarse spre gardişti.

— Lăsaţi-mă să-mi iau la revedere de la nevasta mea. ea este bolnavă, şi aşa de slabă! Groaza poate s-o ucidă…

Apoi cuprinse cu amândouă mâinile corpul slab al nevestei sale.

— Caterino, murmură el, dragă nevastă, fii liniştită şi nu plânge! La revedere, pe curând – nu-i aşa?

Dar nu primi niciun răspuns.

Privi cu frică faţa ei palidă. Capul îi căzuse pe pernă. Un strigăt de spaimă îi ieşi din piept.

— E moartă! Aţi omorî ţ-o!, strigă el.

Apoi se întoarse iar la nevasta lui.

— Caterino!, deşteaptă-te. Te conjur, deşteaptă-te, vorbeşte!

Funcţionarii se dădură înapoi.

Mccanicul cu privirea rătăcită îşi apropie urechea de pieptul nevestei sale, suspină uşurat.

— Dumnezeu fie lăudat! Trăieşte! Trăieşte!, gemu el.

În acest moment judecătorul îi puse mâna pe umăr.

— Ţi-am lăsat vreme să te desparţi de nevasta dumitale. Vezi că-şi vine în fire; e mai bine să te resemnezi ac mă decât să pui viaţa ei în primejdie printr-o nouă scenă.

— Va să zică, este adevărat! gemu Tellier. Mă smulgeţi de lângă nevasta mea, cu o bănuială grozavă!

Făcu un pas către funcţionari. Îndată gardiştii îl luară de braţe. Nenorocitul se lăsă dus fără a protesta.

Capitolul 63
MASCA NECUNOSCUTĂ

Să ne întoarcem cu câteva ceasuri înapoi.

Era după amiază, în ziua dinaintea uciderii lui Colmin.

Seară trebuia să aibă loc balul mascat. Tot Parisul se bucura de acest eveniment.

Se putea prevedea că sala nu va putea cuprinde toată mulţimea care va veni.

Era un mod al suveranilor republicii de a întrerupeteroarea vărsărilor de sânge printr-o serbare veselă.

Enric Sanson umblase toată ziua, neştiind ce să facă. Să urmeze invitaţia, care venea desigur de la prinţesa de Barry? Mai întâi voise să se ducă. Acuma, însă, avea îndoieli.

Pe Adella de Barry o vedea în stare de a face orice infamie.

Tocmai unde îmbulzeala este mai mare, e mai lesne posibilă orice faptă rea.

Cine, se gândea călăul, îi garanta că Adella, care îl eliberase din mâinile bandiţilor, nu se înfrăţise cu ei? Şi apoi, i se părea că în ultimele săptămâni se stabilise o prietenie strânsă între Fouquier şi Marat. Nu este şi prinţesa la mijloc?

Pe de altă parte Enric ar fi vrut să meargă la bal. Ar fi vrut să o recunoască pe Adella. Pe urmă se va apropia de dânsa şi-i va vorbi.

Enric voia să treacă în cabinetul din subsol pentru a se îmbrăca, când fuse anunţat că afară era un băiat care îi aducea o scrisoare.

Enric tresări, dar ieşi în curte.

Un băiat de vreo paisprezece ani, sfios, când zări pe călău, îi dete o scrisoare parfumată:

„Vrea călăul din Paris să scape dintr-o mare primejdie?, atunci la zece şi jumătate să se afle în sala mare a Operei. Locul de întâlnire: a doua coloană la dreapta, unde este intrarea către lăzile de sus. Îmbrăcămintea: un domino negru. Semne particulare: un trandafir galben pe piept, în stânga”.

Nicio iscălitură.

Enric privi scrierea cam stângace. Ce va fi asta? Vreo nouă cursă a prinţesei?

Voia să rupă biletul, dar se răxgândi. Asemănă scrisorile.

Nicio asemănare.

— Am găsit mijlocul pe care-l căutam. Mă voi îmbrăca în cavaler spaniol. Voi pune trandafirul roşu pe piept. Deasupra voi pune un domino negru cu un trandafir galben.

Zis şi făcut.

Înainte însă de a merge să se culce, se urcă la sora sa

Găsi pe Orfelia gata de culcare.

Vizita pe care o făcuse la Carol Tellier o mişcase adânc. Văzuse de aproape mizeria omenească.

— Vin să-ţi spun bună seara, începu Enric, sărutând-o.

— Cum văd ai şi tu de gând să te culci, răspunse Orfelia.

Enric se sfia să mintă. Dar se hotărî să-şi păstreze ser creţul.

O expresie de bucurie se arătă pe faţa Orfeliei când auzi că el avea de gând să rămână acasă.

— Ah, m-am uitat mai înainte în oglindă şi am văzut lucruri grozave. Bine că rămâi acasă!

Enric se uită la dânsa neliniştit. Dar se sfia să spună că avea de gând să meargă totuşi la bal.

Spunându-i noapte bună plecă de la sora lui.

Enric nu bănuia cât are să-l coste această greşeală. Nici măcar Nicola nu fu înştiinţat de aceasta. El dădu drumul la toate ajutoarele, închise pretutindeni şi merse în subsol. să se îmbrace.

Porni la drum cu băgare de seamă şi bănuitor. Avea de altfel un pistol cu două ţevi în mână.

Cu cât se apropia de operă, cu atât lumea se îmbulzea mai mult.

Opera nu era departe de locuinţa lui Marat.

Enric trebui să treacă pe lângă această locuinţă. Toată casa era întunecoasă, sumbră. Marat, desigur, se îndreptase spre operă. Enric se hotărâse să-l urmărească.

Ceasul de la biserica Magdalena bătu două şi trei sferturi.

Enric reuşi să intre în operă unde era o lumină orbitoare pentru vremea aceea.

El ajunse în sfârşit la locul de întâlnire de lângă coloana a doua.

De aici privi toată sala. În faţă erau lojele guvernanţilor.

Enric se uita mereu la coloană a doua, dar nu văzu în apropiere pe aceea care îi scrisese. În orice caz îşi pusese un domino negru şi un trandafir galben.

Acum îşi dădu seama, că lui i se ceruse să-şi pună acest costum, pe când niciuna din femeile care îi scriseseră, nu spuseseră în ce costum vor fi îmbrăcate.

Rău dispus, Enric privi sala.

— Ce popor uşuratic, murmură el. Cine ştie câţi din aceştia nu vor urca în curând eşafodul!

Călăul se uită iar spre a doua coloană. În acest moment văzu o graţioasă florăreasă spaniolă, care semăna mult cu Lili.

— Ciudat, murmură el. Sunt într-adevăr fiinţe care seamănă cu scumpa mea Lili? Dar nici prin gând nu-i trecu

că era chiar ea.

N-avea decât să facă câţiva paşi, să spună o vorbă pentru a recunoaşte că era în realitate ea.

Ah, câtă suferinţă şi-ar fi cruţat!

N-avu însă nicio bănuială despre aceasta!

Surâse de această ciudată asemănare şi în curând o pierduse din vedere.

— Ea doarme acuma. Are muncă grea. Dar mulţumesc lui Dumnezeu că este în siguranţă.

Sunară orele unsprezece.

Atunci îl cuprinse supărarea. Luă trandafirul galben şi-l aruncă jos.

Nu văzuse nicăieri nici pe prinţesă, nici pe Marat.

Va mai sta puţin lângă coloană, poate că tot va veni cineva.

După scara care ducea sus, erau pe o parte numai gardişti, iar mulţimea circula numai pe cealaltă parte.

Abia stătuse puţin şi un gardist îl bătu pe umeri.

— Hei, prietene, nu-i loc de stat aici, mergi mai departe.

— Cum asta? Nu-i tot localul pentru popor?

— Mergi mai departe, sau poate ai parola pentru a urca această scară?

Enric clătină din cap.

— Ei. atunci cară-te, această ieşire este numai pentru membrii comisiei binelui public.

Enric se amestecă printre măşti. Trecu pe lângă o lojă.

Deodată auzi o voce aspră. Tresări, vocea era a lui Marat.

Enric trecu din nou şi privi bine.

Atunci simţi cum. inima i se strânse, descoperise pe Adella. Şedea cu Marat şi bea şampanie.

Marat părea a fi în bună dispoziţie. Cu mâna o ţinea

pe Adella, după gât.

Enric se postă cu îndemânare în apropierea lojei.

Nu trecu mult şi apăru un servitor, care-i şopti ceva lui Marat. Acesta se înveseli şi se ridică.

— Trebuie să te părăsesc dragă. Amuză-te singură, mă întorc numaidecât.

Marat trecu pe lângă Enric, şi se urcă pe scara rezervată…

Atunci Enric se apropie repede de mască.

— Este permis frumoasă mască, să iau loc lângă dumneata? întrebă el cu o voce gravă.

Masca tresări şi îl privi cercetător.

— Da, e permis, zise ea cu privirea strălucitoare. El ar putea să fie, murmură în acelaşi timp masca, dar lipseşte semnul de recunoaştere.

— Eu, prinţesă de Barry, murmură Enric, eu sunt Enric Sanson. În numele cerului, spune ce vrei de la mine!

Un strigăt slab ieşi dintre buzele mascatei.

— Ce vrei de la mine, zise masca. Mă ameninţi, asta nu-i frumos din partea dumitale Enric Sanson. Dar de unde ştii că eu ţi-am scris?

Lui Enric i se păru că nu era vocea Adellei. În acest moment ea – şi scoase masca. /Enric văzu o faţă frumoasă de fată tânără. care nu semăna deloc cu Adella.

— Este curios!, murmură Enric.

— Într-adevăr eu ţi-am se Ws. Sunt o nepoată de departe a lui Marat.

Frumoasă îl apucă familiar de mână.

— Dacă vrei să-mi ţii tovărăşie, îţi voi spune câte ceva. Dar vino! Nici nu mai vreau să stau cu unchiul meu.

Ea-i luă braţul şi Enric se lăsă condus în sală.

Capitolul 66 CONTELE DE FERSEN

Lili plecase devreme din Temple. Luase cu sine pumnalul pe care-l primise de la Enric. Ea îşi găsise lesne

costumul de florăreasă spaniolă.

Pentru talia ei zveltă costumul se potrivea de minune, de aceea avea o înfăţişare foarte graţioasă. Pe faţă avea o mască de catifea neagră.

Deasupra îşi puse un domino negru pentru a nu atrage atenţia pe stradă.

Un moment se gândise, dacă n-ar fi bine să vestească pe iubiţii ei din casa călăului, dar îşi schimbă părerea.

Enric ar fi fost îngrijorat dacă ar fi aflat că merge în îmbulzeala de la bal. Poate că n-ar fi lăsat-o. Şi Lili voia să prindă prilejul pe care-l avea de a face un serviciu reginei.

Ea intră cu inima bătând în sala operei, fără să bănuiască nenorocirea care o aştepta.

Aproape cu frică se uita în toate părţile. Dar nu putu descoperi pe nimeni despre care să poată crede că era trimisul partidului legitimist.

Lili văzuse şi ea pe acel domino negru cu trandafirul galben, dar se uitase la el numai în treacăt. Nici nu bănuia că acesta era apărătorul şi protectorul ei.

Astfel cei doi iubiţi fuseseră aproape, şi dacă s-ar fi recunoscut multe necazuri ar fi fost evitate. Dar mulţimea îl despărţi, fără să bănuiască.

La glumele măştilor răspundea pe loc cu mult spirit. Ba lovea chiar peste mână pe aceia care voiau să-i fure florile.

Băgase de seamă că un domino de mătase roşie o urmărea. Deodată într-un loc mai retras se simţi apucată de braţ.

Se întoarse. Într-adevăr, dominoul roşu era lângă dânsa.

Lili simţi cum ochii necunoscutului o urmăreau. Acum dominoul se aplecă la urechea ei ca pentru a-i face un compliment.

— Vin în numele Sfântului Ludovic, murmură el.

Lili tresări.

— În sfârşit, zise ea încet. Eu sunt Lili Miranda. Am primit scrisoarea şi am venit.

— Îţi mulţumesc de o mie de ori, frumoasa mea domnişoară pentru bunătatea şi amabilitatea dumitale!, răspunse dominoul roşu. Dacă vrei frumoasă mască dă-mi braţul şi să ieşim din bal. Am să-ţi spun lucruri importante!

Lili consimţi, cam cu frică, şi luă uşor braţul dominoului.

Trecură prin sală; El vorbea de toate, râdea, glumea, ca cel mai vesel om din lume.

Lili se miră puţin de purtarea străinului, ba se simţea chiar puţin jignită. Dar se gândi că el o făcea desigur din prudenţă.

Ieşiră din sală şi intrară într-o odaie lăturalnică, în care erau loji. Intrară întruna.

Nu era nimeni prin apropiere. Numai de departe se auzea muzică şi zgomotul mulţimii.

Acuma dominoul roşu se plecă cu eleganţă şi demnitate, şi-şi scoase masca.

Lili văzu o frumoasă faţă bărbătească.

Părea a fi de vreo treizeci de ani. Un surâs graţios îi flutura pe buze, contrastând cu melancolia de pe faţă.

— Dă-mi voie domnişoară, să mă prezint. Numele meu este Contele Persen!, începu aghiotantul. Deşi născut suedez, am fost aghiotantul regelui.

— Ah, îmi aduc aminte! şopti ea. Nenorocita noastră regină, v-a numit adeseori!

Amândoi se aşezaseră pe o canapea joasă de catifea. Tânărul şedea plin de respect alături de Lili.

Dacă se întâmplă, lucru rar de altfel, să vină cineva lângă lojă, el începea îndată să-i facă curte.

Lili înţelese purtarea corrtelui şi inima-i spunea că era un om de onoare. De aceea răspundea bucuroasă la

glumele lui îndrăzneţe.

— Să-ţi spun pe scurt ce am să-ţi spun!, începu contele. Este prea primejdios să ne scriem gândurile. Scrisoarea ar putea cădea în mâinile duşmanilor şi atunci soarta familiei regale ar fi hotărâtă!, vrei să mă asculţi?

Lili dădu din cap.

— Poţi crede că-mi voi întipări în minte tot ce-mi vei spune. Ce fericită aş fi să pot aduce reginei veşti bune!

— Ei bine, urmă contele. Spune întâi reginei că ne pare rău că n-am putut lucra mai înainte. Dar împrejurările cereau prudenţă. Pregătirile trebuitoare pentru fuga familiei regale sunt mari. Ascultă:

— Mai întâi a trebuit să pregătim o trăsură destul de încăpătoare, în care să poată părăsi Parisul fără primejdie.

Acum trăsura este gata. Aliaţii noştri, căpitanul, ducele de Choiseul a reuşit să ia de la guvern paşapoarte pentru o oarecare baroneasă rusească Korff, cu copiii şi servitorii ei. Ducele de Choiseul a putut face aceasta, căci, ca ambasador străin e inviolabil şi afară de asta are de gând să părăsească în curând această ţară neospitalieră.

N’V însă credem, că niciun funcţionar nu va îndrăzni să se atingă, căci Franţa se teme de puterea Rusiei mai mult ca de aceea a tuturor popoarelor Europei.

El se opri un moment.

— Dar cum vom scoate familia regală din Temple?, murmură Lili cu sfiiciune. Gândeşte-te domnule conte, e grozav de sever păzită. Ziua şi noaptea sunt santinele pe toate coridoarele. Aş putea zice chiar, că e cu totul imposibil să-i scoţi din Temple!

— Lasă-mă să-ţi explic asta mai târziu!, urmă contele Persen. Dar stai drăguţă mititică!, nu-mi scapi!, se întrerupse el deodată, luând un trandafir din coşul lui Lili.

— De ce eşti aşa ursuză? Fii veselă!, ce ne pasă de mâine, să gustăm prezentul.

Lili râse cu râsul ei limpede cristalin.

Ea înţelesese jocul contelui: câteva măşti trecuseră pe lângă lojă.

Acum paşii lor nu se mai auzeau.

— Mai departe!, urmă contele cu tonul grăbit de mai înainte. Din fericire palatul ducelui de Villequier încă nu-i ocupat de guvernanţi. Ducele a stat până azi în el sub alt nume. Bineînţeles nu se ştie cât se va mai bucura de acest privilegiu. În acest palat poate găsi familia regală un refugiu. De la palatul Villequier va începe fuga.

— Bine, bine!, murmură Lili, cred că cerul va binecuvânta planul dumitale! Dar încă tot nu pricep cum vom scoate familia regală din Temple.

— Ascultă-mă, zise contele după ce glumise iar la apropierea unor măşti, totul atârnă de curajul şi hotărârea familiei regale. Din fericire ferestrele familiei regale dau spre stradă. Ei bine, îţi dau aici domnişoară o admirabil de fină pilă. Gratiile sunt astfel uşor de pilit. Afară de asta îţi dau o sticluţă cu untdelemn, pentru ca să nu se audă nimic.

— Dar uiţi că în odaia de mijloc între aceea a reginei şi a regelui, stau noaptea sentinele.

— Şi la asta m-am gândit!, zise contele dându-i obiectele.

Lili le ascunse în fundul coşului cu flori, unde pusese şi acel domino negru, cu care venise.

— Ar trebui să fac apel la hotărârea dumitale. Eşti hotărâtă să faci totul pentru familia regală?

Lili plecă capul.

— Ei bine!, zise repede contele, băgând mâna în buzunar. Uite un praf pe care-l vei pune în vinul sentinelelor pentru ca să adoarmă cu toţii.

Ochii lui Lili străluciră.

— Dar n-o să le facă rău praful?, murmură ea.

— Nu trebuie să avem astfel de scrupule!, zise contele încurajând-o cu un surâs. Afară de aceasta am binequvântarea arhiepiscopului de Paris pentru întreprinderea noastră. Prinţul bisericii e cu noi şi ne ajută şi cu bani.

— O, atunci e şi cerul cu noi! Şi când începe fuga?, întrebă Lili.

— Cât de repede! Să zicem mâine seară!

Lili ascunsese şi praful.

— Deja mâine seară?, murmură ea. Dumnezeule!, dacă nu găsesc vreme să înştijnţez familia regală sau dacă nu pot adormi sentinelele?

— Am prevăzut şi asta! răspunse contele. Va fi uşor reginei să pună o lumânare la fereastra camerei sale de culcare. Dacă arde această lumânare vom şti că e primejdie. Dacă nu, va reuşi. Regele va trece în camera reginei. Şi de acolo vor fugi. Jos pe stradă vor fi o grămadă de bărbaţi puternici care să respingă cu armele orice opunere.

Lili afirmă cu capul.

— Dar D-zeule!, murmură ea, fereastra este prea sus!

— Ascultă! Aş putea să-ţi dau acuma o scară de frânghie de mătase fină. Dar poate n-o vei putea ascunde. De aceea îndată ce vedem întuneric la fereastră, o arunc cu o piatră în odaia reginei. O fixezi de fereastră şi vă coborâţi, restul e treaba noastră!

— Dumnezeule, totul este atât de neaşteptat, încât abia pot crede în reuşită. Dacă însă întreprinderea noastră e zădărnicită?, dacă?…

Ea se întrerupse. O sudoare rece îi acoperi faţa. Se gândea că în caz de nereuşită va fi considerată principala vinovată. Şi atunci era pierdută!

Contele o luă de mână. El o înţelegea.

— Curaj, dragă domnişoară, curaj, murmură el, ţi s-a

dat un rol însemnat. Trebuie să ai o inimă devotată şi curajoasă. Gândeşte-te că ceea ce faci este pentru familia noastră regală.

Hotărârea lui Lili era deja luată. Ea respiră adânc.

— Viaţa pentru mine nu-i nimic, dacă pot scăpa pe aceea a reginei. Spune tovarăşilor dumitale, domnule Conte, că pot conta pe mine!, ce voi putea face, voi face!

Contele o apucă de mână şi i-o sărută cavalereşte.

— Îţi mulţumesc de o mie de ori, dragă domnişoară!, zise el. Dumnezeu să te binecuvânteze şi să-ţi dea fericire.

Lili deveni roşie la faţă. Se ridică zăpăcită.

— Conversaţia noastră a luat sfârşit, cred!, murmură ea.

— Într-adevăr nu mai am nimic să-ţi spun! Dar dacă îmi dai voie, frumoasă domnişoară, o să te conduc în sală.

— Nu, nu, nu, mai rămân!, murmură ea.

Se gândea că nedreptăţeşte pe Enric pe care nu-l prevenise de pasul ei, fără să bănuiască că era şi el la bal.

Contele Persen voi s-o petreacă cel puţin până la ieşire.

Dar când se întoarseră în sală, intrară într-o astfel de îmbulzeală încât fură despărţiţi şi nu se mai putură regăsi.

Lili fu mereu împinsă de mulţime în partea opusă a ieşirii.

În acest moment începu din nou nenorocirea tinerei fete.

Capitolul 67 LUPUL GĂSEŞTE MIELUŞEAUA

Unde era, însă, pretinsa americană Miss Eugenia Webb?

Oare balul mascat nu avusese nicio atracţie pentru mândră prinţesă Adella de Barry?

Prinţesa reuşise pe deplin în scopul care o făcuse să se dea drept americană. Marat era sclavul ei.

Cu o abilitate rafinată, înţelese Adella, să-i acorde

favoruri, fără însă a-l lăsa să se atingă de onoarea ei de femeie.

Ce i drept, acest joc nu mai putea dura mult căci Marat devenea din ce în ce mai strălucitor.

Dar Adella făcuse cunoştinţă şi cu alţi oameni puternici. şi căpătase influenţă asupra lor.

Astfel Adella reuşise să-şi capete o poziţie între aceşti oameni care decapitaseră pe tatăl ei.

În tot Parisul se vorbea numai de mândră şi frumoasa americană. Cei mai puternici bărbaţi ai zilei erau la picioarele ei.

Nimeni nu bănuia înşelăciunea prinţesei care se dădea drept alta decât aceea care era.

Cu toată abilitatea ei nu găsise prilejul să dea lovitura hotărâtoare prin care să nimerească pe Lili Miranda.

Cu toate cercetările, nu aflase ascunzătoarea tinerei fete. Adella nu putea bănui că era în Temple.

În zaclar pusese să spioneze casa Călălului.

Lili Mr. randa dispăruse.

O mânie nebună puse stăpânire pe Adella, că nu putea să-şi răzbune rivala sa. Nimic nu ajută, nici măcar banii risipiţi fără nicio socoteală. Desigur acest fapt o indispunea pe prinţesă.

Ea deveni capricioasă, nervoasă. Ajunse chiar insuportabilă.

Adella juca un joc primejdios când îl făcea pe Marat să suporte aceste capricii ale ei.

Dacă bătrânul păcătos n-ar fi fost într-adevăr amurezat la nebunie pe presupusa americană, bestia s-ar fi deşteptat într-Însul şi poate c-ar fi trimis-o la eşafod.

Aşa însă căuta să-i îndeplinească toate capriciile, nimeni nu bănuia că superbul bal mascat de la operă nu era decât tot un capriciu al ei.

După ce Adella căutase în zadar să intre în legătură cu Enric Sanson, găsise în sfârşit mijlocul pe care-l ştim. Prin ameninţări voia să-l facă să se întâlnească cu dmsul la balul mascat, unde spera să poată avea influenţă asupra lui.

Adella venise singură la bal. Nimeni n-o petrecuse. Chiar şi Marat, care stăruise mult de a fi cavalerul ei, fu concediat cu promisiunea că o va găsi la bal.

Pentru a-şi ascunde frumuseţea, Adella îşi luase un domino cenuşiu, astfel că părea o femeie de cincizeci de ani, care se învârteşte la bal, fără frica de a fi plictisită de bărbaţi.

Ea ştiuse de asemenea să-şi rezerve o lojă. Şi nici măcar Marat nu ştia care este loja, astfel ştiuse Adella să-şi păstreze secretul.

Voia să aibă o conversaţie netulburată şi hotărâtoare cu Enric Sanson.

Adella trăsese perdelele lojei, lăsând numai o mică crăpătură, astfel că fără a fi văzută, vedea tot ce se petrecea în sală.

Servitorului îi dăduse ordin să nu lase pe nimeni înăuntru fără permisiunea ei.

Şi nici măcar în antreul lojei nu trebuia să intre nimeni fără voie.

Dar oricât de mult se uită Adella prin sală, tot nu putea să descopere pe călău.

De mai multe ori văzuse cu dehii ei fulgerători prin masca de catifea, o mască ce semăna după statură cu Călăul din Paris, dar crezu că se înşelase. Acest bărbat avea un domino negru şi un trandafir galben pe piept.

În niciun caz nu poate să fie Enric Sanson, care după porunca prinţesei trebuia să poarte costumul de cavaler spaniol şi pe piept un trandafir roşu şi unul alb.

Prinţesa tremura de mânie. Nu crezuse că Enric va

îndrăzni să se opună dorinţei ei.

Ea nu bănuia că el ştia deja cine se ascunde sub numele de Eugenia Wabb. Când se întâlnise la Marat, crezuse că el nu o recunoscuse.

Planuri negre, sinistre, se năşteau în mintea prinţesei.

Pentru cea din urmă oară, încercase să atragă la ea pe Enric Sanson. Voise să-i propună să fugă cu dânsul, pentru a duce împreună într-o ţară depărtată o viaţă fericită.

Acum însă furia o cuprindea. Pe deasupra mai era şi gândul că nu mai putea face jocul lui Marat.

Marat o făcuse să-i promită că-i va fi însoţitor la ieşirea de la bal, şi ea tremură de frică să nu vină să-i ceară îndeplinirea promisiunii.

Altfel ar fi fost lucrurile, dacă Enric Sanson ar fi venit după dorinţa ei la bal, gândea ea! Atunci s-ar fi putut opune la stăruinţele lui Marat, fără a-l înfuria.

Prinţesa devenea din ce în ce mai furioasă.

Odată pierdută cu trup şi suflet va simţi şi Enric Sanson mânia ei. Darul pe care voia să-l ceară lui Marat, era capul lui Enric Sanson! Şi înainte ca acesta să fi căzut, putea să se roage în zadar Marat, pentru împlinirea poftei lui…

Prinţesa răzbunătoare avea şi alte planuri.

Îşi alesese o lojă retrasă. Ea avea de gând în cursul serii, la orele hotărâte mai înainte, să mai primească şi alte persoane în loja ei.

De aceia dăduse ordin servitorului să lase să intre pe acei care vor spune parola. Dar până atunci mai era vreme Adella crezuse că va sta cel puţin două ceasuri de vorbă cu Enric. Trecuse deja aproape un ceas şi ingratul nu venise.

Prinţesa era plictisită. De aceea se hotărî să facă un tur prin sală.

După puţină gândire părăsi loja. Ea porunci unui servitor să-l caute pe Marat şi să-l aducă.

Cititorul ştie deja cu câtă grabă părăsi Marat pe frumoasa lui nepoată, pe care. din greşeală Enric Sansbn o» luase drept Adella.

Sprijinită pe braţul republicanului care îi şoptea vorbe dulci la ureche, străbătu sala. Privea pătrunzător în sală, pe când urechea ei ascultă distrată vorbele însoţitorului, răspunzând la întâmplare. De mai multe ori Marat o privi mirat.

Americană i se părea republicanului în astă seară deosebit de iritată şi altfel că de obicei.

Adella însă nu ţinea seamă de impresia pe care o făcea asupra lui Marat. Ea privea mereu distrată asupra mulţimii. Spera să zărească pe cavalerul spaniol cu trandafirul cel alb pus pe piept.

Dar nu văzu nimic. În schimb, Adella zări o florăreasă spaniolă, care i se păru cunoscută.

Faţa fusese târâtă de mulţime într-un colţ al săli. Pentru a putea respira ea – şi scoase puţin masca.

Prinţesa crezu că inima i se va opri de spaimă şi bucurie. O întâmplare îi descoperise ceea ce căuta în zadar de săptămâni. Florăreasa era Lilli Miranda…

Deja florăreasa spaniolă îşi pusese la loc masca.

Dar prinţesa era sigură de ce văzuse. Dacă Lili era la bal, trebuia să fie desigur şi Enric Sanson.

Călălul ştiuse că scrisoarea venea de la dânsa şi totuşi a refuzat să vină în costumul poruncit.

Pentru a o sfida pe dânsa, prefera să vină cu Lili pe care ea o ură atât.

„Răzbunare! Răzbunare! strigă inima prinţesei adânc jignită”.

Ar fi vrut să spună tot lui Marat şi să-l roage să-l decapiteze pe călău. Dar se răzgândi.

Acum însă se arătă amabilă faţă de puternicul zilei.

Marat stăruia s-o conducă la ea acasă.

— Bine, bine!, zise ea. Încă este devreme. Dar la trei dimineaţa, te aştept în loja mea, prietene Marat! Şi atunci, atunci…

Ea nu sfârşi. Ochii lui Marat arătau o patimă bestială.

— Atunci o să te arăţi în splendoarea ta! murmură Marat. Pe cinstea mea te-ai făcut urâtă. În loc să fii regina balului! abia te-am recunoscut!

— Este o deghizare numai! îl întrerupse prinţesa.

— Vino la trei în loja mea şi-o să mă vezi iar cu adevărata mea înfăţişare!

— Până atunci timpul o să-mi treacă foarte încet, zise Marat. Fii generoasă, frumoasa mea, scurtează timpul.

— Nu, nu! zise prinţesa, mă îndepărtez chiar acum de tine!

— Încotro vrei să mergi? bâigui Marat, plin de gelozie.

— N-ai nicio teamă! zise ea. Unde mă duc este secretul meu! La ora trei te aştept!

Înainte ca Marat să poată răspunde, ea dispăruse.

Marat bătu din picior cu nerăbdare.

— A dracului vrăjitoare! murmură el. Mă calcă în picioare! Dar ce femeie! Cum mi-i sete de sărutările ei! Aşteaptă numai! Haha!

El râse şi-şi frecă mâinile.

Apoi se strecură şi el printre măşti, hotărât să-şi înece plictiseala în şampanie.

Prinţesa se apropiase de florăreasa spaniolă, pe care n-o pierduse din vedere, şi o apucă de braţ.

Lili se întoarse speriată. Dar când văzu un domino gri care ascundea o doamnă respectabilă, ea respiră uşurată.

— Copila mea, eşti Lili Miranda nu-i aşa, zise prinţesa schimbându-şi vocea cu desăvârşire.

— De unde ştii cetăţeană? răspunse Lili uimită.

— N-ai grijă, răspunse drăcoasa prinţesă cu o duioşie aparentă, îţi vreau binele. Sunt prietena ta şi a lui Enric Sanson, adăugă ea şoptind.

Lili tresări.

— Îl cunoşti? zise ea. Vorbeşte-mi de dânsul, unde este?

— Răbdare, copila mea! răspunse prinţesa. Dacă vrei să-ţi spun multe despre Enric Sanson, care nu-i aşa departe pe cât crezi, vino la ora unu după miezul nopţii în loja Nr. 5 din rândul întâi.

Prinţesa scoase o jumătate de carte de vizită Dă-o servitorului şi spune: libertate, egalitate, fraternitate! şi-ţi va da drumul. Nu te vei căi că mi-ai ascultat rugămintea!

Vocea în aparenţă blândă a doamnei, o mişcă pe Lili.

— Nu va fi o nedreptate din partea mea să primesc o astfel de invitaţie! murmură ea. Şi pentru că mă şi cunoşti» cetăţeană…

— Da dragă, te cunosc! răspunse prinţesa. Vino, îţi promit deja de pe acuma o grupriză plăcută. Lili tresări.

Ea crezu că necunoscută era trimisă de Enric Sanson, aşa că noate chiar în loja ei se va întâlni cu iubitul.

— Desigur, voi veri!, murmură ea fericită.

Lili nu ştia ce nenorocire o aştepta.

Prinţesa se despărţi de dânsa şi se îndreptă spre loja ei.

Capitolul 68

fermecătoarea armetta

Din ce în ce mai mare deveni veselia mulţimii de la balul însetat, parcă ar fi voit să uite teroarea din ultimele zile.

Perechi, perechi, se vedeau în toate părţile, muzică te îmbăta şi şampania spumega.

Marat, se retrăsese iar în loja lui. Dar scoase o

înjurătură aflând că nepoata îl părăsise.

Marat nu ştia că Annetta plecase cu Enric Sanson.

Enric Sanson era un om vesel, setos de viaţă. Totuşi nu! nimic toată seara. Însoţit, oarea lui îl duse într-o lojă liberă şi acolo comandară prăvturi şi şampanie.

Nepoata lui Marat era plină de umor. Râde a şi vorbea într-un.a. Caracterul ei semăna cu şampania spumegândă din pahare.

Îşi scoase masca şi se lipise familiar de umărul Călăului-Ea-l privea cu atâta graţie şi cochetărie, încât n-ar fi fost un bărbat tânăr Enric Sanson, dacă inima nu i s-ar fi tulburat. El lăsă pe tânăra fată să-i mângâie obrajii. Ba chiar în curând se simţi ispitit să o sărute.

Vremea trecu repede pentru Enric. În ultimele săptămâni simţise cu durere că nu putea să-şi manifeste sentimentele de iubire, tocmai din pricină că toată mintea şi inima lui erau numai la una.

Dar pe când glumea cu Annetta, el se gândea la Lili.

Enric îşi aduse aminte că-i scrisese pentru a-i face o comunicare importantă. Atunci, Enric Sanson deveni serios ca de otvcei şi o privi aproape sever.

— Dar spune-mi frumoasă Annetta, începu el, ce ai să-mi comunici!

— Ah, lasă-mă, om rău ce eşti!, râse Annetta. Asta ţi-o spun mai târziu!

Ea se lipi mai tare de Enric Sanson.

— De când doresc să te am aproape de mine!, şopti ea.

— Ce spui? zise fără voie surâzând Călălul. Eu nici nu te-am cunoscut!

— Eu, da! Am stat adeseori în piaţa Grevei când îţi făceai meşteşugul!

Fruntea călăului se încreţi.

— De asta să nu-mi aduci aminte!, murmură el.

— Ba da, ba da! strigă Annetta, bătând din palme. Cad doară numai capete de aristocraţi, şi aceştia la drept vorbind nici nu sunt oameni; ştii sigur cât de mult mi-ai plăcut, dar est! vantitos ca toţi bărbaţii! Da, da, toţi bărbaţii sunt vanitoşi. Ştii când stăteai sus pe eşafod… şi era de ajuns un semn şi… huş huş, cuţitul cădea repede, atunci îmi păreai un om foarte puternic! Asta-mi place. Şi să-ţi spun drept. M-am amorezat straşnic de tine. Şi pot să-ţi mai număr o duzină de fete frumoase, care ar vrea să fie în locul meu.

Enric Sanson trebui să surâdă din nou.

— Şireato, vrei să mă păcăleşti!

— Nu, deloc!, strigă Annetta.

— Cine nu se teme de Călălul din Paris? urmă Enric pe un ton serios.

Dar fată râdea aşa de vesel încât fu nevoit să se întrerupă; el o sărută.

Ea vorbi de o mulţime de lucruri şi Enric se simţi ca ameţit.

Era posibil ca fetiţa asta care desigur n-ar face rău unei muşte, să-l fubească pe dânsul, Călăul din Paris?

El se ferise totdeauna de femei. Lili fusese cea dintâi care-i venise în cale şi-l impresionase.

Mărturisirile Annettei aveau ceva ameţitor pentru dânsul.

Dar tot glumind, Annetta u spuse şi lucruri serioase care îl puseră pe gânduri.

Adella avea o influentă teribilă asupra lui Marat. În nevinovăţia ei, copila dezvălui toate planurile lui Marat contra tovarăşilor săi. Acestea îl făcură să tremure pe Enric Sanson.

Pe urmă glumiră iar şi Enric se simţi din ce în ce mai vesel.

El căută să-şi liniştească conştiinţa. Nu era niciun rău

că glumea cu drăguţa fată, când Lili era aşa de departe.

Bău pahar după pahar fără a bănui că în aceeaşi sală Lili era ameninţată de primejdie.

Capitolul 69

OMORUL DE LA BALUL MASCAT

Să ne întoarcem la Marat.

El se aşezase în loja liberă şi bău şampanie. Simţurile i se înfierbântaseră până la nebunie.

— Da, în sfârşit!, murmură el cu iritaţie; scumpa mea Eugenia cedează! Mândra se supune!

El râse cu poftă şi bău paharul până la fund.

— A durat cam mult!, murmură el. Dar ce are a face? Momentul fericit se apropie! Doar câteva ceasuri şi sunt în rai!

Părea un faun antic în izbucnirea senzualităţii sale.

Totuşi ceasurile treceau încet pentru Marat.

Se uită mereu la loja în care ştia că era Adella. Se ridică cu greu de pe fotoliu, ameţit cum era de şampanie.

— Ce capriciu din partea americancei!, de ce să aştept? De ce la trei şi nu mai curând. Abia este două trecute, zise el aruncând o privire asupra ceasornicului. Încă un ceas!, murmură el.

Marat se întoarse la lojă, se aşează pe divan şi mai bău un pahar.

— Ha? Cum îţi curge prin vine, vinul ăsta! Ce viaţă bună! Prost am fost să urăsc femeile! Ura, trăiască femeile!, strigă el tare.

Îşi şterse gura.

— Şi vinul ăsta – cred că dacă ar fi numai sânge de aristocrat, mi-ar plăcea şi mie tare!

Apoi se ridică. Ceasul arătă două şi jumătate.

— Nu mai pot! murmură el. Trebuie să mă duc lângă femeia aceea! Eugenia, trebuie să mă ierţi că vin mai devreme.

El mai stătu câteva secunde nehotărât.

— Să mă duc, să nu mă duc? murmură el. Ah, mă duc, se hotărî.

Ieşi din lojă, unde-şi lăsase masca, şi-şi făcu loc cu silă printre mulţime.

Toată lumea îl recunoscu. Plini de respect se dădeau toţi la o parte.

Curând Marat, ajunse la scara rezervată. Greoi urcă treptele una câte una.

Lângă loja Nr. 5 şedea servitorul. Îl recunoscu pe Marat. Totuşi făcu o slabă încercare să-l oprească.

— Este o doamnă înăuntru care a întrezis de a lăsa. pe cineva să intre înainte de ora trei. Şi mai întâi trebuie să văd semnul de recunoaştere, şopti el.

— Ce eşti nebun?, strigă Marat, mânios. Nu mă cunoşti, nu ştii cine sunt?

— Ba da, cetăţene Marat! Sunteţi în comitetul binelui public! zise el intimidat.

— Atunci taci din gură şi dă-te înapoi! strigă Marat. Cu un condei îţi tai capul.

Servitorul tremura din tot corpul.

— Desigur, desigur!, bâigui el, spun numai fiindcă doamna a ordonat.

— Du-te dracului, aristocrat afurisit. În Franţa sunt numai cetăţene! Dar. aşteaptă, pungaşule!

El se repezi cu pumnul la servitor, care se dădu repede înapoi.

Faţa lui Marat se înveseli iar, la drept vorbind făcuse mai mult tărăboi decât fusese înfuriat.

Încet deschise uşa lojei. O linişte solemnă domnea în antreu. Marat încuie cu băgare de seamă uşa lojei. Încet se strecură mai departe.

Ce tăcere! Eugenia era, desigur, singură. El vda s-o surprindă. Să se strecoare încet şi pe neaşteptate s-o

cuprindă.

Marat dădu încet la o parte portiera.

Dar în acelaşi moment, scoase un strigăt îngrozitor.

Pe jos era întinsă cu ochii sticloşi, cu faţa deformată, moartă, prietena lui, americană!

O nenorocire sau o crimă trebuie să fiu avut loc. Lângă cadavru – căci desigur nu era decât un cadavru – zăcea un pumnal strălucitor.

Republicanul fu apucat de o groază nebună.

— Omor! Omor!, strigă „el. Şi fugi cât putu de repede din lojă.

— Omor! omor! strigă el încă o dată. Se produse o panică mare în toată sala.

Adella de Barry fusese omorâtă.

De cine?

Capitolul 70 OMOR! OMOR!

„Omor! Omor!” Acest strigăt răsună sinistru prin sălile Operei Din gură în gură, strigătul se întinse asupra întregii mulţimi.

Muzica se întrerupse brusc într-un oribil dezacord. Toată veselia s-a prefăcut într-o groază nebună.

În acest moment toţi simţiră că toată veselia de până acuma fusese prefăcută. Lumea dansa pe un vulcan.

Omor! Omor!, se auzea de pretutindeni. Dar se gândeau mai puţin la o crimă, care să se fi întâmplat chiar în sală.

Fiecare vedea eşafodul dinaintea ochilor, chiar cei mai curajoşi lăsară vinul, care începea a li se părea sânge.

Într-o îmbulzeală nebună se îngrămădeau toţi spre ieşire. În mai puţin de un sfert de ceas sala cea mare a operei era aproape goală.

Numai câţiva din lojele de primul rang se îngrămădiseră în jurul lojei fatale, sperând să afle ceva.

Servitorul nici nu îndrăznea să intre.

În curând însă se întoarse şi Marat, urmat de comisar şi de un doctor, pe care îi găsise chiar în sală.

— Plecaţi de aici!, strigă Marat celor curioşi.

Acest cuvânt fu de ajuns pentru a-i împrăştia pe toţi.

În sală ardeau încă toate luminările. Dar ele aveau ceva fantastic, reflectându-se pe pereţii goi. Pe jos se vedeau trandafiri veştejiţi.

— Să se închidă sala!, porunci Marat, să nu mai intre nimeni! Un omor s-a făcut într-un mod nemaiauzit! Dar jur că nu voi fi liniştit până nu voi găsi pe făptuitor!

Se întoarse către comisar.

— Ai destui sergenţi?

— Toţi de care dispun! Afară de asta, sunt şi soldaţii trimişi de ministrul de război Danton, pentru asigurarea teatrului.

Marat dădu din cap mulţumit.

— Bine, bine!

Apoi luă pe comisar şi-l duse cu el în lojă.

— Uită-te la dreapta!

Comisarul văzu ce văzuse şi Marat mai înainte

El dădu la o parte perdelele, astfel că intră o lumină puternică din sală. Apoi se apropie de presupusa englezoaică ce zăcea pe jos şi-o privi bine.

Doctorul se aplecă şi-o examină. Apoi spuse:

— Aici orice ajutor este de prisos. Cetăţeana a murit probabil de mai bine de o oră. Doctorul se uită la ceas. Este aproape trei, omorul s-a întâmplat puţin după ora unu.

— Bine, bine! zise Marat acărui privire căuta prin lojă.

O furie nebună îl cuprinse.

Acuma se trezi cu desăvârşire din beţie.

Cu o privire aproape indiferentă, o măsură pe aceea care zace pe jos. Dar cu mânie nebună se gândea la

ucigaşul care îndrăznise să se atingă de jucăria capriciilor lui.

Ca mai toţi cei ce se ridică din popor la o poziţie puternică şi bogată, suferea şi Marat de grandomanie. El credea că nu întâmplarea îl ridicase ci propria lui putere.

Privirea lui Marat descoperi deodată pe jos ceva strălucitor. Se aplecă şi-l ridică. Era un pumnal mic şi frumos lucrat.

Marat privi arma cu surprindere. Ea avea la vârf câteva picături de sânge negru.

— Ia vino încoace, cetăţene doctor!, zise el celui care se ocupa cu cadavrul, uite ce-am găsit!

Dădu arma doctorului. Acesta aruncă o privire asupra pumnalului care semăna mai mult a jucărie.

Cititorul cunoaşte acest pumnal. Este aceeaşi armă sinistră, pe care de curând o dăruise Enric Sanson logodnicei sale sub forma unui evantai indian; cititorul ştie că Lili luase acest pumnal la bal pentru a se putea apăra la nevoie. Dar de unde venea sângele pe el?, cum se afla lângă cadavrul presupusei englezoaice?

Atâtea întrebări, atâtea enigme!

— Fără îndoială crima s-a făcut cu acest pumnal!, zise doctorul. Ah, dar ce-i asta?, strigă el. Pumnalul are un mecanism secret. Cunosc aceste pumnale. Vârful este gol înăuntru şi se umple cu otravă de săgeată primejdioasă. Ajunge să apeşi pe butonul de la capătul minerului, pentru ca otrava să intre în rană. Aceste pumnale sunt întrebuinţate de popoare străine.

Doctorul se întoarse din nou la cadavru.

— Ei, ce este doctore?, murmură Marat. Este moartă, nu-i aşa?

— Desigur! în acest corp nu mai este nicio scânteie de viaţă. De aceea ce mă miră…

Cu o expresie de groază se întoarse spre cadavru.

— Ciudat, foarte ciudat!, murmură, simptomele sunt foarte suspecte! Fără îndoială nenorocită a căzut victimă unei otrăvi vegetale, numită otravă de săgeată.

Marat privi întrebător.

— Venin de săgeată? Ce-i asta?

— Este veninul cu care indienii îşi înveninează săgeţile!, răspunse doctorul. Cel care cade jertfă acestei otrăvi n-are vreme nici să strige. Abia este atins şi moare ca trăsnit.

— Asta e îngrozitor!, murmură Marat, dându-se fără voie înapoi cu un pas.

Acelaşi bărbat, care fără să clipească trimitea sute de oameni la moarte, tremura acum pentru propria lui viaţă.

— Da, e o moarte groaznică deşi fără dureri, zise doctorul. În orice caz o sinucidere nu se poate presupune. Nenorocita a fost lovită în luptă.

— De unde ştii?, întrebă Marat aspru.

Doctorul dădu din umeri.

— Este uşor de văzut aceasta.

Desfăcu puţin rochia moartei şi arătă un loc la piciorul stâng.

— Aici a fost rănită!, îl întrerupse cu asprime Marat. Cine vorbeşte de sinucidere? Moartă numai la asta. nu se gândea! Ducă-se dracului!, ne pierdem vremea cu palavre!

Ca un leu mânios se preumbla Marat prin odaie

Apoi se întoarse către comisar, care cercetase loja şi acum examina pumnalul.

— La dracu'! Ce stai şi căşti gura?, strigă Marat. Datoria dumitale este să-l găseşti pe vinovat! Ai auzit? Marş… şi pune-te pe lucru!

Funcţionarul încreţi fruntea. Avea de gând poate să răspundă aspru. Dar se stăpâni gândindu-se că nu-i bine să te pui rău cu cei puternici.

Capitolul 71

MĂRTURISIREA SERVITORULUI LOJEI

În coridor stătea servitorul îngrozit.

— Ascultă cetăţene!, îi zise comisarul şoptind. N-ai băgat de seamă nimic suspect în timpul serii?

Servitorul dădu din cap.

— Ah nu, nu!, bâigui el. Cine ar fi putut bănui că se va întâmpla aşa ceva. Ah, încă nu pot crede… deşi…

Se opri.

— Lasă tânguirile nefolositoare!, îl întrerupse comisarul. Avem de-a face aici cu o crimă. Cine a intrat în loja doamnei? Au fost mai multe persoane?

— Da, au fost trei. măşti.

— Ai cunoscut pe vreuna?

Servitorul negă.

— Nu!, de unde era să-i ştiu J A fost un domino negru, un domino de mătase roşie şi apoi o florăreasă spaniolă.

— Au venit în ordinea în care i-ai numit? întrebă iar comisarul.

— Nu, răspunse servitorul. Mai întâi a venit dominoul negru pe la orele douăsprezece. Apoi la unu florăreasa spaniolă, şi peste un ceas, dominoul de mătase roşie.

Atunci numai cel din urmă a putut fi criminalul!

Cine era sub acest domino?

— Fără îndoială un bărbat. Dar nu cred să fi fost acesta criminalul. Abia un minut a stat înăuntru şi apoi avea şi semnul de recunoaştere. Era vesel când a ieşit!

— Ce semn?, întrebă comisarul.

— Nenorocita doamnă poruncise că numai aceia să fie lăsaţi înăuntru, care vor arăta semnul. Mi-a dat doi napoleoni. De aceea m-am supus dorinţei sale.

Servitorul deschise un dulap de perete şi scoase câteva jumătăţi de cărţi de vizită.

— Iată semnul de recunoaştere!

Comisarul luă cele patru bucăţi şi împreunându-le citi.

— Eugenia Webb!

— Da, acesta era numele moartei!, zise servitorul.

— Ei şi?

— Cei care voiau să intre trebuiau să-mi dea jumătatea de carte de vizită. Dacă nu se potrivea cu aceea pe care o aveam eu, nu trebui a să las să intre. Au venit numai trei. Mai mult a stat florăreasa!

— Ei şi?

Servitorul se scărpină după ureche.

— Hm, este greu să bagi omul în nenorocire! Dar florăreasa s-a certat violent cu doamna din lojă. Vorbeau încet, dar totuşi se certau, deodată am auzit o căzătură şi… şi…

— Ei, mai departe…

— Pe urmă florăreasa a ieşit. Ea plângea tare, asta am văzut-o bine. Şi apoi era aşa de slabă, încât leşina desigur dacă n-o sprijineam. Sângera la mână. Eu nu m-am gândit la nimic rău. Am întrebat-o cu ce s-a rănit, dar m-a dat la o parte şi a fugit fără a spune un cuvânt.

— Dar ar fi trebuit să bănuieşti ceva, îl întrerupse comisarul.

— Cine s-ar fi gândit, se tângui el. O crimă la un bal mascat!

— Va să zică era o vânzătoare spaniolă?, întrebă iar comisarul. Tânără, drăguţă, zveltă?

Servitorul afirmă.

— Da, era tare drăguţă. M-am uitat bine la dânsa. Aş pune rămăşag c-o recunosc şi în altă îmbrăcăminte.

— Cu atât mai bine. Altceva nu mai ştii?, întrebă comisarul.

Servitorul dădu din cap.

— Cum puteam să observ ceva în zgomotul acela!

Marat ascultase cu un surâs sinistru convorbirea comisarului cu servitorul. Bătându-l pe umăr pe comisar, el spuse:

— Cer de la dumneata să găseşti pe florăreasă până în 24 de ore! înţeles? Nu voi fi liniştit până nu voi preda eşafodului pe ucigaş!

Funcţionarul se înclină.

— Voi face tot posibilul, cetăţene Marat!, spuse el.

— Te sfătuiesc de bine, băiete! zise atotputernicul. Din lojă se auzi un strigăt de surprindere.

Marat şi comisarul intrară.

— Ei, ce-i?, întrebă cel dintâi pe doctor.

— Ciudat, foarte ciudat! Moartă nu era aceea drept care se dădea.

— Cum asta?, întrebă Marat surprins, zărind în mâna doctorului peruca blondă pe care o purtase Eugenia Webb, şi pe care în astă seară o făcuse argintie.

El privi moartă. Acuma ea avea cu totul altă înfăţişare. Un păr negru buclat îi împodobea capul. Şi expresia feţei devenise alta.

Marat scoase un strigăt de mânie.

— Ce-i asta?, murmură el. Asta nu-i nobila englezoaică – şi totuşi, totuşi! Ea era!

Câteva momente stătu ca împietrit. Însă încetul cu încetul a înţeles că moartă se purtase cu el fals.

Un nou strigăt de mânie îi ieşi din piept. Începu să înjure şi puţin lipsi să nu izbească cu piciorul cadavrul întins pe jos.

— Duceţi corpul la morgă!, strigă Marat. Dar nu voi fi liniştit până nu voi găsi florăreasa! De ce a fost omorâtă Eugenia Webb? De ce purta un nume fals? Câte întrebări, atâtea mistere! Dar le voi lămuri eu!

O expresie de furie îi descompunea faţa. Apoi se întoarse şi părăsi loja, fără a mai arunca o singură privire

asupra cadavrului. Doctorul plecă şi el. Numai comisarul rămase să transporte cu ajutoare, corpul la morgă.

Capitolul 72 VEŞMÂNTUL SÂNGEROS

Când strigătul sinistru întrerupse aşa de brusc veselia balului, Lili plecase de mult din sală.

Plecase foarte iritată.

Să păstrăm vălul care acoperă conversaţia lui Lili cu Adella de Barry. Dar trebuie să fi fost o convorbire zguduitoare, asta o arată faţa tinerei fete.

Pe stradă era puţină lume. Lili mergea repede ca urmărită de o amintire neplăcută.

Lili era bucuroasă când ajunse la garderobă de bal mascat, şi văzu că era încă lumină.

Ea se urcă repede pe zbara strâmtă care ducea la etajul întâi. În odaia de garderobă domnea o mare dezordine.

Femeia care ţinea garderoba, o fiinţă bătrână şi ursuză, primi pe Lili cu o faţă bănuitoare.

— Ce faţă ai?, zise doamna Petit. Asta nu-i mutra unei fete tinere care se întoarce de la bal mascat.

Lili o privi rugător, dar nu răspunse nimic, se dezbrăcă şi înapoie costumul.

Era din nou în hainele ei obişnuite. Doamna Petit examină veşmântul care i se înapoiase.

— Ei, ei, ce-i asta?, strigă cu voce pătrunzătoare. Ei, Lişeţo, ia vino aici, repede, vino!

Această chemare era adresată unei tinere fete care cosea somnoroasă la o măsuţă. Ea se ridică repede şi se apropie. Doamna Petit îşi puse ochelarii şi privea talia de mătase albastră, împodobită cu dantelă.

— Lişeţo!, strigă ea. Deschide ochii. Ce vezi aici?

Şi-i arătă câteva locuri de pe talia albastră.

— Hm, sunt pete!, zise Lişeţa şovăitor.

— Pete, dar ce fel de pete?, strigă iar bătrâna.

Lişeţa dădu din umeri.

— Nu ştiu!, zise zdravăna fată cu o voce tânguitoare.

— Nimic nu ştii, proasto!

Ea o ciupi pe fată aşa de tare încât aceasta strigă.

— Dar ce este?, întrebă Lili apropiindu-se.

Până acum stătuse distrată, cu o privire rătăcită. Era vădit că se gândea la cele de curând petrecute.

— Dar uite-te, fată, strigă bătrâna. Uite şi dumneata ce pete mi-ai făcut pe haina mea scumpă!

Lili se uită mai aproape.

— Ăsta este – ăsta este sânge! murmură ea uimită.

— Da, sânge, desigur sânge, strigă doamna Petit înfuriată, vrei să mă înşeli în aşa chip? Dacă nu mă uitam la haină? Nici măcar unei feţe aşa de nevinovate cum pari dumneata, nu te mai poţi încredinţa!

Bătrâna desigur, ar fi înjurat mereu, dacă Lili n-ar fi tresărit speriată. Ea ridică mâna dreaptă şi o privi. Ce era asta?

Lili observă deodată că era rănită. Dintr-o zgârietură nu prea mare îi picură sânge.

Bătrâna privi şi ea.

— Ei da, uite!, strigă ea şi mai mânioasă. Uite pricina. Fata s-a rănit la mână!

Lili îşi scoase batistă şi o apăsă pe mână.

— Dar nu înţeleg, murmură fata. De unde să fie rana asta?

Se gândi un moment. Pe urmă deveni palidă de spaimă.

— Ah aşa, asta era! exclamă ea.

— Trebuie să mă despăgubeşti! strigă doamna Petit.

Am o pagubă de cel puţin douăzeci de franci!, socotesc ieftin, fiindcă, fata se vede că nu-i vinovată, dar douăzeci de franci cel puţin trebuie să-i cer.

— Da, da, bună doamnă, o linişti Lili. Am să te

despăgubesc până la ultimul ban.

Ea băgă mâna în buzunar. Dar atunci îşi aduse aminte că n-avea bani la dânsa. Roşi privind-o disperată pe bătrână

— Iartă-mă cetăţeană!, murmură ea. Nu ştiam că o să mi se întâmple aşa ceva... Eu... eu...

— Ce?, strigă doamna Petit. Scoate douăzeci de franci! Trebuie să închid prăvălia. Repede, fată!

— Dar n-am bani la mine!, bâigui Lili încurcată.

— Aşa, n-am bani la mine?, strigă ironic doamna Petit. Asta e şi mai frumos, să strici costumul ai purtat şi de plăiit nu poţi să-l plăteşti? Ce ai la ureche? Un cercel de aur?

Cu o mână lacomă, apucă bătrâna cercelul fetei.

Un dezgust o cuprinse pe Lili. Cu o mână tremurătoare, ea-şi. scoase singură cerceii şi-i puse în mâna bătrânei.

— Iată cerceii!, murmură tânăra fată. Mâine sau poimâine am să-i scot, după cum îmi va permite serviciul.

— Bine!, zise doamna Petit mai blând.

Ea luase cerceii, şi-i privea ca o cunoscătoare.

— Nu trebuie să te grăbeşti, cerceii fac douăzeci de franci. Bătrâna devenise deodată bine dispusă, ba porunci Lişeţei s-o conducă pe Lili până la uşă.

Ea scoase un suspin de uşurare când ajunse în stradă, stradă.

— Repede, repede, la Templu! murmură tânăra fată.

O! Dumnezeule!, ce n-aş da să uit seara asta! Ah, cum mă doare inima!

Începu să plângă şi se opri.

— Acum, toată fericirea mea este pierdută! Toată fericirea!, repetă ea încet.

Câţiva trecători auziseră exclamaţia şi se opriră cu gesturi ironice, oferindu-se să o conducă.

În curând Lili ajunse la „femplu.

Ea sună şi i se deschise.

— Te întorci deja?, întrebă sentinela care cunoştea deja pe Lili. Cred că acuma începe să fie frumos la bal?

— Deschide repede! Mâine dimineaţă am serviciu!

— Ei, parcă eu n-am auzit că Santerre ţi-a dat liber până mâine dimineaţă! Lili trecu repede pe lângă santinelă.

— Dar ce ai?, întrebă santinela.

Se apropie şi văzu mâna rănită şi înfăşurată a lui Lili!

— Ei, ce-i asta? Te-ai rănit? Vino, să-ţi pun comprese reci!

— Nu, nu, lasă că-mi pun singură! Bună seara!

— Bună seara! murmură sentinela.

„La dracu'! Dar ce o fi având fata asta? De obicei e aşa de amabilă, aşa de veselă! Cine ştie ce s-a întâmplat! poate s-a certat cu iubitul!"

Santinelă se linişti, se întinse lângă ceilalţi soldaţi, care nu se treziseră.

Lili plecă repede prin coridoarele întunecoase spre camera ei.

Niciodată Templul nu i se păruse aşa de straniu ca în astă noapte.

Suspină uşurată când intră în camera ei şi încuia uşa. Apoi se aruncă îmbrăcată pe pat.

O disperare sumbră o cuprinse pe tânăra fată. Ea – şi împreună mâinile pe piept şi încercă să se roage. Dar Pentru prima oară în viaţa ei nu putu s-o facă.

În sfârşit adormi.

Liniştea domnea în Templu, tulburată rar de scârţâitul unei uşi. Nenorocirea domnea asupra capetelor celor ce-l locuiau.

Capitolul 73 PETRECEREA DE ZIUA ONOMASTICĂ

Şi a doua zi, când Lili intră în apartamentele regale,

avea aceeaşi înfăţişare deprimată. Faţa-i era aproape desfigurată. Ochii îi erau adânciţi în orbite.

Lili era cu totul altfel că de obicei. Asta a băgat de seamă şi regina. Maria Antoinetta căuta s-o mângâie.

Regina era preocupată cu propria ei nenorocire. Ea nu putea bănui ce suferinţe se strecuraseră în inima tinerei fete.

Era gândul unei nedreptăţi suferite, sau poate remuşcări?

Viitorul apropiat va răspunde la aceste întrebări.

Cu voce şoptită povesti Lili, reginei, convorbirea cu contele Persen.

N-o putea face dintr-odată, căci la fiecare jumătate de ceas intra un funcţionar şi atunci Lili trebuia să evite orice familiaritate care ar fi dat de bănuit.

Pentru Lili era un chin să se prefacă.

Dar pentru cauză dreaptă se sili să o facă. Cu buzele tremurânde, reuşea să spună vorbe nerespectuoase reginei. Când ieşea funcţionarul, Lili îşi cerea iertare. Apoi urmă povestirea celor petrecute.

Iritaţia reginei era de asemenea mare. Maria Antoinetta nu credea că ceasul eliberării sosise.

— Cum!, murmură ea, după chinurile astea să ne fie dat să vedem soarele fericirii? Prietenii noştri s-au unit şi vor să ne elibereze?, şi astă noapte zice că vor încerca?

Regele abia putu să-şi ascundă surprinderea.

— Dumnezeu mai trăieşte?, spuse Ludovic al XVI-lea. Ah, ce fericiţi vom fi scăpând de zidurile Templului.

Nesiguranţa că fuga va reuşi sau nu va reuşi, era pentru ei un chin neauzit.

Ceasurile treceau încet, încet de tot. Ieri, pentru Lili, toate însărcinările ei i-ar fi fost lesne de îndeplinit, dar azi cu chinul în suflet, ce greu!

Azi trebuia să râdă mai mult ca de obicei şi cât de

greu îi venea. Dar voinţa omenească poate mult!

Soldaţii râdeau şi ei de veselia fetei.

— Azi ne placi, cetăţeană!, zise unul. Sapristi aşa-mi place! O fată tânără trebuie să fie mereu veselă! Aici în Templu ai putea să te dezveţi de a mai râde! Un serviciu mizerabil, plin de responsabilităţi şi rău plătit! Nici măcar nu poţi bea cum se cade!

Lili îi puse mâna ei trandafirie pe umăr.

— Ştii ce? La asta este leac. Azi este onomastica mea, trebuie să ştiţi!

— Ah, aşa, te felicit at Qnci, zise unul din soldaţi râzând.

— Ah, lasă felicitarea! Asta-i superstiţie! N-ai auzit că religia e suprimată în Franţa?!

— Da, într-adevăr, aşa este! Popii crefleau în de-alde astea şi au fost daţi afară din Franţa, că-ţi era mai mare dragul!

— Să le fie de bine! zise un al treilea.

— Să le fie! Să le fie!, strigară toţi.

— Ei vezi fată, că nu trebuie să mai ai onomastică, zise cizmarul Simon care era şi el de faţă.

Lili răspunse evaziv cu o glumă.

— Ei bine! strigă ea. Atunci nu mai am nicio datorie faţă de voi! Am vrut să vă dau o cană cu vin, dar acum când nu mai e religie, ce vă mai trebuie.

Se întoarse şi plecă supărată. Deodată se auzi chemată pe nume. Unul din soldaţi o urmase.

— Hei, fetico mai stai puţin!, strigă el.

Când se întoarse şi-l văzu, faţa i se lumină de bucurie.

— Ah, dumneata eşti? Ce vrei? întrebă ea.

— Ascultă, vorbeai serios, cu cană de vin?, o întrebă el familiar.

— Da. Dar fiindcă nu vreţi să mă felicitaţi nu vă pot

da vinul. Du-te, să vă fie ruşine!

— Ei ce, dacă vrei îţi fac şi o poezie! Ştii? mie mi-i sete al dracului.

— La asta este leac, îl întrerupse Lili.

— Noi suntem de pază în odaia din mijloc! zise soldatul. Eu şi tovarăşul meu Ştefan.

— Ei, e perfect! exclamă fără voie Lili. Dacă vrei, îţi aduc vin înainte de a mă culca.

— Să te ţii de cuvânt! strigă soldatul. Dă mâna, fată! O vorbă are omul!

Lili îi dădu mâna şi el o strânse aşa de tare încât ea strigă de durere. Apoi Lili se smulse şi fugi.

Capitolul 74 ÎNTOARCEREA CĂLĂULUI

În mijlocul conversaţiei vesele pe care a avusese Enric Sanson cu Annetta, izbucnise strigătul de „omor!” Drăguţa Annetta sări îngrozită de pe scaun.

— În numele cerului, ce s-a întâmplat?, întrebă plină de spaimă.

Enric Sanson se speriase şi el şi alergase afară din lojă. Dar nu putea înţelege nimic auzind strigătul sinistru trecând din gură în gură.

— Ş-a comis o crimă!, zise Enric către Annetta care tremura din tot corpul.

— Să plecăm!, îi strigă Annetta. Am fost ieri la o cărturăreasă şi mi-a spus că prin omor o mare nenorocire mă aşteaptă!

— Dar asta e superstiţios!, căută Enric s-o liniştească. Ce poţi păţi tu printr-un omor?

— Ba, da!, ştiu bine!, doamna Genormand n-a minţit încă pe nimeni. Ah, inima mi se stinge, te rog să ieşim!

Enric Sanson şovăi un moment. Se gândi cu necaz că nu încercase să se întâlnească cu Adella. Dar se hotărî îndată să asculte dorinţa Annettei.

În orice caz nu mai spera s-o găsească pe Adella.

El luă pe Annetta de braţ. Zgomotul devenea din ce în ce mai mare în sală. Toţi fugeau îngroziţi.

— Vino!, zise el Annettei, să-ţi fac loc prin mulţime.

Dar era greu. Toţi erau că smintiţi şi nu, mai ţineau seamă de nimic.

Câteva femei slabe căzură jos, lumea trecu peste ele. Ţipetele lor fură înăbuşite de ţipetele mulţimii.

Patru femei fură astfel omorâte.

Enric Sanson înţelese că avea nevoie de toată energia pentru a-şi face loc prin mulţime. Îşi aduse aminte că n-avea decât să-şi arate faţa, că mulţimea ar fi făcut loc Călăului din Paris.

Într-adevăr, abia îşi scoase masca şi lumea începu a se da la o parte înaintea lui.

Astfel, cu toată îmbulzeala, putu să iasă în curând la aer liber.

Ajuns pe stradă, Annetta se agăţă de el.

— Nu, nu mă părăsi pe stradă!, mor de frică. Te rog să mă conduci până acasă. Ce avea Enric de făcut, decât să-i asculte dorinţa.

În zadar încercă să afle detalii despre omor de la gardişti. O femeie fusese omorâta într-o lojă cu un pumnal. Atâta ştiau.

Enric Sanson asculta această cu indiferenţă, fără a bănui ce va însemna acest omor pentru el şi pentru cei iubiţi ai lui.

Totuşi Enric, avu o presimţire rea.

Din ce în ce mai distrat, asculta palavrele Annettei care-şi venise în fire. Fu bucuros când ea se opri înaintea unei case şi declară că acolo locuia.

— Dar înseamnă-ţi unde locuiesc, Enric!, zise glumeţ Annetta. Îmi face plăcere dacă mă vizitezi!, spune-mi: vii?, promite-mi!

Enric Sanson asculta cu indiferenţă. Dacă mai înainte

vinul îi aţâţase simţurile, acuma când era liniştit, inima lui aparţinea cu totul logodnicei sale. Ce putea simţi el pentru mica şi vesela Annetta!?

Enric avea o inimă prea nobilă pentru a abuza de iubirea fetei.

Se despărţi de fată, promiţându-i vizita mai târziu şi plecă spre casă.

Enric nu se miră puţin, când văzu lumină în odaia Orfeliei. Abia intră în casă şi Orfelia veni la dânsul cu o lumânare aprinsă în mână.

— Dumnezeule. Enric, ai lipsit de acasă?, întrebă Orfelia.

— Ai simţit lipsa mea, surioară dragă? spuse Enric simulând o bună dispoziţie.

— Ah, Enric în zadar încerc să adorm; te rog vino puţin sus la mine!

Stătu la îndoială câteva clipe dacă să asculte dorinţa surorii sale. În cele din urmă îşi învinse slăbiciunea şi urcă iute treptele.

Capitolul 75 TEMERILE ORFELIEI

Când Enric ajunse sus, Orfelia îl apucă de braţ şi-l trase după sine în cabinetul ei.

— Ah, Enric, ai fost la balul mascat? De ce nu mi-ai spus nimic? Doar aseară spuneai că eşti foarte obosit, şi acum sunt deja orele trei după miezul nopţii; Doamne Dumnezeule, nici nu-ţi poţi închipui ce noapte deznădăjduită am petrecut!

— Dar ce s-a întâmplat, surioară dragă!, întrebă Călăul intrigat, uitându-se cu mirare la obrazul ei, care arăta o profundă emoţie.

Deodată Orfelia izbucni într-un plâns violent, îmbrăţişă pe fratele ei şi-şi lipi capul de pieptul său larg şi viguros.

— Ah, nici nu-ţi pot spune ce am simţit!, murmură

tânăra fată. Am senzaţia, că de noi toţi se apropie cu paşi grăbiţi o primejdie îngrozitoare de care în zadar am încerca să ne apărăm!

— Dar ce crezi că se va întâmpla? Vezi lucrurile prea în negru, surioară dragă din pricina insomniei din ultimele ceasuri. Îţi închipui nişte grozăvii care în realitate nici nu există.

— Nu, Enric dragă, nu-i un vis sau închipuire!

Făcu pe frate-său să şadă lângă dânsa pe divan, îi puse mâna după gât cu multă duioşie şi respiră adânc.

Enric se uită la sora sa cu ochi visători. Orfelia stătea culcată pe divan, cu părul ei frumos şi bogat, despletit, ajungându-i până la glezne.

— Ascultă-mă, frăţioare!, zise tânăra fată după o scurtă tăcere. Precum ţi-am spus, încercam să adorm, ceea ce am şi izbutit. Un vis blând şi fericit mi-a fost întrerupt atât de neaşteptat şi în mod năprasnic.

— Ei, dar ce s-a întâmplat?, întrebă Călăul, uitându-se cu nelinişte la sora sa.

— Ascultă numai, continuă Orfelia. Casă întreagă era adâncită într-o linişte profundă. Deodată un sunet de clopot tulbură liniştea casei. Speriată, mi se păru la început că m-am înşelat; dar nu, căci din nou acelaşi sunet de clopot se reptă cu aceeaşi putere şi atunci caut să mă dezmeticesc cu orice chip. M-am ridicat din pat, şi am trimis jos pe Perkeo să vadă ce este. Pentru mai mare siguranţă, Perkeo trezi din somn câteva din calfele tale, pregătindu-se ca împreună cu ele să deschidă poarta. În acelaşi moment însă un nou sunet de clopot străbătu casa. Când Perkeo şi ceilalţi deschiseră poarta şi se uitară afară în stradă, nu văzură pe nimeni, strada era pustie. Numai Perkeo, credea a fi zărit la o depărtare destul de mare figură unui bărbat care fugea cât îl ţineau picioarele.

— Vreo glumă proastă a unui beţiv sau o haimana

oarecare! spuse cu necaz Enric. Ei, şi de asta te-ai speriat aşa de tare? Hai, liniştează-te surioară scumpă, culcă-te, căci eu veghez până ce vei adormi!

— Ba nu, ascultă că n-am isprăvit încă!, urmă Orfelia cu un accent oarecum aspru. Îţi poţi tu singur închipui că eu nu mă sperii de glume, dacă glumă ar fi fost. Calfele voiau deja să se întoarcă în casă, când deodată ochii ageri ai lui Perkeo descoperiră pe poartă un bileţel.

Orfelia se ridică şi se apx-opie de un dulăpior foarte artistic lucrat, din care scoase un bileţel.

— Ia şi citeşte!, zise ea.

Cu multă mirare Enric luă din mâna surorii sale bileţelul şi se apropie de fereastră ca să poată citi.

„Enric Sanson!, n-ai venit! în zadar te-am aşteptat să vii îmbrăcat ca un cavaler spaniol. Soarta însă mi-a dat putinţa să mă răzbun amar în absenţa ta. Ascultă deci: Lili Miranda e pe veci pierdută pentru tine. Nu că aş încerca să ţi-o răpesc, nu!, inima ei e moartă pentru tine! Din primejdia asta nici tu, nici chiar Dum – nezeu din cer, nu o mai poate scăpa pe Lili Miranda!”

— Ce vrea să zică? murmură Sanson adânc tulburat.

Reciti de câteva ori bileţelul, până ce pricepu bine conţinutul lui.

Orfelia se uita cu multă grijă în suflet la fratele său.

— Enric, ce-o fi însemnând asta? Vezi, de puţin timp de când o cunosc pe Lili, o iubesc din tot sufletul. Ce i s-o fi întâmplat sărmanei fete?

Orfelia tăcu câteva clipe, apoi continuă şoptind:

— Ah Enric, îţi spun drept, mult mi-e frică mie că biata Lili se află într-o mare primejdie! Multe lucruri grave am văzut în oglinda mea!

Ea fu cuprinsă de o adâncă emoţie. Enric a trebuit s-o rezeme, căci altfel sărmana fată ar fi căzut la pământ leşinată.

— O surioară, scumpă surioară, ce s-a întâmplat?, exclamă Călăul speriat.

Orfelia dădu din cap şi-i răspunse cu oarecare linişte:

— Nimic ce m-ar putea privi pe mine personal. Sunt îngrijorată pentru soarta lui Lili.

— Spune-mi totul, Orfelia, căci am destul curaj să aud orice! murmură Enric. Orfelia se înfioră din nou.

— Dragă Enric, am văzut odinioară în oglinda viitorului un eşafod! Nu era ridicat sub cerul liber, ci într-o pivniţă adâncă şi întunecoasă! Nu tu împlineai sarcina de executor, ci un altul, pe care nu-l cunosc. Pe Lili o zării legată şi cu capul aplecat peste un bloc de piatră. De două ori văzui pe Călău dând cu toporul pe ceafa lui Lili, şi apoi ţâşni o rază groasă de sânge… sânge… Enric!…

Orfelia se întrerupse înfiorată, împreunându-şi mâinile pe piept, şi tremurând de o dureroasă emoţie. Se uită la fratele său care era palid ca un mort.

— Ceea ce-mi spui tu, Orfelia, e oribil! murmură el.

Apoi se uită iar la bileţelul pe care-l mai ţinea în mână.

— Desigur! Din partea Adellei mă pot aştepta la orice!, ea nu ştie ce este milă, când e vorba de a zdrobi un duşman!

Se pierdu în gânduri câteva minute, apoi reluă:

— Ce o fi vrând Adella cu ameninţarea ei misterioasă?, ce influenţă o fi căpătat ea asupra lui Lili? Lili o urăşte şi o dispreţuieşte, şi totuşi…

Călăul se întrerupse, se plimbă prin odaie în sus şi în jos, şi respiră foarte greu.

— E o nebunie, zise el în cele din urmă, căutând să se liniştească; e o nebunie să ne îngrijorăm atâta! Ce i se poate întâmpla lui Lili? Ea se află în completă siguranţă! Dacă n-aş avea mâine atât de multă treabă, chiar m-aş duce s-o văd. Poimâine însă, mă duc sigur la dânsa. Ai să

vezi cât de vesel şi liniştit mă voi întoarce de la scumpa mea mireasă!

Surioară dragă crede-mă că te-ai speriat numai de simple năluciri!

Orfelia dădu din cap.

— Oglinda mea nu mă înşală niciodată! răspunse ea. Nici tu nu eşti în stare s-o aperi de pericol pe Lili. Trebuie să-ţi spun, iubite frăţioare, că şi pe tine te-am văzut azi-noapte într-o grea primejdie.

Orfelia tăcu iar înfiorată. Deodată sări în sus de pe pat şi îmbrăţişă cu mult foc pe fratele ei mult iubit.

— Ah, Enric, Enric! Cât de bine era dacă m-ai fi consultat pe mine azi-noapte înainte de a fi plecat la balul mascat. Inima îmi spune că ai atras asupra capului nostru o grea şi teribilă nenorocire! Mi-e frică, că a început acuma începutul sfârşitului!

Enric Sanson nu izbuti să liniştească pe sora sa care stătea lângă el plângând amar. Însuşi el nu se putu opri de a se înfiora până în fundul sufletului.

De ce i-a trimis Adella sub împrejurări atât de misterioase o nouă ameninţare? Ce avea de gând prinţesa să facă cu Lili? Desigur că plănuia ceva infam!

Orfelia se linişti încetul cu încetul şi ascultând rugămintea fratelui ei, se culcă pe divan. Enric luă loc lângă dânsa pe un scăunaş. Minutele treceau din cale afară de încet, şi nici Sanson nici sora să nu întrerupeau tăcerea măcar cu o singură vorbă.

O tăcere mormântală domnea în casa Călăului. Enric însă era sfâşiat de dureroase şi tulburătoare presimţiri. Simţi deodată că ziua de mâine îi va aduce o mulţime de nenorociri. Enric Sanson, omul curajos, simţea o adevărată frică în faţa zilei care se apropia acuma tot mai iute.

Capitolul 76

Interogatoriul lui Carol tellier

A doua zi, înainte de prânz, Fauvel dete ordin să-i aducă la interogatoriu pe acuzatul Carol Tellier.

Când acesta intră în cabinetul judecătorului de instrucţie, acesta luă loc după un birou foarte mare. Pe masă, se putea vedea o mulţime de obiecte printre care un hârleţ, patru bancnote de câte o mie de lei şi fragmente ale lanţului de ametist găsite ieri. Afară de astea se mai aflau pe masă diferite acte, precum şi un proces verbal privitor la întâmplările din ziua trecută, din casa lui Colmin şi din cea a mecanicului.

La o altă masă, alături de judecătorul de instrucţie, şedea grefierul.

— Vino mai aproape!, începu Fauvel.

Tellier încercă să asculte acest ordin, dar se clătină pe picioare

— Pari cam bolnav. Poţi şedea!

Tellier se lăsă greu pe un scaun. Fauvel continuă.

— Pari foarte iritat! Dacă vrei, mai pot aştepta puţin cu interogatoriul. Capetele de acuzaţie care apasă asupra dumitale sunt de o aşa natură încât trebuie să ai toată sănătatea sufletească pentru ca să-mi răspunzi!

Cu toată rezerva cu care erau spuse aceste cuvinte, ele conţineau totuşi o anumită simpatie; în acelaşi timp, ele exprimau convingerea judecătorului că situaţia mecanicului e cu totul pierdută.

Fauvel se folosi de scurtă întrerupere pentru a reciti odată procesul verbal şi a face pe marginea protocolului câteva însemnări cu creionul.

Apoi făcu semn grefierului că interogatoriul începe. Începu chestionarul cu întrebarea: – Cum te cheamă?

— Carol Tellier!

— Vârsta?

— 47 de ani!

— Unde te-ai născut?

— În Paris!
— Căsătorit?
— Da.
— Ocupaţia dumitale?
— Acum sunt mecanic.
— Ai avere?
— Trăiesc numai din ce câştig cu munca zilnică.
Ai mai fost condamnat vreodată?
Întrebarea aceasta din urmă care se obişnuieşte a se pune tuturor acuzaţilor, provocă pe obrajii lui Tellier o adâncă roşeaţă.
— O, niciodată, niciodată!, exclamă el; şi eu credeam că am să mor fără ca vreodată să fiu în contact cu tribunalul!
Părea că Fauvel nu-i băgă de seamă cuvintele. Se uită câteva minute, pierdut în gânduri, răsfoind dosarul. Deodată ridică capul şi îndreptă o privire pătrunzătoare asupra acuzatului.
— N-ai putea să-mi spui, întrebă el, în ce mod au fost asasinaţi aseară Colmin şi nepoata sa?
— Răspunsul la această întrebare mi-e imposibil, pentru motivul că nici nu ştiu ce pretindeţi de la mine.
— Atunci să-ţi spun eu.
Cetăţeanul Colmin a fost găsit cu un pumnal în inimă, iar nepoata lui a fost omorâtă cu o otravă violentă.
— Doamne, Dumnezeule, murmură Tellier, asta-i ceva groaznic!
Fauvel nu răspunse. Luă de pe masă un obiect, ţinându-l aproape de ochii lui Tellier.
— Cunoşti instrumentul acesta?
Tellier deveni palid ca un mort; cu o singură privire el văzu că instrumentul era o daltă.
— Ei!, întrebă judecătorul, cunoşti acuma instrumentul acesta?

— Da, desigur, răspunse Tellier care părea a-şi fi recăpătat liniştea sufletească. E o daltă care până ieri după prânz a fost chiar proprietatea mea.

— Cu acest instrument a fost ucis cetăţeanul Colmin!, cum îţi explici că instrumentul dumitale a fost găsit în pieptul ucisului?

— E o întâmplare nenorocită, şi nimic mai mult, răspunse Tellier, căci ieri după amiază am vândut atât instrumentul acesta cât şi alte unelte.

— Cui?

— Cetăţeanului Senac, proprietarul la care locuiesc!

Judecătorul luă o foaie de hârtie care purta ştampila tribunalului, şi avea deasupra câteva cuvinte. Apoi ordonă unui gardist care intră;

— Ia iute o trăsură şi pleacă numaidecât la casa însemnată pe citaţia asta, să ceri de la telalul Senac registrul său de cumpărare şi vânzare, şi dacă se poate, adu-l aici. Poţi să-i spui că-i vorba de jo mărturie ce va trebui să depună la parchet!

Gardistul părăsi cabinetul judecătorului pentru a executa ordinul primit.

Tellier tremura din tot trupul şi o sudoare rece îi acoperi fruntea. Faptul că, cu instrumentul său pe care-l întrebuinţase zilnic atâţia ani în şir, a fost săvârşit un asasinat, îi părea în acest moment mai groaznic chiar decât primejdia de care era ameninţat.

Fauvel îl observă câteva minute.

— Să continuăm acuma cu interogatoriul, reluă el. Până ce se va întoarce gardistul, vom putea isprăvi cu toate lămuririle de care am nevoie.

Se opri, răsfoind dosarul cu o expresie de şovăială, apoi se uită cu o privire pătrunzătoare la Tellier.

— Ai datorii?

Mecanicul făcu un semn afirmativ.

— Evident că te aflai într-o situaţie foarte grea. Mobilele din casă îţi erau sechestrate, datornicii dumitale erau neîndurători.

Un oftat dureros despică gura închisă a acuzatului.

— Aşa este!, murmură el, aplecându-şi capul pe piept cu o nespusă deznădejde în suflet.

— Atunci, cum se poate explica că ieri dimineaţă s-a găsit pe masa dumitale de lucru suma destul de nepotrivită în situaţia dumitale, de patru mii franci în bancnote de câte o mie, care lipseau tocmai din caseta lui Colmin?

Tellier aruncă în jurul său o privire de o nespusă tristeţe, apoi oftă adânc.

— Acuzatule, începu iar judecătorul de instrucţie cu un ton aspru: te rog, în interesul dumitale ca să fii atent. Renunţă la toate pretextele puerile care sunt cu totul inutile. O sinceritate completă ţi-ar uşura sufletul şi ai beneficia de simpatia judecătorilor.

Tellier se uita pierdut prin cabinetul judecătorului şi un nou oftat îi sparse pieptul.

— Simt şi văd prea bine că nu te încrezi în vorbele mele!, murmură el atunci cu un ton dureros. Totuşi îţi jur că spun purul adevăr. Pe Dumnezeu atotputernicul din cer, că niciodată nu mi-aş păta gura cu o minciună.

— Atunci în ce mod ai pus mâna pe aceste bancnote?

— Asta nu ştiu, precum nici dumneata nu poţi s-o ştii! exclamă mecanicul. Dar timp de câteva ore cât am stat închis, m-am gândit bine şi m-am convins că trebuie să-mi fi vârât cineva prin fereastră aceste bancnote.

Judecătorul îl privea cu oarecare ironie.

— Ah, va să zică faci să intervină tradiţionalul „Necunoscut”! Dar să vedem. Eu cred că necunoscutul putea foarte bine să se fi urcat în balcon, din interiorul casei, escaladând acoperişul grajdului. Şi tot aşa de posibil trebuie să-i fi fost necunoscutului de a se reîntoarce în vilă,

sărind din balcon deasupra grajdului.

Tellier auzi numai primele cuvinte ale lui Fauvel.

— Dumnezeule!, exclamă el, pe când o groază teribilă se oglindea în ochii săi; atunci necunoscutul acesta trebuie să fie autorul îngrozitoarei crime. Ah, încep să înţeleg toată maşinaţia aceasta! Adevăratul şi unicul vinovat pe care trebuie să-l căutaţi şi să-l găsiţi, acela care a asasinat şi furat pe moşneagul bolnav şi pe nepoata sa, e acelaşi cu cel care mi-a pus pe masă nenorocită şi fatala sumă de bani găsită de dumneavoastră.

Trăsăturile feţei lui Fauvel rămaseră neschimbate. În schimb faţa grefierului exprima neîncrederea cea mai făţişă. Trecură câteva secunde.

Arestatul îşi îndreptă privirile asupra judecătorului. Deodată izbucni cu un oftat dureros.

— Ah Dumnezeule, văd că nu mă credeţi!

— Numai atunci te voi putea crede, când îmi vei arăta calea şi mijloacele posibile pentru a putea pune mâna pe acel necunoscut. Până atunci mă văd silit să mă îndoiesc de existenţa unui astfel de personaj misterios.

— Ah cetăţene judecător, murmură Tellier foarte abătut şi cu glas înăbuşit de durere, doar dumneata ştii foarte bine că n-am de unde să cunosc pe acest demon. Eu nu pot decât să afirm din fundul convingerii mele că sunt inocent şi că, crima de care sunt acuzat a fost comisă de altcineva.

— Prin urmare, tăgăduieşti?

— Da, celăţtne judecător, răspunse Tellier.

Fauvel făcu semn grefierului să înregistreze aceste depoziţii, şi clătină capul cu o expresie de dezaprobare. Apoi apucă lanţul de ametist.

— Cunoşti acest lanţ?, întrebă el cu asprime.

Tellier fixă puţin obiectul cu o privire rătăcită, oftă adânc şi spuse:

— M-ai mai întrebat odată, şi ţi-am răspuns că abia ieri dimineaţă am zărit această bucată de lanţ, împreună cu bancnotele, când au fost descoperite de comisarul care vă însoţea.

— Susţii că celebrul necunoscut ţi-a făcut cadou şi bucata asta de lanţ cu aceeaşi mărinimie cu care ţi-a dăruit şi bancnotele?

Tellier nu răspunse nimic şi gemu sfâşietor.

Fauvel dădu din cap.

— Dumneata eşti un om cult, deci înţelegi singur că reprezentantul justiţiei nu se poate mulţumi cu astfel de basme. N-ar fi mai bine să mărturiseşti adevărul?

— Dumnezeule! Dumnezeule! Dar ce să mărturisesc, dacă tot ce spun vi se pare incredibil?

— Nu pot să cred pentru că împotriva dumitale sunt dovezi zdrobitoare! Ai avut relaţii strânse cu nepoata cetăţeanului Colmin?

Tellier îl privi cu profundă uimire.

— Am cunoscut pe doamna numai din vedere. Aproape zilnic trecea prin curtea noastră, şi eu o salutăm de câte ori o vedeam.

— N-ali avut vreo relaţie mai intimă, mai personală cu dumneaei?

— Nu!

— Când ai văzut-o şi i-ai vorbit pentru ultima oară?

— Alaltăieri, mi-a deschis mie şi servitorului când, după prânz am intrat să deschidem casa de bani.

— Dar n-a vorbit cu voi?

— Nu, ea porunci numai servitorului ca să mă ducă în camera unchiului ei.

— Aşadar n-aţi fost lăsaţi seara în casă, de această doamnă, şi nu v-a promis o răsplată mare ca să săvârşiţi crima? încă odată vă ordon să spuneţi purul şi deplinul adevăr!

— Nu, nu şi iar nu!

— Strigă mecanicul.

— Totul părea a fi împotriva mea, dar sunt fapte ce sunt cu totul necunoscute sufletului meu curat! Eu sunt nevinovat!

— Ieri seară spre ora şase, aţi fost la farmacia „La pelican”?

— Da, am cumpărat medicamente şi o sticlă de Marfala pentru soţia mea!

— Cu ce bani?

— Aveam cincizeci de franci de la telal pentru instrumentele mele.

— Aţi cheltuit în aceeaşi zi toţi banii? zise iar Fauvel neîncrezător.

— Da, desigur, pentru că a trebuit să-mi plătesc câteva datorii la măcelar şi la brutar.

— Aţi vorbit cu cineva la farmacie?

Tellier se gândi un moment.

— Da, cu confesorul.

— Despre ce aţi vorbit?

— M-a întrebat despre sănătatea soţiei mele. Eu i-am spus că e destul de rău; el mi-a recomandat să o trimit în Sud, căci numai acolo mai poate găsi o scăpare.

— Şi ce i-ai răspuns dumneata?

— După cât mi-aduc aminte, i-am spus, că de-aş avea banii pe care i-am văzut după amiază în casa de bani a cetăţeanului Colmin, aş putea ajuta desigur şi pe femeia mea!

— Eşti acuzat că ai fi spus despre Colmin, că este un zgârcit infam şi de faptul că în momentul când ţi-a dat o jumătate de franc ai fost ispitit să-l omori…

— Desigur că am spus aşa, pentru că am fost amărât şi n-am ştiut ce vorbesc!

— Dar admiţi că ai spus aşa?

— Da, desigur, răspunse Tellier. Însă de aş fi ştiut că părerea mea va fi înţeleasă în aşa chip infam, desigur că aş fi tăcut!

Judecătorul de instrucţie mai puse câteva întrebări secundare. Pe urmă spuse grefierului să citească protocolul, pentru ca Tellier să-l iscălească.

Capitolul 77 DEPOZIŢIA TELALULUI

Când apăru telalul, părea tulburat. Tellier însă se însenină. Gardistul îi aduse judecătorului de instrucţie toate condicile telalului.

— În sfârşit judecătorule, spuse Tellier cif vocea mai puternică, veţi vedea acum adevărul spuselor mele, şi vă veţi convinge că n-am minţit.

Senac se înclină cu respect înaintea judecătorului. Ochii săi se opriră şi asupra arestatului.

— Şezi! Şi pregăteşte-ţi răspunsurile, zise judecătorul, telalului.

Senac se supuse. Picioarele îi tremurau şi de-abia se mai putea ţine. Judecătorul îl privi aspru, şi începu să-l întrebe:

— Cunoşti dumneata personal pe omul acesta?

— Îl cunosc foarte bine, răspunse telalul, locuieşte la etajul! al casei mele.

— Ai cumpărat alaltăieri de la el diferite instrumente! Printre ele se afla şi acesta. Te rog răspunde-mi, căci acest instrument este cel mai important.

Toată soarta lui Tellier părea că depinde de spusele telalului. Dar Senac dădu din cap.

— Alaltăieri n-am cumpărat nimic, şi de asemenea nici cetăţeanul Tellier nu mi-a vândut nimic.

Tellier scoase un ţipăt.

— Ce?, spuse el cu voce înăbuşită. Ai uitat poate. Nu, nu!, e cu neputinţă? Dumneata însuţi ai observat literele de pe tăiş?

— V-aş servi din inimă ca să vă pot scoate din încurcătură, zise telaliil fără a se uita la Tellier. Este desigur foarte penibil să vezi pe chiriaşul tău în mare încurcătură. Dar din nenorocire nu sunt în stare a-ţi face serviciu, eu care mă găsesc aici într-un loc unde trebuie să spun purul şi curatul adevăr.

Mecanicul fu prins de furie şi groază. Gândurile i se încurcară. El fu stăpânit de simţământul pe care-l are orice om când îl atinge cineva pe nedrept, anume, de a înainta şi de a omorî pe infam.

— O. e ruşinos! zise el. Acest om îşi aduce aminte, el n-a uitat nimic, dar e duşmanul meu şi vrea să mă ducă la pieire! Jură tu numai că eu am minţit, dar pedeapsa nu te va ocoli, te va nimeri Dumnezeu mai curând sau mai târziu!

Senac. Se schimbă la faţă, dar judecătorul privi dezaprobator pe Tellier.

— Acuzalule! zise el cu voce aspră. N-ai dreptul să insulţi şi nici să ameninţi pe martor! Bagă de seamă! Martore, se adresă el către telal. Dumneata susţii că hârleţul acesta nu ţi-a fost vândut de cetăţeanul Tellier?

— Nu numai că nu rfii l-a vândut alaltăieri, dar niciodată!, răspunse Senac. Eu n-am cumpărat de la el şi nici el nu mi-a oferit niciodată nimic. Şi voi jura sfânt!

Judecătorul răsfoi în condicele pe care i le adusese gardistul muncipal. Date fiind depoziţiile telalului, acesta depuse jurământul faţă de acuzatul Tellier.

Paginile din urmă ale condicelor nu pomeniră într-adevăr niciun cuvânt despre negoţul între telal şi mecanic.

Nu mai era nicio îndoială în sufletul judecătorului de instrucţie. Căci îl convinse şi jurământul sfânt al telalului. Senac mai iscăli un protocol şi fu eliberat.

— Acuzatule, te mai întreb odată, admiţi că ai minţit?

Tellier îl privi cu o privire neomenoasă.

— Sunt nevinovat!, strigă el.

Cu un gest dispreţuitor se sculă Fauvel de pe fotonul său, cu convingerea că Tellier este infamul criminal.

Capitolul 78
ÎN FAŢA MOARTEI

A doua zi dis de dimineaţă fu transportat Tellier într-un car supravegheat de gardist spre vilă cetăţeanului Colmin.

La coborâre Tellier se uită înapoi, reuşind să arunce privire spre locuinţa lui. Ferestrele erau deschise şi perdelele albe fluturau în vânt.

În ochii săi se iviră lacrimi. Gardiştii îl duseră sus pe scara vilei. Judecătorul de instrucţie şi ajutorul său trecură înainte.

În camera domnişoarei omorâte, era încă totul neschimbat. Cadavrul era în acelaşi loc.

La un semn al judecătorului gardiştii duseră pe arestat aproape de cadavru.

— Carol Tellier! zise judecătorul de instrucţie cu ton solemn. Dacă ai curajul, priveşte pe femeia aceasta!

Privirea mecanicului se îndreptă asupra feţei trase a asasinatei.

— Recunoşti persoana aceasta?

— Da, răspunse mecanicul, este cadavrul domnişoarei Lidia.

— Admiţi că ai fost în relaţii mai intime cu moartă?

— Nu! Doamna de abia îmi răspundea când o salutăm. Era foarte mândră şi n-am avut nicio relaţie mai apropiată cu dânsa!

Judecătorul de instrucţie voia să-l mai întrebe ceva dar Tellier îi tăie repede vorba.

— Te rog încetează de a mă chinui cu întrebări nefolositoare. Mâinile mele sunt curate şi conştiinţa împăcată. Ştiu că nu mă credeţi deloc şi deci n-am să vă

mai răspund.

Tellier tăcu. Îşi lăsă capul pe piept şi păru că nici nu aude întrebările ce i le punea judecătorul.

Gardienii îl apucară pe Tellier de braţ. Judecătorul păşi înainte. La porunca sa, unul din servitbri aduse o lampă.

— Pune mâna dumitale stingă pe urma asta î, porunci judecătorul arestatului. Acesta se supuse.

Comisarul care era de faţă puse palma lui Tellier pe urma de sânge. În acelaşi timp se zugrăvi o decepţie pe faţa sa.

— Palma arestatului e cu mult mai lată şi degetele mai scurte!, zise el, judecătorului. O mână foarte fină trebuie să fi săvârşit această crimă fioroasă!

Fauvel dădu din cap. reflectând. Pe urmă se adresă gardistului muncipal.

— Duceţi pe arestat în dormitorul lui Colmin.

Tellier, pus pentru a doua oară în faţa unor astfel de grozăvii, simţi cum cade din picioare.

— Acuzatule!, spuse judecătorul de instrucţie, recunoşti cea de-a doua victimă a dumitale?

Tellier nu răspunse.

— Taci?, urmă Fauvel. Va să zică eşti ferm hotărât să nu-mi răspunzi?

Tellier dădu din cap afirmativ.

Fie!, urmă judecătorul. Nu te pot sili să vorbeşti, dar e uşor de ghicit motivul tăcerii dumitale!

Câteva minute mai târziu, Tellier era iarăşi transportat în car spre închisoare.

Carul se îndreptă spre stradă pe care şezuse Tellier până atunci. De pe buzele sale ieşi un ţipăt de durere, trupul îi tremura de groază. El văzu în faţa casei sale un dric, din casă se scotea un coşciug negru, simplu şi împodobit cu flori.

— Lăsaţi-mă!, lăsaţi-mă!, striga Tellier cu sălbăticie. Lăsaţi-mă!, e femeia mea, drăguţa şi dulcea Caterina suspină el cu inima zdrobită.

Dar gardiştii îl ţinură cu sila pe scaun.

Capitolul 79

ENRIC AFLĂ DESPRE MOARTEA ADELLE1

În aceeaşi dimineaţă, în care nenorocitul Tellier era dus în faţa celor două victime, Enric Sanson săvârşise pe eşafod o muncă grea. Comitetul mai găsise o serie de bărbaţi şi femei părtaşi ai regelui, şi-i condamnase la moarte. Mai mult de douăzeci de capete căzură azi sub tăişul ghilotinei.

Enric Sanson observă o nelinişte deosebită în mijlocul poporului. El crezu că e atribuită crimei făcută la Operă. Enric Sanson nu bănuia că în aceeaşi noapte s-a petrecut în Paris un dublu omor. Desigur, Călăul era foarte curios să afle amănunte asupra acelei crime. Dai niciuna dintre ajutoarele sale nu putu să afle nimic.

Abia după părăsirea eşafodului, pe când ajutoarele sale erau ocupate cu transportarea cadavrelor, Enric întâlni un cunoscut, un om cu mare chef de vorbă.

— A, dar ştii că e minunat!, zise cunoscutul. Pe dumneata, cetăţene Sanson, te-am zărit la balul mascat de ieri seară! Ţi-ai scos masca de pe obraz.

— Vorbeşti despre balul mascat?, îl întrerupse Enric Sanson nerăbdător.

— Da! Era o îmbulzeală, la care mă voi mai gândi multă vreme! Patru femei au fost călcate în picioare în mulţime, călcate îţi spun, cetăţene Sanson.

— O, dar e groaznic! zise Enric Sanson. Dar, ştii ceva mai amănunţit despre crimă misterioasă de la balul mascat? Mie mi se pare că a fost numai o vorbă seacă!

— Nu, nu! E adevărat!

El se plecă cu o mutră misterioasă şi importantă la

urechea călăului.

— Dar ce, nu ştii încă nimic, cetăţene Sanson? N-ai auzit încă cine a mai fost omorât?

Enric Sanson dădu din cap. El nici nu bănuia cât de mult îl vor interesa în momentul următor comunicările cunoscutului său.

Acesta din urmă îşi ascuţi buzele ca pentru fluierat.

— O, dar e o istorie cât se poate de ciudată, zise el. Marat, marele Marat, se zice că ar fi sărit în sus de furie şi necaz!

Călăul îl privi uimit.

— De ce tocmai Marat? îl interesează pe el lucrul acesta?, întrebă el, curios.

Enric Sanson se gândi un moment la mica Annetta şi la sfiala ei în momentul crimei.

Nu, pe ea nu o privea, căci o condusese el acasă, în siguranţă şi pace.

— Desigur că pe Marat îl priveşte! şopti cetăţeanul cu mutra misterioasă, mi se pare că ai văzut-o şi dumneata pe frumoasa englezoaică, pe care o cheamă Eugenia Webb!

Obrazul lui Sanson păli. Cunoscutul său vorbea de Adella de Barry! Dumnezeule, oare ar fi cu putinţă să fie omorâtă chiar prinţesa, cea mai înverşunată vrăjmaşă a Călăului?

— Ei vorbeşte, spune mai departe!

— Ea, a fost omorâtă! zise celălalt.

— Cine? Englezoaică?

— Da, desigur!, afirmă cetăţeanul. Într-un mod cât se poate de unic şi ciudat. A fost omorâtă cu un pumnal, un pumnal al cărui vârf a fost otrăvit!

Enric ascultă distrat toate poveştile prietenului său. Va să zică prinţesa a fost omorâtă cu un pumnal otrăvit. Bine, oare este ea deja omorâtă? Moartea ei era o scăpare pentru iubita lui.

Ciudat!, şi totuşi Călăul nu putea scăpa de un simţământ incomod care-l chinuia.

Până acum credea că o urăşte pe prinţesă din pricina caracterului ei răutăcios şi pervers. Acuma însă că o ştia moartă, asasinată, Enric se gândea fără voie, la acea noapte când sedus de farmecele ei gustă în braţele-i cele mai mari delicii, cele mai sublime. plăceri! Ce fierbinţi fuseseră îmbrăţişările pline de foc, voluptate şi poftă ale acestei femei demonice! Cită fericire în ardoarea amorului ei înflăcărat de o pasionată senzualitate!

Şi acuma era moartă, asasinată!

— Îngrozitor!, exclamă fără voie Enric Sanson.

Şi este ea într-adevăr moartă?

— Moartă!, răspunse cetăţeanul, a şi fost transportată la morgă, dar n-a fost încă expusă spectatorilor.

— N-a fost expusă!, repetă mecanic Sanson care evident că nu pricepuse sensul vorbelor auzite.

— Ei da!, zise acesta. Poporul s-a dus în grămezi mari la morgă, dar nu era nimic de văzut! Probabil că americană a fost aşezată în pivniţa morgii.

— Ah, aşa! murmură călăul.

Pentru moment nici nu înţelese ce valoare aveau comunicările cetăţeanului. Se despărţi de acesta foarte distrat şi nici nu băgă în seamă că mulţimea se retrăgea din jurul lui, făcând un gol mare. Mai înainte vreme, frica asta ce o inspira poporului îl necăjea, astăzi însă îi era foarte plăcută. Voia să fie singur.

Soarele apunea deja sub coline şi desele umbre ale nopţii începeau să se aştearnă asupra Parisului.

Enric înainta cu paşi înceţi cufundat în gânduri. La drept vorbind nu putea simţi nicio satisfacţie că a scăpat de vrăjmaşa sa cea mai îndârjită.

„Ăsta ţi-a fost sfârşitul, Adello, fată mândră şi

frumoasă? De ce n-ai petrecut o viaţă liniştită, paşnică, la adăpostul averii tale numeroase, departe de acest Paris primejdios care înghite atâtea vieţi? De ce ţi-ai căutat tu singură nenorocirea şi suferinţele?”

Apoi îşi aduse aminte deodată că Adella a fost asasinată cu un pumnal otrăvit. Adevărat este că de curând a dat el lui Lili un pumnal otrăvit, dar nu era oare o crimă, o insultă mortală pentru Lili de a se gândi măcar în singur moment la aşa ceva?

Şi pfe lângă asta, cum şi în ce mod putea să se fi întâlnit la balul mascat Lili şi prinţesa? Doar Lili, după cât îşi închipuia el, a rămas între zidurile temniţei de la Temple, în timp ce la balul mascat lumea petrecea cuprinsă de dorul de a uita! Şi totuşi! deodată Enric îşi aduse aminte de bileţelul ce i-a fost trimis în ajun de Adella în mod aşa misterios! În ce relaţii a intrat aşa deodată prinţesa cu Lili! Adella a aflat desigur ascunzătoarea lui Lili! Enric Sanson se simţi apăsat de o grea şi fatală presimţire.

Se întoarse, şi instinctiv îşi îndreptă paşii spre Temple. Ajungând însă aici, nu putu obţine intrarea. Lili era în serviri acuma la familia regală.

Enric nu mai aşteptă. Se simţea mai liniştit acum, că o ştia pe Lili în Temple la adăpost de orice primejdie. Restul 51 putea amâna şi pe mâine. Enris Sanson n-a presimţit că această amânare îl va costa mult atât pe el cât şi pe biata Lili.

Pe drum Sanson întâlni pe medicul care o cercetă pe prinţesă imediat după asasinat, în prezenţa lui Marat.

Din întâmplare Sanson cunoştea pe acest medic, şi cei doi bărbaţi schimbară între dânşii impresiile. Cuprins de groază Enric Sanson află din gura medicului că otravă mortală care a ucis-o pe prinţesă, era otravă de săgeată.

Călăul simţi că sângele-i năvălise în obraz. Doamne!

ce bănuială cumplită avea.

Tăişul gol al pumnalului ce-l încredinţase deunăzi lui Lili, conţinea de asemenea otravă de săgeată. Otrava asta era una din cele mai rare care există pe lume.

Spaima lui crescu şi mai mult când află tot din gura medicului, despre dublul asasinat întâmplat în aceeaşi noapte în strada Bellevue, unde se întrebuinţase tot otravă de săgeată.

În acelaşi timp însă Enric se simţi foarte uşurat de vestea asta. El se declară de acord cu medicul că ambele asasinate erau săvârşite de aceleaşi mâini. Cum de a putut pune el un moment vina pe dulcea şi curata Lili?

Enric recunoscu singur că era un prost.

Îşi luă rămas bun de la medic şi se îndreptă spre casă… Acolo îl aştepta Orfelia.

Minunată fată se liniştise întrucâtva, dar arăta tot palidă şi neodihnită.

Ea primi pe Enric cu un zâmbet blând şi împăciuitor. Enric se plecă şi o sărută pe frunte. Pe urmă se aşeză lângă ea.

Dulcea şi draga mea Orfelia!, zise Călăul, am să-ţi spun o noutate importantă, dar să nu te sperii!

Despre moartea aşa-zisei englezoaice?, spuse Orfelia spre uimirea lui Enric.

— Cum? Ştii deja?

Orfelia dădu din cap afirmativ.

— Da, au fost aici nişte-vizitatori care m-au înştiinţat de crima din balul mascat!, răspunse ea.

— Atunci poate că ştii şi despre dublă crimă din strada Bellevue?, continuă Enric.

— În strada Bellevue?, întrebă ea. Strada asta e foarte aproape de strada Ludovic! Ciudat! Ieri după prânz am fost acolo la locuinţa unui mecanic Tellier!

— Tellier? Ce spui! Un anume Carol Tellier e arestat

ca bănuit de crima săvârşită!

Orfelia se înspăimântă. Fata se făcu de o paliditate mortală.

— Imposibil! exclamă apoi tânăra fată, te înşeli! Carol Tellier nu poate fi un criminal! El e un nenorocit care de abia luptă pentru existenţa lui, şi m-aş putea prinde că nu e în stare să procedeze în chip aşa de necinstit.

— Nu ştiu, dragă soră, dacă ai dreptate!, zise el, dar după cât mi s-a spus, acest Tellier e într-o situaţie foarte încurcată. Mizeria a împins pe mulţi oameni cinstiţi la crimă! afară de asta, nevasta lui este pe moarte. Se bănuieşte că pentru a putea cumpăra femeii sale doctorii şi vinuri întăritoare, a devenit dublu asasin!

— Spui adevărul tu. Enric! Nu poate să fie un al doilea Carol Tellier decât acela în a cărui locuinţă am fost eu ieri! femeia îi era pe moarte şi orice ajutor era zadarnic.

Se întrerupse şi îşi acoperi faţa cu mâinile.

— O, Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, nu e cu putinţă. nu e cu putinţă! Carol Tellier nu poate fi criminal!, exclamă ea oftând.

Enric Sanson privea încremenit pe sora sa.

— Văd că te întristează grozav soarta omului acesta?

— Da, nenorocirea lui îmi rupe inima!, murmură Orfelia tremurând, şi biata femeie! Trebuie să mă duc îndată la ea ca s-o mângâi puţin!

— Nu acum, Orfelia! E prea târziu pentru aşa ceva!, zise el liniştind pe sora sa. E întuneric de tot afară!, şi, drăguţă surioară, nu trebuie să pleci din casă! Mâine te poţi duce, dacă vrei cu tot dinadinsul!

— Ai dreptate, frăţioare!, mă voi duce mâine! Dumnezeule, de ar trece noaptea asta îngrozitoare!

Nu bănuia ce nenorocire grea îi apăsa iară. Călăul se despărţi de sora sa, după ce depuse o sărutare caldă pe fruntea-i senină.

Enric Sanson se simţi uşurat. Cu toate că depuse o lacrimă în amintirea nerorocitei prinţese, totuşi în inimă era satisfăcut. O piatră de pe inimă se duse odată cu moartea Adellei. Acum, nenorocita nu mai putea împlini groaznica ei ameninţare. Şi Lili va rămâne a lui pentru vecii vecilor!

Capitolul 80 NARCOTICUL

În sfârşit veni noaptea. Mai încet ca întotdeauna, după părerea unanimă a acelora care au luat parte la fuga familiei regale, se întindeau umbrele nopţii asupra pământului.

În cercul familiei regale se vorbea foarte puţin, numai de frica de a nu se trăda cu vreun cuvânt.

Pentru a evita orice incident, regina îşi culcase ca de obicei amândoi copilaşii, necomunicându-le nimic despre ceasul apropiat al libertăţii lor.

Înăuntrul Templului, în afară de Lili, familia regală tremura de îndrăzneaţa întrepi indei e pe care o vor purcede în seara aceea.

Lili rugase pe regină să îndemne pe soţul ei să se culce mai devreme ca de obicei, căci de fugă nu putea fi vorba decât atunci când garda din odaia din mijloc va fi căzut la pământ făi a simţiri, ameţită de vin. Însă ea nu ştia cât de grabnic va fi efectul prafului ce i-l oferise contele Perseri.

Totul se făcu după dorinţă. Nimeni în Temple nu bănuia nimic, dar totuşi un fel de nelinişte cuprinse pe păzitorii Templului. Toţi şuşoteau între dânşii. De câteva ori căutară a atrage şi pe Lili în conversaţia lor.

Circula vestea despre feluritele crime care se săvârşiseră cu o noapte înainte în Paris şi care cu toate zilele de teroare, au izbit adânc pe toţi locuitorii. Dar Lili nu voia să audă; poate că nu auzise într-adevăr, nici când o chemă unul din soldaţi ca să povestească ceva despre

crimă sângeroasă de la balul mascat al operei.

La ora zece, regele şi regina se culcară!

În acelaşi timp, soldaţii se retraseră în camera din mijloc, pentru a nu o mai părăsi. În urma regelui încuiară uşa. De asemenea se încuia şi uşa reginei şi a copiilor.

În camera din mijloc, care în timpul zilei era odaia de şedere a familiei regale, cei doi soldaţi se aşezară în largul lor. Ei îşi sprijiniră armele în colţul odăii şi se aşezară pe scaunele de paie. O lampă cu flacăra mică ardea cu multă economie în cameră.

— Ascultă prietene!, zise unul din cei doi soldaţi celuilalt, sunt curios dacă o veni drăcoaica cu vinul. Îţi spun, am o sete infernală!

— Fii fără grijă Ştefane, răspunse celălalt, e fată serioasă. Ce a făgăduit ea odată, face desigur. Şi a spus că vine cu o cană cât toate zilele ca să bem în sănătatea ei, că fata serbează azi ziua ei onomastică!

Cei doi râdeau, dar Ştefan zise:

— Hm, amice, n-ai auzit tu nişte paşi?

Celălalt afirmă după ce ascultase câtva timp.

— Mi se pare că vine drăcoaica cu vinul.

Şi aşa era. Lili apăru în halatul de noapte. Ca să nu-i facă să bănuiască, se înveli într-un şal gros, iar în mâna dreaptă ducea o cană cu vin mirositor.

— Ei, vedeţi că mi-am ţinut făgăduiala?, zise ea încet punând cana pe masă.

— O, desigur, rânji Ştefan. Acum de abia cred ceea ce mi-a spus prietenul meu. Să trăieşti!

La aceste cuvinte luă cană şi bău dintr-o înghiţitură.

Soldatul nu observă încordarea de pe chipul lui Lili. Fata credea acum că o năpădeşte cea mai grea nenorocire. Ea se uită nerăbdătoare la soldat.

Va simţi el oare, gustul amărui al pulberii ce o turnase ea acolo? Atunci se va trăda, şi va fi pe veci

pierdută. Soldatul ar face gălăgie, şi totul ar fi pierdut.

O oră lungă, tăcută, trecu în cea mai absolută tăcere. Nu se auzea decât gâlgâitul soldatului care bea întruna. Pe urmă acesta puse cana jos; respiră adânc şi-şi răsuci mustaţa.

— Sapristi!, exclamă el. Ce mai vinişor!

— Şi dete cana amicului său.

Pe urmă se întoarse spre Lili şi îi spuse:

— Să stai cu noi; desigur că este contra ordinului, dar tot trebuie să bem în sănătatea dumitale!

Lili nu putut decât să zâmbească şiret, iar după aceea se retrase în cămăruţa ei.

În câteva ore trebuia să se sfârşească totul. Doamne, ce va aduce oare cu sine viitorul? Asta era groaznică întrebare pe care şi-o punea Lili.

Bătăia ceasurilor, se auzea de la turlele bisericilor. De la un sfert de ceas până la altul, părea o veşnicie. În sfârşit bătu ora unsprezece.

Lili se ridică pe vârfurile degetelor. Ajunsă la uşă, tânăra fată se opri. Încrucişa braţele pe piept şi plecă evlavios capul. Probabil că numai o rugăciune tăcută era. aceea pe care o adresă ea acum celui atotputernic.

Lili deschise încet uşa odăiţei ei. Prin deschidere pătrunse cu privirea afară în gang. Era întuneric desăvârşit.

Se zăreau numai câteva raze de lanternă.

Acolo era o santinelă, care nu putea împiedica fuga familiei regale. Principalul era ca cei doi soldaţi din odaia din mijloc să doarmă.

Lili se repezi pe vârful degetelor în gang.

Prin crăpăturile „uşii pătrundea lumina di afară în gangulântunecons.

Lili simţi cum i se taie respiraţia. Ea auzi clar un zgomot care venea din cameră la a cărei uşă asculta.

Vegheau soldaţii, ori adormiseră?

Lili apropie urechea de uşă. Ascultă nerăbdătoare. Se auzea un zgomot regulat, care sună ca retezarea cu fierăstrăul a unor butuci mari de stejar.

Desigur că vinul îşi făcuse efectul. Inima îi bătea sălbatic.

Ea deschise uşa cu îngrijorare, cât putu de încet. O privire aruncată în odaie o făcu să priceapă că avea dreptate în presupunerea ei.

Într-adevăr, unul din soldaţi căzuse jos de pe scaun, iar celălalt îşi lăsase capul pe masă. Amândoi însă sforăiau. Un somn adânc îi cuprinsese.

Lilî se uită în cană. Era goală. Ea o luă în grabă cu dânsa. Privirea îi căzu asupra celor două carabine care se aflau în colţul odăii, le luă cu ea şi le puse afară în coridor lângă zid.

Apoi ţimara fată se întoarse în sală. unde cei doi soldaţi tot mai dormeau adânc, încât Lili se temea că nu cumva sforăitul lor să fie auzit în sălile temniţei., deşteptând astfel bănuieli.

Cu ajutorul cheii din broască, deschise uşa care ducea la odăile regale. Aceasta, o aşteptase cu nerăbdare Ludovic al XVI-lea, căci imediat deschise şi el uşa pe dinăuntru şi apăru în prag complet îmbrăcat, aruncând asupra fetei o privire plină de recunoştinţă.

— Ei dragul meu înger, e totul în bună pace? întrebă el cu glas şoptit. Lili adânc emoţionată, tremurând din tot corpul, abia putu răspunde cu capul, şi parcă i se părea că în ultimul moment i se va întâmpla ceva care va zădărnici totul.

Dar nimic din toate acestea nu se întâmplă. Era evident că nimeni din temniţă, nu bănuia că s-ar fi pregătit o fugă atât de îndrăzneaţă şi periculoasă.

Ludovic al XVI-lea se îndreptă cu Lili spre

apartamentul soţiei sale. Aici începea partea grea şi delicată, căci trebuia să-i trezească pe cei doi copii naivi şi neştiutori şi să-i facă să se poarte cu toată precauţi unea. Afară de asta mai trebuia să se dea semnalul convenit de la fereastra odăii de culcare a reginei.

Când cei doi soţi regali se întâlniră faţă în faţă. O emoţie adâncă îl cuprinse, şi tăcând, nerostind o vorbă, se îmbrăţişară cu căldură.

— Până acum Dumnezeu ne-a ajutat, tot el ne va ajuta şi de aici mai departe!, murmură Maria Antoinetta adânc mişcată.

Capitolul 81 FUGA DIN TEMPLE

În acelaşi moment se auzi din stradă o fluierătură. Lili tresări.

Era semnalul convenit al conjuraţilor. Aşadar, eliberatorii se aflau deja în strada îngustă de lângă temniţă, care trecea pe la ferestrele apartamentului regal din temniţă.

Lili se apropie de perechea regală.

— Nu trebuie să pierdem un moment! murmură tânăra fată, căci fiecare clipă e preţioasă!

Maria Antoinetta făcu un gest afirmativ şi se desfăcu din braţele bărbatului său.

— La lucru! murmură regina, în câteva minute vom fi gata de fugă. Tot ce avem lăsăm cu plăcere aici. Mai târziu, când un viitor mai fericit ne va surâde, ne vom despăgubi de tot ce am lăsat!

Lili, urmând pe regină, intră în odaia de culcare a micilor prinţi, pe care augusta mamă, îi deşteptă din somn cu multă drăgălăşenie printr-o sărutare duioasă.

Desigur, că a trebuit toată arta convingătoare a reginei, pentru a împiedica pe copiii deşteptaţi, de a nu pune întrebări care ar fi putut fi auzite. Mai ales micul prinţ moştenitor n-a putut pricepe cu niciun preţ, ce se

pregăteşte şi care-i rostul deşteptării sale din somn. Pe urmă însă, când mama sa, începu să-i explice mai cu de-amănuntul ce se va întâmpla în noaptea asta, ochii săi avură o sclipire de inteligenţă şi păru transfigurat.

— Ah, ce frumos, ce frumos!, exclamă micul prinţ, bătând din palme, plin de bucurie.

— Mamă, dulce mamă, vom fi liberi. Hai să ieşim mai iute din temniţa asta groaznică!

Sărmanul copil!, nici nu visa el că în cartea vieţii era deja scrisă sentinţa fatală. Fiul şi moştenitorul perechii regale, după cum se ştie. şi-a petrecut „nenorociţii ani ai copilăriei în zidurile temniţei, pentru a dispărea apoi pentru totdeauna.

Acum însă, când o rază de speranţă însenină toate aceste suflete amărâte, cine era să aibă astfel de presimţiri triste? Adânc mişcaţi până în adâncul sufletului, părinţii îmbrăţişară copiii.

În timpul acesta, Lili se apucă să îndeplinească cea mai grea parte a operei de eliberare. Când era acasă la tatăl său care era armurier, s-a uitat adesea la calfele care mânuiau uneltele, aşa că se pricepea destul de bine să mânuiască pila.

Astfel deci, udă cu multă băgare de seamă pilele ascuţite, cu uleiurile încredinţate de contele Persen, şi începu să pilească gratiile de fier de la ferestrea odăii de culcare a reginei. Într-adevăr lucrarea aceasta penibilă şi atât de delicată se făcu cu multă uşurinţă şi fără niciun zgomot.

Lili era scăldată de sudoare, şi afară de asta simţea oarecare nelinişte, auzind de jos de sub fereastră, nişte murmure nedesluşite.

Murmurele acestea, preveneau probabil de la conjuraţi, care aşteptau cu o nerăbdare arzătoare până ce se va da semnalul convenit şi vor putea prinde scara de

funii.

Inima tinerei fete se înfiora de câte ori auzea în mijlocul tăcerii mormântale a nopţii, bătăile ceasornicelor din Paris.

Pe la orele patru dimineaţa, regele înlocui pe Lili la muncă grea şi tăie ultima graţie de fier.

Atunci însă, se întâmplă ceva neaşteptat. Graţia în patru colţuri, pilită la rădăcină căzu jos pe stradă, înainte ca regele să fi avut vreme s-o oprească.

Era Un moment înfiorător. Fiecare simţea că s-a apropiat momentul decisiv. Dacă sentinelele ar fi observat cel mai mic lucru, atunci fuga era cu totul zădărnicită!

Lili simţi grozăvenia momentului!

— Dumnezeule mare! şopti ea. Să fie zadarnice toate jertfele făcute. până acum, numai din pricina acestei imprudenţe?

Într-o singură clipă văzu trecând înaintea ochilor ei, întreg trecutul şi prezentul. Sufletul fecioarei se pregătea pentru ultima şi fatala întâlnire pe eşafod, cu Enric Sanson, Călăul din Paris.

— Lăudat fie domnul! murmură Ludovic al XVI-lea, apucându-se de balustrada ferestrei, să nu cadă jos de ameţeală.

Ideea că din pricina imprudenţei sale a zădărnicit pentru totdeauna salvarea să şi a scumpei familii, era pentru el insuportabil de dureroasă.

Se auzi un zornăit uşor. O pietricică mică lovi fereastra eliberată de gratii.

Şi de astă dată, Lili a fost aceea care a avut curajul de a se apleca afară, peste fereastră. Acum, că nu mai era nicio graţie, îi fu uşor să vadă tot ce se petrece afară.

Privirea ei căzu asupra celor cinci-şase bărbaţi mascaţi, care se postaseră jos pe trotuar sub fereastră. Afară de asta, dacă ochii nu o înşelau, vedea la ambele

colţuri ale străzii, sentinele mascate.

— Sunteţi gata? răsună un glas bărbătesc. Înăbuşit şi totuşi foarte clar.

Lili recunoscu numaidecât pe acela care vorbea. Nu era altcineva decât contele Persen, acel domino roşu cu care avusese întâlnire în seara fatală a balului mascat.

— Sunteţi gata? răsună un glas bărbătesc, înăbuşit lipseşte numai scara de funii.

— Bagă bine de seamă! răsună iar glasul contelui. Prindă bine, domnişoară.

I frili observă că în acelaşi moment i se aruncă de jos un obiect pe care-l prinse cu multă îndemânare. Era scara de funii. Acuma opera era aproape terminată. Cu ajutorul perechii regale, scara fu legată de capetele de jos ale gratiilor tăiate…

Venise momentul fugii adevărate.

Cel dintâi ieşi regele în mod destul de anevoios prin deschiderea practicată în urma pilirii gratiilor.

După repetatele rugămiţi ale lui Lili, regina întreprinse la rândul ei coborârea de pe fereastră.

Acesteia, de asemenea, i-a fost foarte grea ieşirea prin fereastră. Nu lipsea mult şi Maria Antoinetta ar fi căzut printr-un pas greşit în groaznica adâncime.

Apoi urmă prinţesa, care pricepu toată seriozitatea situaţiei şi ascultă fără nicio vorbă pe Augusta sa mamă.

Coada cortegiului o formă Lili care ţinea în braţe pe prinţul moştenitor. Mititelul însă care era adormit şi cuprins de nelinişte, refuză de a-şi pune braţele în jurul gâtului lui Lili, şi începu să se lupte cu încăpăţânare contra bunei fete.

— Nu. nu! nu vreau să intru în gaura asta groaznică!, zicea micul prinţ cu glas tânguitor, zbătându-se mereu.

Lili’s înţi o mare descurajare.

— Dumnezeule mare!, murmurăea. Nu cumva toate

ostenelile şi riscurile noastre să fie zadarnice? Oare plânsul nechibzuit al acestui copil speriat să ne nenorocească pe toţi?

Degeaba regina care era jos, căuta să potolească plânsul şi neliniştea prinţului. Acesta începu să se vaite din ce în ce mai tare.

Deznădejdea care umplea în acest moment inima tinerei fete. Îi dădea puteri gigantice.

Lili singură, n-a ştiut mai târziu, de câte ori era vorba de această întâmplare, să arate care i-au fost senzaţiile şi cugetările în tot timpul cât a durat această scenă. Ca prin vis, îşi aduce aminte că a ţinut strâns la pieptul ei cu toată puterea, faţa prinţului, pentru ca să-i înăbuşe plânsul şi vaietele.

Peste o clipă simţi Lili că picioarele-i au atins o treaptă a ocării de funie.

Nu era o întreprindere uşoară şi lipsită de primejdie de a încerca această scară nesigură, având în braţe pe prinţul încăpăţânat şi neascultător.

Lili închise ochii, recomandându-şi sufletul şi viaţa protecţiei celui de sus. Apoi coborî cu multă fermitate sufletească treaptă cu treaptă până ce în sfârşit se simţi apucată de braţe, şi în acelaşi timp, observă că se opri cu picioarele pe pământ.

În acest moment fecioara noastră atât de curajoasă, simţi slăbiciune în inimă. Fără voie închise ochii, pumnii îi tremurau şi o mare nervozitate îi cuprinse tot trupul.

— „Curaj şi energie!”, îi şopti la ureche contele Persen.

O femeie, pe care Lili nu o băgase în seamă în primul moment, i-l luă din braţe pe micul prinţ.

Contele Persen, îi comunică şoptind bunei noastre Lili, că această femeie, este guvernanta de până acum a prinţului.

Şi într-adevăr, doamna de Fanzel, acesta era numele guvernantei, reuşi imediat să astâmpere pe micul prinţ. Plânsul său încăpăţânat încetă numaidecât.

Lili învinse accesul de slăbiciune ce o cuprinsese. Re – cmându-se de braţul contelui Persen se apropiară de ieşirea în stradă. Ochii ei, deprinşi cu întunericul adânc de afară, văzu la o oarecare depărtare o trăsură care aştepta. Spre aceasta, se îndrepta cu paşi grăbiţi familia regală. Lili se opri tocmai în momentul când augusta familie se pregătea să se urce.

Totul se făcu într-o singură clipă, portiţa cupeului se închise fără zgomot şi trăsura porni în fuga cailor.

Ameţită de toate cele întâmplate cu o iuţeală atât de vertiginoasă, Lili se uită la contele Persen, care stătea lângă dânsa, apoi la cupeul care se depărtă.

— Doamne, pleacă cupeul!, atât a putut pronunţa biata fată, profund emoţionată. Ea împreună mâinile a rugăciune şi ridică o privire de grijă şi teamă spre contele Persen.

— Nu mai e niciun loc în cupeu! răspunse acesta. După cum vezi, domnişoară, chiar eu am rămas pe jos!

— Dar ce se va întâmpla acuma cu mine? Se va descoperi fuga şi se va da alarma!

— Dumitale, domnişoară, îţi rămâne să mai faci familiei regale încă un serviciu foarte important!

— Şi în ce constă acest serviciu?

Contele Persen se aplecă spre tânăra fată.

— E în interesul familiei regale, răspunse acesta, să te întorci în temniţa Templului!

Un suspin de dureroasă mirare ieşi din gura lui Lili.

— Cum?, să mă întorc în Temple?, imposibil! murmură ea. Aşa ceva nu puteţi cere de la mine! ar însemna să-mi doriţi moartea!

Contele zâmbi.

— Dimpotrivă, domnişoară, răspunse el. Nimeni nu-ţi vă pute<s spune nimic. Căci cine ar putea măcar bănui că dumneata ai favorizat planul de fugă al regelui şi reginei?

Lili tremură din tot corpul şi trebui să se rezeme de braţul contelui, spre a un cădea jos leşinată.

— Apoi bine, Dumnezeule mare, zise ea cu glas tânguitor. Cei doi soldaţi se vor deştepta din beţia lor, şi mă vor acuza că le-am pus un narcotic în vin.

— Nu se vor mai trezi niciodată! răspunse contele cu un accent foarte ciudat.

Lili îl privi încremenită de mirare.

— Ce vrea să zică asta?, întrebă ea cu groază.

— Asta înseamnă, termină contele, că somnul în care sunt cufundaţi cei doi militari, se termină numai odată cu moartea! Aceşti doi soldaţi nu se vor deştepta niciodată!

Lili se înfioră de groază.

Doamne Dumnezeule!, murmură ea cu buzele tremurânde, asta e o crimă, un asasinat, şi nenorocita de mine, le-am turnat acest vin!

Ceea ce nu ştie nimeni!, o întrerupse contele.

Ce importanţă poate avea viaţa a doi ticăloşi temniceri dacă e vorba de scăparea şi siguranţa familiei regale. Şi afară de asta. nu ţi-am spus oare, domnişoară, că arhiepiscopal Parisului ţi-a dat dumitale deplină absolvire pentru acest păcat?

Lili se înfioră.

— Doamne! murmură ea.

— Dar n-ai nicio grijă, domnişoară, şi întoarce-te liniştită în apartamentul dumitale, o întrerupse contele. Scuză-mă te rog de înşelăciunea ce am comis contra Dumitale, căci eram forţa f de împrejurări. Arată sublimă fecioară, că într-adevăr ţi-i scumpă şi dragă familia regală. Probabil că peste câteva zile dictatorii de azi vor fi răsturnaiţi, şi traşi la răspundere!

— Ce să fac eu acuma în clădirea asta înfiorătoare? se văită Lili. Mi-i groază de zidurile sale!

— Totuşi trebuie să te întorci acuma în odăiţa dumitale, pentru că mâine dimineaţă printr-o minciună iscusită să pui pe o urmă falsă pe aceia care vor fi trimişi în urmărire. Noi plecăm spre Barenes; fă dumneata tot ceţi stă în putinţă pentru ca să îndrepţi într-o direcţie greşită pe urmăritori. Ai înţeles? Ne trebuie numai un avans de câteva zile, pentru că familia regală să fie în completă siguranţă, dincolo de hotarele Franţei.

— Dar eu ce mă voi face? se tânguia Lili; se va descoperi înşelăciunea mea şi voi fi trasă la răspundere!

— Deocamdată rămân şi eu în Paris, răspunse contele, iar mie unul îmi surâde un viitor şi mai puţin strălucit ca al dumitale. Mâine dimineaţă, la rândul meu pentru ca să pun pe o urmă falsă pe urmăritori, mă voi lăsa să fiu arestat ca partizan al regelui. Şi cine ştie dacă pentru mine unul ajutorul nu va veni prea târziu. Fie însă cum o fi, eu mor cu dragă inimă pentru bunul nostru rege şi pentru familia sa!

Cuprins de un sfânt entuziasm, contele se uită aproape transfigurat la tânăra fată.

Atunci ea-i strânse mâna cu multă căldură.

Capitolul 82

LILI SE ÎNTOARCE în TEMPLE

În cele din urmă, Lili întrerupse tăcerea:

— Acum abia te înţeleg pe deplin, sublim şi mărinimos bărbat, murmură ea adânc mişcată. Ştii prea bine că-ţi poţi pierde viaţa, dar pentru Regele dumitale mori cu plăcere!

Persen o privi câteva clipe cu fermitate, strângându-i mâna.

— Da, m-ai înţeles, domnişoară, răspunse el cu glas melodios. Nu numai că nu cred în posibilitatea de a scăpa,

dar sunt adânc convins, că peste câteva zile, nu mai târziu, capul meu va cădea sub toporul ghilotinei!

Câteva clipe se uită în zare, pierdut în gânduri. O umbră de tristeţe adâncă îi acoperi obrazul său nobil. Pe urmă. pieptul său se umflă de curaj şi din trăsăturile sale virile vorbea o fermitate neclintită.

— Ce-i drept, mi-i greu să mă despart de bucuria vieţii, continuă contele. Mai sunt încă tânăr şi pot mărturisi că viaţa mi-a adus multe bucurii, multe plăceri! Acasă în patria-mi suedeză, mă aşteaptă o avere destul de mare, o mireasă mult iubită, frumoasă şi măreaţă ca dumneata, scumpă domnişoară! Acuma însă va aştepta desigur în zadar întoarcerea mea! Am jurat regelui meu în momentele de fericire şi putere, că voi sacrifica totul, atât în timp de pace cât şi de război, în zile de veselie ca şi în cele de restrişte. Curtezanii, laşi şi mişei cum sunt, imediat ce a izbucnit furtuna revoluţiei, s-au ascuns prin toate găurile pentru a-şi scăpa pielea ticăloasă şi putredă de păcate! Eu însă vreau să mă ţin de cuvânt până la moarte! Şi acum, domnişoară, deoarece te-am atras şi pe dumneata în situaţia noastră disperată, legându-ţi soarta de a noastră a tuturor, fie ca atotputernicul să te ia sub ocrotirea sa şi să te facă fericită pentru toată viaţa dumitale!

Lili respiră mai uşor.

— Sunt şi eu încă tânără, murmură ea. Şi mie mi-a bătut inima pentru un bărbat, până ce s-a întâmplat fatalitatea!

Lili se întrerupse, izbucnind într-un plâns amar. Îşi ascunse obrazul în mâini şi i amase nemişcată câteva secunde.

În inima lui s-a rupt o coardă, începu apoi Lili cu buze tremurătoare. Domnule conte, dacă mi-ai fi impus îertfa de astăzi, nu mai departe decât acum câteva zile, mai mult decât sigur că aş fi refuzat. Acuma însă viaţa mea

e pustie, tristă şi deznădăjduită. Cu plăcere renunţ la această viaţă lipsită de orice bucurie. Moartea nu mai are pentru mine nimic groaznic.

În toate vorbele astea, ale fecioarei curajoase era o resemnare atât de dureroasă încât fără voie contele Persen se aplecă spre Lili, îndarerat până în suflet!

— Suntem doi predestinaţi ai Morţii, care ne despărţim unul de altul în întunericul nopţii! şopti el cu glas duios. Te uită la cer, domnişoară! Umbrele nopţii mai învăluie pământul, dar la răsărit, departe, se luminează de zi. Aşa şi peste viitorul Franţei, mai zace încă întunericul fatal al terorii, dar şi în ţara asta frumoasă şi bună se va face iar lumină, şi atunci, jertfele pe care le facem noi acuma, îşi vor da roadele lor binefăcătoare!

Se întrerupse un moment.

— Timpul trece, murmură contele, hai să ne întoarcem la temniţă, domnişoară!

Lili îi luă braţul şi cu paşi grăbiţi se întoarse la Temple.

— Domnişoară, aruncă-mi jos scara de funii, să nu se deştepte nicio bănuială!, şopti contele.

— Dar dumneata ce faci?, murmură Lili.

— Ţi-am spus deja!, glăsui contele. Voi căuta să fiu arestat de urgenţă, în plină stradă, căci de asta depinde scăparea regelui, ca să inducem în eroare pe terorişti asupra drumului apucat de cei fugiţi.

Ajunseră la capul de jos al scării. Contele mai apucă o dată mâna fetei.

— La revedere, domnişoară, zise contele Persen cu un ton semnificativ. Dacă nu aici jos, în această vale a plângerilor şi rătăcirilor, atunci desigur, colo sus în cer unde e lumină, fericire şi izvorul etern al păcii sufleteşti! La revedere!

Timp de câteva minute mâinile celor doi predestinaţi

ai Morţii, se strângeau cu căldură, apoi de odată Lili simţi că inima începe să-i bată cu putere, ca o prevestire de ceva rău.

Se desfăcu din strângerea de mână a lui Persen şi cu multă hotărâre şi curaj puse piciorul pe treapta de jos a scării. Urcă iute treaptă cu treaptă până ce ajunse în cele din urmă la vârful scării fixat de resturile gratiilor; aici se opri şi trase cu urechea. Nu se mişca nimic.

Peste o clipă intră în odaie şi alunecă binişor în jos scara de funii, aruncând-o contelui.

— Adio!, şopti încă o dată Lili.

Contele strânse iute scara şi dispăru.

Lili împreună mâinile spre rugăciune. Un întuneric beznă, domnea în odaia de culcare a reginei. O tăcere mortală învăluia întreaga temniţă.

— Tăcerea morţii!, murmură Lili cu buzele tremurând de emoţie.

Îşi aduse aminte de cei doi soldaţi care stăteau de sentinelă în sala din mijloc. Ea simţea că i se strânge inima de durere.

Dumnezeule mare! Fără să ştie, fără să vrea, le-a dat otravă în loc de narcotic!

Fiori adânci o cuprinseră. Va trebui să treacă pe lângă dânşii. Această descurajare însă, dură numai câteva secunde.

Ea părăsi odăile regale în cea mai mare tăcere. Sosise la uşa care ducea la sala din mijloc în care se aflau cei doi nenorociţi. Lili rămase nemişcată, trăgând cu urechea să prindă vreun zgomot.

Sforăiala zgomotoasă de mai înainte încetase şi tăcerea de plumb a morţii, se culcase deasupra Templului. Lili simţi că inima începe să-i bată iar cu putere.

— Morţi, morţi! murmură ea cu buze tremurătoare. Totul e mort, atât în inima mea ca şi în odaia de alături.

Oh, noapte a morţii, cuprinde-mă şi pe mine, atinge cu degetul tău binefăcător această inimă ostenită şi sfâşiată de durere!

Dar ce durere grozavă purta oare Lili în inima ei că a putut izbucni într-o jale atât de disperată?

Tânăra fată intră în sala luminată de o lampă, în care se aflau cei doi nenorociţi omorâţi de dânsa. Razele luminii de lampă se reflectau pe un inel mic, ce-l avea la mână.

Era un inel simplu de aur cu câteva pietre preţioase combinate în forma gingaşei floricele: Nu mă uita! Ah, acest inel l-a pus ea odată într-un moment de dulce fericire pe degetul iubitului ei! Cititorul ştie deja că Adella de Barry furase acest inel de pe degetul lui Enric, pe când el era cufundat într-un somn adânc.

Nu cumva tristeţea şi durerea lui Lili o fi în legătură cu acest ineluş, care a revenit pe neaşteptate în posesia ci sau nu cumva era sentimentul unei proprii vinovăţii care apăsa atât de greu sufletul acestei sublime fecioare? Cine ar îndrăzni să răspundă la aceste întrebări? Lili ieşind din sala din mijloc, închise uşa, aşa că totul rămase întocmai ca înainte.

Apoi, evitând de a se uita spre cei doi soldaţi pe veci adormiţi, păşi spre uşa opusă.

Fără a fi observată de nimeni se reîntoarse în odăiţa ci şi se culcă pe pat. În zadar însă căută să adoarmă. Furtuna care o frământă până în adâncul sufletului era prea puternică.

Doamne, Dumnezeule, nu cumva toate astea pe care le-a trăit ea în ultimele ore, aju fost un simplu vis? Fugit-a într-adevăr familia regală? Şi ea însăşi, adevărat şi real o fi că s-a reîntors în temniţă?

Dar vai, Lili a observat doar, că ceea ce o înconjura la fiecare pas şi în fiecare clipă era pur şi simplu o crudă realitate!

Se gândea ce se va întâmpla mâine dimineaţă? îşi închipuia cum se va descoperi moartea celor două sentinele!...

Ce-i drept, nu se va şti din ce le-a provenit moartea, căci nu ştia nimeni de cană cu vin cu care Lili a cinstit sentinelele. Cât despre cană, ea a fost ascunsă cu multă grijă.

Pentru prima oară în viaţa ei, o părăsise încrederea în bunătatea atotputernicului; pentru prima oară, se simţea părăsită şi de Dumnezeu şi de oameni.

În cele din urmă Lili, cu toată neliniştea ei, căzu cufundată într-un somn greu.

Trebuie să fi avut nişte vise înfiorătoare. De câteva ori, a tresărit, ţipând. În cele din urmă o gălăgie infernală deşteptă din somn pe Lili, sări în sus speriată şi se uită în jur cu o privire plină de spaimă.

— Vai!, s-a sfârşit!, s-a sfârşit cu mine!, murmură mereu tânăra fată.

Se îmbrăcă iute cu ce putu, şi trase cu urechea pentru a surprinde zgomotele de afară şi a distinge ce se petrece.

Într-adevăr, se auzea o gălăgie îngrozitoare, ţipete înfiorătoare şi fel de fel de insulte care de care mai groaznice. Zgomotul se auzea aproape de uşa ei. Cineva bătu în uşă.

— Da, da!, exclamă Lili. Înţelesese că s-a apropiat acuma, pentru ea, momentul decisiv. Trebuia cu tot dinadinsul să mintă acuma, cât o putea mai bine şi mai amăgitor.

Întinse mâinile spre cer, trimiţând creatorului o rugăciune fierbinte:

„O, Dumnezeule îndurător, fă să reuşesc în planul meu! Nu te rog pentru mine! Dacă vrei să primeşti ca izbăvire a păcatelor mele, viaţa mea, atunci lasă-mă să

mor, dar salvează, te implor, familia regală, fă să pot îndrepta pe o cale falsă pe duşmanii ei, care vor s-o urmărească şi s-o prindă! Ajută-mă, oh, Doamne, ca să-mi izbutească acest plan!”

— Deschide!, deschide!, se auzeau strigând glasuri brutale de afară.

— Da! da! vin!, dar ce s-a întâmplat că mă deşteptaţi în aşa chip!, răspunse Lili, abia îngânând cuvintele.

— Lasă că vei afla tu acu ce s-a întâmplat, răsună de afară un glas sălbatic. S-a întâmplat ceva grozav! Mizerabilul de Ludovic Capet a fugit din Temple, împreună cu haita sa!

Capitolul 83 DANTON în TEMPLE

Lili se îmbrăcă în mod foarte sumar şi deschise uşa.

Inima ei era atât de înfiorată, încât biata fată abia s-a putut ţine pe picioare. Doară de momentul acesta depindea totul, totul, cele mai scumpe interese ale unor nevinovaţi şi ale patriei franceze.

Oare au bănuit-o? Vor trage-o oare pe Lili la răspundere, ori voiau numai să afle ceva de la ea? întrebările acestea frământau acum cu sălbăticie creierul fetei:

Lili de abia putu să arunce o privire asupra soldaţilor care aşteptau afară. Coridorul era plin de lume. Soldaţi şi cetăţeni, chiar şi femei pătrunseseră acum în Temple, în odaia care era destinată pentru familia regală. Strigăte nebune se auzeau din toate părţile.

Părea că vestea despre fugă regelui înnebunise pe toată lumea Sălbatice erau gesturile necontenite ale celor adunaţi acolo. Toţi ameninţau cu pumnii încleştaţi; alţii insultau în gura mare, iar alţii stăteau liniştiţi, dar frunţile lor zbârcite şi posomorâte spuneau totul. Pe feţele lor se oglindea expresia că fuga familiei regale ar însemna pentru Franţa o nenorocire grea şi blestemată.

Lili de abia putu să observe toate acestea. Ţipetele şi urletele nebune care răsunau din toate colţurile Templului, o zăpăciră cu totul. În acelaşi timp, ea se pomeni apucată cu brutalitate de gardişti. I se părea că era mistuită de flăcări; deodată se pomeni în aceeaşi odaie pe care o vizitase în ziua intrării ei în serviciul familiei regale.

Astăzi era mai plină decât oricând. Numai elementele rele, pungaşii şi vagabonzii străzilor lipseau. Cei mai mulţi dintre cei prezenţi erau ofiţeri. Purtătorii numelor celebre, care azi figurează aşa de des în istoria universală, erau cu toţii emoţionaţi şi încremeniţi.

În mijlocul odăii, doi oameni stăteau la o masă acoperită cu verde. Aceştia erau Danton şi Camille Desmouilins.

Capelele amândurora erau acoperite de păr negru şi des, ca o coamă de leu, şi feţele foarte marcate.

Pe când mutra lui Danton, celebrul şi atotputernicul ministru de război, trăda un entuziasm sumbru, fanatic pentru republică, aceea a lui Desmoulins trăda un caracter sincer şi mărinimos.

Privirile tuturor celor de faţă erau îndreptate asupra lui Lili, care căuta zadarnic să afle de la gardiştii municipali unde voiau s-o ducă.

— Ah. repede, repede!, îi zise unul din bărbaţi. Vei fi interogată. Familia regală a şters-o din închisoare.

În momentul primejdiei, Lili îşi recapătă curajul şi hotărârea de mai înainte. Îşi păstră până la urmă credinţa şi devotamentul pentru familia. regală. Voia să-şi facă da oria până la urmă chiar dacă propria ei soartă va suferi din pricina asta.

Uşa care dădea în coridor fu închisă la un semn ce-l f» eu Danton. aşa că urletele şi ţipetele de afară răsunau năbuşite în interiorul sălii. În sală domnea o linişte neobişnuită şi apăsătoare.

Danton fixă privirea sa pătrunzătoare pe obrazul candid al lui Lili.

— Tu eşti servitoarea familiei Capet?, întrebă ministrul de război, cu vocea tunătoare.

Lili plecă capul.

— Mă numesc Lili Miranda, zise ea cu voce blindă dar hotărâtă.

— Când te-ai culcat ieri seară?

— Ca de obicei.

— Răspunse Lili.

— Nu te-a frapat nimic, absolut nimic?

— Nu, nimic!

— Adu-ţi bine aminte! Multe depind de răspunsul tău!, tună Danton, privind neîncetat pe Lili. Nu s-au purtat Ludovic Capet şi soţia lui mai altfel că întotdeauna?

Lili dădu din cap.

— Nu, după cât ştiu, nu>! răspunse ea.

Dar în acelaşi timp continuă, înăbuşind şi stăpânindu-şi tremuratul vocii:

— Din contră, familia regală era mai ostenită ca oricând. şi s-a culcat foarte devreme!

— Ascultă-mă! urmă Danton cu voce înfiorătoare, sărind în sus de pe scaunul său. Eu bănuiesc că tu eşti aceea care ai înlesnit fuga familiei Capet!

O linişte misterioasă se făcu la cuvintele lui Danton. Ochii tuturor se opriră cu atenţie asupra lui Lili.

Tânăra fată ştia că totul depinde de clipa aceasta; şi de nu va reuşi să-şi menţină aceeaşi poziţie sau de va apărea cea mai mică şi neînsemnată roşeaţă pe obrazul ei, apoi totul era pierdut. Dar Lili privi cu vădită trufie pe Danton.

— Acuzarea dumitale e falsă. Eu n-am făcut nimic împotriva cauzei sfinte a republicii, a cărei servitoare devotată sunt!

Cuvintele ei deşteptară în numerosul public aplauze de aprobare. Dar Danton porunci tăcere cu voceatunătoare.

— Spre favoarea ta, voi lua cuvintele tale ca adevărate!, se adresă el către Lili, ai cărei obraji se roşiră puţin. Dar atunci, explică-mi, cum se întâmplă că cei doi gardieni care au fost de strajă în odaia din mijloc, să se fi otrăvit? Şi de asemenea, cum se mai întâmplă ca atât uşa lui Ludovic cât şi a soţiei sale, să se fi deschis fără niciun semn din afară?

Lili simţi cum îi bate inima şi mai tare. Desigur, că la întrebarea asta nu era pregătită; deşi întrebarea aceasta era naturală şi cât se poate de raţională. Însă cu toate astea. Lili îşi aduse aminte că trebuie să mintă.

— Nici eu nu pricep lucrul acesta!, murmură ea. E pl: în cuvânt pe care-l aud despre întâmplarea asta. Cum ziceai, cetăţeni Danton, că cei doi păzitori erau otrăviţi?.1 Oare nu va fi făcut regele lucrul ăsta?

— Tocmai asta te întreb şi eu!, tună Danton.

O linişte adâncă urmă după cuvintele lui. Lili însă, dădu din umeri.

— Mă întrebaţi prea mult cetăţene, răspunse ea. Eu m-am culcat ca de obicei. De abia azi dimineaţă m-am sculat, când au bătut la uşa mea, şi acum mă aflu în faţa Dumneavoastră. Şi eu sunt uimită de fuga familiei regale. Cum e cu putinţă lucrul acesta?

D… mon scose o înjurătură. El sperase să capete amănuntele cele mai importante din gura servitoarei, care servea zilnic familia regală. Şi acum se înşelase!

— Ascultă-mă, te rog!, exclamă ministrul de război cu furie oarbă, n-ai auzit absolut nimic?”

Lili dădu din cap negativ. Cu ultimele ei puteri rezistă la privirea fioroasă a lui Danton.

— N-am auzit nimic! afirmă ea.

Iar se făcu tăcere. Pe urmă, Danton luă ultimele hotărâri.

— Bine!, exclamă el. Du-te de aci! Vei rămâne la dispoziţia noastră, aci în Temple, pentru ca să te putem interoga oricând.

Lili se retrase.

Iritarea ei, întărise la toţi cei de faţă convingerea, că a spus purul adevăr. Câţiva dintre asistenţi se apropiară de Lili, şi îi şoptiră că într-adevăr, ei sunt convinşi că ea nu ştie nimic din cele ce s-au întâmplat cu o noapte înainte.

Lili de abia se mai putea ţine pe picioare. Gândurile îi zbuciumau nebune creierul. I se părea la fiecare moment că va cădea leşinată.

Spre norocul tinerei fete, atenţia celor prezenţi fu deşteptată şi atrasă de un tumult care se iscase afară.

În coridorul Templului se ridicară mii de voci. Era un ţipăt, un urlet şi muget, încât zidurile Templului se cutremurară.

Danton încreţi fruntea, aruncând o privire întrebătoare asupra lui Camille Desmoullins. Acesta se sculă şi se îndreptă spre uşă.

De abia o deschise şi zgomotul, care până atunci era mai înăbuşit, pătrunse de-a binelea în sală. În acelaşi timp el se şi dădu la o parte. Un pâlc de oameni pătrunse ca fulgerul în sală.

— Aici este trădătorul!

— Se mândreşte că ştie de fuga familiei regale!

— La ministerul de război, jos cu el!

— La eşafod, nemernicule!

— Înainte!

— Ura!

— Înainte, amice!

Acestea erau strigătele sălbatice ale mulţimii.

Lili observă cu spaimă, că acela pe care-l târâseră în

sală era un prizonier, pe care ea îl cunoştea însă foarte bine. Nu era altul decât contele Persen, conducătorul ei nocturn.

Dumnezeule! cum arăta acum omul odinioară atât de frumos şi elegant! Hainele îi erau rupte în bucăţi, obrazul îi era zgâriat până la sânge, stufuri de păr îi erau smulse de mulţimea sălbăticită; şi sângerând, contele mai mult atârna între pumnii păzitorilor săi, decât putea merge singur.

Totuşi, după cât putu observa Lili, acesta îi surâse, fără a fi observat, şi privea liniştit pe Danton.

Ministrul de război sărise de pe scaunul său, aruncând priviri înfiorătoare asupra mulţimii care se îmbulzea.

— Ce înseamnă asta?, strigă el cu vocea sa de tunet, şi plină de furie. Cine îndrăzneşte să pătrundă fără cauză aici în sală? Vai de voi obraznicilor! Ei, gardiştilor, la lucru!

— Nu, ascultă-ne, cetăţene Danton!

— Îţi aducem u. n prizonier important, şi trebuie să-i faci interogatoriul!

— S-a făli t la toată lumea că ştie despre fugă Capeţilor!

— El e ucigaşul celor doi soldaţi viteji!

Strigătele astea nebune, ieşeau cu putere de pe buzele tuturor. Danton îi privea surprins. Pe urmă, privirea lui se opri asupra nenorocitului conte Persen.

La un semn al său, păzitorii îi dădură drumul.

De abia se putea ţine în picioare. Totuşi se târî foarte aproape de masă verde.

Capitolul 81 CREDINŢA PIN A LA MOARTE

Contele Persen rezistă, fără frică, privirilor fiorosului ministru de război.

— Cine eşti?, porunci Danton.

Numele meu este contele Persen, răspunse

nenorocitul.

— Nu mai există conţi ia ţara asta!, zise Danton cu ironie.

Contele surâse cu dispreţ.

— Ei aşi! O gaşcă de pungaşi smintiţi nu poate uzurpa drepturile.

— Vorbeşti cu prea multă îndrăzneală, nebunule răspunse Danton cu mânie.

— Puteţi auzi şi alte adevăruri de la mine!, urmă mândrul conte.

Se iscă un murmur sălbatic în popor. Toţi ameninţau cu pumnii pe nemernicul care atingea în mod aşa de nedemn pe puternicul Danton. Dar ministrul de război, cu o singură privire, porunci tăcere.

— Te-au prins şi te-au adus în faţa mea!, urmă Danton. Te acuză că ai ştiut de fuga familiei regale.

Contele Persen afirmă fără frică cu capul.

— Au spus adevărul, răspunse el. Nu numai că am înlesnit fuga mult iubitului meu rege şi a întregii sale familii, dar fuga e opera mea proprie!

Un strigăt fioros se iscă în sală. Ura. mânia, necazul şi amărăciunea, erau exprimate în urletele vocilor veninoase.

— Ştii că vorbele tale te vor duce la eşafod?

— Nu doresc ceva mai arzător, decât să mor pentru regele meu! Moartea nu mă înfricoşează deloc. Mai bine să mori pentru o cauză bună, decât să trăieşti în cercul unot pungaşi neomenoşi!

Camille Desmoulins, care şedea şi el lângă Danton, îşi ieşi din fire. El sări de pe scaunul său şi aruncă o privire scânteietoare asupra prizonierului.

— Nu ne insultă, sărman, şi biet neghiob!, exclamă Desmoulins. Nenorocitule! Nu poţi pricepe! Orbule, miopule! Nu înţelegi că numai libertatea, egalitatea şi f

ăţia vor domni în scumpa noastră patrie?

— Ei aşi!, astea sunt vorbe!, exclamă Persen cu dispreţ. Am jurat credinţă regelui meu!, şi până la treptele eşafodului, voi şti să-mi ţin cu sfinţenie jurământul!

— Sperjurule!, exclamă Desmoulins. Ai trădat poporul, eliberând din carceră în taină pe toţi asupritorii naţiunii! Trădătorule josnic şi nemernic ce eşti, mai ai îndrăzneala să ne priveşti cu fruntea senină? Te mai şi mândreşti de crima ta îngrozitoare? În genunchi, nemernicule! Aşa de puţin preţuieşti tu binele unui popor mare şi puternic, încât nimiceşti cu viclenie printr-o lovitură criminală şi nebună toate roadele sublime ale libertăţii, pe care le-am însemnat cu atâta cinste pentru binele şi mântuirea Franţei?

Un entuziasm cald şi nobil ţâşnea din ochii lui Desmolins.

Cu o iubire arzătoare apăra cauza poporului, el vedea în răscoala aceasta împotriva monarhiei ereditare, numai o necesitate silită. Inima lui curată, sângera zilnic de necesitatea fioroasă ne a duce la eşafod o parte numeroasă din popor.

Cuvintele lui Desmoulins avură un răsunet entuziast în cercul celor prezenţi. Dar Danton porunci să se facă tăcere.

— La ce folosesc cuvintele?, exclamă el cu voce tunătoare. Avem ceva mai bun de făcut, în loc să stăm de vorbă despre sfintele tendinţe ale revoluţiei, cu un criminal netrebnic! Duceţi-l la Conciergerie şi va fi de datoria judecătorului, să-l interogheze mai de aproape despre faptul pe care l-a săvârşit. Noi însă să ne pregătim să mergem pe urmele Capeţilor.

Înainte cu câteva minute, intrase un ofiţer şi la un semn al ministrului de război, pătrunse prin mulţime.

— Ei, ce veste ne aduci, Căpitane?, se adresă Danton

către ofiţer.

Acesta salută.

— Vă anunţ că două regimente de cavalerie s-au pus pe urma fugarilor. După informaţii sigure, bănuita diligenţă s-a îndreptat spre Caen.

— Ei, atunci nu mai e timp de pierdut!, zise Danton. Poporul francez e în primejdie, câtă vreme va fi liber acel lup, care se numeşte rege! (Ochii îi străluceau de un en – tuziasm sălbatic.) Sus! Voi, patrioţi viteji, răspândiţi-vă prin întreaga ţară! Cum se întinde fulgerul în timpul nopţii, aşa să întindeţi şi voi în popor vestea despre fugă lor! înainte de a se însera, trebuie să se afle iar în zidurile sigure ale Templului, închişi pentru veşnicie!

„Un tumult nedescris începu.

Ca prins vis, Lili observă cum mulţimea târî pe nenorocitul conte Persen. Ea de abia avu putere să se târască în odăiţa ei, unde căzu leşinată.

— Slavă domnului!, şopti ea.

Ultimul ei gând era să trimită o rugăciune călduroasă la cer.

Lili se credea scăpată. Nenorocita, niciun visa că la uşa cămăruţei ei bătea deja o nenorocire îngrozitoare.

Capitolul 85 MOARTĂ DE LA BALUL MASCAT

Întregul Paris se afla într-o stare de excitare nespusă. Ca un fulger se dusese vestea fugii familiei regale. Nici nu-şi puteau închipui cum de a putut scăpa familia regală din zidurile atât de ţări ale Temple-ului.

Mulţimea se îngrămădea cu zecile de mii la Temple, pentru a privi curioasă la fereastra prin care a fugit familia regală. Gândurile nu mai erau îndreptate decât la marele eveniment al zilei.

Unii dădeau vestea sigură, că familia regală s-a îndreptat desigur la Vest.

Climele care s-au petrecut în aceeaşi seară cu fuga

familiei regale, nu mai preocupau pe nimeni. Era însă foarte plăcut lucrul acesta, impiegaţilor care conduceau instrucţia, pentru că sperau să afle mai multe în privinţa aceasta.

Înainte judecătorul de instrucţie Fauvel era însărcinat cu conducerea supremă a instrucţiei în privinţa crimelor ce s-au făcut.

Bănuiala acestui impiegat, era de la început că aceste crime, în aparenţă deosebite, ori erau făcute de una şi aceeaşi persoană, ori de mai mulţi complici.

În zadar Fauvel, după săvârşirea crimei de la Operă, cercetase pe mecanicul Tellier.

Mai întâi Fauvel îl acuzase şi de crimă de la Operă. Dar la aceasta surâse Tellier aproape cu ironie.

— Despre mine puteţi spune că am omorât şi pe nenorocita mea femeie! E tot una!, zise el. Văd foarte bine că vreţi să-mi luaţi capul mai iute! La dracu'! Retezaţi-l! Mie nu îmi pare rău de viaţă, mai ales de când mi-a murit dulcea şi scumpa mea femeie! Faceţi ce vreţi cu mine! Dar nu sunt eu vinovatul!

În zadar îi punea Fauvel tot felul de întrebări cu scopul de a-l încurca. Judecătorul de instrucţie credea că Tellier a luat parte şi la crimă de la Operă, însă se ştie că englezoaica a fost ucisă de otrava săgeţii cu care era împunsă.

Otrava aceasta ciudată care nici în comerţ nu există şi întrebuinţată în aceeaşi noapte în două locuri cu totul deosebite, trebuia să conchidă numaidecât la o relaţie internă între cele două asasinate. Dar susţinerea neîncetată a nevinovăţiei lui Tellier, nimicea orice cercetare a judecătorului de instrucţie.

— Nu ştiu nimic, şi nu voi spune nimic, era răspunsul prizonierului. Încă odată vă spun, faceţi cu mine ce vreţi, dar meşteşugurile voastre n-au să reuşească a mă face

chiar în ochii mei culpabil.

Fauvel fu silit să-l lase pe prizonier fără niciun rezultat.

Judecătorul de instrucţie a lucrat în mod febril în cele două zile din urmă.

De nenumărate ori se dusese în strada Bellevue. În zadar a cercetat toată villa lui Colmin, din temelie până în pod. Nu se găsea nicio urmă.

În timpul acesta se întări convingerea lui Fauvel, că nepoata lui. Colmin a fost complice a lui Tellier.

Dar ce relaţie putea să fie între asasinatul din strada Bellevue şi asasinarea englezoaicei?

Înainte de toate.

— Fauvel căută să afle amănunte noi în privinţa asasinatei transportată la morgă. Toată osteneala asta era zadarnică.

Ucisă era cunoscută numai sub numele de Eugenia Webb. Dar se putea pune oare acum la îndoială identitatea ei?

Fauvel chemă la morgă atât pe hotelier cât şi întregul personal al hotelului la care descinsese Eugenia Webb la sosirea ei în Paris. Ei nu puteau recunoaşte în corpul expus, pe englezoaica care descinsese odată la dânşii. De aceea toţi de comun acord, răspunseră că ucisa nu este şi nu poate fi numită Eugenia Webb.

— Nu, nu, nu-i ea, răspunse mai ales hoteâierul, persistând în declaraţiile sale. Aş putea jura că musafira mea n-a purtat păr fals. Noi avem uri-miros fin în astfel probleme. Ucisă nu-i identică cu mis Eugenia Webb.

Marat, de asemenea venise a doua zi dimineaţă, după balul cel fatal, la morgă. Furia, la început atât de nebună, se mai domolise în acest interval. De altfel, afirmă şi el cu toată energia că femeia ucisă nu-i Eugenia Webb.

Atunci, cine era această moartă, şi unde se afla

Eugenia Webb? Astea erau întrebările dificile la care Fauvel nu ştia ce să răspundă.

Între timp se cercetaseră lucrurile şi geamantanele pretinsei englezoaice. Nu se găsi nimic important sau concludent pentru desluşirea cazului de faţă. Şireata Eugenia, făcuse ea, tot ce era necesar pentru a transporta şi ascunde într-un loc mai sigur, avuţiile şi documentele ei. Astfel, deci, instrucţia judiciară n-avea niciun punct de pornire în investigaţiile ei. După cererea lui Fauvel, se repartiză şi pentru instruirea cazului de faţă, acelaşi comisar de poliţie, pe care l-a avut într-ajutor şi în cazul asasinului din strada Bellevue.

Fauvel, spera de la pătrunderea şi perspicacitatea acestui funcţionar inteligent, un ajutor preţios şi decisiv, şi ce-i drept, după cum se va vedea, Fauvel nu se înşelase în calculele sale.

Comisarul peţi-ecu aproape o zi întreagă la Operă şi cercetă cu de-amănuntul scena dramei întâmplate în ajun.

Afară de asta comisarul mai desfăşură o activitate extraordinară şi în celelalte privinţe. Agenţii şi spionii săi, cutreierau întreg Parisul scrutând şi cercetând totul.

În sfârşit, târziu după amiază, cam spre seară zilei când întreg Parisul era frământat şi agitat de fuga regelui, comisarul intră cu un aer triumfal în cabinetul judecătorului de instrucţie.

— Ei bine! întrebă acesta, ridicându-se imediat de pe scaun. Ce veşti îmi aduci?

— Cred c-am descoperit pe asasina pretinsei englezoaice! răspunse comisarul.

— Nu se poate!, exclamă Fauvel. pe când o adâncă bucurie se imprimă pe obrazul lui. Unde-i această asasină?

— Pentru moment mai e liberă, răspunse comisarul cu un gest semnificativ. Dar cetăţene judecător, te rog să eliberezi un mandat de arestare pe numele Lili Miranda,

fiica decedatului armurier Miranda din Paris.

Capitolul 86

ARESTAREA LUI LILI

A doua zi, Enric Sanson, imediat ce-şi termină datoria sângeroasă din piaţa Grevei, se îndreptă la temniţa Templului. Aflase şi el de fuga regelui. Nici vorbă că abia aşteptase momentul ca să poată termina treaba zilei, pentru a putea face o plimbare în oraş.

Regele şi regina cu prinţii lor, au fugit! Doamne ce o fi devenit Lili?

Sanson îşi reproşă că n-a aşteptat aseară în sala de aşteptare a închisorii ca să vorbească cu Lili.

Nu cumva a luat parte şi ea la această fugă? Ah, dacă ar fi ştiut ce înţelegere a avut acuma câteva săptămâni Orfelia cu domnul de Brepe, inima sa s-ar fi înfiorat şi mai mult. Cu cât se apropia mai mult de temniţa Templului, cu atât se înmulţeau piedicile care nu-l lăsau să înainteze. Mulţimea se strânsese ca nişte ziduri şi era imposibil de străbătut în nicio direcţie, decât cu sforţări extraordinare şi cu o răbdare şi mai extraordinară.

Nu-şi poate cineva închipui, ce înfăţişare bizară şi totodată înfiorătoare avea această gloată de oameni, care nu mai încetau să ţipe şi să gesticuleze cu violenţă, umplând văzduhul cu blestemele şi strigătele lor sălbatice! Nu se înţelegea nimic, toţi vorbeau, toţi ţipau! Iar din când în când ieşeau din Temple nişte călăreţi, care căutau să-şi facă drum cu orice preţ prin mulţimea asta compactă.

În sfârşit, Enric, după multă luptă reuşi să ajungă la poarta temniţei. Abia o deschise şi intră în sala de aşteptare, că rămase ca încremenit, îngheţându-i sângele în vine.

Doamne, o fi adevărat ce vedea cu ochii săi. Fata aceea tânără, care stătea în sala de gardă, cu mâinile legate cot la cot, în mijlocul mulţimii de sergenţi, era ea

într-adevăr mult iubită şi adorata Lili Miranda?

Îi trebuiră câteva secunde de reflecţie până ce-şi recăpătă oarecare sânge rece.

Lili. pentru Dumnezeu, Lili! a vrut el să strige, dar glasul lui parcă amuţise.

Un murmur înăbuşit numai îi ieşi din gură. Călăul simţi că parcă o noapte întunecoasă se făcuse în jurul lui. Numai încordându-şi toate puterile, s-a putut ţine în picioare.

Acuma îl zări şi tânăra fată. Fără voie îl privi cu o expresie de disperare, cerându-i parcă ajutor.

Cu o singură săritură, Enric Sanson se apropie de fată. Îi dădu la o parte pe sergenţii municipali, care o păzeau. Aceştia recunoscură pe Călăul din Paris, şi-i făcură loc respectuoşi.

Astfel. Enric Sanson putu să se apropie neîmpiedicat de tânăra fată. Puţin îi păsa de mulţimea enormă de curioşi care umpleau sala de gardă. N-avea ochi decât pentru sărmana arestată.

— Pentru Dumnezeu, Lili dragă, scumpă fată, ce s-a întâmplat?, gângăvi Călăul.

O presimţire tristă, îi spunea că Lili a fost arestată ca părtaşă la fuga familiei regale. În acelaşi moment se apropie comisarul de poliţie care operase arestarea.

— Ce se petrece?, întrebă el imediat ce observă pe Călău alături de Lili.

Comisarul cunoştea foart» bine pe Sanson, totuşi habar n-avea de legătura ce unea pe Călăul din Paris cu Lili Miranda.

— Ce se petrece aici?, întrebă el încă odată.

Călăul aruncă comisarului o privire sălbatică.

— Nu pune mâna pe această fată!, strigă el cu glas tunător.

Făcu pumnii ghem şi ameninţă pe toţi care se aflau în

sală.

— Cine îndrăzneşte să se atingă de mireasă mea, Lili Miranda? Cine cutează s-o acuze! încă odată vă spun, îndărăt!

Un plâns înăbuşit îl întrerupse în izbucnirea furiei sale. Era plânsul lui Lili.

— Oh, Enric, Enric. ce mi-ai făcut tu!, îngână graţioasa fecioară. Cum ne-ai nenorocit pe mine şi pe tine!

— Pentru Dumnezeu, scumpa mea Lili, ce spui? ce vorbeşti?. spuse tulburat Enric Sanson.

— Enric, de ce m-ai trădat?, murmură ea. De ce ai dăruit inelul acela pe care ţi l-am dăruit într-un moment sfânt de sublimă dragoste, unei nemernice, unei…

— Oh, doamne, Lili, ce vorbeşti, nu te înţeleg! strigă Călăul.

Deodată înţelese totul. Acuzaţia ridicată împotriva sa de Lili, îl zgudui până în adâncul sufletului. Cât de dureros simţise el lipsă acestui inel, din seara aceea fatală când cedase tentaţiilor Adellei. Nici prin cap nu-i trecuse, că prinţesa i-l luase, ci dimpotrivă, credea că-l pierduse în gangurile subterane ale castelului Barry.

Acum Lili îi vorbea de această verigă de aur.

Dumnezeule! vorbele ei se puteau raporta numai la ameninţarea misterioasă a prinţesei! Dar Adella de Barry era moartă!

Călăul fu împiedicat de a mai vorbi cu Lili. Comisarul se apropie cu un gest poruncitor, despărţind pe Enric Sanson de arestată.

— La o parte, cetăţene Călău!, zise el cu ton impetuos. Am observat tocmai acuma, că fata asta e logodnica dumitale, însă ea rămâne arestată!

— Cetăţene comisar!, exclamă Călăul, măsurând pe comisar din cap până în picioare, cu o privire furioasă. Cu ce drept şi cum cutezi dumneata, să-mi arestezi iubita? Ce

a făcut?, de ce lucru s-a făcut vinovată? Răspunde-mi!

— Linişteşte-te, cetăţene Călău!, îi zise funcţionarul căutând să-l calmeze. Mi-i destul de greu şi penibil să-mi îndeplinesc datoria, în astfel de împrejurări, dar legea e lege! Iubita dumitale e bănuită…

— Bănuită?. exclamă iar Călăul cu furie. Bănuită de care lucru? Nu cumva e suspectă că ar fi înlesnit fuga cetăţeanului Capet şi familiei sale?

Comisarul dădu din cap cu un gest negativ.

— Dar cine vorbeşte de asta?, răspunse el. Nu. Cetăţene Călău, iubita dumitale e acuzată şi aproape e lucru dovedit, că a omorât aseară la balul mascat de la operă, pe pretinsa englezoaică Eugenia Webb cu ajutorul unui pumnal otrăvit la vârf cu otravă de săgeată indiană!

La auzul acestor teribile cuvinte. Sanson avu senzaţia că l-a trăsnit din senin un fulger zdrobitor.

Lili o asasină! Lili. dulcea, sublima sa iubită, acuzată de un asasinat? Enric Sanson. credea că-l înşală urechile!

Şi o astfel de acuzaţie teribilă s-a putut pronunţa, fără ca să se deschidă pământul şi să înghită pe mizerabilii care au scornit-o?

Călăul, simţi ridicându-se deodată în inima sa, o furie sălbatică. Nu era el oare un laş mizerabil şi nedemn dacă a lăsat să fie insultată în modul ăsta iubita sa?

Comisarul, părea că citise în ochii lui Sanson ceea ce-i frământa sufletul. El îi puse mâna pe umăr, căutând să-l calmeze.

— Cetăţene Călău, nu săvârşi o faptă nechibzuită! Nu uita că eu nu sunt decât organul executor al legii! Dacă ai de ridicat vreo obiecţiune împotriva acestei arestări, fă-o pe cale legală!, şi acum nu mă împiedica mai mult în îndeplinirea datoriei mele! Altfel, voi fi silit să cer» forţa publică pentru a putea transporta la închisoarea femeilor (Madelena) pe iubita dumitale!

Un ţipăt ca de leu rănit de moarte, ieşi de pe buzele lui Enric Sanson.

Dădu la o parte pe comisar şi se apropie de iubita lui.

— Lili, scumpă, dulcea mea mireasă!, strigă el cu glas sfâşiat de durere. Aici, de faţă cu toată lumea, jur că tu nu eşti vinovată!, jur că nu mă voi linişti până ce nu voi dovedi inocenţa ta! înainte de a se însera, vei fi pusă în libertate!

— Înainte!, strigă comisarul cu glas poruncitor.

Sergenţii municipali, dădură la o parte pe Călău cu multă demnitate, şi cortegiul, cu Lili la mijloc se îndreptă spre ieşire.

Afară fură întâmpinaţi de strigătele sălbatice ale mulţimii care număra acuma zeci de mii de oameni, plebea sângeroasă şi bestiala a Parisului.

Sanson se opri încremenit.

Acum, când gustase până la fund cupa nenorocirii, tot nu putea să-şi creadă că cele întâmplate sunt crudă şi tristă realitate.

Încetul cu încetul călăul îşi recăpăta curajul. Din toate părţile, i se strângea mâna cu simpatie, de către mulţimea de oameni.

Toţi se grăbeau să-i povestească cele întâmplate în Temple. Fiecare ştia ceva nou., Toţi însă mărturiseau că arestarea lui Lili că asasină a englezoaicei blonde, i-a surprins ca un fulger.

Enric Sanson părăsi Temple-ul cu paşi nesiguri şi şovăitori. O disperare dureroasă îi rodea sufletul. Era furios împotriva sa, spunându-şi că-i un laş fără seamăn. Cum a putut el răbda, ca Lili să fie răpită din braţele sale de zbirii poliţieneşti? Ah, era atât de nemulţumit, încât nici nu înţelegea că printr-o împotrivire, mai mult ar fi dăunat, decât ar fi folosit iubitei sale nenorocite.

Capitolul 87 O ULTIMĂ RAZA DE SPERANŢA

Enric Sanson avea o înfăţişare, cu totul schimbată

când veni acasă. Orfelia, îl zări, se înspăimântă, şi cu greu îl făcu pe Călău să-i povestească ce s-a întâmplat.

Cu mâinile împreunate pe piept, se plimbă de câteva ori prin odaie, apoi se întoarse către fratele său. Acesta, slăbit de emoţie şi oboseală, căzu istovit pe un scaun, cu capul între mâini. Un oftat dureros şi disperat îi răscoli pieptul.

— O Lili, Lili!, gemu el. Scumpă, dulce iubită! Care monstru poate îndrăzni să te acuze pe tine!?, înger sfânt şi sublim! Nu, nu, tu n-ai încercat niciodată să te răzbuni în mod sângeros de groaznica nedreptate, ce ţi-a făcut în atâtea rânduri, diavolul acela de Adella!

Atunci, mâna albă şi moale a Orfeliei, atinse fruntea fierbinte a lui Enric.

— Ascultă-mă, zise ea cu glas rugător, poate ştiu eu un mijloc de scăpare.

Călăul se uită la dânsa cu ochii injectaţi de sânge.

— Un mijloc de scăpare?, spuse el, cu ironie amară. Oh! Orfelia, nici tu nu eşti atât de puternică! Mi s-au povestit prea multe despre acuzaţia ridicată împotriva lui Lili! Este pe jumătate condamnată! şi eu, nebun turbat, am fost acela care i-am dat acel pumnal otrăvit! Ah dacă mi-aş putea lua viaţa!

Orfelia însă, îmbrăţişă cu duioşie pe fratelei ei.

— Calmează-te, linişteşte-te!, frate dragă. Durerea pe care o simţi din pricina arestării iubitei tale, te onorează, dar crede-mă frăţioare, că în modul acesta n-ai s-o poţi scăpa!

Apoi de ajutor nici nu mai poate fi vorba! gemea

Călăul. Va fi condamnată, surioară dragă, ai să vezi profe tia ta de aseară se va împlini cuvânt cu cuvânt! Oh, doamne, oh doamne!, surioară dragă, Lili va fi executată pe „eşafod, şi eu, nenorocitul, eu însumi sunt de vină!

— Nu. nu eşti tu de vină, nici dânsa!, răspunse

Orfelia. Dar nu fii trist şi descurajat, fii tare şi vei Vedea că-i un mijloc de scăpare!

Nu. nu-i niciun mijloc de scăpare! Sau dacă ştii tu vreunul, spune-mi-l. fă ca asasinatul să nu fie săvârşit, reînvie morţii, şi atunci, te voi slăvi şi binecuvânta până la moarte!

Un zâmbet misterios acoperi atunci faţa Orfeliei.

— Mi-ai spus frăţioare, să reînvii morţii? spuse ea, ridicându-se în picioare. Ei Taine, ce ai zice dacă aş izbuti să inspir o viaţă nouă corpului îngheţat al acestei englezoaice?

— O. soră dragă, nu-ţi râde de nenorocirea mea! Nici tu nu poţi reînvia morţii, asta îţi este imposibil! O, Lili, dulce, scumpă Lili, pentru tine nu mai există scăpare!

— Ascultă-mă! te rog încă odată, zise Orfelia. Cine ţi-a spus că prinţesa e moartă în acest moment?

— Ah Orfelia, dacă n-aş şti cât de mult mă iubeşti, aş crede că vrei să râzi de nenorocirea mea! Savanţi, corifei ai ştiinţei medicale, au examinat cu de-amănuntul corpul nenorocitei care a fost transportat la morgă, de unde va fi dusă la înmormântare chiar mâine, şi tu susţii că nici nu-i moartă!

Orfelia însă răspunse cu glas mângâietor:

— Ascultă-mă frăţioare! tu ştii foarte bine, că străbunii noştri ne-au lăsat multe mistere ale ştiinţei. Cunosc şi misterul pumnalului pe care l-ai încredinţat iubitei tale. Ascultă deci! E o greşeală să crezi, că otravă de săgeată ucide pe loc! Nu există o moarte mai lentă şi mai chinuitoare, decât aceea pe care o cauzează otrava asta, îndată ce a pătruns în corpul omenesc!

— Dar ceea ce spui tu, e absolut imposibil!, îngână Călăul. Îţi spun că am vorbit cu medicul şi el mi-a spus for. ne categoric că nenorocita e moartă. Mi-a explicat cu deni. nuntul, acţiunea otrăvii de săgeată asupra celui! °!

Nenorocitul al cărui sânge a venit în contact cu act. să otravă, cade pe loc la pământ, mort, lipsit de viaţă.

— Medicii se înşală!, îl întrerupse Orfelia. Ochii ei aveau un aer triumfal. Medicii se înşală, repetă ea încă odată. Otravă de săgeată nu omoară ci paralizează numai!

Efectul acestor vorbe ale Orfeliei asupra lui Enric Sanson. fu covârşitor.

— Şi nu mă minţi tu surioară?, murmură el. Nu mă amăgeşti cu simple utopii? Mi-ai spus adevărul? Aşa o fi? Otravă de săgeată nu omoară, ci numai paralizează?

— Ascultă-mă! îl mai rugă odată Orfelia. Nenorocitul care a fost otrăvit cu această otravă, mai trăieşte, între douăsprezece şi treizeci şi şase de ore. Fără îndoială, însă, dacă nu i se dă ajutor în timp util, atunci îngrozitoarea catalepsie se preface în moarte definitivă.

Enric Sanson respiră adânc.

— N-o fi un basm ceea ce-mi povesteşti tu acuma? Tu-mi spui că după câteva ore, un astfel de corp, poate fi readus la viaţă?

Orfelia dădu din cap afirmativ.

— Nu-ţi spun decât purul adevăr! răspunse ea. Desigur că nu există decât un singur mijloc care poate fi întrebuinţat ca antidot la otravă de săgeată. Dar slavă Domnului! continuă ea, sunt în posesia acestui antidot!

— Şi nu mi-ai spus nimic din toate astea!, o întrerupse Enric. Ţi-am vorbit deja aseară de groaznica moarte, pe care a trebuit s-o îndure femeia aceea!

Atunci, trăsăturile feţei Orfeliei luară un aer de extraordinară asprime. Încrucişă mâinile pe piept şi spuse:

— O frate dragă am avut de luptat mult cu mine însămi. dar n-am putut proceda altfel! Ce folos dacă aş fi reînviat pe acea femeie, spre nenorocirea ta şi a lui Lili?. afară de asta visul din noaptea trecută mă neliniştise foarte mult.

— Oh doamne, şi cine ştie, poate că acuma e prea târziu, prea târziu!, strigă nenorocitul cu voce răsunătoare.

Orfelia respiră anevoie de emoţionată ce era.

— Unei, frate dragă, să nu pierdem nicio clipă, zise ea. Corpul Adellei se află la Morgă?

Călăul dădu din cap.

— Da!

Orfelia rămase pe gânduri câteva clipe.

— Eşti cunoscut pe acolo?

Enric răspunse afirmativ:

— Cred că-ţi poţi închipui! Străjerul de acolo, e o veche calfă a mea, deci foarte devotat mie şi casei mele!

— Oh. asta-i perfect! Şi crezi că va păstra o tăcere eternă asupra celor ce se vor petrece acolo în astă seară?

— De asta te pot asigura!, mai ales dacă-i voi da un mic bacşiş, gura se va fi închisă pentru totdeauna.

— Atunci, foarte bine frăţioare!, pregăteşte-te. Să mergem la Morgă! Ce s-o întâmplă acolo vei vedea şi te vei minuna!

Capitolul 88 străjerii de la morgă

Ceasornicele turnurilor din Paris vesteau ora zece, când Enric Sanson împreună cu sora sa Orfelia ajunseră la Morgă, unde au sunat de mai multe ori. până ce din interiorul fioroasei clădiri, se auzi venind pe parchetul de piatră, paşi nesiguri.

— Dar cine-i acolo că ne vizitează tocmai la ora asta a nopţii?

— Sunt Călăul din Paris! Selmar, am treabă cu tine, trebuie să-ţi vorbesc!

— Ah. dumneata eşti, meştere Sanson? Aşteaptă, că-ţi deschid imediat!

Enric Sanson şi Orfelia trebuiră să aştepte până ce poarta se deschise.

În faţa lor apăru un bărbat înalt şi uscat cu o lampă în mână şi îmbrăcat în cămaşă de noapte. Se uită bine, la lumina lămpii, la cei doi vizitatori.

— Nu eşti singur aici, meştere Sanson? întrebă Selmar, şovăind.

— Sunt cu sora mea Orfelia, pe care cred că o cunoşti.

Într-adevăr, Selmar abia aruncă privirea asupra chipului tinerei fete, că o recunoscu imediat şi se înclină înaintea ei.

— Ce te aduce pe aici, meştere Sanson, la ora asta?

— Înainte de toate, bravul meu Selmar, închide mai; ntii uşa. Am de vorbit cu tine, ceva important!

Porunca Călăului a fost executată…

— Ascută-mă Selmar! Ştii prea bine că-mi eşti drag! începu Călăul.

— Aşa-i, întotdeauna mi-ai fost un bun şi generos stăpân! Tare aş vrea să mai fiu calfa dumitale. Aici., prea este pustiu şi nesuferit!

— Ei bine, continuă Sanson cu nerăbdare. Vrei să câştigi o sută de franci?

— Mă mai întrebi? Pentru o sută de franci, merg şi în foc pentru dumneata, meştere Sanson!

— Singurul lucru pe care ţi-l cer, este să taci ca mormântul! Cred că asta nu-i atât de greu.

— Nici vorbă, nici vorbă! Dar despre ce este vorba?, întrebă curios, fosta calfă a Călăului.

— Eu şi cu sora mea Orfelia, vrem să vizităm sala morţilor.

— Apoi asta, nu-i permis noaptea!, obiectă Selmar.

— Nu-i nimic! Călăul din Paris se poate bucura cu drept cuvânt, de o favoare excepţională! E vorba, de cadavrul englezoaicei, al Eugeniei Webb!

— Ah! aşa! de asta-i vorba?! Muierea asta mi-a făcut

destulă bătaie de cap! Slavă domnului, bine că o înmormântează mâine dimineaţă!

— Ei bine, consimţi, ori nu!

Selmar se scărpină după urechi.

— La drept vorbind, răspunse el, nu fac tocmai bine, dar mi-ai promis o sută de franci şi pentru că mi-ai fost întotdeauna un bun stăpân. poftim de vizitează sala, după dorinţă! Să vă însoţesc?

— Nu. zise el, mi-i mai bine dacă mă laşi singur cu sora mea. Spune-mi numai. În ce sală se află moartă de care-ţi vorbesc?

— În pivniţa de la dreapta, tocmai lângă intrare! Aşteaptă un moment, să aduc o lămpiţă, să nu vă rătăciţi!

Selmar. aducând lampa aprinsă, o înmână Călăului. Întrebând:

— Nu se va speria oare, surioara dumitale, jos lângă cadavrul moartei?

— Dragă prietene, sora mea Orfelia are mult mai mult curaj decât noi amândoi împreună! apoi luă din mâna străjerului cheia de la pivniţa indicată şi salută amical pe Selmar, care mulţumit de a fi câştigat aşa de uşor o sută de franci, se culcă foarte fericit pe sacul său de paie.

Enric şi Orfelia, se coborâră în pivniţă.

Capitolul 89 NEPOTUL ASASINATEI

În acest timp, medicii îşi făceau trista datorie în vila lui Colmin. Diagnosticul medicului legist se dovedi a fi adevărat. Colegii săi erau de acord, că numai o mână extraordinar de îndemânatică şi viguroasă, a putut implânta pumnalul în pieptul cetăţeanului Colmin.

De asemenea şi felul morţii Lidiei, era deasupra oricărei îndoieli. Aceasta sucombase, într-adevăr, urmărilor îngrozitoare ale otrăvii de săgeată.

Se dresă un proces-verbal. Părăsiră casa după ce au dispus transportul cadavrelor la Morgă.

Fauvel, şi comisarul de/siguranţă, mai zăboviră puţin în vilă. Judecătorul de instrucţie, într-adevăr mai avea de îndeplinit sarcina obositoare de a inventaria în mod exact întreg conţinutul casei de bani şi a dispune apoi, transportarea casei, la tribunal.

Însoţit de comisar, Fauvel părăsi clădirea şi se întoarse la palatul justiţiei.

Pe drum cei doi funcţionari discutau asupra cazului de faţă. Fauvel rămase foarte surprins, auzind pe comisar spunând că nu-i convins deloc, de vinovăţia acuzatului.

— De ce, îl întrerupse Fauvel, după cât ştiu, nici om de afaceri n-a fost, căci umbla totdeauna după tot felul de himere, şi îşi neglija interesele. Îmi aduc aminte foarte bine, de zgomotul ce l-a făcut falimentul său. Eu unul sunt convins de culpabilitatea sa!

Comisarul însă, se opuse.

— Urma de sânge găsită, nu se potriveşte cu mâna sa, obiectă el. Şi nu încape nicio îndoială, că urma ăsta aparţine asasinului, care se întorcea tocmai de la victimă sa. Şi afară de asta, de unde şi-a putut procura această otravă, atât de rară şi nepreţuită, omul acesta nevoiaş care trăia într-o absolută sărăcie?

Faţă de celelalte dovezi de culpabilitate zdrobitoare, toate obiecţiile astea n-au valoare.

— Îţi urez să nu te înşeli în deducţiile dumitale! Eu unul, sincer îţi spun, cetăţene judecător, nu pot înţelege, cum un criminal care-i capabil de a comite cu sânge rece o astfel de nelegiuire, să fie pe altă parte atât de prost înllt să lase toate instrumentele întrebuinţate pe masa sa de lucru, mai ales, că avea să se aştepte în fiecare minut la o vizită a portărelului, care trebuia să vină spre a încărca mobilele sechestrate. Cât de uşor ar fi căzut în mâna acestuia bancnotele şi lanţul de ametist?

Fauvel zâmbi cu aer de superioritate.

— Uiţi că a venit acasă obosit de munca sângeroasă săvârşită? A ascuns la voia întâmplării obiectele prădate, să nu fie găsite de ai lui, pentru că dimineaţa să le ascundă mai bine, ceea ce s-ar fi întâmplat, dacă nu l-am fi prins dis-de-dimineaţă!

— Bine, spuse comisarul, nu crezi cetăţene judecător, că este posibil că asasinul necunoscut, să-i fi pus pe masă peste noapte, prin fereastră, obiectele găsite printre instrumentele sale?

— Uiţi, se vede, reţeaua de minciuni în care se tot încurcă, obiectă Fauvel cu hotărâre. A susţinut mai întâi că a vândut lui Senac instrumentul cu care s-a făcut crima, când acesta nega în mod categoric, sub jurământ de a fi cumpărat ceva de la el.

— Dar nici Senac, ăsta, nu-i tocmai un martor infailibil!

— Părtinirea dumitale pentru acuzat, te duce cam departe. Nu cumva, acuzi de sperjur pe martorul Senac? Trebuie să ştii că până azi, este un cetăţean absolut neatins de vreo pedeapsă sau acuzaţie infamantă.

— Ei da, ştiu foarte bine asta! E foarte drept, că până azi, nu s-a izbutit a scoate la lumină activitatea suspectă a acestui individ, dar este acuzat, a fi o gazdă de hoţi. Noi pândim o ocazie oarecare, pentru a avea dreptul să ne vârâm nasul în gospodăria lui. El însă ştie asta şi se fereşte cât poate.

— Poate, răspunse Fauvel. În tot cazul însă pentru noi este un martor absolut pozitiv. De altfel, ce interes poate avea el, să arunce în cea mai grea nenorocire, prin sperjur, pe un om care în toată viaţa lui nu i-a făcut niciodată vreun rău.

— Uiţi, cetăţene judecător, că a trebuit să-şi salveze pielea. Este foarte posibil, de altfel, că de aceea a negat cumpăr-area instrumentelor de la Tellier, pentru că ar fi

trebuit să dea de gol pe acela căxuia i-a vândut dalta fatală. În tot cazul mi-ar părea foarte bine dacă ai binevoi să-mi dai împuternicirea de a-i face o mică percheziţie la domiciliu!

— Se poate?, ce vorbeşti?, avem înaintea noastră mărturia unui om absolut nepătat, nu pot deci ordonă o percheziţie pe baza unei simple bănuieli!

Comisarul se resemnă. Amândoi, ajunseră la palatul justiţiei. Fauvel se despărţi de inferiorul său mai formalist ca oricând.

„Nu înţeleg pe comisarul ăsta!, îşi zise plin de necaz Cum se poate îndoi el, acolo unde culpabilitatea este pe deplin stabilită, el care de-obicei e atât de pătrunzător?”

Intrând însă în cabinetul său. ideile sale luară numaidecât o altă direcţie, căci aprodul îi anunţă că Hugo Colmin îl aşteaptă de un sfert de oră în sala de aşteptare. Imediat trăsăturile feţei lui Fauvel luară o expresie de nerăbdare.

— Să intre!, zise el.

După câteva minute se deschise uşa. Un tânăr înalt şi zvelt cu faţa frumoasă şi expresivă, intră în cabinet şi salută cu multă eleganţă pe Fauvel.

— Te rog, ia loc!, începu judecătorul. Îmi pare rău că a trebuit să-ţi impun neplăcuta datorie de a apărea înaintea mea, dar este pentru mine de o importanţă supremă de a obţine de la dumneata câteva informaţii!

Tânărul Colmin se înclină respectuos.

— Sunt, cu plăcere, la dispoziţia dumneavoastră, începu el cu glas melodios, deşi la drept vorbind, nici nu ştiu cu ce vă voi putea fi de folos!

— Nu-i aşa că dumneata ai rămas acum legatarul universal, în urma morţii simultane a unchiului şi verişoarei dumitale?

— Cred că aşa este, unchiul meu, avea de altfel

întotdeauna. fel de fel de toane şi într-una din aceste toane, mi-a interzis, chiar acum o jumătate de an de a-i mai călca în casă. Cred că a lăsat un testament, în care, după obiceiul oamenilor bănuitori ca dânsul, este specificat desigur totul!

Tocmai asta mă miră, întrerupse judecătorul de instrucţie, că în toate cercetările noastre, n-am dat peste mei un testament. O roşeaţă vie, acoperi deodată obrajii mărului Colmin. O bucurie neascunsă se oglindea în ochii să-l.

— Cum?, uncluul meu n-a lăsat niciun testament? APoi în cazul acesta, eu rămân unicul moştenitor! Dar nu, aceasta nu-i cu putinţă! Unchiul meu era un om prea prudent, a lăsat deci un testament; ba ştiu chiar, că există un testament de la dânsul de vreo doi ani. După cât ştiu, notarul Tii tot a alcătuit testamentul.

— Cu asta nu-mi spui ceva nou, răspunse Fauvel. Îţi pot comunica, că am fost însărcinat din partea epitropiei spitalului Mauriciu de la care am primit încă pe vremea când trăia asasinatul, Comunicar ea „că a trecut o sumă importantă în testamentul său. Mă mir de dispariţia documentului. pentru că asasinul nu avea niciun interes, de a-l face să dispară!

Hugo Colmin rezistă privirii scrutătoare a judelui.

— Nu ştiu cum să-mi explic asta! La drept vorbind, mie. nu-mi este neplăcut dacă nu există un testament. Nici vorbă, că dacă ar exista un astfel de document, n-aş fi tocmai favorizat de unchiul meu şi mărturisesc că nici nu speram să moştenesc ceva de la dânsul!

— Reprezentantul spitalului Mauriciu care-i şi preşedintele tribunalului nostru, susţine cu tărie că a existat un testament, continuă Fauvel, cufundat în meditaţie. El afirmă chiar că ştie asta din însăşi gura răposatului notar Tiffot!

— Dacă-i aşa. atunci trebuie să se găsească în hârtiile rămase de la Tiffot, o schiţă de testament sau aşa ceva. Cine ştie?. te pomeneşti că unchiul meu a depus un al doilea testament la tribunal, zise Hugo.

Fauvel nu scăpă din vedere privirea fulgerătoare, pe care i-o aruncă acesta fără voie.

— La tribunal, domnul meu, nu-i depus niciun testafnent. De asemenea, nici hârtiile notarului Tiffot nu ne mai stau la dispoziţie. Bătrânul notar a fost holtei. Sora sa, nemăritată. Îi conducea gospodăria, şi închipuieşte-ţi că în ignoranţa ei, a vândut toate hârtiile fratelui ei. ca maculatură. Din pricina asta s-au născut o sumedenie de procese neplăcute!

Un zâmbet imperceptibil flutură pe buzele tânărului Colmin.

— Dar pentru a ajunge la motivul adevărat al invitaţiei ce ţi-am făcut, aş vrea să ştiu de la dumneata, dacă ai avut cunoştinţă de cuprinsul testamentului!

— Ceva pozitiv, nu ştiu. Este foarte posibil că unchiul meu m-a dezmoştenit şi că a pus ca legatară universală pe verişoara mea Lydia, lăsând totodată sume importante pentru scopurile de binefacere. Cum stau lucrurile în acest moment, nu îmi poate lua nimeni în nume de rău, dacă mă prezint ca prim-moştenitor, consimţind a lăsa o parte secundară rudelor verişoarei mele, care de altfel era înrudită cu mine numai în gradul al treilea!

Astea sunt afaceri private, despre care nu-mi pot permite nicio apreciere, îl întrerupse Fauvel cu politeţe, dar hotărât. În ce fel de relaţii erai dumneata cu verişoara dumitale?

În niciun fel de relaţii. Era o fată bătrână, bănuitoare şi supărăcioasă. Ei îi datorez în cea mai mare parte, raporturile încordate dintre mine şi unchiul, meu.

— Dar unchiul şi verişoara se înţelegeau bine?

— De, trai bun nu cred să fi dus, căci unchiul meu era totdeauna bănuitor faţă de îngrijitoarea sa credincioasă.

— Dar dumneata nu mai aveai nicio legătură cu dânsul?

— Ne despărţisem cu totul. După ce mi-a interzis intrarea în casă, el nu mai exista pentru mine!

— Desigur că ai să pretinzi punerea în posesia averii, numaidecât?

— Ceea ce nu-mi va lua nimeni în nume de rău. Mărturisesc cu francheţe că moştenirea asta îmi vine tocmai la ţanc. Duc oarecum lipsă, căci în cercurile noastre trebuie să trăieşti cu o anumită largheţe, ceea ce-mi venea cam greu, neavând prea multe mijloace. De azi înainte însă. Îmi va fi lesne a-mi satisface trebuinţele.

— Apoi şi azi dimineaţă, au venit pretendenţi la moştenire, şi anume un cetăţean cu numele de Gervier. Susţinea că el e cel mai apropiat moştenitor al surorii sale Lydia şi că ştie de la ea, că a fost înscrisă în testamentul unchiului ca moştenitoarea sa universală.

Un zâmbet ironic flutură pe buzele lui Hugo.

— Deci voi avea să mă judec cu acest domn asupra pretenţiilor sale, ei bine, asta nu-mi face multă durere de cap.

Se ridică de pe scaun.

— Vă mai pot servi cu ceva, cetăţene judecător? întrebă el cu amabilitate.

— Nu, cetăţene Colmin. Te-aş fi cruţat de această vizită penibilă, dacă te găseam în vila rudelor dumitale.

— Pentru Dumnezeu, nimic nu mă amărăşte mai mult decât priveliştea sângelui şi a cadavrelor, zise el cu iuţeală.

— Atunci ne vom vedea la înmormântarea la care voi lua şi eu parte, răspunse Fauvel. În momentul acesta, cadavrele rudelor dumitale. se găsesc la Morga oraşului.

Tânărul Colmin salută şi plecă. Fauvel se uită după el

pierdut în gânduri., Tinereţe uşuratică!, dar sinceră! Abia îşi ascunde bucuria ce i-o pricinuieşte moştenirea care i-a venit aşa din senin”.

Capitolul 90 baroana de korff şi ai sal

În ziua de azi nu poţi fugi atât de lesne; au apărut trenurile care-i urmăresc îndată pe cei fugiţi şi-i prind; dar mai viclean e telegraful: el împrăştie cu iuţeala fulgerului toate veştile – şi imediat cei fugiţi sunt prinşi…

Atunci, însă, pe la finele anului! 792, urmărirea persoanelor fugite era cu mult mai anevoioasă. În cercurile voiajorilor, nu exista decât cupeul cu cai. Serviciul de informaţii se mărginea numai la curieri călăreţi. Abia câţiva ani mai târziu, s-a perfecţionat serviciul de informaţii, care însă putea funcţiona numai pe vreme frumoasă şi senină.

Aşadar se ridicase pe coline un fel de aparat de semnal ale cărui aripi de lemn ce se vedeau din depărtare, erau puse în activitate printr-un mecanism simplu.

La fiecare din aceste aparate, care erau aşezate aşa încât te puteai uita la un loc îndepărtat, era un gardian înarmat cu un ochean bun. După cele ce putea observa, făcea şi semnul pe aparatul său.

Cititorul poate judeca singur, cât de neînsemnat era Un astfel de serviciu’ informator. Cu toate astea el provocase şi atunci o furtună de admiraţie.

Am lăsat deci familia regală în momentul când coborâse din Temple, şi se urcase în trăsura ce-i aştepta.

Ca să pleci cu trăsura în mijlocul nopţii pe străzile Parisului, ora primejdios. Trăsura se opri un moment în faţa palatului ducelui de Villequier.

Un servitor, care până acum fusese pe capră, şi care, în realitate era însuşi baronul, sări jos, şi deschise în grabă uşa cupeului.

E vremea să coborâţi, Majestate! Vă rog să faceţi

lucrul acesta cât se poate de iute!

Abia se dădu jos familia regală şi cupeul se puse iar în mişcare. Vizitiul lovi caii cât putu de tare, aşa că aceştia galopau ca nebuni, izbind în pietrele pavajului!

ge fugărea cupeul, pentru a pune pe o urmă falsă pe urmăritorii inevitabili.

Plin de respect, ducele duse de mână pe regină. El nu conduse familia regală în admirabilul apartament din faţă, atât de elegant şi minunat mobilat. În grădina ce se întindea în formă de parc îndărătul palatului, se afla un pavilion rotund, lipsit de ferestre, care căpăta lumină şi aer numai de sus. În acest pavilion conduse ducele de Villequier pe rege şi familia acestuia.

Interiorul pavilionului era luminat în mod plăcut.

Se vedea că ducele, a avut grijă ca odaia în care se va adăposti familia regală să fie amenajată cât se poate de confortabil. După ce închise uşa, ducele căzu în genunchi înaintea regelui Ludovic al XVI-lea.

— Sire, zise bătrânul duce cu glasul stins de emoţie. A venit momentul, când majestatea voastră se va simţi liberă de lanţurile insuportabile cu care v-au legat oarba furie a poporului. Primeşte Majestate reînnoitul jurământ de fidelitate al unui credincios, care va lupta neclintit până la moarte pentru tron şi biserică.

Ludovic al XVI-lea se aplecă mărinimos la credinciosul duce, dar era prea mişcat ca să poată pronunţa o singură vorbă. Probabil nici nu-i venea a crede că a scăpat liber şi sănătos din groaznicele ziduri ale temniţei. Ducele se retrase foarte respectuos.

Atunci Ludovic al XVI-lea, abia îşi mai putu reţine bucuria. O exclamare înăbuşită de veselie ieşi de pe buzele regelui. Emoţionat până în fundul sufletului, Ludovic se apropie sprinten de soţia şi copiii săi.

— O scumpă şi dulce soţie, şi voi iubiţii mei copii,

aşadar totuşi s-a întâmplat minunea cerului, că am fost eliberaţi! să mulţumim cerului pentru graţia ce ne-a arătat-o!

—

Maria Antoinetta, plină de prudenţă, calmă vocea puternică a soţului ei.

— Să procedăm întocmai cum ne-a fost recomandat să

Propunerea reginei fu acceptată fără discuţie. Doamna de Fanzel, se retrase cu cei doi prinţi într-o mică încăpere a pavilionului, pentru a travesti pe prinţul moştenitor şi pe sora să mai mare. De asemenea şi perechea regală se pregăti pentru deghizare.

Nu dură mult şi Ludovic al XVI-lea apăru ca un valet cu pălărie rotundă şi perucă. Cât despre regină, ea se îmbrăcă, ca o cameristă foarte simplă. Fără voie auguştii soţi începură a râde cu hohot, când se văzură deghizaţi astfel. Pentru prima oară Maria Antoinetta, bătu din palme, veselă.

— Într-adevăr, dragul meu Ludovic, arăţi admirabil de frumos! Ce valet corpolent! Doamne, ce nu se poate face dintr-un rege!

— Îţi întorc complimentul, draga mea! răspunse Ludovic al XVI-lea, bine dispus. Nici tu nu arăţi tocmai maiestuoasă cu pălărioara asta ascuţită ţigănească, pe părul pudrat!

Regina bătu din palme. La semnalul acesta intrară în odaie doamna de Fanzel, împreună cu principii deghizaţi.

Contrar familiei regale, doamna de Fanzel era îmbrăcată cu multă bogăţie, căci dânsa avea să reprezinte pe baroneasa Korff, cei doi prinţi, pe copiii ei, iar regele şi regina pe valeţii de casă.

Dar şi copiii se bucurau grozav de travestire.

— Trebuie să ne grăbim!, zise regina.

— Poţi fi sigură, mămiţică, zise micul prinţ cu multă drăgălăşenie, că pe tot drumul, nu-ţi voi spune măcar o singură dată, Mamă”. Dar acuma, nu-i aşa că-ţi mai pot spune: mămiţică?

— Gata totul?, întrebă ducele. Apoi când observă deghizarea foarte reuşită a tuturor, respiră uşurat. Slavă domnului, toate au rhers mai bine decât mi-am închipuit. Majestăţile voastre arată într-adevăr cu totul altfel, aşa că nimeni nu v-ar putea recunoaşte. Dar pentru a fi cu totul siguri, ar fi mai bine să ajungem pe drumuri diferite adevăratul cupeu de voiaj care stă bineînţeles la cu totul alt capăt al Parisului!

— Cum asta?, exclamă regina speriată. Să riscăm a parcurge Parisul, noaptea prin ceaţă?

— N-aveţi frică!, zise ducele. Un servitor brav va însoţi pe Majestatea Voastră. Prea multe persoane, înaintând toate deodată noaptea prin străzile Parisului, ar deştepta numaidecât bănuieli, şi mâine dimineaţă, când se va observa fugă, toată lumea îşi va aduce aminte de noi şi ni se va da de urmă foarte uşor!

Villequier are dreptate!, răspunse regele. Să-l ascultăm în toate măsurile pe care le crede necesare!

Un sfert de oră mai târziu, familia regală părăsi palatul ducal, pe căi diferite.

Capitolul 91 O ÎNTÂLNIRE PRIMEJDIOASĂ

În strada Clopotelor, o stradă destul de retrasă în hotarele mărginaşe ale Parisului, aştepta trăsura. Sosiră punctual, soţii părtaşi regelui împreună cu regele şi cu ducele, afară numai de regină. Îndată după aceea veni şi doamna de Fanzel cu copiii regali şi cu camerierul ducelui. Ei luară loc în trăsură, iar camerierul ducelui rămase în Paris.

Ducele dădu drumul vizitiului care şezuse până atunci pe capră şi se sui în locul său. Apucă hamurile şi

biciul şi aştepta numai sosirea reginei, pentru a o porni.

Dar Maria Antoinetta nu veni. Trecură minutele iute, şi regina tot nu se zărea.

O durere groaznică cuprinse pe cei din trăsură. Ce să se fi întâmplat? De ce nu venea oare regina? Acestea erau gândurile celor care aşteptau, dar care nu îndrăzneau să le pronunţe.

În timpul acesta, regina părăsise palatul lui Villequier fără a fi observată. Un ofiţer credincios şi sincer o condusese.

Din nenorocire însă, acest ofiţer era de puţin timp în Capitală. În ziua aceea ocolise o mulţime de străzi până să ducă pe regină în strada Clopotelor.

Şi din nefericire pe stradă era întuneric de tot. Soartă crudă a vrut ca ofiţerul, care era orişicum neliniştit de datoria grea pe care trebuia s-o împlinească, să apuce Pe o stradă necunoscută.

Aşadar regina rătăcea împreună cu conducătorul ei, pe stl azile întunecate ale Parisului. Fără să ştie, apucară pe un drum cu totul opus, trecură de-a lungul Senei, traversară podul şi acum se opriră disperaţi.

— Ce e de făcut? Ce e de făcut? murmură Antoinetta tremurând de spaimă din tot trupul.

Ofiţerul nu ştia ce să-i răspundă.

— Majestate, vă rog de mii de ori să mă iertaţi! Mă jur că nu e rea-voinţă din parte-mi. Dar noaptea e aşa de întunecoasă, şi pe lângă asta, nici nu cunosc bine străzile Parisului!

Regina îl întrerupse nerăbdătoare.

— Dar ce e de făcut acuma? Ne-or fi aşteptând cine ştie de când? Gândeşte-te, cât de scump e fiecare minut pe care îl pierdem!

Se opri, ascultând cu groază la bătăile ceasului de la biserica Notredame.

— O, Dumnezeule!, un ceas de când rătăcim pe strada asta nesuferită.

— Majestate, nu ne rămâne altceva de făcut, decât să întrebăm pe cel dintâi care ne va ieşi înainte, unde ne aflăm şi încotro să ne îndreptăm!

— Nu, nu, aşa nu se poate! Gândeşte-te la primejdia care ne-ar putea ameninţa în cazul acesta!

— Avem de ales între două rele!, urmă ofiţerul. Parisul e foarte mare. Acest labirint de străzi nu se mai sfârşeşte. Să întrebăm pe cel dintâi! De bănuieşte ceva, apoi am o sabie bună. Înainte de a striga e mort pe loc!

Şi într-adevăr se auziră paşii sergenţilor de noapte care se apropiau. Îndată după aceea se ivi şi făptura înaltă a unui bărbat învelit într-o mantă neagră. Regina trase pe ofiţer de mânecă. Dar acesta se adresă trecăto. rului fără cea mai mare frică.

— Iertaţi, cetăţene!, am rătăcit drumul. Nu sunt aici oare în apropiere de strada Clopotelor? Pe unde trebuie să apuc, casă ajungem acolo?

Ofiţerul privi cu spaimă şi groază obrazul foarte bine cunoscut. Da, el cunoştea aceste trăsături energice, cu sprâncenele stufoase, din umbra cărora priveau nişte ochi negri ca nişte pumnale ascuţite, cu nasul acvilin şi cu buzele subţiri. Soartă crudă făcu să fie regina faţă-n faţă cu cel mai aprig duşman al ei. Acesta nu era altul decât Maximilian Robespierre, groaznicul şi puternicul terorist al Franţei.

Robespierre venea tocmai de la o şedinţă a Convenţiei care durase până noaptea târziu. În astă-seară vorbi mai înfocat şi mai pătimaş ca oricând. El susţinuse, ca Ludovic al XVI-lea să fie arestat ca înalt trădător al patriei şi ca săptămâna viitoare să fie adus înaintea Convenţiei. Şi mult temutul bărbat de stat se afla acum în faţa reginei.

Maria Antoinetta recunoscuse, cu toată întunecimea nopţii, obrazul duşmanului ei. Inima îi bătea cu putere. Acum era totul pierdut. Desigur că Robespierre, va face îndată zgomot. Vocea teroristului va fi de ajuns, cu toată noaptea liniştită, ca să scoale din somn pe toţi locuitorii.

— Voiţi să mergeţi spre strada Clopotelor?, întrebă bărbatul de stat. Da, într-adevăr că aţi rătăcit. Dar cine sunteţi dumneavoastră?

Robespierre se apropie neîncrezător. El recunoscu uniforma ofiţerului.

— Ah, cetăţene căpitan, zise Robesspierre cu voce mai blândă. Prea târziu te duci dumneata, după aventuri amoroase!

— Nicidecum!, răspunse ofiţerul, imitând tonul celuilalt. E o doamnă bătrână, pe care vreau s-o conduc la locuinţa dumneaei!

— Să văd, ia să văd dacă nu minţi!, zise Robespierre, bine dispus, şi se aplecă foarte aproape de Maria Antoinetta.

În momentul acela ofiţerul pregăti sabia. La primul cuvânt bănuitor, îl va omorî.

Inima reginei se încleştase de spaimă. Ea păli ca moartea.

Acum era pierdută! Numai o privire şi Robespierre, ar fi recunoscut pe duşmana lui de moarte.

— Aşa e! Ai dreptate!, zise după un moment Robespierre. Atunci nu e nevoie să rătăceşti aşa de departe pe străzile Parisului.

Temutul Robespierre ridică în glumă mâna dreaptă.

„7” Venerabilă şi respectabilă doamnă, se adresă el Mariei Antoinetta, nu e frumos din partea dumitale să pleci noaptea cu ofiţerii regimentelor noastre de cavalerie Pe străzile Parisului. Ce sunt ştrengăriile astea, care nu se potrivesc deloc cu vârsta dumitale de matroană?!

O piatră se duse de pe inima celor doi îngroziţi. Robespierre nu recunoscu în travestita bătrână pe regina Maria Antoinetta.

Pălăria cu boruri lungi pe care o purta regina, umbrise în aşa chip obrazul ei, încât Robespierre cu toată privirea lui pătrunzătoare n-a putut-o recunoaşte. Privirea lui căzu cu respect asupra părului alb al reginei, pe care aceasta şi-l pudrase cu grijă.

Robespierre le arătă drumul pe care trebuia să apuce, pentru a ajunge pe strada Clopotelor. Pe urmă se îndepărtă cu un salut prietenos, fredonând un cântec. Nici prin gând nu-i trecu ce farsă fatală i-a jucat întâmplarea.

Maria Antoinetta nu putea crede că a scăpat de îngrozitoarea primejdie.

— Oh majestate! În ce poziţie îngrozitoare v-am adus prin imprudenţa mea.

Regina zâmbi cu multă gi-aţie şi cu un aer victorios.

— De acum nu mă mai tem de nimic! însuşi Dumnezeu din cer e cu noi şi ne ocroteşte cu puterea sa cea mare. Să ne grăbim amice, să ajungem cât mai repede în strada Clopotelor!

Nenorocita nu pres înţea că mâine va fi iarăşi în primejdie, graţie unei imprudenţe neînsemnate a regelui!

Capitolul 92 TRAS PE SFOARĂ

Ofiţerul izbuti ca fără nicio piedică să aducă pe regină pe drumul adevărat şi poate chiar cel mai scurt până la strada Clopotelor.

Maria Antoinetta ajunse până la cupeul deschis şi fără multă vorbă se avântă înăuntru ocupând locul ce o aştepta. Ofiţerul închise uşa pe dinafară, Maria Antoinetta îl mai salută odată cu mâna, apoi el plecă foarte grăbit.

Caii o luară la galop, cupeul se îndreptă ca fulgerul spre poarta apropiată de ieşirea din Paris. Numai o singură primejdie, dar destul de gravă mai ameninţa acum familia

regală. Sentinela porţii avea să revizuiască paşapoartele voiajorilor.

Cupeul ajunse la poarta Parisului. Sentinela îl opri. O dincă tăcere se făcu înăuntrul lui şi inimile tuturor zvâcaG ui cu putere, cuprinse de adâncă emoţie. Până aici, evident că cerul era cu dânşii; vor trece ei oare şi de această ultimă primejdie?...

În acelaşi moment se deschise uşa cupeului şi razele unei lămpi căzu asupra călătorilor. Un vameş mustăcios, însoţit de doi sergenţi municipali se uitară înăuntrul trăsurii...

— Cine sunteţi şi încotro mergeţi?, întrebă el.

Doamna de Fanzel scoase dintr-o pungă foarte elegant. lucrată, paşaportul atât de greu obţinut. Vameşul îl citi cu multă atenţie, apoi se uită rând pe rând la toate persoanele.

Ludovic al XVI-lea se prefăcea că doarme şi-şi rezemase obrazul în aşa chip de spatele trăsurii, încât privirea scrutătoare a funcţionarului nu i-a putut prinde trăsăturile.

Asta a fost un mare noroc!, căci obrazul gras şi rotund al regelui era prea cunoscut pentru a fi recunoscut sub orice deghizare.

Doamna de Fanzel se pipăi în buzunar, şi puse pe furiş câteva monede de aur în mâna subofiţerului.

Ca de obicei, acest dar influenţa şi acuma înlăturarea grabnică a tuturor formalităţilor. Subofiţerul îi dădu îndărăt paşaportul, şi închise uşa cupeului.

Cei din cupeu auziră cum poruncea el cu voce aspră ca să deschidă poarta pentru trecerea trăsurii, care acum pornea încet şi greoi.

Ludovic şi femeia lui, priveau prin fereastră la zidirea întinsă şi joasă, care era luminată în interior cu lămpi de ulei. Fără voie Ludovic al XVI-lea strânse mâna soţiei sale.

Îşi amintea cum trecuse odinioară prin aceeaşi poartă ca rege inviolabil şi puternic! Atunci toată garda se înşira la rând cu puştile la umăr, toba răsuna cu putere.

Au trecut însă toate! S-a şters gloria!

În noaptea asta, prin aceeaşi poartă trecea un biet fugit cu soţia şi copiii săi sub nume fals.

Lui Ludovic al XVI-lea nu-i mai rămăsese nimic din grandoarea trecutului. Nici măcar viaţa nu-i era sigură sânul supuşilor săi. Acuma trebuia să treacă prin noapte şi ceaţă desconsiderat şi lipsit de orice stimă!

Astfel de gândiri, probabil că zbuciumau creierul Doamnei de Fouzel, căci se plecă deodată pe mâinile perechii regale şi le sărută cu respect.

— Pace şi noroc!, zise atunci Maria Antoinetta. Trecutul e în dosul nostru, şi în faţă ne surâde un nou viitor!

Reginase înfundase mai comod pe pernele trăsurii; ea închise ochii şi începu să viseze.

Ah, nenorocita, nu bănuia că din visul acesta fără griji pentru dânsa şi ai săi, va renaşte o deşteptare tristă şi amarnică!

Capitolul 93 CURIERUL CĂLĂREŢ

Satul Sf. Menehould se află la aproape cincizeci de kilometri depărtare, în vestul Parisului. Azi e un cuib neînsemnat, care cu acoperişurile sale de paie şi cu colibele sale joase, face impresie deplorabilă. Atunci însă, în timpul revoluţiei franceze, după numărul locuitorilor săi, satul era un orăşel mic.

Era seară. Printre pomii, care umbreau aproape fiespre casă, se adunară locuitorii satului. Bărbaţii fumau şi beau vin de mere din cănite de zinc. Femeile se întruniră cu toatele la puţ. După obiceiul femeiesc, puseră mâinile sub şorţ şi vorbeau.

În mijlocul satului, nu departe de biserica pustiită, se

afla restaurantul, care era cea mai impunătoare clădire a satului. O scară cu trepte de fier ducea la intrarea restaurantului. De-a lungul clădirii se întindeau grajduri, în care se odihneau vreo douăzeci de cai. Drouet, proprietarul restaurantului, era şi antreprenorul diligenţelor poştale. Menehould era a doua staţie după Paris. Antreprenorul poştal Drouet era cunoscut ca patriot distins între toţi locuitorii satului. Cei mai mulţi din sat ziceau, că Drouet e un patron ciudat şi certăreţ. Pe lângă asta mai era considerat şi zgârcit, fals şi viclean.

Pe scară stătea tocmai Drouet în halat de noapte, cu o pipă lungă în mână, lângă alţi membri ai satului.

«Dar ce s-a întâmplat azi?, întrebă vecinul său, Vinolarul gras Ypot. N-ai observat şi dumneata, cetăţene prouet 9 Ce multe trupe au venit azi pe aici! Şi la noi nu prea e obicei să se vadă atâta armată! Trebuie să se fi întâmplat ceva în Paris!

Cine ştie ce s-a întâmplat acolo! Destul de încet lucrează domnii în Paris! Dacă ar fi după mine, apoi demult aş fi tăiat capul lui Capet şi al întregii sale familii.

Der cumetre Drouet, ce spui?!, zise un ţăran slab şi încovoiat înainte. Ar fi o fuşine şi un păcat să se facă lucrul acesta! Regele tot rămâne un cap suprem.

Eşti un prost meştere Touriet!, îl întrerupse Drouet pe cel care vorbise, făcând rotocoale de fum cu pipa sa. Regele nu e cu niciun centimetru mai sus decât noi, nu, dar el e încă un pungaş şi mi trădător! O, de aş fi eu în convenţie, să vezi cum le-aş mai da de hac!

— Da, da, Drouet e un bărbat voinic!, zise tâmplarul Ypot.

Apăru un călăreţ grăbit. Şi cu o mişcare bruscă, opri calul spumegând înaintea celor trei ţărani adunaţi laolaltă.

Cei trei priviră uimiţi pe cel sosit, care purta uniforma unui ofiţer de cavalerie.

— Hei, ascultaţi! Unde e drumul care duce la primar?

— La primar voiţi să vă duceţi? Da, dar nu se poate. Primarul e bolnav rău! Dar eu sunt locţiitorul lui!

Şi Drouet se umflă în pene.

— Cu ce vă pot servi, hm?

— Aţi văzut trecând prin sat o diligenţă? De vreun ceas, că mai mult nu poate să fie?

Drouet se gândi un moment.

— Hei, da, am văzut o diligenţă!

— Foarte bine, foarte bine!, zise tâmplarul Ypot. Cumătrul are dreptate, cetăţene! O diligenţă?, da! Azi după prânz pe la patru!, tocmai eram ocupat în atelier» îi puteţi vedea, cetăţene. acolo unde se zăreşte lumina prin uşa deschisă! Da, acolo s-a oprit o diligenţă! Erau în (a mai multe persoane.

— Mai departe!, mai departe î, grăbi ofiţerul nerăbdător. Pe obrazul său negru, era zugrăvită aşteptarea şi nerăbdarea. Cine era în trăsură?

— Ia să vedem!, stai niţel!, zise tâmplarul intimidat.

— Ah, eu sunt suplinitorul primarului; eu trebuie să vorbesc!, îl întrerupse Drouet supărat. Era o doamnă cu nişte copii!, avea şi servitori cu dânsa. Un fecior şi o jupânească!, mai era şi un vizitiu. Dar nu s-au oprit în sat.

— Ah! ce spui? Atunci nu ştii nimic!, îl întrerupse tâmplarul. Desigur că s-au oprit în sat.

— Cum?, ce fel? Cine spune asta?, exclamă Drouet cu ochii holbaţi.

— Eu, cumetre Drouet! Eu spun asta!, afirmă tâmplarul. Eu ştiu bine! Afară de asta boierilor le căzuse şi o potcoavă: adică nu boierilor, ci calului.

— Mai departe, mai departe!, grăbi ofiţerul, blestemând în acelaşi timp. Nu mă ţineţi în loc, neghiobilor!

— Oho! Oho!, zise Drouet, fixând cu asprime pe

ofiţer, noi suntem cetăţeni cinstiţi ai Franţei şi eu sunt reprezentantul primarului, şi antreprenor de poştă şi…

— Eşti un dobitoc!, se răsti ofiţerul. Înainte. Îţi spun! Ce drum a apucat diligenţă? Şi cât timp e de când a trecut prin sat?

— Cât timp e de atunci?. zise tâmplarul Ypot, bâlbâind de câteva ori. Hm. or fi vreo trei ceasuri? Poate şi mai mult chiar! Trăsura s-a îndreptat spre Clairmont!

— Bine! zise ofiţerul şi dete frâu liber calului său.

— Dar spuneţi-ne ce s-a întâmplat?. Îl întrebară toţi trei ţăranii. Căci doar suntem şi noi tot aşa patrioţi ca şi dumneata! Ce s-a întâmplat?

Ofiţerul râse scurt.

— Mai. bine aţi fi deschis ochii, mă proştilor, şi aţi fi ştiut! le strigă cu asprime. Ludovic Capet a fugit noaptea cu ai săi din Temple! Cu trei ceasuri mai înainte a trecut pe lângă nasul vostru şi voi nici nu l-aţi recunoscut!

— Cum? ce fel?, strigară toţi deodată.

Ofiţerul însă, dădu pinteni calului său. dar aşa de tare încât acesta scăpăra scântei de sub copite, şi dispăru în vârtejuri de praf pe străzile satului.

Tineretul satului se întrerupse din joc. Bărbaţi şi femei alergară cu toţii mai aproape, lângă cei trei capi ai satului.

— Dar ce s-a întâmplat?, strigară câţiva din ei.

Drouet era întâiul care prinsese curaj.

O, trăsni-i-ar Dumnezeu!, zise Drouet dând cu piciorul în pământ. Capet a fugit? Hahaha!

Şi izbucni într-un râs diabolic.

— Asta e gluma cea mai frumoasă pe care am auzit-o vreodată! Ce mai neghiobi! Domnii din Paris ne fac proşti şi oare mai există vreo gâscă mai dobitoacă decât ei? auzi să fugă Capet! Eu să fi fost gardian în Temple, eu Caşmir Pliliope Pierre Drouet, antreprenor poştal din Menehould,

pe viaţa mea!, nicio muscă nu mi-ar zbura fără voie din Temple, dar mai ales bătrânul porc, Ludovic, şi femeia sa, austriacă trădătoare!

— Da, da, am zis eu întotdeauna, că, cumătrul Drouet e viclean!, zise iar Ypot.

Drouet se ridică liniştit pe vârfurile degetelor.

— Dar, desigur, să fie a dracului toată treaba lor! Capet să fugă, îţi ieşi din sărite! Şi când te gândeşti că toate aspiraţiile revoluţiei se duc ciracului!

— Lasă că-l prind ei iarăşi!

— Da, da, îl vor prinde, n-ai grijă!, zise şi al treilea cetăţean, şi de-l vor prinde, apoi toate sunt iarăşi bune!

— Desigur, neghiobule, că toate vor fi iar bune, râse tare Drouet. Atunci cred că vor face proces scurt, şi Capet, smi acu, va face cunoştinţă cu cuţitul roşu!

— Zău aşa?! Ce spui?, ziseră ceilalţi doi uimiţi. Să cadă capul său suprem sub cuţitul ghilotinei?!

— Aşa!, toţi sunteţi regalişti mascaţi, toţi meritaţi că meşterul Sanson să vă treacă prin mâna lui!, strigă Drouet amărât şi veninos. Şi zicând asta îşi întoarse capul de la vecinii săi.

— Ferească Dumnezeu, ferească sfântul!, zise fierarul şi în neliniştea sa îşi făcu cruce.

— Ah, da! Ah, da! asta nu mai valorează nimic! se corectă el singur şi foarte perplex de imprudenţa ce a comis-o de a-şi face cruce, luă o priză de tabac, uitându-se împrejur spre a vedea dacă n-a băgat cineva de seamă, crucea ce şi-a făcut-o.

Dar cetăţenii erau prea iritaţi şi prea ocupaţi de cele întâmplate pentru ca să observe.

— Regele şi regina au fugit din Temple!

Ca un fulger se comunică această ştire din gură în gură. Tot satul se adună la uşa fierarului.

Toţi căscau gura înaintea uneltelor şi maşinilor

primitive din fierărie, care căpătară deodată o mai mare importanţă decât oricând în ochii locuitorilor. Se ştia doară că, cu câteva ore mai înainte, cupeul cu familia l egală se oprise la această fierărie!

Capitolul 94 FOAMEA REGELUI

În mijlocul acestui murmur şi taifas al cetăţenilor adunaţi, răsună deodată loviturile unui bici şi zgomotul înfundat al unui cupeu greu încărcat.

Locuitorii se uitară împrejur.

— Ei, dar ce-i asta?, zise fierarul Ypot. De unde o fi venit trăsura sta? Văd că vine din satul vecin, şi acolo nu există nicio şosea judeţeană! Pun rămăşag, că vizitiul s-a rătăcit.

— Dar ce-mi pasă mie!, zise Drouet înverşunat. Pentru mine unu, poate să se fi înecat undeva într-o baltă! O fi şi ăştia unii dintre feudalii emigranţi! Ce grabă mare au şi dânşii de a fugi din Franţa cu bani adunaţi de pe spinarea poporului!

Strânse pumnii şi scoase o înjurătură infamă. Fierarul însă îl linişti, atingându-l cu mâna pe umeri.

— Ia spune-mi ce-ai face, dacă ai fi din convenţie?

— Cum, ce aş face?, strigă el cu furie. Aş tăia gâtul tuturor bogătaşilor, sechestrându-le apoi averile, iar cu tine aş face începutul!

— Vai de mine, vecine, proaste glume mai faci!, spuse fierarul, şi se apucă de gât ca şi când ar fi avut să se convingă dacă g tul şi capul mai sunt nedespărţite.

În timpul acesta se apropie trăsura. Deja îşi croise drum pe lângă poporul adunat, vizitiul dădea nebuneşte în cai, probabil pentru a-i face să o ia în galop. Interiorul cupeului era acoperit de nişte perdele, care opreau pe locuitorii curioşi a distinge pasagerii.

Dinăuntru se lovea în geamul cupeului. Vizitiul însă tot dădea în cai.

— Ei tu idiotule, strigă Drouet, nu auzi că bat în geam stăpânii tăi? Ţi-ai astupat urechile?

Vizitiul însă nu răspunse nimic şi continuă a da cu biciul în cai. Se vedea că vrea să scape cu orice preţ de apropierea locuitorilor strânşi grămadă. Dinăuntrul trăsurii însăiar se b-tu în geam. În acelaşi timp, se auzi un gl-s bărbătesc care ordonă cu ton poruncitor oprirea cupeului.

Mă obraznicule. opreşte, nu auzi?, strigă Drouet din nou către vizitiu. În acelaşi timp însă făcu o mişcare de a se da jos pentru a opri caii.

Drouet era cunoscut ca un buclucaş, plin de toane. Supărat de purtarea ofensatoare a ofiţerului, voia să-şi potolească furia pe spinarea vizitiului necunoscut.

Vizitiul a trebuit să oprească de voie, de nevoie, dar cu oarecare abilitate, la distanţă de mulţimea îngrămădită.

Începu să se însereze de-a biriclea. Nu mai era mult până să se întunece cu totul. Vizitiul nici nu lua în seamă înjurăturile şi supărarea dirigintelui poştal. Sări jos de pe capră şi deschise puţin uşa cupeului.

— Pentru Dumnezeu!, şopti el. Trebuie să plecăm fără să ne oprim aici un singur moment. Abia în Clermont, ne vom putea odihni câteva minute!

— Nu, nu, nu mai pot!, răsună glasul gros din cupeu. Nu se poate, dragă duce!...

— Pentru Dumnezeu, nu-mi spuneţi pe nume! Suntem spionaţi! La câţiva paşi de aici stă un găligan cu saboţi.

— Ei aşi, aici nu mai e nicio primejdie!, răsună iar vocea din cupeu. Încă odată îţi spun că de douăzeci şi patru de ore n-am luat nimic în gură! Să gustăm ceva aici, un pui sau altceva.

— Peste o oră vom fi în Clermont!, numai o oră mai abţineţi-vă!

— Nu, nu, aici ne dăm jos!

De voie, de nevoie vizitiul a trebuit să deschidă uşa… Drouet se apropiase de trăsură. Pe cât de provocător şi obraznic s-a exprimat mai înainte despre pasagerii din e „peu, pe atât de supusă şi servilă îi era acuma atitudinea. Dirigintele poştal îşi scoase cascheta.

— Coniţele fac o călătorie lungă?, zise el cu glas insinuant. Nu vreţi să vă odihniţi un moment? Birtul poşe cunoscut în toată Franţa pentru bunele lui mâncăruri, vinurile minunate şi serviciul prompt ce-l avem!

Din cupeu se auzi un murmur de adâncă satisfacţie la auzul enumerării tuturor acestor bunătăţi gastronomice.

— Ei vedeţi, aici găsim ce ne trebuie! Spune-mi te rog amice, putem găsi la dumneavoastră, fără a pierde multă vreme, un puişor gras şi o sticlă de vin cumsecade?

— Nu numai asta, dar la noi găsiţi găini, gâşte, rulade şi alte bucate excelente!, răspunse Drouet cu supkţe. Vă rog daţi-vă jos, şi veţi fi satisfăcuţi pe deplin!

Noi şoapte se auziră acuma din cupeu. Părea, că diferite glasuri femeieşti protestează contra opririi şi intrării în birtul poştal.

Se auzi un oftat, apoi se deschise dinăuntru uşa cupeului.

Drouet stătea într-o atitudine foarte respectuoasă, cu pălăria în mână.

Se întunecase atât de mult încât nu se puteau distinge persoanele din cupeu. Mare îi fu mirarea lui Drouet, când văzu coborându-se din trăsură o doamnă voalată, cu doi copii, după care veneau două persoane, un bărbat şi o femeie, care aparţineau probabil personalului de serviciu. Drouet făcu un gest obraznic.

Ei, comedia dracului, să fi ştiut eu că butoiul ăsta de individ nu-i decât un servitor! îţi place?, aşa nişte vite beau Bordeaux şi nu mănâncă decât pui!”

Urmă cu mult respect pe pasageri şi-i îndemna cu

vorbe dulci să urce treaptă care ducea la birt.

— Nu vrem să intrăm în sala comună a birtului, reluă pretinsul servitor. Cucoana mea e cam nervoasă şi orice zgomot o (inervează foarte rău. N-ai putea amice dragă, să ne pui la dispoziţie, o odaie particulară?

Pretenţia asta supără mult pe Drouet. Cum?. se gândi el. Un lacheu îşi permite să-mi spună mie: amice dragă!”

— Nu sunt amicul dumitale, ci domnul diriginte poştal!

În acelaşi timp, deschise o uşă care ducea într-o odaie nu tocmai elegant mobilată, dar confortabilă şi plăcută, şi sili pe pasageri să intre.

— Aduc numaidecât lumină. Vă rog. aveţi răbdare un moment!, zise el cu un ton foarte servil. Ce comandaţi?

Cum v-am spus, luă iar cuvântul pretinsul lacheu. Câteva sticle de vin Bordeaux, dacă ai în pivniţă, şi vreo patijJ PL – castraveţi proaspeţi! zise Drouet, veninos.

Adă, adă câţiva! răsună iar vocea groasă a lacheului…

Drouet închise uşa cu oarecare violenţă.

Ei, Carolino!, Lisetto!, Mario!, Ana!, strigă el. Dar unde v-aţi ascuns, leneşelor ce sunteţi? Luminări, lămpi, iute!, mă auziţi?

Coborî jos în curte, deschise furios uşa bucătăriei, dar nimeni nu-i răspundea.

Puturoaselor ce sunteţi! Se vede că iar v-aţi ascuns prin coşare cu flăcăi, şi faceţi dragoste prin colţuri! Lasă c-am să vă învăţ eu minte, numaidecât!

Strigătele au avut efect. Toate servitoarele se furişară fără zgomot şi ascultară mai întâi un lung discurs al stăpânului lor, fără a-l întrerupe în predica sa plină de ameninţări. Numai după ce-şi descărcă furia, Drouet dădu ordinele necesare pentru a servi pe pasagerii sosiţi.

Apoi, însoţit de feciorul din casă, se coborî în pivniţă.

— Vor să bea vin bun! Le dau eu vin foarte bun, dar să plătească cumsecade! Îţi place ce obraznic! îmi spune: amice dragă, parcă am păscut porcii cu el! Las că-i arăt eu cine sunt! Stăpânii săi, or să plătească obrăznicia asta!

Drouet alese câteva sticle cu vin excelent, cu care încărcă pe servitorul birtului! Apoi, ieşi din pivniţă.

În timpul acesta, o servitoare aprinse luminările în odaia musafirilor. Când intră Drouet, găsi pe cocoană, stând pe canapea cu fetiţa, iar pe scaun şedea pretinsa cameristă ţinând în braţe pe băieţel, care dormea. Servitorul însă stătea cu spatele spre uşă, făcând o zadarnică încercare de a pătrunde cu privirea, întunericul beznă din stradă. La intrarea lui Drouet, lacheul se întoarse de la fereastră.

— Ah, veniţi cu vinul!, ia aduceţi aici câteva pahare pentru boieri! Şi cum staţi cu mâncarea? E gata îndată? Am o foame de mor!

», Mă, ce individ e ăsta!, zise Drouet în sine. Asta vorbeşte mereu de foamea lui pe când boierii lui n-au pomenit încă niciun cuvânt! Şi ce faţă necioplită şi botoasă are!, pe ăsta l-am văzut eu de multe ori, şi faţa lui mi-e foarte cunoscută!”

Drouet aduse câteva pahare. El observă cu gura căscată că servitorul, îşi turnă atât lui cât şi bo erilor săi câte un pahar plin, după ce mai întâi gustă din fiecare pahar.

„Ăsta nu e lucru curat!, un servitor care bea mai întâi din paharul boierilor săi”.

— Ei, mai iute, amice!, zise acum servitorul către birtaş. Ne e foame, şi nu mai putem răbda!, sunt gata găinuşile?

„Aşa un obraznic!”, mormăi Drouet. El voia să-i dea un răspuns tranşant. Dar era ceva atât de impunător şi oribil în privirea travestitului servitor, încât-Drouet, cu

toată demnitatea lui, se cocoşă şi porni afară ca un câine plouat.

De-abia afară, Drouet prinse curaj.

— Era să-l strâng de gât pe ştrengarul ăla, zise el fierarului Ypot, care se mai afla afară în gang.

Ca toţi sătenii, era şi fierarul foarte curios. Şi ar fi vrut să ştie cine era acea familie străină.

— Doamne, dar ăia nu vorbeau nicio vorbă când eram în odaie!, zise Drouet, după ce dusese găinuşile în odaie, şi veni iar afară. Aşa ceva n-am pomenit în viaţa mea! Boierii nu voiau să mănânce nimic, dar servitorul s-a aşezat comod la masă. „Mă, dar bune sunt găinuşile astea!” zise el cu o nobleţe şi un bonton ca din carte! Şi mi-a isprăvit mâncarea într-o clipă! Vă spun, cumetre, mi-a mâncat păsările cu oase cu tot!

— Dar le-a plătit?, întrebă fierarul.

— Ei, bravo! cred şi eu! Crezi cumva că eu hrănesc oameni străini în vremurile astea rele, pentru un pui de bodaproste? M-a* plătit, nu ca un servitor, ci ca un cavaler din vremea veche, când exista încă monarhia. Ia te uite, nene Ypot, cu aşa un aliş-veliş, m-aş mulţumi în fiecare zi!

Şi zicând asta, Drouet arătă lui Ypot, un pumn cu monede de aur.

— A. bravo! fie orice guvern ar fi, dumneata întotdeauna faci treburi bune!

— Aşi, ar putea fi mai bine, îi răspunse Drouet, simulând un ton jalnic.

Eu îţi spun, vecine dragă, că vremurile vechi nu se mai întorc. Iacă, drept să-ţi spun, eu unul urăsc din toată nima pe rege cu haita sa, şi aş vrea să-i văd pe toţi cu e ipu’ pe ghilotină, dar trebuie să mărturisesc că îmi mergeau bine treburile!

h Da. da, zise tâmplarul, era o vreme bună, mi-aduc şi eu aminte de atunci, că şi eu am câştigat frumoase

părăluţe. Dar s-au schimbat lucrurile! Azi plătim biruri şi trebuie să tăcem din gură!

— În schimb trăim într-un stat liber!, zise Drouet. Dar deşi sunt republican, aş vrea să am plină cu bani trăsura ceea care stă la poartă!

Zicând acestea, dirigintele poştal apucă cu gest măgulitor monedele de aur căpătate, şi se uită fără multă atenţie pe partea inversă.

Deodată se opri înmărmufit. Se apropia mai mult de lanternă şi aruncă o privire grăbită, pătrunzătoare asupra monedei.

— Drace!, izbucni el. Grasul ăla, nici vorbă… cruci şi dumnezei!

— Dar ce-i?, ce strigi aşa?, ce s-a întâmplat? Nu cumva e falsă monedă, ne-ar părea foarte rău!…

— Ba nu, nu-i falsă! strigă el, de parcă ar fi înnebunit.

— Dar ce ţi-i domnule diriginte? gângăvi fierarul, speriat de strigătele şi violenţa lui Drouet.

— Ia ascultă mă nene, eşti ori nu un patriot cinstit?

— Dacă sunt un bun şi sincer patriot? N-am dovedit oare aceasta la ultimele alegeri?

— Va să zică, nu eşti un monarhist mascat?

— Doamne fereşte! răspunse Ypot. Aşa ceva te costă capul în ziua de azi!

— Aşadar, se poate încrede cineva în dumneata?

— Dă, da, fără îndoială!

— Atunci vino cu mine! Am făcut o descoperire, o îngrozitoare descoperire!

— Ce zici?, ce fel de descoperire ai făcut?

— Ai să vezi dumneata numaidecât! Haide! haide! ia te uită bine la moneda asta!, zise el, apropiind lampa ca să vadă mai bine.

— Ce vezi aici?, întrebă iar Drouet.

— Ce să văd?, chipul Majestăţii sale Ludovic al XVI-

lea!

— Idiotule! ţine-ţi gura! Este Capet, nemernicul Capet, care ne-a aruncat în mizerie scumpa noastră patrie!

— Da, da, sigur, e Capet! Dar, ce are a face? Astfel de monede am şi eu acasă!

— Ah desigur! rânji Drouet. Hai înăuntru, vecine dragă! Să-mi ajuţi puţin la dereticare în odaia unde stau călătorii aceia. Uită-te cu atenţie la servitorul ăla gras! Dar ţine-ţi gura că de nu, te strâng de gât!

— Apoi bine, Drouet, ce dracu' ai? Te-ai schimbat, că nici nu te mai recunosc!

— Haide! Haide!

El merse înainte, iar Ypot îl urmă, neştiind ce vrea Drouet. Amândoi intrară în odaia în care se aflau străinii.

Capitolul 95

DESCOPERIREA DIRIGINTELUI POŞTAL

Doamna cea elegantă tot se mai odihnea pe canapea. Cei doi copii dormeau, iar lacheul cel gras, şedea foarte satisfăcut la masă şi mânca de zor.

— Ei, ce se aude? întrebă el.

— O, am vrut numai să strâng!, zise Drouet prefăcut. Văd însă că vin prea devreme! Nu cumva vreţi să vă schimb şi caii?

— Nu, nu!, zise doamna de pe canapea. Avem noi altă combinaţie!

— Bine, bine!, afirmă Drouet cu indiferenţă aparentă.

Pe urmă dădu un pumn zdravăn lui Ypot, care rămăsese cu gura căscată, la vederea servitorului ce înfuleca grăbit.

— Vino afară, neghiobule!

Îl apucă pe Ypot de bluză, trăgându-l cu tot dinadinsul afară. Dar de-abia închisese uşa după el, şi cu o mână nervoasă apucă pe fierar de piept.

— Ei, ai deschis bine ochii?

— Bine zici!, ai dreptate! Servitorul ăla gras, care mănâncă găinile cu atâta poftă, nu e oare Capet?

— Dar altul nu poate să fie!, întrerupse Drouet, şi în ochii săi străluci un triumf sălbatic.

— Ura! Acum cumetre, suntem oameni, îţi spun! Ofiţerul e pe o cale greşită, familia care trecuse odinioară prin sat n-a fost a lui Capet. Acum îi avem aici. Ei au venit pe o cale greşită, ai observat? Şi de ce oare? Ca să nu-i prindă cei care îi urmăresc! Hahaha! Dar, i-am prins noi la timp! Ei, ce e de făcut? Ce e de făcut? mormăi fierarul. Ar trebui să trimitem un călăreţ la Clermont, poate că-l mai întâlneşte pe ofiţer!

Drouet îi dădu un pumn aşa de tare, încât bietul fierar amuţi.

— Dar ce vrei? strigă el-speriat.

— Neghiobule ce eşti! Să chem pe ofiţer, să capete el răsplata? Să mă scuteşti de planurile tale! Vom trage noi clopotele, vom spune întregii ţărănimi să se înarmeze cu lopeţi, cu secere, cu coase, în sfârşit cu toate armele posibile, şi pe urmă îl prindem noi pe Capet, şi-l ducem la Paris! Îţi spun, cumetre Ypot, mâine, nu o să mai existe oameni populari în toată Franţa, decât eu şi tu! Şi cine ştie, poate că drept recunoştinţă, ne alege şi membri în convenţie.

— Sau dacă am greşit cumva, ne retează capetele!, zise fierarul cu voce înceată. Cu oamenii ăştia nu e uşor să te pui! Eu zic să-l lăsăm pe Capet să fugă în pace, cumetre!, şi la urma urmei, ce ne pasă nouă de Capet şi de suita sa?

— O, tu prostule şi măgarule, strigă iar Drouet cu furie. Să faci aşa cum îţi spun eu! Te duci fugă prin sat, aduci pe toţi oamenii aici în faţa birtului, o parte în faţa intrării şi alta în dosul ei, aşa ca să nu poată scăpa nicio muscă din birt. Pe urmă, când vor fi adunaţi cu toţii, îmi

dai un semn. Vom trage cu pistoalele şi de pe turla bisericii trebuie trase clopotele de moarte şi de foc! Cât pentru rest voi îngriji eu!

Zis şi făcut. Fierarul, care avea respect mare pentru cumătrul său, îl ascultă cuvânt cu cuvânt. Ca un vultur zbură la dreapta şi la stânga uşii care dădea în odaia boierilor.

Răbdarea antreprenorului poştal era pusă la grea încercare. Trecu un timp cam lung. În timpul acesta, nu se întâmplă nimic deosebit în odaie. Nici de afară, nu auzirici un zgomot. Desigur satul era întins, Ypot avea cale bună de umblat până să poată alarma pe toţi sătenii. Dar Drouet se gândi şi făcu iute un alt plan.

El chemă puţinii bărbaţi puternici care erau în serviciul său personal. Pe deasupra mai sosi şi o diligenţă.

Drouet angajă şi pe vizitiul ei. El îi puse la curent de ceea ce se va întâmpla.

Din ochii celor strânşi, scânteia o veselie nebună. Nimeni nu credea că cei din odaie erau membrii familiei regale. Ei se gândeau numai la câştigul lor strălucit, căci în tot cazul vor fi plătiţi de suveranii actuali ai Parisului. Nici nu era nevoie de întărâtarea lui Drouet, pentru a sălbătici pe cei adunaţi în faţa birtului.

Despre fierarul trimis în sat, nu se auzea nimic. După o jumătate de ceas se auzi un zgomot surd. Din toate părţile se zăreau umbre nocturne, care înaintau spre restaurant.

În acelaşi timp se deschise uşa de la odaia boierilor, şi apăru chipul vizitiului. După dânsul, urma doamna cu cei doi copii ai ei şi cu servitorii travestiţi.

Capitolul 96

ÎNVIATĂ DIN MORŢI

Chiar în ziua când soarele strălucitor pătrunde în toate colţurile, Morga apare cât se poate de misterioasă.

Căci nu există un antagonism mai înfiorător decât între viaţă şi moarte. Nu degeaba, omul însufleţit simte o repulsie faţă de forma moartă, care ieri purta încă o inimă caldă şi iubitoare în sânul ei.

Cadavrul din faţa noastră mai are asemănarea exterioară cu fiinţa dispărută, dar pietrificarea morţii, ne îngrozeşte. Buzele care par că vor să se deschidă ca să spună ceva foarte misterios, ne înfioară în mod straniu.

Şi când te gândeşti la Morgă! Ce impresie sumbră şi groaznică, face ea asupra omului simţitor. O casă a cărei unică misiune e de a adăposti morţi în sânul ei, corpuri omeneşti care nu mai trăiesc. Chiar pereţii goi şi sumbri, vorbesc o limbă cât se poate de funebră.

Câte speranţe nobile, câte planuri de viitor îşi găsesc sfârşitul aci în clădirea sumbră şi rece! Cită iubire şi ură, câtă speranţă şi îndrăzneală, câte decepţii amare se ascund acum mute în zidurile Morgăi.

„Lăsaţi orice nădejde, voi care intraţi aici!” Cuvintele acestea ai trebui să figureze cu litere de foc pe frontispi” u Poate că acel care e sătul de viaţă, se îngrozeşte de în tul de a se omorî, numai la privirea acestei clădiri!

Astfel de gânduri zbuciumau acum creierul Orfeliei, când se cobori de mână cu fratele ei, în pivniţa mortuară. L Cită linişte era în jurul celor doi fraţi. Lanterna din mâna Călăului ardea nesigură, aruncând, când ici, când colo, o lumină amăgitoare pe zidurile vechi şi înnegrite. De pe piatră picura încet apa, singurul zgomot în mijlocul acestei linişti mortuare. Afară de acesta, se mai auzeau, paşii Orfeliei şi ai fratelui ei.

Ajunşi în pivniţă, Orfelia se opri pe loc. Ea puse mâna stângă pe inimă şi oftă adânc.

— O, cât de pustiu e aici! Oh frate, cât de chinuitoare trebuie să fie disperarea unui om, până să se hotărască să-şi pună capul în clădirea aceasta!

— Totul e trecător!, până şi viaţa! Bine de aceia care nu mai sunt în viaţă! Ei nu se mai întreabă întruna: cine ştie ce se va întâmpla mâine? Ei şi-au ajuns scopul. Uşoară i le-le ţărâna!

Orfelia îmbrăţişă înfiorată pe Călău.

— Nu frate, nu spune asta!, e groaznic să stai aici! închipuie-ţi. sunt oameni ca şi noi, aceia care se odihnesc aici pentru vecie? Când s-au născut, şi pe ei i-a îmbrăţişat cu căldură mama lor. Cu ce au greşit ei, ca să fie pe veci, dar pe veci uitaţi, daţi eternei uitări!

Călăul oftă greu.

— Cine i-ar putea uita!, murmură el. Oh, soră dragă! cât invidiez morţii care se odihnesc aici în pace şi linişte! O, cum mi-e de îndurerată inima! O, soră, soră dragă, nu-ţi poţi închipui ce îngrozit sunt de soarta lui Lili!

— Vino! zise Orfelia. Tu cunoşti locurile pe aici, du-mă la Adella de Barry!

Călăul ridică în sus lanterna; căută cu privirea în toate părţile şi se opri asupra unui obiect negru, care sta întins într-un colţ.

— Acolo e, surioară! Vino, şi sfânta fecioară să-ţi fie într-ajutor!

Enric apucă pe Orfelia de mână, şi înaintară împreună spre colţ.

„Pe o scândură albă, cu capul întins spre Enric şi Orfelia? acea un cadavru femeiesc, îmbrăcat numai cu strictul necesar.

Enric Sanson gemu de durere.

— Ea este! E frumoasă diavoliţă care a adus asupra capului nostru atâta jale!

— Deschide fereastra!, porunci Orfelia, scoate cadavrul pentru că privirea mea să cadă din plin asupra sa!

Enric ascultă. Cu o sforţare, ridică în sus fereastra şi

apucă coşciugul pentru a-l scoate afară.

Imediat după aceea, Orfelia se aplecă pe corpul moartei. Fără îndoială, era corpul Adellei de Barry! Adâncă catalepsie în care căzuse, făcu să cadă jos sulemeneala care acuma nu mai acoperea decât o parte a feţei. Peruca cea blondă dispăruse, şi nu se mai vedea decât păru-i negru, tăiat scurt. O paliditate adâncă, acoperea obrazul. Dar chiar dacă Adella de Barry era moartă cu adevărat, moartea nu i-a luat nimic din mândra şi demonica ei frumuseţe.

Orfelia studie cu băgare de Seamă, rana abia perceptibilă, pe care o căpătase Adella, în urma loviturii de pumnal. Marginile rănii de pumnal erau cam umflate, de culoare albăstruie şi contrastau grozav cu sânul alb al Adellei.

Cufundat în triste şi dureroase gânduri, Enric Sanson se uită fix la corpul nemişcat al Adellei.

Bizar! acuma, că stătea înaintea ei, nu ştia ce simţăminte are faţă de dânsa. Fără voie îşi aduse aminte de acea seară de adâncă ameţeală a simţurilor pe care a petrecut-o în castel în braţele Adellei, la sânul ei, sorbind din voluptăţile ei, din nepotolita ei poftă senzuală. Ce patimă nebună a străbătut în acea noapte corpul acesta înţepenit, cum tresărea de fiorii plăcerii, îmbrăţişându-l cu foc nestins, şi acoperindu-l cu sărutări fierbinţi! Şi el, ce plăceri cereşti a gustat în acea divină îmbrăţişare!

Fără voie Sanson apucă mâna Orfeliei, care îl linişti cu un singur gest.

— Momentul a sosit!, zise ea adânc mişcată. Ascultă-mă deci încă odată! Dacă această femeie care zace întinsă înaintea noastră, nu e moartă, ci cuprinsă numai de catalepsie, ascultă fiecare cuvânt ce-l rostim alături de dânsa!

— Imposibil, surioară! Crezi tu într-adevăr?

— Nu cred nimic!, răspunse Orfelia. Ştiu ce ştiu. Va să zică tu ceri de la mine, s-o scot din catalepsie, şi dacă Dumnezeu îmi va da putere, s-o rechem la viaţă?

Da, surioară! te conjur!

— Gândeşte-te bine, frăţioare, ce ceri de la mine! N-ai spus tu oare singur", că Adella de Barry e cea mai înverşunată duşmană a ta?... x

M-am înşelat surioară! Toată vina ei, este că m-a iubit cu pasiune!

Las-o în pace acuma! Noi am făcut tot ce a fost omeneşte posibil. Facă acuma şi cerul ceva în ajutorul ei!

Adânc emoţionat, Enric îngenunche lângă coşciugul de fier în care era întinsă Adella, şi nu îndrăzni a-şi lua ochii de la dânsa. Cu un dor nebun se uită la încântătoarea ei frumuseţe.

Ah, ce chinuitor trecea timpul! Călăul avea impresia că de la intrarea sa în pivniţă au trecut ore nenumărate. Adella tot nu se mişca!

Enric Sanson se înfioră fără voie. Niciodată, sora sa, nu i s-a părut atât de stranie.

Orfelia ieşi din nemişcare. Băgă mâna în sân, de unde scoase o mică sticluţă de aur. Scoase dopul. Un miros bizar, ca al migdalei, umplu sala morţilor. Ea se aplecă asupra Adellei. Picură câteva picături pe rană. Atentă, observă efectul picăturilor căzute pe carne.

Deodată rana se lărgi şi luă forma unei brazde. Părea că începe să se descompună carnea. Atunci Orfelia respiră uşurată.

— Frate dragă, nenorocita trăieşte! Să vedem dacă mai e de ajutat ceva aici! zise ea.

— Cum? crezi într-adevăr una ca asta? Nu, nu se poate!, o astfel de veste cerească nu-mi poate părea credibilă!, îngână Călăul emoţionat.

Orfelia privea melancolic.

— Fie ca încercarea asta generoasă să reuşească spre binele tău!, zise ea adânc mişcată. Mi-e teamă, însă, că ne chinuim eforturile astea supraomeneşti pentru o ingrată!

Zicând asta, Orfelia se aplecă spre Adella.

Îşi dădu toată silinţa să deschidă gura nenorocitei; ceea ce era, însă, foarte greu.

— Ajută-mă, Enric! zise ea.

Numai Enric, încordându-şi toate puterile, izbuti să-i întredeschidă buzele, pentru ca Orfelia să-i poată picura câteva grame din elixirul pregătit.

— Ei, acum începe parfea cea mai dificilă a muncii noastre!, murmură sora Călăului. Trebuie să-i insuflăm moartei o nouă viaţă!

— Şi cum vrei să faci asta, surioară?, întrebă Enric.

Ascultă cu multă atenţie explicaţiile Orfeliei. Apoi începură amândoi să se ocupe de pretinsul cadavru.

Operaţia exercitată de Enric şi Orfelia asupra Adellei seamănă întocmai cu aceea care, în mod obişnuit, se practică în readucerea la viaţă a înecaţilor sau în cazul unor morţi aparenţe.

Enric trebui să asigure, mai întâi, cadavrului, o poziţie de şedere, punând apoi într-o mişcare neîntreruptă braţele Adellei.

După explicaţiile date de Orfelia, principalul era ca, înainte de toate, să se pună în funcţiune din nou plămânii nenorocitei pentru ca prin această mişcare ondulatoriu violentă pe care Enric o execută asupra trupului, inima să înceapă din nou să pulseze.

Câtva timp, toate eforturile lui Enric rămaseră infructuoase. Sudoarea îi curgea de pe frunte în picături mari. Deznădăjduit şi descurajat voise să se oprească, dar Orfelia îi făcu un s emn poruncitor:

— Tot înainte, nu te opri! Pentru nimic în lume, nu

trebuie să ne oprim. Dacă prin mişcările noastre, vom reuşi să facem să pătrundă în stomacul nenorocitei o singură picătură, apoi e scăpată!

La un semn al Orfeliei, Enric lăsă să recadă pe spate, corpul Adellei. Orfelia încercă din nou să-i picure în gură câteva picături printre dinţii Adellei.

Ciudat, rezistenţa pe care o mai opuneau dinţii foarte strânşi ai Adellei, nu mai era aşa mare ca până acuma. Fără ajutorul lui Enric, Orfelia a putut acuma să introducă câteva picături printre dinţii Adellei.

Pe când Enric continua, mişcările sale de odinioară cu corpul nenorocitei, Orfelia, freca sânul şi spinarea Adellei la intervale regulate.

După o jumătate de oră de muncă încordată, se întâmplă în sfârşit incredibilul. O slabă, foarte slabă respiraţie, apăru pe buzele moartei.

— Surioară, dragă surioară! trăieşte! strigă Enric Sanson tremurând de emoţie. Oh, fie lăudat cerul! Acuma Lili a mea, a scăpat de ce-i mai rău! Adella trăieşte!

Curaj, prudenţă şi sânge rece! Tot n-am scăpat de primejdie.

Orfelia încerca din nou să introducă printre dinţii Adelei câteva picături de elixir. De astă dată, dinţii, s-au deschis fără împotrivire, şi buzele nenorociei au făcut o încercare de a înghiţi.

— Ascultă-mă frăţioare! zise Orfelia, pentru a treia oară te întreb! Crezi tu că Adella de Barry este recunoscătoare din fire, crezi tu că va ţine în mod conştiincios jurământul ce ni-l va da în ceasul acesta?

Atunci Enric puse mâinile pe piept, zicând cu solemnitate:

— Da, surioară, eu cred că Adella de Barry nu-i geniul răului! Ea ne va fi recunoscătoare toată viaţa că am scăpat-o de moarte, şi va îngropa ura ei de mai înainte.

La auzul acestor cuvinte, sora Călăului se aplecă asupra moartei aparenţe. Îşi lipi buzele de urechea rece a Adellei:

— Ascultă-mă Adello de Barry! Ştiu foarte bine că mă poţi asculta! Voi încerca să te deştept din somnul cataleptic în care te afli cufundată! Dar ascultă-mă! Jură şi obligă-te a nu duşmăni pe viitor nici pe fratele meu, nici pe iubita lui! Primul cuvânt când te vei redeştepta la viaţă, să conţină acest jurământ! Dar dacă vei refuza cumva, jur pe tot ce-i mai sfânt pe lume că te voi ucide!

Orfelia se retrase, încrucişând braţele pe piept. Cu privirea fixă şi pătrunzătoare se uită la moartă.

Deodată cei doi fraţi observară un oarecare zgomot, care tulbură liniştea de până atunci. Amândoi ascultară. Nu mai era îndoială! Din buzele Adellei ieşea încet şi întrerupt răsuflarea.

Faţa Orfeliei se lumină de mândrie. Ea se apropie.

— Adella de Barry era moartă numai cu numele dar sufletul îi rămăsese în trup! Membrele ei erau numai cuprinse de catalepsie. Desigur că în mai puţin de un ceas ar fi răpit-o cruda moarte, însă noi, frăţioare, am sosit tocmai la momentul oportun!

— O, cât te preţuiesc! Voi mulţumi cerului până în ultimul meu moment. Acuma toate se vor îndrepta. Adella de Barry ne va fi pe veci recunoscătoare. De aci înainte nu mă mai tem de nimic; niciun nor nu va întuneca firmamentul fericirii noastre! Lili va fi dulcea şi adorata mea soţie! O, fie binecuvântat ceasul fericit în care renăscu fericirea mea, pentru a nu mai pieri niciodată!

Bărbatul foarte fericit, nu observă îndoiala ce se oglindea pe obrazul Orfeliei. Un oftat adânc îi ieşi din piept, căci ea credea contrariul. Simţea că era poate mai nimerit, să o lase pe Adella în prada nenorocirii sale.

Dar acum, era prea târziu! în aceeaşi clipă Adella de

Barry deschise ochii. Ea se uită foarte puţin uimită în jurul ei, ca şi cum n-ar fi înviat din morţi!

Orfelia a avut dreptate în susţinerea ei! Adella auzise toată convorbirea dintre fraţi.

Curioasă şi groaznică idee! Nenorocita rămăsese cu conştiinţa senină, din momentul în care căzuse rănită la pământ. Numai membrele i se încleştară. Paralizia o împiedicase să mişte, până şi pleoapele. Ea lăsase să se facă cu dânsa orice, atât îi pierise voinţa! Şi cu toate astea auzea foarte desluşit. Toate ordinele, toate cuvintele rostite în jurul ei, le auzise şi le înţelesese.

Oare, Adella, visase că în ultimul moment îi va veni un ajutor, încât să nu fie îngropată de vie?

Poate că simţămintele care însufleţiră inima Adellei, în timpul catalepsiei sale, erau cele mai groaznice cu putinţă.

Prinţesa de Barry deschise cu totul ochii-i mari, negri şi adânci. Obrazul i se lumină de un surâs neobişnuit de duios şi iubitor. Ea întinse încet mâna, către cei doi fraţi.

— Mulţumesc vouă, salvatorii mei! Vă mulţumesc! murmură ea cu voce tremurândă, vă rămân veşnic datoare cu recunoştinţă!

Capitolul 97 PUII FEIPŢI

Perechea regală împreună cu familia şi suita ei, n-a petrecut tocmai cu o adâncă satisfacţie pauza de o oră din salonul restaurantului din Sf. Menehould.

Ludovic al XVI-lea mai ales, un iubitor de mese mari şi abundente, dovedi cu probe istorice că în mijlocul primejdiilor celor mai grave şi ameninţătoare, îşi păstra obiceiurile sale gastronomice.

Regina, nu se putu opri de a face soţului ei regal, imputări blânde asupra ţinutei sale compromiţătoare pentru planul şi siguranţa lor.

— Amice. Îi zise ea, nu ştii ce faci! Restauratorul de

aici, nu prea îmi place, afară de asta, nu ne aflăm prea departe de Paris. Te pomeneşti că a fost pe aici, înaintea sosirii noastre, un curier care a anunţat fuga noastră din Temple!

— Scumpa mea, nu-ţi face griji de pomană. Nu trebuie să uiţi că suntem la o depărtare de o zi de Paris, şi că după douăzeci şi patru de ore, vom fi dincolo de teritoriul Franţei.

Şi regele mâncă într-o poftă nespusă din cei patru pui fripţi care fură puşi pe masă.

Nimeni din familia şi suita regală nu luă parte la această masă. Copiii erau prea somnoroşi pentru a simţi poftă de mâncare, iar doamnele erau zdrobite de osteneala drumului. Pe lângă asta, pe Maria Antoinetta o rodea o nerăbdare nespusă de a continua drumul cât se poate de iute.

Se înţelege că ducele de Villequier, nu îndrăzni să obiecteze nimic suveranului său. El stătea într-o ţinută foarte umilă, dar ochii săi trădau îndeajuns că nu aprobă câtuşi de puţin procedura regelui.

Regele însă în orbirea sa nici nu vru să ştie de nimic şi continuă să mănânce în linişte fără a se sinchisi de grija dureroasă a celorlalţi.

O vorbă veche ne spune că pe cine vrea Dumnezeu să zdrobească, îl orbeşte mai întâi.

Această vorbă înţeleaptă îşi găseşte cea mai potrivită aplicare în soartă lui Ludovic al XVI-lea. Cine ştie dacă cei patru pui pe care regele s-a încăpăţânat a-i mânca în restaurantul poştei, nu l-au costat capul şi viaţa!

Dacă ar fi fost după dorinţa reginei, apoi nu s-ar fi făcut niciun popas în satul acesta, cu dirigintele poştal revoluţionar şi viclean. Ar fi trecut înainte în goana cailor şi ar fi scăpat de o grea nenorocire. Căci în Clermont ei aşteptau un sprijin militar. Acolo se aflau două regimente

de dragoni al căror colonel Damast, era un partizan înfocat al regelui. Colonelul Damast a depus un jurământ solemn, că din Clermont până la frontieră el va proteja fuga regelui, cu forţa regimentelor sale.

Nici vorbă că în momentul când familia regală s-ar fi aflat sub scutul şi în mijlocul celor o mie de dragoni, siguranţa ei ar fi fost completă şi în afară de orice primejdie.

În sfârşit Ludovic al XVI-lea îşi terminase dejunul. Adânc satisfăcut, îşi ştergea buzele şi sorbea cu multă plăcere dintr-un pahar cu vin de Bordeaux.

— Să-mi fie de bine!, zise el glumind. Am mâncat cu multă poftă. şi m-am săturat. Acum, putem pleca, şi vă asigur că din partea mea nu veţi mai avea nicio dificultate!

Sărmanul şi miopul rege!, desigur, că ar fi dat cu dragă inimă totul pentru a-şi putea continua călătoria, sau mai bine zis fuga.

— Slavă Domnului! zise ducele de Villequier.

Atât acesta, cât şi ceilalţi care se aflau în odaie se simţiră neliniştiţi, când văzură intrând pe Drouet împreună cu Ypot. Privirea dirigintelui poştal nu plăcu nici reginei nici celor doi devotaţi ai săi. Presimţeau nenorociţii, că de sub privirea ipocrită a lui Drouet, îi ameninţă o grea primejdie.

Villequier se apropie iute de uşă, spre a o deschide înaintea suveranilor, dar nu apucă să treacă pragul, că se auzi oprit de un „staţi!” tunător şi amenințător.

Acest „staţi” îl strigă cu vocea lui groasă şi răsunătoare, birtaşul Drouet.

Cuprinşi de spaimă regele şi familia să se opriră în loc împietriţi; frica se zugrăvi pe feţele tuturor. Copiii pe care îi purtau în braţe regina şi doamna de Fanzel, se deşteptară din somn plângând…

— Staţi! strigă iar dirigintele poştal.

Urmat de partizanii săi, Drouet intră în odaie cu o privire provocatoare şi măsură din cap până în picioare, pe regele care devenise palid ca ceară.

— Ce înseamnă asta? îngână Ludovic al XVI-lea. Cum de vă permiteţi să ne opriţi aici? Nu v-am plătit cinstit mâncarea şi băutura?

Drouet însă, drept orice răspuns, izbucni într-un râs fanatic şi râsul acesta se comunică tuturor prietenilor săi care începură să râdă în cor cu strâmbături grozave, fără a şti de ce.

Regina stătea nehotărâtă, lacrimi! 1 veniră în ochi şi neştiind ce să facă se uită consternată la bărbaţii înarmaţi cu puşti vechi, ruginite, securi, hârleţe, ale căror trăsături nu preziceau nimic bun.

Doamne ce ne vom face acuma?, murmură nenorocita regină.

Strânse şi mai mult la piept capul blond şi îngeresc al micului prinţ, acoperind faţa copilului, cu lacrimile ei de deznădejde.

Doamna de Fanzel îşi pierduse cu totul curajul şi se refugiase într-un colţ al odăii, frângându-şi mâinile.

Mica prinţesă pe care guvernanta o ţinuse până acuma în braţe, căzu jos şi se agăţase de rochia doamnei de Fanzel, uitându-se cu spaimă în toate părţile.

— Nu v-am achitat ce vi se cuvine? întrebă încă odată Ludovic al XVI-lea.

— Ba da, dacă-i vorba de datoria ce o ai către mine pentru băutură şi mâncare, n-am ce spune, ai plătit-o cinstit cu cei câţiva ludovici de aur, zise Drouet cu ironie; dar, Ludovic Capet, tu ai de achitat o datorie mult mai mare către patria franceză! Cred că m-ai înţeles acum, nu-i aşa?

Ludovic al XVI-lea. respiră cu greu. Înspăimântat, făcu un pas îndărăt, apăsându-şi pieptul cu mâinile şi

privind disperat la ducele de Villequier care se apropie acuma cu ochi fulgerători de Drouet.

— Neruşinatule!, strigă ducele cu ton furios. Cum îndrăzneşti tu, să insulţi pe stăpânii mei? Mi se pare că te-ai îmbătat! Altfel n-ai fi capabil să consideri pe un lacheu al cucoanei mele, ca pe fostul rege al Franţei.

Drouet însă, dădu bătrânului vizitiu-duce, un pumn atât de straşnic, încât sărmanul Villequier era cât pe aci să cadă la pământ”.

— Da, da! ştiu eu ce ştiu! strigă Drouet cu o furie turbată. Asta e Ludovic Capet! îşi poate închipui orice copil că dacă regele fuge din ţară pe ascuns, n-o să fugă îmbrăcat ca rege, în mantaua de purpură şi ţinând în mână sceptrul de aur!

— Apoi bine, amice, interveni Ludovic al XVI-lea, dar dacă te asigur că nu sunt acela pe care-l crezi că sunt?

— Ei aşi!, lucrul e dovedit! răspunse Drouet. Nu cercetez şi nu pierd-vremea. Asta o las pe seama Convenţiei din Paris. Trebuie să vă întoarceţi sub escortă la Paris.

— Vă tăiem bucăţi dacă nu ascultaţi f

— Haide, marş în trăsură!

— Înainte! înainte!

Astfel răsunau cu sălbăticie urletele partizanilor lui Drouet. Maria Antoinetta se apropie de bărbatul ei şi-i aruncă o singură privire de reproş.

— Haha! Iată şi austriacă!, exclamă Drouet.

— Ei cucoană, ia să te vedem niţel la lumină! Îţi cunoaştem noi mutra din portretele dumitale!

Deodată se auzi de afară o gălăgie sălbatică, provenită din repetarea în cor, a refrenului mizerabilului cântec:

Madame Veto primis D’extrangler tout Paris!

Auzind această neaşteptată insultă, regina tresări şi

părându-i-se nedemn, să mai joace faţă de aceste bestii sălbatice, rolul de servitoare, ridică mândră capul şi cu o privire pătrunzătoare măsură pe nemernicul Drouet.

— Ei bine, zise nenorocita femeie cu simplă şi mândră demnitate, sunt austriacă, precum aţi spus, sunt Antoinetta, regina Franţei I

Efectul acestor cuvinte simple şi curajoase, a fost covârşitor chiar şi pentru fanaticul republican care le jurase pieirea.

Un moment se făcu în odaie o tăcere mormântală. Fără voie sătenii îşi scoaseră pălăriile, conform vechiului obicei. Drouet singur, rămase perplex. După o clipă însă îşi regăsi îndrăzneala.

— Aşadar, a ieşit adevărul la lumină! Ei, idiotule!, se adresă către Ypot. Spune tu, cine din noi amândoi a avut dreptate?

Înspăimântat de mândră revelaţie produsă de Maria Antoinetta, bătrânul duce se apropie de regină.

— Oh, majestate, murmură fidelul partizan, n-ar fi trebuit să faceţi declaraţia asta! Acuma, într-adevăr, nu mai există nicio scăpare, nicio speranţă!

— Nu amice, zise ea cu glas tare, dacă bărbaţii aceştia de care suntem înconjuraţi nu sunt monştri, ci oameni de inimă, vor şti să respecte rugămintea reginei, rugămintea unei mame!

Mai ales asupra cuvintelor din urmă, regina accentuă cu putere. Făcu un pas înainte şi măsură pe duşmănosul Drouet cu o privire luminoasă, plină de iertare.

Domnul meu!, începu Maria Antoinetta. Adevărat este că am nenorocirea de a fi regina Franţei. Vă jur însă, că sunt absolut nevinovată de toate crimele ce mi se atribuie! Dorinţa mea cea mai mare a fost întotdeauna de a-mi vedea fericit poporul. De când mi s-a luat povara coroanei regale, nu am avut altă grijă şi preocupare decât

educaţia şi instruirea copiilor mei! Oh, domnul meu, nici nu vă puteţi închipui ce fel de oameni sunt aceia care stăpânesc Parisul şi Franţa! Duşmanii noştri din Capitală, nu ne caută pentru că ne ştiu vinovaţi, ci pentru că se tem, că ne-am putea ridica contra tiraniei lor. Dacă aveţi o inimă caldă, domnul meu, lăsaţi-ne vă rog, să plecăm neîmpiedicaţi. Nu departe de aici, la Clermont, ne aşteaptă ajutorul militar, şi de acolo putem ajunge la frontieră fără nicio primejdie. Fii milos şi îndurător! Nu pângări frumosul sentiment de milă cu care ne-a înzestrat Dumnezeu pe fiecare din noi! Fie-ţi milă de mine şi de copiii mei, şi Dumnezeu din cer îţi va plăti însutit şi înmiit pentru bunătatea dumitale!

Capitolul 98 TOTUL PIERDUT

Vorbele reginei, produseră oarecare impresie asupra sătenilor adunaţi. Câţiva dintre dânşii se uitară unul la altul, nehotărâţi şi şovăitori. Se gândeau, poate la propria lor familie având presimţirea, că foarte curând va veni şi pentru dânşii o zi când vor căuta în zadar ajutor.

— Ei da, zise Ypot, după părerea mea, regina are dreptate!

În acelaşi moment însă bietul fierar căpătă de la Drouet un pumn zdravăn în coastă.

— Ai înnebunit, bre? strigă fanaticul poştaş. Nu cumva ne lăsăm şi noi amăgiţi de făţărnicia austriecei?

Şi cu ochi fulgerători se întoarse spre regină, a cărei faţă se acoperi cu o roşeaţă adâncă.

— Nu, cucoană, pe noi n-o să ne tragi pe sfoară! Trebuie să ne urmaţi la Paris şi acolo să vă apăraţi cum veţi pofti înaintea tribunalului revoluţionar!

Regina stătu un moment ca zdrobită şi fiori îi străbătură trupul. Ridică privirea la cer părând că aşteaptă de la Dumnezeu ajutor şi sprijin pentru a putea suporta amărăciunea grozavă a acestui moment.

Apoi privirea ei măsură toată odaia. Regele sta ca nimicit cu faţa întoarsă spre perete. Doamna de Fanzel plângea cu hohote, cuprinsă de o groaznică disperare.

Apoi privirea reginei se opri asupra micului prinţ pe care îl mai ţinea în braţe. Atunci o exclamaţie disperată ieşi din gura nenorocitei femei.

— Nu, nu Dumnezeule, nu poţi să vrei ca totul să fi fost în zadar!

Deodată, înainte ca poştaşul să fi observat, regina se aruncă în genunchi înaintea sa, şi plină de disperare, frumoasă femeie se uită la fanaticul revoluţionar.

— Dacă aveţi în inimă o scânteie de omenie, lăsaţi-ne să plecăm! Nici nu vă puteţi închipui ce groaznic îmi roade inima, nenorocirea care a dat peste noi! Te rog pentru copiii mei! Reîntoarcerea noastră la Paris, înseamnă pieirea noastră sigură! încă odată, fie-ţi milă de copiii mei şi lasă-ne să continuăm drumul! Dumnezeu îţi va răsplăti această faptă bună şi nu o vei regreta niciodată!

Drouet plutea într-un triumf sălbatic, fanatic. Priveliştea reginei îngenuncheate în faţa-i, în loc să-l facă milos. Îl apropia şi mai mult de răzbunare şi ură.

Drouet se vedea lăudat şi celebrat pentru triumful său. Să jertfească el laurii săi pentru hatârul unor vorbe frumoase şi duioase din gura unei regine detronate, care niciodată nu-i va face vreo favoare? Nu, hotărârea lui Drouet era luată, înainte încă de a se pronunţa regina.

— Nu, nu, şi încă odată nu! E de ajuns cu vorbele! Vă duceţi îndărăt la Paris! Aţi înţeles?

Regina se ridică adânc mişcată. Obrajii i se roşiră de ruşine. Ea măsură pe crudul Drouet cu o privire nimicitoare.

— Atunci fie ca sângele nostru şi al copiilor noştri, să cadă asupra voastră, popor sălbatic şi crud! S-a şters speranţa! Întoarce-te disperare oarbă în această inimă

mult şi crud încercată! Şi acum nu cer nimic de la Dumnezeu! decât o moarte imediată şi a tot salvatoare!

Fermitatea reginei, luase sfârşit. Femeia cea energică şi curajoasă, începu să plângă că un copil mic.

— La Paris!

Înainte! Nu trebuie să mai pierdem timpul!

— Ura! Trăiască Drouet! El a descoperit într-adevăr pe Ludovic Capet!

— Trăiască republică!

— Sus! Sus!

Aceste cuvinte şi aclamaţi răsunară tot mai furtunos din gurile partizanilor lui Drouet.

La un semn al lui Drouet, credincioşii săi înconjurară familia regală şi pe partizanii lor. Cu sălbăticie, împinseră pe nenorociţi afară din odaie.

Ludovic al XVI-lea, aruncă o ultimă privire disperată pe resturile mâncării, care au adus nenorocirea pentru el şi pentru a-i săi. Pe urmă se plecă, vinovat, spre mult iubita” sa soţie.

— Iartă-mă, scumpă şi dulcea mea soţie! Cine s-a putut gândi la această crudă întâmplare?

— Cerul a vrut să fie aşa, deci, să ne plecăm sub sentinţa Providenţei! Haide amice, să nu dăm acelui nemernic o pildă de familie regală disperată. Vom şti să ne purtăm amarul sorţii cu fruntea mândră şi senină!

— La Paris!

Regina se ridică cu mândrie. Cu priviri dispreţuitoare, măsură ceata de mişei care se adunase în jurul ei.

— La Paris, urlau din toate părţile.

Cei doi copii regali începură a plânge. Erau prea tineri pentru a înţelege primejdia. Ei nu putură pricepe, că momentul acesta era hotărâtor pentru viitoarea soartă a Franţei.

— Nu, nu, nu vreau să mă duc iar în Temple, oftă micul prinţ. E aşa de urât, acolo!

— O, păpuşică mică, n-o să te întrebăm pe tine, zise cu ironie Drouet.

— Afară, familia regală găsi diligenţă. Caii erau îndreptaţi spre Paris. Toţi suiră cu familia regală în diligenţă.

Maria Antoinetta aruncă o ultimă privire asupra Clermontului mult sperat. În momentul acela, regina observă cum se înălţau rachete luminoase pe cer.

Rachetele probabil că veneau de la cele două regimente de dragoni care se opriseră în Clermont, aşteptând sosirea familiei regale, pentru a o duce sub escortă în paza lor.

Un geamăt dureros ieşi de pe buzele regelui.

Ah, tocmai când erau aşa de aproape de mult visată libertate, căzură pradă groaznicei nenorociri! Colo, sub tufişurile dese ale pădurii, era Clermont, acolo era libertatea şi fericirea!

În jurul trăsurii erau o mulţime de călăreţi înarmaţi, care în cea mai mare parte purtau făclii aprinse.

Toţi neomenoşii erau cuprinşi de sălbăticie. Pe când familia regală era îngrozită de durere, afară răsuna din toate colţul de „Marseileza”, cântecul libertăţii.

Capitolul 99 ÎNCHISOAREA LUI LILI

De la închisoarea St. Madeline, Lili Miranda, arestată şi acuzată a fi dubla criminală a morţilor de la balul Mascat, fu transportată la Salpêtrière.

Acuzaţia care i se aruncase în obraz, era insuportabilă pentru tânăra fată.

Oare era Lili vinovată, ori numai gândul că i s-ar putea imputa o astfel de faptă neomenoasă o adusese în aşa stare? Cine ar şti să spună lucrul acesta?

Lili ajunsă la Salpêtrière, ascultă cu supunere toate

ordinele supraveghetoarei.

Salpêtrière, era în timpul revoluţiei singura închisoare pentru femei.

La arestarea ei Lili trebui, după regulament, să facă o baie. În timpul acesta, rochiile ei erau serios cercetate de supraveghetoare, care nu găsi nimic compromiţător.

— Şi inelul vreţi să mi-l luaţi? murmură Lili cu voce jalnică. Ah, vă rog, vă rog, lăsaţi-mi inelul. El e unica amintire care mă leagă de viaţă.

— Dar e împotriva regulamentului!

Supraveghetoarea o duse pe Lili în celula ei, foarte mică, dar curată, arătându-i nenorocitei regulamentul închisorii, apoi închise uşa după ea.

„Să crezi că sub măsculiţa asta frumoasă, se ascunde o criminală atât de înverşunată? Ce privire avea mititica în ochii ei albaştri! Să fi fost şi atunci prefăcută?”

Supraveghetoarea oftă. „Desigur, nu mai poţi crede nimănui în ziua de azi”.

În timpul acesta, Lili se întinse pe patul ei de paie.

Tristeţea care-i cuprinse inima se agravase. Prea mult suferise tânăra fată în ultima vreme. Nu mai era de recunoscut, aşa de mult se schimbase. Obrazul ei era palid şi tras.

Numai Dumnezeu ştia (Jacă sub faţa de martiră a lui Lili se ascundea vină sau nevinovăţia. Ciudat însă, tânăra fată era cu mâinile împreunate spre cer. Ea se ruga călduros Atotputernicului…

Capitolul! 00 FRAŢI EGALI, CAPETE EGALE

Negrul Pippin dispăruse din Paris. De când cu fapta îngrozitoare din casa armurierului, pentru care îşi dădu sufletul bătrânul Miranda, nu se mai ştia nimic de el.

Enric Sanson, Călăul, făcea raport despre această crimă.

Oricât de nesigure ar fi fost în Franţa relaţiile

juridice, plângerile Călăului au fost luate în seamă. Crimă era prea bătătoare la ochi. Nu se îngăduia în Paris, ca pe lângă terorismul de fiecare zi, să crească şi nesiguranţa.

De aceea se dădu ordin de arestare a negrului Pippin.

Inima lui Pippin trebuie să fi bătut straşnic când se gândea ce soartă groaznică îl aştepta dacă va cădea pe mâinile gardiştilor municipali. Aşa se explică dispariţia lui din Paris.

pe unde era veşnic în mijlocul mulţimii de pe Place Greve, acum nu era urmă de el în apropiere de şatod. Bietul Pippin, nu mai avea plăcere să prepare maşina eşafodului, când ştia că şi pentru el va fi ascuţită la urma urmei.

Chiar Fauvel, nu l-ar fi luat sub scutul său în cazul acesta. Căci el n-avea câtuşi de puţin de a face cu procese de crimă. El era numai procurorul oficial al tribunalului revoluţionar.

Din capitolele precedente cititorul ştie că în timpul terorismului din Paris, impiegaţii justiţiei îşi îndeplineau munca lor cu toată demnitatea.

Negrul Pippin dispăruse. Poate că găsise un refugiu în odăile misterioase ale castelului de Barry sau se ascunsese undeva prin Paris. Poliţia, care era pe urmele sale de săptămâni întregi, nu l-a putut prinde.

Noile crime din localul Operei şi din strada Bellevue, răscoliră întreaga poliţie.

Foarte puţin se mai vorbea de crima din casa armurierului. Poliţia avea ceva mai bun de făcut decât să-l caute pe Pippin.

Aşa, de pildă, un gardist municipal păzea într-o seară casa în care şezuse Carol Tellier cu soţia sa. El nu observă un om care se furişase încet pe lângă ziduri. Gardistul se uita prin umbrele nopţii într-o căsuţă, la o fată în corset care se pieptăna în faţa oglinzii. O astfel de privelişte, era

desigur mai atrăgătoare, decât aceea a omului care se furişase pe lângă el.

În momentul următor, necunoscutul învelit într-o mantă neagră se strecurase prin coridorul casei în care locuia telalul Senac.

— În loc să apuce pe scara ce ducea la casa telalului, el intră în prăvălia acestuia. Acolo ardea o lampă slabă care arunca din toate părţile raze asupra mărfurilor de tot felul. Senac, piticul şi grasul, erau ascunşi după uşa prăvăliei unde sălăşluiau diamante şi alte pietre preţioase.

La sunetul clopoţelului din prăvălie, telalul se întrerupse din ocupaţia sa. Apucă repede pietrele şi le băgă în largile sale buzunare, uitându-se cu neîncredere.

— Ei, bătrânule, în sfârşit te revăd! îmi trebuie bani, să ştii! Ia scoate niţel punga!

Telalul părea că nu aude bine. Dar, aruncând o privire îl recunoscu pe Pippin.

— Hai, vino! şopti Senac, să nu te vadă nimeni aici! Vino în odaia din dos!

I u cuvintele acestea, luă pe Pippin de mână şi-l duse cu fiică în odaia din dos a prăvăliei

În acest loc strâmt şi mic se află patul telalului şi o casă de bani, încuiată.

— Ce fricos mai eşti şi tu, Senac!

— Zise în treacăt pippin…

Îndată se întinse cât era de lung pe canapeaua a cărei

Îmbrăcăminte era foarte stricată.

Ei, spune-mi ce te aduce, aici?, întrebă acum telalul, cu ton neîncrezător.

Eşti fricos, Senac! Uite, al dracului, el e cel mai mare ticălos din Paris, şi tremură când îi vine un şoricel în cale! Bătrânuie păcătos ce eşti, nu vei scăpa de cuţitul roşu, nici mort!

Telalul aruncă o privire vicleană asupra lui Pippin.

— Păzeşte-te mai bine, să nu-ţi reteze maestrul Sanson capul! încă o dată, ce vrei?

— Bani vreau, păcătosule!

— Bani? Nu pot să-ţi dau niciun ban!

— Dar îmi trebuie bani! zise negrul Pippin.

— N-am putut vinde încă lucrurile! Afurisitul de Călău, stă ca dracu' printre gardiştii municipali.

— Bine, dar te-am văzut adineauri cu nişte pietre scumpe!, şi dacă nu mă înşel, le-ai luat din biblia pe care am adus-o eu din casa armurierului! Prin urmare, scoate bani! Cu mai puţin de o sută de franci, nu plec de aici!

— Mi se pare că nu eşti în minţile tale, neghiobule! O sută de franci! Se poate? Crezi că sunt milionar?

Negrul Pippin fluieră de câteva ori la rând.

— Ce eşti, ce nu eşti!, mie să-mi dai bani că de nu… El se întrerupse deodată.

— Dar ia spune-mi cum stăm cu negoţul nostru? N-ai putut să negociezi nimic?

Senac tresări. Faţa-i deveni palidă.

— St! St!, taci ori nu?

— Ei, aş! Nu e nimeni în casă! Senac făcu semn cu mâna.

— Şi dacă ar fi! Gândeşte-te că e numai un pas oină la eşafod!

PâvT7 Ei*? şI Doar" morţia nu vorbesc! zise ironic negrul PPin. Şi dacă nu mă înşel, mi se pare că a plecat şi aia de sus?

— Da, doamna Tellier e deja îngropată! Biata femeie avea oftică, şi tot s-ar fi dus ea, oricum! Pentru bărbatul ei, e o adevărată uşurare.

— Tu, afurisit şi viclean bătrân ce eşti! Parcă ar fi treaba ta dacă Tellier e însurat sau nu! Mie mi se pare că îl vor uşura acum pe el cu un cap! Haha!

Telalul aruncă o privire fulgerătoare asupra lui Pippin.

— Băiete, îţi spun că nu pot să-ţi dau azi parale, în tot cazul, nu o sută de franci! Să-mi fi adus bani gheaţă din casa de bani, era altceva.

— Ştiam eu că nemernicul de Colmin nu are mai mult?, să fie al dracului! Eu atât îţi spun, că am muncit şi am nevoie de bani.

— St! Taci, mă, din gură!, murmură telalul.

Se duse la uşa din prăvălie şi scoase capul afară.

— Mi s-a părut că a umblat cineva pe uşă!, zise el întorcându-se.

— Ei aş!, cine să vină la tine moşule?, râse el ironic. Va să zică, nu vrei să-mi dai bani?

— Cincizeci de franci, pentru că eşti tu Pippin!, dar nicio pară mai mult! Nu pot! Vai de mine, cât m-am căznit până am adus lucrurile! Afară de asta, mă urmăreşte poliţia! Tremur să nu vină să-mi facă percheziţie! Şi de or găsi la mine lucrurile, apoi…

— N-o să le găsească la tine, vulpe bătrână şi vicleană, ştiu că-ţi păzeşti oasele!

Îndată Pippin sări în sus şi se apropie de telal.

— Ia ascultă, Senac, trebuie să-mi dai cei o sută de franci!

— Dar ce-ai mai scornit?, întrebă cu lăcomie Senac.

— Ascultă-mă, zise negrul Pippin. (Şi la aceste cuvinte se apropie mai mult de Senac, privindu-l semnificativ). Acum sând stau toată ziua ascuns, că nu cumva să mă prindă afurisiţii ăia de gardişti, am destulă vreme de gândit! Şi m-am gândit cum să dau o lovitură grozavă.

— Numai fără vărsare de sânge! îngână telalul, palid la faţă. Sângele vărsat mă chinuie, şi e păcat mare.

— Ei, lasă să fie păcat! Eu ţin foarte mult să n-avem

martori înaintea judecăţii. Te asigur că bătrânul Colmin şi nepoata lui, nu mai zic nici care!

— Taci! Taci! Vrei să ajungem pe eşafod!

Dar îndată îl apucă cu prietenie pe Pippin de braţ.

— şi spune-mi, tu vicleanule, ce ai mai scornit nou 7 Unde e ceva de apucat?

Intji să-mi dai o sută de franci! Altfel nu spun o

Şi dacă mă înşeli?

— Ei, dar ce crezi tu, că pungaşii n-au cinste în suflet? Ce sunt eu, sunt, dar dacă îţi spun, să crezi!

— Da, da ştiu! Al doilea pungaş ca tine nu e în toată lumea!

Se duse la casa de bani, o deschise şi scoase suma de bani cerută. În timpul acesta, nu-l lăsă din ochi pe Pippin. Se vede că se temea că nu cumva acesta să-l strângă de gât pe la spate sau să-l omoare în alt chip.

Pippin pricepu gândul f bătrânului, pentru că râse ironic.

— Răbdare, vulpe bătrână, răbdare, că şi ţie îţi va veni vremea odată!

Puse cu indiferenţă suma primită în buzunar şi fluieră un cântec ştrengăresc.

— Ei, ce proiect ai în gând?, întrebă telalul.

— Ascultă! Mi se pare că ai auzit de crimă de la Operă?

Senac afirmă.

— Printr-o coincidenţă stranie, şi acolo s-a făptuit omorul cu otravă de săgeată! Credeam că numai eu o aveam!

— Ei, puţin îmi pasă mie de asta! zise Pippin. Dimpotrivă, e foarte avantajos lucrul acesta, căci bănuiala e pe cale greşită! Eugenia Webb locuia în restaurantul „La trei crini”.

Senac afirmă.

— Ei bine!, cu patrusprezece zile mai înainte îşi cumpărase o căsuţă afară din Paris, o căsuţă mică, ruinată! Acolo locuieşte un om bătrân, pe care nu-l cunosc, dar pe care numaidecât îl turteşti la pământ. Ei, acolo a transportat englezoaica nişte lăzi, nişte lăzi îţi spun, aşa de grele!... Cred că sunt pline cu bani!

— Ce spui?, zise telalul, care căscase gura de mirare.

Pippin dădu din cap şi ochii îi scăpărau de viclenie.

— Ei, acum ce facem? Pe bătrân îl omor, englezoaica e moartă după câte ştiu, mâine dimineaţă o îngroapă. Spune, Poate fi un prilej mai favorabil decât acesta?

— Dar de ce-mi spui mie? De ce nu săvârşeşti tu singur. ce ai în gând?

— Eşti un dobitoc!

— Zise negrul Pippin.

— Dacă aş putea face singur totul, m-aş adresa eu fie? Dar lăzile sunt prea grele, şi nu le-aş putea lua singur!

— Eşti tu băiat bun!, zise telalul rânjind.

— Mâine seară ar fi ocazie bună să întreprindem lovitura asta! Caută-mi doi oameni, tocmeşte-i, şi pe viaţa mea, să nu-mi mai zici tu pe nume, dacă poimâine nu vom fi bogaţi ca milionarii!

— Da, da, ai dreptate!, zise reflectând telalul. Câţiva voinici. Dar ştii că mie nu-mi place când ştiu prea mulţi tainele noastre!

— Ei lasă că nu vor şti ei multe! Le dăm niţel unt cu pâine şi îi dăm dracului! Dacă nu iei şi tu parte, atunci ce câştig am eu?

Ochii telalului se umplură de strălucirea lăcomiei.

— Ce spui zău! Desigur că iau parte!, dar cum stăm cu punga?

— Ne-om îmbogăţi, când om apuca-o! zise râzând negrul Pippin. Şi dacă vom reuşi, apoi ne facem tovarăşi! Mie-mi dai partea mea din diamantele pe care le-am găsit

în casa lui Colmin. Ştii că-mi eşti dator şi partea hoţiei din casa armurierului!

— De ce nu-ţi iei tovarăşi? murmură Senac. Eu nu ştiu, iau parte la afaceri de astea, dar…

— Dar nu vrei să-ţi bagi capul în laţ, nu-i aşa? Ştiu că eşti un individ prudent! De ce nu-mi iau tovarăşi? îţi spun, cei mai nemernici pungaşi sunt fir-ar ai dracului, cei mai fuduli din toată lumea! Mi-au reproşatcă prin crima din casa armurierului am pătat revoluţia! Aşa nişte indivizi! Haha!, armurierului îi era totuna că moare de cuţitul ghilotinei, ori de al meu!

Pippin o spuse cu atâta bestialitate, încât şi telalul tresări de groază şi dispreţ.

— Bine, bine!, murmură el. Să ne întâlnim atunci mâine seară în casa cea veche! Acum îţi place?

— Desigur! zise negrul Pippin. Şi să aduci cu tine doi indivizi zdraveni.

Senac afirmă cu capul.

— Adu şi arme cu tine! zise Pippin. Eu le-am pierdut la ultimul atac! Unde mă ascund eu acum. sunt destule bufniţe şi cucuvele, nu pistoale şi pumnale!

Senac făcu un gest dispreţuitor.

TOT sânge!, tot sânge!, zise el. Eu nu te înţeleg

Pippin! Poate că reuşim să-l îndreptăm pe bătrân în alt

Mai bine mort decât viu! încă odată îţi spun, nu există martori mai plăcuţi decât morţii! Şi cu vorbele acestea se despărţi de telal.

Capitolul! 01 O REVEDERE NEAŞTEPTATĂ

Senac conduse pe misteriosul său vizitator până la uşa prăvăliei, cu cea mai mare prudenţă posibilă. Telalul tocmai voia să încuie uşa după el, şi deodată auzi un ţipăt. Se retrase un moment. Laşitatea firească a fiinţei sale, se exprimă deodată în trăsăturile feţei sale.

— Ce e? Ce s-a întâmplat? strigă el îngrozit, auzind din nou strigătul.

Senac deschise puţintel uşa tremurând. Văzu doi oameni. Unul dintre dânşii era negrul Pippin. Pe celălalt nu-l recunoscu. Era un om înalt impozant.

— Pungaşule, nu mai scapi din mâna mea! Ei, gardişti! Veniţi într-ajutor!, strigă străinul cu voce sonoră.

Negrul Pippin se zbătea ca un disperat zvârcolindu-se, alunecând ca un şarpe din mâinile străinului. Deodată se aplecă cu viclenie; îl împinse cu capul pe necunoscut şi acesta fără voie îi dădu drumul.

Pippin se folosi de acest moment şi fugi ca săgeata.

— Păcat! Păcat! De ce am fost aşa de imprudent şi nu m-am gândit să-l ţin mai bine! murmură străinul.

Şi cu gândul acesta se duse la casa telalului, care tremura după uşă, neştiind ce se întâmplase afară. El privi cu spaimă pe cel care se apropia de casa lui.

— Doamne Dumnezeule! ce înseamnă asta? Enric Sanson vine la mine?

Enric Sanson, Călăul, era în persoană. Desigur, că se întâlnise din întâmplare cu Pippin în curtea telalului. Călăul se convinse că dăduse peste ucigaşul armurierului Miranda şi-l înhăţă, dar uitase de viclenia lui Pippin.

El credea că trebuie să lupte ca un cavaler cinstit, dar negrul Pippin, ca un şarpe neted se smulse din mâinile adversarului, care-l întrecea cu mult în puteri.

— Ce onoare deosebită îmi faceţi? zise Senac, la apariţia impunătoare a Călălului.

— N-am venit la dumneata, răspunse Călăul cu răceală. Voiam să mă duc sus în locuita nenorocitului dumitale chiriaş, Tellier!

— Atunci, vă duceţi în zadar!, urmă Senac. Toţi au dispărut!

— Cum, neomenosule ce eşti?! exclamă Călăul,

apropiindu-se mai mult. Doar nu ai fost atât de crud ca să-i goneşti din casă soţia săracă şi bolnavă pe moarte!

Telalul îşi frecă mâinile.

— Drept cine mă iei dumneata?, pot fi eu aşa de crud ca să gonesc din casă pe o femeie săracă, în momentul când îşi dă sufletul. Ea s-a dus, gonită de cineva mai puternic decât mine; cu alte cuvinte, a murit!

— A murit?, exclamă Călăul îngrozit. Sărmană soră, atunci ajutorul tău vine prea târziu!

Senac înţelese cuvintele Călălului.

— Ah, maestrul Sanson vorbeşte de tânăra doamnă care venise deunăzi aici cu Tellier? Era sora dumitale? Ce minune! Ce frumuseţe! Cât de încântătoare!

Enric Sanson îl măsură din cap până în picioare cu o privire dispreţuitoare.

— Da, sunt trimis de sora mea să o îngrijesc pe biata femeie şi s-o mângâi! Şi acum e moartă! Atunci fi» – i ţărâna uşoară!

Călălul se pregăti să plece.

— Nu voiţi să intraţi, maestre Sanson? Poate că găsiţi ceva de cumpărat în prăvălia mea! Lucruri frumoase, vechi, dar preţioase*!

Enric Sanson refuză. El nu bănuia că o singură plimbare prin magazinul telalului, era de ajuns pentru a descoperi multe noutăţi. Dar aşa se întâmplă în viaţă.

— Ascultă-mă!, zise EnYic Sanson cu voce profundă, măsurând pe telal cu privirea-i rece şi crudă. Îmi pari un om cumsecade! Te rog să-mi spui numaidecât adresa omului care a ieşit acuma de la dumneata!

— Doamne Sfinte! Ce înseamnă asta, maestre Sanson? De ce mă insultaţi pe mine, un om sărac dar cinstit? Pungaşul acela pe care aţi voit să-l prindeţi? Mi-e absolut străin, nu-l cunosc!

— Dar ieşea totuşi din prăvălia dumitale!

Senac dădu dureros din cap.

— Cine nu iese din prăvălia mea? Ce e un magazin de haine, mai mult decât un stup de albine? A vrut să-i vând un lucru furat, dar eu nu l-am cumpărat!

— Bătrâne Senac, eşti om cumsecade, om cinstit! zise Călălul pătrunzându-l adânc. cu privirea. Omule, nu ştii cât de mult depinde totul de răspunsul dumitale! Îţi dau o sută de franci, numai să-mi spui adresa lui.

— Pe cinstea mea îţi spun că nu-i ştiu adresa! Pentru întâia oară l-am văzut. Şi să mă păzească Dumnezeu să-mi mai iasă în cale!

Călălul văzu că nu era nimic de făcut cu telalul. El deveni neîncrezător. Dar scârbit de vorbele goale ale lui Senac părăsi casă, cu multe bănuieli.

Senac închise uşa cu grijă în urma lui, apoi îşi şterse sudoarea rece de pe frunte.

„Cum dracu’ a venit Călăul de-a dreptul aici la mine! M-ar fi omorât ca pe un câine, maestrul Sanson!”

Numai la amintirea lucrului ăsta, îl trecură mii de fiori. Pe urmă dădu mai liniştit din cap.

„Ei, aş!, ce zor am să mă tem! Aici în casă nu găseşte nimeni ceva, aşa de uşor! Să vină numai gardiştii să cerceteze; o să caute ei mult şi bine, ha, ha, ha!”

Capitolul! 02 ŞARPELE CEL FRUMOS

Să ne întoarcem la pivniţa Morgăi. Privirea hipontică a Orfeliei reuşise în mod strălucit. Prinţesa de Barry nu era moartă; era cuprinsă, numai de un junghi spasmodic şi paralitic.

Acum însă ea scăpă de paralizie şi zâmbea salvatorilor ei.

Obrajii prinţesei se înroşeau tot mai mult! Din ochii ei, morţi odinioară, strălucea un foc viu şi pătimaş.

— Vă mulţumesc, vă foarte mulţumesc din adâncul inimii mele!

Ea – şi netezi uşor fruntea. Părea că ar fi vrut să şteargă multe amintiri din creierul ei.

— Mulţumim cerului! exclamă Călălul. S-a întâmplat o minune, o minune supranaturală! Prinţesă, trăiţi, sunteţi scăpată!

Sanson, nu ştia dacă trebuie să se bucure ori să plece cu dispreţ de lângă prinţesă.

Apoi, când văzu focul cald din ochii ei, îngenunche fără voie. El apucă mâna prinţesei şi un simţământ nespus de mişcător şi fierbinte îl cuprinse când simţi că-i strânge şi ea mâna., v

Orfelia se apropie cu răceală de Adella şi-şi puse mâna delicată pe fruntea celei înviate din morţi.

— Ascultă-mă, prinţesă! zise ea. Ai auzit tot ce am vorbit noi în timpul somnului dumitale. Dacă eşti de „acord cu toate condiţiile, jură sfânt!

O bunătate neobişnuită se oglindi pe faţa prinţesei.

— Da, ştiu, am greşit!, şopti Adella de Barry. Dar, amicii mei, dacă există o căinţă după moarte, ea nu poate fi mai înfricoşătoare decât cea pe care am trăit-o eu!

La vorbele acestea, se zugărvi iar spaima şi groaza pe obrazul prinţesei.

Cu ajutorul Călăului se ridică puţin de pe bancă.

— O, era îngrozitor! murmură prinţesa. Auzeam tot ce se vorbea în jurul meu, dar nu puteam mişca niciunul din membrele mele! Ştiam că m-au adus în Morgă, că mă vor îngropa, şi eu voi fi vie! Oh, există tot chinul din cer şi de pe pământ, l-am gustat eu acuma! Şi de există vreo căinţă, am ispăşit-o şi pe aceasta!

Ea amuţi; căci era prea slăbită.

— Bine, prinţesă!, începu iar Orfelia. Atunci jură pe sfântul Dumnezeu că vei ţine cu sfinţenie jurământul, şi că vei lăsa toate proiectele chinuitoare ce le scorniseşi împotriva fratelui meu şi a logodnicei sale!

— O, fată încântătoare şi minunată! nu poţi înţelege tu ce a fost până acum în inima mea? De la prima vedere, am iubit pe fratele tău mai presus de oricine în lume! El însă m-a respins cu mândrie. N-ai fi femeie dacă n-ai. ierta tot ce am făcut eu până acum, din cauza asta! Căci femeia nu are nimic, decât iubirea ei, pe care o dăruieşte bărbatului! Şi dacă acesta i-o respinge, ce rămâne în inima ei, dacă nu o ură oarbă şi înverşunată?

Orfelia se uită la ea straniu.

— Nu te înţeleg, prinţesă! Trebuie să mă ierţi, dacă îţi spun, că nu ştiu ce înţelegi dumneata prin cuvântul iubire!

Aşadar, tu n-ai iubit niciodată?, spuse Adella surprinsă.

— Nu ştiu! Iubesc pe fratele meu, i-aş da chiar viaţa mea, de aş putea! Dar ca să-l pedepsesc pentru că nu mă iubeşte şi el tot aşa de mult, nu mi-ar veni în minte! Asta e iubirea?, nu-i aşa?

Adella lăsă în jos ochii, ca împovărată de vina ei. Dar când ridică iar privirea, expresia blândă şi bună care învioară mai întâi trăsăturile ei, dispăru. Părea că mândria dinaintea catalepsiei, se deşteptă din nou în sufletul ei.

— Trece timpul!, zise Orfelia, şi mai avem foarte multe de aranjat! înainte de toate trebuie să dovedim inocenţa lui Lili!…

— Prinţesă, se vede că nu ştii că scumpă şi dorita mea mireasă suferă sub teribila acuzare de a te fi omorât pe dumneata!, întrerupse Sanson. O singură vorbă a Dumitale o poate scăpa! Spune-mi deci, dacă…

Nu-şi termină întrebarea, căci în acelaşi moment răsunară lovituri de clopot. Cei doi fraţi tresăriră, Adella de asemenea se uită în jurul ei, neliniştită şi nehotărâtă.

Selmar, gardianul Morgăi, apăru la capătul de sus al scării.

— Pst! Pst!, amicii mei!

Adella stătea aşa încât gardianul nu o putea vedea.

Călălul îi ieşi înainte, urcând câteva trepte.

— Dar ce este? şopti el. Ce înseamnă alarma asta misterioasă?

— Ce să fie? Mă aşteaptă afară câţiva ciocli care îmi aduc în mijlocul nopţii un mort! Urcaţi-vă sus mai iute, căci după cum ştiţi, vizita dumneavoastră e contrară regulamentului. Trebuie să vă ascund în odăiţa mea! Dar tăceţi şi voi odată! se întrerupse în acelaşi moment; iată, vin să vă deschid numaidecât!

Din nou răsună de afară glasul clopotului, distonant şi neplăcut. Ce era de făcut? Neştiind nicio ieşire din situaţia asta penibilă, se uitau unul la altul, perplecşi. Nu mai era vreme pentru a-l iniţia pe Selmar în secretul lor.

— Trebuie să ne urcăm! Ai curaj Orfelia! Dumneata Prinţesă ai destulă forţă ca să urci treptele?

Adella răspunse afiramtiv. O trăsătură aspră apăru pe buzele ei. Privirea-i era aţintită cu patimă arzătoare asupra Călălului.1

— Haideţi, haideţi, insistă din nou Selmar. Eu mă duc la poartă şi voi căuta să mai zăbovesc un moment cu cioclii! în timpul acesta, ascundeţi-vă în camera mea!

— Întâmplarea ne este favorabilă! Vino, Adella de Barry! Să ne luăm după fratele meu! Ne furişăm în odăiţa gardianului, dumneata te vei ascunde sub patul gardianului, până ce vom explica totul acestuia. Probabil că în timpul acesta nu va descoperi acolo jos, absenţa dumitale!

În timpul acesta Enric Sanson aranjă linţoliul cu care era acoperit sicriul, cu atâta abilitate, încât se putea crede că tânăra femeie se mai află acolo.

Urcară scara, ajungând sus în momentul când Selmar deschise poarta cioclilor. Cu o iuţeală extraordinară Adella

şi Orfelia se repeziră fără cel mai mic zgomot în odăiţa gardianului.

Enric se mai opri câteva clipe. Voia să-i facă un semn lui Selmar, ca în cazul că va descoperi jos în pivniţă lipsa pretinsului cadavru, să nu facă gălăgie.

Dar tocmai în acest moment, gardianul se apropie împreună cu cioclii.

Enric nu mai avu vreme să se retragă în odăiţă. Nu-i mai rămase altceva de făcut decât să se ascundă după o coloană scurtă şi diformă care se află tocmai lângă uşa odăiţei gardianului. Cioclii trecură pe lângă Călău fără cea mai mică bănuială. Nici Selmar, gardianul, nu-l observă pe stăpânul său de odinioară.

Încet-Încet se pierdură paşii cioclilor pe scara care ducea în pivniţă. Enric Sanson se apropie de uşa odăiţei.

În acelaşi moment, Călăul tresări de spaimă. I se păru că a auzit ecoul dublu al unui ţipăt. De jos din pivniţă răsună în momentul acesta glasul adânc şi fioros al gardianului.

Dar urechea ageră a Călăului distinse în acelaşi timp şi un ţipăt al surorii sale, care venea din odăiţă.

— Doamne, Dumnezeule nu cumva i s-o fi întâmplat ceva Orfeliei? Doar se găsea singură cu prinţesa de Barry.

Inima generoasă şi încrezătoare a lui Enric, nu înţelesese că-i o proprietate a şerpilor de a răsplăti bunătatea şi sacrificiul cu mişelia. N-a înţeles că vorbele dulci ca mierea ale Adellei de Barry au fost inspirate de interes.

Enric Sanson n-a înţeles că Adella, poartă şi acum în inima ei, o ură de moarte împotriva salvatorilor şi aştepta momentul pentru a plăti în felul şerpilor, bunătatea celor doi fraţi.

Capitolul! 03 INGRATITUDINEA „RĂSPLATA BINELUI”.

Timp de o clipă Sanson rămase ca împietrit după coloana scurtă şi groasă din coridorul Morgii. El tot mai urmărea ecoul dublului ţipăt pe care-l auzise. Sanson chibzui un moment cum să procedeze.

Să alerge jos în pivniţă şi să liniştească pe gardian, sau să intre în odăiţă spre a vedea dacă nu cumva i s-a întâmplat ceva rău Orfeliei?

După puţină şovăială, Enric se hotărâse să intre în odăiţa lui Selmar.

Orfelia cunoscuse pe Adella numai din descrierile fratelui ei. Nu crezuse că frumuseţea acesteia e într-adevăr atât de fascinantă. Acuma însă trebuia să-şi mărturisească în inima ei că până azi n-a întâlnit o fiinţă atât de frumoasă şi neîntrecută în graţie.

Dar pe de altă parte, dacă a avut o antipatie pentru Adella a crescut şi mai mult în inima ei, în momentul când a văzut-o deşteptându-se din catalepsie.

Orfelia avea un ochi foarte ager şi o minte isteaţă. Ea înţelese numaidecât că vorbele mieroase ale Adellei au fost simple mofturi, nicidecum o probă de sinceritate; din capul locului purtarea Adellei întărea în sufletul Orfeliei convingerea că reînviata este o prefăcută fără margini!…

De aceea, Când rămase singură în odaia lui Selmar, Orfelia închise iute uşa. Apoi se întoarse către prinţesă.

— Ascultă-mă Adella de Barry! spuse Orfelia cu glas încet dar solemn. Poate că a fost o prostie din parte-mi că te-am reînviat. După toate câte s-au întâmplat, credinţa nea este că dumneata nu poţi şi chiar nu vrei să-ţi respecţi jurămintele. Cine ştie dacă inima şi sufletul nu sunt atât de pervertite încât vei uita şi binele ce ţi l-am făcut când va!? Dacă-i aşa atunci nu uita un lucru, Adella de Barry: cei care au avut puterea să te scoale din moarte, dispun şi de mijloace suficiente pentru a te trimite sub aripa întunecată a morţii!

Adella asculta tăcută vorbele aspre ale Orfeliei. O expresie de ură sălbatică se vedea acum în ochii-i sumbri.

— Ştiu foarte bine, răspunse ea că eşti o fată foarte deşteaptă, Orfelia Sanson! De asemenea, ştiu că nu ai inimă în piept. De aceea nici nu poţi înţelege emoţiile unei femei amorezate. Tu nu poţi şti ce-i fericirea iubirii, şi de aceea nici nu poţi pricepe ce voluptate cerească e răzbunarea pentru o inimă iubitoare, care-i rănită de moarte! x Dar destul!, se întrerupse ea când văzu pe Orfelia întorcând faţa cu un gest dispreţuitor. Nu voi uita niciodată că mi-ai redat viaţa, dar Adella de Barry nu vrea să fie insultată, şi vai de acela care o insultă.

Câteva secunde domni o tăcere adâncă în odaie. Se vedea că cele două fete se duşmănesc cu intensitate. De afară pătrunse sunetul paşilor cioclilor.

Adella se uita de jur-împrejur prin odăiţă; privirea ei se opri asupra unei uşi deschise. Uşa ducea afară din casă unde se afla probabil o grădiniţă mică. Prinţesa se apropie. Se opri pe prag şi se uită afară.

Adella de Barry era o femeie admirabilă. Avea nervi de oţel; chiar Orfelia trebuia să recunoască, prinţesa avea ceva supraomenesc.

Cum!, abia scăpată de moarte, dispunea de toată puterea ei neobişnuit de mare, vie şi pasionată.

Văzând aceasta, Orfelia deveni neliniştită.

Dacă Adella va pune din nou planurile ei în aplicare pentru a o înlătura pe Lili?!

Orfelia se apropie de prinţesă şi o bătu uşor pe umăr.

— Încă o vorbă;

Privirile ambelor fete se întâlniră pline de ură.

— Ce doreşti?, îngână prinţesa.

— Ne datorezi o lămurire!, o lămurire de care depinde totul pentru noi! îţi poţi aminti dumneata, de momentul fatal când ai fost lovită cu pumnalul?

— Da! spune Adella. ai cărei ochi străluciră de un foc straniu.

— Ei bine!, cine era în loja dumitale?

Adella privea ironic pe sora Călăului.

— Cine era în loja mea? Cine, dacă nu mireasa fratelui dumitale, Lili Miranda?

Orfelia tresări, ca şi cum ar fi muşcat-o un şarpe veninos.

Cine?, murmură ea, cine?! Nenorocito! zici că

Lili Miranda?!

O ironie amară flutură pe buzele prinţesei, care se apropie mai mult de Orfelia «şi o privi cu răceală!

Adella care auzise tot ce se vorbise în jurul ei, pe când ora moartă, putea foarte bine să dea acum un răspuns mincinos şi nimicitor.

— Spune-mi încă odată! zise Orfelia. E adevărat că Lili Miranda se afla la dumneata în lojă?

— Da!, răspunse Adella rece. Nimeni alta decât Lili Miranda era la mine în lojă în acei moment nenorocit!

— Şi ea, era şi aceea care…!

Orfelia nu îndrăzni să continue. Cum a putut învia pe această prinţesă, cea mai înverşunată duşmană a fratelui ei şi a miresei lui, care acum învinovăţeşte pe Lili de crima săvârşită împotriva ei?

Dar sora călăului nu avu vreme să-i răspundă. Prinţesa cu un surâs diabolic, se apropie de Orfelia şi îi spuse la ureche.

— Dacă vrei să ştii, soră a lui Enric Sanson, spuse prinţesa cu mândrie, da şi iar da! Liji mi-a împlântat pumnalul, căci avea intenţia de a mă omorî!

— Minţi, minţi! Nu o murdări pe Lili, pe sfânta şi inocentă Lili, căci niciodată nu ar fi ea în stare să facă o crimă!

— Nu, nu mint! spun cel mai curat adevăr! Lili, cea

adorată şi inocentă, e o criminală!

— Şi de ce vrea să te omoare?

În ochii Adellei scânteie iar ceva diabolic.

— E foarte simplu!, urmă ea cu râs dispreţuitor. Lili cea curată şi fidelă, găsi în mine cea mai neîmpăcată rivală! jia văzu pe degetul meu, inelul pe care îl dăruise iubitului ei într-un moment de dragoste. Eu i l-am ina* poiat căci nu-mi folosea, atât timp cât fratele tău mă dispreţuia. Atunci, ea nebună de mânie, îmi înfipse fără preget pumnalul în inimă: eu am căzut la pământ. şi restul

II Ştii tu!

Orfelia fixă cu ochii sticloşi pe Adella. Cele ce spunea păreau aşa de adevărate încât ea nu se mai îndoi niciun moment.

— Poţi să juri?

— Jur! zise Adella semnificativ, dacă vrei să mă iei ca martoră! Dar mi se pare că nu doreşti să apar în public în astfel de împrejurări. Laş.

— O pe Eugenia Webb, moartă cum se ştie. Ţi-am jurat că nu vă mai ies în cale, dar nici voi să nu-mi ieşiţi.

— Îndură-te! murmură Orfelia. Dacă bate o inimă în pieptul dumitale, atunci scap-o pe nenorocita aceea! Ea este sub cuţitul călăului. Mergi înaintea tuturor a, şi spune că Lili nu e o criminală! O, gândeşte-te la minunea pe care am făcut-o cu dumneata în noaptea asta! Protejează mireasa nenorocită a fratelui meu, căci meritäm să o faci! Oh, scap-o, scap-o pe Lili Miranda!

Ea vorbea arzător, ridicând mâinile împreunate spre prinţesă. Oare Lili săvârşise cu adevărat crimă sau era numai o minciună din partea prinţesei?

— Fiecare din cuvintele mele, ar fi o sentinţă de condamnare! urmă prinţesa. te rog, lasă-mă să plec, căci acuma e cea mai bună ocazie! Iată acolo o portiţă, care duce afară la drum şi pot părăsi Morga fără a fi observată.

— Scap-o, scap-o pe Lili! strigă Orfelia, plină de groază. Şi noi am fost miloşi cu tine! Lasă la o parte orice interes personal! Te puteam lăsa să mori, dar te-am scăpat, nenorocită femeie! Acum deschide-ţi şi tu inima, şi fii miloasă cu Lili!

Dar Adella râse cu hohot.

— Niciodată! şppţi ea. Mi-aţi smuls un Jurământ care e împotriva simţămintelor şi hotărârilor mele! Acum suntem achitaţi! El e răsplată pentru ajutorul vostru! La revedere!, pe lumea cealaltă!

Prinţesa se depărtă cu mândrie. Ea dispăru prin portiţă, şi se făcu nevăzută în întunericul nopţii. Orfelia porni cu braţele întinse spre uşă; era prea adânc emoţionată. Ea scoase un ţipăt scurt şi puternic căzând la pământ, fără simţiri.

Capitolul! 01 CE E DE FĂCUT?

Acest strigăt îl auzise Călăul, intră în odaie şi rămase uimit când văzu pe sora sa leşinată, la pământ.

Se uită în jurul său, dar nu observă că Adella de Barry dispăruse. Privirea îi căzu pe o cană cu apă care se afla pe o măsuţă. O luă şi o stropi pe sora sa pe frunte. Ca prin minune, Orfelia deschise ochii, dar şi lăsă capul în jos, oftând din greu că prinţesa nu mai era acolo.

— O, Enric, Enric!, murmură ea, ne-am nenorocit! Sărmana Lili!

— Pentru Dumnezeu, ce s-a întâmplat? Te-am auzit strigând, unde e prinţesa?

— A plecat, nenorocita! A plecat pentru a nu ne mai vădea niciodată!

Pe urmă se sculă cu ajutorul fratelui ei şi îi povesti scena care a avut loc între ea şi Adella de Barry. Enric o ascultă, dar când auzi că Lilli e acuzată de omor îşi pierdu puterile, căzu în genunchi, îşi acoperi faţa cu mâinile şi plânse amar.

Orfelia îl îmbrăţişă suspinând.

— O, Enric, Enric! oftă Orfelia. Să ne rugăm cerului să ne vină într-ajutor în cumplita noastră nenorocire, căci altminteri biata Lili e pierdută pentru vecie! Numai Dumnezeu o poate scăpa!

Enric îşi împreună mâinile şi începu să se roage împreună cu sora sa.

Minunat lucru! Enric se simţea cu atât mai uşurat, cu cât se ruga mai călduros. El ştia că cerul nu vrea să o pedepsească pe dulcea şi nevinovată Lili.

Ei se ridicară şi înainte de toate se gândiră să mărturisească gardianului tot ce se întâmplase în noaptea aceea.

Gardianul era îngrozit şi uimit. Din fericire avu atâta prezenţă de spirit să nu spună „cioclilor despre groaznica descoperire pe care o făcuse. El spuse că a ţipat pentru că s-a lovit de o bară de fier.

Selmar tremura din tot trupul.

— Dumnezeule, dar ce s-a întâmplat, maestre? Jos, în colţul pivniţei era cadavrul englezoaicei şi acum nu mai e!

Enric Sanson dădu semnificativ din cap. Multă vreme, e! nu ştiu ce să-i spună gardianului. Cel mai rău lucru era că a doua zi trebuia să se facă neapărat înmormântarea cadavrului, care printr-o întâmplare fericită a fost readus la viaţă.

De se va afla lucrul acesta, Enric se temea că Marat o va găsi pe prinţesă şi că acesta va trebui să figureze ca martoră a crimei, împotriva lui Lili Miranda.

Din fericire Călăul îşi aduse aminte că Selmar era foarte superstiţios, îi era greu lui Enric să se prefacă, dar el reuşi să dovedească gardianului cu voce şoptităcă nenorocita dispăruse fără veste.

— Pe legea mea, e îngrozitor! zise Selmar scrâşnind din dinţi. Mă prind, maestre, că a luat-o dracu’!

Fostul ajutor al Călăului, tremurând, povesti despre diferite stafii pe care le-a văzut umblând prin pivniţa Morgii.

— Nu mai rămân nicio zi în slujba asta! murmură Selmar, pălind tot mai mult. Maestre, nu mă poţi lua iar în serviciul dumitale? Ah, fii bun, maestre şi ia-mă iar! Nu voi spune niciodată ce s-a întâmplat noaptea asta.

Călălul se gândi un moment. Da, acesta era mijlocul cel mai bun! A doua zi Selmar va fi angajat iar în serviciul Călăului. Dar, până atunci trebuia ca englezoaica să fie îngropată.

Selmar făgădui să facă tot posibilul.

Toţi morţii din Morgă fură îngropaţi. Selmar umplu un coşciug cu saci de nisip. În felul acesta, comedia a fost jucată.

Cei doi fraţi părăsiră odaia.

Când ieşiră afară, în întunericul nopţii, îi năpădiseră grijile.

— Biata mea Lili! murmură Enric. Cine ştie ce se va mai întâmpla în viitor?

Capitolul! 05 LILI ÎŞI MENŢINE DECLARAŢIILE

A doua zi după închiderea la Salpêtrière, Lili fu adusă înaintea judecătorului de instrucţie Fauvel. Ce simţământ dureros o cuprinse pe tânăra fată, când trebui să se urce într-un car verde, destinat numai pentru scopul acesta.

Ea era supravegheată de un gardist municipal, care ducea şi alte femei prizoniere spre palatul justiţiei. Lili era să moară de ruşine când văzu dinaintea palatului de justiţie, o grămadă de lume adunată.

Într-un oraş mare, există întotdeauna o bandă de păcătoşi care în fiecare moment e gata să participe la cele mai curioase întâmplări. Mulţimea de acolo nu-şi închipuia cât de neplăcut este pentru prizonieri.

Din fericire, chinul nu dură mult. Lili intră înăuntrul

clădirii. Ea fu dată de gardistul municipal pe mâna unui servitor de la tribunal care o duse în odaia judecătorului de instrucţie.

Fauvel era ocupat în biroul său. El aruncă prin ochelari o privire provocatoare şi fulgerătoare asupra tinerei fete.

Mutra judecătorului de instrucţie era severă şi neprietenoasă.

— Apropie-te! zise în fine Fauvel.

Lili se apropie cu supunere. El ridică apoi încet privirea, dar îndată o coborî, frunzărind un moment prin acte.

— Admiţi dumneata acuzarea ce ţi se aduce? zise el dregându-şi vocea, măsurând pe tânăra fată cu o privire pătrunzătoare.

Obrazul lui Lili se roşi şi mai tare.

— Nu, nu admit nimic, domnule judecător! Dumnezeu mi-e martor că n-am săvârşit eu faptul neomenos care mi se impută!

Judecătorul de instrucţie dădu din umeri.

— Aşa vorbeşte orice criminal!

— Zise el cu voce mai aspră E desigur treaba dumitale, cetăţeană, dacă spui adevărul ori vrei să minţi! Dovezile care s-au adus contra dumitale sunt aşa de numeroase şi apăsătoare, încât e de prisos orice minciună!

El vorbi cu ton mai blând, sperând că va influenţa pe Lili. apoi făcu semn ajutorului său. Acesta băgă condeiul în cerneală şi se pregăti să însemneze fiecare cuvânt al lui Lili.

— Pentru Dumnezeu! exclamă Lili. În viaţa mea n-am făcut rău nici unei muşte. Cum să fiu eu contra celei mai Wari porunci a lui Dumnezeu? O, nu, domnule judecător, n ci nu ştiţi ce rău îmi faceţi bănuindu-mă astfel! Eu atâta? tiu, dar n-am făcut nimic spre „a mă ruşina!

Judecătorul de instrucţie încreţi fruntea. El măsură pe tânăra fată cu o privire rece.

— Bifle! zise el. Te-am înştiinţat, cetăţeană, te poţi încăpăţâna cât vei pofti! Şi acum să trecem la ultimele formalităţi!

— Te numeşti Lili Miranda? zise judecătorul de instrucţie.

Lili afirmă.

— Eşti de nouăsprezece ani?

— Da!

— Catolică?

— Da!

— Legitimă? Tatăl dumitale, e răposatul armurier Miranda?

Lili afirmă.

— Mama dumitale e şi ea moartă?

O, demult!, murmură Lili şi din ochi îi picurau fără voie lacrimi.

— Erai păzitoare în Temple?, întrebă el.

Lili afirmă.

— Da, eram servitoarea fostei regine a Franţei.

— Bine! Ai izbutit să vizitezi balul mascat?

— Da, domnule judecător!

— Cu ce scop ai vizitat balul mascat?

Lili se uită la el mândră.

— Cu ce scop? repetă ea. De ce se duce o lată la bal?

Ochiul exersat al judecătorului de instrucţie observă că sub nevinovăţia-i aparentă, sie ascundea teama.

— Dar dumneata ne eşti recomandată ca fiind foarte retrasă, simplă şi tăcută! apoi mai se spune că te-ai dus la bal fără un conducător de sex masculin, şi e foarte ciudat! Fetele sunt de obicei foarte fricoase! Va să zică, dumneata admiţi că ai fost la bal mascat?

Lili afirmă.

— Cu ce costum?

— Cu costumul unei florărese spaniole!

— Recunoşti că ai împrumutat haine pentru bal de la doamna Petit?

Lili făcu un semn afirmativ.

— Ei, apoi asta e partea esenţială. Târziu seara, ai restituit haina împrumutată. N-ai putea să-mi spui pe la ce oră?

Lili medita un moment.

O fi fost două după miezul nopţii!, răspunse ea.

— Cetăţeana Petit ţi-a făcut reproşuri?, întrebă iar judecătorul de instrucţie.

Deodată Lili se înroşi în obraz şi privi în pământ neliniştită”.

Da. spunea că i-am pătat haina cu sânge!

Judecătorul o privea pătrunzător.

— Şi de unde veneau acele pete de sânge?, întrebă el cu asprime.

perplexitatea lui Lili creştea tot mai mult.

— Doamne, ce întrebări stranii îmi puneţi, răspunse cu naivitate Lili. Se vede că mă zgâriasem fără să ştiu! mai am şi azi o mică zgârietură la mână!

— Da, da, ştiu, întrerupse* judecătorul. Medicul închisorii a cercetat rana! Dar ştii dumneata ce zice medicul de rana asta?

— Nu ştiu, răspunse ea. Eu singură nu-mi pot explica cum şi când mi-am făcut această rană! Poate m-am zgâriat de un obiect tare…

— Sau cine ştie, poate cu prilejul unei bătăi corp la corp!, completă ironic judecătorul accentuând cu putere fiecare cuvânt.

— Dar cum se poate aşa ceva?, murmură Lili, ai milă. şi îndurare de mine, cetăţene judecător!

— Cetăţeană!, spune mai bine adevărul, ăsta e unicul

sfat bun ce-ţi pot da răspunse sec Fauvel.

— Ar trebui să mint ca să-ţi fac dumitale plăcerea asta?, spuse, ea cu o nobilă demnitate.

— Bine, bine!, zise el. Cum vrei! Mie îmi este tot una! Te/ac atentă de culpabilitatea dumitale care este dovedită! Susţii că te-ai rănit printr-o zgârietură a cărei origine nu o cunoşti, dar conteşti cu energie că ţi-ai făcut rana cu prilejul unei lupte corp la corp cu englezoaică Eugenia Webb, în loja ocupată de aceasta în rangul întâi al Operei?

Lili afirmă.

— Aşa-i!

— Dar cunoşteai dumneata pe englezoaica asta?, întrebă Fauvel.

Din nou Lili. lăsă în jos ochii.

— Nu. cetăţene judecător, n-am cunoscut-o! spuse ea foarte încet.

— Minţi cetăţeană!, întrerupse judecătorul cu asprims. Şi dacă eşti hotărâtă să minţi, apoi trebuie să minţi măcar cu dibăcie. Ba o cunoşteai foarte bine pe englezoaica asta! Căci altminterea, cum ai fi venit dumneata în loja ei?, sau nu cumva vrei să tăgăduieşti că ai venit pe la miezul nopţii în loja englezoaicei Eugenia Webb?

Lili devenise palidă ca ceară, abia acum înţelese ea ce acuzaţie teribilă o apăsa din partea justiţiei.

— O fie-ţi milă!, murmură ea. Nu sunt decât o fată părăsită, nenorocită şi lipsită de orice sprijin, dar pe Sfânta Fecioară şi pe Dumnezeu din cer îţi jur că niciodată în viaţa mea n-am comis ceva rău! Da, mărturisesc!, murmură ea cu ton pasionat după ce tăcu câteva secunde, mărturisesc, am fost în loja aceea! Dar vă asigur că nu o cunoşteam mai de aproape... *

Lili se opri. O perplexitate extraordinară se zugrăvi în trăsăturile ei.

Abia acum în timp ce vorbea îi venise ideea că-i era absolut imposibil de a expune judecătorului relaţiile ce o legau de pretinsă englezoaică.

Fauvel însă atribuia tăcerea asta a ei unor motive cu totul diferite.

— Minciunile n-au trai îndelungat! zise el cu ton sarcastic, oricum mărturisirea dumitale, că ai fost la miezul nopţii în loja englezoaicei, e preţioasă. Notează, te rog. zise el adresându-se grefierului.

Lili tresări când auzi zgârieturile penei de gâscă pe hârtie. Tânăra fată împreună mâinile pe piept şi trimise spre cei o tăcută dar fierbinte rugăminte.

Deodată, Fauvel băgă mâna în sertar şi scoase afară pumnalul cel fatal.

— Cunoşti dumneata această armă?, întrebă el, aruncând o privire asupra fetei.

Lili păli.

— Ei bine. mărturiseşte acuma, mărturiseşte! Acest pumnal misterios îţi aparţine dumitale!

Lili era deprinsă de mic copil să spună întotdeauna adevărul. În acest moment minciuna era ceva imperios necesar. Dar ea simţea în sine obligaţia sfântă, de a spune fără ocol adevărul întreg şi deplin.

Fără să-şi dea seama, ea mărturisi.

— Da. zise Lili. Recunosc acest pumnal ca fiind al meu, dar jur pe Dumnezeu că…

Deocamdată să lăsăm asta, o întrerupse Fauvel cu un aer triumfător.

Zicând asta, dicta din nou grefierului depoziţia nenorocitei fete.

Şi acuma, zise el lui Lili, după ce ai făcut această mărturisire preţioasă, e aproape o copilărie să mai tăgăduieşti. Judecă dumneata singură: pumnalul acesta a cărei proprietară spui singură că eşti, a fost găsit alături

de asasinată, în lojă. Pe de altă parte medicul a dovedit că asasinatul s-a făcut numai şi numai cu acest pumnal, care conţine în tăişul său gol o otravă îngrozitoare. Dumneata recunoşti că pe la miezul nopţii ai fost în loja englezoaicei. Medicii au constatat că moartea a survenit după miezul nopţii, cel mai târziu la ora unu. Afară de asta, ai avut o purtare foarte ciudată la părăsirea lojei. Erai atât de emoţionată, atât de frământată încât ai căzut aproape leşinată în braţele portarului lojilor. Prin urmare", mărturiseşte totul cetăţeană, mărturiseşte toată crima!

Lili căzu pe scaun z drobită.

— O cerule!, zise ea. Ce-o fi însemnând asta? Văd foarte bine că o bănuială foarte gravă apasă asupra mea! Dar pe Dumnezeu din cer, pot jura că sunt nevinovată!

— Poţi să spui multe, că nu le crede nimeni!, zise Fauvel. Fii cuminte mai bine şi recunoaşte totul!

Se ridică de pe scaun şi se plimbă prin odaie cu mâinile împreunate la spate, uitându-se fix la tânăra fată.

— Ascultă-mă, zise el cu ton prietenos. Evident că ai avut cu englezoaică asta raporturi nu tocmai prietenoase. Te-o fi condus vreun mister oarecare în loja englezoaicei. Intrând la dânsa aveai, poate, o fuvie nespusă în inima dumitale. Se vede că aţi început să vă certaţi, şi că înfierbântându-te, cetăţeană Miranda, privirea dumitale, din nenorocire, s-a fixat asupra pumnalului pe care l-ai luat cu dumneata la bal, pentru protecţie personală. Furia dumitale te-a orbit. Ai luat pumnalul şi ai lovit-o! Nu-i aşa?

— Nu, nu, nu!, strigă Lili. Nu-i aşa!, ascultă-mă cetăţene judecător, vreau să-ţi spun adevărul întreg! Englezoaica aceea era o femeie perversă, mă persecută, unde şi cum putea. Sub fel de fel de amăgiri m-a atras în loja ei. Dumnezeule, nici nu ştiam că sub masca ei de femeie bătrână se ascundea duşmana mea de moarte.

Lili se opri un moment înfiorată".

— Ah Dumnezeule!, ce simţământ am avut când am intrat în lojă!, continuă ea. Englezoaica mă-ntâmpina cu reproşurile cele mai teribile. Da, începu să mă intimideze cu ameninţările care nu mă priveau numai pe mine, ci şi pe bărbatul pe care-l iubesc mai mult decât orice!

Fauvel făcu un semn aproape imperceptibil grefierului. Sărmana fată nu bănuia că fiecare vorbă a ei conţinea o nouă şi teribilă acuzaţie împotriva sa.

— Ei, şi ce fel de ameninţări erau acelea pe care ţi le-a adresat englezoaică?, întrebă Fauvel.

— Aceasta nu pot spune!, murmură ea. Asta rămâne misterul meu!

— Cu atât mai rău pentru dumneata!, răspunse judecătorul cu ton sec. Fă cum vrei! Atunci să ne permiţi să ne facem şi noi o idee şi să interpretăm aşa cum înţelegem noi, natura acestor ameninţări! Dar de pumnal ce ne spui?

— Deodată privirea englezoaicei căzu asupra pumnalului, continuă Lili, sau mai bine zis asupra evantaiului al cărui mâner formează pumnalul.

Judecătorul îi aruncă o privire de surprindere.

— Da, da, foarte important punctul acesta! La asta nici nu m-am gândit! Unde se află acuma evantaiul?

— O fi prin lucrurile mele!, răspunse Lili. După câte ştiu au fost sechestrate J

— Bine, bine, vom vedea noi!

— Englezoaica mi-a cerut să-i dau pumnalul.

— Şi dumneata l-ai dat?

Lili dău din cap afirmativ…

— Se vede că mă crezi prost, dacă-mi serveşti gogoşi de astea!, răspunse Fauvel. Se sculă după scaun, supărat. Iritat se plimbă prin odaie, apoi deodată atinse umărul lui Lili, care era ameţită, cufundată în gânduri. Tresări speriată. Privirea timidă a tinerei fete se opri asupra

judecătorului de instrucţie.

— În aceeaşi noapte s-a întâmplat în strada Bellevue un dublu asasinat!, reluă Fauvel. Şi la asasinatul acesta s-a întrebuinţat tot otravă de săgeată. Ştii asta?

— Este prima oară când aud despre acest dublu asasinat!, murmură tânăra fată. Cu otravă de săgeată, spui? Dar doamne cum se poate aşa ceva?

— Va să zică nu ştii nimic despre acest asasinat!, zise Fauvel De ce nu mărturiseşti mai bine. tot ce ştii?

— Drept cine mă iei, cetăţene judecător?, exclamă Lili cu un accent de sinceră indignare. Nu zic, poate că aparenţele vorbesc contra mea, dar nimic nu te îndreptăţeşti de a vedea în mine o fiinţă monstruoasă! Viaţa mea e curată! Mi-am dat întotdeauna osteneala de a fi pentru părinţii mei o fată supusă şi curată în inima şi conştiinţa mea! Nimic din toată viaţa mea nu pefate dezmânte aceste cuvinte ale mele!

— Dar mă poţi lipsi de vorbele astea!, o întrerupse judecătorul cu ironie. Fiecare om a fost bun în viaţa sa. La un moment dat însă începe să piardă calea cea bună. (Fauvel făcu un gest de neîncredere). Mărturiseşte o dată! Orice curte cu juraţirte va condamna! Moartea pe eşafod va fi partea dumitale, dacă nu te, vei răzgândi în ultimul moment pentru a recunoaşte totul!

— Dar ce să spun?, întrebă ea cu disperare.

Judecătorul de instrucţie se apropie de dânsa, şi cu blândeţe aproape paternă, îi puse mâna pe umăr.

— Copil ce eşti, fii cuminte! Ţi-am spus şi-ţi mai spun odată că este vorba de capul dumitale! Dacă mărturiseşti totul, ar fi uşor să arăt în ordonanţă că a fost din partea dumitale un asasinat nepremeditat! Nici vorbă că a fost o simplă lovitură cu rezultat mortal, dată într-un moment de surescitare! Dar dacă taci şi negi totul, juraţii te vor condamna pentru omor, neacordând nicio circumstanţă

atenuantă!

— Ce crezi dumneata despre mine, cetăţene judecător? Crezi dumneata că mi-aş salva viaţa printr-o minciună, dacă aş fi vinovată? Repet încă odată: dispreţuiesc toate pretextele şi subterfugiile, oricât aş fi în primejdie. Nu, şi iar nu! Niciodată n-am făcut vreun rău acelei englezoaice! Dacă păcatele ei au adus-o până la moarte, Dumnezeu s-o aibă în paza sa. Eu însă, nu sunt vinovată!

— Bine, bine!, exclamă Fauvel indignat. Va să zică persişti în încăpăţânarea dumitale? Totuşi instrucţia de Până acuma ajunge pentru a te trimite pe eşafod!

Fauvel nu mai găsi niciun cuvânt bun pentru nenorocita fată, şi isprăvi protocolul, împreună cu grefierul său.

În cele din urmă acesta dădu citire protocolului pe care „îl iscăli cu mâna tremurătoare, apoi o predă pe Lili sergentului municipal, pentru a o transporta la Salpêtrière.

Fauvel simţise la început o oarecare simpatie pentru Lili, dar simţământul acesta dispăru faţă de persistenţa arestatei de a nega totul.

Evident că judecătorul o lua drept o criminală încăpăţânată şi mincinoasă. t

Peste un minut uşa se închise în urma sărmanei fete. Alături de sergent, se întorcea în tristul lăcaş, de unde credea că râu va mai ieşi niciodată decât pentru a urca treptele eşafodului.

Niciodată o fiinţă omenească curată şi nepătată n-a suferit mai mult de o acuzaţie atât de infamă!

Spera din tot sufletul că în cele din urmă providenţa îşi va aminti de dânsa şi o va scăpa.

Capitolul! 06 INTRIGI ŞI COMPLOTURI

Fouquier, acuzatorul public, şedea în cabinetul său, foarte rău dispus. În timpul din urmă, prea multe se

întâmplară cam pe dos, încurcându-i socotelile. În afară de asta trecuse prin emoţii din cele mai teribile.

După cum se ştie, acuzatorul public al republicii franceze şi marele maestru al pactului de sânge, îndrăznise să joace un rol dublu foarte primejdios.

Oricât de şiret şi dibaci era, oricât de mult îl ajuta mecanismul spionajului perfecţionat de care dispunea şi oricât ştia să exploateze situaţia, totuşi dificultăţile se înmulţeau din zi în zi. Trebuia dusă o luptă susţinută pentru a se menţine în capul ministerului public şi în fruntea pactului de sânge…

El încercase să ducă doi pepeni într-o mână. Fiind partizan al republicii entuziast şi convins, el avea în acelaşi timp relaţii şi cu trimisul partidei regale. Dar aceste relaţii n-au sfârşit bine. Partizanii monarhiei recunoscură că nu e bine să se încreadă prea mult în Fouquier.

Procurorul oficial nu ştia că fuga familiei regale era pregătită de mult. Cum totul s-a făcut fără ştirea şi consimţământul lui, el turbă de furie.

Devenise dintr-odată un republican entuziast! El se convinse că partida regală l-a înşelat. Din imprudenţă el i q d t nişte scrisori, care l-ar nenoroci dacă ar cădea I.

mâi We actualului guvern.

Fouquier tremura de mânie şi groază. Dacă va reuşi r r> familiei regale, atunci el speră că hârtiile nu vor fi niciodată o mărturie contra lui. Dar de nu va reuşi? Fouquier se înfioră de viitorul său. Avea simţământul că nL1 va scăpa de fierul rece al ghilotinei.

Frica de un viitor poate apropiat, îl cuprinse în aşa chip pe laşul agitator, încât chiar ura înverşunată ce o avea Fouquier pentru Enric Sanson se potolise.

Pierdut în gânduri, procurorul stătea între teancurile de acte îngrămădite pe biroul său.

Deodată cineva bătu în uşă.

Un bărbat înalt, îngust în spate, cu obrazul palid şi uscat. din care străluceau doi ochi negri, se ivi în odaia lui. Străinul era îmbrăcat ca toţi cetăţenii, iar pe cap purta nelipsita şapcă a Iacobinilor.

— Cum! Tu eşti, frate Antonio?, exclamă Fouquier sculându-se de pe scaun şi apropiindu-se de oaspetele său. Cită imprudenţă din partea ta, să vii aici!

— Nu sunt eu de vină! Dacă nu mai vii dumneat pe la noi, alunei…

— Pst! Taci!, îl întrerupse Fouquier; care se uită cu neîncredere prin odaie.

Se îndreptă spre uşă să vadă dacă e bine încuiată; apoi se întoarse la oaspetele său.

— Dacă este vorba de reproş, atunci eu sunt acela care trebuie să-l fac, pentru că ar fi trebuit demult să te prezinţi la locul ştiut! Şi apoi, ce s-a întâmplat cu pactul de sânge? De când a dispărut negrul Pippin, nu mai e nicio ordine în sopietate!

— Nimeni nu mai vrea să ştie de zidirea subterană a castelului de Barry!, zise fratele Antonio. Chiar dumneata, şefule, nu te-ai mai dus pe acolo!

— Ei aş! Sunteţi nişte iepuri fricoşi! Dar desigur, împotriva puterilor supranaturale nu poate lupta nimeni! Este vremea să ne întâlnim iarăşi!

— Dumneata însuţi, şefule, ai zis că nu mai e ordine în societate! zise el scurt. În locul nou al întrunirile» –, «e-abia mai vine cineva. Se pare că pactul de sânge s-a dizolvat!

— Asta e numai vina duhului rău al castelului! De ce dracu’ a dispărut de pe pământ pungaşul ăla de Pippin?

Ochii lui Antonio străluceau de un foc straniu.

— Numai pentru pactul de sânge am venit la dumneata! Mă tem că mă ameninţă o primejdie!

Fouquier sări în sus. El privi cu spaimă pe cel care-i

vorbea.

— Primejdie? Cum aşa?

— Ei, mi se pare că ştii deja, continuă fratele Antonio. Familia regală a fost oprită în fylenehould de către eroicul patriot, antreprenorul poştal Drouet, şi că acum se află pe drumul spre Paris?

Fouquier începu să tremure. Faţa i se înnegri ca pământul. Nu se aşteptase la o astfel de veste. Vedea cum tot viitorul nenorocit, cade nimicitor asupra lui.

— Ei ce dracu'!, spuse Fouquier, pe când ochii i se umplură de ură. Va să zică familia regală e prinsă, şi fuga n-a reuşit!

Fratele Antonio se uită la el spionându-l.

— A, deci asta te atinge şi pe dumneata! Din partea mea, desigur că nu trebuie să te temi, deşi am fost mijlocitorul scrisorilor între, dumneata şi partida regală! Dar eu vreau să ne păzim capul. Ce facem dacă partizanii regelui te denunţă Convenţiei? Căci au destule mijloace la îndemână!

Fouquier păli din nou.

— Taci!, şopti el, uitându-se prin toate colţurile. Desigur putem acuza pe aceşti indivizi pur şi simplu de falsificare! Nimeni nu-mi poate dovedi că eu am scris scrisorile acelea!

Fratele Antonio se apropie de procuror.

— Nimeni, decât eu!, dar eu-voi tăcea, dacă…

Fouquier respiră din greu.

— Ai jurat că vei tăcea! Gândeşte-te la jurământul tău ca frate de sânge!

Fratele Antonio făcu un gest dispreţuitor.

— Despre asta vom vorbi mai târziu! Acum când familia regală se întoarce la Paris, trebuie să ne înţelegem. Eu te povăţuiesc, şefule, să convoci o nouă adunare!

— Dar vor veni şi fraţii de sânge? La drept vorbind, n-

o fac cu plăcere, pentru că suntem urmăriţi pas cu pas!

ştit foarte bine că persoana ta, trebuie să se ferească de lumina zilei!, zise fratele Antonio ironic. Da, da' îmi închipui că actualul guvern nu te va privi cu ochi prietenoşi, dacă s-ar afla că eşti marele maestru al pactului de sânge!

— Mizerabile, scrâşni Fouquier.

După ce se gândi puţin, zise:

Bine, bine, atunci convocaţi o adunare! Dar unde

°Frat ele Antonio medită un moment, apoi răspunse.

Nu departe de parcul Trianon se află o biserică veche, ruinată. În această biserică nu vine nimeni, cel puţin nu în timpul nopţii. Putem să ne strângem acolo, absolut neîmpiedicaţi, şi niciun spion nu ne va afla ascunzătoarea.

— Foarte bine! Atunci să ne adunăm acolo mâine seară la miezul nopţii! Invită-i pe toţi; găseşte-l şi pe Pippin!

Din nou pluti un zâmbet ironic pe buzele lui Antonio.

— Nu va fi prea uşor! Totuşi voi încerca şi voi face tot posibilul. Vei veni şi dumneata, maestre?

— Ce întrebare?, se înţelege că am să vin!

Antonio veni foarte aproape, lângă Fouquier.

— Şi să nu uiţi un lucru! Fii franc, m-ai înţeles?

Fouquier nu putu rezista privirii scrutătoare a lui Antonio.

— Cum asta?, răspunse el cu ton iritat.

— Fii franc şi sincer!, repetă celălalt. Să nu crezi că acuma te poţi scutura de noi aşa cu una cu două pentru că aşa-ţi vine la socoteală! Pactul de sânge a făcut foarte mult pentru dumneavoastră, dar şi dumneavoastră îi aparţineţi cu trup şi suflet. Aţi făgăduit să ne duceţi la triumf şi glorie! Ţineţi-vă de cuvânt! Te aşteptăm mâine seară, m-ai înţeles?

— Cum aşa? tu îndrăzneşti să mă ameninţi, îngână Fouquier, devenind palid ca ceară de furie şi turbare.

— Nu te ameninţ, răspunse celălalt dând din cap, ci te previn numai că trăim într-o vreme foarte rea când fiecare e numai pentru sine!

Ridică mâna în mod semnificativ, apoi se întoarse şi părăsi odaia fără a spune un cuvânt. Fouquier se uită ţintă după el.

— Drace!, zise el scrâşnind dinţii, nu cumva încep să se ridice contra mea până şi creaturile mele?

Bătu cu piciorul, şi o înjurătură urâtă îi scăpă din gură.

— Mai e timp să isprăvesc o dată pentru totdeauna cu lichelele astea!, exclamă el. Pe toţi îi condamn la pieire! Eu vedeam în voi un simplu instrument al bunului meu plac şi acuma îndrăzniţi să mă supuneţi vouă şi arbitrarului vostru? Vreţi să mă amestecaţi şi pe mine în nimicirea voastră inevitabilă?

Izbucni într-un râs infernal.

— Nu, nu, continuă el, procurorul Fouquier Tinville nu e aşa de prost ca să se bage singur în primejdie sau mai bine zis în cursă! Voi veţi fi înşelaţi, nu eu!

Se ridică şi aruncă o privire căutătoare prin odaie, apoi respiră mai uşor.

— Încă ceva!, murmură el cu buzele tremurătoare. Principalul este să-mi întăresc poziţia în aşa fel, încât nicio acuzaţie ridicată împotriva mea de partidul monarhist să nu mă poată lovi.

Se gândi câteva secunde.

— Da, aşa trebuie să fac! îşi zise el, şi o scânteie de triumi se aprinse în ochii săi de pisică. Trebuie să aduc la cunoştinţă celorlalţi care încearcă să mă nimicească!

Făcu un semn de aprobare din cap. Apoi îşi puse bereta pe capul său acoperit de un păr sălbatic şi aspru, şi

părăsi odaia. Fouquier intră repede în sala de şedinţe a tribunalului revoluţionar. /

Judecătorii erau deja adunaţi. Sala era arhiplină.

Din nou tribunalul avea să judece asupra vieţii şi morţii câtorva persoane ilustre; se aştepta sosirea procurorului spre a se intra în dezbateri.

Fouquier îşi câupă fotoliul, cercetând bănuitor sala.

— Înainte de a intra în dezbateri, zise el, am de făcut o propunere.

— Şi anume? întrebă preşedintele, privindu-l cu nerăbdare pe Fouquier-Tinville.

— Cetăţene preşedinte, continuă procurorul, ştii că monstrul care poartă numele de Ludovic Capet a fost prins în St, Menehould, împreună cu familia sa.

Un murmur înăbuşit se ridică din toată sala. Se făcu linişte şi toţi aşteptau cu nerăbdare ca procurorul să-şi formeze propunerea.

Ei bine, continuă Fouquier, propun că tribunalul

a facă imediat paşii necesari, pentru a chema pe acest Capet, ca pe un trădător, înaintea barei acestui tribunal!

Pentru moment se făcu linişte în sala de şedinţe. Vorbele îndrăzneţe ale acuzatorului public surprinseseră şi uimiseră pe toată lumea. Deodată mulţimea izbucni în ţipete şi imprecaţii sălbatice din care nu se mai înţelegea nimic.

Daţi-l în judecată pe mizerabilul Capet!

judecaţi-l şi condamnaţi-l, căci a trădat poporul!

— Pe eşafod! Ghilotinaţi-l!

Strigăte sălbatice şi înfiorătoare răsunară din toată sala, din ce în ce cu mai mare putere şi stăruinţă.

Fouquier triumfa.

Acum putea spera că propunerea se va fi sancţionată fără multă vorbă de tribunal. În cazul acesta, hotărârea

tribunalului avea să fie supusă Convenţiei, pentru a se pronunţa asupra ei. În modul acesta, el îşi atinsese scopul de a-şi face o nouă virginitate republicană şi a fi considerat de puternicii zilei ca un republican fanatic şi încercat.

Pe calea asta putea spera că denunţările care s-au făcut deja împotriva şa sau se vor face de azi înainte vor fi neutralizate cu desăvârşire şi vor fi respinse de dictatori ca fiind calomnii ordinare şi interesate din partea adversarilor terorismului iacobin şi a monarhiştilor, menită să compromită printr-o intrigă pe neînduplecatul republican ce era procurorul.

Într-adevăr, după o scurtă consfătuire, preşedintele tribunalului anunţă că imediat se va înainta Convenţiei o hotărâre în sensul propunerii lui Fouquier.

Acuzatorul public respiră uşurat. Acum putea să se întâmple orice căci nu mai avea nicio frică. Imediat ce va cădea pe eşafod capul reginei nu va mai avea de ce să se teamă; Fouquier gândea că pentru siguranţa completă a persoanei şi situaţiei sale, era necesar ca şi Ludovic al XVI-lea să cadă pe eşafod. Ce-i pasă lui dacă asasinatul săvârşit în persoana inviolabilă a regelui, e cea mai teribilă crimă posibilă? Fouquier se gândea numai la siguranţa sa. Principalul era să-şi salveze propriul cap.

Capitolul! 07 UN SERVITOR FIDEL STĂPÂNEI SALE

Norocul n-o ocoli pe Adella de Barry. Ea reuşi, într-adevăr, să iasă din Morgă prin porţile grădinii.

La un moment dat, trebui să sară peste un zid destul de înalt; se folosi de două-trei lăzi care stăteau lângă zid. Când ajunse sus, se uită mai întâi de jur-Împrejur cu o privire scrutătoare deprinsă de a despica întunericul nopţii; văzând că totul e pustiu şi tăcut, sări de pe zid în picioare.

Nu-i vorbă săritura asta n-a fost tocmai uşoară pentru Adella.

Deşi glezna piciorului stâng o durea destul de tare, ea înaintă totuşi cu multă iuţeală. Sărind, s-a rănit la picior. Fiecare pas înainte îi cauza dureri puternice.

Dar prinţesănu era omul pe care o durere trupească să-i modifice intenţiile şi să-i influenţeze deciziile.

Plină de un curaj extraordinar, Adella îşi continuă drumul. Durerea îngrozitoare de la glezna piciorului stâng nu-i smulse, însă, niciun geamăt. Fără alte dificultăţi sau primejdii izbuti să ajungă în Parisul adormit la acea oră.

Adella luă o direcţie opusă Castelului de Barfy!

Acolo, în nordul extrem al Parisului, în calitatea ei de englezoaică, cum se dădea înainte, Adella îşi cumpărase o casă goală şi mică. Nimeni, în afară de ea şi de un ţăran foarte devotat ei nu ştia ceva despre acest aranjament.

Vânzătoriil căsuţei era un burghez care s-a refugiat în Paris din pricina terorilor iacobine.

Casa era foarte izolată, deşi se afla la trei încrucişări de drumuri, nimeni nu băgă de seamă schimbarea de proprietar a terenului.

Adella, putea fi sigură că în casa asta părăsită, mai ales în subteranele ei, averea ei va fi în afară de ori ce primejdie sau priviri indiscrete.

Înspre această casă se îndrepta acum Adella.

După ce părăsi străzile propriu-zise ale Parisului apucând pe ulicioara ce ducea spre căsuţa ei, prinţesa băgă mai mult de seamă durerea de la picior.

Acuma era sigură că nu fusese auzită sau văzută, căci strada prin care trecea era absolut pustie.

ki mai câteva case, dar foarte puţine, erau deja locuite, altele se clădeau abia şi teroarea revoluţiei împiedicase termm Durerea de la glezna piciorului stâng deveni din ce în mai acută. Aproape nici nu mai putea călca cu piciorul, îşi scrântise probabil glezna sau şi-a frânt-o pur şi simplu când sărise de pe zid.

Acum trebuia să-şi muşte buzele pentru a nu ţipa de durere. Cu chiu cu vai înainta spre căsuţa ei.

Totul era pustiu, întunecos şi deşert. Nu lumina nici luna.

Un întuneric adânc acoperea pământul. Nori negri cuprinseră orizontul. Nicio steluţă nu sclipea pe bolta cerului.

Tot aşa de întunecoasă ca toată lumea dimprejurul ei, era inima prinţesei care se târa în mijlocul celor mai groaznice dureri până la intrarea căsuţei.

Tot ce era mai bun şi nobil în inima ei amuţise de mult. Numai demonii negri ai răzbunării şi ai urii neîmpăcate mai trăiau în inima bietei şi rătăcitei femei.

Un moment Adella stătu la îndoială. Nimic nu se mişca în locul unde se afla ea. Se părea că liniştea nopţii insufla un simţământ groaznic celei care înainte nu simţise cea mai mică frică.

Se gândea ea, poate la ceasurile înfiorător de liniştite care o apăsau în timpul catalepsiei, când era întinsă fără viaţă pe masa de fier a Morgăi? Nu se gândea oare la osteneala Orfeliei şi a fratelui ei, fără de care ea n-ar mai fi văzut lumina albă, dulce şi plină de viaţă a soarelui?

O nu! Inima Adellei nu conţinea niciun simţământ de recunoştinţă. Adella se gândea numai dacă păzitorul pe care îl alesese ea mai stătea credincios la postul său.

Ea bătu îndată la uşa casei joase. Dar a trebuit să bată de repetate ori ca să capete un răspuns. Inima prinţesei bătea cu putere. Cum! Nu cumva ţăranul pe care-l considerase drept, fidel şi sincer, o înşelase acum? Să fi descoperit el misterul comorilor ei? Sau poate că a fugit departe cu toate lucrurile preţioase pe care le cuprindeau comorile f*? Gândurile acestea înfuriară pe prinţesă. Ea – şi muşcă buzele şi din ochi îi scăpărau fulgere de mânie.

Dar dinăuntru se auzi un pas încet. Deodată se auzi o

voce care întreba pe un ton adormit ce vrea cel de afară.

— Eu sunt; prinţesa de Barry! Descuie numaidecât. Melac!, porunci prinţesa.

Înăuntru se auzi un ton surprins.

— Cum? într-adevăr, scumpă prinţesă, dumneata eşti? întrebă servitorul.

— Descuie, te trog, iute. Numaidecât!, vreau să deschizi îndată! porunci prinţesa.

— Da, da, căci te recunosc! răsună vocea dinăuntru!

— Ce cunoscută mi-a fost îndată vocea dumitale! Aşteaptă niţel până aduc cheile din casă! Omul se îndepărtă cu paşi târâţi.

Se întoarse repede. Răsuci cheia de două ori în broască şi uşa casei se descuie.

În faţa Adellei apăru un om în vârstă cu o înfăţişare rustică. El purta o scufiţă albă în cap şi în mână ţinea o lanternă.

— Ei, Melac!, întrebă prinţesa intrând pe uşă şi zâmbind ţăranului, cum stai? Ce se mai aude? Nu ne-am văzut demult.

— Ah!, eram deja foarte îngrijat! zise ţăranul, aplecându-se şi sărutând poalele prinţesei. Scumpă prinţesă, de atâta timp n-aţi mai fost aici, şi acum sunt timpuri aşa de primejdioase în Paris!

— Dar ce, s-a întâmplat ceva? întrebă Adella îndată, şi pe faţă-i domina neîncrederea, nu cumva au fost pe aici duşmani de ai mei? Au cerut poate informaţii asupra lucrurilor mele?

Ţăranul dădu din cap.

— O nu, dar cine vorbeşte de aşa ceva!? zise el. Aici suntem în siguranţă că în sânul lui Avram! Dar mă îngrijoram numai de prinţesa mea, eu.

— Bine, bine!

— Îl întrerupse prinţesa pierzându-şi răbdarea. Vezi-

ţi de tine şi treaba ta!

Prinţesa nu trădase un cuvânt despre groaznica primejdie de care abia scăpase cu mare greutate. Era prea mândră că să vorbească mai mult decât trebuie cu supusul ei q „îndreptă spre odaia ei. Bătrânul o urma cu respect. \-n înlăcoa aranjamentul odăii. De abia intrase în odaie! ndu-i cu lanterna calea. Prinţesa încreţi fruntea, lunum începu să înfrunte pe bătrân cu vorbe aspre.

În zadar căuta bătrânul să se scuze. Prinţesa nu-i dădu. niciun răspuns.

Ea luă lumânarea de pe scrin şi o aprinse. Pe urmă o oorni fără multă vorbă în pivniţă. Mai înainte luase din dulap mai multe cheiţe mici. Şi cu ajutorul lor deschise Adella toate uşile pivniţei.

În pivniţa din faţă era cea mai mare parte a lăzilor. Aici Adella le credea mai în siguranţă decât oriunde.

Ochii ei se opriră asupra lăzilor. Ţăranul rămase în odaie. Acum era în sfârşit singură şi netulburată de nimeni. Cu mâinile tremurânde deschise cele dintâi lăzi.

După ce dăduse la o parte câteva haine, razele de lumină căzură pe diamantele şi briliantele orbitoare din comoară de familie a ducilor de Barry. Adella respiră din adânc. Un simţământ lacom şi urât se imprimă pe faţa ei.

— Al meu, totul e al meu! murmură nenorocită şi ochii îi scânteiau cu putere. Am ieşit din groapă şi voi începe o viaţă nouă, pasionantă! Ha! Ha! Ha!

Râsul ei răsună pătrunzător în pivniţă. Adella porni cu mâini tremurânde spre conţinutul lăzii a doua. Şi aici erau toate la locul lor.

Cu cât căuta mai mult în cuferele şi lăzile ei, îşi dădea seama că toate erau la locul lor.

Şi trecutul cel mai înfiorător era ca un vis pentru dânsa, fără să se mai gândească la urmări rele.

— Da, voi începe o viaţă nouă!, murmură Adella. Aici

în Franţa nu pot şi nu vreau să mai rămân niciun moment! Afară de aici într-o ţară străină, într-o ţară în care nimeni nu mă cunoaşte. Dar singură nu vreau să mă duc!, murmură ea, nu şi iar nu! Căci totuşi îl iubesc pe Enric Sanson! Şi tocmai pentru că m-a respins, pe mine femeia cea pasionată şi mândră, tocmai de aceea îl voi sili cu voinţa mea de fier! Acum am toate mr boanele în mână! El va jertfi totul pentru a scăpa de °Şafod pe păpuşica aia, adorata lui Lili. Bine, îi voi face plăcerea, dar de-abia când va fi văzut cu mine, când ne vom afla într-o ţară străină, atunci de abia voi scăpa în ultimul moment gâtul cel slab şi subţirel al iubitei sale de cuţitul ghilotinei!

Şi privirile denaturatei iar se opriră asupra scumpelor şi preţioaselor comori.

— O, sunt bogată, nemăsurat de bogată! murmură prinţesa întinzând mâna cu binecuvântare asupra tezaurelor ei. Cu bani poţi cumpăra totul: virtute, cinste şi iubire! Da, toate! exclamă ea. Şi mă voi folosi de puterea pe care mi-a dat-o soarta! Voi gusta plăcerea vieţii până la ultima picătură!

Ochii îi străluceau.

Nenorocita nu se mai gândea că de abia cu câteva ceasuri înainte viaţa ei era cuprinsă de încremenirea morţii.

Ea avea un singur crez şi acesta era voinţa-i unică şi criminală.

Adella închise cu grijă toate lăzile. Pe urmă se întoarse sus. În odaia ei.

— Sunt grozav de ostenită, vreau să mă culc!, zise ea scurt către ţăran. Trebuie să veghezi în noaptea asta, ai înţeles, Melac? Bătrânul, obişnuit a i se supune orbeşte, dădu afirmativ din cap.

— Desigur, va fi o fericire pentru mine să veghez asupra somnului dumitale!, zise Melac.

Ea porunci ţăranului să-i pregătească patul.

Ea nu observă că bătrânul credincios îi aşternu toate pernele şi plăpumile pe care le avea în casă.

Ce-i pasă prinţesei dacă bătrânul servitor n-are pe ce să se culce!

— Era Obişnuită să vadă în servitori obiecte neînsufleţite ale toanelor ei.

Şi ea se întinse alene pe aşternutul moale şi comod.

Ochii i se închiseră îndată pentru un somn răpitor de dulce. Sânu-i plin de lebădă se ridică şi se lăsa încet şi liniştit.

Bătrânul şedea rezemat pe coate în faţa focului din cămin. El priveghea cu multă grijă somnul stăpânei sale, al căreia obraz minunat era luminat de ultimele licăriri ale jăraticului din sobă.

Capitolul! 08 LA SĂRĂCIA VESELĂ

Bii-iul la sărăcia veselă” era o cârciumioară mică şi afumată care se afla pe o uliţă laterală a Parisului.

Cu toată teroarea care bântuia asupra nenorocitei Franţe, oaspeţii erau numeroşi şi nu duceau niciodată lipsă de bani. Chiar dacă-foametea bântuia în Franţa, chiar dacă ţăranii nu mai avea ce mânca era totuna pentru oaspeţii de acolo, ei nu-şi pierdeau nimic din veselia lor. Dacă nu le ajungeau banii pentru o cană de vin bun, cereau un pahar mare de absint.

Choque, stăpânul tavernei, era un om puternic cu o alură herculeană. La el nu izbutea nimeni să facă datorii, căci vindea numai cu bani peşin. Cu toate astea, avea o mulţime de muşterii.

Choque nu era nici mai mult, nici mai puţin decât gazdă de hoţi.

Clădirea avea nenumărate ascunzători şi cotloane în care îşi adăposteau scăparea cei urmăriţi de poliţie.

În taverna asta se refugiase şi negrul Pippin.

Amurgise. Ca un lucru deosebit, odaia din dos a restaurantului era aproape goală. În afară de negrul Pippin, mai erau foarte puţini clienţi.

Pippin şedea într-un colţ dosnic al odăii cu un pahar gol de absint înainte. Cu mâinile în buzunarele pantalonilor. negrul Pippin sta gânditor, figura lui trăda o supărare adâncă. Era aşa de afundat în gânduri încât nu observă că un bărbat înalt şi îngust în spate intră în odaie şi-i aruncă o privire înţepătoare.

Abia după ce străinul se apropie de Pippin şi-l lovi o dată zdravăn pe umăr, individul nostru sări în sus. Cu ochi scânteietori de planuri criminale, fixă adânc speriat, pe noul sosit.

— Ah!, tu eşti frate Antonio!, zise negrul Pippin. v ino încoace şi bea şi tu!

Zicând asta întinse lui Antonio paharul golit.

— Ei drace, e gol! zise el imediat. Ei cârciumarule, mă beţivanule, Choque, unde eşti mă păcătosule?

— Vin. vin! Da ce este, ce ţipi aşa? se auzi glasul Profund al dreiumarului.

Cârciumarul se apropie.

— Haha! zise el, mi-am închipuit eu că tu trebuie să fii, ţiganul dracului!

Acum te recunosc, da, da, tu eşti, lasă că-ţi astup eu gura!

Pippin izbucni în râs, ca şi când birtaşul ar fi făcut o glumă foarte reuşită:

— Îţi place ce fudul e moşneagul ăsta?, râdea Pippin, zâmbind cu amabilitate lui Antonio. În loc să ne mulţumească că-i dăm banii noştri atât de greu şi cinstit câştigaţi pentru păcătoasele sale de vinuri, mai face şi gură!

— Te-am rugat să vii la mine? răspunse Choque. Du-te la cârciumari de seamă şi teapa ta. Eu unul, să ştii,

numai de milă te-am luat în casă la mine, păcătosule!

— Da, da! îl ironiză ţiganul Pippin, numai de milă îmi iei părăluţele şi-mi dai în schimb un vin prost. Te cunosc eu bine, pungaş bătrân ce eşti!

— Ei da sunt pungaş bătrân, dar în schimb tu nu vei ajunge un pungaş bătrân! mormăi Choque îndepărtându-se cu paharul spre altă masă. Cazi tu în palma meşterului Sanson, înainte de sfârşitul anului!

Părea că Choque nu era nemulţumit de ceartă ce a avut-o cu Pippin. Tonul acesta părea a fi foarte obişnuit în taverna supranumită: La sărăcia veselă. Reîntorcându-se la masa lui Pippin, aduse un pahar plin cu absint. Apoi se întoarse şchiopătând la tejghea.

Antonio însă care luase loc în timpul acesta alături de Pippin, îşi apropie capul de al acestuia şi începu să-i vorbească în şoaptă.

— Ei, ce este? mai ai pe cineva cu tine? întrebă Pippin.

Antonio dădu din cap.

— N-a vrut să intre aici, aşteptă afară la uşă! zise el, dar ne putem baza pe el!

— Bine! bine!, murmură Pippin. Deci este un băiat voinic şi zdravăn?

Antonio dădu din cap în semn afirmativ.

— Te-ai mai uitat prin jurul căsuţei? Tot mai e singur în casă ţăranul ăla bătrân şi tâmpit? întrebă Pippin.

Celălalt dădu din cap afirmativ.

— Chiar ieri am fost la dânsul. Mă ia drept un amic devotat ai săi! N-ai grijă că-l înlăturăm noi numaidecât şi pe urmă punem mâna pe paralele alea multe!

— Cu atât mai bine!, şopti ţiganul Pippin. Sper că nu ai numai gură mare! Antonio! Dar ce voiam să te întreb? cum dracu’ te-a zărit pungaşul ăla de Senac? Comedia dracului să fi ştiut eu că vrei să ei parte şi tu, nu mă mai

încurcam cu pungaşul ăsta!

Un fulger ciudat apăru în ochii lui Antonio.

— Pactul de sânge merge prost de tot! De când ai dispărut tu, nu mai face nicio ispravă! Chiar marele maestru o mărturiseşte fără rezervă! De altfel, să nu uiţi că mâine seară la miezul nopţii trebuie să fim la biserica ruinată din trianon…

— Avem adunare acolo? întrebă Pippin. Drace nu prea mai am poftă să mă amestec în daravelele astea!

Celălalt dădu din umeri.

— Riti spun eu mai târziu de ce trebuie să ne adunăm acolo!, zise el. Trebuie să scăpăm cât mai iute de primejdia ce ne ameninţă din partea lui Fouquier.

O scânteie de mişelie se aprinse în ochii lui Pippin.

— Mă ce laş e Fouquier! zise el. Pe noi ne pune să scoatem din foc castanele pentru dânsul, şi el nu mişcă niciun deget!

— Ei da, a cui e vina? dacă suntem proşti! zise Antonio. Dar, urmă el, despre aceasta altă dată acum să ne apucăm de treabă! Cum ne vom împărţi noi prada?

— Ei ce, foarte simplu! răspunse ţiganul Pippin. Eu iau jumătate şi voi vă împărţiţi cealaltă jumătate!

Antonio reflectă un moment.

— Fie şi aşa! zise el, deşi nu sunt tocmai satisfăcut! Dar ne apucăm de treabă chiar acum!

— Stai puţin!, răspunse Pippin. Bea-ţi paharul! Rachiul dă curaj! Ai ceva unelte la tine?

— Lasă că am unelte destule pentru a culca la pământ şi doisprezece oameni!

— Atunci e foarte bine!, decise ţiganul Pippin, Să ne apucăm de treabă!

Individul nostru se ridică de pe scaun. Se dezmorţi prin câteva mişcări şi făcu semn tovarăşilor săi să-l urmeze.

— Să părăsim cârciuma fără a atrage atenţia Şopti el.

— Pungaşul de Choque nu trebuie să afle încotro ne ducem!

— Se înţelege! răspunse fratele Antonio care se ridică şi el şi se învălui în mantaua sa largă.

— Încă ceva!, şopti Pippin, oprindu-se niţel. Dar dacă nu vom avea succes? Atunci, dragul meu, să fugim în direcţii deosebite! Eu am s-o iau înspre clădirile cele noi, tu însă şi celălalt cumătru să fugiţi în altă parte!

— Ei aş, sper că n-o să fie nevoie de fugă! zise Antonio. Nu ţi-am mai spus că m-am conformat întocmai măsurilor luate de tine? M-am împrietenit întâi cu bătrânul ţăran. Locuieşte singur în casă, e tâmpit şi îl putem învinge foarte uşor…

— Bine, bine! cred şi eu că ai luat toate măsurile! zise Pippin: Atunci să ne grăbim şi să nu pierdem niciun moment! Vreau să văd toate acele comori îngrămădite una peste alta! Cine ştie? poate că peste vreo două ore vom fi milionari.

Ochii lui Antonio sclipeau de lăcomie.

— Ah, măcar dacă nu te-ai înşela! zise el. Zău că m-am săturat de atâta sărăcie!

Zicând acestea, cei doi indivizi absolut demni unul de altul, trecură braţ la braţ pe lângă cârciumarul adormit lângă tejghea şi părăsiră în tăcere taverna «La sărăcia veselă».

Noaptea era tot atât de întunecoasă că planurile lor, şi ţinea cuprinsă în braţele ei uriaşe cerul şi pământul, ca pe un imens şi infinit mister.

Capitolul! 09 EFRACŢIA

Melac, bătrânul şi fidelul servitor al prinţesei, închise cu grijă obloanele de la fereastră. Obloanele erau din lemn de stejar masiv căptuşite pe partea dinăuntru cu zăvoare şi balamale de fier. De asemenea şi uşa era bine încuiată,

zăvorul era închis, aşa că niciun musafir nepoftit n-avea cum să pătrundă peste noapte în casă.

Ore întregi bătrânul servitor luptase cu somnul, veghind cu grijă în suflet asupra Adellei.

În cele din urmă îl învinse şi pe el somnul. Capul îi căzu în piept şi răsuflarea sa regulată arăta că doarme profunel nu auzea niciO mişcare afară de răsuflarea celor două persoane care dormeau. Focul din sobă se stinsese, ultima scânteie dispăru. O tăcere adâncă domnea în încăpere.

Deodată Melac se deşteptă şi sări în sus speriat. Îşi frecă ochii. Apoi îşi ascuţi urechile.

Drace!, murmură el cu glas foarte încet. Aş fi putut jura că am auzit un zgomot! Se vede că am visat!

Ascultă din nou cu o atenţie încordată. Neauzind însă nimic deosebit sau suspect se linişti, lăsă capul pe piept şi era cât pe ce să adoarmă din nou.

Atunci, se auzi deodată o trosnitură. Părea că se lucrează dinafară la deschiderea ferestrei.

Melac sări iar în sus.

— Drace, ce o fi asta?, murmură el după ce ascultă câteva clipe. Nu-mi place zgomotul ăsta! Or fi cumva şoareci? apoi şobolani, avem destui în casa asta! Ia să auzim!

Deodată moşneagul se sperie foarte tare. Auzise foarte desluşit că zgomotul pornea de la un oblon de fereastră. Melac se ridică de pe scaun. Se furişă pe vârful picioarelor până lângă oblon. Se opri şi-şi ţinu respiraţia. Trăgea cu urechea.

Nu mai încăpea nicio îndoială! Nu s-a amăgit! Se auzea foarte încet, ce-i drept, dar şi foarte distinct.

Zgomotul venea de la oblon.

O unealtă ascuţită era în lemnul rezistent.

Bătrânul se furişă uşor până în dreptul oblonului.

Fereastră era închisă aşa că-şi putu lipi urechea de oblon. Auzi de afară glasuri încete şi înăbuşite.

— Drace, grăbeşte-te, fă mai iute! mormăia un glas adânc. Nu-i tocmai aşa de uşor cum ţi-ai închipuit tu! Abia acum a trecut pe aici patrula cartierului! Cine ştie dacă nu cumva va mai trece iarăşi.

— Ei da, mă grăbesc şi eu cât pot! spuse un altul. Dar nu-i vina mea dacă lemnul ăsta de la obloane este aşa de tare! Ar fi fost mult mai bine dacă încercam să intrăm pe uşă!

— Nu, nu, pe uşă nu-i bine! răspunse primul glas. Ţi-am mai spus doar că am fost ieri aici şi am văzut cum stau lucrurile. La uşă e un zăvor colosal şi degeaba ne-am pierde vremea! Prin fereastră e mai uşor, intrăm numaidecât numai să deschidem oblonul!

— Bătrânul cu siguranţă doarme ca un buştean! zise un al treilea.

Melac tresări, apucându-se cu mâna de piept.

Fără îndoială că se plănuia o spargere! Judecând după vorbele auzite, numai cu intenţii bune n-au venit aceşti indivizi. Căci la drept vorbind ce căutau ei aici pe vremea asta, la aşa o oră înaintată?

Bătrânul respiră cu greu. Nu ştia ce să facă. Imediat însă Melac îşi veni în fire. Se furişă pe vârful picioarelor spre patul Adellei.

Aceasta dormea profund, cuprinsă de visuri dulci!

Adella se trezi imediat. Cu tot întunericul care domnea în odaie, vederea ei pătrunzătoare a putut distinge numaidecât figura păzitorului care se aplecă deasupra el.

— Ce e?, murmură prinţesa cu voce înăbuşită.

Păzitorul simţi fierul rece al pistolului pe tâmpla sa.

Adella de Barry era prezenţa de spirit în persoană.

Ea n-avea încredere în nimeni, nici chiar în păzitorul ei.

Când se trezea, primul lucru pe care-l apuca era arma.

Bătrânul tresări de groază.

— Pentru Dumnezeu, scumpa mea prinţesă!

— Murmură el. N-am niciun plan rău împotriva dumitale! Voiam numai să te trezesc!

— Dar ce e?

— Întrebă prinţesa.

Şi că mai înainte îndreptase pistolul spre fruntea servitorului.

— Afară lucrează hoţii ca să poată intra. Vor să intre prin geam în casă!

Prinţesa sări în sus. Ea ascultă un moment cu atenţie.

— Ah, ah! exclamă ea pe urmă cu voce înăbuşită. Mizerabilii!

Se ridică şi se duse la fereastră cât putu de încet.

— Un moment, aveţi răbdare!, sună o voce de afară.

— Se crapă lemnul! Daţi-mi fierăstrăul!

— Aşa e bine!, răspundea acum o altă voce.

— Dacă gaura e destul de mare, putem ridica cerceveaua?

— Dar cu foarte mare prudenţă!, răspunse o a treia voce.

Bătrânul nu trebuie să se scoale! Ar putea face zgomot, şi n-o să ne fie bine!

Prinţesa stătea în faţa ferestrei, răsuflând din greu.

— Ce mizerabili! Ce infami!, murmură ea. Ei se gândeau numai la tine, Melac! Ei nu ştiu că mai e cineva în odaie. Voiau să te omoare în somn!

Ah, scumpă prinţesă!, zise servitorul, ce oameni răi sunt pe lumea asta! Poate că fără voia mea, eu am fost de vină în acest atac nocturn.

Cum? întrebă prinţesa.

Servitorul o informă şoptind că ieri de dimineaţă ar fi

fost la el un necunoscut care se recomandase drept prieten al rudelor sale de la ţară. Ei stătură de vorbă un timp. Şi în timpul acesta trebuia să fi observat străinul toată construcţia şi tot aranjamentul casei.

— Ei bine lasă că le vom face noi o primire bună! urmă prinţesa cu ironie. Fugi din odaie, Melac, du-te în partea cealaltă a casei, poate vei afla câte persoane sunt.

— Şi dumneata scumpă prinţesă vei rămâne singură aici? murmură bătrânul mâhnit.

— Du-te şi fă cum ţi-am spus! urmă prinţesa cu hotărâre. Am două pistoale bune la mine şi sunt mai mult decât de ajuns ca să dobor pe bandiţii aceştia!

Melac se supuse fără prea multă vorbă.

Prinţesa rămase pe loc cu respiraţia oprită. Ea ascultă convorbirea de afară a bandiţilor care nu bănuiau că vor da peste vreun obstacol, şi se bucurau dinainte de reuşita lor.

— Staţi voi, staţi!, şopti prinţesa cu surâs calm, veţi vedea voi ce primire bună vă voi face eu!

După o clipă Melac se întoarse. El o informă că sunt trei bandiţi.

— Ar fi bine să facem zgomot!, zise bătrânul. Gândeşte-te. scumpă prinţesă, eu sunt un om bătrân şi dumneata nu e? ţi decât o femeie! Pe când acolo afară sunt trei voinici că zmeii!

Prinţesa însă nu răspunse decât printr-un râs ironic.

— Ei aş.

— Zise ea – eu mă lupt cu şase de ăştia. Kuşine să-ţi fie, Melac, că eşti aşa de laş! Le ieşkii în pale cu fruntea senină şi să vezi cum fug cu toţii ca iepurii!

— Dar ce vrei să faci, prinţesă? îngână cu jale Melac. Dacă vor intra pungaşii aceia în casă, apoi…

— Nu vor intra în casă!, răspunse prinţesa. Bagă de seamă, acum vine momentul!

În acelaşi timp, prinţesa ridică mâna în care ţinea pistolul.

Afară hoţii păreau aproape gata cu opera lor. Ei făcură o gaură rotundă în oblon. Şi lucraseră cu atâta prudenţă şi linişte, încât nu se auzi niciun sunet.

Acum însă Adella putu observa cum pătrunse o rază de lumină în odaie. Afară era o noapte întunecoasă, dar în casă era şi mai întunecos. Ochiul fin al prinţesei deosebi bine trei chipuri mascate care stăteau în faţa oblonului.

— Bagă de seamă!, zise iarăşi prinţesa cu o voce şoptită. Ea se apropie mai mult de oblon. Pe urmă puse gura pistolului în deschiderea oblonului.

Trecu o oră tristă şi tăcută. Unul din tâlhari se apropie încet de oblon. Probabil că voia să încerce să pătrundă cu mâna prin deschizătură ca să desfacă belciugul dinăuntru.

În acelaşi moment se făcu lumină în odaie. O împuşcătură scurtă, tare şi asurzitoare se auzi în tăcerea nopţii. Aproape în aceeaşi clipă, unul din bandiţi răcni ca un animal, şi odaia se umplu de fum.

— Iisuse Christoase!, murmură Melac, tremurând din tot trupul, l-aţi împuşcat, scumpă prinţesă?

Afară se auzi vocea bandiţilor.

— Draci şi Dumnezei!, blestemă unul din ei. Ne-a tras pe sfoară, bătrânul afurisit! Ce ţi-e tovarăşe?

— Să fugim! Să fugim!, se auzi o voce slabă şi îndurerată. Nelegiuitul m-a nimerit rău! Ah, ce durere, ce durere!

— Înainte acum!, strigă prinţesa cu voce tare. Pleacă din casă, Melac, ia-ţi cele două puşti din dulap. Nu trebuie să scape tâlharii ăia!

Vocea prinţesei părea a electriza pe cei de afară.

— La dracu'!, mormăi unul din ei. Ne-a trădat I Bătrânul, afurisitul, nu e singur!

— A, şi-o fi adus vreo amantă!, zise un altul.

— Trebuie să fugim! împuşcătura poate să-i atragă pe gardişti! zise iar cel dintâi.

— Dar ce are ăsta?

Ei pe a Sta îl putem duce de aici! Dar noi să continuăm Ce dracu'! Prea erau toate bine ticluite I

— staţi, ori vă împuşc!, strigă iar prinţesa.

În acelaşi moment gura pistolului era îndreptată spre cei de afară.

Din nou răsună o împuşcătură. Prinţesa trase la întâmplare dar de astă dată nu nimerise pe nimeni.

— Fugiţi, fugiţi!

— Scăpaţi, care puteţi!

O fir-ar al dracului! Cu împuşcăturile nu e de glumit!

Staţi, staţi! strigă iar prinţesa.

În acelaşi timp, din dosul casei răsună iar o împuşcătură. Bătrânul Melac, îmbărbătat de stăpână sa. Ţinti şi el.

Prinţesa deschise oblonul cu putere. Dar cei trei dispărură deja. Ei fugiră ca iepurii de frică.

Adella de Barry se aplecă cu pieptul afară peste fereastră. În mâna dreaptă mai ţinea încă pistolul fumegând.

Tâlharii o cotiră pe strada învecinată, pe care se construiau o mulţime de clădiri noi. Acolo ardeau o mulţime de felinare. Lumina lor era suficientă pentru a-i putea recunoaşte pe cei trei tâlhari.

Unul din ei trebuia să fi fost tare rănit, căci de abia se târa după ceilalţi, ţipând cât putea de tare. Auzindu-l prinţesa strigă:

— Înainte, după ei! Nu trebuie să ne scape cu viaţă!

— Ei, dar ce s-a întâmplat aici? Cine a tras?, se auzi deodată o voce profundă.

Prinţesa tresări şi se întoarse surprinsă. Erau

înconjuraţi de o mulţime de gardieni. Unul din ei avea o lanternă aprinsă în mână. Lumină faţa Adellei.

— Dar ce înseamnă asta?, strigă el. O femeie la ora asta?

— Da, cetăţene, e groaznic! murmură Adella. Ne-au călcat hoţii! Şi noi locuim în căsuţa asta!

— Foarte bine aţi făcut, atunci! Dar unde sunt hoţii? strigă unul din gardişti.

Bătrânul arătă în depărtatare cu degetul tremurând.

— Ia priviţi, cum fug acolo pe sub o lanternă!

— După ei! strigă un gardian, care părea a fi comandantul celorlalţi… trebuie să-i prindem I

— Da, prindeţi pe nelegiuiţii aceia! strigă prinţesa. Şi dacă îi prindeţi, vă vom răsplăti cu o monedă de aur.

— Bine numai să fie cuvânt cinstit! strigă în fugă. gardianul. Gardienii porniră pe urmele hoţilor.

Adella se întoarse în căsuţă împreună cu servitorul ei. Aştepta cu nerăbdare, stând la fereastră, ce se va întâmpla în continuare.

Capitolul! 10 O FUGĂ TEMERARA

Cei urmăriţi nu erau departe de gardieni.

— Afurisiţii, ne vor prinde! scrâşni Antonio.

— Suntem pierduţi, gemu rănitul Pippin.

— Ei, haideţi acum nu e vreme de gemut, marş cu toţii în ulicioară! strigă iar Antonio.

Tocmai se deschidea în calea lor la dreapta o ulicioară strâmtă, şi urmăriţii porniră prin ea.

— Blestemaţi să fie ei, am intrat într-o uliţă din care nu mai putem ieşi!

— Suntem pierduţi! urlă al treilea şi clănţănea din dinţi de frică.

— Taci, nemernicule! îngână Antonio care se uita mereu înapoi.

— Hai, intraţi aici! strigă el şi arătă cu mâna spre uşa

deschisă a unei case.

— Iute, sus pe scară! şopti el.

— Lăsaţi-mă niţel, că nu mai pot! gemu Pippin.

— Nu, nu! Trebuie să mergi! Viu sau mort! Niciunul dintre noi nu trebuie să cadă în mâna gardiştilor municipali!

Antonio şopti câteva cuvinte celui de-al treilea tovarăş al lor numit Cartrousse. Amândoi apucară cu putere pe Pippin de subţiori.

Pippin răcni de durere. Dar ştia el bine cât de scumpe şi decisive sunt momentele acelea. Şi se stăpâni cât putu. El îşi muşcă buzele şi se lăsă târât de tovarăşii săi.

Tâlharii înaintcă dibuind. Scara scânteia şi trosnea sub pa Pe prima treaptă, Antonio se opri şi ascultă nerăbdător.

În momentul acela îi auziră pe gardişti care se îndreptau spre ulicioară.

Oh, vai de noi, ne prindeau sigur, dacă nu intram tei! scrâşni iar Antonio.

— Dacă am fi scăpaţi, bine ar fi!, îngână Pippin. Paşii sergenţilor se apropiau din ce în ce. Acum erau foarte aproape de uşa prin care se furişară hoţii. În dreptul uşii paşii se opriră.

— Antonio! Antonio! strigă Pippin.

Antonio trase cu urechea. Inima lui bătea acum cu putere.

— Blestem şi urgie, şopti el.

— Dar ce e?

— Ascultaţi şi voi!

În stradă impiegaţii se sfătuiau.

— Au fugit, au dispărut de parcă i-a înghiţit pământul!, zise unul din gardişti.

— Nu se poate!, strigă un altul. Strada asta n-are

capăt!

— Ia uitaţi-vă. poartă asta e încă deschisă!

— Trebuie să fie ascunşi aici!

— Doi oameni să păzească uşa! Unul să facă lumină! Se aprinseră mai multe lanterne şi pe scară se făcu lumină.

— Acolo sunt! strigă deodată un gardian, şi arătă cu mâna dreaptă pe scară.

— Suntem descoperiţi!

— Iute, în pod! porunci Antonio.

Cât putură de iute, suiră treptele trăgând pe rănitul Pippin după ei.

— Staţi, în numele legii!, strigară gardienii. Un râs ironic era unicul răspuns.

Deodată se făcu linişte pe scară. Criminalii ajunseră în pod.

În casă începură să facă toţi zgomot. Chiriaşii deştep!» ţi din somnul lor dulce, ieşiră din odăile lor.

— Să încuiaţi toate uşile! porunci un gardist.

— Au intrat tâlhari în casă l Lumea începu să ţipe.

— Liniştiţi-vă, liniştiţi-vă!, poruci iar gardianul… casa e păzită! Tâlharii nu mai pot ieşi de aici, fără a fi prinşi!

Gardiştii cu săbiile scoase şi cu felinarele aprinse alergau după criminali pe scară.

Hoţii ajunseră în pod. La lumina slabă a lunii, Antonio descoperi o cămară în pod.

— Iute, intră aici!, şopti el şi îl împinse pe Pippin înăuntru.

Pippin mai mult mort decât viu, lăsa să se facă cu dânsul orice voiau. Cartrousse urmă şi el toate poruncile lui Antonio.

Antonio închise uşa cămării şi o încuie. Paşii gardiştilor se auzeau pe scară. Antonio căuta cu privire de fiară sălbatică vreun colţişor de refugiu. În mijlocul podului, la marginea acoperişului, se afla un oblon pe

jumătate deschis lângă care era o scară. Antonio observă un jgheab lat, tare şi puternic, care era sprijinit de pietre, aşa că putea suporta greutatea unui om care s-ar lăsa în jos pe el. Fără a pierde un moment, Antonio închise oblonul şi puse belciugul.

— Asta e pentru toate cazurile – zise el. Cine o vrea să ne prindă prin fereastră, să-şi păzească oscioarele. Mai mult nu zic!

El se duse la scară. Aruncă o privire pe acoperiş şi pe casele învecinate. Acoperişul se întindea drept în stradă. Dincolo de ulicioară la vreo patru paşi de locul în care se aflau se întindea un acoperiş mai jos cu un metru.

— Iute, urcaţi-vă!, grăbi Antonio pe tovarăşii săi.

— Trebuie să colindăm acoperişurile; de vom reuşi, suntem scăpaţi, iar de nu…

Se auziră bătăi puternice în uşa cămării.

— Iute, sus pe acoperiş!, şopti Antonio.

Dar în acelaşi moment se înspăimântă şi el, şi amuţi.

Aproape de el observă un gardist municipal care venind dintr-o altă fereastră a unui pod se târâse de-a lungul jgheabului de pe acoperiş, şi se opri înaintea oblonului de la fereastra podului în care se aflau hoţii. Fără a fi observat de gardist coborî pe scară şi dispăru în cămară.

— Draci şi Dumnezei! şopti el, afurisiţii ăia de gardiştii ne astupă toate găurile, dar de prins tot nu ne-or prinde ei căci mai bine…

Împopie ciâpaşi uşori de oblonul închis al ferestrei. Af a trăgea cineva. Bătăile din uşă nu încetau deloc.

— Ei aş! lasă că uşa mai ţine ea niţel, murmură Antonio. Dacă n-ar fi ăla pe acoperiş…

Puse mâna uşor pe oblon.

Pe când criminalul o ţinea închisă cu un zăvor de fier, împinse cu dreapta belciugul înapoi, pe urmă dădu în

lături cu putere ambele aripi ale oblonului.

Răsună un ţipăt fioros.

Razele slabe ale lunii deosebiră în întuneric o umbră care se prăvăli şi apoi dispăru în adâncime.

Se auzi un zgomot puternic provocat de corpul gardianului care se fărâmă în bycăţi.

— Antonio, ce ai făcut*?, îngână îngrozit Cartrousse.

— Ne-am scăpat gâtul, mi se pare, zise el cu sânge rece.

Apoi îl ajutară pe Pippin să urce pe scară.

Ajunseră pe acoperiş.

— Acolo trebuie să trecem! şopti Antonio arătând cu mâna spre acoperişul de dincolo de ulicioară. E vorba de o săritură grea dar vom reuşi, apoi scăpăm. Să nu staţi niciun moment la îndoială!

Negrul Pippin tremura din tot trupul.

— Nu pot, îngână el cu voce palidă. Parcă am plumb în picioare. Nu pot.

Se uită cu teamă în jos. Tresări când îl văzu pe gardianul omorât de Antonio; zdrobit zăcea într-un lac de sânge, jos pe trotuarul străzii.

— Trebuie să vii!, scrâşni celălalt şi-l apucă cu putere de braţ. Auzi tu? Laşule! Infamule! Trebuie! Eu, Antonio, ţi-o spun, mă înţelegi? Eu nu glumesc, ştii bine!

— Nu pot să fac un pas!, oftă Pippin.

Din ochii lui Antonio scăpără un fulger ameninţător.

— Ori sări, ori nu.

— Ori… zise celălalt.

— Ori te arunc şi pe tine pe trortuar!

— Îndurare! Antonio că…

— Să sări, îţi spun! Crezi tu, nemerincule, că o să mi se taie mie gâtul pentru laşitatea ta infamă? Dobitocule, dacă te vor prinde, sunt ca şi trădat, nu înţelegi? ba sări şi eşti scăpat!

— Nu pot să fac un pas!, oftă Pippin.

Câine ce eşti! scrâşni Antonio şi ridică pumnalul Pentru a-l zdrobi dintr-o lovitură.

Antonio aruncă o privire pe stradă. Văzu strânşi împrejurul nenorocitului gardian vreo zece inşi. Se pregăti să facă periculoasa săritură pe acoperişul vecin.

— Odihneşte-te niţel, porunci el tovarăşului său.

— Adună-ţi puţinul curaj care ţi-a mai rămas şi o să reuşeşti, dobitocule!

Nelinişţit de tăcerea gardiştilor care până acum îi amenințaseră şi băteau îngrozitor la uşa cămării, Antonio coborî pe scara de la cămară şi se apropie ascultând cu atenţie.

Unul dintre gardiştii postaţi în faţa casei verii repede la cei de sus.

— Ei, ce e, ce s-a întâmplat? De ce îţi laşi postul? strigă unul dintre ei.

— Ce s-a întâmplat? întrebă unul din ei. Au scăpat tâlharii?

— Dacă Dumnezeu ar fi vrut să fie numai asta!

— Ei spune odată frate, ce s-a întâmplat?

— Închipuiţi-vă… Gardistul Savin.

— Ei, ce e cu el?

— E mort!

— Mort? îngânară gardienii, şi rămaseră încremeniţi.

— Imposibil, zise un gardian municipal. Acum cinci minute l-am văzut eu!

— Aşa e, aveţi dreptate! Probabil că a îndrăznit să se-urce pe acoperiş şi a alunecat.

— Nu, l-au împins tâlharii!

— Aşa un coleg viteaz, o, e prea crud!

— Sărmana lui femeie şi copii! şoptiră cu toţi, adânc îndureraţi.

— Sunteţi sigur că e mort?

— Nu trebuie oare să aducem un medic?

— A venit deja, zise impiegatul. Dar medicul nu mai poate fi de niciun ajutor, e mort definitiv.

— Desigur, o cădere aşa de îngrozitoare! Bietul Savin!

— Dar acum nu trebuie să ne scape mizerabilii! strigă impiegatul amărât. Acum mă voi urca şi eu pe jgheab! Ori îi prind pe toţi, ori mor şi eu ca Savin!

Fără cea mai mică temere se urcă şi el pe jgheab printr-o fereastră din gang, pentru a face şi el drumul periculos şi nenorocit al lui Savin, după ce mai întâi amintise camarazilor săi să vegheze cu sfinţenie.

Capitolul! 11

Între VIAŢĂ ŞI MOARTE!

Criminalul auzi că gardistul are de gând să pătrundă în odaie prin fereastră aşa cum încercase nenorocitul său cole «. Trecu iute la oblon şi-l închise din nou.

Un moment se opri înaintea sa, şovăitor. Pentru Antonio era uşor să-l trimită pe curajosul funcţionar după nenorocitul său predecesor. * Pentru asta era de ajuns să-l împingă o dată numai cu pumnii săi zdraveni. Dar această mişcare a manii însemna, iar, nimicirea unei vieţi omeneşti, un asasinat nemernic!…

Ideea aceasta fioroasă, inspiră groază chiar sufletului abrutizat al criminalului. Fără a se gândi mult se îndreptă spre scară, o urcă iute ca o pisică, o trase după sine şi închise cu precauţie portiţa de la acoperiş. Apoi alunecă iute pe acoperiş până la un coş gros, unde se întâlni cu tovarăşii săi.

— Nu vă mişcaţi!, le şopti el imediat. Un sergent de oraş se va urca de-a lungul burlanului. L-aş putea trimite pe lumea cealaltă, dar să mă ia dracu’, m-am făcut milos, m-am făcut milos ca o muiere bătrână! Trebuie să aşteptăm până când sergentul va sparge oblonul şi va intra

în pod. Până ce o să deschidă tovarăşilor săi şi se vor uita bine prin odaie, trec vreo câteva minute. Pe urmă însă, vine scena cea mare, pentru noi. Jos de pe acoperiş! Asta va fi deviza noastră!

Ţiganul Pippin se scutură ca muncit de friguri.

— N-am să pot sări!, se tânguia el. Şi ce folos dacă vom fi pe acoperişul celălalt? Vom fi descoperiţi şi acolo şi atunci va fi vai de pielea noastră!

— Taci din gură fricosule! ce tot vorbeşti de prinderea noastră? Nu vezi că acoperişul acela nici nu-i isprăvit

Cine să ne descopere dacă ne vom ascunde acolo? Tăceţi, spuse Antonio ascunzându-se mai bine după coş. t rozneşte tinicheaua! Vine el!

Îl auziră pe sergent bătând cu putere în oblon. Se auzi o trosnitură puternică însoţită de zgomot de lemn spart.

— Acum intră în odaie, căci oblonul e deschis, zise Antonio către tovarăşii săi. La lucru. Niciun minut nu trebuie pierdut! înainte, marş! zise el scrâşnind din dinţi 1 dându-i un pumn zdravăn lui Pippin.

— Acum ori niciodată! şopti Antonio. Cadavrul de jos a fost transportat de aici şi au plecat şi ceilalţi, aşa că nu. ne poate vedea nimeni. Marş!... Măsură cu o singură privire prăpastia ce-l separa de acoperişul salvator. Apoi puse un picior pe marginea burlanului şi sări pe acoperişul de peste drum.

Nu se înşelase. Casa nu era încă isprăvită şi nu era deci locuită.

Antonio se furişă prin fereastra acoperişului, apoi scoase capul afară şi făcu semn tovarăşilor săi să-l urmeze.

Cartrousse îl împingea spre burlan pe ţiganul Pippin care tremura din tot trupul. Antonio îşi întinse braţele larg deschise. În momentul acesta Cartrousse îi dădu un pumn

zdravăn nemernicului pungaş, care era aproape mort de frică. Pippin scoase un ţipăt. Antonio îl prinse în braţele sale cu îndemânare.

După o clipă îl şi băgă pe fereastră în pod.

Apoi făcu semn lui Cartrousse.

— Acuma ţi-a venit şi ţie rândul! şopti el.

Cartrousse puse piciorul stâng pe marginea despre ulicioară şi se pregătea să sară. Îşi pierdu deodată curajul. Fără să vrea se uită în jos. I se păru, deodată, că vede pe stradă, în lumina palidă a lunii, un lac de sânge. O sudoare rece îi acoperi fruntea. Întinse mâinile înainte, clătinându-se.

— Nu pot! Nu pot! gemu el.

— Marş înainte! îl îndemnă Antonio. Încă un moment şi eşti pierdut.

— Ai dreptate!, răspunse celălalt şi-şi muşcă buzele.

Palid, tremurând din toate încheieturile măsură cu o J privire îngrozită distanţa ce-l depărta de acoperişul celălalt. După câteva încercări zadarnice, îşi făcu vânt şi sări. Cartrousse alunecă pe suprafaţa netedă a acoperişului. Disperat Cartrousse căută să se apuce de ceva; reuşi să se apuce cu amândouă mâinile de burlanul de lângă acoperiş.

Acesta se turti numaidecât sub povara cea grea. Balamalele de fier care susţineau burlanul ieşiră din zid. Antonio se aplecă prin ferestruică pentru a-l apuca de guler sau de păr pe Cartrousse şi a-l trage în sus. Antonio observă că burlanul se scufunda tot mai mult sub greutatea lui Cartrousse. Criminalul plutea în aer deasupra mansardei. Antonio coborî iute scara şi se repezi la deschizătura ferestrei în dreptul căreia atârna în aer Cartrousse.

Cartrousse abia se mai ţinea de burlanul aproape frânt la ge aplecă cât putu prin deschizătura ferestrei,

cuprinse corpul tovarăşului său şi-l trase înăuntru în odaie.

Un moment, salvatul se clătină pe picioare uşor ameţit şi se uită împrejur cu o privire lipsită de viaţă. Apoi căzu în genunchi în faţa tovarăşului său şi-i cuprinse genunchii.

— Mi-ai salvat viaţa! zise el cu glas încet şi mişcat. Fără tine aş fi zăcut mort pe trotuar.

— Ei lasă mulţumirile, n-am făcut cine ştie ce lucru mare!, răspunse Antonio.

— Nu, nu, Antonio, mi-ai salvat viaţa!, îngână Cartrousse care încă mai tremura de emoţie. Nu voi uita niciodată! Sunt un criminal, dar/ştiu să fiu prieten devotat! îmi dau bucuros viaţa pentru tine, frate Antonio!

— Bine! Bine! zise Antonio grăbit. Acum însă să ne grăbim căci n-avem vreme de pierdut! Uite că şi-au urcat deja pe acoperiş!

Antonio îl urcă în spate pe Pippin. O luară la fugă peste treptele acoperite încă cu moloz ale clădirii neterminate.

Ajungând în curte, Antonio se opri trăgând cu urechea şi aruncă o privire circumspectă spre stradă.

— Nu-i nimeni aici! murmură el.

Se apropie cu mare precauţie de poartă şi se uită afară!

În acelaşi moment se auziră de pe acoperiş glasurile funcţionarilor dezamăgiţi.

— Suntem scăpaţi!, şopti Antonio respirând uşurat. Hai pe poarta aceea de acolo! Faceţi-vă deci vânt şi marş înainte! Mă Cartrousse, ajută-mă şi ai să luăm cu noi pe Pippin!

Imediat după aceasta, mizerabilii fugiră din ulicioara cât îi ţineau picioarele.

Capitolul! 12 ULTIMĂ TENTATIVĂ

În cele din urmă sergenţii au trebuit să renunţe a mai

urmări pe pungaşi. Bravii” oameni care pierduseră şi un coleg curajos în aventura asta se întoarseră la căsuţa în care Adella îşi adăpostise comorile.

— Acum ori niciodată! şopti Antonio. Cadavrul de jos a fost transportat de aici şi au plecat şi ceilalţi, aşa că nu ne poate vedea nimeni. Marş!... Măsură cu o singură privire prăpastia ce-l separa de acoperişul salvator. Apoi puse un picior pe marginea burlanului şi sări pe acoperişul de peste drum.

Nu se înşelase. Casa nu era încă isprăvită şi nu era deci locuită.

Antonio se furişă prin fereastra acoperişului, apoi scoase capul afară şi făcu semn tovarăşilor săi să-l urmeze.

Cartrousse îl împingea spre burlan pe ţiganul Pippin care tremura din tot trupul. Antonio îşi întinse braţele larg deschise. În momentul acesta Cartrousse îi dădu un pumn zdravăn nemernicului pungaş, care era aproape mort de frică. Pippin scoase un ţipăt. Antonio îl prinse în braţele sale cu îndemânare.

După o clipă îl şi băgă pe fereastră în pod.

Apoi făcu semn lui Cartrousse.

— Acuma ţi-a venit şi ţie rândul! şopti el.

Cartrousse puse piciorul stâng pe marginea despre ulicioară şi se pregătea să sară. Îşi pierdu deodată curajul. Fără să vrea se uită în jos. I se păru, deodată, că vede pe stradă, în lumina palidă a lunii, un lac de sânge. O sudoare rece îi acoperi fruntea. Întinse mâinile înainte, clătinându-se.

— Nu pot! Nu pot! gemu el.

— Marş înainte! îl îndemnă Antonio. Încă un moment şi eşti pierdut.

— Ai dreptate!, răspunse celălalt şi-şi muşcă buzele.

Palid, tremurând din toate încheieturile măsură cu o privire îngrozită distanţa ce-l depărta de acoperişul

celălalt. După câteva încercări zadarnice, îşi făcu vânt şi sări. Cartrousse alunecă pe suprafaţa netedă a acoperişului. Disperat Cartrousse căută să se apuce de ceva; reuşi să se apuce cu amândouă mâinile de burlanul de lângă acoperiş.

Acesta se turti numaidecât sub povara cea grea. Balamalele de fier care susţineau burlanul ieşiră din zid. Antonio se aplecă prin ferestruică pentru a-l apuca de guler sau de păr pe Cartrousse şi a-l trage în sus. Antonio observă că burlanul se scufunda tot mai mult sub greutatea lui Cartrousse. Criminalul plutea în aer deasupra mansardei. Antonio coborî iute scara şi se repezi la deschizătura ferestrei în dreptul căreia atârna în aer Cartrousse.

Cartrousse abia se mai ţinea de burlanul aproape frânt

13 „Antonio se aplecă cât putu prin deschizătura ferestrei, cuprinse corpul tovarăşului său şi-l trase înăuntru în odaie.

Un moment, salvatul se clătină pe picioare uşor ameţit şi se uită împrejur cu o privire lipsită de viaţă. Apoi căzu în genunchi în faţa tovarăşului său şi-i cuprinse genunchii.

— Mi-ai salvat viaţa! zise el cu glas încet şi mişcat. Fără tine aş fi zăcut mort pe trotuar.

— Ei lasă mulţumirile, n-am făcut cine ştie ce lucru mare!, răspunse Antonio.

— Nu, nu, Antonio, mi-ai salvat viaţa!, îngână Cartrousse care încă mai tremura de emoţie. Nu voi uita niciodată! Sunt un criminal, dar/ştiu să fiu prieten devotat! îmi dau bucuros viaţa pentru tine, frate Antonio!

— Bine! Bine! zise Antonio grăbit. Acum însă să ne grăbim căci n-avem vreme de pierdut! Uite că s-au urcat deja pe acoperiş!

Antonio îl urcă în spate pe Pippin. O luară la fugă peste treptele acoperite încă cu moloz ale clădirii neterminate.

Ajungând în curte, Antonio se opri trăgând cu urechea şi aruncă o privire circumspectă spre stradă.

— Nu-i nimeni aici! murmură el.

Se apropie cu mare precauţie de poartă şi se uită afară!

În acelaşi moment se auziră de pe acoperiş glasurile funcţionarilor dezamăgiţi.

— Suntem scăpaţi!, şopti Antonio respirând uşurat. Hai pe poarta aceea de acolo! Faceţi-vă deci vânt şi marş înainte! Mă Cartrousse, ajută-mă şi ai să luăm cu noi pe Pippin!

Imediat după aceasta, mizerabilii fugiră din ulicioara cât îi ţineau picioarele.

Capitolul! 12 ULTIMĂ TENTATIVĂ

În cele din urmă sergenţii au trebuit să renunţe a mai urmări pe pungaşi. Bravii” oameni care pierduseră şi un coleg curajos în aventura asta se întoarseră la căsuţa în care Adella îşi adăpostise comorile.

Prinţesa stătea la fereastră. Ţinându-şi respiraţia, urmărise cu atenţie împuşcăturile care răsunară prin văzduh, tăind liniştea nopţii.

Când sergenţii trecură pe lângă căsuţă, Adella îi chemă. Sergenţii povestiră cele întâmplate.

O deziluzie amară se zugrăvi pe faţa Adellei.

— Apoi asta-i ceva nemernic! murmură Adella. Aşadar mizerabilii au scăpat? Ce-i poate împiedica acum să se întoarcă mâine seară?

— Ei aş, nu se mai întorc ei! zise un sergent. Le-a intrat frica în oase!

— Nu mai puţin! Dumneavoastră aţi fost foarte stângaci că i-aţi lăsat s-o şteargă!, exclamă Adella cu

amărăciune. Apoi ce folos de toată paza voastră dacă nu poate fi sigur omul de liniştea şi averea sa!

Sergentul se supără la auzul acestor vorbe şi se uită la Adella cu mult necaz.

— Ei comedia dracului, ia uite ce muiere fudulă! Dar cine eşti dumneata că îndrăzneşti să ne vorbeşti pe un asemenea ton?

— Aşa-i, are dreptate, aş vrea să ştiu şi eu asta! zise al doilea sergent. Eu nici nu-mi pot aduce aminte să fi văzut vreodată în casa asta pe această domnişoară!

Prinţesa păli. Acum înţelese că a procedat fără tact. Cât de uşor puteau să-i facă acum sergenţii tot felul de dificultăţi. Unu dintre aceştia o privea acum cu nişte ochi foarte bănuitori. Privirea sa căzu asupra bătrânului Melac.

— Ei moşnege, ia apropie-te niţel! exclamă un sergent. Spune, te rog, nu-i aşa că această casă a fost vândută de curând?

— Da, da, fără îndoială, răspunse Melac, a cumpărat-o tânăra mea stăpână!

— Şi unde ţi-i stăpâna!

— Unde să fie?! Iat-o, stă în faţa dumitale, zise Melac neliniştit, uitându-se când la Adella, când la sergent.

— Stăpâna mea s-a întors acasă abia astă-seară, căci a lipsit o vreme din Paris!, adăugă cu indiferenţă Melac.

— Dacă-i aşa, trebuie să se prezinte imediat la comisar zise sergentul. Desigur că hârtiile dumitale sunt în regulă!?, o întrebă pe Adella.

Aceasta dădu din cap:

Desigur pot să vi le arăt numaidecât, dacă vreţi, pa privindu-i cu mândrie pe sergenţi; atitudinea ei cata, fermă, o impusese acestora, îndrăzneaţa, i mie, zige unul din

Numai comisarului de secţie să i le prezinţi. Cine are posibilitatea să-şi cumpere o casă în vremurile astea

frământate, are negreşit, şi hărţii în regulă!

Sergenţii intenţionau să plece. Ei nu observară sentimentul de uşurare sufletească întipărit pe faţa Adellei. Aceasta duse mâna la buzunar şi dădu fiecărui sergent câte un bacşiş gras:

Poftiţi, pentru osteneala dumneavoastră, zise prinţesa.

— Vă mulţumim!, răspunse sergentul. Precum ţi-am spus, trebuie să te prezinţi mâine la comisarul. ide secţie. Căci în vremea de acum nu mai poţi avea încredere nici în fratele dumitale!

Sergenţii plecară. Adella şi Melac intrară în casă. Adella se răsti la bătrânul păzitor. Îi zise că el e de vină de atacul nocturn al bandiţilor.

— Ah, prinţesă! murmură Melac zdrabit de durere. Dumnezeu în cer mi-e martor că nu am făcut nimic rău! Da, negreşit că nu mi-aş fi închipuit niciodată că oamenii sunt atât de răi.

— Eşti un prost şi jumătate! îl întrerupse prinţesa. Ai auzit ce am discutat cu sergenţii? Am atras asupra mea atenţia poliţiei şi dacă nu mă voi duce la comisar, am să fiu citată. Ce fel de hârtii să le prezint? Spune tu păcătosule! Răspunde! Nu cumva să mă dau drept prinţesa de Barry?

Bătrânul se scărpină după ureche.

— Negreşit că nu se poate să zici asta! zise el intimidat. Trebuie să facem ceva!

Adella reflectă un moment, apoi zise:

— Se înţelege că nu mai pot rămâne aici! Trebuie să părăsesc casa asta cât mai iuţe, cu tot cu lăzile şi cuferele mele. Ai să te îngrijeşti tu Melac de asta. În seara asta trebuie să chemăm un birjar. Cu ajutorul lui vei încărca trăsură cu lăzile mele. Plecăm de aici. Încotro? îţi spun numaidecât.

Moşneagul plecă privirea respectouos, zicând că-i

gata a pî (Ce în orice moment; căci oricum cu toate că ziua era mare, îi trebuiau câteva ceasuri bune până să ajungă în satul său natal…

— Bine, bine!, hotărî prinţesa. Dar fă bine şi te întoarce încă înainte de prânz. Am nevoie de tine să te trimit negreşit undeva.

Melac plecă. Adella nu se mai simţea în siguranţă în Franţa. După ce a rezistat cu curaj şi mândrie la primejdii din cele mai grozave, prinţesa se cutremură deodată la ideea că trebuie să se prezinte la comisarul de poliţie.

— Nu, nu voi pleca de aici!, murmură Adella. Duc aici o viaţă de câine! Ah, dacă aş fi visat vreodată că eu mândră şi adorata prinţesă de Barry, deprinsă cu luxul şi traiul îmbelşugat voi ajunge o vreme când nu voi avea unde să-mi culc capul în linişte! Am la dispoziţie milioane, şi totuşi, trebuie să tresar la cel mai mic zgomot! Cât de uşor pot fi descoperită! Cât de uşor se poate afla cine sunt! Atunci, însă, toate ascunzătorile din lume nu mă vor mai putea scăpa de pieire!

Începură să o bântuiască presimţiri rele.

— Dar vreau să trăiesc!, murmură ea. Vreau să trăiesc cu orice preţ! Sunt încă tânără! Viaţa e aşa de frumoasă!

Se opri. Apoi se adânci într-o profundă meditaţie.

— Dar sunt o femeie lipsită de orice ocrotire!, murmură ea din nou. Fiecare ticălos crede că-i este permis să îndrăznească a se atinge de mine.

— Nu, nu, nu merge aşa! continuă ea. Nu pot fugi singură! Trebuie să mai fugă împreună cu mine un bărbat pe care-l iubesc şi pe care-l ador!

Se opri iar şi bătu cu piciorul în podea.

— Cum? să mă refuze pentru totdeauna inima celui care mi-i mai drag ca viaţa! Eu Adella de Barry să fiu învinsă de o păpuşă ca Lili? Nu, nu şi iar nu!

O patimă sălbatică vorbea din ochii ei aprinşi.

— Nu-mi pasă de soartă, strigă apoi femeia demonică. Enric Sanson trebuie să devină bărbatul meu!

Un râs infernal lumină frumoasele trăsături ale prinţesei.

— Dar cunosc un mijloc!, murmură ea. Un mijloc sigur şi infailibil.

Reflectă un moment.

Apoi se uită împrejur.

Privirea ei căzu asupra unei măsuţe de scris dărăpănate pe care se afla hârtie, condeiul şi călmiara. Adella se seză la măsuţă, scrise iute câteva cuvinte pe o foaie de hârtie De care o închise apoi într-un plic.

Nu trecu mult şi se întoarse Melac. El anunţă că a izbutit să găsească un birjar.

Birjarul o să vină astă-seară la ora nouă! zise bătrânul Are doi cai minunaţi care fac cât patru. Are o trăsură mare şi încăpătoare în care vor încăpea foarte comod toate cuferele, şi dumneata, coniţă, să ne spui numai încotro să apucăm. Pe viaţa mea, prinţesă, pentru dumneata mergem şi prin foc!

— După prânz îţi voi putea spune deja unde ne vom îndrepta, plecând de aici! răspunse ea. Grija voastră va fi de a trece cu trăsura pe la biserică fără a deştepta vreo bănuială.

— Ei, asta nu-i tocmai greu!, zise el. Astăzi paza barierelor nu-i prea aspră! Căci precum vei fi ştiind prinţesă, astăzi regele şi familia sa vor veni în Paris! Deci toată lumea se înghesuie la poarta prin care fugarii vor intra în capitală! în condiţiile astea e foarte uşor ca un car să treacă neobservat.

— Cu atât mai bine!, hotărî prinţesa. Acum însă trebuie să te mai trimit într-un loc! Uite, ia scrisoarea astă şi du-te la casa călălului!

Melac făcu un pas înapoi, speriat.

— Pentru Dumnezeu, prinţesă!, murmură bătrânul care devenise palid. Mă trimiţi la călău? La groaznicul Sanson să mă duc?

Prinţesa îi aruncă o privire dispreţuitoare.

— Păcătosule, fricosule! Du-te dacă ţi-am spus!

Ah, prinţesă dragă! murmură iar Melac. Doar nu mă trimiţi la decapitare pentru imprudenţa ce am comis-o ieri faţă de bandiţi!

Sărmanul moşneag tremura şi se uita cu o nespusă spaimă la prinţesă. Cu toată întristarea ei, aceasta nu putu să se abţină şi zâmbi.

— Mă da prost mai eşti! murmură ea. Nu am eu oare ti voie de serviciile tale? Du-te liniştit. Meşterul Sanson nu-i aşa de groaznic precum ţi-l închipuieşti tu!

Totuşi prinţesa trebui să-i mai repete bătrânului or-Până ce acesta se hotărî să facă acest drum care i se hai ea fatal.

Capitolul! 13 DIN DOUĂ, UNA!

Adâncit în gânduri, Erinc Sanson se afla în grădina casei sale când i-a fost anunţat ţăranul Melac.

Foarte mirat, Sanson se apropie de bătrânul ţăran şi-i luă din mână scrisoarea ce o adusese.

Enric Sanson, aruncă a privire asupra scrisului şi recunoscu că venea din partea Adellei de Barry. Nehotărât, călăul ţinu scrisoarea câteva clipe, fără a o deschide. Cu dragă inima ar fi înapoiat-o nedeschisă. Căci se putea aştepta el oare la ceva bun din partea frumosului Demon?

Sanson se gândi înfiorându-se la cele petrecute în pivniţa Morgăi. Cât de fără inimă şi fără suflet s-a purtat Adella faţă de drăguţa Orfelia!

Pe de altă parte însă o rază slabă de speranţă licări în inima lui Enric. Oricum, îşi zise el, Adella tot poseda o inimă omenească. Poate că în intervalul acesta ea şi-a

recunoscut ingratitudinea şi-i gata să dea o mână de ajutor nenorocitei Lili!

Această ipoteză a fost decisivă pentru călău. Cu mâinile tremurânde deschise scrisoarea. Apoi citi:

„Lui Enric Sanson.

Pentru ultima oară îţi scriu! Pentru ultima oară îţi mai fac o propunere! Primeşte-o sau respinge-o! îţi jur pe tot ce-mi este sfânt pe lumea asta că pentru ultima oară îţi întind mâna spre împăcare!

Poţi să mă judeci cum vrei! Poţi să vii la mine de bunăvoie, poţi să vii silit de împrejurări, mie îmi e totuna. Mi-am pus în cap că trebuie să te posed!

Tu trebuie să-mi fii ocorotitorul şi amantul! Numai cu condiţia asta Lili Miranda va scăpa de ghilotină!

Dacă nu consimţi însă, atunci să ştii că viaţa a pierdut şi pentru mine orice farmec. Mă voi lăsa prinsă de zbirii republicii! îţi poţi închipui însă ce se va întâmpla atunci cu Lili! Voi spune în faţa tribunalului întregul adevăr şi-mi va face o mare plăcere de a urca împreună cu dânsa tentele eşafodului! Dacă consimţi să fii al meu de azi şi să mă urmezi, atunci voi înmâna judecătorului râinstiucţie un document care va dovedi inocenţa lui! li! Hotăra. şte-te! Trimisul meu aşteaptă răspuns! Să n „a-i predai decizia însăşi, ci numai ştirea dacă vrei să-mi acorzi o întâlnire.

Hotărăşte-te!”

Enric Sanson rămase împietrit. Un simţământ neliniştitei îi cuprinse din nou inima. Literele păreau a fi pumnale care i se implântau în inimă.

Pasiunea demonică care vorbea din aceste rânduri zbuciumă adânc sufletul lui Enric.

Din nou situaţia sa şi a lui Lili i se păru disperată.

Era vorba de salvarea dulcei sale mirese şi de renunţarea la fericirea de a fi împreună cu Lili.

Datoria sa, în acest moment, era să o salveze pe bună şi scumpa iubită, fie chiar cu preţul de a renunţa pentru totdeauna la dânsa.

I se părea unica soluţie, tristă, dar cea mai bună în acest moment. Trebuia să accepte condiţiile prinţesei, să-şi sacrifice viaţa pentru salvarea lui Lili.

Nu stătu mult pe gânduri şi scrise o scrisoare prinţesei în care îi mărturisea cu mândrie dragostea pentru Lili Miranda. Declară totodată că pentru scăparea lui Lili îşi dedică viaţa întreagă prinţesei.

Mai parcurse odată rândurile scrise care arătau că soarta a decis în defavoarea a doua inimi nobile şi în favoarea unui suflet pasionat, crud şi fals. Pecetlui scrisoarea şi o dădu bătrânului ţăran repetându-i să nu o piardă cumva şi să o ducă repede stăpânei sale.

Melac respiră uşurat după ce părăsi casa.

Enric Sanson căzu zdrobit pe o canapea şi fără să vrea «începu să plângă.

Niciodată în viaţa să nu s-a simţit atât de nenorocit.

Sărmana Lili! Cum va învinge ea această situaţie?

Voia s-o mai vadă o dată! Faţa sa căpăta o expresie gravă. Chipul îi părea îmbătrânit cu cel puţin zece ani. Orice trăsătură de veselie dispăru de pe farta sa.

Capitolul! 14 REÎNTOARCEREA ÎN TEMPLE

Numai dacă căutăm să ne reamintim modul în care întreaga Franţă a fost fanatizată prin cele mai absurde şi mişeleşti mijloace contra familiei regale putem înţelege bucuria nemăsurată a parizienilor la auzul ştirii că familia regală a fost prinsă şi că-i pe drum spre Paris, sub escortă revoluţionarilor.

Familia regală, graţie stării de spirit întreţinută cu multă abilitate de comitetele iacobine şi de guvernul revoluţionar, era considerată că simbolul tuturor trădărilor faţă de patrie; aşa că prinderea el fu o adevărată

sărbătoare pentru poporul francez indus în eroare.

Drouet! Mizerabilul Drouet era sărbătorit ca salvator al patriei şi din toate părţile se auzeau îndemnuri la răzbunare împotriva regelui.

Momentul decisiv al marii revoluţii franceze se apropia!

Când trăsura în care familia regală se opri înaintea Templului, Ludovic al XVI-lea apucă mâna soţiei sale şi o strânse cu căldură.

— Acum îmi dau seama ce greşeală cumplită am săvârşit faţă de tine, faţă de copii noştri, faţă de misiunea mea, faţă de partizanii noştri!, zise nenorocitul rege. De aici nu voi mai ieşi decât pentru a face ultimul drum! La eşafod!

Regina începu să cânte ca să-l liniştească.

— Sângele nostru trebuie vărsat pentru a îngrăşa ogorul libertăţii!, spuse regele.

Acum era pe deplin resemnat şi aştepta cu mult eroism desfăşurarea evenimentelor al căror erou era.

Primi cu demnitate poruncile neomenoase şi crude ce se dădură lui şi familiei sale. Ultima dispoziţie era că de azi înainte va trăi absolut despărţit de ai săi pe care îi va mai vedea doar o dată pe săptămână.

— Doamne Dumnezeule!, murmură el. Primesc cu supunere încercările tale! Sunt gata oricând să-mi pun sufletul în palmele Tale!

SFÂRŞITUL VOLUMULUI I